

Giới thiệu Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ

Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình cổ đại của tác giả Sở Thanh kể về cuộc đời, tình yêu của hoàng hậu Ngự Yên.

Nàng luôn phải gặp những rắc rối không đáng có, nàng không hiểu đã mắc tội với ai mà để ra nông nỗi này, may cũng nhờ sự bảo bọc của hoàng thượng giúp nàng thoát nạn.

Ngự Yên liệu lần này có thoát được nạn, có thật là nàng đã ra ngoài lên lút với một tên nam nhi khác như lời đồn đoán khiến hoàng thượng nổi giận..

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hoảng sợ

Tháng mười hai tuyết rơi đầy trời .

Ở một nơi âm u trong trong đại lao, chỉ còn một ánh nến le lói cháy sắp tàn, trên lớp cỏ khô được trải trên đất, một cô nương nằm nghiêng trên đó, hai mắt nhắm lè, sắc mặt tái nhợt, trên miệng còn đọng vết máu chưa khô, im lặng không nói câu nào.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vách nhà lao như không có tiêu cự, dường như muốn nhìn xuyên qua mà không thể được, “ Tại sao, tại sao chàng không tin tưởng thiếp, tình yêu chàng dành cho thiếp chỉ có như vậy thôi sao?”. Cô gái đó rất lâu sau mới nhỏ giọng thì thầm

.....

"Đánh chết người! làm sao người thể làm ra những chuyện như vậy!" Long Ngao Thiên giận dữ nhìn nam nữ trên giường quần áo không ngay ngắn, đi nhanh về trước, cầm chặt cổ tay nữ nhân, trong mắt không có một chút dịu dàng, "Bổn vương thật lòng đối với người, người lại dám phản bội ta?"

"Vương Gia? Lạc Tuyết. . . . ." Lạc Tuyết gương mặt lo lắng còn chưa kịp nói xong, đã bị tiếng hừ lạnh cắt đứt, “Lê Lạc Tuyết, Vương gia sủng người như vậy, tự mình tổ chức sinh nhật cho người, người lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, người đầu lấy gia pháp ra đây cho ta” Trang Vương phi Thượng Quan Vũ Diệp lớn giọng quát lớn, đồng thời nhìn về phía Long Ngao Thiên, "Vương Gia, ngài còn thiên vị nữ nhân này nữa sao? Nàng đã không còn là nữ nhân trong sạch, nói không chừng đứa bé trong bụng nàng cũng là một đứa con hoang”.

Long Ngao Thiên nói "Giết hẩn" rồi dùng ánh mắt sắc bén nhìn sang, trong mắt tràn đầy sát khí, "Bất luận chuyện này là thật hay giả, người, đã động vào quần áo của nàng, thì người phải chết! Người đầu, kéo xuống”.

"Vương Gia? Vương Gia? Tiểu nhân bị oan. . . . ." Nam nhân kêu la thất thanh được người kéo đi xa, cho đến khi bên ngoài phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Long Ngao Thiên nắm chặt các đốt ngón tay cho đến khi nghe được tiếng "Ầ ắc" vang lên, dường như là nghiêng răng gặm từng chữ, “Người đầu! Kéo trặc Vương phi vào đại lao!”

Lê Lạc Tuyết cự tuyệt, đột nhiên hiểu ra mọi việc, sau đó cười chua xót, "Vương Gia, hẹn gặp lại!" Sau đó kiên quyết xoay người đi, hẩn bị ánh mắt khi nàng quay đi làm cho kinh sợ, trong đó có bi thương, quyết liệt, lạnh nhạt và còn có cả oán hận . . . . .

.....

"Người đầu! Mở cửa tù ra !" Một nữ tử duyên dáng, sang trọng không nhanh không chậm nói ra, thị vệ canh cửa nghe được giọng nói không giận mà uy đó, vội quỳ xuống hành lễ: "Nô tài tham kiến vương phi!"

"Đứng lên đi, ta muốn đi vào!" Vương phi Thượng Quan Vũ Diệp nhìn về phía thị vệ. "Bẩm Vương phi, lúc này Vương Gia phân phó chờ người trở về phủ sẽ đích thân xử lý xử lý sau, người khác nhất định không cho đứng vào!" Thị vệ nom nớp lo sợ nói.

"Vậy sao? Nếu người đã gọi ta một tiếng Vương phi, như vậy Vương gia không ở đây ta là người lớn nhất, phu quân có chuyện người làm thì từ như ta phải gánh vác thay, thì có vấn đề gì sao? Huống chi, Thượng Quan Vũ Diệp ta mà ai mà người cũng giám ngăn cản? " Trên môi Thượng Quan Vũ Diệp cười nhẹ nhàng, thị vệ cúi mặt, người Thượng Quan gia ở khắp nơi thiên hạ ai dám trêu vào? Ngoan ngoan mở ra cửa tù, để người đi vào, sau đó xoay người canh giữ ở cửa, không dám nhìn vào trong.

Lê Lạc Tuyết nhẹ nhàng mở mắt, giọng nói nhỏ như thì thầm: "Tại sao? Tại sao chúng ta không thể cùng nhau chung sống?"

Vương phi cười lộ lúm đồng tiền như hoa: "Bởi vì người, nên ta không có được tình yêu của Vương gia, và bởi vì đứa nhỏ trong bụng người nếu được sinh ra, thì về sau con trai của ta không có cơ hội thừa kế vương vị, người nói ta có thể để người sống sót được sao? "

"Ha ha, ta suy nghĩ không biết lý do là vì sao? Thì ra tranh giành tình cảm mới là chính?" Lê Lạc Tuyết im lặng nhìn dung nhan xinh đẹp kia nói, "Người muốn giết ta?"

"Không, ta muốn làm cho người sống không bằng chết. . . . . Ha ha. . . . . Đây chính hậu quả của người, "Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân" cam tâm tình nguyện gả vào Trang vương phủ làm thiếp! Lúc đầu ta cầu xin Vương Gia không nên cưới người, nhưng chàng cố tình không nghe. . . . ." Thương Quan Vũ Diệp dịu dàng cười, sau đó nhận lấy một chén thuốc từ trong tay nha hoàn, hai tay của Lạc Tuyết bị người giữ chặt, người không thể cử động, chỉ có thể nhìn chén thuốc phá thai kia toàn bộ chảy vào trong miệng mình.

"Người chưa từng nghĩ đến đúng không? Thật ra ta biết võ công? Ha ha." Nụ cười này trong đêm đen làm lòng người phát run, làm người ta hít thở không thông.

Trên tay nàng ta cầm một thanh kiếm sắc, dùng chiêu thức tuyệt mỹ chém xuống, máu tươi phun ra như mưa đầu thu, không ngừng mà càng lúc càng nhiều, nhiễm đỏ cả xiêm y màu tím của Lạc Tuyết, cánh tay bị chặt đứt rơi xuống, "loảng xoảng" tiếng thanh kiếm bị ném xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, huyết đạo được giải, bụng đau như dao cắt, chỗ cánh tay bị chặt đứt máu không ngừng trào ra.

Nhìn phía dưới máu tươi chảy cuộn cuộn và cánh tay bị chặt đứt mà tâm như bị xé ra ngàn mảnh, Lạc Tuyết ngửa mặt lên trời cười chua xót, tựa như âm thanh ma quỷ tới đời mạng xuyên qua ca lao tù, tia sáng trong mắt nàng vụt tắt, thân thể nặng nề ngã xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiếu nữ xinh đẹp sắp trưởng thành

Chín tháng trước .

Kinh Thành Uyển an, Hộ Bộ Thị Lang Lê phủ.

Trong hoa viên hậu viên được thiết kế tinh xảo, chính giữa vườn hoa là một hồ nhân tạo, trên hồ có một tòa lầu tên là Kính Hoa Thủy Nguyệt các, người đứng trên đó có thể nhìn toàn bộ Lê phủ không bỏ sót chỗ nào.

Lúc này, thiên kim tiểu thư Hộ Bộ Thị Lang - Lê Lạc Tuyết, tay cầm một quyển Kinh Thi, đang ngắm người nhìn mặt hồ.

"Tiểu thư? Tiểu thư?" Bên cạnh Núi truyền tới tiếng kêu của tỳ nữ Cẩm nhi . Lạc Tuyết thờ dài lắc đầu, cái tính nóng vội, hấp tấp này sửa thể nào cũng không được?

Cẩm nhi vội chạy thẳng tới trước mặt Lạc Tuyết, "Tiểu thư, phu nhân mời người cùng nàng đi chùa Kim Hoa dâng hương, cứu tế."

"Bây giờ sao?" Lạc Tuyết khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói.

"Hi hi, là sáng sớm ngày mai. Phu nhân mới vừa mới nói, Cẩm nhi không nhịn được liền chạy tới đây báo cho tiểu thư."

"Người nha, luôn nóng vội như vậy, phải ra dáng nữ nhi nói năng thận trọng một chút mới phải". Lạc Tuyết thờ dài trách nói

Lại nhìn thấy ánh mắt Cẩm nhi nhìn chăm chăm Lạc Tuyết, hoàn toàn không nghe lọt tai những gì nàng vừa nói, mà lại cười khúc khích, "Tiểu thư, người thật là xinh đẹp! Cẩm nhi đảm bảo không có người nào ở Đại Kim Quốc có thể so sánh được với bộ dáng khuynh quốc khuynh thành của tiểu thư, đúng rồi, mặc dù Cẩm nhi ngày nào cũng nhìn người nhưng nhìn thế nào cũng không thấy chán nha!hihi."

Lạc Tuyết giả vờ tức giận duỗi ngón tay cái điểm vào trán Cẩm nhi, "Mỗi lần người nói...người liền khen ngợi ta?chỉ được cái dẻo miệng, thật đúng là một nha đầu ba hoa."

"Tiểu thư, những lời Cẩm nhi nói đều là sự thật mà! Ở Kinh Thành này có ai không biết Lạc Tuyết tiểu thư của phủ thị lang? dung mạo tuyệt thế, hoa nhường nguyệt thẹn, tình thông cảm kỳ thư họa, tính tình dịu dàng như nước

"Được rồi, được rồi, càng nói càng không có giới hạn rồi, nếu như để người noi nữa, tiểu thư như ta liền trở thành tiên từ hạ phạm mất" Lạc Tuyết nói xong bước bậc thang đi đến hoa viên, Cẩm nhi ở phía sau vẫn còn kêu lên: "Tiểu thư, những lời nô tì muốn nói vẫn chưa hết mà

Lạc Tuyết trở lại nơi nàng ở "Liễm Nguyệt cư" , nhìn thấy cây đàn đặt trước cửa sổ, bỗng nhiên có hứng thú, ngồi xuống đàn thử một chút, giữa những ngón tay linh hoạt vang lên một ca khúc nhẹ nhàng mà thân nhiên. ....

"Lạc nhi! ca khúc này thật là dễ nghe, là con viết ra sao?" Triền Nguyệt Dung đứng trước cửa đang được tỳ nữ đỡ lấy, trên mặt tràn đầy nụ.

"Vâng, Nương, mau vào trong ngồi." Lạc Tuyết quay đầu, nhìn thấy mẫu thân vội vàng đứng dậy đi qua đỡ lấy cánh tay còn lại của Triền Nguyệt Dung.

"Nương, ngày mai đi chùa Kim Hoa ạ?"

Triển Nguyệt Dung ngồi vào ghế, cười từ ái nói: "Mới đó mà nha đầu Cẩm nhi đã đem tin tức nói ra rồi?"

Lạc Tuyết mỉm cười không nói, Trương Nguyệt Dung vẻ mặt hơi mơ hồ nói: "Ngày mai con đi cùng nương."

"Nương à, người hàng năm vào lúc này đều đi dâng hương ở chùa Kim Hoa, vì sao năm nay lại muốn con cùng đi?" Lạc Tuyết có chút không hiểu.

Triển Nguyệt Dung vẻ mặt xúc động nói: "Bởi vì Lạc nhi năm nay tròn 16 tuổi, đã trưởng thành rồi!"

Nhìn bộ dạng kỳ lạ của mẫu thân, lòng Lạc Tuyết tràn đầy thắc mắc, mẫu thân không nói, nàng không hỏi nữa.

Sáng sớm hôm sau, Triển Nguyệt Dung mang theo Lạc Tuyết ngồi lên xe ngựa đi chùa Kim Hoa ở ngoại thành. Sau khi cúng bái Chính điện, Trương Nguyệt Dung dẫn theo Lạc Tuyết đi Thiên Điện, trên đài có một tấm bài vị được phủ một mảnh vải trắng, Trương Nguyệt Dung cúi người vái ba lạy, sau đó nói: "Lạc nhi, con quỳ xuống, hướng về phía bài vị dập đầu ba cái."

Lạc Tuyết càng không hiểu ra sao, nhưng nhìn mẫu thân nghiêm mặt, liền gật đầu một cái, tiến lên, quỳ xuống, nghiêm túc dập đầu lạy ba cái.

"Lạc nhi, mẹ cùng chủ trì đại sư đi cứu tế, con và Cẩm nhi đi dạo chung quanh một chút đi, ngày hôm nay thật nhiều người!" Trương Nguyệt Dung chỉ vào cảnh tượng náo nhiệt ngoài điện nói.

"Vâng, bọn con đi dạo một lát rồi quay lại đây chờ người." Lạc Tuyết gật đầu mỉm cười nói, đã lâu không xuất phủ rồi, nhìn nét mặt hưng phấn của Cẩm nhi, Lạc Tuyết khẽ cười.

Đi đến bên cạnh cây liễu, Lạc Tuyết có chút mệt mỏi, ngồi ở trên băng đá nghỉ ngơi, Cẩm nhi đang còn hưng phấn lòng vòng không ngừng đi lại, ríu rít nói chuyện không ngừng, nhân từ còn dừng lại không được, tại chỗ đi lòng vòng, ríu rít nói chuyện không ngừng, đột nhiên dừng lại chỉ tay nói: "Tiểu thư, người nhìn kia!"

Lạc Tuyết nhìn theo hướng ngón tay Cẩm nhi chỉ, thấy một nam tử cao hai mươi thước một thân y phục màu vàng tỏa sáng đang ngẩng đầu nhìn bên ngoài chính điện, từ vị trí họ nhìn sang, chỉ nhìn thấy một bên mặt, một phần tóc được cài lên, còn buông xõa trên vai, rất tự nhiên, phiêu dật, gương mặt hơi nghiêng tỏa ra phong thái trác tuyệt, dừng mảnh hiên ngang, giống như một hòn đá nhỏ ném vào lòng Lạc Tuyết khiến cho lòng nàng rung động không thôi.

"Tiểu thư? Tiểu thư?" Cẩm nhi nhìn Lạc Tuyết ngây người kêu lên, Lạc Tuyết hồi phục tinh thần lại, "Á?" Nàng đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

"Tiểu thư? Vị công tử kia đã vào trong điện rồi."

"Công tử cái gì? toàn nói lung tung thôi." Lạc Tuyết khuôn mặt đỏ lên, quả trách.

"Là một mỹ nam tử phong độ, nhẹ nhàng! Tiểu thư, người không thấy thật sao?" Cẩm nhi cười lớn đùa nói, nói xong rồi bỏ chạy.

"Tiểu nha đầu này thật là, thật không biết ngưng ngưng là gì nữa! Toàn nói bừa, bốn tiểu thư đem người gả khỏi phủ bây giờ!" Lạc Tuyết giả bộ giận dữ nói.

"Hả? Không cần đâu, tiểu thư, Cẩm nhi từ nhỏ đã đi theo bên cạnh tiểu thư, chưa từng rời xa, chỉ muốn cả đời hầu hạ tiểu thư." Cẩm nhi sợ nhất là chiêu này của Lạc Tuyết, chỉ cần dùng chiêu này, nàng chắc chắn sẽ đầu hàng.

Lạc Tuyết hé miệng khẽ cười, "Đi thôi, mẫu thân chắc chờ ruột ruột rồi."

Kể từ ngày ở chùa Kim Hoa sau khi gặp qua vị công tử kia, Lạc Tuyết trong đầu không kiềm chế được trong đầu luôn nhớ đến khuôn mặt đó, vì khuôn mặt suy nghĩ về gương mặt đó mà như người mất hồn, ai, nàng ở đây đoán già đoán non gì chứ? Việc này không phải là việc một tiểu thư khuê các nên nghĩ? Nghĩ đến đây, Lạc Tuyết không nhịn được đỏ mặt.

"Tiểu thư? Ngày hôm nay thời tiết rất tốt nha!" Cẩm nhi vẻ mặt mong đợi nói.

"Ừ, rất tốt." Lạc Tuyết cũng không dễ bị lừa, nha đầu này nàng hiểu rất rõ, nhất định là có "Âm mưu" gì đây!

"Tiểu thư ngồi một mình không buồn bức sao? Có muốn ra phố đi dạo một chút hay không? Nhìn mọi người một chút, lại còn được xem náo nhiệt nữa?" Cẩm nhi tiếp tục thuyết phục.

"Đây mới là trọng điểm chứ gì?" Lạc Tuyết thẳng thắn vạch trần.

"Hắc hắc, tiểu thư thật là thông minh, tiểu thư. . . . ."

"Nương ta sẽ không đồng ý." Lạc Tuyết lạnh lạnh cắt đứt những thao thao bất tuyệt của Cẩm nhi.

". . . Nhưng mà, tiểu thư. . . Chúng ta đi một chút thôi, về trước bữa tối cũng không được sao? Phụ nhân rất thương người, nhất định sẽ đồng ý." Cẩm nhi năn nỉ nói.

Lạc Tuyết bắt đầu đi để quyền sách trên tay xuống, "Được rồi, ta đi dạo một chút thôi."

Cầm nhi chờ bên ngoài "Lan Tâm cư" nơi ở của vợ chồng Triển Nguyệt Dung, chăm chú lắng nghe, qua vài phút đồng hồ, nhìn thấy Lạc Tuyết đi ra, "Tiểu thư như thế nào?"

"Như thế nào? Đương nhiên là như nha đầu nhà ngươi mong muốn rồi." Lạc Tuyết nhìn bộ dáng khản trương của Cầm nhi, buồn cười nói.

"Oa! tuyệt vời quá! Tiểu thư vạn tuế! Chúng ta nhanh đi!" Cầm nhi mừng rỡ lôi kéo Lạc Tuyết đi nhanh về phía cửa phủ.

Lạc Tuyết không biết rằng, bước này nàng bước ra, là bắt đầu cho tất cả may mắn và bất hạnh sau này của cuộc đời nàng...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cầm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đỉnh ước trên phố Trường An

Chủ tớ hai người liều lĩnh mạo hiểm ra khỏi phủ thị lang, Cầm nhi giống như một con chim sẻ nhỏ rất vất vả mới được bay ra khỏi lồng, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, miệng còn nói riu rít không ngừng.

Uyển an bởi vì là kinh thành của nước Đại Kim, nên khắp nơi một mảnh phồn hoa, đường phố rộng rãi, lầu lầu sa hoa, quán trà, tiệm trang sức, hiệu cầm đồ, xưởng sản xuất ngọc lưu ly... cần thứ gì thì có thứ đó, những sạp hàng nhỏ cũng tranh giành nhau hô to lôi kéo khách nhân, đám đông mảnh liệt, rộn ràng náo nhiệt, Lạc Tuyết cũng là trong số đó, hưng phấn không thôi, chỉ là nàng không giống như Cầm nhi liều lĩnh như vậy, chỉ xem nhưng không nói gì.

"Tiểu thư? Mứt quả kia! Cầm nhi qua đó mua hai xâu." Cầm nhi nói xong liền chen qua đám đông, Lạc Tuyết ở phía sau kêu lên: "Này, Cầm nhi, ta không ăn a!" Đáng tiếc tiểu nha đầu đó không nghe được, Lạc Tuyết thở dài lắc đầu một cái.

Xoay người, đứng nguyên tại chỗ chờ Cầm nhi, ánh mắt lơ đãng nhìn dòng người qua lại không dứt, bỗng nhiên Lạc Tuyết phát hiện một bóng người vàng nhạt, rất quen thuộc!, trong tâm khẽ động, chân không kim được bước theo, vừa mới đi được vài bước, thì phía sau truyền đến âm thanh của Cầm nhi: "Tiểu thư? Tiểu thư?"

Lạc Tuyết đứng lại quay đầu nói, "Cầm nhi? ta ở đây."

"Tiểu thư, của người này." Cầm nhi chạy tới đưa cho Lạc Tuyết một xâu hồ lô, Lạc Tuyết vội khoát tay, "Ta không ăn, tất cả đều cho người ăn đó."

"Hả, tiểu thư, người không ăn sao? Vậy ta ăn nha." Cầm nhi cắn một miếng, thỏa mãn cười nói, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, liền hỏi: "À, tiểu thư, người mới vừa rồi nhìn cái gì vậy? Cầm nhi kêu người mấy tiếng, người mới nghe thấy."

"Hả? Umh, ta vừa rồi đang nhìn... ." Lạc Tuyết vô thức đáp lại, chợt nhớ lại, nhìn gấp về phương hướng lúc nãy, nhưng chỉ thấy xe ngựa tấp nập qua lại trên đường phố Trường An, không thấy bóng dáng ấy đâu nữa?

Nội tâm có một chút cảm giác mất mát, buồn rầu không nói. "Tiểu thư? Người, sao thế?" Cầm nhi lo lắng hỏi.

"Không có gì, đi thôi. Chúng ta đi lên phía xem một chút." Lạc Tuyết gượng gạo cười một tiếng, kéo tay Cầm nhi đi ngược hướng vừa tới.

Đã đi dạo xong hai con phố ở thành Trường An, Lạc Tuyết vẫn không yên lòng, nàng không tìm thấy bóng dáng màu vàng đó nữa, trong lòng hơi phiền muộn, liền nói: "Cầm nhi, ta hơi mệt mỏi, chúng ta về phủ thôi."

"Hơ? Tiểu thư mệt mỏi? Vậy chúng ta đến quán trà bên kia ngồi một chút, Cầm nhi xoa bóp cho người." Cầm nhi còn chưa chơi đủ, cổ vũ Lạc Tuyết ở lại.

Lạc Tuyết dùng ánh mắt không có thuốc chữa nhìn Cầm nhi một cái, "Lát nữa đi dạo thêm nửa canh giờ, nhưng không được nhắc lại yêu cầu này nữa."

"Dạ, tiểu thư. Cầm nhi bảo đảm!" Cầm nhi đắc ý đỡ Lạc Tuyết đi tới trà lâu đối diện.

"Tiểu nhi, mang tới cho chúng ta một bình Bích Loa Xuân thượng hạng!" Cầm nhi đỡ Lạc Tuyết ngồi vào một chỗ gần cửa sổ trong sương phòng, dặn dò.

"Tốt! Hai vị tiểu thư chờ một chút!"

"Tiểu thư, Cầm nhi ta chỉ sợ là nha hoàn có mệnh tốt nhất phủ thị lang rồi, ha ha, đi theo tiểu thư từ nhỏ, tiểu thư đối đãi với Cầm nhi như muối muối của mình, hi hi, còn có thể đi theo tiểu thư uống thứ trà tốt như vậy!"

"Hazz! Người là nha hoàn mệnh tốt nhất, còn tiểu thư như ta nhất định là chủ tử mệnh khổ nhất, đưa nha đầu người đi cùng, còn không biết may mắn hay bất hạnh đây?" Lạc Tuyết nghiêm mặt hài hước nói.

Quả nhiên Cẩm nhi lập tức bày ra bộ dáng bị đả kích nặng, "Tiểu thư, tại sao người có thể nói như vậy? Cẩm nhi có rất nhiều ưu điểm nha?"

"Ha ha, có sao? Sao ta không phát hiện được nhỉ? Người nói cho tiểu thư của người nghe một chút! Ví dụ như. . . . ." Lạc Tuyết tiếp tục nói đùa.

"Ví dụ như Cẩm nhi rất chịu khó. . . . . Trung thành. . . . . Ưc, không xong rồi. . . . . Tiểu thư, có thể vừa rồi ăn quá nhiều hồ lô, bây giờ bụng rất khó chịu, phải đi. . . đi nhà cầu một chút. . . . ." Cẩm nhi trên mặt co rút, còn chưa nói xong, liền bỏ chạy.

Lạc Tuyết dở khóc dở cười, uống một ngụm trà, buồn chán nhìn ngoài cửa sổ. Vừa lúc nhìn thấy, người làm nằng thất thần nãy giờ, bên cạnh tủ lâu đối diện có một vị công tử, mặc áo khoác màu vàng, thân phận tôn quý, chiếu vào trong ánh mắt của Lạc Tuyết gương mặt khôi ngô kia, chẳng phải là người mà nằng đã gặp ở chùa Kim Hoa đó sao?

Ở hiện nay nước Đại Kim, không còn bắt buộc nữ nhân tam tòng tứ đức nữa, nữ nhân và nam nhân giống nhau, còn chưa lập gia đình, thì có thể tùy ý xuất đầu lộ diện, thậm chí góa phụ có thể tái giá, nam nhân bỏ vợ tái giá cũng sẽ không bị người đời nhạo báng.

Cho nên Lạc Tuyết trong lòng không có cổ kị điều gì, xuống lầu chạy thẳng ra ngoài.

Đáng tiếc trời không cho người toại nguyện, đối diện đã không còn người, Lạc Tuyết nhìn một lần nữa đám người ra vào trong tủ lâu đối diện, cực kỳ đau lòng, nằng chỉ là muốn nhìn thấy hần một lần mà thôi, chỉ là muốn nhìn rõ ràng người mà nằng nhìn trúng thôi mà, khó khăn như vậy sao?

Lạc Tuyết đứng nhìn ngơ ngác, tâm tình ngẩn ngơ, vừa vặn nghe một tiếng, "Tiểu tử, người đừng hòng chạy!" nằng còn chưa kịp thấy rõ, liền bị một đứa bé ăn xin đụng phải chao đảo ngã trên mặt đất, "A" Lạc Tuyết đau quá hét to một tiếng, nước mắt lập tức chảy xuống. . . . .

Cố gắng thử đứng dậy, đáng tiếc thử mấy lần không được, đứa bé ăn xin kia đã chạy xa, chung quanh rất nhiều người bao vây lại xem náo nhiệt, thời điểm Lạc Tuyết đang tuyệt vọng, bỗng một bàn tay đưa tới trước mặt nằng, Lạc Tuyết hơi giật mình, từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt nước mắt dàn dụa, nhưng làm cho lòng nằng rung động chính là, người này chính là hần!

Nam tử hiển nhiên cũng không ngờ tới, người hần nâng lên là một nữ tử dung mạo khuynh quốc khuynh thành! Lời muốn nói ra tắc nghẽn trong cổ họng, không phát ra được bất cứ âm thanh nào, nhìn những giọt nước mắt này làm cho hần rất đau lòng, đôi mắt kia dịu dàng như nước, làm cho hần thất thần trong nháy mắt, hai người cứ như vậy nhìn đối phương, dường như quên mất thời gian. . . . .

"Tiểu thư! Người làm sao vậy?" Cẩm nhi hét to một tiếng gọi hai người hoàn hồn, Cẩm nhi nhanh chóng chạy tới, dùng sức đỡ Lạc Tuyết dậy, sau đó tức giận nói: "Người là ai? Người làm gì tiểu thư nhà ta? Vì sao nằng lại ngã trên đất?"

"Láo xược!" "Cẩm nhi!" Hai âm thanh khuyên can đồng thời vang lên.

Tùy tùng bên cạnh vị công tử kia lạnh lùng nói: "Người thật to gan, lại dám bắt kính với Trang Thân Vương!"

"Hả? Trang Thân Vương? Người là. . . . . Vương Gia?" Giọng nói của Cẩm nhi càng ngày càng nhỏ, khi nói xong hai chữ cuối cùng, dứt khoát trực tiếp trốn sau lưng Lạc Tuyết, thể diện tiểu thư so với một nha đầu như nằng chắc lớn hơn chứ?

Lạc Tuyết trong lòng cũng kinh ngạc, không ngờ thân phận của hần là Thân Vương! Vì vậy thân nhiên cười, cúi đầu nói: "Tiểu nữ Lê Lạc Tuyết, ra mắt Vương Gia!"

Nụ cười này, làm những cô gái trong thiên hạ thất sắc, còn làm cho tất cả nam tử chung quanh không thể dời mắt.

"Cô nương, không cần đa lễ!" Trang Thân Vương Long Ngạo Thiên im lặng một lúc lâu, mới thờ khể nói ra mấy chữ.

Lạc Tuyết bái lạy một lần nữa, "Trước tiên tạ ơn vương gia giúp đỡ người khi gặp rủi ro, kế tiếp xin Vương Gia tha thứ cho tỳ nữ mạo phạm!"

"Không sao, người không biết không có tội! Và lại tiểu nha đầu cũng là lo lắng cho chủ tử, Bôn vương không để ở trong lòng. Ngược lại Lê tiểu thư bị thương, Bôn vương truyền ngự y tới khám cho nằng một chút!" Long Ngạo Thiên khôi phục thần sắc, cười thẳng thắn nói.

Long Ngạo Thiên ánh mắt tỏ ra quan tâm, Lạc Tuyết không nhận được đó mặt, "Lạc Tuyết thân thể không có gì đáng ngại, làm Vương Gia hao tâm tổn trí, không cần phiền toái gọi ngự y tới"

"A! Ta nhớ ra rồi! Người là vị công tử chúng ta đã gặp ở chùa Kim Hoa, không trách được nhìn rất quen!" Cẩm nhi bỗng nhiên hét lớn, dọa Lạc Tuyết giật mình, vội chặn lại nói: "Cẩm nhi, cảm miệng! Không được vô lễ!"

"Người nói cái gì? Các người gặp qua Bôn vương? Bôn vương mấy ngày trước đã từng đi chùa Kim Hoa." Long Ngạo Thiên gật đầu nói.

"Vương Gia để ngài chê cười rồi! Cẩm nhi từ nhỏ theo hầu bên cạnh ta, bị ta chiều hư!" Lạc Tuyết hơi xấu hổ, nha đầu này trước mặt người ta vạch trần làm cái gì?

"Ha ha ha. . . . . Thật đúng là, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng nha! Lê Lạc Tuyết! Bôn vương nhớ kỹ tên nằng, Bôn vương sẽ tới tìm nằng!" Long Ngạo Thiên phe phẩy ngọc phiến, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào Lạc Tuyết, dùng giọng nói không cho phép từ

chối nói xong, xoay người rời đi.

Những lời này, lại làm cho Lạc Tuyết trong lòng vui vẻ, khuôn mặt đỏ lên. . . . .

"Tiểu thư? người ta đã đi xa rồi, còn nhìn mãi sao? Chúng ta nên về thôi." Cẩm nhi kéo kéo ống tay áo Lạc Tuyết, trêu nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Quan lại khắp Kinh Thành đến cầu hôn.

Lạc Tuyết và Cẩm nhi hai người lẳng nhăng mãi lúc trở lại phủ thị lang thì đã sắp đến bữa tối. Nhìn bộ dáng đi lại không tiện của Lạc Tuyết, Triển Nguyệt Dung vội vàng tới gần đỡ lấy, giọng lo lắng nói: "Lạc nhi, chân của con sao thế? Có phải bị thương không? Cẩm nhi, người chăm sóc tiểu thư thế nào vậy?"

"Phu nhân, thật xin lỗi, là lỗi của Cẩm nhi, nhẽ ra . . . . ."

"Mẹ, người đừng tức giận, đừng trách Cẩm nhi. Là lúc đi trên đường bỗng nhiên có một tiểu ăn xin chạy tới không cẩn thận đụng phải con, không có gì đáng ngại, thực sự, nghỉ ngơi hai ngày là khỏi rồi, đến lúc đó Lạc nhi còn có thể dạy cho người và phụ thân khiêu vũ !" Lạc Tuyết mỉm cười an ủi.

"Thật sự không có chuyện gì ? Lát nữa để nương xem một chút, nếu không nương thì thỉnh đại phu tới bắt mạch cho con, như vậy sẽ an tâm hơn." Triển Nguyệt Dung nghiêm túc nói.

"Ha ha, mẹ người phải tin tưởng con, không có việc gì, chúng ta mau vào trong đi thôi, phụ thân chắc chờ sốt ruột rồi." Lạc Tuyết quay lại nở một nụ cười trấn an, đi đến trước tiền sảnh, Triển Nguyệt Dung vội đỡ nàng đi vào.

Vừa mới bước vào, Lạc Tuyết nhìn thấy rất nhiều vàng bạc, vải vóc, châu ngọc, đồ trang sức, kim khí . . . làm cho choáng váng cả mặt, "Phụ thân, chuyện gì thế này?"

"Lạc nhi, chân con bị thương? Có nghiêm trọng không? Mau lại đây cho phụ thân nhìn một chút." Lê Sinh Niên đi tới đỡ Lạc Tuyết, ngồi xuống, không đáp mà hỏi ngược lại.

"Ha ha, con đã cùng nương nói qua rồi, thật sự không có chuyện gì, cha đừng lo lắng!" Lạc Tuyết bắt đầu dĩ nhiên nói.

"Đúng rồi, cha những thứ này là gì vậy?"

Lê Sinh Niên thở dài nói: "Những thứ này đều là sinh lễ người ta đưa tới cầu hôn con! là công tử nhà Vương Thừa Tướng, cháu trai của Lý thượng thư, còn có công tử nhà Đỗ đại nhân."

"Hả?" Lạc Tuyết ngạc nhiên.

"Trước đó vài ngày, bọn họ đều nói chuyện với phụ thân rồi, phụ thân không đáp ứng, nhưng hôm nay hạ triều, Vương Thừa Tướng nhất định đưa sinh lễ tới, Lý thượng thư cùng Đỗ đại nhân nhìn thấy, cũng tranh nhau đưa sinh lễ tới." Lê Sinh Niên giải thích.

"Lão gia, chúng ta vẫn là nghe ý Lạc nhi như thế nào rồi quyết định. Hạnh phúc của nữ nhi mới quan trọng a!" Triển Nguyệt Dung nói.

"Đó là điều đương nhiên, chúng ta chỉ có một đứa con gái, nhất định phải cẩn thận suy tính, còn những mối mà bà mai nhắc tới, đều là những hộ gia đình giàu có ở Kinh Thành, đã được ghi trên cuốn sách này rồi."

Lạc Tuyết vẫn trầm mặc, nàng đối với những người không quen biết này không có một chút cảm giác nào, mà đối với sinh lễ quý giá này lại càng không hứng thú.

"Lạc nhi, con nói làm sao đây?" Lê Sinh Niên hỏi.

"Cha mẹ, nữ nhi không muốn gả cho bất cứ ai trong mấy người này. Nữ nhi sẽ ở cạnh cha, mẹ, chăm sóc hai người suốt đời." Lạc Tuyết làm nũng nói.

"Vậy không được, nữ nhi gia đình nào rồi cuối cùng cũng phải phải lập gia đình, sao có thể cả đời không gả ra ngoài được?" Triển Nguyệt Dung giận trách.

"Lạc nhi, rất nhiều vương công quý tộc, con không nhìn trúng ai?" Lê Sinh Niên nghiêm mặt nói.

Lạc Tuyết vẫn lắc đầu một cái.

"Được rồi, ngày mai ta liền phái người đem những đồ này trả lại."

"Cám ơn cha! hai người đối với Lạc Nhi thật là tốt!"

"Đứa nhỏ ngốc, mặc dù ngươi không phải là con ruột của chúng ta, thế nhưng đã nuôi con mười lăm năm, so với con ruột của chúng ta còn thân hơn, chúng ta vĩnh viễn đều là người thân, người một nhà! Cho nên, cha mẹ sao có thể không đáp ứng nguyện vọng của con đây?" Triền Nguyệt Dung nước mắt rung rung, xúc động nói.

"Cha, mẹ." Lạc Tuyết kêu lên, nước mắt rung rung, "Hai người đối với Lạc Tuyết có ơn tái sinh, công ơn dưỡng dục, đời này kiếp này Lạc Tuyết không dám quên, nhưng Lạc Tuyết muốn biết một chuyện, chiếc chìa khóa mà con đeo trên cổ có phải là của cha mẹ ruột con để lại cho con không?"

"Lạc Nhi, con không cần hỏi, chờ đến lúc con thành thân, mẹ nhất định sẽ nói cho con biết, để cho cha mẹ con trên trời được nhìn thấy con mặc đồ cưới làm tân nương tử xinh đẹp, được không?" Triền Nguyệt Dung khóc nói.

"Vâng, mẹ, con không hỏi, người không cần khóc, đều là nữ nhi bất hiếu, làm người đau lòng!"

Lê Sinh Niên nhớ đến chuyện xưa, lòng vẫn đau như cắt, đi đến, đem thể tử, nữ nhi ôm vào trong ngực, "Đừng khóc nữa, chúng ta là người một nhà nên vui vẻ mới đúng chứ, nào đi dùng bữa thôi, hôm nay ta đã dặn phòng bếp nấu món cá hoàng hoa mà hai mẹ con thích nhất!"

Sau bữa tối, Triền Nguyệt Dung đưa Lạc Tuyết về "Liêm Nguyệt cư", sau khi phân phó Cẩm Nhi chăm sóc cẩn thận, mới đi về.

Cẩm Nhi hầu hạ Lạc Tuyết thay quần áo tháo, trang sức, nhìn khuôn mặt phong hoa tuyết đại trong gương của tiểu thư, không nhịn được hâm mộ nói: "Tiểu thư, người thật là có sức quyến rũ, khắp kinh thành gia đình danh gia nào không muốn cưới tiểu thư về làm vợ đầu? Nhưng tiểu thư của chúng ta không thêm nháy mắt một cái a!"

"Tiểu nha đầu, càng ngày càng nói như rót mật vào tai vậy! Ngươi thế này là khen bản tiểu thư? Hay là chế giễu, làm hạ thấp bản tiểu thư đây?"

"Đương nhiên là khen tiểu thư rồi? Nếu Cẩm Nhi là nam tử, nếu cưới được tiểu thư nhất định rất vẻ vang! À, Cẩm Nhi biết rồi, tiểu thư không đồng ý, không lẽ tiểu thư đã có người trong lòng rồi?" Cẩm Nhi đột nhiên nói, Lạc Tuyết bị dọa sợ đến ngay cả cây lược trong tay cũng rơi trên đất.

"Cẩm Nhi, không được nói vậy! Ta làm gì có cái gì đó. . . . . Người thương. . . . ."

"Tiểu thư ngươi đỏ mặt nha! nhất định là Cẩm Nhi nói đúng, chính là vị Vương Gia mà tiểu thư gặp ngày hôm qua đó sao?"

Lạc Tuyết mặt đã hồng đến cả cổ rồi, nhưng là ngoài miệng vẫn không chịu nhận. "Ngươi nói cái gì đó..., trước lúc bản tiểu thư xuất giá, việc đầu tiên ta làm chính là tìm cho ngươi một người xứng đáng gả đi, hừ, gả cho con trai Tôn quân gia trong phủ chúng ta đi, nhân phẩm cũng không tệ, lại đã từng đọc qua sách vở mấy năm, cùng ngươi rất xứng đôi nha! Thế nào, có được hay không? Đây chính là nhân duyên trời ban nhé!"

"Tiểu thư ngươi ức hiếp người, Cẩm Nhi không nói chuyện với ngươi nữa." Cẩm Nhi bị nói trúng tâm ý, mặc cỡ cúi đầu vờ vờ vạy.

"À, tiểu cô nương đã động tâm nha! nếu như vậy, hôm nào đó ta sẽ hỏi mẹ một chút xem ý Tôn quân gia như thế nào?" Lạc Tuyết cười nhẹ nói.

". . . chuyện của Cẩm Nhi. . . Không phải đều là. . . Tiểu thư làm chủ sao?" Cẩm Nhi nhin nửa ngày, mới nói ra được ý tứ của mình, chọc cho Lạc Tuyết cười không ngừng.

Chân của Lạc Tuyết quả nhiên sau vài ngày, đã khôi phục bình thường.

Nghe nói mấy bà mai lại tới cửa hỏi thăm mấy lần nữa, nhưng đều bị Lê Sinh Niên từ chối quay trở về. Đầu lấy lý do là, vợ chồng bon họ chỉ sinh được một nữ nhi, muốn chờ thêm hai năm nữa mới gả đi. Cũng không muốn, đính hôn trước, hai năm sau nữa để nữ nhi quyết định, Triền Nguyệt Dung khéo léo trả lời: "Tiểu nữ hôn sự là do chính nàng làm chủ, Vợ chồng chúng ta quyết không can thiệp."

Lạc Tuyết tạm thời không có chuyện phiền lòng, nhưng trong tâm có chút mất mát, nàng còn có thể gặp lại hắn sao?

"Cẩm Nhi, lấy đàn lại đây."

Lần đầu gặp nhau, vẫy nhẹ quạt, búi tóc tung bay, đã lưu lại trong trái tim.

Ngoảnh đầu lại nhìn lại, người đã đi, nước mắt trống rỗng, quay đầu lại mệnh mông.

Bất chợt gặp nhau, ngẩng đầu nhìn, là Nhu Tình, say mê một đời.

Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, ước làm chim liền cánh.

Không quên lời hứa người nói, nhưng sợ sai lầm lỡ dở cả cuộc đời.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

"Tiểu thư, người làm sao lại hát thương tâm như vậy? làm Cẩm nhi nghe cũng muốn khóc rồi nè. A? Tiểu thư, sao người lại khóc thật thế này?" Cẩm nhi nói xong vội vàng chạy qua dùng khăn tay lau những giọt nước mắt trên mặt của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết đặt tay trên đàn, hỏi Cẩm nhi, "Người nói xem, huynh ấy sẽ tới gặp ta sao?"

"Vâng, nhất định sẽ đến, người đó nhất định sẽ đến." Cẩm nhi trong lòng tràn đầy tự tin nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trang vương phủ cầu hôn

Mười ngày sau, trong lúc Lạc Tuyết đang ngày nhớ đêm mong. Rốt cuộc có một tin tức kinh thiên động địa truyền đến "Liễm Nguyệt cư", tin đó truyền đi từ miệng Cẩm nhi: "Trang Thân Vương đã tới phủ thị lang rồi!"

Lúc này, Lạc Tuyết đang làm nữ công nghệ đến ba chữ Trang Thân Vương, bị kim châm trúng tay cũng không có cảm giác, vẫn là Cẩm nhi nhìn thấy, nhanh chóng nắm lấy tay Lạc Tuyết, thôi giúp một lát. Lạc Tuyết không để ý chút nào, hỏi hộp hỏi: "Đúng là Trang Thân Vương tới sao? Chẳng ấy tới nói gì?"

"Tiểu thư, là thật, nhưng Vương Gia cùng lão gia nói chuyện gì, Cẩm nhi cũng không rõ."

Hai người đang đoán mò, thì nha hoàn bên Triền Nguyệt Dung tới mời: "Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân mời người tới đại sảnh."

"Ồ, ta đã biết."

"Tiểu thư, người chắc chắn là không khẩn trương à? " Cẩm nhi cười hi hi nói.

"Dĩ nhiên khẩn trương rồi. . . . . Nha đầu, người lại dám chê cười bản tiểu thư?" Lạc Tuyết vừa kịp phản ứng, hướng Cẩm nhi vung quyền, Cẩm nhi vừa chạy vừa kêu: "Tiểu thư, nhanh lên, nếu không Trang vương gia có việc trở về mất!"

Lúc này Lạc Tuyết mới dừng tay, Cẩm nhi giúp đỡ nàng sửa sang quần áo xong, trang điểm thêm một tý, sau đó liền đạp hoa sen bước nhanh tới tiền đình.

Từ sau phòng khách, nhìn xuyên qua bức rèm che, Long Ngạo Thiên đã được mời ngồi ghế chính. Lúc này đang uống trà, cùng Lê Sinh Niên trò chuyện vui vẻ.

Lạc Tuyết đi tới giữa đại sảnh, mang theo nụ cười giống như mùa xuân ấm áp hướng Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng cúi đầu, "Lạc Tuyết ra mắt Vương Gia!"

Nụ cười này, làm người kinh sợ, Long Ngạo Thiên ngây người chốc lát, mới ổn định lại tinh thần, nói: "Tiểu thư xin đứng lên!"

"Tạ vương gia!" Lạc Tuyết đứng dậy, lại hướng Lê Sinh Niên cùng Triền Nguyệt Dung nhẹ chào, "Phụ thân, mẹ."

"Ừ, Lạc nhi cũng ngồi đi." Lê Sinh Niên sùng ái cười nói.

"Vương Gia, đây chính là tiểu nữ, hạ quan chỉ có một tiểu nữ, nhi tử còn nhỏ, cũng chỉ mới mười sáu tuổi." Lê Sinh Niên nói.

"Ha ha, Bôn vương trước đó vài ngày đã gặp Lạc Tuyết tiểu thư, còn phát sinh một ít chuyện hiểu lầm, nha hoàn trong phủ đại nhân rất thú vị! Tiểu thư lại là một người tài mạo song toàn!" Long Ngạo Thiên vừa nói vừa thỉnh thoảng nhìn Lạc Tuyết, trong ánh mắt nhu tình như nước.

"Vương Gia gặp Lạc nhi rồi à? Nếu như Lạc nhi cùng nha đầu đã làm sai điều gì, kính xin Vương Gia rộng lượng bỏ qua cho! Nhi nhi còn nhỏ không hiểu chuyện. . . . ." Triền Nguyệt Dung nghe thế vội lên giải thích.

"Lê phu nhân không cần để ý, Bôn vương căn bản là không để ở trong lòng. Bôn vương hôm nay tới, chính là vì chuyện vừa rồi nói với hai vị mà tới, xin hai vị đáp ứng!" Long Ngạo Thiên âm thanh có trọng lượng nói, làm cho Lê Sinh Niên và Triền Nguyệt Dung sắc mặt biến đổi, đây không phải là lời nói đùa sao? là sự thật?

"Bôn vương còn có chuyện quan trọng, không tiện ở lâu, Lê đại nhân có câu đáp án chắc chắn thì phái người đến vương phủ báo cho Bôn vương một tiếng." Long Ngạo Thiên đứng dậy nhẹ lay động quạt ngọc, uy nghiêm nói.

"Hạ quan cung tiễn Vương Gia!" Lê Sinh Niên và Triền Nguyệt Dung vội vàng đứng dậy quỳ lạy.

Lạc Tuyết không biết rốt cuộc là chuyện gì, ngây người đứng dậy theo, cũng quên quý tiển, Long Ngạo Thiên đi đến cửa đại sảnh, dừng lại, xoay người nhìn về phía Lạc Tuyết, khóe miệng cong lên tà mị, cười lớn rồi đi.

Lạc Tuyết không biết có chuyện gì, gương mặt thất sắc nhìn về phía Lê Sinh Niên.

Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung nhìn nhau, về mặt hai người tràn đầy phức tạp.

Ba người đều im lặng, lâu sau, Triển Nguyệt Dung mở miệng nói: "Lão gia, nói thật với Lạc nhi đi, dù sao sớm muộn gì cũng phải nói."

"Mẹ, rốt cuộc là chuyện gì?"

Lê Sinh Niên vừa vui, vừa thương xót nói: "Trước khi con tới, Trang Thân Vương hướng phụ thân cầu thân! Lúc ấy phụ thân còn tưởng rằng Vương Gia nói đùa, nhưng mà vừa rồi... Haz, không ngờ lại là thật!"

"Lạc nhi, con gặp qua Vương Gia, sao lại không nói cho mẹ?" Triển Nguyệt Dung cau mày nói.

"Cha, mẹ, Lạc nhi không phải muốn lừa gạt các người, chính là ngày con bị tiểu ăn xin đụng trúng, là Vương Gia ra tay cứu giúp, Cẩm nhi còn tưởng rằng chàng khi dễ con, giáo huấn người ta mấy câu, sau đó cũng không có chuyện gì, Vương Gia rất độ lượng, không tính toán."

"Xem ra là có lý do cả! Ta đã nói rồi, Trang Thân Vương ra sao mọi người chưa từng thấy qua mà lại tự mình đến phủ cầu hôn? Nhưng mà, quan trọng nhất, Lạc nhi, Trang Thân Vương đã có chính thất rồi, vương phi là con gái Bình Nam đại tướng quân Thượng Quan Lôi — Thượng Quan Vũ Điệp! Nếu như con già đi, chỉ có thể làm tiểu thiếp, thứ phi. Lạc nhi, cha cùng mẹ sẽ không bởi vì sợ đắc tội Trang Thân Vương, mà ép buộc con, ủy khuất con gả vào Trang vương phủ làm thiếp. Chuyện này là chuyện cả đời, ngày mai phụ thân đích thân tới Trang vương phủ nhận lỗi!" Lê Sinh Niên kiên quyết nói.

"Đúng vậy a, Lạc nhi, hạnh phúc của con so với bất cứ điều gì cũng quan trọng hơn, cho dù là cha không được làm chức Thị lang này nữa, chỉ cần chúng ta một nhà bốn người có thể bình an, vui vẻ sống qua ngày, chúng ta đã hài lòng rồi!"

Triển Nguyệt Dung yêu thương vuốt những lọn tóc Lạc Tuyết rũ xuống trên vai, nhẹ nhàng nhưng chân thật nói.

Lạc Tuyết vẫn im lặng, trong lòng chỉ nghĩ đến những lời Lê Sinh Niên vừa nói, Trang Thân Vương đã có chính thất rồi! Nàng muốn cùng người khác cùng hầu hạ một phu quân sao? Tại sao, ông trời không để cho bọn họ gặp nhau sớm hơn một chút? Làm thiếp, nàng đành lòng sao? Như vậy là phải buông tha sao? Làm sao có thể được?

Lạc Tuyết nội tâm xung đột, Triển Nguyệt Dung nôn nóng, "Lạc nhi, người không cần lo lắng cho cha mẹ, thực sự, mặc dù đối phương là Thân Vương, là huynh đệ ruột của hoàng thượng, thế nhưng nước Đại Kim vẫn có vương pháp, hoàng thượng là một minh quân, chúng ta sẽ làm sao cả."

"Cha, mẹ, các người để cho Lạc nhi suy nghĩ một chút rồi hãy nói. Con đi về trước."

Lạc Tuyết bước chân nặng nề, như nặng ngàn cân, chậm rãi trở về "Liễm Nguyệt cư".

Cẩm nhi đứng đón ở cửa, nhìn sắc mặt Lạc Tuyết có chút không thích hợp, liền nói: "Tiểu thư? Có phải đã xảy ra chuyện gì?"

Lạc Tuyết không đáp đi về phía khuê phòng, Cẩm nhi lo lắng đuổi theo, đỡ lấy Lạc Tuyết, "Tiểu thư? Người không cần làm ta sợ a! Vì sao đi gặp Vương Gia về, liền biến thành như vậy rồi?"

Lạc Tuyết ngồi vào trước bàn trang điểm, nhìn trong gương dung nhan tuyệt thế, không nhìn được than thở, "Ta còn có thể lựa chọn sao?"

"Lựa chọn cái gì nha? Tiểu thư?" Cẩm nhi tò mò hỏi.

"Vương Gia tới cầu hôn rồi." Cẩm nhi mừng rỡ kêu lên, nhưng lại nghe Lạc Tuyết một câu, "Nhưng chàng đã có vương phi rồi!"

"A? Làm sao. . . . . Làm sao. . . . . Có thể như vậy?" Cẩm nhi nói năng lộn xộn.

Lạc Tuyết tự giễu cười, "Người nói, đây có coi được coi là chuyện vui không?"

"Tiểu thư vậy, người định tính thế nào? Thực phải làm trắc phi sao?" Cẩm nhi đau lòng hỏi.

"Ta không biết. Cẩm nhi, người nói xem?"

"Ta là nha hoàn, làm sao dám nói lung tung? Nhưng Cẩm nhi hi vọng tiểu thư suy nghĩ thật kỹ trước, rồi quyết định, để tránh ngày sau hối hận không kịp."

"Ừ, ta biết. Cẩm nhi người cũng hi vọng ta có thể hạnh phúc, không phải sao?" Lạc Tuyết khẽ mỉm cười, nhẹ nắm tay Cẩm nhi, trong lòng ấm áp, cha mẹ ruột của nàng không ở bên cạnh nàng, tuy nhiên lại gặp được nhiều người yêu nàng như vậy, đây cũng là một niềm hạnh phúc, không phải sao?

Chương 6: tình nguyện làm trắc phi

Trang Thân Vương phủ thư phòng

"Khởi bẩm Vương Gia, Lê phủ thị lang tạm thời không có tin tức gì." Triệu quản gia trên dưới ba mươi tuổi cúi đầu nói.

Nghe vậy, Long Ngạo Thiên ngừng xem công văn trong tay, nhưng vẫn chưa ngẩng đầu, mà là nhũu mày lại, "Hử? . . . . . Bỏn vương biết, người lui xuống đi!"

"Nô tài cáo lui!"

Long Ngạo Thiên lòng căng thẳng, chẳng lẽ nàng không muốn? Cho dù thể làm chính phi, trắc phi cũng xứng với một thiên kim Thị Lang!

"Vương Gia?" Cửa thư phòng xuất hiện một người, khẽ gọi.

Một tiếng này kéo thần trí Long Ngạo Thiên lại, hẳn thậm chí có người đến bên cạnh cũng không biết?

Vấn cau mày như cũ, giọng nói bình thường hỏi: "Vương phi vì sao lại tới đây? Nơi này là thư phòng của Bỏn vương, có chuyện trở về phòng lại nói."

"Vương Gia? Thiếp thân tới là muốn hỏi một chuyện, Vương Gia thật sự muốn nạp trắc phi sao?" Thượng Quan Vũ Diệp ghen ngào nói.

Long Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn về Vương phi của hắn, mày liễu cong, da thịt như thủy nộn, mắt ngọc mày ngài, có thể được xưng một mỹ nữ, nhưng cùng so sánh với Lê Lạc Tuyết, lại mất đi một chút ý vị thanh thuần, Lê Lạc Tuyết đẹp giống như là Thiên sơn Tuyết Liên, thuần khiết không tì vết, làm cho tâm người nhận nhạo.

"Vương Gia?" Long Ngạo Thiên nghĩ tới mắt hờn, một lần nữa hờn hờn, trong lòng không nhịn được, liền nói: "Vương phi đây là ý gì?"

"Vương Gia, thiếp gả vào vương phủ vẫn chưa tới hai năm, ngài lại phải cưới thiếp sao? Ô ô ô, là thiếp hầu hạ không tốt sao? Ngài chỉ ra cho thiếp, thiếp nhất định sẽ sửa chữa, được không?" Thượng Quan Vũ Diệp lời kéo áo Long Ngạo Thiên khóc năn nỉ nói.

"Vương phi? Bỏn vương cả đời không thể nào chỉ có một mình người là nữ nhân, bình thường gia đình giàu có nào cũng ít nhất đều là tam thê tứ thiếp, huống gì là Bỏn vương? Người muốn ngồi yên ổn ở vị trí chính phi, thì phải bao dung, độ lượng hơn người khác, phải học cùng nữ nhân khác hầu chung một chồng! Được rồi! Bỏn vương còn có công chuyện phải làm, nếu như hôn sự được định, người cùng Triệu quản gia cùng nhau dựa theo quy củ mà làm!" Long Ngạo Thiên mặt không biểu tình gì nói.

Thượng Quan Vũ Diệp thân thể chao đảo, nàng biết nàng có nói cũng vô ích, đã không thể thay đổi được điều gì nữa, cười tự giễu một tiếng, "Vương Gia, thiếp thân đã ghi nhớ. Thiếp xin cáo lui!"

Lùi ra ngoài cửa thư phòng Thượng Quan Vũ Diệp trong nháy mắt ánh mắt trở nên ác độc kiên quyết, nàng thể chịu uất ức như vậy!

Phủ thị lang "Liêm Nguyệt cư".

Lạc Tuyết liên tục mấy ngày đều ngủ không yên ổn, tinh thần hoảng hốt, làm sao cũng lo lắng, bởi hỏi không dứt.

"Tiểu thư, người đừng đi đi lại lại nữa, lên giường nằm một lát đi, mấy ngày hôm nay trông người tiêu tụy hơn rất nhiều. . . . ." Cẩm nhi đau lòng nói.

"Cẩm nhi, ta không ngủ được, người cùng ta trò chuyện một chút." Lạc Tuyết cố gượng cười, nói.

"Được, tiểu thư nghĩ xem tán gẫu cái gì?"

"Cẩm nhi, trong lòng của người, người nghĩ sẽ gả cho người như thế nào?" Lạc Tuyết hỏi.

"Ta? Cẩm nhi là nha hoàn, chỉ có thể nghĩ những gì nha hoàn có thể nghĩ. Ta muốn gả một người ta yêu, hẳn đối xử tốt với ta, bình thường sống qua ngày, là được rồi. Đương nhiên, người dân bình thường cũng không có tam thê tứ thiếp rồi, ngay cả có, chỉ cần trong lòng hắn có ta, ta cũng chấp nhận." Cẩm nhi thật lòng nói, dù sao cái thời đại này, có rất ít nam nhân cả đời chỉ cưới một người nữ nhân, chỉ là duy trì được bao lâu thôi.

"Thật sao? . . . . . Gả cho một người trong lòng sao? Tam thê tứ thiếp. . . . ." Lạc Tuyết lăm lăm, suy nghĩ biến chuyển liên tục. Nàng thích hắn, nàng trốn tránh được sự thật, tình nguyện từ bỏ sao? Không, có lẽ một khi bỏ lỡ, khó có tìm lại. . . . .

"Tiểu thư? Người nghĩ được không? Cẩm nhi vừa rồi chỉ là biểu đạt ý nghĩ của mình mà thôi, người với ta bất đồng mà, tiểu thư không cần nghe Cẩm nhi nói lung tung, người. . . . ."

Lạc Tuyết kiên quyết ngắt lời nói: "Cảm nhi, người nói đúng, gả một người trong lòng, mới là đúng! Nếu không cuộc sống sẽ không còn là cuộc sống nữa, giống như một cái giếng cạn, cũng tìm không thấy dòng nước trong. Vậy nên ta quyết định, ta nguyện ý gả vào Trang vương phủ, gả cho Long Ngạo Thiên!"

"Tiểu. . . . . Thử! Người thật sự đã quyết định? Không nghĩ nữa sao? Đây chính là đại sự cả đời đó!" Cảm nhi vội la lên.

Lạc Tuyết trong lòng đã có đáp án, cả người cảm giác nhẹ nhõm hơn nhiều, đứng dậy cười lúm đồng tiền như hoa hiện lên, nhẹ nhàng, quần lụa mỏng trước gió bay phất phới, giống như một con bướm đang vỗ cánh, chuẩn bị bay về phía chân trời. . . . .

Bữa tối, Lạc Tuyết nghiêm túc hướng Lê Sinh Niên cùng Triển Nguyệt Dung nói ra quyết định của mình.

"Cha, mẹ, Nữ Nhi mấy ngày đã suy nghĩ kỹ càng, đã nghĩ xong, nữ nhi đồng ý gả cho Trang Thân Vương làm trắc phi."

"Lạc nhi, người thật sự quyết định như vậy sao? Làm tiểu thiếp sẽ chịu rất nhiều uất ức, mẹ không muốn người gả đi chịu sự ức hiếp chính thất!" Triển Nguyệt Dung lo lắng nói.

"Đúng a, hơn nữa theo quy củ, không thể dùng kiểu tám người khiêng, không được tổ chức hôn lễ." Lê Sinh Niên cũng không đồng ý.

"Cha, những thứ này đều là hình thức mà thôi, nữ nhi không buồn để ý. Nữ nhi cũng không sợ chịu uất ức, gả cho một người mình thích, chính là hạnh phúc. Hơn nữa như vậy cũng có thể chặn Vương Thừa Tướng, Lý thượng thư cùng Đồ đại nhân bọn họ tức giận, không phải vẹn toàn cả đôi bên sao?" Lạc Tuyết an ủi.

"Lạc nhi, những thứ khác đều không quan trọng, người đừng vì cha mà lo lắng, phụ thân sẽ không vì tiền đồ của mình mà đem hôn nhân của con liên quan, nếu không cha, mẹ cũng không xứng để sống trên đời này nữa!" Lê Sinh Niên thật lòng khuyên nhủ.

"Đúng như vậy, Lạc nhi, chỉ có người thật sự hạnh phúc, cha mẹ mới không làm thất vọng ân nhân của mình!" Triển Nguyệt Dung mũi đau xót, không nhịn được khóc.

Lạc Tuyết về mặt xúc động, đứng dậy hướng cha mẹ quỳ xuống, "Lạc nhi làm cha mẹ thương tâm, là Lạc nhi có lỗi, xin cha mẹ tin tưởng Lạc nhi, cũng tin tưởng Trang Thân Vương, được không?"

"Nữ nhi, con mau dậy đi. Chúng ta đồng ý con là được, con không cần quỳ. . . . ."

Lạc Tuyết cười rộ lên, lấy ra khăn tay ra thay Triển Nguyệt Dung lau khô nước mắt, mẹ con hai người thân thiết ôm nhau, Lê Sinh Niên cũng không kìm hãm được đưa hai cánh tay ra ôm lấy hai người thương yêu nhất của mình, ba người đều vui vẻ cười to.

Hoàng Cung Đại Nội, Thượng Thư Phòng.

"Hoàng huynh, Thần Đế muốn nạp trắc phi. Là con gái Lê Thị Lang, Lê Lạc Tuyết." Long Ngạo Thiên cung kính dâng tấu nói.

"Hà? Thật sao? Lần này trăm phải chúc mừng hoàng đế rồi! Lê Lạc Tuyết? Trẫm hình như có nghe nói nữ tử này, tài mạo song toàn! Hoàng đế người thật là có phúc a! Ha ha!" hoàng đế Đại Kim Long Ngự Thiên lớn hơn Long Ngạo Thiên một tuổi cười vui vẻ nói. Bọn họ mặc dù không phải một mẹ sinh ra, nhưng tình cảm lại rất tốt, tuổi tác cũng chênh lệch là bao, cho nên hai người vô cùng hợp ý, nghe được hoàng đế muốn nạp thiếp, cũng vì hân vui mừng không dứt.

"Cám ơn hoàng huynh!"

"Trẫm sẽ cho người chuẩn bị cho các người một món lễ lớn, bình thường cô gái khác gả làm trắc phi thì thôi, nhưng cô gái này, cũng không thể để uất ức được, trẫm cũng sẽ chuẩn bị phần của nàng."

"Hoàng huynh, không cần, Thần Đế cảm ơn tâm ý của người, Lạc Tuyết dù sao không phải chính phi, làm như vậy chỉ sợ có người nói xấu." Long Ngạo Thiên cự tuyệt nói.

"Người nha, luôn suy nghĩ chu đáo như vậy. Trẫm sẽ an bài, người đừng xen vào. Đi, ngày hôm nay ở lại trong cung dùng bữa, cùng trẫm ăn chút gì đó!" Long Ngự Thiên dùng giọng điệu chắc chắn nói.

"Dạ, Thần Đế tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: nguồn gốc của thân thế

Sinh lễ và hôn thư đã được người của Trang vương phủ đưa đến phủ thị lang, ngày cưới cũng đã chọn được, đầu tháng tám.

Thời gian còn lại, Triển Nguyệt Dung vội vàng chuẩn bị đồ cưới. Lạc Tuyết không có việc gì làm, trừ bỏ bị lôi kéo may đo y phục, còn chuẩn bị tâm tình xuất giá. Nàng vui mừng kích động, ước mơ thật nhiều về cuộc sống hạnh phúc sau khi gả cho hắn, nhưng mỗi lần nghĩ đều không giống nhau, trong lòng rất nhiều tư vị.

Cầm nhi vừa nhìn thấy Lạc Tuyết bộ dạng mắt hờn mắt vía, liền không nhận được trêu đùa đôi câu, Lạc Tuyết không biết nói gì, bỗng nhiên nhớ lại chuyện của Cầm nhi nàng còn chưa hỏi!

Vội đi tìm Triển Nguyệt Dung, "Mẹ, Cầm nhi đã đi theo con nhiều năm, chúng ta tình thân như tỷ muội, con xuất giá xong, nhờ mẹ giúp nàng đính hôn với con trai của Tôn quân gia trong phủ chúng ta! Hai người bọn họ đã sớm có tình ý với nhau, xin mẹ làm chủ thành toàn cho họ!"

"Thật sao? Nếu thật là như vậy, mẹ nhất định giúp bọn họ tổ chức hôn sự. Con đừng lo lắng!" Triển Nguyệt Dung gật đầu một cái.

"Cám ơn mẹ!" Lạc Tuyết nở một nụ cười ngọt ngào.

"Lạc nhi, con sắp phải xuất giá rồi, cha cùng mẹ cũng không thể lừa gạt con nữa, ngày mai chúng ta dẫn con đi chùa Kim Hoa một chuyến! Cha mẹ ruột của con, đều ở nơi đó!" Triển Nguyệt Dung về mặt ngưng trọng nói.

Lạc Tuyết nghe xong, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, lặng người một lúc lâu, khó khăn lắm mới thốt ra một lời: "Cha mẹ ruột của con. . . . . Ở chùa Kim Hoa?"

"Đúng vậy! Nên dẫn con đi đến lúc đó con có thấy bọn họ rồi!" Lê Sinh Niên đẩy cửa vào nói tiếp.

"Phụ thân? Bọn họ. . . . . Bọn họ vẫn khỏe chứ?" Lạc Tuyết nghe được trong cổ họng mình phát ra âm thanh như đối với người lạ vậy.

Lê Sinh Niên không khỏi nghĩ tới lúc hắn nhìn thấy Vân Thiên lần cuối cùng là vào hoàn cảnh đó, cũng chính là vào đêm Lạc Tuyết được đưa tới, thống khổ và bị thương vẫn y nguyên làm cho bản thân hắn cảm thấy bất lực.

Đó là chuyện mười lăm năm trước.

Tề Châu thành tuyết đã rơi liên tục ba ngày ba đêm, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, thỉnh thoảng tuyết rơi vào cổ áo làm cho người ta lạnh cóng khẽ run rẩy. Đêm đã khuya, vốn là bởi vì trời giá rét mà người ở thưa thớt, trên đường Huyền Vũ lúc này lại càng thêm yên lặng không một tiếng động, cả trời đất trắng xóa khiến người ta cảm giác nghiêm túc, làm người ta hít thở không thông.

Lâu sau, "Cộc cộc lộc cộc" tiếng vó ngựa vang lên, trên đường cái một nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi cưỡi ngựa đi tới. Một tay nắm chặt dây cương một tay bảo vệ bọc chắn đang buộc trước ngực.

Ngựa đến trước trạch viện dừng lại, nam tử xuống ngựa, nặng nề gõ mạnh cửa, rất nhanh sau đó cửa chính mở ra, nam tử được mời vào phòng chính.

"Vân đại ca? Đã hai năm không thấy, tiểu đệ rất nhớ ngươi! Không ngờ ngươi vào lúc này, lại mang đến cho đệ cùng vợ một niềm vui bất ngờ!" Chủ nhân trạch Lê Sinh Niên mừng nói.

"Đệ muội, xin giúp một tay." Vân Thiên ca chỉ vào bọc chắn trong ngực nói.

Triển Nguyệt Dung tới coi ra, bên trong bọc lại là một đứa bé! Vẫn còn ngủ say ở bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng hồng hào vẫn còn đọng lại dấu vết trước đó không lâu đã khóc.

"Đây là?" Vợ chồng hai người kinh ngạc hỏi.

Vân Thiên Ca nhẹ giọng nói: "Đây là con gái của ta."

"Vân đại ca đã thành thân rồi sao?" Lê Sinh Niên bộ dáng vui mừng.

"Niên đệ, đệ muội, đại ca đến đây là có một quan trọng chuyện muốn nhờ." Vân Thiên Ca vẻ mặt nghiêm trọng nói.

"Đại ca nói lời này là quá khách khí rồi, huynh là ân nhân cứu mạng của hai vợ chồng chúng ta, đại ca có chuyện, xin cứ việc phân phó là được, chỉ cần tiểu đệ có thể làm được, nhất định không phụ sự nhờ vả của đại ca." Lê Sinh Niên nghiêm túc nói, Triển Nguyệt Dung cũng gật đầu đồng ý.

"Đại ca vẫn chưa thành thân, vì yêu một nữ tử, sau đó sinh hạ Lạc Tuyết. Lạc Tuyết, năm ngoái lúc Hạ Tuyết sinh, sau khi sinh ra đại ca liền quyết định đặt tên nàng là - Lạc Tuyết. Mẹ nàng, bỏ đi, ta tìm khắp mười châu huyện gần đó, lúc tìm được nàng, nàng đã. . . . . Đã chết. Đại ca mang theo nàng hành tẩu giang hồ có nhiều bất tiện, lại càng không thể cho nàng một gia đình hoàn chỉnh, cho nên, đại ca cầu xin Niên đệ cùng đệ muội có thể thu dưỡng Lạc Tuyết, từ nay về sau, nhận nàng làm con gái của các ngươi." Vân Thiên Ca buồn bã thất sắc nói.

"Vân đại ca, ngươi yên tâm, Lạc Tuyết là của con của ngươi, cũng chính là con gái ruột của vợ chồng chúng ta, chúng ta nhất định sẽ đối xử tử tế với nàng, sẽ không để cho nàng chịu một chút uất ức nào. Chỉ là đại ca, người ngàn vạn lần không nên đau lòng quá!" Lê Sinh Niên vỗ ngực bảo đảm nói.

Triển Nguyệt Dung nhận lấy đứa bé, ôm thật chặt, trong chốc lát hốc mắt đỏ, "Lạc Tuyết thật đáng thương, mới một tuổi đã mất đi mẹ rồi, sau này, ta

chính là mẹ ruột của con, được không?"

"Vân đại ca, chúng ta vợ chồng trong nhà không có con, hiện tại có thêm Lạc Tuyết, mới giống như là một gia đình. Huynh đây là đang giúp chúng ta nhé!" Lê Sinh Niên thấy Triển Nguyệt Dung cũng chấp nhận đứa nhỏ này, liền vui mừng nói.

"Cái chìa khóa này trên mặt là ngày sinh tháng đẻ của Lạc Tuyết, xin đệ muội ngày sau cho nàng mang bên mình. Đại ca còn có một ít ân oán chưa giải quyết xong, vì vậy xin từ biệt." Vân Thiên Ca nói xong nhìn thật lâu nữ nhi một chút, trong mắt nước mắt rơi xuống, vĩnh biệt! Lạc Tuyết, kiếp sau chúng ta lại tiếp tục làm cha con được không? Khép chặt đôi mắt, dừng lại một phút, sau đó xoay người bước nhanh khỏi phòng.

"Vân đại ca? Vân đại ca?" Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung nhìn về phía bóng lưng kêu lớn, đáng tiếc Vân Thiên Ca không quay đầu lại nữa, "Tịch Nhan, con gái của chúng ta, cuối cùng bởi vì người kiên quyết rời đi mà không cha không mẹ, cô độc cả đời. . . . ."

"Thật là một nốt ruồi hoa mai xinh đẹp, tướng công người nhìn xem?" Triển Nguyệt Dung chỉ vào cổ tay phải đứa bé có một nốt màu hồng kêu lên.

"Ừ, Lạc Tuyết, con về sau là người nhà của chúng ta!"

Ba tháng sau.

Lê Sinh Niên từ ngoài cửa điên cuồng chạy vào, cực kỳ bi thương gọi lớn: "Phu nhân, Vân đại ca, Vân đại ca chết rồi. . . . ."

"Người...người nói gì? Vân đại ca làm sao lại chết? Võ công của huynh ấy cao như vậy, ai có thể giết được huynh ấy?" Đang cho Lạc Tuyết ăn cơm Triển Nguyệt Dung kinh hãi cái thìa trong tay "Àm" một tiếng rơi xuống đất, Tiểu Lạc Tuyết hình như cảm nhận được điều gì đó, "Oa" một tiếng khóc lớn lên.

"Ta mới vừa ở trong quán rượu nghe nói, Vân đại ca chết trong tay "Mạc Bắc Hắc Thất", hình như là trúng cực độc Hắc Phong tán mà chết." Lê Sinh Niên cố nén bi thương nói, rồi ôm lấy Lạc Tuyết nhẹ ru.

"Vân đại ca, năm đó người đã cứu tính mạng hai vợ chồng chúng ta trong tay của cường đạo, hôm nay tiểu đệ còn chưa kịp báo đáp ân tình của người, người rời đi rồi, người yên tâm, tiểu đệ nhất định bảo vệ con gái của người chu toàn!" Lê Sinh Niên rung rung hướng phía đông quỳ lạy, Triển Nguyệt Dung cũng khóc quỳ xuống.

"Phu nhân, "Mạc Bắc Hắc Thất" này nghe nói là trong hắc đạo thủ đoạn giết người vô cùng sắc bén, ngộ nhờ bọn họ biết được Vân đại ca còn có con gái, mà nói giết cô tận gốc, đối với Lạc Tuyết rất nguy hiểm, ta nghĩ một nhà chúng ta nhanh lên rời khỏi thành Tề Châu!" Lê Sinh Niên dường như nhớ tới cái gì, khẩn trương nói.

"Đi đâu bây giờ?" Triển Nguyệt Dung gấp hỏi.

"Phải đi Kinh Thành Uyển An, dưới chân thiên tử, bọn họ không dám tùy tiện giết người. Người nhanh đi dọn dẹp chuẩn bị một chút, chúng ta mau rời khỏi." Lê Sinh Niên kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đi cúng tế ở chùa Kim Hoa

Lê Sinh Niên trải qua gian khổ nhiều năm như vậy, giờ phút này đối mặt với câu hỏi của Lạc Tuyết, lại run rẩy nói không ra lời, nhìn ánh mắt mong đợi của Lạc Tuyết, Lê Sinh Niên suy nghĩ thật lâu mới nghẹn ngào nói: "Cha mẹ ruột của con mười lăm năm trước đã .....mất! Khi đó con mới một tuổi, cha con và một đêm trời bão tuyết rơi xuống ôm con đến cho chúng ta, nhờ chúng ta nuôi con trưởng thành, trên cổ con là chiếc chìa khóa do phụ thân con để lại, phía trên khắc ngày sinh tháng đẻ của con, huynh ấy nói mẹ con đã chết, huynh ấy còn có một ít ân oán chưa kết thúc, nhờ chúng ta chăm sóc con, sau đó rời đi. Từ đó về sau, chúng ta không còn có gặp lại cha con nữa, cho đến sau khi huynh ấy đi được ba tháng, ta mới nghe được tin tức, huynh ấy đã chết, chết trong tay "Mạc Bắc Hắc Thất", hình như là trúng độc Hắc Phong mà chết. Lúc ấy chúng ta ở Tề Châu, bởi vì sợ kẻ thù của cha con tới tìm, liền rời nhà tới kinh thành!"

Sau khi nghe xong Lê Sinh Niên nói, Lạc Tuyết sụt sùi té xui, chuyện tích tụ trong lòng bao nhiêu năm qua, ngày hôm nay rốt cuộc cũng được sáng tỏ, kết quả như vậy! Cha còn gì nói nữa, hóa ra bọn họ đã chết! hóa ra trông mong nhiều năm như vậy, tất cả đều là công dã tràng?

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng vừa muốn nói ra, thì chỉ là tiếng khóc lớn, hai bờ vai mảnh mai không ngừng run lên, Triển Nguyệt Dung vội vàng ôm lấy vai Lạc Tuyết, khóc nói: "Lạc nhi, con khóc đi! Khóc cho lòng dễ chịu hơn một chút, có một đứa con gái hiếu thuận như vậy, bọn họ sẽ rất vui mừng."

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Lạc Tuyết khóc mệt, thân thể không còn có một chút sức lực nào nữa, Triển Nguyệt Dung đỡ nàng lên ghế nằm, vừa nhắm mắt lại, lại đột nhiên nhớ ra, nàng muốn biết nhiều hơn về chuyện của cha mẹ, liền vội vàng tay Lê Sinh Niên, hỏi "Cha, cha con tên gì? Còn có mẹ con nữa? Đúng rồi mẹ con nàng chết như thế nào? Cũng là bị người khác hại chết sao?"

"Cha con tên là Vân Thiên Ca, thời gian đó trên giang hồ uy danh vang xa gọi là 'Vân đại hiệp', võ công của huynh ấy rất cao, là người tài giỏi, là người hào phóng, không chịu sự trói buộc, trọng nghĩa khinh tài, cha và mẹ con lúc đó mới thành thân không lâu trong một lần trên đường về nhà, không may bị bọn cướp bắt cóc, trong lúc thời điểm ngàn cân treo sợi tóc ấy, may mắn là được Vân đại ca cứu giúp, chúng ta mới bảo toàn được tính mạng. sau đó, cha với huynh ấy kết làm huynh đệ, cho nên, huynh ấy mới đem con giao cho chúng ta chăm sóc."

"Về chuyện mẹ ruột con, khi đó cha con nói, hai người bọn họ vẫn chưa thành thân, sau này sinh ra con, không lâu sau đó, mẹ con bỏ đi không tìm thấy, huynh ấy mang theo con đi tìm khắp mười châu huyện, thì tìm được mẹ con, nhưng khi đó mẹ con đã chết."

"Chúng ta cũng chưa bao giờ gặp mẹ ruột của con. À Đúng rồi, tên của con là cha của con đặt, huynh ấy nói con sinh ra trong ngày tuyết rơi, nên lúc ấy đặt tên con là Lạc Tuyết!" Triền Nguyệt Dung nói thêm

"Còn có gì khác nữa không ạ? Cha mẹ có biết điều gì nữa không? Xin hai người hãy nói cho con biết, có được hay không?" Lạc Tuyết vẫn cảm giác còn thiếu gì đó, nhưng Lê Sinh Niên và Triền Nguyệt Dung lại lắc đầu, "Chuyện của mẹ con chúng ta thật ra cũng không biết rõ, chỉ suy đoán cha con có thể vì cái chết của mẹ con, mà quá đau lòng, cố ý liều mạng với thuộc hạ của "Mạc Bắc Hắc Thất", nếu không với võ công của cha con, tuyệt đối không thua dưới tay "Mạc Bắc Hắc Thất."

"Chúng ta có dựng 2 bài vị ở trong chùa Kim Hoa, một cái là của cha con, một cái nữa là của mẹ con. Những năm gần đây, mừng ba tháng ba hàng năm chúng ta đều tới chùa kim hoa, bởi vì ngày đó là ngày đổ của cha con, cho nên bây giờ con đã hiểu tại sao rồi chứ? Vài ngày trước, mẹ dẫn con cùng đi chùa bái tế, mẹ đã bảo cho con quỳ trước bài vị kia, đó chính là bài vị phụ thân con!"

"Đó chính là bài vị của phụ thân?" Lạc Tuyết bưng kín miệng của mình, không thể tin được, nước mắt vừa mới vừa ngừng lại chảy xuống, "Ngày giỗ cha con. . . . . Ngày mai chúng ta lại đi chùa Kim Hoa. . . . . Con muốn quỳ lạy trước mặt người. . . . ."

Ngày sau, Lê Sinh Niên, Triền Nguyệt Dung và Lạc Tuyết ba người cùng đi chùa Kim Hoa. Chỉ là lần này tâm trạng Lạc Tuyết không giống với lần trước nữa, mà nặng nề tâm cảnh không giống với lần trước nữa, tâm trạng lần này nặng nề đau khổ.

Suy nghĩ cả đêm, trong đầu nàng không ngừng tưởng tượng hình dung bộ dáng của cha, và của mẹ.

Sau khi quỳ lạy xong chính điện phật tổ, một lần nữa tới chỗ kia của Thiên điện.

Trước tiên Lạc Tuyết quỳ xuống lạy, sau đó nhẹ nhàng nhấc tấm vải trắng lên, phía dưới vải trắng, "Bài vị Vân Thiên Ca!" "Bài vị Vân phu nhân!"

"Cha, mẹ, nữ nhi tới thăm hai người, đã mười lăm năm qua rồi, xin hãy tha thứ cho nữ nhi bất hiếu, nữ nhi hướng hai người dập đầu tạ tội!" Lạc Tuyết nặng nề dập đầu trên đất, âm thanh vang vọng cả đại điện. . . .

"Lạc nhi, đứng lên đi con. Cha mẹ con cũng đã nghe được lời tạ lỗi của con, không cần quỳ như vậy nữa!" Triền Nguyệt Dung kéo Lạc Tuyết nói.

"Mẹ, người để cho con quỳ một lát, trong lòng con rất đau khổ!" Lạc Tuyết lần nữa gào khóc thất thanh.

"Lạc nhi! Con cứ như vậy, cha và mẹ làm sao yên lòng đây!" Lê Sinh Niên trên mắt ướt, nói.

Lạc Tuyết gương người đứng dậy, nhẹ gạt đầu một cái, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi.

"Vân đại ca, Lạc Tuyết nàng sắp lập gia đình rồi, huynh nhìn xem này, nàng đã trưởng thành, huynh ở dưới đó có thể an tâm, tiểu đệ đã không phụ sự dặn dò của huynh!" Lê Sinh Niên hướng về phía bài vị Vân Thiên Ca khẽ thờ dài.

"Vân đại ca, Lạc Tuyết lớn lên là một cô nương tốt, hai người nhìn xem, nàng hiểu thuận biết bao nhiêu! Huynh đã ban cho chúng vợ chồng chúng ta một đứa con gái tốt như vậy!" Triền Nguyệt Dung khen ngợi nói

Ba người cúng bái chính điện xong, Lê Sinh Niên và Triền Nguyệt Dung cùng Lạc Tuyết ở lại một lát, Lạc Tuyết đi được ba bước lại quay đầu nhìn, lưu luyến không rời đi theo cha mẹ xuống núi.

"Mẹ, mẹ ruột của con tên là gì? con đoán nàng nhất định là nữ nhân rất xinh đẹp, nàng tại sao lại chết? nếu nàng không chết, phụ thân nhất định sẽ không chết, như vậy con sẽ có 2 phụ thân cùng hai mẫu thân nha, người nói xem điều đó tốt biết bao nhiêu?"

"Con đó, trong cuộc sống có rất nhiều chuyện, đều rất khó nói rõ ràng, tất cả mọi việc có nhân ắt sẽ có quả, tựa như ban đầu nếu không phải là cha ruột con cứu chúng ta, chúng ta sẽ không cùng con có mười lăm năm duyên phận, cho nên, hãy cứ thuận theo tự nhiên đi con à, cha con đã giao con cho chúng ta, nhất định là không muốn con bị cuốn vào vòng ân oán của đời trước, hi vọng con được vui vẻ mà lớn lên, chính là cuộc sống mà con đã từng trải qua trong mười lăm năm qua. Cho nên, lúc đầu, chúng ta đã nói cho con. . con cùng chúng ta không phải là ruột thịt, chính là muốn con chấp nhận được chân tướng ngày đó, có thể đối diện với việc đó một cách bình thản, để tránh cho con sa vào tâm ma không cách nào thoát khỏi. Lạc Tuyết con hiểu chưa?" Lê Sinh Niên trả lời.

"Dạ, con hiểu, cha mẹ, hai người yên tâm đi, Lạc nhi sẽ sống một cuộc sống thật tốt, sẽ không để cho bản thân mình phải chịu đau khổ. Sau này, cha mẹ phải sống thật khỏe mạnh! Lạc nhi sau này không thể ở bên cạnh tận hiếu cha mẹ được!" Lạc Tuyết giải thích.

Nhưng Lạc Tuyết không biết, Lê Sinh Niên và Triền Nguyệt Dung cũng không thể biết trước được, thân thể Lạc Tuyết không chỉ có đơn giản như vậy, sau khi Lạc Tuyết trải qua bao nhiêu đau khổ, chân tướng sự thật mới từng bước từng bước lộ rõ, khi đó nàng có thừa nhận mọi chuyện như bây giờ

không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: gả vào Trang vương phủ

Thời gian này, tâm trạng Lạc Tuyết sa sút rất nhiều, chờ đợi thật lâu mới biết được tin tức của cha mẹ, từ sau khi nàng biết được mọi việc, hàng đêm vẫn mơ cùng một giấc mộng, trên vách đá ngập tràn băng tuyết, một người đàn ông ôm trong tay một đứa bé, hướng về phía vách núi xa xăm hết lớn, tiếng hét long trời lở đất, lại khiến người ta tê tâm liệt phế, nàng mỗi lần cố gắng nhìn rõ gương mặt người đàn ông đều giật mình tỉnh giấc.

Con ác mộng này đã quấy rầy nàng rất nhiều năm, đến tận bây giờ, nàng vẫn không thể nào thấy được người đàn ông trong giấc mộng đó là ai? Chẳng nhẽ là cha ruột của nàng sao? Ông ấy đang hét lên điều gì? Có phải... liên quan đến mẹ nàng không?

Lạc Tuyết luôn đề ý đến chuyện này, nên cứ thần thờ ngồi một mình, mặc cho Cẩm nhi đã nghĩ hết biện pháp trêu đùa Lạc Tuyết, hi vọng tiểu thư sẽ làm một tân nương tử vui vẻ.

Lúc tâm trạng Lạc Tuyết khá hơn, thì đã đến ngày cưới.

Nàng lưu luyến cúi lạy từ biệt Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung, trong mắt ươn ướt, lại bị bà mối đưa ra ngoài, Cẩm nhi không nỡ rời xa tiểu thư khóc như mưa, nhất quyết nắm chặt tay Lạc Tuyết không muốn buông....

Nàng lấy thân phận thứ phi gả đi, nên không có tiếng nhạc được tấu lên, mà trên đất cũng không được trải gấm đỏ, chỉ là một kiệu nhỏ, và giá y đồ thẫm trên người nàng. Từ Trang vương phủ quản gia chỉ mang theo một đội rước dâu nho nhỏ, đón nàng từ phủ thị lang gả vào Trang vương phủ.

Vì là nạp thiếp nên không thể đi vào bằng cửa chính, mà phải đi vào bằng cửa hông. Thời khắc này, Lạc Tuyết hơi hối hận, thân phận thiếp khác nhau như vậy ư?

Trong lúc này, Trang Vương phi Thượng Quan Vũ Điệp lại mỉm cười nhẹ nhàng nhận quà của các quan khách tới mừng, nàng đối với tướng công của mình lại rất cung kính, vẫn luôn dịu dàng hiếu lễ nghĩa. Nhưng không ai biết, dưới bộ mặt giả dối của mỹ nhân như thế, lại cất giấu biết bao oán hận sâu đậm.

Đến đại sảnh, dưới khăn voan đỏ thẫm, nàng nhìn thấy gương mặt anh tuấn phi phàm của tướng công nàng – Trang Thân Vương Long Ngạo Thiên, trong lòng Lạc Tuyết thoải mái hơn nhiều, chỉ cần chàng yêu nàng, đối xử với nàng thật tốt, như vậy đã đủ với nàng rồi.

Sau khi bái thiên địa, hôn lễ coi như đã thành. Lạc Tuyết được hai nha hoàn dìu vào động phòng, khách khứa không nhiều, chỉ có một số hoàng thân quốc thích, tham gia coi như người nhà tổ chức một hôn lễ rất đơn giản.

Lạc Tuyết ngồi trên chiếc giường mới trải chăn đỏ thẫm, trong lòng lại rất khẩn trương trống tim đập “Thùng thùng”, bên ngoài tiếng tân khách chạm cốc chúc mừng và tiếng mọi người náo nhiệt nói chuyện, khiến nàng có cảm giác rất xa lạ, cuối cùng việc nàng cố chấp là đúng hay sai?

Qua một lúc tân khách cũng đã tàn đi hết, Long Ngạo Thiên có cảm giác hơi say đẩy cửa bước vào, Lạc Tuyết vẫn ngồi yên trên giường, nhưng lúc này thân thể hơi cứng ngắc. nghe âm thanh Long Ngạo Thiên bước vào, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống.

Long Ngạo Thiên đi thẳng tới trước mặt Lạc Tuyết, lại càng khiến Lạc Tuyết khẩn trương hơn, trong lòng giống như nai con đi loạn.

Long Ngạo Thiên ngồi xuống bên cạnh Lạc Tuyết, đôi tay nhẹ nhàng đưa tới gần thân thể Lạc Tuyết, chậm rãi kéo xuống khăn voan đỏ thẫm, nếu như nói Lạc Tuyết trong mắt của Long Ngạo Thiên là một đóa hoa Tuyết Liên trên đỉnh Thiên Sơn, thì hôm nay dưới ánh nến khi nàng mặc trên người y phục màu đỏ lại giống như đóa hoa anh túc trong sáng sớm. xinh đẹp mà quyến rũ, lại vừa như hoa Mẫu đơn đang lúc nở rộ, thật xứng là Quốc Sắc Thiên Hương!

Long Ngạo Thiên ao ước nhìn vào đôi mắt yên tĩnh như làn nước thu thủy của lạc tuyết, hai người cứ như vậy nhìn nhau, cho đến khi Lạc Tuyết thẹn thùng cúi đầu, Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng giữ chặt đôi tay ngọc ngà mềm mại của Lạc Tuyết, kiên định nói, “Bắt đầu từ đêm hôm nay, nàng chính là cô gái mà ta yêu thương nhất!”

Bên trong chiếc màn đỏ, triền miên cả một đêm.

Buổi sáng thức dậy, Lạc Tuyết xuống đường trước tự tay mặc y phục cho Long Ngạo Thiên, hai bàn tay nhỏ bé và khéo léo lại vụng về thật lâu, mới sửa sang chỉnh tề cho Long Ngạo Thiên, làm cho Long Ngạo Thiên cười mãi, Lạc Tuyết đỏ mặt, “Trước kia ở nhà thiếp chưa từng làm qua, nên bây giờ làm không tốt lắm”

“Đó là điều dĩ nhiên, nàng về sau cũng chỉ có thể mặc quần áo cho bốn vương.” Long Ngạo Thiên bá đạo tuyên bố.

Lạc Tuyết mỉm cười không nói, nhưng trong lòng lại kích động không thôi.

Nhà hoàn vào hầu hạ, thấy Long Ngạo Thiên đã mặc xong quần áo, hơi ngẩn ra một chút, sau đó lập tức khôi phục bình thường. Hai người đi tới hầu hạ Lạc Tuyết thay quần áo rồi sau đó trang điểm, sau khi làm xong hai người quay sang dọn dẹp giường đệm, một nhà hoàn nâng lên tấm lụa lấm tấm những giọt máu đêm đầu tiên của Lạc Tuyết trên giường, nhẹ nhàng mỉm cười, mang ra ngoài.

Dĩ nhiên vào lúc này, Lạc Tuyết hẳn là mặt đã đỏ lên rồi, hơi ngẩng đầu nhìn nha hoàn kia, hơn nữa chuyện tối qua lại khiến người ta ngượng ngùng như vậy. Long Ngạo Thiên đứng bên cạnh thu hết mọi chuyện vào mắt, cười vang rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Nàng vờ dọn dẹp mọi thứ xong, đúng lúc nha hoàn trong phủ đến mời, "Trắc vương phi, đã đến giờ kính trà cho Vương Gia và vương phi rồi ạ!"

Lạc Tuyết vội vàng đứng dậy, để nha hoàn dẫn đường tới sảnh chính.

Long Ngạo Thiên và Thượng Quan Vũ Diệp ngồi trên vị trí chủ trì. Lạc Tuyết nhận lấy ly trà trong tay nha hoàn, tiến tới trước Long Ngạo Thiên, "Mời Vương Gia uống trà!"

"Ừ." Long Ngạo Thiên nhận lấy ly trà, đưa đến miệng uống một ngụm, sau đó Long Ngạo Thiên ngẩng đầu lên dùng ánh mắt khích lệ Lạc Tuyết, nàng khẽ mỉm cười ngậm miệng, nhưng trong mắt Thượng Quan Vũ Diệp hai người chính là đang liếc mắt đưa tình, ánh mắt luôn giám sát nhất cử nhất động của hai người, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười ôn nhu tao nhã, "Muội muội đã gả vào Trang vương phủ chúng ta, sau này chúng ta sẽ là người một nhà, cần phải hết lòng yêu thương và hầu hạ Vương gia cho tốt nhé!"

"Vâng, Lạc Tuyết ghi nhớ, sẽ làm theo những gì vương phi chỉ bảo." Lạc Tuyết cúi ôn thuận nói.

Sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Long Ngạo Thiên vào cung, Thượng Quan Vũ Diệp cười lạnh nhạt nói cho Lạc Tuyết về tất cả các quy củ lớn nhỏ trong phủ, cho Lạc Tuyết nói một đại thông trang vương phủ quy củ, chẳng hạn như phải tới đúng giờ vấn an Vương gia và Vương phi, đến giờ dùng cơm phải tới, sẽ bố trí nha hoàn hầu hạ Lạc Tuyết vân vân..., Lạc Tuyết sau khi nghe điều gì cũng đều gật đầu, bày tỏ đã hiểu và nghe hết mọi việc.

Sau khi nói xong, liền phân cho nàng một nhà hoàn hầu bên mình tên là Ngọc nhi, là một tiểu nha đầu thanh tú hay xấu hổ, không giống như nha đầu Cẩm nhi ngày ngày huyên náo, đột nhiên bên tai trở nên quá yên tĩnh, Lạc Tuyết cũng có chút không quen, lại bắt đầu nhớ nha đầu kia quá.

Sau ngày thành thân, cuộc sống của nàng cứ yên ổn mà trôi qua như vậy, cho dù làm cái gì cũng phải cẩn thận, chỉ lo xảy ra chuyện gì không tốt. bây giờ, ít ra ngoài mặt, Lạc Tuyết và Thượng Quan Vũ Diệp sống với nhau coi như là hòa thuận. Trong một tháng, bình thường Long Ngạo Thiên sẽ ở bên Vũ Diệp nửa tháng, nửa tháng sau lại ở cùng nàng.

Thượng Quan Vũ Diệp đã hạ sinh một nữ nhi, tạm thời Long Ngạo Thiên vẫn chưa có con trai, nên ở trước mặt mọi người tuyên bố: "Vương phi và trắc vương phi người nào sinh hạ được trưởng tử cho Vương phủ, sẽ lập đứa bé đó làm thế tử. Bất kể mẹ đẻ là ai, một lời định không thay đổi!"

Lời này nói ra, Lạc Tuyết tỏ ra bình thường, nàng nghĩ cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi, nếu không phải là của nàng, thì tranh giành cũng vô ích.

Lạc Tuyết lúc gả đi có mang theo một cây đàn cổ, Ngọc nhi đối với nàng cũng không quá thân thiết, cả Vương phủ rộng lớn như vậy cũng không có ai có thể cùng nàng giải bày tâm sự, những lúc thấy cô đơn, Lạc Tuyết thường đánh đàn cho bản thân nghe.

Long Ngạo Thiên đã nhận lệnh rời khỏi kinh thành bắt người và tịch thu tài sản của những quan tham, đã vài ngày chưa trở về phủ.

Lạc Tuyết nhớ ngày đó nàng dựa theo tâm trạng mình đánh một khúc đàn, lúc này lại đánh lên:

Lần đầu gặp nhau, vẫy nhẹ quạt, búi tóc tung bay, đã lưu lại trong trái tim

Ngoảnh đầu lại nhìn lại, người đã đi, nức mắt trống rỗng, quay đầu lại mệnh mông

Bất chợt gặp nhau, ngẩng đầu nhìn, là Nhu Tình, say mê một đời.

Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, ước làm chim liền cánh.

Không quên lời hứa người nói, nhưng sợ sai lầm lỡ dở cả cuộc đời.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

Long Ngạo Thiên đã đứng ở cửa được một lúc lâu, thấy Lạc Tuyết chìm đắm trong hồi tưởng, nhất thời không thể thoát khỏi, trong khúc nhạc tựa như là đang nhớ một người không thể quên, trong người có chút nóng lòng, nhẹ giọng gọi: "Lạc Tuyết?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: hiểu lầm

"Lạc Tuyết?" Long Ngạo Thiên nhẹ nhúm mày, lần thứ hai gọi Lạc Tuyết giữa lúc nàng đang mơ mơ màng màng.

Lạc Tuyết khẽ quay đầu lại, thấy đúng là Long Ngạo Thiên, mỉm cười kêu lên: "Vương Gia! Chàng đã về rồi!"

"Như thế nào, nàng không hi vọng bốn vương trở về sao?" Long Ngạo Thiên hòn đá đè nặng trong lòng chưa tản đi, giọng hơi lạnh lùng hỏi.

Lạc Tuyết giật mình, nhìn sâu xa Long Ngạo Thiên một lát, mới nói: "Vương Gia tại sao có thể nói như vậy? Đây là vương phủ của chàng, chàng là chủ tử ở nơi này, ai lại dám không chào đón chàng trở về phủ chứ?"

Long Ngạo Thiên nuốt xuống tức giận, đến gần Lạc Tuyết, "Nàng nói đúng, Bốn vương là chủ tử của nơi này, bất luận là kẻ nào thích cũng được, không thích cũng không sao, đều phải học chấp nhận!"

Lạc Tuyết mặt không cất ra một giọt máu, mơ hồ cảm thấy đau đớn, niềm kiêu hãnh của nàng cũng nổi lên, khóe miệng nhẹ nhích lên, cười như không cười, "Lạc Tuyết tạ ơn Vương Gia dạy bảo, Lạc Tuyết nhất định ghi nhớ thân phận của mình!"

Long Ngạo Thiên đã giận bây giờ lại càng giận thêm, tại sao nhất định không chịu nói vài câu ôn nhu nhẹ nhàng vậy? con người màu đen của hắn chăm chú nhìn vào khuôn mặt ôn hòa của Lạc Tuyết, gần từng chữ: "Nếu như đã biết thân phận của mình, vì sao không xưng là thiếp."

"Dạ, thiếp biết sai rồi! Xin Vương Gia tha tội!" Lạc Tuyết ngừng chốc lát, cúi đầu nhẹ nhàng nói.

"Hừ!" Long Ngạo Thiên vung cảm bào xoay người rời đi. Để lại Lạc Tuyết một mình đứng đó ngơ ngẩn, lo lắng một lúc rất lâu, đây là như thế nào? Đây là lần đầu tiên sau khi nàng gả cho chàng hai người bất hòa, nhưng Lạc Tuyết suy nghĩ thật lâu, cũng không biết nàng sai ở đâu.

Nhưng đúng là Long Ngạo Thiên rất giận, lúc trước cưới Lạc Tuyết là vì thích nàng, bởi vì sắc đẹp của nàng khiến cho bản thân khó có thể kiềm chế được, mà lúc này hắn lại muốn nhiều hơn thế, bản thân hắn cũng không hiểu hắn muốn nhận được điều gì trên người của nàng?

Vừa nghĩ đến trong lòng nàng có nam nhân khác, Long Ngạo Thiên không biết tại sao lại nổi giận, mặc kệ oán hận trong đầu, đi tới nơi ở của Thượng Quan Vũ Diệp "Thanh Tâm các".

"Vương Gia, vừa rồi quân gia đã tới báo, nói là Vương Gia đã trở về phủ, thiếp đã chuẩn bị cháo tổ yến cho Vương Gia đi đường về mệt, như thế nào mà lúc này Vương Gia mới tới đây? Ha ha, có phải là đã qua thăm Tuyết muội muội rồi không?" Thượng Quan Vũ Diệp bung cháo, nũng nịu nói.

Long Ngạo Thiên nhận lấy bát cháo tổ yến, đơn giản "Ừ" một tiếng, liền chơi đùa cùng Tiểu Quận Chúa Long Khuyết Nhã, Thượng Quan Vũ Diệp trong lòng không thể hiện gì, trên khuôn mặt là nụ cười, nói: "Lạc Tuyết muội muội sinh ra rất xinh đẹp, vừa nhìn đã thấy thương, người nào nhìn thấy cũng vô cùng thích nha! Vương gia nên đến xem nhiều hơn."

"A? Vương phi nói thật lòng sao?" Long Ngạo Thiên sắc mặt không đổi trả lời.

"Đương nhiên rồi! Thiếp đâu dám trêu đùa Vương Gia?"

Câu này vừa nói ra Long Ngạo Thiên lại nghĩ đến Lạc Tuyết, nàng đang trêu đùa bốn vương sao? Khó chịu được khai thông, đưa Long Khuyết Nhã giao cho bà vú, một mình đi đến thư phòng.

Thượng Quan Vũ Diệp nhìn bóng lưng Long Ngạo Thiên rời đi, miệng nhếch lên, dùng sức vò chiếc khăn trong tay.

Lạc Tuyết ở tại hoa viên bên trái tên là "Hà Nguyệt trai".

Nàng ngẩn người nhìn cuốn sách trong tay rất lâu, vẫn còn ở trang đó này giờ không lật trang khác, ánh mắt trống rỗng mơ màng. Ngọc nhi đưa nước tới, hầu hạ nàng rửa mặt, thay trung y, nhỏ giọng nói: "Trắc vương phi, Vương Gia phái người đến báo, nói là tối nay nghỉ ngơi ở "Thanh Tâm Các", mời người đi ngủ thôi."

Lạc Tuyết "Ha ha" nở nụ cười, "Ừ, ta đã biết, người cũng lui xuống nghỉ ngơi đi, tối nay không cần tới hầu hạ." Nàng đã sớm biết sẽ như thế này, với tính tình của chàng, là sao dễ dàng hết giận như vậy được?

"Dạ, trắc vương phi." Ngọc nhi nhìn Lạc Tuyết bình tĩnh nói làm nàng không biết làm sao cho phải, nàng nghĩ trắc vương phi nhất định sẽ phải khóc một trận.

Lạc Tuyết trong lòng thầm khóc, không thay quần áo mà nằm xuống, cả đêm không nằm mộng.

Buổi sáng, theo thường lệ đến chỗ ở của Thượng Quan Vũ Diệp vấn an, phát hiện Long Ngạo Thiên cũng ở đó, chàng không không vào triều sao? Lạc Tuyết mặc dù hoài nghi, nhưng vẫn lễ phép hướng theo địa vị hai người chào hỏi.

"Muội muội hôm nay ở lại đây ăn sáng với tỷ tỷ được chứ? Nhiều người càng náo nhiệt hơn." Thượng Quan Vũ Diệp nhiệt tình mời.

"Cảm tạ Vương phi đã mời, Lạc Tuyết. . . . ." Long Ngạo Thiên đang uống trà, cũng không buồn ngẩng đầu ngắt lời nói: "Nàng trở về "Hà Nguyệt Trai" dùng bữa đi."

Lạc Tuyết sắc mặt không đổi, đáy mắt nhanh chóng tràn ngập bi thương, nhưng rất nhanh sau đó thần nhiên yếu ớt cười, "Dạ, vậy thiếp xin cáo lui!"

"Vương Gia, Lạc Tuyết muội muội. . . . ." Thượng Quan Vũ Điện nhìn Lạc Tuyết thướt tha rời đi, khoe miệng cong lên, cố ý khuyên ngăn, lại bị Long Ngạo Thiên ngắt lời, "Dùng cơm đi!"

Long Ngạo Thiên ăn không có cảm giác ngon ăn qua loa một ít, xong đặt đũa xuống, ban đầu hắn định hồi kinh sau đó xin hoàng thường nghị ngơi vài ngày, hôm nay muốn mang Lạc Tuyết ra ngoài cưỡi ngựa, bây giờ lại biến thành như thế này, hắn cũng không còn hứng thú gì nữa, gọi thị vệ tới dẫn dõ, sau đó thay đổi y phục, liền xuất phủ.

Lạc Tuyết trở lại "Hà Nguyệt Trai", Ngọc nhi đã dọn xong đồ ăn, Lạc Tuyết ăn vài miếng, nói là không có khẩu vị, bắt Ngọc nhi mang đi.

"Ngọc nhi, ngươi biết chơi cờ không?" Lạc Tuyết nhàm chán, hỏi.

"A? Xin lỗi, trác vương phi, Ngọc nhi chơi không tốt."

"Thật là đúng lúc, đến đây ta dạy ngươi,?"

"Trác vương phi, Ngọc nhi là một nha hoàn, người dạy Ngọc nhi, như vậy sẽ phá hỏng phép tắc?" Ngọc nhi không yên lòng hỏi.

"Làm sao có thể như vậy được? Đừng sợ, có ta rồi." Lạc Tuyết an ủi, chuyện đã không tốt còn có thể không tốt đến mức nào nữa đây?

Toàn bộ một ngày, Lạc Tuyết đều ở đây dạy Ngọc nhi đánh cờ, Ngọc nhi lúc đầu còn không biết cách chơi lắm, nhưng mấy ván tiếp theo, đã dần nắm được phương pháp, chủ tớ hai người bắt đầu sôi sục khí thế, Long Ngạo Thiên đứng ở phía đối diện "Hà Nguyệt Trai" nhìn tới, trừng mắt nhìn thật lâu, cuối cùng vẫn không đi vào. Tâm trạng hắn cả ngày không yên, mà nàng lại hào hứng như vậy, chơi cờ rất vui vẻ, làm sao còn tâm trạng để nghĩ tới hắn đây?

Buổi tối, Ngọc nhi sau khi đi về nói, "Vương Gia đã nghỉ ngơi ở "Thanh Tâm các"." Lạc Tuyết gật đầu, vẫn như hôm qua bảo Ngọc nhi lui xuống.

Liên tục năm ngày, Long Ngạo Thiên đều không đến chỗ Lạc Tuyết, cũng không ngủ ở đây.

Đến buổi tối ngày thứ sáu, Lạc Tuyết ngồi trước bàn trang điểm, đang muốn tháo trang sức, thì Ngọc nhi đi vào, đang muốn mở lời, bị Lạc Tuyết ngắt lời nói: "Ngọc nhi, về sau có chuyện gì liên quan Vương Gia, không cần báo nữa. Ngươi cũng mệt mỏi cả ngày, mau đi ngủ đi. Sáng ngày mai ngươi còn phải dạy ta làm nữ công đây."

"Không phải, trác vương phi, là . . . . ."

"Là ngươi không muốn dạy ta nữa sao? Ha ha, Ngọc nhi, ngươi và nha đầu Cẩm nhi hầu hạ ta trước kia kém hơn rất nhiều nha, nàng bắt luận làm cái gì thì phải rõ ràng việc đó." Lạc Tuyết vẫn đưa lưng về phía Ngọc nhi nói.

"Không phải, là Vương Gia đã đến!" Ngọc nhi lần này cướp lời nói.

"Ngọc nhi, ngươi xuống trước đi!" không biết từ lúc nào Long Ngạo Thiên đã đứng ở cửa phòng, nghe thấy lời Lạc Tuyết nói, làm lòng hắn nguội lạnh.

"Dạ, Vương Gia, nô tỳ xin cáo lui." Ngọc nhi khom người lui xuống.

Lạc Tuyết dừng tay ở giữa không trung, ngây người rất lâu, mới xoay người, đi tới trước mặt Long Ngạo Thiên, cúi người hành lễ: "Thiếp xin vãn an Vương gia!"

"Nàng không mời bốn vương vào phòng sao?" Long Ngạo Thiên khoe miệng nâng nhẹ, hơi trêu tức nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: HÒA THUẬN

Lạc Tuyết không biết rốt cuộc Long Ngạo Thiên muốn gì, chớp mắt mấy cái, nói, "Thiếp thân không dám. Mời vương gia."

Lông mày Long Ngạo Thiên chau lại, giẫm lên bậc thềm rồi đi vào tấm uyển của Lạc Tuyết. Lạc Tuyết đi phía sau, nhìn thấy Long Ngạo Thiên ngồi ở mép giường, nàng liền đứng bên cạnh chờ sai bảo.

"Giúp bản vương cời y phục." Long Ngạo Thiên đứng dậy dang hai tay ra, Lạc Tuyết đành cắn răng tiến tới giúp hắn, động tác của nàng rất thuần thục, giúp Long Ngạo Thiên cời áo ngoài, thắt lưng, đến đồ bên trong thì dừng lại.

"Sao không tiếp tục?" Long Ngạo Thiên tuy vẫn giữ vẻ mặt bình thường nhưng lại không giấu được ánh cười.

"Vương gia... ngài muốn...." Lạc Tuyết liền im lặng, bởi vì nhìn thấy khóe miệng của Long Ngạo Thiên đang từ từ nhếch lên, đang chờ đợi nàng nói tiếp.

"Muốn cái gì? Tại sao không nói?"

"Vương gia, ngài nên đi đến Thanh Tâm các." Lạc Tuyết ác tâm nói.

Về mặt của Long Ngạo Thiên liền trầm xuống, sự dịu dàng vừa mới dâng lên liền bị dập tắt, hắn lạnh lùng nói: "Bản vương muốn ngủ ở chỗ nào tự bản vương quyết định, không cần người xen vào!" Nói xong hắn mặc cả trung y mà lên giường nằm ngủ.

Lần này Lạc Tuyết đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, đi lại trên đất thật lâu nhìn thấy Long Ngạo Thiên không hề có ý định rời đi, hơn nữa hình như đã ngủ thiếp đi. Đôi lông mi tĩnh lặng trên gương mặt anh tuấn, đôi môi vẫn như trước hướng về phía nàng, giống như là muốn nói điều gì đó.

Lạc Tuyết ngắm nhìn khuôn mặt đó, nhẹ nhàng cười, họ rốt cuộc đang làm gì? Nàng đến bây giờ cũng không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà nhìn thấy tới nay Long Ngạo Thiên đến nơi này, có phải là muốn cùng nàng giải tỏa hiềm khích trước đây?

Quên đi, dù sao nàng cũng không so đo, bây giờ trời đã tối, nàng cũng muốn đi ngủ. Thế nên, nàng lặng lẽ bò lên giường, cố gắng không để cho mình đụng phải Long Ngạo Thiên, sau đó đưa mặt về phía trong mà nằm xuống.

Mắt vừa mới nhắm, thắt lưng liền bị một bàn tay ở sau ôm lấy, sau đó cả thân thể đều bị kéo ra phía sau. Long Ngạo Thiên dùng mặt cọ cọ bên tai Lạc Tuyết, âm thanh lười biếng nói, "Ta muốn ôm nàng nàng. Sao? Muốn đẩy bản vương ra ngoài à?"

Lạc Tuyết bị Long Ngạo Thiên hù dọa, không biết nói gì cho phải, đành giả bộ ngủ.

Vậy mà Long Ngạo Thiên không có ý định bỏ qua cho Lạc Tuyết, bàn tay không an phận mà chu du khắp nơi, "Nàng thật là bình thân (bình tĩnh + thân thiện)! Còn làm cho bản vương phải tự tìm đến nàng!"

Lạc Tuyết vốn đã bất bình giờ lại nghe những lời này, nàng liền giận dữ nói: "Ta làm sao mà dám bình thân, vương gia mỗi ngày sống ở chỗ vương phi, ta làm sao dám đi tìm vương gia."

"Hừ, nàng đang ghen sao? Ghen khi nghe những lời nói của bản vương à, không sao bản vương cũng không so đo."

"Vương gia, người muốn so đo cái gì?" Lạc Tuyết xoay người lại, nằm đối diện Long Ngạo Thiên hỏi.

"Nàng nói đi? Hôm đó bản vương trở về, liền vào xem nàng, nhưng nàng lại nghĩ tới người khác đến mất cả hồn, nàng nói bản vương không tức giận sao?" Long Ngạo Thiên vẫn tức giận.

Lạc Tuyết ngo ngác, cô nghĩ đến người khác hồi nào? Vì vậy cô không hiểu nên đành hỏi lại: "Ta nghĩ đến người nào?"

"Đương nhiên là người trong đám người ca hát kia rồi!" Long Ngạo Thiên ăn phải đám chua, bịu môi nói

"Người trong gánh hát?" Lạc Tuyết nhớ lại, đột nhiên nghĩ đến, nàng "Xi" một tiếng, "Ngài vì điều này mà giận à? Ha ha."

"Chuyện này không nghiêm trọng sao?" Long Ngạo Thiên nhìn phản ứng của nữ nhân ở trong ngực của mình, cả mặt liền đen lại, nữ nhân này ngay cả một chút hối cải cũng không hề có.

"Ừ, thật đúng là nghiêm trọng, vậy thì thiếp thân liền tuân lệnh của vương gia, sau này không đi gặp người đó nữa, được chưa?" Hiếm khi Lạc Tuyết cùng Long Ngạo Thiên cười đùa vui vẻ, còn hai chữ "Thiếp thân" kia cũng không phải nặng nề mà nói ra.

Long Ngạo Thiên ho khan, bất mãn nói, "Nàng cứ nói chuyện bình thường đi, dùng cách xưng hô kia, bản vương nghe không quen,"

"Hi hi." Lạc Tuyết liền hát to: "Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, nguyện làm chim liền cành..."

"Nàng, nàng đây là kiêu chiến tính nhẫn nại của bản vương à!" Long Ngạo Thiên tức giận đến muốn đánh nữ nhân ở trong ngực của mình.

Lạc Tuyết dừng lại, nghi hoặc hỏi: "Vương gia không muốn biết ngày hôm đó ta suy nghĩ về người nào sao?"

"Nàng cảm thấy bản vương muốn biết sao?" Long Ngạo Thiên hí mắt hỏi ngược lại, mặc dù nền đã tàn gần hết, nhưng trong bóng tối, Lạc Tuyết vẫn có thể cảm nhận được hơi thở đầy nguy hiểm phát ra từ Long Ngạo Thiên.

"Ha ha, ta hát chính là quá trình cùng một người nam nhân gặp nhau, trong quá trình này ta đã yêu người nam nhân đó, rồi lại sợ sự đòi vô tình..." Lạc

Tuyết mở to hai mắt quan sát gương mặt của Long Ngạo Thiên, mặc dù không thấy rõ, nhưng cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của hắn bây giờ, nên nàng liền chuyển đề tài khác: "Sau đó, ta thật sự gả cho người nam nhân này, người nam nhân này đi ra ngoài, ta nhớ nhưng nên dùng tiếng hát gửi gắm tâm tình."

Lần này đến lượt Long Ngạo Thiên ngây ngốc một hồi lâu, sau đó là âm thanh mừng như điên: "Nàng thật sự không nghĩ đến người khác, người đó thật sự là ta?"

"Đáng tiếc, ngài không nghe được, ngược lại còn hát cho ta một thùng nước lạnh thật to..." Lạc Tuyết giận nói, "Ta muốn hỏi vương gia, từ đây về sau sẽ ta có nên nhớ nhưng đến người đó nữa hay không?"

"Được, ta phê chuẩn cho nàng tiếp tục nhớ, hơn nữa phải nhớ gấp đôi, biết chưa?" Long Ngạo Thiên giả bộ nghiêm túc, khiến Lạc Tuyết bật cười.

"Những ngày qua, bốn vương thật sự đã trách lầm nàng, nhưng mà lúc buổi chiều bốn vương có đi đến chỗ của Vương phi, sau đó liền ngủ ở thư phòng, mấy ngày kia cũng vậy. Nàng phải phạt ta đi! Phạt ta yêu thương nàng thật tốt!" Long Ngạo Thiên cười gian xảo, bàn tay càng không an phận mà động tới động lui, Lạc Tuyết kêu lên một tiếng, ngay sau đó đôi môi liền bị che lại, làm cho nàng không phát ra được âm thanh dị nghị nào nữa....

Một đêm đầy triền miên, Lạc Tuyết quá mệt, ngủ đến cả khi người bên cạnh rời giường lúc nào cũng không biết. Lúc Long Ngạo Thiên đi vào cung, Ngọc Nhi mới gọi nàng dậy, Lạc Tuyết đành miễn cưỡng đứng dậy rửa mặt, sau đó đi đến Thanh Tâm các thỉnh an Thượng Quan Vũ Điệp.

Thượng Quan Vũ Điệp biết hôm qua Long Ngạo Thiên ở lại Hà Nguyệt Trai, còn biết rõ quan hệ của hai người trở nên tốt đẹp như lúc ban đầu. Liền đồng kéo một chút, tây kéo một chút, đùa cợt một phen, mới để cho Lạc Tuyết đi về.

Thông minh như Lạc Tuyết làm sao không hiểu, trong lòng có chút khổ sở, nhưng chỉ có thể nhịn. Trở về Hà Nguyệt trai, liền đi ngủ lấy lại sức, cho đến khi Long Ngạo Thiên trở về vào buổi trưa mới tỉnh dậy.

Long Ngạo Thiên quyết định hôm nay bồi thường Lạc Tuyết nên muốn dẫn nàng đi ngoại giao cỡ ngựa.

Lạc Tuyết sợ chuyến đi này sẽ chọc giận Thượng Quan Vũ Điệp, rồi ngày tháng sao này của nàng sẽ không được yên ổn. Vì vậy nên xin Long Ngạo Thiên dẫn theo Thượng Quan Vũ Điệp, Long Ngạo Thiên do dự nửa ngày, hỏi: "Nàng có biết cưỡi ngựa không?"

"Ta không biết cưỡi." Lạc Tuyết nhỏ giọng trả lời.

"Vậy được rồi, Vương phi cũng không biết cưỡi ngựa, dẫn cả hai người cùng đi, bốn vương nên dạy người nào?" Long Ngạo Thiên cau mày hỏi.

Lạc Tuyết nghe xong, buồn bã, mi mắt rủ xuống, nói: "Bây giờ ta không muốn đi, ta muốn cùng Ngọc Nhi học thêu khăn, hay là vương gia mang vương phi đi đi, sao này cũng sẽ có cơ hội, không nhất thiết phải là bây giờ"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: tranh giành tình nhân

Long Ngạo Thiên quả nhiên mang theo Thượng Quan Vũ Điệp đi ra ngoại thành, Lạc Tuyết kéo Ngọc Nhi đi dạo ở trong hoa viên, hai người mang theo dụng cụ thêu để thêu gì đó, Lạc Tuyết cố gắng hết sức không để cho tâm tình của mình không bị ảnh hưởng bởi hai người đang đi cưỡi ngựa đi dạo kia, nàng nhờ Ngọc Nhi tìm giúp nàng một chiếc khăn lụa, Lạc Tuyết nhìn thấy màu sắc chiếc khăn không tồi, là màu lam nhạt, nàng suy nghĩ bây giờ nên thêu cái gì cho đẹp đây?

"Trắc vương phi, người thêu cho vương gia sao?" Ngọc Nhi thăm dò hỏi. "Ừ, ta cũng không biết, trước kia ta chưa từng thêu, có lẽ thêu không được đẹp. Nếu khó nhìn quá, mà mang tặng vương gia, chắc là mất hết thể diện." Lạc Tuyết buồn rầu nói.

"Trắc vương phi bàn tay khéo léo như thế, sao lại thêu không đẹp được?" Ngọc Nhi khích lệ. "Trước tiên cứ thêu xem như thế nào đã. Thêu hình gì thì tốt đây?" Lạc Tuyết khó khăn suy nghĩ.

"Nếu tặng cho vương gia, đương nhiên là thêu chim uyên ương rồi! Không phải là người ta thường nói chỉ ước làm uyên ương không làm tiên sao?" Ngọc Nhi đắc ý đề xuất.

Lạc Tuyết mặt ửng đỏ, trách mắng: "Nha đầu này, em dám điều cợt ta à? Ta không muốn thêu chim uyên ương, ta muốn thêu một đóa hồng mai nở kiêu hãnh trong bão tuyết."

Chớp mắt một thoáng đã quá trưa, Lạc Tuyết ngoại trừ nghỉ ngơi một lát, còn lại thời gian ngồi ở trong hoa viên, tập trung tưởng tượng ra thực tế cảnh mà bản thân muốn thêu, sau nhiều lần bị kim châm, Ngọc Nhi muốn thêu giúp Lạc Tuyết, đều bị Lạc Tuyết cười từ chối, nàng tin tưởng chỉ cần có tâm, nhất định sẽ thêu được.

Thời gian trôi thật mau vậy mà đã đến thời gian dùng bữa tối, Long Ngạo Thiên và Thượng Quan Vũ Điệp đã quay về, Long Ngạo Thiên không đi đến "Thanh Tâm các", mà đi tới nơi ở của Lạc Tuyết "Hà Nguyệt trai", nhưng khi vào trong phòng thì không thấy ai cả, liền hỏi các hạ nhân khác, rồi xoay mình đi đến hoa viên tìm Lạc Tuyết.

Vừa muốn lên tiếng gọi Lạc Tuyết, lại thấy Lạc Tuyết quay lưng về phía hắn cúi đầu không biết đang làm gì, trong lòng chợt nổi lên hiếu kỳ, làm dấu im lặng với Ngọc nhi, sau đó nhẹ nhàng đến gần, gọi lớn một tiếng: "Lạc Tuyết!"

Lạc Tuyết bất thành linh bị gọi lớn làm giật mình, kim khâu châm mạnh vào ngón tay, ngay lập tức trên ngón tay bị đâm kia xuất hiện một giọt máu nhỏ, rơi trên chiếc khăn lụa, màu máu đỏ tươi, Long Ngạo Thiên hoảng sợ kêu lên: "Nàng thật đúng là, tại sao lại làm những việc như thế này?" Nói xong vội vàng nắm những ngón tay thon dài của Lạc Tuyết lớn tiếng quát to: "Người đâu! Truyền thái y!"

"Vương gia, không cần phiền toái gọi thái y đến đâu, chỉ là một vết thương nho nhỏ thôi mà, không cần kinh động mọi người." Lạc Tuyết vội vàng ngăn cản nói: "Làm sao có thể để như vậy được? Ít nhất cũng phải băng bó lại một chút chứ." Long Ngạo Thiên không đồng ý.

"Thật sự không cần đâu, bản thân thiếp có thể băng lại được, trước kia ở nhà thiếp có học một ít cách xử lý vết thương từ đại phu, chàng hãy tin tưởng thiếp," Lạc Tuyết tự tin gật đầu. Long Ngạo Thiên vừa muốn nói tiếp, sau lưng đã vang lên tiếng cười thanh thúy, ba người xoay người lại nhìn, thì ra là Thượng Quan Vũ Điệp!

"A, chuyện gì xảy ra vậy? làm sao Lạc Tuyết muội muội lại bị thương? Như vậy không được đâu, vương gia, tại sao lại không truyền thái y đến? bàn tay muội muội mềm mại như vậy nếu lưu lại sẹo, không chỉ mình tỷ tỷ đau lòng, mà vương gia của chúng ta cũng rất đau lòng, muội muội xem ta nói như vậy có đúng hay không?" Thượng Quan Vũ Điệp vẻ mặt nghiêm túc vừa nói vừa nhìn về phía Long Ngạo Thiên và Lạc Tuyết.

Long Ngạo Thiên trên mặt mặc dù sắc mặt không đổi nhưng ánh mắt lại trở nên rất sắc bén, phụ thân của Thượng Quan Vũ Điệp là Bình Nam Đại tướng quân Thượng Quan Lôi, mười năm trước đánh giặc dẹp loạn công, tiên hoàng lại không kiêng nể gì ban thưởng, Thượng Quan Lôi nhân cơ hội đó thu tóm toàn bộ binh quyền, trên tay hiện tại đã nắm một lượng lớn tiền tài và nhiều hơn một nửa binh lực, dĩ nhiên đây là mối uy hiếp lớn nhất lúc này của hoàng thượng, cũng chính vì lý do này hắn mới đáp ứng hoàng thượng cưới Thượng Quan Vũ Điệp làm Vương phi, một mặt là ổn định Thượng Quan Lôi, còn mặt khác chính là để kim hãm Thượng Quan Lôi, để tránh cha con Thượng Quan một ngày nào đó công khai tạo phản, tạo thành mầm họa to lớn cho đất nước, cho nên, hắn bây giờ rất nuông chiều Thượng Quan Vũ Điệp, không thể tỏ ra không thích nàng ta, trừ phi, có một ngày hắn và hoàng thượng có khả năng đối kháng với lực lượng của gia tộc Thượng Quan.

Lạc Tuyết nghe được trong câu nói này ẩn giấu phong ba, hoảng sợ, vội vàng cười lớn nói: "Lạc Tuyết nào có tài đức gì, lại khiến vương phi quan tâm như vậy, vết thương nhỏ này không còn gì đáng ngại nữa, mời vương gia về "Thanh Tâm các" nghỉ ngơi thôi, Lạc Tuyết trên tay có máu, là điềm xấu, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng tới vương gia. Vương phi, xin thứ cho Lạc Tuyết xin phép đi về trước." Sau khi nói xong, Lạc Tuyết nhanh chóng cầm lấy đồ của nàng đi về phía "Hà Nguyệt trai", Ngọc nhi bị dọa cho sợ, hành lễ với Long Ngạo Thiên và Thượng Quan Vũ Điệp, rồi vội vàng chạy theo Lạc Tuyết trở về.

Long Ngạo Thiên chấp hai tay sau lưng, neho mắt nhìn về phía Thượng Quan Vũ Điệp, "Vương phi có phải cũng nên trở về rồi?"

"Vương gia, thiếp thật sự là rất lo lắng cho vết thương của Lạc Tuyết muội muội, chàng đừng hiểu lầm thiếp, hơn nữa, thiếp cũng chẳng qua là nói lời nói thật lòng mà thôi, vương gia cần gì tức giận như vậy?" Thượng Quan Vũ Điệp chớp đôi mắt ra vẻ hồn nhiên, mỉm cười trả lời.

"Thật không? Chỉ mong là bản vương đã trách lầm vương phi. Vương phi hãy tự mình giải quyết cho tốt!" Long Ngạo Thiên trên mặt lạnh băng, khỏe miệng lại mang theo nụ cười nhân nhật, nói xong xoay người rời đi, làm cho Thượng Quan Vũ Điệp hoàn toàn chấn động, nàng chưa bao giờ thấy hắn như vậy. Thượng Quan Vũ Điệp dùng ánh mắt oán hận, ác độc nhìn về phía "Hà Nguyệt trai": Lê Lạc Tuyết! Chúng ta vào lúc này không thể tránh khỏi một cuộc tranh đấu rồi!

Lạc Tuyết vô cùng lo sợ đi vội về phòng, liền ra lệnh Ngọc nhi đóng cửa lại, sau một lúc lâu, được Ngọc nhi nhắc nhở, mới nhớ ra tay nàng vẫn đang chảy máu! Cũng tại bản thân không việc gì lại chọn một cây kim thật to đưa ra khoa chân mùa tay làm gì, nếu không cũng không bị cây kim đó châm vào tay suýt chút nữa dẫn đến một màn tranh giành tình cảm! Nguyên tắc của Lạc Tuyết chính là nàng không bao giờ chủ động đi tranh giành tình cảm với người khác, đã là của mình thì có muốn trốn cũng không trốn được, nếu đã không phải là của mình cố gắng giành lấy cũng không được. vậy nên nàng nếu có thể tránh thì sẽ tránh, đây là lời mà Lão Sư Phụ kia lúc trước đã nói khi nàng đi chùa Kim Hoa, đột nhiên nàng đã hiểu tất cả mọi việc.

Nàng dặn dò Ngọc nhi tìm giúp mình một ít vải để băng bó, thuốc bôi bên ngoài vết thương và một ít nước sôi, nàng tắm qua một chút, rắc thuốc trị thương lên rồi băng bó là xong. Bây giờ không thể tiếp tục theo nữa rồi, Lạc Tuyết nhẹ cười đành phải chịu chứ nên làm sao bây giờ, hai người đóng cửa ngồi trong phòng, chơi đánh cờ, liên tục mấy ván, Ngọc nhi lại có thể đánh thắng, tiểu nha đầu vui vẻ không ngừng vỗ tay, Lạc Tuyết thờ dãi nhẹ nhàng đứng dậy đi đến trước cửa sổ, vô ý nhìn ra bên ngoài, lại thấy một người cách nơi này khá xa, đang lên tục nhìn về phía phòng nàng, nhìn không rõ mặt, nhưng chắc chắn là một nữ nhân, nàng ta là ai? Trong lòng Lạc Tuyết nảy sinh rất nhiều nghi vấn? là đến... để giám sát nàng ư?

Ngọc nhi đi đến, Lạc Tuyết tỏ ra không có việc gì tới lôi kéo Ngọc nhi, "Nào đến đây, chúng ta lại đánh cờ tiếp, lần này ta nhất quyết không thể thua em nữa!"

Hai người lên tục đánh mấy ván, cho đến lúc cả hai đều mệt mỏi, mới ngừng không đánh nữa. Buổi chiều lúc Long Ngạo Thiên tới, vừa bước vào cửa, đã nắm lấy bàn tay Lạc Tuyết nhìn không dứt, nhìn thấy Lạc Tuyết tự mình xử lý vết thương, nhíu mày nói: "Như thế này có ổn không?"

"Tất nhiên ổn rồi, vương gia chàng hãy yên tâm đi, ngón tay của Lạc Tuyết, bản thân thiếp biết rõ." Lạc Tuyết mỉm cười nhẹ nhàng an ủi, hắn vẫn còn lo lắng cho nàng, đủ để giải thích rõ rằng hắn quan tâm nàng không phải như vậy sao? Lạc Tuyết suy nghĩ như vậy, trong lòng lại trở nên rất ngọt ngào.

"Lời nói của Vương phi, nàng không cần để trong lòng, bản vương không thể vì nàng mà trách nàng ấy được, thật ra là vì có nỗi khổ trong lòng" Long Ngạo Thiên nhẹ thở dài.

Lạc Tuyết thu hồi nụ cười, suy nghĩ một lúc sau đó, mới tiếp tục mỉm cười: "Vương gia nói nặng lời rồi, Lạc Tuyết là cam tâm tình nguyện gả vào vương phủ làm thứ phi, đã không có cơ hội để so đo, hơn nữa... Thê và thiếp vốn đã có sự khác biệt rất lớn, không phải sao vương gia?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mang thai

Ngoài cửa sổ chiếc lá mùa thu bắt đầu rơi xuống, thỉnh thoảng có vài chiếc lá bay tới phía Lạc Tuyết ngồi trước cửa sổ, thời gian trôi qua quá nhanh, trong nháy mắt thời gian nàng gả đến Trang vương phủ đã được bốn tháng, không biết cha mẹ có khỏe không? Lạc Tuyết nhẹ nhàng nhặt một chiếc lá, nâng trong lòng bàn tay, không nói câu gì.

Một câu "thê cùng thiếp" của Lạc Tuyết, khiến Long Ngạo Thiên nhíu mày, "Nàng vẫn để ý, có phải không?"

"Để ý cái gì? Ha ha, nếu thiếp đã gả cho chàng, sẽ không để ý đến thân phận, thiếp chỉ để ý đến tấm lòng của chàng dành cho thiếp là thật hay giả? Có giống như thiếp yêu chàng hay không?" Ánh mắt Lạc Tuyết sáng rực nhìn Long Ngạo Thiên, mong chờ có thể nghe được một câu trả lời khẳng định. "Lạc Tuyết, lần đầu tiên ta gặp nàng, ta đã quyết định muốn có được nàng! Ta nguyện vì nàng, phụ thiên hạ!" Long Ngạo Thiên cho Lạc Tuyết một lời hứa kiên định, gút gao nắm chặt tay Lạc Tuyết, ôm nàng vào ngực.

Hàng mi dài của Lạc Tuyết tràn ngập nước mắt, hạnh phúc là gì? Không phải đã nằm trong tay mình sao?

.....

Long Ngạo Thiên rất sủng ái Lạc Tuyết, nhưng lại mang đến cho Lạc Tuyết rất nhiều phiền toái, Thượng Quan Vũ Diệp trước mặt nàng điều gì cũng không nói, cũng không có chuyện gì mà luôn câu kinh với nàng, mà Long Ngạo Thiên lại thường xuyên không có ở trong Vương phủ, Lạc Tuyết nhiều lần tự nhốt mình trong phòng, vụng trộm rơi lệ, sau khi khóc xong, trước mặt Long Ngạo Thiên vẫn cười như trước, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mùa đông bắt đầu được một tháng, Lạc Tuyết phát hiện nguyệt sự (kinh nguyệt) của mình chưa đến, mà Long Ngạo Thiên cũng phát hiện ra, vui mừng khôn xiết, vội vội vàng vàng gọi thái y chuẩn đoán, thời gian thái y bắt mạch rất lâu, nhưng Long Ngạo Thiên lại rất khẩn trương đi vòng quanh, Thượng Quan Vũ Diệp bề ngoài vẫn giữ nguyên nụ cười cao quý, nhưng trong lòng đã sớm dờn sóng lấp biển, khăn gấm trong tay bị nắm gút gao, vừng vàng nhìn chăm chăm thái y.

Sau một lúc lâu, thái y đứng dậy, và mặt vui sướng, chấp tay nói: "Hạ quan chúc mừng Vương gia, Vương phi, quả thật Trắc Vương phi đã có tin vui rồi! Đã một tháng, mà theo như hạ quan chuẩn đoán, trong bụng Trắc Vương phi có khả năng là bé trai!"

"Hả? Thái y khẳng định sao? Thật sự là bé trai?" Long Ngạo Thiên bắt lấy tay áo thái y, khẩn trương hỏi. "Khởi bẩm Vương gia, theo như kinh nghiệm qua nhiều năm làm nghề y, Mong Vương gia tin tưởng y thuật của hạ quan, hẳn là mười phần chắc chắn." Thái y gật gật đầu.

Lạc Tuyết nghe xong trong lòng vui buồn lẫn lộn, vừa mừng vừa lo. Thượng Quan Vũ Diệp mặt cắt không còn giọt máu, mà lời nói kế tiếp của Long Ngạo Thiên càng khiến cho hai nữ nhân vô cùng chấn động, tâm tư càng thêm hỗn loạn.

"Bốn Vương tuyên bố: nếu Trắc Vương phi sinh hạ đích thị là bé trai, Bốn Vương đem tấu thỉnh Hoàng thượng, phong làm thê tự Trang Thân Vương!" Sau khi nói xong Long Ngạo Thiên thưởng cho thái y, sau đó tự mình đưa thái y ra ngoài.

Lạc Tuyết giương mắt nhìn Thượng Quan Vũ Diệp, không ngờ Thượng Quan Vũ Diệp lại đang nhìn nàng với thái độ khác thường, nhìn nàng cười nhẹ nhàng, dường như không có chút khúc mắc và oán hận. "Ha ha, chúc mừng Lạc Tuyết muội muội, để cho Trang Vương phủ có thêm người lo hương khói, sau khi tỷ tỷ gả cho Vương gia, chỉ có mình Tiểu Quận chúa, bây giờ có muội, cuối cùng Vương gia cũng có hậu, tỷ tỷ rất vui mừng đó nha! Trước kia tỷ tỷ có nhiều chỗ không tốt, vẫn mong muội muội đại nhân đại lượng, không cần so đo, về sau, tỷ muội hai chúng ta đồng tâm đồng đức (chung một lòng) hầu hạ Vương gia cho tốt, chăm sóc tốt tiểu thế tử, muội xem ta nói có phải hay không?"

Lời này nói ra ngoài dự đoán của Lạc Tuyết, khiến nàng ngây ngốc vài giây, mới hoàn hồn: "Lạc Tuyết không dám nhận lời nói như vậy của Vương phi, trước là do Lạc Tuyết không hiểu chuyện, mang đến cho Vương phi nhiều phiền toái, thái y nói Vương phi không cần để trong lòng, không nói ra thì không ai có thể biết nha? Ngược lại muội lại muốn có bé gái, nhu thuận hiểu chuyện lại rất thân thiết nha! Giống như Vương phi Tiểu Quận chúa, rất đáng yêu đó!"

"Lời này của muội muội tỷ tỷ để trong lòng, muội xem, chúng ta ngồi tâm sự một chút, tất cả hiểu lầm liền được tháo gỡ phải không?" Thượng Quan Vũ Diệp ngồi bên cạnh Lạc Tuyết, cầm lấy bàn tay Lạc Tuyết nhẹ nhàng vỗ. Lạc Tuyết rất cảm động, đã tin rằng Thượng Quan Vũ Diệp đối với nàng là tấm lòng thân thiện, nở nụ cười ấm áp.

Long Ngạo Thiên trở về, nhìn thấy bộ dạng hai nữ nhân thân mật, có chút yên tâm. Một tay kéo qua nói: "Các nàng đều có công với Bốn Vương, Bốn Vương nên cảm tạ các nàng, Nam Chiếu quốc cống nạp viên dạ minh châu, Hoàng thượng thưởng cho Bốn Vương ba viên, các nàng mỗi người lấy một viên, xem như là tín vật của ba người chúng ta rồi. Người đâu, mang dạ minh châu đến!"

“Vương gia, người đối với chúng ta tốt như vậy, thiếp cũng không biết nói gì nữa.” Thượng Quan Vũ Điệp vui mừng khôn xiết. Trong giờ phút này, tâm tư của nàng cũng đã có chút thay đổi, phải biết rằng dạ mình châu tượng trưng cho vương quyền, ngay cả phụ thân Thượng Quan Lôi nắm giữ quyền lực trong triều đình và nhân dân, trong tay lại không có lấy một viên, vậy mà Hoàng thượng một lần giao cho Long Ngạo Thiên ba viên, thật đúng là vinh sủng đó! Bây giờ rõ ràng Long Ngạo Thiên không tiếc cho mình một viên, nàng có thể kích động hay không chứ? Chỉ tiếc là Lê Lạc Tuyết nữ nhân này cũng được chia cho một viên, điều này khiến trong lòng nàng vô cùng khó chịu, nhưng trên mặt nàng vẫn phải giả bộ, hơn nữa hiện giờ Lê Lạc Tuyết đang mang trong mình tiểu thể tử tương lai, nếu không chọc giận Long Ngạo Thiên, thì cái gì cũng sẽ không đến.

Lạc Tuyết nghe nói là “Dạ mình châu”, cũng rất tò mò, trước đây nàng chỉ nghe nói qua, vẫn chưa được tận mắt chứng kiến, cho nên mong chờ nhìn Long Ngạo Thiên. Cận thị Lý bên cạnh Long Ngạo Thiên nhanh chóng mang dạ mình châu đến, Long Ngạo Thiên lệnh cho đóng tất cả cửa sổ lại, dùng miếng vải đen vây lại, nhất thời trong phòng là một mảng tối đen.

Long Ngạo Thiên lấy dạ mình châu ra, thả vào lòng bàn tay ba người mỗi người một viên, giống như kỳ tích, trong phút chốc, cả gian phòng sáng như ban ngày, chung quanh viên dạ mình châu phát ra ánh sáng kì dị, giống như lục giống như hồng, vô cùng xinh đẹp, hai nữ nhân nhìn ngắm đến u mê, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Buổi tối, Long Ngạo Thiên lưu lại “Hà Nguyệt trai” với Lạc Tuyết, hiện tại đúng là Thượng Quan Vũ Điệp chủ động yêu cầu, vốn là sắp bước ra khỏi “Hà Nguyệt trai”, thế nhưng lại bị Thượng Quan Vũ Điệp giữ chân: “Vương gia, hiện giờ muội muội đang có thai, người nên chăm sóc tốt mới được, về điểm này thiếp vẫn là biết đạo lý, vào những lúc không thể ghen tị thì nữ nhân không nên làm bừa, người nói có đúng không? Huống chi cũng đã nhiều ngày, Khuynh Nhi vẫn quần lấy muốn thiếp ngủ cùng, cho nên người nên ở lại đi, thiếp sẽ trở về.” Thượng Quan Vũ Điệp giống như thay đổi thành một người khác, khoan dung độ lượng, nhưng mấy câu nói đó, nghe rất ám áp lòng người, Long Ngạo Thiên cảm kích cười trở về.

Gặp Long Ngạo Thiên đi rồi mà quay lại, Lạc Tuyết nghi ngờ nhìn hắn, và mặt nghi vấn. “Là Vương phi để cho Bôn Vương lưu lại.” Long Ngạo Thiên giải thích. “Thật sao? Vương phi thật sự thay đổi, hôm nay tỷ ấy đối xử với thiếp rất tốt, đặc biệt chăm sóc, chàng vẫn nên trở về chỗ Vương phi đi! Dù sao bây giờ thiếp cũng tiện để hầu hạ chàng rồi.” Lạc Tuyết chân thành nói.

“Ồ, đêm nay cả hai nàng đều không muốn Bôn Vương rời đi à? Nhắc Tâm như vậy sao?” Long Ngạo Thiên nghe xong nói đùa. “Không phải, Vương gia....” Lạc Tuyết suy nghĩ đang muốn giải thích, lại bị Long Ngạo Thiên ôm vào trong lòng, ngắt lời nói: “Chúng ta thật sự có hài tử rồi! Lạc Tuyết, chúng ta có nhi tử rồi!”

Trong phù dung trường, một đêm dịu dàng ni non, hạnh phúc nên Lạc Tuyết lại không thể ngờ rằng tai họa đang dần từng bước tiến về phía nàng....

Trần trọc, bên trong “Thanh Tâm các” Thượng Quan Vũ Điệp cũng một đêm mất ngủ, “Lê Lạc Tuyết, đây tất cả đều là do ngươi bức ta....”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Âm mưu

Tại Thanh Tâm các, cả một đêm Thượng Quan Vũ Điệp không tài nào ngủ được.

"Tiểu thư, chúng ta nên làm gì? Nếu Trắc Vương phi thật sự sinh con trai, thì ngày sau cho dù người có con trai cũng không được kế vị." Nha đầu hỏi môn - A Lục gấp gáp nói.

"Ta dĩ nhiên biết, cho nên mới không ngủ được. Không được, ta không thể để cho nàng ta sinh đứa bé ra, nếu không sau này chỉ sợ cả địa vị chính phi này cũng phải nhường cho ả." Trong mắt Thượng Quan Vũ Điệp lóe lên tia hận ý và sát ý.

"Tiểu thư, người có chủ ý gì sao?" A Lục nhìn vẻ mặt và ánh mắt của Thượng Quan Vũ Điệp đoán được nàng có chủ ý nên mới dám hỏi. Thượng Quan Vũ Điệp lộ ra một nụ cười lạnh lùng: "Ta muốn một kế hoạch thật hoàn mỹ, ta không muốn mạng của ả. Ta muốn làm cho ả thân bại danh liệt! Để cho Vương gia hoàn toàn chết tâm với ả, như vậy mới chấm dứt được hậu hoạn về sau!"

"Tiểu thư thật cao minh! Đúng là nên làm như vậy, ai biết nàng ta làm Vương gia mê đắm, suốt ngày cứ ở bên nàng ta!" A Lục đầy hận ý nói theo, nàng đi theo tiểu thư cũng đã mười năm, tình cảm dĩ nhiên không giống như bình thường, chính mắt nhìn thấy Lê Lạc Tuyết gả vào vương phủ, Vương gia một lòng với Lê Lạc Tuyết, còn đối với tiểu thư nhà nàng đều là lạnh nhạt, nàng đã sớm thấy bất bình.

"Cụ thể làm như thế nào, ta phải suy nghĩ thật kỹ, không thể manh động, nếu không người gặp họa là chúng ta." Thượng Quan Vũ Điệp đầy trầm tư.

Trong khoảng thời gian này, Long Ngạo Thiên nếu có thời gian rảnh là đến tìm Lạc Tuyết, dĩ nhiên tình cảm của hai người ngày càng tốt. Lạc Tuyết đã thêu xong chiếc khăn gấm, bông tuyết trắng xóa, thêm mấy cành mai đang nở, bởi vì phía trên có dính máu của Lạc Tuyết nên nàng thêu thêm mấy chữ nhỏ:

Sơ thứ tương kiến,

Khinh chiết phiến,

Phát như kè,

Lưu tại tâm gian.

Hồi đầu trương vọng,

Nhân dĩ khứ,

Không lệ lưu,

Chuyển thân thương mang.

Thân ảnh tương chí,

Sĩ đầu vọng,

Thị nhu tình,

Túy liễu nhất thể.

Thử sinh nguyện tổ hồng nhan,

Nguyện tổ bị dục song phi

(Lần đầu gặp nhau, nhẹ nhàng như chiếc quạt, gắn kết như búi tóc, trái tim ở lại. Quay đầu nhìn lại, người đã đi, lệ rơi vô ích, trong chớp mắt đầy mênh mông. Bóng dáng đi tới, ngẩn đầu nhìn, là nhu tình, say một đời. Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, nguyện làm chim liền cánh)

"Vương gia, tặng cho người, coi như là trao đổi cùng dạ minh châu." Lạc Tuyết cười trộm nói, trong mắt không hề có ý nghiêm túc. Long Ngao Thiên cầm lấy, nhìn thấy vài giọt máu, còn thấy cả hàng chữ nhỏ, nội tâm đầy kinh ngạc, giống như là lấy được một món bảo vật, cẩn thận gấp lại, bỏ vào trong ngực mình. "Lạc Tuyết, cái này so với dạ minh châu còn quý hơn, bởi vì dạ minh châu chỉ là một đồ vật, không có sinh mạng, không bằng nàng một lòng với ta."

"Ừ, chúng ta đem tín vật vĩnh viễn mang bên người, không xa không rời!" Lạc Tuyết đem dạ minh châu bỏ vào một chiếc túi, sau đó bỏ vào tay áo.

"Lạc Tuyết, còn nữa tháng là đến sinh thần của nàng, bốn vương muốn vì nàng mà chúc mừng, nàng có nguyện vọng gì muốn thực hiện?" Long Ngao Thiên đề nghị. "Không cần đâu Vương gia, ta chỉ là thứ phi, nếu như mở tiệc chúc mừng, làm như vậy sẽ không ổn?" Lạc Tuyết có chút bận tâm. "Nàng yên tâm, ta luôn bận rộn công sự, nếu không nhờ Vương phi nhắc nhở, làm sao ta nhớ." Long Ngao Thiên giọng nói đầy xin lỗi.

"Vương phi nhắc nhở?" Lạc Tuyết cực kỳ kinh ngạc. "Đúng vậy đó, nếu nàng cự tuyệt, thì thật sự phụ ý tốt của Vương phi." Long Ngao Thiên khuyên nhủ. "Vậy Vương gia làm đơn giản một chút, Lạc Tuyết không thích quá mức phụ phi." "Được"

*****

Thanh Tâm các

"Tiểu thư? Người như thế nào mà xin Vương gia tổ chức thọ tiệc cho Trắc Vương phi? Người... có phải có chủ ý gì không?" A Lục nhỏ giọng hỏi.

"A Lục, ta đã có kế hoạch, người tìm thời cơ thích hợp mà đưa nha hoàn Ngọc Nhi bên cạnh Lạc Tuyết đến đây, ta.... cần sự trợ giúp của nàng ta, hơn nữa ta còn muốn Lạc Tuyết ném thử một chút mùi vị của sự phản bội!" Nàng tử trong hòng phát ra tiếng hừ lạnh, cả mặt đầy hung ác. Giờ phút này Thượng Quan Vũ Diệp hoàn toàn không hề có sự cao quý của ngày thường. "Tiểu thư, A Lục đã biết, xin người yên tâm!"

Lúc Lạc Tuyết đã nghỉ trưa, Ngọc Nhi nhẹ nhàng rời khỏi phòng, mắt hình như thấy có người, nhưng mà nhìn đi nhìn lại cũng không có ai, nàng muốn cười mình quá đa tâm, bỗng nhiên sau lưng bị người khác vỗ một cái, quay đầu lại, nhìn thấy một nha hoàn, người này chắc là nha đầu hồi môn - A Lục của Vương phi! Ngọc Nhi hoảng hốt, còn chưa mở miệng, liền nghe A Lục nói: "Ngọc Nhi, Vương phi tìm người, có chuyện muốn phân phó, người đi với ta đến Thanh Tâm các." Ngọc Nhi không có đường cự tuyệt đành đi theo A Lục.

Đến Thanh Tâm các, Thượng Quan Vũ Diệp vẫn tươi cười như ngày bình thường, nhưng mà so với ngày thường thì tính toán vạn phần.

"Ngọc Nhi, người làm nô tỳ trong vương phủ đã lâu chưa" Thượng Quan Vũ Diệp tay phải nhẹ nhàng nắm tay trái, thường thức các ngón tay trắng nõn của mình, mắt cũng không giương lên, giống như là vô tình hỏi Ngọc Nhi, Ngọc Nhi biết Thượng Quan Vũ Diệp ngang ngực, đột nhiên tìm nàng, nhất định sẽ không có chuyện gì tốt, vừa nghe nàng ta hỏi như thế, nàng bị dọa đến phát hoảng vội vàng quỳ xuống, "Bẩm Vương phi, Ngọc Nhi đã ở vương phủ được ba năm. Có phải Ngọc Nhi đã làm sai điều gì chọc giận đến Vương phi?"

"À, ta không muốn trách tội người, người quỳ xuống làm gì, ta muốn thưởng cho người đó chứ, nào, cái này cho người." Thượng Quan Vũ Diệp từ trong tay A Lục một thỏi vàng, đưa tới trước mặt Ngọc Nhi. Ngọc Nhi sợ đến choáng váng, "Vương phi... tại sao... người lại muốn thưởng cho nô tỳ?"

"Bởi vì ta cần người phối hợp! Ta muốn làm gì, người chỉ cần ở thời điểm thích hợp nhắm một con mồi một con mồi là được, làm xong ta sẽ cho người thêm một thôi. Như thế nào?" Thượng Quan Vũ Diệp ngẩng đầu lên mặt lạnh băng nhìn chăm chăm Ngọc Nhi, Ngọc Nhi bị dọa đến sợ, gật đầu một cách máy móc, bỗng nhớ lại, rồi lại lắc đầu: "Vương phi, Trắc Vương phi đối với nô tỳ rất tốt, nô tỳ không thể làm chuyện có lỗi với Trắc Vương phi được! Xin Vương phi tha cho Trắc Vương phi và nô tỳ đi!"

"Tha cho? Ha ha, ta có thể tha cho người nha! A Lục" Thượng Quan Vũ Diệp tuy bề ngoài là cười nhưng trong lòng không hề cười, chỉ thấy A Lục tiến lên nghiêng người, một tay nhẹ đưa lên, Ngọc Nhi còn chưa thấy rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết ngay sau đó, cổ nàng bị A Lục bóp lấy, sắc mặt đỏ bừng, nàng theo bản năng mở miệng: "Người... Người có võ công?"

"Ha ha, người ít ra cũng còn thông minh một chút! Thật đáng tiếc người không có võ công, như thế nào, Vương phi thưởng cho người, rốt cuộc người có lấy không?" Ánh mắt A Lục đầy hung ác nói: "Vương...phi, xin...bỏ qua cho...Ngọc Nhi đi." Hô hấp của Ngọc Nhi bắt đầu có chút khó khăn, giằng cằng cầu khẩn. Ai ngờ, Thượng Quan Vũ Diệp không hề động lòng, lực của A Lục lại mạnh hơn, lúc mà thời điểm Ngọc Nhi sắp bất tỉnh, nàng cuối cùng khó khăn gật đầu một cái: "Vương...phi, nô tỳ...đồng ý."

"Tốt, A Lục, đưa Ngọc Nhi trở về!" Thượng Quan Vũ Diệp nhìn Ngọc Nhi loạng choạng bước đi, liền phát ra một nụ cười đầy thiên sứ: "Lê Lạc Tuyết, mọi chuyện đều là người ép ta... Bởi vì người cần bản không nên gả vào đây!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: HẨM HẠI

Ngày mừng bốn tháng mười hai, là sinh nhật trắc phi của Trang Thân Vương. Mặc dù thân phận chỉ là trắc phi, nhưng bởi vì Trang Thân Vương ra lệnh mọi người phải tổ chức sinh nhật, nên trên dưới Vương phủ bận rộn chuẩn bị. Lạc Tuyết cũng bị nha hoàn xoay qua xoay lại khoảng chừng một canh giờ bao gồm tắm rửa, thay quần áo, trang điểm... đến lúc nàng xuất hiện ở đại sảnh thì không có gì bất ngờ, bản thân nàng toàn thân phát ra ánh sáng, thật sự lộng lẫy, rực rỡ cả đại sảnh, mỗi cử chỉ tay nhấc chân đều xinh đẹp chói mắt mọi người, trong lúc đó Thượng Quan Vũ Diệp lại âm u thất sắc.

Long Ngạo Thiên nhẹ nhàng cầm mười ngón tay như ngọc của Lạc Tuyết yêu mến thâm tình "Lạc nhi, hôm nay so với tiên nữ nàng còn đẹp hơn ngàn vạn lần!"

"Chúc mừng sinh nhật trắc vương phi! Chúc mừng Vương Gia sắp tới trong phủ sẽ có thêm quý tử!" Các vị khách cùng nhau nâng chén, lớn tiếng chúc mừng. Bên ngoài Lạc Tuyết nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bực, đã nói tổ chức đơn giản rồi mà, sao lại có thể mời nhiều khách như vậy?

Long Ngạo Thiên từ đầu đến cuối vẫn giữ nguyên thái độ tươi cười, Thượng Quan Vũ Diệp lại ra dáng chính phi của Trang Vương phủ chấp nhận khoan dung độ lượng, lễ nghi hoàng thất biểu hiện vô cùng thuần thực, tinh tế, dường như so với sinh nhật của nàng còn vui hơn rất nhiều, trong bữa tiệc được mọi người khen ngợi không ngớt, văn võ bá quan và tất cả mọi đều vô cùng hâm mộ, chúc mừng Long Ngạo Thiên hậu cung hòa thuận, được hưởng phúc!

"Lạc nhi, nàng xem, hôm nay Bốn vương mời ai tới cho nàng?" Long Ngạo Thiên chỉ vào chỗ ngồi cách hai người không xa nói. Lạc Tuyết quay đầu lại nhìn theo hướng chỉ, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là do quá vui mừng mà bật khóc, bước nhanh tới, gọi lớn: "Cha, mẹ!"

"Lạc nhi! Nương rất nhớ con! con có khỏe không?" Triền Nguyệt Dung dù sao cũng là nữ nhân, bỗng nhiên nhìn thấy con gái, xúc động vội vàng ôm bờ vai Lạc Tuyết, hỏi.

"Phu nhân, Việc này còn phải hỏi sao? Lạc nhi có khỏe hay không, ha ha, bây giờ cũng có thể nhìn ra mà!" Lê Sinh Niên cười nói, xem ra ban đầu Lạc nhi đã lựa chọn đúng, được Trang Thân Vương sủng ái như vậy, làm trắc phi, cũng đáng, còn nữa chờ lúc Lạc nhi sinh ra tiểu thế tử, thì địa vị càng vững chắc hơn nữa! vậy nên ông cũng không còn chuyện gì phải lo lắng nữa.

Cả ngày hôm đó, Trang vương phủ vừa tổ chức tiệc rượu, vừa mời gánh xiếc đến biểu diễn, lại còn dựng một sân khấu kịch, mãi cho đến chiều tối, náo nhiệt mới dần dần giảm đi. Lạc Tuyết đối với những tiết mục biểu diễn này không quan tâm, hầu như là ngồi bên cạnh nói chuyện cùng Triền Nguyệt Dung và Lê Sinh Niên, ba người nói chuyện vui vẻ suốt một ngày, biết được Cẩm nhi đã như ước nguyện được gả cho người mình yêu, Lạc Tuyết rất vui vẻ, nàng tháo chiếc vòng bạch ngọc đã treo hơn mười năm trên tay giao cho Triền Nguyệt Dung, "Mẹ, cái này nhờ người giao cho Cẩm nhi, nàng đã đi theo con mười mấy năm, hôm nay nàng cũng đã thành thân rồi, con không có gì quý giá đưa cho nàng, chiếc vòng tay này nhờ mẹ đưa cho nàng bảo nàng giữ làm kỷ niệm!"

"Lạc nhi, đây chính là chiếc vòng tùy thân của con, con chưa bao giờ tháo ra mà?" Triền Nguyệt Dung hơi giật mình nói.

"Mẹ, dù có quý giá đến đâu thì đó cũng chỉ là đồ vật không có sinh mệnh, làm sao so sánh được với tình cảm giữa người với người, Cẩm nhi cùng con, hai chúng con tình thân như tỷ muội, chiếc vòng ngọc này làm sao so sánh được?" Lạc Tuyết lắc đầu cười nói, nàng nhớ đến câu nói lúc trước của Long Ngạo Thiên, bây giờ ngẫm lại thật đúng.

Khi tất cả khách khứa đã chào hỏi ra về gần hết, Lê Sinh Niên và Triền Nguyệt Dung cũng đứng dậy chào từ biệt, Lạc Tuyết tâm trạng không khác chút

nào với hôm xuất giá, lưu luyến, lại cố gắng chịu đựng không để nước mắt không rơi. Thượng Quan Vũ Điệp nhìn bóng giáng thương tâm Lạc Tuyết, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, đã đến lúc rồi!

Nhẹ nhàng cầm một ly rượu, đi đến trước mặt Lạc Tuyết, khéo léo cười dịu dàng: "Chúc mừng sinh nhật muội muội! Tỷ tỷ bây giờ kính rượu muội với tư cách là người trong gia đình, muội muội nhất định phải uống đấy!"

Lạc Tuyết cười nhận lấy: "Đa tạ vương phi! Hôm nay người mà Lạc Tuyết cần cảm tạ nhất là vương phi, ngài vì Lạc Tuyết mà hao tổn rất nhiều tâm sức rồi!" Nói xong, ngửa đầu uống cạn.

"Muội muội hôm nay rất nể mặt tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng rất vui mừng!" Thượng Quan Vũ Điệp cũng uống một ly, nhưng ly rượu này lại không giống ly rượu kia, vì trong bầu rượu có chứa cơ quan. ...

Hai người vẫn tiếp tục trò chuyện "Nhiệt tình", Long Ngao Thiên thì còn phải tiếp khách, không thể phân thân. Mà trong lúc đó, A Lạc đã lủi ra, nhưng chỉ là một nha hoàn mọi người cũng không đặc biệt chú ý đến?

A Lạc đi vòng qua "Hà Nguyệt trai", thấy thị vệ Trương Tam đang canh giữ cửa, nhẹ nhàng cười lạnh, chỉ có thể trách mạng người không tốt, ai bảo người xuất hiện ở đây vào lúc này? Thay đổi bộ dáng thân thiện thân thiện cười, bụng bầu rượu đi về phía Trương Tam, "Trương đại ca? Cực khổ cho huynh rồi! Ha ha, hôm nay đại sảnh rất náo nhiệt, trác vương phi nói một mình huynh trông chừng "Hà Nguyệt trai", trong lòng nàng rất áy náy, ngày hôm nay rượu đều là Nữ Nhi Hồng thượng hạng Vương gia cất đầu kỹ trong hầm vài chục năm, trác vương phi sai ta đến đưa cho huynh một bầu!"

"Thật sự? Làm phiền A Lạc rồi, sau khi trác vương phi trở lại, ta nhất định phải gấp mặt cảm ơn nàng mới được!" Trương Tam bình thường rất thích uống rượu, bây giờ nhìn rượu Nữ Nhi Hồng trong tay A Lạc, rất vui mừng nhận lấy bầu rượu, không nói hai lời liền ngửa cổ uống.

Mà lúc này, Lạc Tuyết vẫn còn ở đại sảnh, cùng Thượng Quan Vũ Điệp trò chuyện, bỗng dừng lại cảm thấy choáng váng đầu, cảnh tượng trước mắt càng ngày càng mờ hồ, không rõ, cố gắng chống đỡ, khom người nói với Thượng Quan Vũ Điệp, "Vương phi, Lạc Tuyết hơi nhức đầu, chắc là do mệt quá, xin phép trở về phòng nghỉ ngơi, Vương Gia có hỏi phiền người nói giúp ta một tiếng, được không?"

"Muội muội không thoải mái sao? Có muốn tỷ tỷ tìm thái y tới bắt mạch hay không? " Thượng Quan Vũ Điệp vờ như lo lắng hỏi.

"Không cần đâu, một lát nữa là khỏe thôi, không cần quấy rầy những người khác. Lạc Tuyết đi về trước, vương phi!" Lạc Tuyết lắc lắc đầu nói.

Ngọc nhi ở bên cạnh nhìn, đau lòng nhưng không còn cách nào khác, hơi ngẩng đầu lên, liền gặp ánh mắt sắc lạnh của Thượng Quan Vũ Điệp liếc cảnh cáo, không khỏi co rúm người lại, chỉ đành phải đỡ Lạc Tuyết đi về phía "Hà Nguyệt trai".

Mới vừa vào "Hà Nguyệt trai", Lạc Tuyết đã kiên trì không nổi ngủ mê man trên mặt đất, Ngọc nhi sốt ruột vừa mới chuẩn bị gọi người, đã bị người từ phía sau bưng kín miệng. "Không được kêu lên! Người không cần tính mạng nữa sao?" Là A Lạc! Ngọc nhi hoảng sợ gạt đầu, tỏ ý sẽ làm theo, sau đó đột nhiên nhìn Lạc Tuyết bị A Lạc khoác lên vai, lê từng bước xiêu vẹo, cố gắng đưa Lạc Tuyết về phòng ngủ.

Ngọc nhi nhanh chóng đuổi theo, khi vào phòng trên giường ngủ đã có một nam nhân, tất cả y phục trên người đã bị cởi ra, A Lạc đem Lạc Tuyết dựa vào trong ngực Trương Tam, cũng đã cởi hết quần áo của Lạc Tuyết, sau khi đã an bài xong những động tác thân mật cho hai người, sau đó lôi Ngọc nhi ra ngoài. Bởi vì hôm nay ngày đặc biệt, tất cả hạ nhân ở "Hà Nguyệt trai" cũng đã được điều ra đại sảnh hầu hạ, chỉ trừ lại một mình Trương Tam canh giữ, vì vậy Thiên Thời Địa Lợi, hai người vì như vậy mà "Vụng trộm" không phải có lý do rất hợp lý rồi sao? A Lạc giễu cợt "Hừ" một tiếng, sau đó cảnh cáo Ngọc nhi vài lần, rồi rời đi.

Long Ngao Thiên tiếp khách xong, đang muốn đi tìm Lạc Tuyết trò chuyện, tìm khắp mọi nơi trong phủ, cũng không tìm thấy, đành phải hỏi người hầu, nhưng ai cũng nói không thấy, trong lòng lo lắng không yên, đang muốn tới "Hà Nguyệt trai", lại nhìn thấy Thượng Quan Vũ Điệp đi tới, "Vương Gia, có phải muốn tìm Lạc Tuyết muội muội hay không?"

Long Ngao Thiên sợ Thượng Quan Vũ Điệp giận dữ, đang suy nghĩ nên nói như thế nào cho phải, thì lại lại nghe Thượng Quan Vũ Điệp không hài lòng nói: "Vương Gia nên quan tâm Lạc Tuyết muội muội nhiều hơn một chút, lúc này Lạc Tuyết muội muội nói không thoải mái trong người, đã trở về đi nghỉ ngơi, nhờ thiếp tới nói cho Vương Gia một tiếng đó."

"Cái gì? Không thoải mái? Làm sao mà lại không thoải mái vậy? Lúc này ta thấy nàng ấy còn tốt mà? Bỏn vương qua đó xem một chút." Long Ngao Thiên vừa nghe đến đó đã rất lo lắng, không chần chờ bước nhanh, "Vương Gia, chớ thiếp với, thiếp cũng muốn đến thăm Lạc Tuyết muội muội một lát." Thượng Quan Vũ Điệp vội vàng theo sau, trong mắt lóe sáng đầy toan tính, Lê Lạc Tuyết, sau tối nay, người sẽ không còn bất cứ thứ gì nữa. ....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cầm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: bắt gian tại trận

Lúc Long Ngao Thiên bước vào "Hà Nguyệt trai", có cảm giác không bình thường, tại sao không có thị vệ canh cửa? "Lý Tắc? đã có chuyện gì xảy ra?"

"Bẩm vương gia, hôm nay thuộc hạ đã phân phó thị vệ Trương Tam canh giữ. Thuộc hạ lập tức đi điều tra!" Lý Tắc trả lời.

"Ừ." Long Ngạo Thiên đáp lại, sau đó đi vào phòng Lạc Tuyết.

Ngọc nhi đứng ở trước thành lang run rẩy, trong lòng nàng bây giờ rất hỗn loạn, nàng nên làm gì đây? Vương phi nhất định sẽ giết nàng nếu nàng đi mật báo cho vương gia mọi chuyện, nhưng nếu không đi mật báo trặc Vương phi phải làm sao bây giờ? Nhất định sẽ bị gán tội danh "Tư thông", trong lòng nàng không thể nào nhẫn tâm được như vậy, nhưng tính mạng nhỏ của nàng cũng không giữ được bao lâu. ....

Ngọc nhi đang thông thả trở về, bỗng nhiên nghe một loạt tiếng bước chân truyền đến, ngoảnh đầu nhìn lại, quả nhiên là đám người Vương gia và Vương phi tới, ôi trời, hỏng rồi! Trắc Vương phi lần này không ôn rồi! trong lòng Ngọc nhi không ngừng hò hét, bây giờ chỉ hi vọng sao Long Ngạo Thiên dừng lại, quay đi, không bước vào phòng, nhưng đột nhiên nàng nghe được âm thanh không vui của Long Ngạo Thiên vang lên: "Ngọc nhi? Tại sao không đi hầu hạ trặc vương phi, đứng ở nơi này làm gì?" Thì trong ngực tắc nghẽn, tiếp sau đó là nước mắt rơi như mưa, "Bẩm Vương gia, trặc vương phi nàng. . . . . Nô tỳ. . . . ." lại nhận được con ngươi lóe lên sát khí của Thượng Quan Vũ Diệp, trong lòng Ngọc nhi lại run rẩy nhiều hơn, nói không ra một chữ nào nữa.

Long Ngạo Thiên thấy thế, trong lòng hoảng sợ vô cùng, nhất định là Lạc Tuyết đã xảy ra chuyện gì rồi, có lẽ nào thai nhi? Quá lo lắng nên không quản chuyện gì chạy nhanh vào phòng, "Lạc Tuyết? Lạc Tuyết? Nàng làm sao vậy?" vừa gọi vừa vén bức rèm che, bước vào bên trong, nhưng lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho hấn thất thần, trên giường hai thân thể trần truồng của đôi nam nữ đang ôm chặt nhau, vẫn còn đang ngủ say, ánh mắt hấn trở nên sắc bén lướt nhanh qua mọi người, "Đây là có chuyện gì?"

"Vương Gia, đây, đây, Lạc Tuyết mười một nàng. . . . . Nàng vậy mà. . . . . Yêu đương vụng trộm?" Thượng Quan Vũ Diệp "Kính ngạc" tới nói lắp, chỉ vào hai người trên giường nói.

"Vụng trộm" nghe thấy hai chữ này ngay lập tức trong lòng Long Ngạo Thiên bốc lên ngọn lửa hừng hực, "Người đâu! Mang thùng nước đến đây! Đem hai người này dội tới tỉnh cho bổn vương!" Hai gia đình nhanh chóng bưng một thùng nước tới, dội lên người Lạc Tuyết và Trương Tam. Bị dòng nước lạnh lẽo tập kích, Tuyết mê man từ từ tỉnh dậy trước, bởi vì nàng chỉ uống một ly rượu có bỏ thuốc gây mê, vậy nên không hôn mê nghiêm trọng như Trương Tam, nhưng khi tỉnh táo lại nhìn tình huống trước mắt nàng choáng váng, sao lại có đàn ông trên giường của nàng? Quay đầu lại nhìn, đã Long Ngạo Thiên đứng trước mặt, còn có Thượng Quan Vũ Diệp và một dãy hạ nhân, đang dán mắt nhìn nàng.

"Vương Gia? Đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tuyết dùng tay áo lau nước đá dính trên tóc và mặt, không nhận được kêu lên: "Lạnh quá!"

"Tiện nhân! người làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy!" Long Ngạo Thiên giận dữ nhìn nam nữ trên giường quần áo không chỉnh tề, đi nhanh về trước, bóp chặt cổ Lạc Tuyết, trong mắt không có một chút dịu dàng, "Bổn vương thật lòng thật dạ đối với ngươi, ngươi lại dám phản bội bổn vương?"

"Vương Gia? Chẳng nói chuyện gì vậy? Thiếp làm sao?" Lạc Tuyết bị về mặt Long Ngạo Thiên làm chấn động, hoàn toàn quên mất cổ của nàng đã bị bóp chặt hiện lên vết bầm tím, "Ngươi còn hỏi xảy ra chuyện gì sao?" Long Ngạo Thiên nghiêng rằng, trông mắt như có một ngọn lửa thiêu đốt, lực đạo trên tay cũng tăng thêm.

"Vương Gia? Lạc Tuyết. . . . ." Lạc Tuyết gương mặt lo lắng còn chưa kịp nói, đã bị tiếng hừ lạnh cắt đứt, "Lê Lạc Tuyết, Vương gia sủng ái ngươi như vậy, tự mình tổ chức sinh nhật cho ngươi, ngươi lại làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy, người đâu lấy gia pháp ra đây cho ta" Trang Thân Vương phi Thượng Quan Vũ Diệp lớn giọng quát lớn, đồng thời nhìn về phía Long Ngạo Thiên, "Vương Gia, ngài còn thiên vị nữ nhân này nữa sao? Nàng đã không còn là nữ nhân trong sạch, nói không chừng đứa bé trong bụng nàng cũng là nghiệt chủng".

"Vương Gia, không phải vậy, thiếp. . . . ." Lạc Tuyết muốn giải thích, nhưng hô hấp càng ngày càng gấp, Long Ngạo Thiên buông cánh tay đang bóp cổ nàng xuống, nhưng trong nháy mắt, lại bị tát một cái ngã ngối trên mặt đất, trên mặt hiện rõ năm ngón tay đỏ rực nhìn thấy rợn người. . .

Lạc Tuyết nhẹ nhàng đưa tay che khuôn mặt đỏ như lửa, không hề rơi lệ, lòng nàng đã lạnh từ thời điểm cái tát đó hạ xuống, cười một cách nhạt nhẽo: "Tội này, Lạc Tuyết thừa nhận! Vương Gia nói vậy, thì coi là như vậy đi!"

"Ngươi vẫn không thừa nhận sao? Bổn vương tận mắt chứng kiến, ngươi nói làm sao Bổn vương có thể không tin tưởng đây?" Long Ngạo Thiên nhìn nụ cười thê lương của Lạc Tuyết, câu nói này làm cho trái tim hấn khiếp sợ, lớn giọng nói. Nhưng mà Lạc Tuyết lại không trả lời, ánh mắt mê man trống rỗng, nhìn ra ngoài cửa sổ. Phụ thân, nữ nhi nên nghe theo lời người, không nên gả đến nơi này!

Sau đó, Long Ngạo Thiên quay đầu nhìn về phía nam nhân đang nằm trên giường, còn không chịu tỉnh dậy, "Dội thêm cho hấn một thùng nước!"

Trương Tam từ từ tỉnh lại, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà thấy Long Ngạo Thiên và Thượng Quan Vũ Diệp đang đứng trên mặt đất, bị hù dọa vội vàng dập đầu bái kiến, nhưng mà nghe được Thượng Quan Vũ Diệp nói: "Trương Tam to gan! Ngươi dám quyến rũ trặc vương phi, đáng bị tội gì!"

Long Ngạo Thiên dùng ánh mắt sắc bén nhìn tên "Gian phu" này, trong mắt tràn đầy sát khí, "Bất luận chuyện này là thật hay giả, ngươi, đã động vào người nàng, thì ngươi phải chết! Người đâu, kéo xuống".

Một lúc sau, Trương Tam bị kéo ra ngoài cửa, mới chợt hiểu toàn bộ mọi việc, hấn đã bị người khác tính kế! "Vương Gia? Vương Gia? Tiểu nhân bị oan. . . . ." Nam nhân kêu la thất thanh bỗng nhiên không còn âm thanh nào, cho đến khi bên ngoài phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Long Ngạo Thiên nắm chặt các đốt ngón tay cho đến khi nghe được tiếng "Ầ ầm" vang lên, dường như là nghiêng rặng gần từng chữ, "Người đâu! Kéo trặc Vương phi vào địa lao!"

Lê Lạc Tuyết cự tuyệt khó khăn đứng lên, bỗng nhiên bình tĩnh lạnh nhạt, sau đó cười chua xót, "Vương Gia, gặp lại sau!" Sau đó kiên quyết xoay người đi, hần bị ánh mắt khi nàng quay đi làm cho kinh sợ trong đó có bị thương, quyết liệt, lạnh nhạt và còn có cả oán hận .....

Sau khi Lạc Tuyết bị kéo xuống, Long Ngao Thiên chân mềm nhũn dựa vào trên ghế, Thượng Quan Vũ Điệp đỡ lấy nói: "Vương Gia? Chẳng không nên vì loại nữ nhân như vậy mà bị chọc tức ảnh hưởng đến thân thể!" "Cút, tất cả đều cút hết cho bốn vương nhanh lên!" Long Ngao Thiên gào thét lớn, khàn cả giọng.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ lui ra ngoài, chỉ còn lại Long Ngao Thiên một mình ngầy ngốc ngồi đó, trong không khí vẫn còn có lưu lại mùi hương nhàn nhạt quen thuộc trên người Lạc Tuyết. Hần đau đớn nhắm chặt mắt, vì cái gì? Là bốn vương yêu nàng chưa đủ sâu đậm sao?

Hồi lâu sau, tiếng bước chân gấp gấp nôn nóng truyền đến, "Vương Gia! Hoàng thượng triệu người vào cung gấp!"

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì sao?" Long Ngao Thiên đứng bật dậy, hỏi.

"Vị công công đến truyền chỉ nói hần cũng không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ nói là Hoàng Thượng nổi giận lôi đình, muốn ngài lập tức vào cung!" Lý Tắc nhỏ giọng trả lời.

Long Ngao Thiên nhanh chóng đi ra ngoài, Lý Tắc vội vã đuổi theo.

Trên xe ngựa, "Vương Gia, trắc vương phi nàng. . . . ." Lý Tắc chưa nói hết câu, đã nghe thấy tiếng Long Ngao Thiên ngắt lời, "Không được nhắc đến nàng ta! Bốn vương không muốn nghe bất luận kẻ nào cầu tình cho nàng ta!"

"Vương Gia, thuộc hạ không dám. Thuộc hạ chỉ là cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, thật sự không muốn ngài hiểu lầm trắc vương phi." Lý Tắc dù sao cũng đã đi theo Long Ngao Thiên nhiều năm, trung thành tận tâm, cho nên làm liều nói.

"Hiện tại Bốn vương còn có chuyện quan trọng hơn, trắc vương phi cho dù trong sạch hay không trong sạch, trước tiên giam lao để tự kiểm điểm bản thân lại đã!" Long Ngao Thiên sau một lúc im lặng, nói "Vương Gia, chỉ sợ trong địa lao khí lạnh quá nặng, vừa đúng mấy ngày này lại có tuyết rơi, e rằng trắc vương phi sẽ không chịu nổi, huống gì nàng ấy còn đang mang thai!" Lý Tắc mặt lo lắng.

"Hừ! Đứa nhỏ này không biết có phải là con của bốn vương hay không?" Long Ngao Thiên nhớ tới lời nói vừa rồi của Thượng Quan Vũ Điệp, lửa giận lại bùng lên, nhớ tới hình ảnh hai người kia ôm nhau, hần hận không thể ngay lập tức giết chết Lạc Tuyết, hần đường đường là một Thân Vương, chẳng nhẽ thua kém một tên nô tài hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: sẩy thai và cụt tay

Hoàng Cung Đại Nội, mật thất trong Thượng Thư Phòng.

"Hoàng huynh, huynh vội vàng triệu thần đệ như vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Long Ngao Thiên hành lễ, hỏi.

"Hoàng đệ, trăm mối vừa nhận được tin khẩn cấp truyền đến từ tám trăm dặm, sứ giả Nam Chiếu quốc bị giết! Khi gần đến biên giới Đại Kim chúng ta, hơn nữa còn quà tặng trăm do Quốc Vương Nam Chiếu phái đưa tới, trong đó bao gồm việc bàn bạc về vấn đề liên minh hai nước! Chắc chắn bây giờ Quốc Vương Nam Chiếu đã nhận được tin tức này, ta nghĩ Đại Kim chúng ta phải tìm cho ra nguyên nhân cho họ một câu trả lời mới yên ổn mọi chuyện, nếu không cho dù Nam Chiếu không lớn mạnh như Đại Kim, nhưng với tính khí của Quốc Vương bọn họ, sợ không dễ yên mọi việc, bây giờ trăm không muốn đối đầu với bọn họ, trăm còn muốn lợi dụng Nam Chiếu quốc để kiềm chế Thượng Quan Lôi, cho nên, trăm đã lệnh Thứ sử một châu gần đó điều tra mọi việc. Nhưng mà, chuyện này còn phải phiền đệ gấp rút lên đường, tự mình đi một chuyến, bởi vì, những sát thủ này nhất định không phải là hắc đạo lục lâm, đệ hiểu không?" Hoàng đế Đại Kim Long Ngự Thiên tỉnh táo nói, trong tròng mắt lóe lên cơ trí.

Long Ngao Thiên thời khắc này toàn bộ tâm tư đã đặt chuyện quốc sự lên trên hết, hần suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Hoàng huynh, trong lòng Thần Đệ đã có dự tính, những tên sát thủ này, Hừ! lá gan càng lúc càng lớn, bọn chúng cho rằng mọi việc bọn chúng làm như vậy là cần thận rồi ư? Thần Đệ sẽ chạy lên tục ngày đêm không nghỉ đến đó để điều tra cho rõ mọi việc, hoàng huynh yên tâm đi! Còn nữa, Hoàng huynh nhất định phải tăng cường cảnh giác, không thể để âm vệ rời khỏi người!"

"Trăm biết, Đệ cũng nên cẩn thận một chút! Lúc đi mang theo nhiều người một chút!" Long Ngự Thiên lo lắng nói. "Dạ, Thần Đệ cáo lui!" Long Ngao Thiên khom người rời đi.

"Lý Tắc, Bốn vương không còn thời gian để trở về vương phủ, người phái người truyền lời cho vương phi, nói với nàng trước khi bốn Vương trở về không được làm chuyện gì bất lợi đối với Trắc vương phi, trước mắt đem trắc vương phi giam lỏng ở "Hà Nguyệt trai" là được, nhưng mà cấm không cho phép bất luận kẻ nào bước vào "Hà Nguyệt trai" một bước, người vi phạm, chém! Tất cả chờ sau khi Bốn vương trở về phủ tự mình xử lý." Long Ngao Thiên nhanh chóng phân phó, "Người cùng Bốn vương cấp tốc lên đường trước, kêu Lý Thông điều binh mã đến trạm dịch trước mặt tiếp ứng."

"Dạ, Vương Gia, thuộc hạ lập tức đi an bài." Lý Tắc vội lui xuống sắp xếp người ngựa, khoảng một khắc sau, Long Ngạo Thiên mang theo mười thị vệ bên người thúc ngựa rời đi.

Trong phủ Trang Thân Vương, Thượng Quan Vũ Diệp nghe được hạ nhân sau khi trở lại truyền lệnh của Long Ngạo Thiên, xem ra ý tứ là sẽ xử phạt nhẹ với Lê Lạc Tuyết rồi, nếu nói như vậy, một khi Lê Lạc Tuyết yêu cầu Long Ngạo Thiên điều tra kỹ, nhất định sẽ tra tới trên đầu nàng, cho nên nàng chỉ có thể ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế, Thượng Quan Vũ Diệp tự suy xét trong lòng, một kế hoạch càng ngày càng độc ác nổi lên trong lòng nàng.

"Hà Nguyệt trai" sao? Chỉ sợ người vĩnh viễn không thể về được "Hà Nguyệt trai" rồi!" Thượng Quan Vũ Diệp cười lạnh, "A Lục, chuẩn bị một chén thuốc, trong đĩa lao khí lạnh rất nặng, chúng ta mang thuốc tới cho trắc vương phi an thai!" "Dạ, nô tỳ đi ngay." A Lục cười trả lời một cách sâu xa, rồi đi ra ngoài.

Bầu trời u ám, từng bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, tháng mười hai tuyết rơi đầy trời.

Ở một nơi âm u trong trong đại lao, chỉ còn một ánh nến le lói cháy sắp hết, trên mặt đất là lớp cỏ khô, có một nữ tử nằm nghiêng trên đó, hai mắt đầy lệ, sắc mặt tái nhợt, trên miệng còn đọng vết máu chưa khô, trên môi mấp máy nhưng không thốt ra được một câu nào.

Ánh mắt nhìn chằm chằm vách nhà lao như không có tiêu cự, dường như muốn nhìn xuyên qua mà không thể được, "Tại sao, tại sao chàng không tin tưởng thiếp, tình yêu chàng dành cho thiếp chỉ có như vậy thôi sao?". Lạc Tuyết rất lâu sau mới nhỏ giọng thì thầm.

"Người đâu! Mở cửa lao!" Một nữ tử duyên dáng, sang trọng không nhanh không chậm nói ra, thị vệ canh cửa nghe được giọng nói không giận mà uy đó, vội quỳ xuống hành lễ: "Nô tỳ tham kiến vương phi!"

"Đứng lên đi, ta muốn đi vào!" Vương phi Thượng Quan Vũ Diệp nhìn về phía thị vệ. "Bẩm Vương phi, lúc này Vương Gia phân phó chờ người trở về phủ sẽ đích thân xử lý xử lý sau, người khác nhất định không cho đứng vào!" Thị vệ nom nớp lo sợ nói.

"Vậy sao? Nếu người đã gọi ta một tiếng Vương phi, như vậy Vương gia không ở đây ta là người lớn nhất, phu quân có chuyện người làm thê tử như ta phải gánh vác thay, thì có vấn đề gì sao? Hơn nữa, ta là phụng lệnh Vương gia tới, Vương gia muốn ta đưa trắc vương phi vào giam lỏng trong "Hà Nguyệt trai", ta không được vào trong, làm sao có thể đưa nàng ta ra ngoài? Huống chi, Thượng Quan Vũ Diệp ta mà ai mà người cũng giám ngăn cản?" Trên môi Thượng Quan Vũ Diệp cười nhẹ nhàng, thị vệ cúi mặt, người Thượng Quan gia ở khắp nơi thiên hạ ai dám trêu vào? Ngoan ngoãn mở ra cửa tù, để người đi vào, sau đó xoay người canh giữ ở cửa, không dám nhìn vào trong.

"Lạc Tuyết muội muội, tỷ tỷ tới thăm muội đây!" Thượng Quan Vũ Diệp đứng ở trước mặt Lạc Tuyết khẽ cười.

Lê Lạc Tuyết nhẹ nhàng mở mắt, giọng nói nhỏ như thì thầm: "Tại sao? Tại sao chúng ta không thể cùng nhau chung sống?"

Vương phi cười lộ kúm đồng tiền như hoa: "Bởi vì người, nên ta không có được tình yêu của Vương gia, và bởi vì đứa nhỏ trong bụng người nếu được sinh ra, thì về sau con trai của ta không có cơ hội thừa kế vương vị, người nói ta có thể để người sống sót được sao?"

"Ha ha, ta suy nghĩ không biết lý do là vì sao? Thì ra tranh giành tình cảm mới là chính?" Lê Lạc Tuyết im lặng nhìn dung nhan xinh đẹp kia nói, "Người muốn giết ta?"

"Không, ta muốn làm cho người sống không bằng chết. . . . . Ha ha. . . . . Đây chính hậu quả của người, "Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân" cam tâm tình nguyện gả vào Trang vương phủ làm thiếp! Lúc đầu ta cầu xin Vương Gia không nên cưới người, nhưng chàng cố tình không nghe. . . . ." Thượng Quan Vũ Diệp dịu dàng cười, sau đó nhận lấy một chén thuốc từ trong tay nha hoàn, hai tay của Lạc Tuyết bị người giữ chặt, người không thể cử động, chỉ có thể nhìn chén thuốc phá thai kia toàn bộ chảy vào trong miệng mình.

"Người chưa từng nghĩ đến đúng không? Thật ra ta biết võ công? Ha ha." Nụ cười này trong đêm đen làm lòng người phát run, làm người ta hít thở không thông.

Trên tay nàng ta cầm một thanh kiếm sắc, dùng chiêu thức tuyệt mỹ chém xuống, máu tươi phun ra như mưa đầu thu, không ngừng mà càng lúc càng nhiều, nhiễm đỏ cả xiêm y màu tím của Lạc Tuyết, cánh tay bị chặt đứt rơi xuống, "loảng xoảng" tiếng thanh kiếm bị ném xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy, huyết đạo được giải, bụng đau như dao cắt, chỗ cánh tay bị chặt đứt máu không ngừng trào ra.

Nhìn phía dưới máu tươi chảy cuộn cuộn và cánh tay bị chặt đứt mà tâm như bị xé ra ngàn mảnh, Lạc Tuyết ngửa mặt lên trời cười chua xót, tựa như âm thanh ma quỷ tới đời mạng xuyên qua cả lao tù, tia sáng trong mắt nàng vụt tắt, thân thể nặng nề ngã xuống. ....

Bởi vì đại lao được thiết kế cách âm, cho nên thị vệ canh ở bên ngoài ở hoàn toàn không biết bên trong xảy ra chuyện gì, sau khi nghe được một tiếng cười dài, mới chạy vào, đã bị một màn trước mắt dọa ngã, âm thanh run rẩy nói: "Vương phi. . . . . Trắc vương phi nàng. . . . . làm sao vậy?"

"Trắc vương phi vì không chịu nổi xấu hổ, tự chặt đứt một cánh tay, coi như là tự trừng phạt bản thân, bản Vương Phi thật sự không đành lòng muốn ngăn cản lại, nhưng đã không kịp tới để ngăn cản, người nói xem Vương gia trở lại phải làm sao bây giờ?" Thượng Quan Vũ Diệp "Bi thương" mà nói. "Vương phi, tha mạng! Tiểu nhân cái gì cũng không biết cả!" Thủ vệ quỳ xuống đầu đập đã tới

"Nếu như Vương Gia trở về trước tiên tất nhiên là sẽ đi xem trắc vương phi, nếu như người biết rõ mọi việc, tính mạng của chúng ta rất khó bảo toàn, cho nên, bây giờ ta sẽ đem trắc vương phi đi, bản thân người hãy tự mình đâm một kiếm, sau đó hô to thích khách đã cướp Trắc Vương phi đi, như vậy không phải là được rồi sao? Nguyên do cụ thể thì bản thân người tự bịa một chút đi!" Thượng Quan Vũ Diệp làm như tốt bụng đề nghị.

Thủ vệ kia đã sớm bị dọa sợ đến hồn bay phách tán, làm gì nghĩ được chuyện gì khác nữa? Nghe Thượng Quan Vũ Điệp nói như vậy, gật đầu nghe theo.

"Còn nữa, bản vương phi đã từng tới nơi này sao?"

"Không có, vương phi chưa bao giờ đến đại lao!" Thủ vệ kiên quyết lắc đầu.

Dưới màn đêm vắng lặng mà lạnh lùng, màu sắc của tuyết làm cho bầu trời lạnh nhạt thêm mấy phần, một lúc lâu sau, một âm thanh sắc nhọn vang lên: "Có ai không, có thích khách! Trắc vương phi bị cướp rồi!"

Mà giờ khắc này, Long Ngao Thiên đã rời khỏi Thành Uyển An rồi, hắn làm sao có thể biết được, ánh mắt lạnh nhạt của Lạc Tuyết lần sau cùng kia, lại trở thành ngày vĩnh biệt mấy năm xa cách của hai người?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bị vút bỏ

"Tiểu thư, vậy người tính xử trí nữ nhân này như thế nào?" A Lục hỏi.

Nhìn bóng dáng bận rộn của bọn thị vệ phía trước, Thượng Quan Vũ Điệp bất giác buồn cười, a, đúng là một đám ngu ngốc! "Xử trí như thế nào? Người chỉ cần ném nàng ta ra bãi tha ma ở ngoài thành, bây giờ nàng ta chỉ còn một chút sức lực, vậy còn chút sức lực này đợi tuyết rơi nhiều thì sẽ chết vì bị đóng băng! Vừa đúng lúc, đã chết trực tiếp mà còn có thể làm bạn với những Cô Hồn Dã Quỷ này! Đến nơi Địa phủ nàng cũng sẽ không cô đơn. Ha ha...."

"Dạ, Tiểu thư. Người về trước đi, nô tỳ lập tức đi làm!" Trên khuôn mặt Thượng Quan Vũ Điệp và A Lục cùng lóe lên nụ cười lạnh lẽo ngấm vào xương tủy người khác!

Lạc Tuyết và cánh tay cụt bị ném vào trong bụi cỏ dại, máu tươi nhuộm toàn thân, mắt phượng hẹp dài không mở ra. Trong đêm tối yên tĩnh, nàng lặng lẽ nằm nơi đó, bong tuyết rơi đầy thân, tan ra cùng máu tươi, là hoa mai nàng yêu nhất sao?

Sau một canh giờ, trong đêm đột nhiên có một bóng dáng lướt qua rất nhanh, sở dĩ nói là lướt, bởi vì thân hình người này nhanh như tia chớp, nhắm mắt lại mở mắt ra, đã thấy phóng đi vài dặm, người như vậy lại đáp xuống bãi tha ma chỉ có người chết này, xung quanh chỉ có tuyết, đúng là một ông lão tóc trắng xóa, xem ra đã rất lớn tuổi, chạy trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, ổn định lại hơi thở đều đều, xem như trên đường không có ai, ngồi xuống nơi này.

Chỉ thấy ông lão này đại khái đánh giá xung quanh một chút, sau đó sờ râu dài, nói "Âm khí nơi này càng ngày càng nặng nha! Chỉ là, Phệ Hồn thảo cũng dễ dàng hái, coi như lão phu không uổng công đến một chuyến!"

"Hắc! Thật đúng là cho tìm rồi!" Ông lão đi về phía bụi cỏ bên trái tìm kiếm, một gốc cây màu đỏ giống như trên cây Diệp đen nở ra bông hoa màu trắng, mùa đông đến ở đây vô cùng lạnh, vô cùng kì lạ, kì lạ hơn đó là ông lão lại lấy đóa hoa đỏ xuống, xem cây Diệp như bảo bối cho vào trong túi gấm, treo bên hông, đây chính là Phệ Hồn thảo mà ông nói.

Ông lão đang chuẩn bị dùng khinh công rời đi, đột nhiên nghe được một hơi thở mỏng manh như có như không truyền đến lỗ tai ông, dù ông có bảy mươi năm công lực, nhưng cũng không nghe rõ ràng lắm, tâm trạng trầm xuống, chẳng lẽ trong đám người chết này, còn có người sống? Vênh tai lên nghe một lần nữa, thúc giục "Nghe tâm công" nghe thêm mấy giây, sau đó bay lên trời, hướng đến nơi phát ra âm thanh mà đi, thân thể vững vàng đáp xuống, ông lão nhíu nhíu mày, "Không ngờ lại là một cô nương? Làm sao lại bị người khác dùng kiếm chém cánh tay trái? Là ai mà lại hạ thủ thâm độc như vậy?"

Ông lão nghĩ bụng, bỗng vươn tay phải ra chỉ điểm lên mấy chỗ huyệt vị trên người nữ tử đang nằm trên mặt đất, sau đó từ trong người lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu đen, tách miệng của nữ tử ra, đem viên thuốc bỏ vào trong miệng nàng. Nữ tử này không phải là ai khác, chính là Lê Lạc Tuyết.

"Xem ra lão phu nên chiếu cố rồi!" Ông lão lẩm bẩm, sau đó ôm lấy Lạc Tuyết và cánh tay cụt của nàng, bay đi.

*****

Long Ngao Thiên trở lại Kinh thành đã là chuyện của mười ngày sau. Sai Lý Tắc tiến cung trình lên sổ sách, còn bản thân thì nhanh chóng chạy về Trang vương phủ, chuyện đi này, không có Lạc Tuyết bên người, trong lòng hắn giống như khuyết mất đi cái gì đó, rất trống trải. Lý Tắc nói rất đúng, ít nhất hắn nên nghe Lạc Tuyết nói, ít nhất hắn nên cho Lạc Tuyết đầy đủ sự tin tưởng, hắn cũng biết rõ trái tim của mình, hắn yêu Lạc Tuyết, cho dù chuyện kia là sự thật, hắn vẫn yêu nàng, sẽ không để nàng đi, trước kia bởi vì Lạc Tuyết xinh đẹp mà khiến hắn trầm luân, bây giờ hắn đã lún sâu vào tình yêu của nàng, đã không còn liên quan gì đến dung mạo nữa rồi. Cho nên, hắn xử lý thỏa đáng chuyện của sứ giả Nam Chiếu quốc, lại ra roi thúc ngựa chạy về, hắn nghĩ đầu tiên hắn muốn nhìn thấy nàng, nói với nàng tiếng "xin lỗi!"

Khi Long Ngao Thiên bước vào cửa lớn Vương phủ, hắn liền cảm thấy vô cùng yên tĩnh và bất an. Bọn đầy tớ hướng về phía hắn thỉnh an, thân thể run

run, đầu cũng không dám ngẩng lên, sau khi thỉnh an xong liền chạy đi, Long Ngạo Thiên đi vào đại sảnh, quản gia vội vàng dâng trà, đầy tớ đứng hầu hạ. “Vương phi đâu?”

“Thỉnh Vương gia, Vương phi và Tiểu Quận Chúa ở cùng một chỗ, nghe nói Vương gia hồi phủ, đang từ đại sách đi tới.” Quản gia cúi đầu nói.

“Bỏn Vương đi đến ‘Hà Nguyệt trai’ trước, kêu Vương phi không cần đến đây, tối nay Bỏn vương sẽ đến ‘Thanh Tâm các’ tìm nàng.” Long Ngạo Thiên đứng dậy một bên phân phó còn mình thì đi ra ngoài, quản gia gấp gấp bước lên phía trước nói: “Vương gia, Trắc vương phi. .... Trắc vương phi nàng. .... Nàng bị người khác cướp đi rồi!”

Long Ngạo Thiên đứng lại, quay đầu, lạnh lùng nói: “Người nói cái gì? Làm sao Lạc Tuyết lại bị người khác cướp đi?” Tất cả đầy tớ đều ‘bụp’ quỳ rạp xuống đất, quản gia mồ hôi đầm đìa, không ngừng dùng tay áo xoa trán, “Thỉnh Vương gia, màn đêm buông xuống, có người lên vào địa lao, đã thương thủ vệ, sau đó cướp Vương phi đi rồi! Nô tãi đã phái đi nhiều đội ngũ, nhưng bây giờ còn chưa có tin tức, nghĩ muốn báo cho người, nhưng không biết người ở đâu. ....”

Đôi mắt Long Ngạo Thiên càng ngày càng lạnh, trong con giận dữ, bước vài bước vào ‘Hà Nguyệt trai’, hô lớn: “Lạc nhi? Lạc nhi?” Đáng tiếc không có ai đáp lại, lúc này hân mới tin, Lạc Tuyết của hân không thấy đâu nữa! Khi Thượng Quan Vũ Điệp đuổi tới ‘Hà Nguyệt trai’, chỉ thấy Long Ngạo Thiên một chường chặt đứt cây hạnh trong viện, toàn thân tản ra tức giận, nhìn thấy nàng, lộ ra sự lạnh lùng dị thường, chất vấn: “Vì sao không nghe theo mệnh lệnh của Bỏn vương, đem Lạc Tuyết giam lỏng ở ‘Hà Nguyệt trai’?”

Thượng Quan Vũ Điệp chỉ vì một câu của Long Ngạo Thiên mà chấn động, nàng chưa bao giờ nhìn thấy Long Ngạo Thiên như vậy, như một con sư tử bị thương, nguy hiểm mà đáng thương. Hân ý nhất thời trào lên trong lòng, chẳng lẽ trong lòng hân chỉ có một mình Lê Lạc Tuyết sao? Vậy thì nàng là cái gì? Bình tĩnh nói: “Thỉnh Vương gia, thiếp chỉ là vâng theo mệnh lệnh của Vương gia, nhưng khi thiếp muốn đến cạnh Lạc Tuyết mười muội, nghe hạ nhân báo lại, đã không thấy nàng đâu nữa rồi! Cho nên thỉnh Vương gia giáng tội!”

Long Ngạo Thiên lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nhìn về phía quản gia: “Đem thủ vệ đêm đó đến cho Bỏn vương!” Nghe xong, trong lòng Thượng Quan Vũ Điệp vô cùng hồi hộp, gắt gao nắm lấy khăn, A Lạc lấy cùi chó ý bảo nàng yên tâm, lúc này nàng mới bình tĩnh trở lại, làm bộ như không có chuyện gì.

“Vương gia, thuộc hạ có tội! Thỉnh Vương gia giáng tội!” Người thủ vệ mang theo vết thương quỳ xuống nói.

“Người nói chi tiết cho Bỏn vương, tình huống ngay lúc đó, nếu như có một câu nói dối, Bỏn vương lập tức phế người!” Trong đôi mắt Long Ngạo Thiên tản ra ý lạnh, toàn thân thủ vệ run run, “Người thích khách kia võ công vô cùng lợi hại, thuộc hạ còn chưa phát giác ra, đã bị đâm một kiếm, tiếp theo liền té xỉu, sau khi tỉnh lại, phát hiện đã không thấy Trắc vương phi đâu!”

“Có thấy rõ diện mạo không?” Long Ngạo Thiên hỏi tiếp. “Thỉnh vương gia, không có nhìn thấy, người đó che mặt.” Thủ vệ cao giọng nói, để che dấu sự chột dạ của chính mình.

“Bỏn vương nuôi các người có ích lợi gì? Người đâu, đánh 100 trượng, nhốt vào chuồng ngựa!” Bàn tay Long Ngạo Thiên vung lên, hai người đi lên kéo tên thủ hạ này xuống. Thủ vệ này cũng không có cầu xin tha thứ, không có trầm hân là đã đặc biệt khai ân rồi!

Lý Tắc phụng mệnh trở về, Long Ngạo Thiên hạ lệnh nói: “Lập tức tìm sao thủ cho Bỏn vương, báo tin cho tất cả nha môn Châu huyện phủ, toàn lực tìm kiếm Trắc vương phi, người nào tìm được, Bỏn vương sẽ trọng thưởng, nhưng nếu ai biết chuyện không báo, giết không tha!”

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh!”

“Đội đã nào!” Long Ngạo Thiên đột nhiên nói, sau đó nhìn về phía một đám người trong viện đang run cầm cập, “Toàn bộ các người lui xuống!”

“Dạ!”

Khi trong ‘Hà Nguyệt trai’ rộng lớn chỉ còn lại một mình Long Ngạo Thiên và Lý Tắc, Long Ngạo Thiên từ trong người lấy ra một khối kim bài, thần sắc nghiêm nghị nói: “Nhanh đi tìm ‘12 ung’, truyền lệnh của Bỏn vương, đi thăm dò tất cả sự tình về Trắc vương phi, mà quan trọng nhất là chuey65n yêu đương vụng trộm và chuyện vị uy hiếp. Có tin lập tức hồi báo!”

Về mặt Lý Tắc giật giật, kinh sợ không thôi, “12 ung” này là một tổ chức bí mật được Long Ngạo Thiên bồi dưỡng nhiều năm, do 12 người tạo thành, chỉ nghe mệnh lệnh từ Long Ngạo Thiên, chuyên thu thập mật tình báo thiên hạ, cung cấp cho hai người là Hoàng đế Long Ngự Thiên và Long Ngạo Thiên, trừ phi có chuyện trọng đại, nếu không sẽ không chủ động phát lệnh, bây giờ vì Lạc Tuyết mà dùng đến kim bài, cũng đủ thấy được sức nặng của Lạc Tuyết trong lòng Long Ngạo Thiên rồi!

Mặc dù Lý Tắc kinh ngạc, nhưng nếu là mệnh lệnh của chủ tử, hân trình trọng gật đầu, “Dạ, thuộc hạ đã rõ rồi! Thuộc hạ lập tức đi làm!”

Long Ngạo Thiên nhìn buông ngủ vắng lặng của Lạc Tuyết, giống như nói nhỏ giống như thề nói: “Lạc nhi, cho dù Bỏn vương có lên châu trời, nhất định cũng phải tìm ra nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Bùng tỉnh Hồi Hồn Cốc

"Hồi hồn cốc" ở một vùng thấp giữa hai ngọn núi, giống như một cây cầu, nối liền hai ngọn núi, ở trong cốc quanh năm luôn ngập tràn hương thơm, ở đây bốn mùa nhiệt độ mát mẻ, khắp nơi trong cốc trăm hoa đua nở ngập tràn màu sắc, mà bên ngoài cốc băng tuyết phủ kín, nếu có người nhìn chằm chằm sẽ khiếp sợ bởi vẻ kỳ lạ của phong cảnh nơi đây, chắc chắn sẽ muốn vào trong cốc thăm thú một chút, nhưng đáng tiếc dù cho người có võ công cao cường, thân phận có cao quý tới đâu, cũng không thể đặt chân vào vùng đất được lưu truyền trong truyền thuyết "Hồi hồn cốc" này. Bởi vì bên ngoài cốc cây cối, những tảng đá kỳ lạ, đường đi đều được thiết kế theo Ngũ Hành Bát Quái Trận, tự động biến đổi vị trí, cho dù có người có hiểu biết cao thâm về trận pháp tới đâu, cũng không có cách nào vào được bên trong cốc, trong lối vào cốc ở cánh cửa cuối cùng có một cửa ải, có những con ong bay lượn từng vòng nhập rồi lại thành đàn lớn, tất cả chúng đều mang trên mình một loài cực độc hiếm thấy, và mật của những con ong này không hề ngọt ngược lại rất đắng, một khi bị đàn ong này chích trúng, trong vòng nửa canh giờ chắc chắn là sẽ chết. Nếu gặp tai nạn, chỉ cần không vào cốc, ngược lại có khả năng bảo vệ tính mạng linh hồn được trở về, cho nên sơn cốc này nhìn rất xinh đẹp nhưng được lưu truyền thành truyền thuyết "Hồi hồn cốc".

Mà thiên hạ cũng không ai biết, nơi khiến người ta khiếp đảm "Hồi hồn cốc" đó lại có thể là nơi ở người đã mất tích hai mươi năm về trước thiên hạ đệ nhất cao thủ - Ngọc Trần Từ! Mà người tên Ngọc Trần Từ này cũng được người trên giang hồ tương truyền khắp nơi — quý diện thần y! Vì sao hần có này danh hiệu này? Đó là bởi vì Ngọc Trần từ là người luôn làm việc một cách cô quái, chưa bao giờ dùng bộ mặt thật của mình để chữa trị cho người khác, mỗi lần đều mang một cái mặt nạ quý, cho nên người đời không ai biết được hai người này chính là một người, chỉ nghĩ rằng Ngọc Trần Từ và quý diện thần y mất tích cùng một thời điểm!

Ngọc Trần Từ cũng không biết tại sao bản thân lại nhất thời xúc động cứu cô gái trên người đầy máu này về cốc, qua ống tay áo bắt mạch, hần không kiểm chế nổi nhũ mảy, đã rất nhiều năm hần chưa phải nhũ mảy rồi, nữ tử này hôm nay khiến hần đau lòng không dứt, đến tận cùng có thâm cừu đại hận gì mà ra tay độc ác đối với một cô nương không có chút võ công như thế, thai nhi trong bụng cũng không thể giữ được nữa, hơn nữa chỗ cánh tay bị đứt, bởi vì mất máu quá nhiều, không được chữa trị kịp thời, lại vừa bị ném trong bụi cỏ, hiện tại lại đang có dấu hiệu nhiễm trùng, lác đầu, Ngọc Trần Từ không nén được thở dài nói: "Tiểu Nha đầu, tối nay ngươi là trùng hợp gặp được lão phu, nếu không kéo dài thêm mấy canh giờ nữa, cho dù Hoa Đà còn sống, cũng khó bảo vệ tính mạng này cho ngươi rồi!"

Ngọc Trần Từ cảm thấy cùng nữ tử này rất có duyên, nên tận lực cứu giúp, còn không tiếc sử dụng dược liệu quý giá nhất của hần "Hồi Hồn Đan" để cứu chữa, còn cánh tay bị cụt kia với danh hiệu thần y của Ngọc Trần Từ, tạm thời cũng không cách nào gắn lại cho nàng được, chỉ đành giúp nàng bảo quản ở trong băng ở ngoài sơn cốc Nhất Tuyến Thiên, biết đâu ngày sau nếu nghiên cứu ra cách nối liền cánh tay cụt có thể thử lại.

Toàn bộ quá trình cứu chữa kết thúc, đã là buổi trưa của ngày hôm sau. Ngọc Trần Từ đưa Lạc Tuyết chuyển qua gian phòng ở giữa rồi đặt Lạc Tuyết nằm lên một ván gỗ, phía dưới ván gỗ là một suối nước nóng tự nhiên, bên trong suối nước nóng đã được ngâm rất nhiều thảo dược, hơi nước ấm và hương vị dược thảo thấm vào thân thể Lạc Tuyết, giúp khôi phục vết thương trên thân thể rất hiệu quả, còn có thể giảm bớt đau đớn về thể xác, phương pháp này là Ngọc Trần Từ tìm ra gần hai năm rồi, chỉ là hần đã hai mươi năm chưa bước chân vào giang hồ, rất nhiều kinh nghiệm và y thuật tuyệt vời cũng tiếp theo hần mà thất truyền, nếu học trò cung của hần không chết thì thật là tốt biết bao nhiêu?

Lạc Tuyết vẫn còn đang hôn mê ở bên trong, Ngọc Trần trong lòng buồn rầu bước ra khỏi căn nhà đá, vận khinh công bay về sau "Hồi hồn cốc". Thân thể từ trên cao bay xuống dừng lại trước một gian mật thất, khởi động cơ quan, sau tiếng "Kêu kẹt" cửa đá được mở ra, Ngọc Trần Từ cất bước đi vào. Chỉ thấy trong mật thất để hai cỗ quan tài bằng đá, trong đó một cỗ quan tài phía trước để một bài vị, hương khói bay lên, trên đó viết: bài vị ái đồ Vân Thiên Ca.

"Thiên nhi, sư phụ cứu về một cô nương, không biết tại sao lần đầu tiên nhìn thấy nàng, mặc dù lúc đó khuôn mặt tràn đầy máu không thấy được rõ, nhưng ta luôn cảm thấy nàng cùng người rất giống nhau, cho nên sư phụ đã không tiếc phá bỏ lời thề hai mươi năm, dốc toàn lực cứu sống cô nương này, nếu sư phụ có thể tìm thấy nữ nhi của người thì tốt biết bao? Sư phụ sẽ truyền thụ cho nàng tất cả võ công và y thuật, như vậy lúc sư phụ nhắm mắt cũng không có điều gì nuối tiếc!"

Lúc Lạc Tuyết tỉnh lại đã là ba ngày sau rồi. Sau đó Nàng mở mắt ra nhìn thấy đầu tiên chính là một ông lão đầu bạc trắng, mơ màng nhìn Ngọc Trần Từ, mà Ngọc Trần Từ cũng không nói chuyện trước mà chờ nàng mở miệng. Lạc Tuyết ngây người một lúc lâu sau đó mới chợt nhớ đến chuyện đã xảy ra, theo bản năng đưa tay sờ về phía cánh tay trái của nàng, quả nhiên trống không!"A! A! A! . . . ." Lạc Tuyết khóc đến tê tâm liệt phế rồi hét lên, cánh tay phải phí sức khua qua khua lại trên không trung, muốn đứng dậy nhưng toàn thân làm sao cũng không thể nào động dậy nổi, vì Ngọc Trần Từ đã dự tính sau khi nàng tỉnh dậy nhất định không thể chấp nhận được sự thật này, nên đã điểm mấy huyết đạo của Lạc Tuyết.

Nhìn Lạc Tuyết thống khổ và tuyệt vọng như vậy, Ngọc Trần Từ trong tâm không đành lòng, đành rút từ bên hông ra một cây sáo ngọc xanh biếc, thổi lên, tức khắc thì một hồi âm luật bình thân truyền ra, giống như đang ở trên một vùng quê một trận gió nhẹ nhàng mon man thổi đến, có lúc dường như rất tuyệt vọng mà có lúc ấm áp như mùa xuân đang mỉm cười, làm cho Lạc Tuyết đang vô cùng bất an, lo lắng, và sợ hãi trong lòng dần dần bình tĩnh lại, không còn điên cuồng kêu gào nữa.

Một lát sau khi bình tĩnh lại, Lạc Tuyết bỗng nhiên nhớ ra, đau khổ gào lên: "Đứa bé? Đứa bé của ta đâu? Có phải hay không đã không còn nữa?" Ngọc Trần Từ biết không còn cách lừa gạt được, thay vì khiến sau này lại đau khổ một lần nữa, không bằng đau đớn một lần, đau xong, thay vì khiến ngày sau lần nữa khổ sở, không bằng đau một lần là đủ, cũng coi như sống lại một lần! Vì vậy đành nghiêm túc gạt đầu, "Người hại người đã bỏ gập ba lần số thuốc phá thai, lúc lão phu phát hiện ra người, đứa bé đã không thể giữ được nữa, chỉ có thể nhặt cái mạng của người về, đã là vô cùng may mắn rồi! May được lão phu cứu chữa kịp thời, lại thêm lão phu còn cho người uống "Hồi Hồn Đan" được liệu do lão phu tự chế, như vậy sau này người mới có thể tiếp tục sinh con, vậy nên cô nương người không nên quá tuyệt vọng, chỉ cần còn sống là còn có hi vọng!"

"Hi vọng? Ha ha! Người nói ta còn có hi vọng? Với bộ dạng này của. . . . . Sống còn có tác dụng gì?" Lạc Tuyết cười tự giễu, vẻ mặt bi thương, làm cho khuôn mặt đang dơ dáy bẩn thỉu vì dính đầy máu của nàng lại thêm nhiều đau khổ hơn, Ngọc Trần Từ hốc mắt hồng lên, đang suy nghĩ biện pháp khiến cô gái đáng thương này có lòng tin với cuộc sống một lần nữa, vì vậy nói: "Cô nương, còn sống đương nhiên có tác dụng, chỉ có sống sót, người mới có thể báo thù rửa hận cho bản thân, mới có thể đòi công đạo từ những người ác kia! Nếu người chết, sẽ chỉ làm người thân của người đau đớn, kẻ

thù của người sung sướng hơn thôi!"

"Báo thù? Đúng, ta muốn báo thù, ta muốn giết nữ nhân ác độc đó, còn có hấn, hấn cũng không tin ta...ta muốn cho bọn họ sống không bằng chết, nhưng mà, ha ha. . . . bộ dáng này của ta làm sao có thể báo được thù được đây?" thời khắc này, trong lòng Lạc Tuyết ngập tràn thù hận, nhưng khi nhìn lại phía bên trái của mình, cánh tay đã tàn phế, nên vừa đau lòng vừa khóc nức nở. Ngọc Trần Từ trước tiên giải bỏ huyết đạo của Lạc Tuyết, nhẹ nhàng ôm Lạc Tuyết vào trong lòng, cánh tay vỗ nhẹ, "Đứa bé, không nên đau lòng, người nhất định có thể báo thù, lão phu nếu đã cứu người, sẽ giúp người. Người hãy tin tưởng lão phu đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tâm trạng thay đổi

Ánh chiều tà của mặt trời từ từ chiếu xuống hang động, làm ấm cả hang động, chiếu vào gương mặt của Lạc Tuyết.

"Tin tưởng người? Ta còn có thể tin tưởng người khác được sao?" Lạc Tuyết cuối đầu thì thảo nói, khẽ khóc.

Ngọc Trần Từ mang đến một tấm ván gỗ, để xuống rồi đỡ nàng ra khỏi hang động, còn cách ôn tuyền chừng tám thước liền dừng lại, sau đó xoay người lấy một bộ y phục nữ nhi màu xanh đặt bên cạnh, rồi mới lên tiếng: "Lão phu đây tuổi đã cao, nói không chừng một ngày nào đó sẽ nằm vào quan tài, còn có thể lừa người sao? Ha ha, hài tử, ôn tuyền này nhiều bọt khí, đối với thân thể của người rất có lợi, hơn nữa bây giờ trong cơ thể của người còn có hàn khí". Ngọc Trần Từ vuốt chòm râu của mình, mỉm cười, sau đó chỉ vào bộ y phục nói tiếp: "Bộ y phục này là hôm qua lão phu vào thành mua cho người, trong cốc này chỉ có một mình lão phu, cho nên người phải tự mình làm lấy, lão phu đi luyện công đây." Nói xong, Lạc Tuyết còn chưa kịp thấy rõ, người đã biến mất.

Nàng nhìn chăm chăm ôn tuyền một hồi lâu, tỉnh táo lại, nàng quyết định tạm thời tin tưởng lão đầu này, theo lời lão nói mạng của nàng là lão cứu về, còn có cái gì mà không tin tưởng? Cùng lắm thì lấy mạng nàng lại, còn có thể làm gì khác đây? Sinh từ hôm nay đối với Lạc Tuyết mà nói, không còn quan trọng nữa?

Nhẹ nhàng cởi y phục đã bị tàn phá đến không nhìn ra cái gì, đi vào giữa ôn tuyền, thật kỳ lạ. Nàng nhớ rõ sinh thân của mình là cuối đông, mình sinh vào tháng mười hai, thế nào mà bây giờ lại ấm áp như vậy? Chẳng lẽ nàng hôn mê mấy tháng, bây giờ là mùa xuân sao? Mặc dù trong lòng còn nhiều nghi vấn, nhưng mà luồng khí ấm áp làm cho Lạc Tuyết cảm thấy rất thoải mái, mi mắt từ từ nhắm lại. Cố gắng làm cho chính mình quên đi hết mọi chuyện, tận hưởng sự im lặng hiếm hoi này.

Lạc Tuyết cố gắng không nhìn đến cánh tay trái, máu thịt của nàng, làm cho lòng nàng phát run, càng thêm oán hận, nàng không biết móng tay phải đã đâm sâu vào bàn tay, hai dòng lệ theo gương mặt chảy xuống, hóa thành những đoá hoa...

Chỉ còn lại một cánh tay, cởi y phục thì dễ dàng nhưng mà mặc y phục thì rất khó, gượng co một hồi lâu, lúc mà Lạc Tuyết tức giận đến sắp phát điên thì cũng miễn cưỡng mặc được, nhưng mà đai lưng không cách nào buộc được, nàng chán nản, thông thả trở về hang động, nhìn thấy Ngọc Trần Từ đã kiếm được thức ăn đặt trên bàn đá, vừa nhìn thấy Lạc Tuyết đi vào, ánh mắt của lão liền sáng lên, haha, nha đầu này sau khi tắm xong càng rực rỡ, nhìn giống như là một tiên nữ! Chỉ là một cô nương xinh đẹp như vậy mà lại bị mất một cánh tay, làm cho Ngọc Trần Từ vừa đau vừa xót, sợ bị Lạc Tuyết nhìn ra, ông liền hé ra một gương mặt tươi cười, "Trở lại rồi à, mau lại đây ăn chút gì đi."

Lạc Tuyết yên lặng nhìn Ngọc Trần Từ, khẽ hé ra đôi môi đỏ mọng nói: "Ngài là ai? Tại sao lại ở nơi này?"

"Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi ta cho con biết." Ngọc Trần Từ nói, nha đầu này lúc này mới nhớ lại mà hỏi?

Lạc Tuyết chống lại ánh mắt đầy hiền từ của Ngọc Trần Từ, trong bụng đầy ấm áp, không chần chờ nữa, liền gật đầu rồi ngồi xuống không tiếng động mà ăn cơm.

"Người trên giang hồ gọi lão phu là Ngọc Trần Từ, nơi này gọi là "Hồi Hồn Cốc", trong cốc này không còn ai khác, lão phu đã ở đây hai mươi năm, đêm hôm đó đi ra ngoài thành hái thuốc đi ngang qua bãi tha ma, thấy con bị thương nằm trong bụi cỏ, nên mang con về đây cứu chữa." Ngọc Trần Từ đơn giản nói.

Lạc Tuyết nghe vậy, trong bụng vừa giận vừa hận, Thương Quan Vũ Diệp đem nàng bỏ ngoài bãi tha ma? Thế Long Ngao Thiên đâu? Hấn cũng muốn đưa nàng vào chỗ chết sao?

Nội tâm Lạc Tuyết đấu tranh đầy ác liệt, đây chính là cố chấp muốn có được tình yêu sao? Là ai nói yêu ta nhất, là ai nói, tình nguyện vì nàng phụ cả thiên hạ. Tất cả đều là dối trá, hết thảy đều là lời nói dối...

Đôi mắt của nàng nhất thời bị sương che mờ, thân thể lần nữa té xuống...

"Hài tử?" Ngọc Trần Từ gấp gấp kêu lên, kéo Lạc Tuyết ngồi trên ghế, từ sau lưng của Lạc Tuyết truyền nội lực vào, một lát sau, Lạc Tuyết dần dần trấn tĩnh lại, không nói gì chỉ liên tiếp trầm mặc đến mười ngày, vô luận Ngọc Trần Từ hỏi thế nào, trêu chọc cỡ nào, Lạc Tuyết vẫn như cũ không hề mở miệng, mỗi ngày vẫn như cũ đi đến ôn luyện đúng một canh giờ, thời gian còn lại đều hai mắt trống rỗng nhìn bầu trời.

Ngọc Trần Từ tự nhận đã sống hơn bảy mươi năm, đã sớm nhìn thấu thế gian, hết lần này đến lần khác đối với nha đầu không rõ lại lịch suốt ngày chỉ hồ hững, ông đành thờ dài, từ trong ngực lấy ra một viên thuốc, đi về phía Lạc Tuyết đang ngồi trong sân, "Hài tử, mau ăn cái này đi."

Lạc Tuyết nhận lấy, cũng không thèm nhìn xem là cái gì, liền bỏ vào miệng rồi nuốt xuống. Sau đó Ngọc Trần Từ nắm tay phải của Lạc Tuyết, "Vèo" một cái liền bay lên trời, Lạc Tuyết đột ngột bị đưa lên không trung, liền khiếp sợ, quay đầu nhìn về phía Ngọc Trần Từ, chỉ thấy Ngọc Trần Từ lộ ra một nụ cười yên tâm. Trên đường đi có rất nhiều cây khô, sau đó là nhiều bụi hoa.

"Nha! Thật là nhiều ong mật!" Lạc Tuyết cả kinh, đây là câu nói đầu tiên trong khoảng thời gian nàng yên lặng. Ngọc Trần Từ thấy chiêu này rất cuộc cũng có hiệu quả, giọng nói già nua vang lên, "Những con ong mật này toàn thân đều mang độc, người lạ mà bước vào, chỉ cần bị chích một cái, trừ phi có thuốc giải ta đưa, nếu không trong vòng nửa canh giờ sẽ chết."

"Vậy như thế nào mà tui nó lại không chích con?" Lạc Tuyết tò mò hỏi. "Ha ha, bởi vì con đã ăn giải được. Ong mật ngửi thấy mùi trên người con, sẽ không chích con." Ngọc Trần Từ giải thích. Nha đầu này cuối cùng cũng chịu nói chuyện.

"Oa, chính là thức vừa rồi ngài cho ta ăn hay sao?"

"Ừ. Con xem đi, đi qua khỏi những bụi hoa này là có thể ra khỏi cốc, cách cốc này năm mươi thước chính là thành Uyển An." Ngọc Trần Từ chỉ vào đằng nói.

"Nhưng mà con căn bản không thấy đằng đi ra? Làm sao mà ra khỏi cốc?" Bây giờ Lạc Tuyết đối với nơi này vô cùng thích thú.

"Ha ha, nha đầu, "Hồi hồn cốc" này muốn đi ra thật không dễ đâu. Con sống ở chỗ này cũng rất tốt, ở lại đây học võ công của lão phu đi." Ngọc Trần Từ càng ngày càng thích nha đầu này, nếu có thể lưu nàng lại Hồi hồn cốc thì thật tốt.

"Ngài có võ công, phải không đó?" Lạc Tuyết đầy khát vọng nhìn Ngọc Trần Từ, điều bây giờ nàng muốn nhất chính là học được võ công, những ngày qua câu nói của Thượng Quan Vũ Điệp cứ quanh đi quẩn lại trong đầu của nàng, "Không biết sao? Ta đúng là có võ công?" Cho nên ông biết, nếu không có võ công, mỗi thù chặt tay, giết con báo như thế nào?

Ngọc Trần Từ nhìn thấy ánh mắt của Lạc Tuyết, đã đoán được, nên gật đầu, rồi lại lắc đầu. "Lão phu đúng là có võ công, nhưng lão phu không thể truyền cho con. Lão phu chỉ có thể truyền cho người hữu duyên, bây giờ lão phu chỉ có thể truyền cho con một chút y thuật và thuật kỳ môn độn giáp, nhưng trước tiên ngươi phải nói cho lão phu biết xuất thân của con."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Muốn báo thù

Khi Ngọc Trần Từ đề cập đến lai lịch, Lạc Tuyết lại trầm mặc. Chính là cả nàng cũng không biết rõ về mình, ngay cả mẹ ruột của nàng là ai, nàng cũng không biết, nên nói như thế nào? Quên đi, tạm thời nàng vẫn không thể làm Vân Lạc Tuyết, vậy thì lấy thân phận Lê Lạc Tuyết để đối mặt đi.

Vì vậy, Lạc Tuyết đối mặt với Ngọc Trần Từ, nặng nề quỳ xuống, lại ba lạy, "Tiền bối, văn bối thiếu người một lời giải thích, văn bối không phải là cố ý giấu giếm, mà là bây giờ văn bối không biết mở miệng như thế nào. Văn bối họ Lê, là con gái thứ năm của hộ bộ Thị Lang Lê Sinh ở tại kinh thành Uyển An, gọi là Lê Lạc Tuyết. Lạc Tuyết vốn là trắc phi của Trang Thân Vương Long Hạo Thiên, ngày mà ngài cứu ta cũng chính là ngày sinh thân của ta, nhưng mà trước đó ta bị chính phi là Thương Quan Vũ Điệp hãm hại, bị giam vào nhà lao, sau đó liền bị..."

Lạc Tuyết nói đến đây, lại nhớ đến đêm đó, đó là đêm mà cả đời này nàng không bao giờ quên được, không khỏi đau buồn, lông mày nhíu chặt lại, thân thể khẽ run lên, cũng không nói được gì nữa. Ngọc Trần Từ thấy thế liền vươn tay ra muốn đỡ Lạc Tuyết đứng dậy, liền bị Lạc Tuyết cự tuyệt, "Tiền bối, Lạc Tuyết mạng lớn, mới gặp được ngài. Ngài đã cứu sống một kẻ tàn phế, Lạc Tuyết kiếp này không báo đáp được, nguyện kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp ngài."

"Nha đầu Lạc Tuyết, đứng lên đi, lão phu đây chỉ hy vọng con sống thật tốt, là ta vui rồi!" Ngọc Trần Từ mỉm cười lên tiếng.

"Không, tiền bối. Lạc Tuyết nhất định phải học được võ công, ngài không đồng ý, Lạc Tuyết vĩnh viễn quỳ gối ở nơi này. Dù sao bây giờ Lạc Tuyết chỉ còn có một cánh tay, cũng không còn sợ người khác lấy đi cánh tay còn lại." Nhìn thấy trong đôi mắt của Lạc Tuyết tràn đầy lửa hận, Ngọc Trần Từ lạnh lùng nói: "Lão phu vốn không thể truyền võ công cho người, nếu như có thể, lão phu cũng sẽ không làm vậy. Lão phu chỉ muốn bảo vệ mạng của người."

"Tại sao người lại không đồng ý?" Lạc Tuyết kích động, kéo vạt áo hỏi.

"Người bây giờ trong lòng đầy thù hận. Nếu như dùng tâm tình này luyện công, chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, đến lúc đó, chẳng những không báo được thù, mà ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi. Con nói đi, lão phu có thể dạy con sao?" Ngọc Trần Từ càng nói càng kích động, cuối cùng giọng lại biến thành chất vấn.

Lạc Tuyết đứng lên, kêu gào: "Nếu không báo được thù, vậy người giết con đi."

"Khôn khiếp! Lão phu cả đời hàng tẩu giang hồ, cũng không bao giờ đã thương nữ nhân, con muốn biến lão phu thành người bị người khác phi báng hay sao?" Ngọc Trần Từ thật sự rất tức giận, vung áo rời đi. Nha đầu này! Tại sao lại cố chấp như vậy? Chẳng lẽ giết người nhất định phải có võ công sao? Hạ độc không được sao?

Lạc Tuyết ngơ ngác nhìn Ngọc Trần Từ phi thân rời đi, trong lòng càng thêm bi thương, vai trái truyền đến sự đau nhức. Mấy ngày nay nhờ sự chữa trị của Ngọc Trần Từ, cộng thêm nước ở ôn tuyền, đã tốt lên nhiều, chẳng qua là thỉnh thoảng đau một chút. Nàng quyết cường chịu đựng, làm như không biết, hiện tại nàng đau nhất chính là lòng của mình, đột nhiên đau đón lại truyền đến, nàng nắm chặt tay phải cho đến khi ra máu, rồi nặng nề ngã đi.

Ngọc Trần Từ tức giận đi về hang động, nhưng sau khi ông bình tĩnh lại, không khỏi lo lắng cho Lạc Tuyết, nên đành phi thân trở lại gần nơi có thể ra khỏi cốc, nhìn thấy Lạc Tuyết ngã đi, ông liền ôm nàng trở về hang động.

Từ trong cái siêu thuốc lấy ra một viên "Thất huyết đan" cho Lạc Tuyết uống. Sau đó vén tay áo trống rỗng của Lạc Tuyết lên nhẹ nhàng giúp nàng lưu thông máu, giảm bớt đi cơn đau. Lạc Tuyết đang mê man, đột nhiên cảm thấy có một dòng nước ấm chảy khắp toàn thân, cả người trở nên dễ chịu, vai trái cảm thấy không còn đau nữa, thật thoải mái. Nàng cố gắng mở mắt, tỉnh táo lại, nhìn về phía Ngọc Trần Từ khẽ gọi: "Tiền bối"

Ngọc Trần Từ không đáp lại, chứng tỏ ông ấy vẫn còn rất tức giận. Lạc Tuyết biết Ngọc Trần Từ vì tốt cho nàng mà mới nói ra những lời như vậy, trong lòng không hề trách ngại, tay phải chống đỡ góc giường cố gắng ngồi dậy. Đi tới bên cạnh Ngọc Trần Từ, kêu lên: "Tiền bối? Ngài đừng tức giận Lạc Tuyết được không?"

Ngọc Trần Từ bị lời nói của Lạc Tuyết làm mềm nhũn ra, không còn giận nữa. Mặc dù nét mặt rất nghiêm túc, nhưng mà lời nói thì mềm đi rất nhiều, "Nha đầu, còn nhớ là lão phu đã từng nói sẽ giúp con báo thù chứ? Cho nên con không cần quá nóng nảy, như vậy đối với vết thương của con rất có hại, thấy đó không phải mới vừa rồi con đã ngã đi đấy sao?"

"Vâng. Tiền bối, Lạc Tuyết hiểu, đa tạ tiền bối đã cứu Lạc Tuyết một lần nữa." Lạc Tuyết chân thành nói.

"Con hiểu là tốt rồi. Phương pháp báo thù có rất nhiều, ví dụ như lão phu có thể dạy con thuật điều khiển ong mật, học được thuật này. Đối với con sau này cũng là một loại vũ khí, chỉ cần một câu khẩu lệnh trong nháy mắt có thể giúp con hạ độc được cả đám người, không phải là cũng có thể giết người vô hình sao."

"Ra lệnh cho ong mật giết người?" Lạc Tuyết kinh ngạc nói, lại nhớ đến khẩu lệnh của Ngọc Trần Từ lúc đó. Nàng gật đầu, "Vâng, chỉ cần có thể giết nàng ta, con liền học."

"Tốt lắm, chờ con khỏi hẳn, lão phu sẽ bắt đầu dạy con. Bây giờ con nên đến ôn tuyền." Ngọc Trần Từ nhắc nhở, lần này Lạc Tuyết đã có đông lực, trong lòng liền phấn khởi, lộ ra một nụ cười xán lạn, đi về phía ôn tuyền.

Mà nụ cười này, làm cho sắc mặt Ngọc Trần Từ thay đổi mấy lần, chẳng lẽ vì ông đã quá nhớ đồ nhi của mình sau? Mười lăm năm, ông cố giữ lại mệnh "Mạc Bắc Thất Hắc", thậm chí còn cứu sống bọn họ mấy lần, chỉ vì ông muốn tìm được con gái của Thiên Ca, để cho nàng có thể tự tay báo thù rửa hận cho phụ thân của mình, nhưng mà ngày dài đằng đẵng, không biết ông còn phải chờ bao lâu?

Lúc Lạc Tuyết từ ôn tuyền trở về, mái tóc xoã dài xuống, gương mặt trắng nõn không hề có phần son hồng rất thanh tú, nhưng giữ hai hàng lông mày có một nốt đỏ giống như một giọt máu. Gương mặt thanh tú lại thêm quyền rũ, đã đẹp lại thêm phần ủy mị, làm cho người khác không khỏi phát run. Ngọc Trần Từ cũng kinh ngạc trong nhất thời, Lạc Tuyết cũng không biết chính mình đã thay đổi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đầy kinh ngạc của Ngọc Trần Từ, liền đi về phía chậu nước, vừa nhìn thấy hình dáng mình phản chiếu lại không khỏi giật mình, đẩy kính ngọc mà lui về sau mấy bước.

Nàng cảm khăn ướt lên, lau đi lau lại mấy lần, nốt đỏ đó vẫn như cũ, giống như là từ lúc nàng sinh ra đã có nó rồi. Lạc Tuyết không khỏi kinh ngạc hỏi, "Tiền bối? Tại sao lại như vậy?"

"Cái này, lão phu hiện tại cũng nghĩ không ra, tại sao lại xuất hiện nốt đỏ này, mau lại đây, lão phu bắt mạch cho con." Ngọc Trần Từ đề cổ tay Lạc Tuyết, bắt mạch được một lát, liền cau mày lại, "Mọi thứ vẫn ổn, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

"Tiền bối, như thế nào cũng được, dung mạo đối với Lạc Tuyết bây giờ không còn quan trọng. Lạc Tuyết muốn nhờ tiền bối, giúp con tìm một bộ y phục của nam tử, bây giờ con chỉ còn một cánh tay, mặc y phục nữ nhi rất phiền phức, bình thường mặc đã không dễ dàng, huống chi bây giờ con đã mất một tay, sẽ làm người khác chỉ trích. Con bây giờ giả nam trang, như vậy cũng sẽ bớt đi nhiều phiền toái." Lạc Tuyết tràn đầy mạnh mẽ, cười nói.

"Y phục nam nhân? Cũng tốt, đổi y phục đồng thời đổi luôn thân phận, coi như là dục hóa trùng sinh đi!" Ngọc Trần Từ hiểu rõ, liền lên tiếng nói

(dục hóa trùng sinh: ý nói trải qua bao khó khăn gian khổ trong biển lửa, sau đó được tái sinh.)

"Trên cõi đời này không còn có Lê Lạc Tuyết, chỉ có công tử cụt tay!" Lạc Tuyết cong khóe môi, Long Ngạo Thiên ngày sau nếu như gặp nhau, người còn có thể nhận ra ta sao?

Chương 22: Long Ngạo Thiên vừa hận vừa giận

Kinh thành - Hoàng cung.

Long Ngự đang đứng bên ngoài điện Hàm Nguyên cùng hoàng đệ Long Ngạo Thiên, trong lòng hắn bây giờ không có cảm giác gì. Hắn đứng nghe thám giám Đức Hải nói Long Ngạo Thiên đã đứng ở nơi này rất lâu, vẫn cau mày không nói lời nào, hẳn cho người đi tuyên gọi, tên tiểu tử này cũng không có phản ứng gì, chỉ đứng ngẩn ngơ ở đó.

Long Ngự thờ dài, chỉ đành tự mình đi tìm người. Không phải chỉ là không tìm thấy trắc phi thôi sao, có cần phải như vậy không? Nữ nhân trong thiên hạ có rất nhiều, muốn thế nào mà chả có, chỉ sợ phải tranh giành cướp đoạt thôi. Lê Lạc Tuyết kia là tuyệt sắc giai nhân thì như thế nào? Chẳng phải thất cổ chết sau? Long Ngự mặc dù trong thâm tâm đầy oán giận nhưng mà cũng rất tò mò về Lê Lạc Tuyết này. Rốt cuộc là nữ nhân như thế nào? Cư nhiên có thể làm cho cái tên một lòng chỉ có quốc gia đại sự lần tiên làm trái lời hắn, kiên trì cưới nàng ta về phủ, hơn nữa mấy ngày nay cứ ngày ngốc ra, nhất định nàng ta có gì đó rất đặc biệt.

"Hoàng đệ?" Long Ngự đưa tay vỗ vai Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên đột nhiên xoay người, "Hoàng huynh?" Như thế nào mà hắn lại thất lễ như vậy, ngay cả bước chân cũng không cảm giác được. Long Ngạo Thiên không khỏi có chút ảo não, muốn cuối người hành lễ, liền bị Long Ngự cản lại, "Hoàng đệ, gần đây mọi chuyện không được chuyên tâm. Tất cả đều đặt trên người nữ nhân?"

Trên mặt Long Ngạo Thiên đều là vẻ cô đơn, "Hoàng huynh, chuyện của Lạc Tuyết..." "Chúng ta vào bên trong bàn bạc đi." Long Ngự nói, nắm chặt áo choàng trên người, đi vào trong điện. Long Ngự Thiên ngăn người một chút, rồi cất bước đuổi theo.

"Đây là sáng sớm hôm nay đưa tới." Long Ngự cầm lên mấy quyển tấu chương màu vàng, đưa về phía Long Ngạo Thiên. Long Ngạo Thiên chân chờ một chút rồi đưa tay nhận lấy, "Nam Chiếu đưa tới?" Hắn vội vã nhìn một chút rồi ngẩng đầu lên nói: "Ý Hoàng huynh thế nào?" Một khi dính dáng đến quốc sự, tinh thần Long Ngạo Thiên liền tập trung, trên gương mặt bình tĩnh lóe lên sự cơ trí và sự bén nhọn.

"Nếu bọn họ không muốn tiếp tục truy cứu chuyện sứ giả bị giết, chúng ta sao lại không biết thời thế! Theo ý của Hoàng đệ, đối với Nam Chiếu nên mở rộng chính sách cho phép buôn bán quay lại, lại thêm một chút ân huệ nữa. Như vậy đối với Đại Kim của ta có thể thêm mấy năm bình an, mà mấy năm này chúng ta sẽ tìm cách thu hồi được binh quyền từ tay của Thượng Quan gia, như vậy mới có thể chuẩn bị đối chọi với Nam Chiếu." Con người Long Ngự híp lại, dùng giọng nói đầy chân thật.

"Hoàng huynh, quốc vương của Nam Chiếu không có gì dễ phòng ngừa, nhưng mà thái tử của bọn họ. Thần đệ vẫn cảm thấy người này không đơn giản, đã tâm to lớn, sợ rằng không tới hai năm, ngay cả quốc vương của Nam Chiếu cũng không thể khống chế được." Long Ngạo Thiên có chút lo lắng nói.

"A, Nếu như vậy, Hoàng đệ nhất định phải phái người giám thị động tĩnh ở cả hai bên, để tránh bọn họ cấu kết qua lại với nhau!" Long Ngự nắm một nắm lên mấy quyển tấu chương, lạnh giọng nói.

"Vâng, thần đệ hiểu." Long Ngạo Thiên cũng có vẻ mặt như vậy, hai huynh đệ nhìn nhau cười.

Sau khi bàn luận xong chính sự, Long Ngự càng buồn bực, cười nói: "Hoàng đệ, Trắc phi của đệ thế nào rồi? Có tin tức gì chưa?"

Nói đến Lạc Tuyết, Long Ngạo Thiên mặt tối lại, lắc đầu: "Không có, đã phái đi rất nhiều người, ngay cả một chút tin tức cũng không có, sống không thấy người, chết.... không thấy xác"

"Trẫm vẫn không có hồi đệ, Trẫm nghe được lời đồn đãi, nói trắc phi kia không giữ phụ đạo, còn bị đệ bắt tại giường?" Long Ngự cực kỳ tò mò, nếu là thật, thì nên trực tiếp giết chết nàng ta mới đúng? Như thế nào mà còn náo loạn ra như thế?

"Hoàng huynh, về chuyện này thần đệ tin tưởng Lạc Tuyết trong sạch, chẳng qua là cần chứng cứ." Long Ngạo Thiên kiên định nói, đôi mắt híp lại lộ ra vẻ lạnh lùng. "Mười hai Ưng" của hắn đã tra ra một chút đầu mối, nếu như là Thượng Quan Vũ Diệp gây nên, bôn vương sẽ cho người trả cái giá gấp mười lần so với hiện tại.

Long Ngự cau mày, gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, Trẫm toàn lực ủng hộ đệ. Nếu có cần gì, binh mã Trẫm đang nắm trong tay mặc cho đệ điều khiển."

"Thần đệ, đa tạ Hoàng huynh!" Long Ngạo Thiên hành lễ rồi lui ra.

Long Ngạo Thiên vừa mới bước vào Trang vương phủ, Lí Tắc liền bước lại gần, gật đầu báo hiệu cho hắn. Long Ngạo Thiên lập tức đi đến thư phòng.

"Vương gia, thuộc hạ theo sự phân phó của người, đã đi tìm tên thủ vệ giữ ngựa, nhưng mà tối qua tên này đã uống thuốc tự vẫn!" Lí Tắc không dám nhìn Long Ngạo Thiên, chỉ dám cuối đầu trả lời: "Cái gì? Tra rõ nguyên nhân chưa!" Long Ngạo Thiên quả nhiên nổi giận, Lí Tắc lắc đầu một cái, "Trước đó nô tài có đi tìm hán hai lần, hán luôn nói y như cũ, đáng tiếc không có người khác đứng đó, không cách nào đối chất, sáng nay nô tài đi tìm hán, phát hiện hán đã chết trong phòng, thi thể không tìm được vết thương nào?"

"À. Hán ta tại sao lại muốn tự sát, hơn nữa tại sao lại vào đúng lúc này? Mọi chuyện có phải quá trùng hợp không?" Long Ngạo Thiên suy tư nói, "Vâng, chúng ta phải tìm cách khác. Ngoài ra "Mười hai Ưng" đã truyền tin tức về, đêm thọ thần hôm đó, bên Vương phi có một cô gái bị đưa ra ngoài bãi tha ma, nhưng mà sau đó lại tìm không thấy, có thể được người khác cứu đi."

"Thật sao? Nữ tử đó có phải Lạc Tuyết không? Nàng còn sống?" Long Ngạo Thiên đầy kích động nắm lấy tay phải của Lí Tắc hỏi. Lí Tắc liền trả lời: "Bẩm Vương gia, bây giờ vẫn chưa xác định. "Mười hai Ưng" vẫn đang điều tra, nhưng mà có thể khẳng định, nha hoàn A Lục bên cạnh Vương phi đêm hôm đó có người nhìn thấy nàng ta đi ra khỏi thành, cho nên, các nàng nhất định có liên quan."

"Ừ, tiếp tục tra, nếu tra được là các nàng làm, vậy cũng đừng trách bốn vương đây vô tình!" Long Ngạo Thiên đầy tức giận nắm chặt tay. "Lí Tắc, tung tin ra ngoài, nói đã tìm được Trắc vương phi, hiện đang ở biệt viện bên ngoài thành của bốn vương. Trắc vương phi hiện đang có thai, thân thể rất yếu, không thể ra gió, bây giờ bốn vương, phải đi biệt viện thăm Trắc vương phi; người là quan gia, cử mười nha đầu đi theo hầu hạ, về phần bảo vệ Trắc vương phi thể nào, người tự an bài đi!"

"Vương gia, người muốn dẫn xà xuất động? Như vậy rất nguy hiểm, nô tài..." Lí Tắc lo lắng, lời còn chưa nói hết, liền bị Long Ngạo Thiên cắt đứt, "Mục tiêu của bọn họ không phải là bốn vương, hôm nay bốn vương cố tình làm vậy. Chỉ cần người của chúng ta canh giữ đúng chỗ, đối phương sẽ đi thăm dò tin tức. Chỉ cần có người đi, bất luận là người nào, một người cũng không bỏ qua, tất cả đều bắt lại cho bốn vương!" Hận và giận càng làm cho Long Ngạo Thiên trên nên đầy ngoan hiểm, cả người không còn chút tình cảm nào.

"Còn có, mật thư này mau chóng đưa đến tay Lê Thị Lang, bốn vương hiện tại mà đi sẽ rất bất tiện, người đi thay bốn vương một chuyến!" Long Ngạo Thiên vẫn cảm thấy thiếu phụ mẫu Lạc Tuyết một lời giải thích. Một ngày nay mỗi lần lâm triều, chạm mặt Lê Sinh, hán đều trốn tránh không chịu gặp, Lê Sinh đến vương phủ cầu kiến, hán cũng từ chối. Như mà đó cũng không là biện pháp lâu dài, thôi thì tự mình làm rõ mọi chuyện, nếu như Lạc Tuyết còn sống, có khả năng sẽ liên lạc với phụ mẫu, ít nhiều hán cũng có một cơ hội!

"Vâng, nô tài tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thuật điều khiển ong.

Qua hơn một tháng, vết thương của Lạc Tuyết đã dần khỏi. Nhưng mà nốt đỏ giữa hai hàng lông mày vẫn như cũ, theo như Trần Trần Từ nói nốt đỏ này vẫn đi theo nàng. Lạc Tuyết cũng không quá mức để ý, chẳng qua là có một tay áo trống rỗng, mặc dù mặc trang phục của nam tử, tóc cũng được Ngọc Trần Từ giúp đỡ búi lên, nhưng mà dù như thế nào Lạc Tuyết cũng cảm thấy không được tự nhiên, "Tiền bối, con như thế nào mà luôn có cảm giác mình nam không ra nam, nữ không ra nữ?"

"Nói càng! Nhưng mà, nhìn con như vậy có chút gian ác, con mặc nữ trang cho dù mất một cánh tay cũng tốt hơn." Ngọc Trần Từ phủ định nói "À, tiền bối người nói thật tốt. Vậy lúc nào người có thể dạy con học thuật điều khiển ong?" Lạc Tuyết đầy mong đợi hỏi.

"Hiện tại lão phu liền bắt đầu dạy con. Nếu con muốn khống chế được ong, nhất định phải biết phong ngữ (tiếng nói của ong), tức là phong tính (bản năng của ong). Một đàn ong, sẽ có một con ong chúa, trong mấy vạn ong thợ cùng sinh sôi nảy nở chỉ có một được một con ong chúa tạo thành. Ong chúa lớn lên, chịu trách nhiệm đẻ trứng; ong thợ duy nhất chịu trách nhiệm cùng ong chúa giao phối, sau khi giao phối sẽ chết đi. Ong thợ có thể phát hiện được nguồn mật, nhận biết đường về tổ rất mạnh. Lúc bay quá xa tổ cũng có thể biết đường về. Bọn chúng khứu giác nhạy bén, có thể phát hiện được mùi hoa, mật. Các giác quan rất phát triển, thích hợp cho việc hút mật hoa."

"Bình thường trên người ong mật sẽ không có độc, nhưng ở "Hồi hồn Cốc" thì sẽ khác, vì ở "Hồi hồn Cốc" bản thân hoa đã có mang độc tính, mỗi loại hoa là một loại độc khác nhau, ong hút mật thường xuyên, tự nhiên sẽ biến thành kịch độc mà độc này là độc nhất thiên hạ! Nếu muốn cho đám ong này nghe lệnh của con, đều quan trọng nhất là phải dựa vào nó!" Ngọc Trần Từ chỉ vào cây sáo đang cầm trong tay

"Sáo ngọc?" Lạc Tuyết có chút không hiểu.

"Đúng vậy, những con ong này đã được lão phu huấn luyện, có thể dựa vào tiếng sáo mà phản ứng lại rất chính xác. Chỉ cần ong chúa có hàng động, nhưng con ong khác tự nhiên sẽ hành động theo. Lão phu nghĩ ra hai khúc nhạc, một là "Ly Tâm" khúc có thể gọi đám ong này nhanh chóng rút lui, còn lại là "Thực Tâm" khúc - ong sẽ căn cứ vào tiết tấu mà khống chế lực sát thương. Con đã ăn thuốc giải, đàn ong sẽ không đả thương con, chỉ cần con học được hai khúc tiêu này, cùng đàn ong sớm chiều ở chung, bọn chúng sẽ tự động nhận thức được. Thời gian lâu dài, con và chúng liền trở thành bằng hữu. Ha ha" Ngọc Trần Từ nói.

"Thật sao?" Lạc Tuyết nhảy nhót nói, rồi sắc mặt lại trầm xuống, "Nhưng mà con chỉ còn có một tay, làm sao mà thổi tiêu?"

"Một cánh tay dĩ nhiên có thể, chẳng qua là càng cố gắng hơn mà thôi. Lạc Tuyết, con đối với chính mình phải có lòng tin, biết không?" Ngọc Trần Từ khích lệ nói, "Vâng, con biết, cảm ơn tiền bối!" Lạc Tuyết gật đầu, kiên định nói.

Một thời gian sau, cả ngày Lạc Tuyết sống ở gần cửa cốc, vừa quan sát đàn ong vừa luyện tập hai khúc tiêu. Bản thân Lạc Tuyết vốn đã tinh thông âm luật, cho nên học không khó khăn gì mấy, chẳng ta là thao tác có chút bất tiện, lúc đầu đàn ong không có phản ứng nhưng sau hai tháng đã có thể thổi tiêu làm cho đàn ong bay tới bay lui. Đây cũng là một thành tựu nho nhỏ, Lạc Tuyết trở nên rất hưng phấn. Bây giờ nàng đã hoàn toàn quen với việc sử dụng mọi thứ chỉ có một cánh tay. Nhìn thấy Ngọc Trần Từ quan tâm mình cả ngày, trong lòng nàng liền áy náy, muốn giúp Ngọc Trần Từ nấu cơm, nhưng Ngọc Trần Từ kiên quyết không chịu. Có nha đầu này bên cạnh, cuộc sống của lão trở nên rất tốt, nấu một chút cơm có gì mà khó? Chỉ cần Lạc Tuyết có thể chuyên tâm, mau chóng học được thuật khống chế ong, lão đã rất vui rồi..

*****

Thanh Tâm các - Trang Thân Vương phủ

Lúc Lạc Tuyết đang cố gắng luyện tập thuật khống chế ong, thì có người nào đó trong lòng không yên.

"Tiểu thư, chúng ta nên làm sao đây? Chẳng lẽ Trắc vương phi thật sự không có chết sao?" A Lục gấp gấp nói. "Ai biết được? Nhưng mà Vương gia đã đi biệt viện, tám chín phần có thể là thật, Lê Lạc Tuyết này thực sự không chết sao?" Thượng Quan Vũ Diệp cầm hận nói.

"Tiểu thư, có muốn hay không A Lục đi đến biệt viện dò la, chứng thực một phen. Nếu nàng ta thật chưa chết, nô tỳ liền trực tiếp giết chết nàng ta, chấm dứt hậu hoạn!" A Lục làm ra động tác muốn giết người, liền bị Thượng Quan Vũ Diệp chặn lại, "Không được, người không thể đi. Ngộ nhờ có gì thiếu sót, chúng ta sẽ bị dính líu. Như vậy đi, người đi một chuyến đến phủ tướng quân, mang theo cây trầm cây này, tìm cha ta nhờ người giúp một tay. Cha ta nhìn thấy cây trầm này, lập tức sẽ hiểu." Thượng Quan Vũ Diệp nhìn cây trầm trầm ngâm nói. Sau đó bắt tay vào viết một phong thư, nhét vào cây trầm, rồi đưa cho A Lục.

A Lục rời vương phủ được một đoạn, lập tức có người đi sau theo dõi, nhìn chăm chăm nàng đi vào phủ Bình Nam Đại tướng quân

"Lão gia, tiểu thư phái nô tỳ giao cho ngài cái này." A Lục khom người đưa cây trầm ra.

Thượng Quan Lôi trong đầu xoay chuyển nhanh, bảo tất cả mọi người lui ra ngoài. Lấy bức thư giấu trong cây trầm ra, sau khi nhìn xong thì nhú mày, "Diệp nhi cũng quá hồ đồ! Bây giờ còn chưa đúng lúc, thế nào mà không chịu nhẫn nhịn? Thôi, việc đã tới nước này, không quay trở lại được, đã làm thì làm cho tới cùng. A Lục, người trở về hầu hạ tiểu thư thật tốt, tạm thời chuyện gì cũng không cần làm, tuyệt đối không được đối nghịch với Trang Thân Vương, phải nghe lời một chút. Ta sẽ an bài mọi chuyện, biết không?"

"Vâng, Lão gia. Nô tỳ cáo lui!"

Nhìn chăm chăm bóng dáng A Lục ngó trước ngó sau trở lại Trang Vương phủ, người theo dõi mới từ chỗ tối đi ra, nụ cười lạnh trên mặt không đổi, sau đó ẩn thân đi về hướng biệt viện ở ngoài thành.

Cùng lúc đó, Long Ngao Thiên đang đứng giữa Hà Nguyệt trai, nhìn chăm chăm đó hoa mai trên chiếc khăn đến ngây ngô. Hắn đã đem Hà Nguyệt trai phong tỏa lại, trừ hắn ra bất luận kẻ nào cũng không được đi vào. Mỗi ngày chỉ phái nha hoàn Ngọc Nhi hầu hạ Lạc Tuyết canh giữ ở Hà Nguyệt trai, phụ trách quét dọn.

"Hoa mai? Nàng nói hoa mai là hoa rất thanh cao, hoa có sinh mệnh rất tốt. Lạc Tuyết, nàng có thể hay không giống như hoa mai kiên cường mà sống? Lạc Tuyết, ta rất nhớ nàng, nàng có từng biết? Lần đầu gặp nhau, nhẹ nhàng như chiếc quạt, gắn kết như bụi tóc, trái tim ở lại. Quay đầu nhìn lại, người đã đi, lệ rơi vô ích, trong chớp mắt đầy mệnh mông. Bóng dáng đi tới, ngẩng đầu nhìn, là nhu tình, say một đời. Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, nguyện làm chìm liền cánh" Long Ngao Thiên lâm lâm nhìn mấy hàng chữ nhỏ, một giọt lệ lăn xuống. "Thật sự là người đã đi, lệ rơi vô ích, biến người mệnh mông sao? Lạc Tuyết, ta thực sự mất đi nàng rồi sao?"

Trong mấy tháng này, Long Ngao Thiên vẫn sống trong đau khổ, hắn hận chính mình tại sao nhất thời có thể mất lý trí như vậy, đem Lạc Tuyết nhốt vào địa lao, càng hận chính mình không cho Lạc Tuyết một cơ hội để giải thích, nàng từ Kim Hoa tự mình đến Trường An tìm hắn, sao có thể nương thân vào người khác? Huống chi nàng còn có thai! Nàng sợ tổn thương hài nhi, đều không cho hắn đụng vào nàng, làm sao mà có thể ở trên giường với Trương Tam?

Long Ngao Thiên tức giận đánh một quyền vào khung cửa sổ, cái bầy rõ ràng như vậy mà hắn lại dễ dàng nhảy vào! Lạc Tuyết, nàng ở chỗ nào? Nếu như nàng còn sống, tại sao ta lại không tìm được nàng?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ân nhân lại là người thân

Ba ngày sau vào lúc đêm khuya, trong biệt viện của Long Ngao Thiên có hai người mặc y phục hắc y thăm hỏi. Sau một hồi đánh nhau kịch liệt, hai hắc y

bị những Cao Thủ Đại Nội cùng nhau hạ gục. Nhưng trong miệng hai tên sát thủ đó có dấu sẵn thuốc độc, khi thấy nhiệm vụ đã thất bại, liền cắn thuốc độc tự sát.

Long Ngạo Thiên đương nhiên là rất tức giận, hai người kia đã chết, hơn nữa trên người không hề mang theo ký hiệu hay vật gì đó để chứng minh thân phận, việc này chứng tỏ trong tay hắn không có bất cứ chứng cứ nào có thể khẳng định người của Thượng Quan gia làm, đúng là một lão hồ ly chết tiệt, thật là cực kỳ xảo quyệt.

"Hồi hồn cốt". Lạc Tuyết bây giờ đã hoàn toàn có thể thành thạo không chế được đàn ong, Ngọc Trần Từ quyết định bắt đầu dạy kỳ môn Bát Quái Trận. Nhưng trong lòng Lạc Tuyết vẫn còn suy nghĩ muốn học võ công, chỉ là không dám nhắc đến. Đối với kỳ môn bát quái, Lạc Tuyết thật sự không hứng thú, nàng chỉ muốn học một thân võ công tuyệt kỹ để báo thù cho bản thân mà thôi, kỳ môn bát quái trận này có thể giúp nàng báo thù sao?

Dưới ánh mặt trời, Lạc Tuyết trên mặt rất bình thản lại có nét dịu dàng, nhìn Ngọc Trần Từ cười yếu ớt, nếu lão tiên bói đã dạy điều gì thì điều đó chắc chắn là có ích, cho nên nàng sửa sang tốt suy nghĩ của bản thân để chuẩn bị tinh thần học. Ngọc Trần Từ tóc ngày càng bạc trắng mặt cũng trở nên rất hồng hào, được tắm trong những tia sáng của ánh mặt trời, giống hệt thần tiên, khiến người thấy phải ngưỡng mộ, nhưng đến khi hắn định nói chuyện với Lạc Tuyết, lại mơ hồ nhìn thấy vật Lạc Tuyết dấu trong cổ áo, một vật màu vàng dưới ánh mặt trời đang phát sáng nên xác định đó là vật gì rồi "Cái đó của con là gì vậy."

"Hà?" Lạc Tuyết hơi ngơ ngẩn, "Tiền bói, người muốn nói đến vật gì?"

"Là nó, chính là vật mà con đang đeo trong cổ ấy, con lấy xuống ta nhìn xem một chút." Ngọc Trần Từ thậm chí có chút kích động khi nói ra những lời này.

"À." Lạc Tuyết bằng lòng, sau đó lấy xuống chiếc vòng mà nàng đã đeo trên cổ mười sáu năm qua, đưa cho Ngọc Trần Từ. Ngọc Trần Từ chớp mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm, tròng mắt thật lớn, sắc mặt lộ vẻ xúc động, miệng mở ra lại khép vào mấy lần, mới đưa tay ra nhận lấy, bàn tay trái nhẹ nhàng vuốt ve hai mặt của chiếc chìa khóa, một lát sau, hốc mắt hồng lên, nhìn Lạc Tuyết sau đó nói âm thanh có chút run rẩy: "Hài tử, Cái này. . . . . Nó là của con à?"

"Phải." Lạc Tuyết hơi nghi ngờ gật đầu, "Con nghe kể lại nó là vật duy nhất mà cha ruột của con để lại, tiền bói cũng nhận ra vật này sao?"

"Cha ruột của con tên gì?" Ngọc Trần Từ nắm tay Lạc Tuyết khăn trương hỏi.

"Tiền bói sao lại muốn biết tên của cha con?" Lạc Tuyết cũng cực kỳ xúc động, không lẽ tiền bói cũng quen biết cha ruột ta sao?

Ngọc Trần Từ sốt ruột, vừa định trả lời, chợt nhớ lại một chuyện, vội kéo ống tay áo của Lạc Tuyết lên, trên cổ tay trắng như tuyết của nàng, có một nốt ruồi hoa mai, trong ánh mắt trở nên vui mừng, Ngọc Trần Từ lại càng thêm kích động, "Con hẳn là họ Vân? Có đúng hay không?"

"Con? Tiền bói làm sao ngưởi biết? Người có biết thân thế của con không?" Lạc Tuyết cũng khăn trương hỏi lại.

"Ha ha ha. . . . . Ta đương nhiên biết, cha con tên là Vân Thiên Ca, có đúng không?" Ngọc Trần Từ nổi bắn khoăn trong lòng đã được gỡ bỏ, thả lỏng người cười vui vẻ nói.

"Đúng vậy, cha con tên là Vân Thiên Ca, còn tên thật của con là Vân Lạc Tuyết, phụ thân con nói ngày con ra đời là ngày tuyết rơi, nên ông ấy đặt tên con là Lạc Tuyết. Trên chiếc chìa khóa này có khắc ngày sinh tháng đẻ của con." Lạc Tuyết vui vẻ giải thích, thật không ngờ, nàng và Ngọc Trần Từ lại duyên phận như vậy, "Vây, tiền bói ngài và cha con có quan hệ như thế nào vậy ạ?"

Ngọc Trần Từ vừa nhớ lại chuyện cũ, vừa chậm rãi nói: "Ta là sư phụ của hần, ta cả đời chỉ nhận một mình hần làm đồ đệ, hai người bọn ta mặc dù trên danh nghĩa là thầy trò, nhưng thật ra chẳng khác gì cha con. Khoảng bốn mươi năm trước ta đã cứu được cha con trong đám người đã chết do chạy nạn. Ta còn nhớ rõ hôm đó, mưa gió rất lớn, bởi vì Nam Chiếu quốc xâm chiếm biên giới của nước ta, dân chúng chạy nạn khắp mọi nơi, lúc ta cười ngửa đi qua thành U Châu thì nghe thấy một bên đường có tiếng một đứa trẻ khóc, ở trong ngực một người phụ đó ta thấy một đứa bé, mẹ của đứa bé ấy liều chết bảo vệ nó ôm nó vào trong ngực, ta thật sự không đành lòng, nên đã ôm đứa bé đó về nuôi dưỡng, rồi mai táng tất cả những dân chúng chết vì tử nạn."

"Ta nuôi dưỡng đứa bé đó lớn lên, đứa bé đó chính là cha của con Vân Thiên Ca. Cha con với việc luyện võ thiên phú, lúc hai mươi tuổi đã nổi danh giang hồ, thiên hạ có rất ít người là địch thủ của hần, nên ta rất yên tâm khi để hần một mình hành tẩu giang hồ, sau đó ta đến ẩn cư ở "Hồi hồn cốt" này, bốn năm sau, hần tới "Hồi hồn cốt" tìm ta, ôm theo con gái vừa mới sinh của hần, chính là con đó, chính tay ta đã khắc ngày sinh tháng đẻ lên chiếc chìa khóa này rồi đeo cho con, cho nên ta biết trên tay phải con có một nốt ruồi hoa mai, nhưng tiếc là vài ngày sau, cha con lại rời đi, mãi sau này, ta mới nghe người khác nói hần đã chết trên tay "Mạc Bắc Hắc Thất", ta ngày đêm chạy đến nơi có tên "Mạc Bắc Hắc Thất", đòi thi thể của cha con, sau đó mang về "Hồi hồn cốt"."

Lạc Tuyết sau khi nghe kể mọi việc, nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào nói: "Cha con. . . . . Ở "Hồi hồn cốt"? Ngay tại nơi đây sao?"

Ngọc Trần Từ đau đớn gật đầu, học trò cung chết đi, đối với hần là một đả kích trầm trọng, kể từ khi trải qua một lần tổn thương về tình cảm, hần không muốn lập gia đình nữa, bên cạnh chỉ có một mình Vân Thiên Ca, hai người sống nương tựa lẫn nhau hơn hai mươi năm, bỗng nhiên chết không rõ lý do, làm sao ông có thể không đau lòng cho được?

"Vây, người đã báo thù cho cha của con chưa? Người không phải nói võ công của ông ấy rất cao sao? Làm sao lại bị giết chết như vậy? có phải là vì mẹ con đã chết, nên không muốn sống nữa không?" Lạc Tuyết lần thứ hai được nghe kể về thân thế của nàng, mà chuyện này lại có liên quan đến cha nàng, nên kích động không thôi.

"Chưa, muốn giết "Mạc Bắc Hắc Thất" đối với lão phu mà nói dễ như trở bàn tay, đối với võ công của cha con lúc ấy cũng không thành vấn đề, nhưng cha con lại bị giết chết, cho dù nguyên nhân ra sao "Mạc Bắc Hắc Thất" cũng phải đền mạng, không giết chúng là bởi vì lão phu muốn tìm được con, muốn chính tay con báo thù cho cha con đó!" Ngọc Trần Từ giải thích.

"Tiền bối?"

"Người nên đổi lại gọi ta là sư công đi..., Lạc Tuyết." Ngọc Trần Từ hiền lành nói.

"Dạ, Sư công!" Lạc Tuyết nhào tới trong lòng Ngọc Trần Từ, khóc nức nở. Ngọc Trần Từ nhẹ nhàng vuốt tóc Lạc Tuyết, nghẹn ngào nói: "Mười mấy năm qua, sư công một lần hỏi thăm tung tích của con, tiếc là mãi cũng không có tin tức gì, cũng chưa từng nghĩ đến, con đang sống ở trong thành Uyên An!"

"Dạ, cha nuôi con nói, ông ấy và cha con là hai huynh đệ kết nghĩa, là cha con nhờ bọn họ nuôi dưỡng con. Bọn họ đối xử với con rất tốt, xem con như là con ruột vậy. À đúng rồi, con nơi này đã lâu như vậy, không biết bọn họ bây giờ như thế nào? Nhất định là rất lo lắng cho con, con chỉ một lòng nghĩ đến hận thù, thậm chí đã quên nghĩ đến cha mẹ nuôi con rồi. . . . ." Lạc Tuyết nghĩ đến Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung, nước mắt vừa ngưng lại tiếp tục rơi xuống.

Ngọc Trần Từ đau lòng lau nước mắt cho Lạc Tuyết rồi khích lệ: "Hài tử ngoan, đừng lo lắng, sư công sẽ giúp con tìm bọn họ, có được không?"

"Dạ, cảm ơn sư công!"

"Haz, cứu con về đây đã mấy tháng, thế mà hôm nay mới phát hiện người sư công muốn tìm lại đang đứng trước mặt đây! Sư công thật là hồ đồ rồi! Chẳng trách lần đầu tiên lúc gặp con ta đã có cảm giác hình như đã từng quen biết, thì ra là con gái của hãn tướng là có quan hệ huyết thống!" Ngọc Trần Từ chấn nản thờ dài nói.

"Sư công, nhất định là cha con đã phù hộ, khiến Lạc Tuyết ở thời khắc cận kề cái chết gặp được sư công, mới giữ được mạng sống, sư công, người hãy để cho Lạc Tuyết dập đầu trước người vài cái nhé! Cha con may mắn cỡ nào mới gặp được người, sống lâu thêm hai mươi năm, Lạc Tuyết cũng rất may mắn, có thể sống lâu thêm trong cuộc đời này mấy chục năm nữa!" Lạc Tuyết xúc động quỳ xuống cảm ơn, dập đầu thật mạnh, Ngọc Trần Từ vội đỡ Lạc Tuyết dậy, "Hài tử, về sau sư công sẽ là người thân của con, có sư công ở đây, tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ người nào động tới một ngón tay của con."

"Dạ. Sư công, Lạc Tuyết còn muốn hỏi người, người có biết chuyện mẹ con không? Tên của bà ấy là gì?" Lạc Tuyết đem hi vọng đặt trên người Ngọc Trần Từ, vậy mà Ngọc Trần Từ cũng lắc đầu, "Sư công cũng không biết, năm đó cha con không có nói cho sư công, hãn chỉ nói không tìm được mẹ của con, hãn muốn đem theo con cùng đi tìm nàng, sau lần đi đó, đã không trở về nữa."

Lạc Tuyết cực kỳ thất vọng, thời điểm chưa biết người ta luôn khát vọng biết rõ chân tướng mọi việc, nhưng một khi chân tướng đã được vạch trần, thì lại hối không kịp, chỉ mong rằng mình chưa bao giờ biết đến.

Việc này là do Lạc Tuyết ngộ ra khi gặp lại mẹ mình rất nhiều năm sau đó, đáng tiếc là bây giờ nàng, ngoài thất vọng ra không còn thứ gì khác. Người ta đều nói cuộc đời như một ván cờ, suốt cuộc quân cờ trên bàn của nàng còn phải đi qua bao nhiêu con đường đan xen nhau nữa đây? Lạc Tuyết dịu dàng nở nụ cười, Cổ Ngữ không phải đã nói rồi sao? Trời sinh voi sinh cỏ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Độc lòng truyền dạy

Lạc Tuyết và Ngọc Từ Trần nhờ có quan hệ cùng Vân Thiên Ca, sống cùng nhau thân thiết hơn trước rất nhiều, Ngọc Từ Trần muốn khi mình còn sống đem toàn bộ những tinh hoa về võ công và y thuật truyền thụ tất cả cho Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tất nhiên là vui mừng không thôi, nàng cuối cùng cũng có thể học được võ công giống như Thượng Quan Vũ Điệp rồi.

"Lạc nhi, sư công cả đời này đặc ý nhất là võ công do ông bà ngoại truyền thụ là Tiêu Dao Thập Tam Kiếm, Thiên Diệp Lưu Vân chương và Niêm Phượng thủ, còn phải dựa vào nội công để thúc dục tâm công và Mị Tâm khúc. Con bây giờ chỉ còn một cánh tay, muốn luyện những thứ này phải cố gắng hết sức mình, cho nên con muốn trở thành một võ lâm cao thủ, nhất định phải chuẩn bị tâm lý chịu khổ cực. Lạc nhi, con có quyết tâm luyện không?" Ngọc Trần Từ nghiêm túc nói.

"Có, sư công! Lạc nhi sẽ nỗ lực hàng ngàn hàng vạn lần để cố gắng luyện võ công!" Lạc Tuyết bình tĩnh nói.

"Tốt!" Ngọc Trần Từ khen ngợi gật đầu, nói tiếp: "Tiêu Dao Thập Tam Kiếm, Thiên Diệp Lưu Vân chương và Niêm Phượng thủ hiện tại chỉ còn sư công biết, sư công ba mươi năm trước nhờ vào ba loại võ công này mà xưng bá thiên hạ là "Thiên hạ đệ nhất cao thủ", mà con muốn luyện thành, ít nhất cũng cần hai ba mươi năm mới luyện thành được!"

Lạc Tuyết càng nghe càng kinh ngạc, nói: "Sư công lợi hại như vậy! Lạc nhi rất bội phục! nhưng mà nếu luyện trên hai ba mươi năm, Lạc nhi sợ không đợi được đến lúc đó!"

"Nha đầu, con đừng nóng vội, họ không chỉ hại đứa bé của con, cánh tay của con bị chặt đứt cũng không thể không báo, những kẻ giết cha con "Mạc Bắc Hắc Thất" sư công cũng không cho bọn chúng sống sót trên cuộc đời này nữa. sư công đã cho bọn họ sống lâu thêm mười lăm năm đã là nhân từ với bọn chúng rồi, cho nên sư công muốn con trong vòng năm năm học hết toàn bộ tuyệt kỹ của sư công!"

"Năm năm? Sư công người không phải vừa nói .....?" Lạc Tuyết không hiểu, đang muốn hỏi bị Ngọc Trần từ cắt lời, "Đúng, năm năm, sư công trước tiên sẽ giúp con打通 hai mạch Nhâm Đốc, truyền vào tất cả các huyết đạo trên cơ thể con toàn bộ chân khí, sau đó đem công lực của sư công truyền vào cơ thể con, như vậy có sự hỗ trợ của năm mươi năm công lực của ta tu luyện Tiểu Dao Thập Tam Kiếm, Thiên Diệp Lưu Vân chương và Niêm Phượng thủ trong cơ thể con, việc luyện công sẽ trở nên rất đơn giản! về việc rèn luyện nghe tâm công thì con chỉ cần đọc thuộc lòng nội công tâm pháp, sau đó có thể dùng nội công hồi thúc, cho dù là âm thanh ở xa hàng ngàn dặm con vẫn có thể nghe rõ ràng!"

"Sư công, người đem công lực truyền cho Lạc Tuyết, vậy trong cơ thể của người không còn nội công nữa rồi sao?" Lạc Tuyết lo lắng hỏi.

"Ha ha, sư công trong người có bảy mươi năm công lực thâm hậu, truyền cho con năm mươi năm công lực, vẫn còn hai mươi năm chứ sao!." Ngọc Trần từ cười lớn nói. "Không, sư công, người không cần truyền cho Lạc Tuyết nhiều như vậy, chỉ cần truyền đủ cho Lạc Tuyết đánh bại Thượng Quan Vũ Diệp và "Mạc Bắc Hắc Thất" là được rồi, con không muốn vì truyền công lực cho con mà là thương tổn đến thân thể của sư công!" Lạc Tuyết khó khăn lắm mới có một người thân, nàng không muốn mất đi Ngọc Trần Từ.

"Nha đầu ngốc, sư công vất vả lắm mới tìm được con, vốn đã tính toán trước là dốc hết sức lực truyền dạy cho con, huống hồ sư công còn lại hai mươi năm công lực, sẽ không ảnh hưởng gì đến thân thể, với từng đó công lực trên giang hồ cũng không có mấy người là đối thủ, huống chi sư công sống ở trong "Hồi hồn cốc" này, ai dám đụng đến ta?" Ngọc Trần Từ vừa vui mừng vừa yêu thương nói, Thiên Ca thật sự đã sinh được một đứa con gái tốt!

Lạc Tuyết sống ở đây đã được gần nửa năm, đối với "Hồi hồn cốc" đã hiểu rõ, cũng an tâm hơn nhiều, liền lên tiếng: "Dạ, Lạc nhi nghe lời sư công an bài."

"Về phần Mị Tâm khúc, là một thủ khúc do sư công dùng sáo thổi thành, giống nhau, chỉ là thổi rất bình thường, sau khi nghe xong nó con sẽ cảm thấy không có điều gì xảy ra, nhưng dùng nội công để thổi nó mà nói, thì người nghe sau khi nghe xong sẽ gặp phải cảm giác tinh thần hoảng loạn, người có nội lực kém sẽ không có khả năng khống chế mình, điên loạn không thôi, người nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng. Sư công sẽ dạy con dùng ngọc tiêu để thổi như thế nào, vậy nên chúng ta nên luyện công trước, trước tiên nên đi thăm cha con đã, thứ nhất để cho hấn xem con lớn lên như thế nào, thứ hai là đi lấy ngọc tiêu chỗ đang ở chỗ hấn."

"Đi thăm cha con? Bây giờ sao?" Lạc Tuyết khẩn trương nói. "Ừ, con cùng sư công đi!" Ngọc Trần Từ quay người đi ra phía sau "Hồi hồn cốc", Lạc Tuyết vội vàng đuổi theo. Hai người dừng ở bên ngoài một gian thạch thất, Ngọc Trần Từ khởi động cơ quan trên thạch bích. cửa đá "Kéo kẹt" một tiếng mở ra, thấy ánh mắt ra hiệu của Ngọc Trần, Lạc Tuyết gật đầu một cái, thấp thòm bất an bước vào. Lạc Tuyết nhìn thấy một tấm bài vị trước một cỗ quan tài bằng đá viết: Bài vị học trò cung Vân Thiên Ca! Lúc đó vì quá đau lòng mà hét lên một tiếng "Cha!". Sau đó nặng nề quỳ gối trước bài vị, kêu khóc: "Phụ thân, Lạc nhi đến thăm người đây! Xin hãy tha thứ cho Lạc nhi không biết người ở chỗ này, tiếc là Lạc Tuyết đã bị người ta hãm hại hủy hoại thân thể rồi! Phụ thân, người hãy phù hộ cho Lạc nhi luyện giỏi võ công, giết chết tất cả những kẻ thù đó!"

"Thiên Ca, sư phụ đã tìm con gái về cho con rồi đây, nhưng nàng ấy bị người xấu hãm hại, con yên tâm, sư phụ chắc chắn sẽ giúp con chăm sóc cho nàng thật tốt! Hôm nay ngọc tiêu của con sư phụ sẽ giao cho Lạc Tuyết, để cho nàng ấy tiếp tục lưu truyền danh của con." Ngọc Trần Từ giọng nói vang rất có lực. Sau đó từ trên nắp quan tài lấy xuống một cây tiêu ngọc màu xanh nhạt, giao vào trong tay cho Lạc Tuyết.

"Đây là ngọc tiêu phụ thân con mang theo bên người?" Lạc Tuyết có phần không dám tin tưởng. "Đúng vậy, đây là vật duy nhất mà cha con lưu lại đó! Cha con khi còn sống vẫn vô song toàn, tướng mạo xuất chúng, trên võ lâm có rất nhiều cô gái hâm mộ, nhưng lại vì một mình mẹ con mà liều mạng, phân tình cảm này! không biết đúng hay là sai đây?" Ngọc Trần Từ nói đến Vân Thiên Ca, lại nghĩ đến chính hấn sống cô đơn ở đây, loại tình cảm này làm sao người khác có thể hiểu được chỉ có Vân Thiên Ca mới hiểu được hấn thôi!

Lúc ra khỏi nhà đá, Lạc Tuyết vẫn còn chôn vùi trong bi thương, lại hao tổn tinh thần với suy nghĩ về chuyện tình cảm mà Ngọc Trần Từ mới vừa nói đến, đến cuối cùng là ai đúng ai sai đây? Có lẽ là tình cảm của nàng và Long Ngạo Thiên từ lúc bắt đầu đã là một sai lầm rồi, nếu như lúc đó nàng gả cho công tử của nhà Thừa Tướng hoặc Cháu của Thượng Thư thì nhất định sẽ không có chuyện của ngày hôm nay! Nếu thật sự là vậy thì nàng có thể biết đến cảm giác yêu một người sao? Có lẽ là Long Ngạo Thiên chưa bao giờ yêu nàng, nhưng Lê lạc Tuyết kiếp này đã yêu, thì đã dứt khoát không bao giờ hối hận! cho dù nàng có chấp yêu một người phải trả giá rất đắt, nàng cũng nhận! "Vương Gia, ta chưa từng cảm sùng vương phủ, người nên miễn nguyện như vậy thôi!"

Ngọc Trần Từ thấy tinh thần Lạc Tuyết ngưng ngẩn, liền nói: "Lạc nhi, con đang suy nghĩ đến tướng công kia của con phải không?" Lạc Tuyết im lặng không nói, Ngọc Trần Từ lại nói tiếp: "Hấn không xứng đáng để con yêu, hấn làm tướng công của con, lại hiểu lầm con, không bảo vệ tốt cho con, để cho con chịu bao nhiêu tổn thương, chỉ cần dựa vào điểm này, mặc kệ hấn có phải là Thân Vương hay không, sư công cũng muốn giết hấn!"

"Không, sư công, đó là chuyện của Lạc nhi, Lạc nhi muốn tự mình giải quyết, người không phải đã nói rồi sao? Chuyện tình cảm không phân biệt là đúng hay là sai, giữa bọn con, cuối cùng rồi cũng sẽ kết thúc, vậy nên sư công đừng đi tìm hấn, cuối cùng sẽ có một ngày, Lạc nhi sẽ đích thân đi gặp hấn để hỏi rõ ràng mọi chuyện!" Lạc Tuyết nôn nóng nói, mặc dù nàng hận Long Ngạo Thiên, nhưng vẫn không hy vọng hấn chết, giữa bọn họ còn một đoạn tình cảm còn rất phức tạp, hấn không thể chết được?

"Haz, nha đầu ngốc, con bị hấn làm tổn thương đến như vậy, còn không làm cho bản thân trở lãnh khốc nhẫn tâm thêm một chút nào sao?" Ngọc Trần Từ bắt đầu dĩ nhiên.

"Không phải vậy, hiện giờ trên cuộc đời này, điều có thể khiến Lạc nhi để tâm đến, chỉ còn có sự công và người của Lê gia, hân, là con ác mộng của cả cuộc đời con, con nhất định sẽ thoát khỏi con ác mộng này!" Lạc Tuyết con người chớp động phát ra ánh sáng lạnh nhạt mà quyết liệt, giống như tâm của nàng đã chết từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tiêu dao thập tam kiếm

Phía bên trong "Hồi hồn cốc" có một mảnh đất trống, tứ phía đủ các loại hoa thơm cỏ dại, bên ngoài cốc đã là mùa xuân, sức sống ngao nghể khắp nơi, cho nên nhiệt độ bên trong cốc cao hơn so với trước kia, mà nhiệt độ không khí như vậy khiến cho hoa bên trong "Hồi hồn cốc" nở rất đẹp, hương thơm dễ chịu, nhưng Lạc Tuyết lại không thể hiểu rõ, một bông hoa xinh đẹp thơm ngát như vậy, vì sao lại có độc chứ?

Ngọc Trần Từ đã truyền vào trong cơ thể Lạc Tuyết công lực năm mươi năm của mình, rồi lại dạy Lạc Tuyết phương pháp điều khí, độn chân khí trong cơ thể Lạc Tuyết hoàn toàn thích ứng, Ngọc Trần Từ bắt đầu dạy Lạc Tuyết kiếm pháp tuyệt vời của hân. ....tiêu dao thập tam kiếm!

Giờ phút này, hai người đang đứng trên bãi đất trống, trong tay Ngọc Trần Từ cầm rất nhiều thanh kiếm, chuỗi kiếm trắng như tuyết, trên vỏ kiếm mờ mờ tản ra một tầng thanh khí, kiếm chưa ra khỏi vỏ, đã là bất phàm, thân kiếm như ngọc, toàn thân sáng óng ánh, kiếm ra, một tầng lạnh lẽo. Lạc Tuyết vô cùng kinh sợ, "Sư phụ, thanh kiếm này nhất định không phải là vật phàm!"

"Đó là đương nhiên! Đây là sư tổ truyền lại cho sư phụ, nó tên là "Hỏa Vân Kiếm." Kiếm này chém sắt như chém bùn, rất quyết đoán, thế nhưng nó đã đi theo sư phụ ẩn mình hai mươi năm rồi! Hôm nay sư phụ tặng cho con, truyền lại cho con, mang theo nó hành tẩu giang hồ!" Ngọc Trần Từ nhẹ nhàng vuốt ve Hỏa Vân Kiếm, vô cùng cảm thán mà nói.

"Thật sự? Cảm ơn sư phụ, nhưng mà Lạc nhi không rõ, nó rõ ràng là một thanh kiếm mà trắng, vì sao lại gọi là 'Hỏa Vân Kiếm'?" Lạc Tuyết nghi vấn hỏi. "Ha ha, đây chính là thanh kiếm khác với những danh kiếm bình thường, nghe nói Hỏa Vân Kiếm là lấy từ Tam Sơn tứ hải Vạn Niên Hàn Thiết thêm sương ngọt của trời mà tạo thành, một khi kiếm này dính máu, toàn thân sẽ đỏ như lửa, thanh kiếm càng trở nên vô cùng sắc bén, bất kỳ binh khí nào đụng phải, lập tức cắt thành hai mảnh, hơn nữa, Hỏa Vân Kiếm không những có thể cầm trong tay, mà còn có thể làm một chuỗi nhuyễn kiếm giết bên hông, một tay của Lạc nhi có nhiều bất tiện, sau này có thể mang theo nhuyễn kiếm bên người." Ngọc Trần Từ đắc ý giải thích, đồng thời lại lo lắng đến suy nghĩ của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết nghe xong kinh ngạc cười toe toét, "Đó quả nhiên là một thanh kiếm cực phẩm rồi! Thanh kiếm quý giá như vậy Lạc nhi không xứng đáng có được, sư phụ nên giữ lại cho mình đi!"

Ngọc Trần Từ cười thành tiếng, "Con đúng là nha đầu ngốc! Sư phụ chỉ có con là người thân, không cho con thì cho ai? Huống chi sau khi sư phụ chết, những vật sở hữu của sư phụ cũng phải để lại cho con!"

"Ha ha, vâng." Lạc Tuyết cười ngây ngô rồi khỏi cánh tay Ngọc Trần Từ, hờn dỗi: "Sư phụ, nhanh nhanh bắt đầu dạy cho Lạc nhi đi, Lạc nhi không thể chờ được nữa rồi!"

Ngọc kiếm, mỗi loại kiếm cho mười chiêu, mỗi chiêu lại có mười biến hóa, tuy chỉ là một thuật kiếm đơn giản nhưng lại có đến một nghìn ba trăm chiêu biến hóa. Đây là đệ nhất kiếm, tên là truyện cười đón khách, sau đó là nhược liễu phù phong, trắng sáng trên không, ám ảnh trùng điệp, Phong Lôi chấn động, tâm như thu thủy, Thiên Địa kinh biến, vạn vật Quy Nhất, tùy tâm sở dục, tứ hải chi nội, Thiên Địa ngao du, Tiêu Dao thiên hạ, Phán Phác Quy Chân. Trong mười ba kiếm này, một kiếm biến hóa vô cùng nhanh, chiêu thức sắc bén, chỉ cần học Tàn Từ nghiêm túc nói: "Hảo, trước tiên chúng ta bắt đầu luyện Tiêu Dao thập tam kiếm. Tiêu Dao thập tam kiếm, tên cổ là Tứ Nghĩa, tổng cộng có mười ba được cách vận dụng linh hoạt, gần như gấp thiên hạ không có ai là địch thủ!"

"Đây là bộ kiếm pháp nội công tâm pháp, con nên nhớ kỹ, chiêu thức hòa vào mình." Ngọc Trần Từ nói xong, từ trong lòng lấy ra một quyển sách bìa xanh cũ đưa cho Lạc Tuyết, "Luyện kiếm yêu cầu thân và kiếm hợp, kiếm và thân hợp, trước tiên sư phụ luyện đệ nhất kiếm 'Truyện cười đón khách' cho con xem, con xem cẩn thận vào!"

Lạc Tuyết cực kỳ thông minh, mặc dù không phải luyện võ kĩ tài, nhưng một chiêu thức quan sát hai lần sẽ biết, đối với người học võ nửa chừng mà nói, thành tích như vậy đã là khá lắm rồi, cho nên Ngọc Trần Từ vẫn vui vẻ ra mặt.

Lạc Tuyết dùng thời gian một tháng, quan sát đệ nhất kiếm "Truyện cười đón khách" đã luyện được Lô Hòa Thần Thanh, Ngọc Trần Từ bắt đầu dạy đệ nhị kiếm "Nhược liễu phù phong", đây là do một nữ tử xuất ra, vẻ đẹp âm nhu nhiều hơn dương cương một phần, Lạc Tuyết bởi vì giọt máu ẩn kín mà không ngọt tã mị, bây giờ lại có thêm một loại tà tứ kiêu ngạo lẽ loi không kiếm chế được, Ngọc Trần Từ nhìn, trong lòng nhớ lại, ngày hôm đó nha đầu kia vào giang hồ, nhất định sẽ trở thành một vị thần trên giang hồ!

Trọn bộ Tiêu Dao thập tam kiếm, Lạc Tuyết dùng suốt thời gian một năm, mới luyện đến trình độ mà Ngọc Trần Từ yêu cầu, mà người bình thường muốn luyện đến đây, tố chất tốt không phải một hai chục năm có thể luyện thành, nhưng mà Lạc Tuyết chỉ cần một năm, bởi vì nàng mới có mười bảy

tuổi mà mang trong mình năm mươi năm công lực cao cường, nhìn một kiếm mình xuất ra mang sức mạnh to lớn, Lạc Tuyết vui mừng không dứt, đè xuống cảm xúc kích động trong lòng, vung quần áo lên, thân thể nàng hướng phía cửa cốc bay đi, giống như tiếng đàn tùy tiện tấu lên, rồi thân thể từ từ đứng trên khóm hoa, mũi chân điểm nhẹ một chút, theo gió nhẹ nhàng bay xa, những cánh hoa rơi xuống trên cánh tay bên trái buông xuống bên mình ẩn giấu trong áo lụa trắng, trong lòng Lạc Tuyết lóe lên một tiếng cười lạnh, "Thượng Quan Vũ Diệp, kiếm, chỉ có người mới sử dụng được sao? Người có một thanh kiếm sắc bén như vậy, người chưa bao giờ hối hận ngày hôm đó không trực tiếp giết ta hay sao? "

Ngọc Trần Từ đã đồng ý Lạc Tuyết đi tìm hai vợ chồng Lê Sinh Niên, nhưng bởi vì chuyện luyện võ của Lạc Tuyết mà mấy lần trì hoãn, nên quyết định không đi nữa, chờ Lạc Tuyết luyện võ thành tài rồi tự mình đi tìm họ, sau đó giải thích mọi chuyện thôi.

Mà bọn họ sống ở "Hồi hồn cốc", ở đây cảnh vật giống như thế ngoại đào nguyên, lại không biết ngoài cốc bởi vì Lạc Tuyết mất tích sống chết không rõ mà trong lòng của mỗi người tâm trạng cũng biến đổi theo như vậy. . . . .

. . . . .

Thành Uyển An Lê phủ.

"Phu nhân, người tỉnh dậy đi! Hồng Nhi, nhanh đi tìm lão gia! Thanh nhi, đi gọi đại phu nhanh lên, phu nhân lại ngất nữa rồi!" Đại nha hoàn Như Nguyệt đang quỳ gối bên cạnh Triệu Nguyệt Dung, vừa đánh thức, vừa gọi lớn hai nha hoàn khác kêu người.

Lê Sinh Niên nghe nha hoàn bẩm báo, trong lòng lập tức trầm xuống, chạy nhanh đến "Lan Tâm cư". Đại phu cũng đã đến, đang bắt mạch, một lát sau, Triệu Nguyệt Dung từ từ tỉnh lại, Lê Sinh Niên nôn nóng: "Phu nhân, nàng làm sao vậy?"

Triệu Nguyệt Dung sắc mặt chợt tái nhợt, buồn bã cười, "Thiếp không sao, thật mà."

"Lê đại nhân, Lê phu nhân lâu nay tâm tình tích tụ lại ở trong lòng, đây chính là tâm bệnh, trừ phi có người tháo gỡ khúc mắc trong lòng, nếu không thuốc quý cũng khó có chữa trị được ." Đại phu nghiêm túc nói.

Sau khi tiễn đại phu, Lê Sinh Niên cầm bàn tay Triệu Nguyệt Dung lên, đặt ở trước ngực, tâm tư nặng trĩu nói: "Phu nhân, nàng không cần suy nghĩ nữa, ta tin tưởng phụ thân của Lạc Nhi trên trời chắc chắn sẽ phù hộ cho con, con gái nhất định sẽ bình an trở lại tìm chúng ta, nàng phải giữ gìn sức khỏe mới phải, nếu có một ngày Lạc nhi quay về, nàng đã ngã gục, con gái sẽ đau lòng đến chết. Chúng ta sẽ không từ bỏ việc tìm Lạc Tuyết, phu nhân nàng cứ an tâm đi! Nàng mà có việc gì không may xảy ra, ta phải làm thế nào đây!"

"Lão gia. . . . . Ta thiếp không thể làm chủ được bản thân mình, thiếp chỉ muốn! . . . . . Ô ô ô. . . . ." Triệu Nguyệt Dung khóc nói. Lê Sinh Niên ôm lấy, nước mắt theo nhau rơi xuống trên gò má. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Học thành tuyệt kỹ

Sáng sớm hôm sau, Lạc Tuyết tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, lấy tay sờ lên mặt, nước mắt sớm đã ngập tràn, kể từ khi nàng được Ngọc Trần Từ cứu về sau khi tỉnh, hầu như mỗi đêm đều nằm mơ thấy ác mộng, mơ thấy lùm đồng tiền như hoa của Thượng Quan Vũ Diệp, một chén thuốc phá thai, một chuỗi kiếm sắc lạnh lấp lánh, phía dưới thân dòng máu đỏ tươi cuộn cuộn chảy, cánh tay trái của nàng mềm nhũn vô lực rớt xuống đất, còn có Long Ngao Thiên. Trừng mắt nhìn nàng với ánh mắt tuyệt tình, trong cơ thể dòng máu nàng giống như là bị rút khô không còn một giọt, rồi thân thể nặng nề ngã xuống đất. . . . .

Lạc Tuyết ngồi xếp bằng trên giường, cố gắng đè xuống cơn u ám trong lòng, vận công sử dụng chân khí điều hòa một hồi, rốt cuộc làm bản thân bình tĩnh hơn, sau đó cầm kiếm đi ra khỏi phòng ngủ. Điểm nhẹ mũi chân một chút, người đã bay lên không trung lên, bay ra xa năm trượng, vững vàng đáp xuống cạnh suối nước nóng, nhưng đã thấy Ngọc Trần Từ đã đợi nàng ở nơi đó rồi.

"Lạc nhi, sư công xem qua thấy kiếm pháp của con đã khá điêu luyện, hôm nay sư công muốn tỷ thí cùng con một lần, chúng ta đấu một lúc, việc này sẽ khiến con có nhiều kinh nghiệm đối đầu với kẻ địch nhiều hơn" Ngọc Trần Từ nói. "Dạ, được." Lạc Tuyết nhẹ gật đầu, rút kiếm ra khỏi vỏ, đứng về phía bên phải, sau đó dơ tay lên ra dấu tay, Ngọc Trần Từ tay cầm một thanh kiếm bình thường, thân hình chuyển động, xuất ra một chiêu "Ám ảnh trùng điệp" hướng về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết xoay người lại né tránh, tấn công trở lại xuất ra tuyệt chiêu "Lôi phong vang dội", hai người đấu với nhau hơn nửa canh giờ, Lạc Tuyết sử dụng Hóa Vân Kiếm mãi vẫn không thể chạm vào áo của Ngọc Trần Từ, lại bị Ngọc Trần Từ xuất một chiêu kiếm "Tiêu Dao thiên hạ" đánh bay thanh kiếm trong tay, Lạc Tuyết buồn rầu: "Sư công, con thật sự vô dụng."

"Ha ha ha, Lạc nhi, sư công bắt đầu luyện bộ tâm pháp kia năm mười ba tuổi, đã luyện được hơn sáu mươi năm rồi, hơn nữa sư công đã hành tẩu giang hồ mấy chục năm. Đã trải qua bao nhiêu trận đấu kinh nghiệm đương nhiên so với con là mạnh hơn rất nhiều mà, con có thể tiếp được hơn 1000 chiêu của sư công, lúc này đã là ít người có được, không nên nản lòng, cứ tiếp tục luyện tập, sau này khi giao đấu nhiều hơn với kẻ địch, tự nhiên sẽ vận dụng linh hoạt các chiêu thức." Ngọc Trần Từ vui vẻ cười to nói.

"Bắt đầu từ hôm nay, con còn phải học tập sư công tự mình nghĩ ra chiêu thức - Thiên Diệp Lưu Vân chương!" Ngọc Trần Từ nói xong trong nháy mắt

hướng rừng cây phía sau lưng đánh ra một chưởng, chỉ thấy lá trên cây Diệp Tử giống như mưa nhẹ nhàng rơi xuống, nhưng không rơi xuống đất ngay, mà lại tạo thành một vòng xoáy trên không trung trôi bồng bềnh, giống như một đám mây lớn trên trời, nhưng chốc lát sau bỗng nhiên rơi xuống đất, Lạc Tuyết nhìn lại, từng phiến lá đã vỡ tan từng mảnh rơi đầy trên đất.

"Sur công, chiêu Thiên Diệp Lưu Vân chưởng thật là lợi hại! Nếu sử dụng chưởng này trên cơ thể con người, chỉ sợ là một chưởng đã mất mạng!" Lạc Tuyết thở dài nói.

"Ha ha, Lạc nhi, lúc này sư công chỉ sử dụng có năm phần công lực mà thôi, nếu sử dụng toàn lực xuất ra chưởng này mới phát ra uy lực lớn nhất, gọi là "Tan thành mây khói", chưởng pháp này ý nghĩ của nó chính là những từ này, Lạc nhi, sư công phải nhắc nhở con, một chưởng này xuất ra vô cùng độc ác, nếu như sau này con phải kẻ ác, trừ phi là kẻ đó là một tên đại ác nhân hoặc là vì bảo vệ bản thân mình, nếu không không nên tùy tiện xuất ra một chiêu này, hiểu không?"

"Dạ, Lạc Tuyết nhớ kỹ." Lạc Tuyết vâng lời sư công.

"Thiên Diệp Lưu Vân chưởng này chú trọng ở chỗ sắc bén và linh hoạt, tùy ý tự nhiên, nhưng sử dụng toàn bộ công lực lại là long trời lở đất. Tổng cộng chia làm tám đường "Một Diệp Phiêu Linh" chỉ cho con, con nhớ nhìn kỹ!"

.....

Trong cốc mới bảy ngày, trên đồi đã ngàn năm.

Thâm thoát, Lạc Tuyết sống ở trong "Hồi hồn cốc" học nghệ đã hơn năm năm rồi, đại tiểu thư ngậy thơ trẻ con năm xưa hôm nay đã thay đổi hình dáng khác, vẫn là khuôn mặt phong hoa tuyết, nhưng trước sau vẫn luôn mặc quần áo nam tử, áo trắng trắng tuyết, tóc búi ngọc quan, ánh mắt trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng như có tia sáng, xuyên qua đó là một tia sắc bén mà lạnh lùng, ở giữa lông mày có một ấn ký màu đỏ theo thời gian càng ngày càng đỏ thắm, khiến người ta phải kinh ngạc, câu hồn đoạt phách!

Trong năm năm này, với tài trí trời ban của Lạc Tuyết, đã học xong nhiều loại tuyệt kỹ của Ngọc Trần Tử, Tiểu Dao Thập Tam Kiếm, Thiên Diệp Lưu Vân chưởng, Niêm Phượng thủ, nghe tâm công, Mị Tâm khúc, Ngũ Hành Bát Quái Trận và thuật điều khiển ong, còn học rất kỹ y thuật của sư công với danh "Mật quỷ thần y".

Trong lúc Lạc Tuyết cố gắng nỗ lực hết mình bỏ ra bao nhiêu sức lực cùng mồ hôi, rất nhiều lần nàng nghĩ mình không thể nào cố gắng nổi nữa, nhưng chỉ cần chạm vào ống tay áo bên trái trống không, dường như sẽ chạm vào nguồn gốc nỗi đau tận sâu trong đáy lòng nàng, sau đó lau hết tất cả mồ hôi trên mặt, cắn răng tiếp tục chịu đựng khổ cực để luyện công, mỗi lần vào những lúc như thế này, trong lòng Ngọc Trần Tử lại sinh ra hiểu đau thương, nhưng hần biết, chỉ có Lạc Tuyết học thành võ công tuyệt thế, mới có thể biến hóa từ nhộng trở thành bướm, Dục Hóa Trọng Sinh, mới có thể rời khỏi "Hồi hồn cốc" đi ra thế giới bên ngoài một lần nữa, như vậy mới có năng lực bảo vệ bản thân không để bị người khi dễ. Cho nên Ngọc Trần Tử cái gì cũng không nói, chỉ ở bên cạnh lúc Lạc Tuyết mệt mỏi nhất, đưa cho nàng một chiếc khăn tay, và nở một nụ cười khích lệ.

Mà năm năm trong đó, Long Ngao Thiên bởi vì Thượng Quan gia coi thường vua và quyền lợi của dân chúng, cho dù trong lòng hiểu rõ rằng mọi việc đều do Thượng Quan Vũ Diệp làm, nhưng không có cách nào để phế bỏ vị trí chính phi của nàng, chỉ có chờ đợi thời cơ lật đổ Thượng Quan gia sau đó xử lý chuyện này. Nhưng năm năm này, hần lại cho Thượng Quan Vũ Diệp nhận hết bao khó chịu, cũng không chấp nhận bất cứ thị thiếp nào mà quan viên dâng lên cho Long Ngao Thiên, thái độ khác thường, trong phủ nhiều hơn một người lại một người, hần không còn đến "Thanh Tâm các" ngủ lại nữa. việc tìm kiếm Lạc Tuyết hần vẫn không hết hi vọng, thời điểm tất cả mọi người không còn tiếp tục ôm hy vọng nữa, thì hần vẫn tin chắc rằng Lạc nhi của hần không chết, chỉ là đã qua năm năm rồi, tại sao hần vẫn không tìm được nàng?

Chiếc khăn gấm vuông thêu hình hoa mai này Long Ngao Thiên chưa bao giờ rời thân, bóng dáng anh tuấn mạnh mẽ rần rần mỗi ngày vào lúc hoàng hôn xuống vẫn lặng lẽ đứng yên ở bên trong "Hà Nguyệt trai", thỉnh thoảng đứng gần hai canh giờ, im lặng ngắm người, có khi một mình đứng đó lầm bầm lâu lâu, bỗng nhiên cười to không ngừng, rồi có khi nhẹ giọng mềm mại nói. Bất kể hần sùng ái những vị kia thiếp thất kia cỡ nào, nhưng không có bất kỳ người nào có thể đặt chân vào "Hà Nguyệt trai" một bước, mà căn phòng này lại trở thành nơi cấm địa của Trang Thân Vương phủ, mọi người bàn tán đủ loại lời đồn.

Triển Nguyệt Dung bởi vì quá thương nhớ Lạc Tuyết mà đổ bệnh, bệnh nặng đã vài lần, cuối cùng cũng gắng gượng qua khỏi, bây giờ trong phủ xây một Phật Đường, mỗi ngày đến đó ăn chay niệm Phật, cầu xin ông trời phù hộ con gái của nàng mạnh khỏe.

Người năm đó đẹp nhất kinh thành "Đệ Nhất Mỹ Nhân" Lê Lạc Tuyết, thành một câu đố, một truyền thuyết, nhưng mà ai cũng không thể nào dự đoán được, lại chính là cô gái này, rất nhanh sau đó lại Nổi Danh Thiên Hạ về câu chuyện truyền kỳ khác nữa!

.....

"Hồi hồn cốc" bên trong nhà đá, Ngọc Trần Tử giúp đỡ Lạc Tuyết dùng lược chải đầu, "Lạc nhi, bây giờ con có thể xuất cốc rồi, có thể đi làm chuyện mà con muốn làm!"

Lạc Tuyết trong lòng chấn động, nhưng lại không quay đầu lại, lông mi nhẹ rủ xuống, nhẹ giọng nói: "Sư công, người nói lúc này Lạc nhi có thể đi ra ngoài rồi sao?"

"Ừm, con nên đi ra thế giới bên ngoài xông xáo một chút, sư công bây giờ già rồi, nhưng con lại còn rất trẻ, còn có rất nhiều con đường phải đi, lại còn có rất nhiều hận thù cần được hóa giải, đi đi." Ngọc Trần Tử khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ bả vai Lạc, nói.

Ở phía ngoài cốc, Lạc Tuyết đứng ở rừng hoa, những cánh hoa bay nhẹ rồi nhẹ rơi trên vai, thỉnh thoảng một vài cánh hoa bị gió thổi lên lướt qua gương

mặt trong veo mà lạnh lùng, những giọt nước mắt kìm nén đã lâu cuối cùng cũng rơi xuống, giọng nói nghẹn ngào nói, "Sur công, Lạc nhi sẽ rất nhớ người! Sur công, người nhất định phải bảo trọng nhé!"

Ngọc Trần Từ hốc mắt đỏ lên, lấy ra "Thất Huyết Đan" và "Hồi Hồn Đan" mỗi loại một bình, giao tận tay cho Lạc Tuyết, "Lạc nhi, thuốc này con nhớ mang theo, chuẩn bị khi cần đến để dùng. Nhớ, con ở nơi này, còn có một người thân! Nếu nhớ sur công, thì hãy trở lại thăm sur công đó!"

Nhẹ nhàng ôm từ biệt, hai người đều nước mắt tràn mi, sau đó Lạc Tuyết bước lên con đường tương lại báo thù rửa hận của nàng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Gặp gỡ Phong Liệt Diễm

Đứng ở trên đỉnh núi nhìn xuống dưới, "Hồi hồn cốc" như được bao phủ và đắm chìm trong ánh mặt trời sáng sớm, như thơ như tranh, hư hư thực thực, làm cho lòng người như si như say.

Chỉ thấy một nam tử áo trắng lụa mỏng, trên tay phải cầm ngọc tiêu màu xanh nhạt, mái tóc dài dùng ngọc quan buộc ở đỉnh đầu, còn có vài sợi tóc phân tán trên vai, theo làn gió sáng sớm nhẹ nhàng bay, phóng khoáng vô cùng, lúc nam trang hay nữ trang đều mê hoặc lòng người đang ngơ ngẩn nhìn về phía chân núi "Hồi hồn cốc", khoảng một khắc sau, kiên quyết xoay người, hướng phương xa chạy đi. . . . . Không tệ, người này năm năm trước chính là người nổi danh nhất thành Uyển An nước Đại Kim tiểu thư Lê gia—Lê Lạc Tuyết!

Gần giữa trưa, Lạc Tuyết đã đứng ở bên ngoài thành Uyển An, lại dừng lại chưa bước chân vào cổng thành. Trục tiếp giết nàng sao? Không, làm sao có thể dễ dàng với nàng ta như vậy! Năm đó nàng ta đơn thuần, xinh đẹp nhưng giọng nói lại làm người khác run sợ đến nay lời nói đó còn văng vẳng bên tai nàng, "Không, ta muốn làm cho người sống không bằng chết. . . . . Ha ha. . . . . Đây chính hậu quả của người, "Kinh Thành đệ nhất mỹ nhân" cam tâm tình nguyện gả vào Trang vương phủ làm thiếp! Lúc đầu ta cầu xin Vương Gia không nên cưới người, nhưng chàng cố tình không nghe. . ."

Lạc Tuyết khoe miệng khẽ cười một nụ cười đủ để khuynh đảo chúng sinh, nhẹ thở ra: "Người thật sự đã làm cho ta sống không bằng chết, ta làm sao có thể dễ dàng báo đáp người như vậy đây? Ta muốn khiến người trong thiên hạ đều đối địch với người, ta muốn khiến người trong thiên hạ đều lấy việc giết người mà vui mừng. . . . . Ha ha. . . . . Thượng Quan Vũ Điệp, cuộc sống chính là thay đổi thất thường như vậy, không phải sao? Long Ngạo Thiên, gặp người, chưa phải lúc này!"

Xoay người một lần nữa, cười lên lưng con ngựa trắng vừa mới mua rất tương xứng với y phục màu trắng mà Lạc Tuyết đang mặc, đi ngược lại hướng vào thành Uyển An mà đi. ....

Lạc Tuyết đi đến thành Tề Châu, là nơi nàng và cha ruột của nàng Vân Thiên Ca chia tay nhau mãi mãi. Lạc Tuyết có cảm giác hơi đối, đành phải dừng lại trước một lầu cao chót vót, tiểu nhị lấy lòng nhận lấy dây cương trong tay nàng, mặc dù ánh mắt kinh ngạc và mang theo một chút tò mò, nhưng Lạc Tuyết chỉ mỉm cười, cũng không hề quan tâm đến mà cất bước vào đại sảnh.

Lạc Tuyết đi vào, ngay tức khắc tất cả khách quan trong lầu đều lên tiếng xuýt xoa. Không nói đến nàng có một khuôn mặt hấp dẫn người trong thiên hạ, lại càng không nói chỉ nhìn một cách đơn thuần cánh tay bị phết dầu tay áo nàng, mà làm người ta xuýt xoa chính là một nam nhân tuyệt mỹ như vậy lại cất giấu một khỏe mạnh ẩn nấp! Nhưng việc này lại không có quan hệ gì cả? như thế này ghép lại với nhau tạo ra "Hắn" một con người giống như tiên giáng trần tự nhiên xuất hiện. Khiến người ta không khỏi thần phục!.

Lạc Tuyết lạnh lùng nhìn toàn bộ đại sảnh nơi có tất cả các loại ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng, rồi đi đến cái bàn trống gần cửa sổ ngồi xuống, thói quen này của nàng vẫn không thay đổi, nghĩ đến đây, Lạc Tuyết khẽ mỉm cười, rồi lại rất nhanh thu hồi, tiếp tục thay đổi thành bộ mặt lạnh lùng vô tình.

Nhìn thấy vị khách đặc biệt này, ông chủ lầu liền tự đứng ra mời. "Vị công tử này, hoan nghênh đi tới "Túy Tiên lầu", chẳng hay công tử muốn ăn món gì?"

"Một bầu Nữ Nhi Hồng, một đĩa hạnh nhân xào với cá tuyết cắt lát, và một cái bánh bao." Lạc Tuyết cũng không đứng dậy, dùng giọng nam nhân lạnh lạnh không thừa không thiếu trả lời.

Lão bản kia đồ dẫn hai giây, nhớ đến hắn ở thành Tề Châu này cũng có chút địa vị hồ phong hoán vũ đều được, người nào khi bước vào "Túy Tiên lầu" lại không phải nể ba phần, hôm nay lại đụng một người lạnh lùng như vậy, trong bụng mặc dù đang cân nhắc, nhưng lại lập tức nói tiếp: "Tốt, công tử, xin chờ một chút." Sau đó khi đang đi về phía sau đại sảnh, chợt nghe phía trên lầu vang lên một giọng nói nhẹ nhàng, "Ông chủ, lấy cho vị công tử kia rượu thượng đẳng và những món ăn ngon nhất ở đây, ta mời!" Tuy chỉ một câu ngắn gọn như thế, nhưng lại chứa một loại uy lực không thể kháng cự, làm ông chủ lầu biến sắc, ngay lập tức hướng trên lầu chấp tay nói, "Dạ, Phong công tử!"

Mà người được gọi là Phong công tử kia là nam tử ngồi ở nhĩ gian, nhìn xuống phía lầu dưới đối diện Lạc Tuyết trên mặt liếc mắt một cái, khoe miệng nhếch gọi lên một nụ cười yếu ớt, ly rượu đang cầm trong tay, lại chậm chậm mãi không uống, giống như là đang vuốt ve một vật gì đó rất nhỏ bé.

Lạc Tuyết bởi vì luyện nghe tâm công, đừng nói là âm thanh gần bên cạnh, mà cho dù là âm thanh xa ngàn dặm, chỉ cần nàng muốn nghe, không có gì là không nghe được. Chỉ là nàng bước chân ra giảng hồ chưa lâu, hơn nữa chuyện bản thân nàng trải qua nói cho nàng biết, lòng người khó đoán, người càng không thể nhìn tướng mạo, cho nên nàng không biết đối phương có ý gì, nên tạm thời không biểu hiện ra bất kỳ phản ứng gì trả lời lại người ở trên lầu. Mà sau đó tiểu nhị lại bày đầy một bàn các món ăn, nhũ mỳ, không ngờ động tác rất nhỏ này cũng rơi vào trong mắt người ở trên lầu.

Lạc Tuyết đơn giản ăn một chút, uống nửa bầu rượu, sau đó để lại số bạc đủ để trả cả một bàn thức ăn này, rồi dự định đứng dậy rời đi.

"Công tử. . . . . Cần gì như vậy?" Vị Phong công tử kia đang nói chuyện bỗng phi thân xuống đứng trước mặt Lạc Tuyết, cũng một bộ quần áo trắng, trên tay cầm một thanh Ô Cốt Phiến, tự nhiên mà tiêu sái, trên khuôn mặt tuấn lãng có một đôi mắt thâm thúy, lúc này đang nhìn vào một ít thời bạc mà Lạc Tuyết để ở trên bàn, hình như có chút không vui.

Lạc Tuyết bị người khác cản đường, lại càng không vui vẻ gì, lạnh lùng nói: "Người muốn bỏ thí, ta phải chấp nhận sao?"

Nam tử bị câu nói này của Lạc Tuyết chặn lại đôi mày nhũ chặt, tính khí đang nóng! Nhưng nhanh chóng bình thường trở lại cười nói, "Công tử cho là Phong mỗ đây là đang bỏ thí sao?"

"Đó là chuyện của người, chẳng quan hệ gì đến ta, ta chỉ làm việc mà ta cho là đúng." Lạc Tuyết cũng nhường mị, tiếp tục lạnh lùng nói.

"A...? Nói như vậy, là Phong mỗ nên nhận lỗi với công tử rồi!" Nam tử nói xong quả nhiên hơi nghiêng người xuống chấp tay ôm quyền hướng tới nàng bồi tội.

Lạc Tuyết mặc dù trái tim đã lạnh, nhưng đối mặt với sự bày tỏ của đối phương như thế này, lại không hề nói lời nói ác ý, nhưng cũng không cảm kích nói: "Tuy không phải bỏ thí, nhưng ta vẫn không muốn, xin công tử không cần lo lắng." Nói xong liền muốn rời đi, lại bị nam tử một lần nữa đi chuyển thân thể ngăn ở trước mặt, Lạc Tuyết giận dữ, "Công tử, ý của công tử là muốn như thế nào?"

"Công tử không nên tức giận, Phong mỗ chỉ là muốn kết bạn với công tử mà thôi, cũng không có ác ý gì, Phong mỗ là Trang Chủ Liệt Diễm Sơn Trang ngoại thành Tề Châu — Phong Liệt diễm! Không biết công tử xưng hô như thế nào?"

Lạc Tuyết ngẩn người, nhớ đến cha nàng tên là Vân Thiên Ca, lại nhớ đến trong lòng mình ngập tràn hận thù, vì thế liền nói: "Tại hạ Vân Hận Thiên! Là một người vô danh tiểu tốt mà thôi, không xứng kết giao bằng hữu cùng Thiếu Trang Chủ, xin Phong thiếu chủ đừng suy nghĩ đến vấn đề này nữa!"

"Vân Hận Thiên? Ha ha ha, Phong mỗ lại cứ thích cùng người kết giao bằng hữu, như thế nào, có dũng khí cùng Phong mỗ uống mấy ly rượu hay không?" Phong Liệt diễm cười sáng khoái nói, hào phóng nhưng lại không mất đi phong thái tự nhiên.

Lạc Tuyết trông mắt chuyển động qua lại, khóe miệng nhẹ mím cười, giọng nói cao lên: "Có gì không dám?"

"Được, Vân công tử mời ngồi." Phong Liệt Diễm mời Lạc Tuyết ngồi xuống, đến vị trí đối diện Lạc Tuyết ngồi vào chỗ của mình, rót cho hai người mỗi người một ly rượu thật đầy, sau đó gắp chén của mình lên, "Phong mỗ trước tiên kính Vân công tử!"

Lạc Tuyết bị cuốn hút, sau đó hai người ta một ly người một ly uống, cho đến khi hoàng hôn xuống, Lạc Tuyết cảm giác có chút choáng váng, âm thầm vận công đem rượu uống vào ép lại trên ngón tay phải, cho rượu chảy chảy xuống dưới đất. Mà tên Phong Liệt Diễm lại thật sự là người "ngần chén không say", một chút cũng không nhìn ra hắn có chỗ nào không khỏe, mặc dù bản thân không khó chịu nữa, nhưng Lạc Tuyết đối mặt với ánh mắt trong suốt của Phong Liệt diễm, lại có cảm giác bị ôi, vì chính bản thân mình quá trơ trẽn.

Phong Liệt Diễm không biết rằng, hắn cùng với Lạc Tuyết sau lần gặp gỡ, lại mang đến cho hắn một kỷ ức cả đời này không thể nào quên. ...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tỷ võ kén rể

Phong Liệt Diễm nhìn nam tử nhẹ nhàng trước mắt này, tuy rằng đang ở đây uống rượu cùng với hắn, nhưng lại có bộ dạng lạnh lùng từ chối tất cả mọi người, nếu như người tuyệt sắc như thế này là một cô nương thì thật tốt. Trời ơi! Hắn đang nghĩ vớ vẩn cái gì thế này? Phong Liệt Diễm âm thầm bĩu môi, rồi lại vì chính suy nghĩ trong lòng mình mà kích động không thôi, không kim lòng được nhìn Lạc Tuyết thêm mấy lần.

Lạc Tuyết nhìn vẻ mặt biến đổi thất thường của Phong Liệt Diễm, cảm thấy rung mình, buột miệng nói ra: "Phong thiếu chủ hình như có tâm tư gì phải không?"

Phong Liệt Diễm im lặng rất lâu Lạc Tuyết đột nhiên hỏi như vậy, mà trong lòng lại rất kinh ngạc, hơi lúng túng, thu lại suy nghĩ của mình phục hồi sự bình tĩnh nở một nụ cười tự nhiên nói: "Không có điều gì cả, chỉ là cảm thấy Vân công tử tuy là một nam tử nhưng lại có một vẻ đẹp tuyệt trần kinh động lòng người, làm Phong mỗ có hơi thất thần mà thôi, đã khiến Vân công tử chê cười rồi!"

Lạc Tuyết mặc dù đã mặc nam trang được năm năm, nhưng chỉ sống quanh quẩn ở trong "Hồi hồn cốc", chưa bao giờ tiếp xúc với người bên ngoài,

cũng không biết rằng toàn thân nàng mặc y phục nam trang có thể khiến cho người ta nhìn ra sơ hở gì không, vì vậy vừa nghe Phong Liệt Diễm nói thế, trái lại cho là bản thân mình đã bị nghi ngờ rồi, hết sức kinh sợ, giận tái mặt nói: “Phong thiếu chủ yếu miễn nên nói giỡn, xem Văn mỗ trở thành một cô nương sao?”

Phong Liệt Diễm đã đặt chân giang hồ nhiều năm, gia tộc nhiều thế hệ lấy buôn bán làm chủ, nhưng cũng dựa vào võ công gia truyền mà độc bá võ lâm, bản thân hắn mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng ở trong chốn võ lâm vang danh cực cao, gia thế, tướng mạo, nhân phẩm, võ công đều trở thành đối tượng truy đuổi của nữ nhi. Nhưng không biết tại sao hôm nay hắn nổi lên hứng thú với một vị công tử bị cụt mất một cánh tay, có thể là giữa cặp lông mày lạnh lùng kia lại mang theo một con người trong suốt linh động chẳng!

Bị Lạc Tuyết nói trúng tim đen, sắc mặt của Phong Liệt Diễm có chút đỏ lên, mà đáy lòng lại có cảm giác hơi thất vọng, cố ý tránh vấn đề đó nói: “Văn công tử dường như đã hiểu lầm, Phong mỗ làm sao lại nghĩ như vậy được? Phong mỗ chỉ là vì bản thân có thể kết bạn với Văn công tử nên rất vui vẻ mà thôi, nếu có gì đó hơi đường đột, Phong mỗ lấy cái này hướng Văn công tử xin lỗi!” Nói xong Phong Liệt Diễm cầm trong tay một ly rượu, một hơi cạn sạch.

Lạc Tuyết im lặng, sau khi uống xong ly rượu đã được rót đầy trước mặt, đứng dậy ôm quyền nói: “Văn mỗ trong người còn có chuyện quan trọng, hôm nay rất cảm ơn Phong thiếu chủ, đến đây nên cáo từ rồi!”

Phong Liệt Diễm nghe vậy đang muốn đứng dậy theo, lại bị Lạc Tuyết trợn mắt lên nói, “Nhược Phong Thiếu chủ còn kiên trì giữ khách sao, Văn mỗ có thể cho là các hạ không thật lòng muốn kết bạn!” Phong Liệt Diễm “Ha ha” cười một tiếng, biết chắc chắn nam tử này đã hiểu lầm mình, kiên trì đứng dậy, đôi môi lạnh nâng lên một nụ cười rất đẹp mắt, như ánh mặt trời với một giọng nói nhẹ nhàng, “Phong mỗ vốn định tiễn công tử rồi đi, hi vọng vẫn còn cơ hội nhìn thấy công tử. Văn công tử xin mời!”

Lạc Tuyết khẽ gật đầu, giã chân tại chỗ mà bước ra.

“Văn Hận Thiên? Hận Thiên sao? Đó là lý do khiến trên người chỉ có khí chất lạnh nhạt không có chút ấm áp sao?” Phong Liệt Diễm nhìn về hướng người vừa rời đi tìm bỗng nhiên đập mạnh và loạn nhịp một lúc thật lâu, sau đó thì thầm nói.

Lạc Tuyết đối với sự can thiệp mạnh mẽ của Phong Liệt, không có quá nhiều cảm giác, lòng của nàng đã sớm đóng băng khi ở “Hồi hồn cốc” chết đi từ lúc bị người ta trực tiếp chặt đi một cánh tay, theo một chương kia của Long Ngạo Thiên mà dứt hết hận thù đoạn tuyệt yêu thương, còn có hài tử chưa được ra đời của nàng đã từng mang lại ấm áp cho nàng nhưng bây giờ chỉ còn lại lạnh lẽo mà thôi, không còn thấy trời quang.

Cho nên nàng lạnh lùng đối mặt với mọi người, không vì bất cứ chuyện gì mà lộ vẻ xúc động, đang phi ngựa chạy nhanh trên đường, nhưng vừa mới chạy được năm dặm đã đổi mặt với bốn con ngựa, mà ở trên lưng ngựa đều là nam tử trẻ tuổi, Lạc Tuyết làm chậm lại tốc độ, nghiêng người để cho bọn chúng đi qua, nhưng mà giữa lúc bốn người kia đang dục ngựa chạy tất cả câu chuyện nói ra đã lọt vào trong tai Lạc Tuyết hết, “Chúng ta nhanh một chút, trước khi mặt trời lặn phải đến được Nam Cung gia.”

“Đoán chừng người có tiếng trong võ lâm có lẽ lúc này đã đến nơi!”

“Tam đệ không có lòng tin hay sao? Lần này Nam Cung gia tỷ võ kén rể bốn huynh đệ chúng ta nhất định phải đoạt giải nhất mới đúng chứ!”

“Hừ, chỉ sợ Liệt Diễm Sơn Trang kia cũng là tình thế bất buộc đi!”

“.....”

Lạc Tuyết nghe được bốn chữ “Liệt Diễm Sơn Trang” thì lập tức nghĩ tới Phong Liệt Diễm, Nam Cung gia tỷ võ kén sao? Ở nơi nào? Ở Tê Châu sao? Lạc Tuyết dừng ngựa, trong lòng đang suy nghĩ, dù sao hiện tại cũng không còn chỗ nào để đi, không bằng đi đến đó xem cảnh tượng náo nhiệt, nói không chừng đây là thời cơ để cô có thể nghĩ ra phương thức báo thù! Cho nàng phương thức báo thù đặc biệt có thể được chút cơ hội! Nghĩ đến đây, nàng lại quay lại hướng lúc đầu mà đi.

Lạc Tuyết ngủ ở trong một quán trọ, thán nhiên đi về phía chương quỹ của quán trọ hỏi thăm một chút chuyện về Nam Cung gia. Thì ra là Nam Cung gia kia là võ lâm Đệ Nhất Đại Thế Gia, ba ngày sau, viên ngọc quý trên tay Nam Cung gia tiểu thư Nam Cung Nhược Lan muốn tổ chức tỷ võ kén rể, phạm là nam tử kết hôn khoảng ba mươi tuổi trở xuống, thân thể khỏe mạnh, phẩm hạnh nghiêm chỉnh đều có thể tham gia. Tin tức này vừa lan ra, chấn động toàn bộ võ lâm, bởi vì nếu ai được làm con rể của Nam Cung gia, thì có thể được học được tuyệt học và bản lĩnh trấn áp võ lâm, sau này được hô mưa gọi gió ở hai phía thiện ác, cho nên trong lúc này, chỉ cần là người phù hợp điều kiện chính, đều dồn dập đến thành Tê Châu, người có võ công bình thường, cũng tới thử vận may, người có võ công kém, thì đến cho đủ số lượng, dù sao thì sự kiện trọng đại như vậy trong vài năm chưa từng gặp được, hơn nữa người nào lại không muốn nhìn một chút cao thủ thật sự tỷ thí?

Sau khi Lạc Tuyết nghe xong, không còn do dự nữa, nàng cũng dự tính đi xem một chút cuộc tỷ thí trọng đại rất khó gặp ở trong võ lâm này, nhưng mà nàng cũng không phải là muốn đi để được ôm mỹ nhân về nhà, mà là đi để hiểu biết hơn về người được xem là cao thủ trong thiên hạ hiện nay, so sánh với võ công của nàng thì như thế nào?

Ba ngày sau, Lạc Tuyết mặc y phục màu trắng cười trên bạch mã, đi đến địa điểm mà ông chủ quán trọ chỉ dẫn, Thành Tây ở trên lưng chừng núi, cánh cổng màu son khí thế uy nghiêm ở trên có đặt một tấm biển, in bốn chữ vàng kiểu viết theo chữ thời nhà Tống “Nam Cung thế gia” chữ viết rất lớn rất rõ ràng đẹp mắt, người lên núi nói liền tấp nập, nhưng ai cũng cầm trong tay thiệp mời giao cho hộ vệ kiểm tra, Lạc Tuyết nhìn cửa chính thế là không vào được đường này rồi, trong tay nàng không có thiệp mời, vì vậy nàng đi vòng qua phía sau núi, đem ngựa để lại phía dưới chân núi, đi nhẹ khinh công bay vào bên trong trang, vũng vàng hạ xuống trong hậu viên.

Bởi vì hôm nay khách của Nam Cung gia rất nhiều, cho nên cũng không có ai chú ý đến Lạc Tuyết vừa mới đi vào, Lạc Tuyết sửa sang lại y phục, theo

bọn người hầu chạy ra võ đài, rất nhanh đã đến nơi tỳ võ của Nam Cung gia.

Trên sân đấu đã ngồi rất nhiều người, còn có một số người không ngồi được, liền dúi khoát đứng phía sau, ở giữa là võ đài cao năm thước, dưới đài là một mảnh âm thanh náo nhiệt, Lạc Tuyết quan sát một chút, e rằng lần này thanh niên nam tử đến luận võ phải hơn ngàn người đó! Xem ra lời nói của chương quỳ kia thật không sai!

Hiện tại Lạc Tuyết không muốn thu hút sự chú ý của người khác, vương người nhảy lên, hạ xuống trên nóc nhà bên cạnh, ẩn vào giữa bóng tối.

Một hồi sau tiếng ồn ào huyền ảo, rốt cuộc chủ nhà cũng xuất hiện, một người nam nhân trung niên khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, hoa phục cảm bào, diện mạo nho nhã, chỉ thấy người này khẽ nâng cước bộ, xoay người một cái nhảy lên võ đài, phía dưới lập tức yên tĩnh trở lại, người nam nhân hướng về phía mọi người, cất cao giọng: "Hôm nay tại đây mặt nhà Nam Cung cảm tạ chư vị đã đến vì hôn sự của tiểu nữ, ngay lúc này, Nam Cung Việt ta kính chúc chư vị một ly!"

Mọi người đầu tiên là kinh ngạc, trong tay Nam Cung Việt không có bất kỳ vật nào, như vậy kính rượu thế nào? Nhưng một giây sau đều kinh sợ, chỉ thấy Nam Cung Việt phát ra một chương, tiện tay đem một ly rượu trong mâm từ tay người hầu, mà không có một giọt rượu nào rơi vãi, giống như nằm vững vàng trong tay Nam Cung Việt, "Hảo!" "Hảo!" Nam Cung Việt thể hiện một chiêu như vậy, dưới võ đài lập tức trầm trồ khen ngợi.

Nam Cung Việt cười trang trọng, cũng không đặc ý, hướng lên cạn sạch!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Danh Chấn Thiên Hạ

Lạc Tuyết ẩn trong bóng tối, đối với một chương cách xa như vậy lấy một ly rượu của Nam Cung Việt trong lòng nàng cũng cảm thấy rất khâm phục không thôi, không biết Thiên Diệp Lưu Vân của nàng xuất ra một chương so với một chương vừa rồi của Nam Cung Việt thì ai cao ai thấp hơn đây?

Lúc nàng đang suy xét thì lại một lần nữa nghe thấy âm thanh hùng hồn của Nam Cung Việt vang lên, "Hôm nay đại hội tỳ võ, đối với binh khí, võ công đều không hạn chế, nhưng mà có một điều duy nhất ta cần nhắc nhở trước, hề là người hôm nay đến đây tham gia tỳ võ kén rể của Nam Cung gia ta ngày đều là người trẻ tuổi có danh tiếng trên giang hồ hiện nay, cũng đều là chính nhân quân tử, vậy nên ta tin chắc sẽ không ai sử dụng thủ đoạn hạ độc hoặc ám khí, nếu như để ta phát hiện ra, bất luận các hạ có đoạt được giải nhất hay không, không cần nói đến địa vị người đó như thế nào, vi phạm luật thì xem như không có hiệu lực! Nam Cung Việt mặc dù không dám sợ ý, nhưng tuyệt đối sẽ không thông đồng làm vậy! Cho nên trước khi cuộc tỳ thí bắt đầu, ta nói ra những lời này để tuyên bố, để tránh võ lâm đồng đạo không oán trách Nam Cung gia ta trở mặt vô tình!"

"Cụ thể quy tắc tỳ thí sẽ do quản gia của Nam cung gia tới báo cho các vị sau. Thời gian của cuộc tỳ thí là ba ngày, mỗi tổ mười người, ai đứng thứ nhất thì được vào vòng kế tiếp, theo thứ tự loại dần, sau khi quyết chiến đến vòng cuối cùng, quy tắc sẽ do tiểu nữ Nhược Lan quyết định, đó chính là một trong ba người thắng cuộc cuối cùng, không cần tiếp tục tỳ thí nữa, sẽ do tự mình tiểu nữ chọn, nàng có thể hỏi ba người đó bất cứ một vấn đề gì, căn cứ theo tình huống tiểu nữ sẽ lựa chọn người mà nàng ngưỡng mộ làm rể hiền của Nam Cung gia ta! Người được chọn sẽ có thể ở lại và được truyền thụ võ công gia truyền của Nam Cung gia, hai người còn lại, Nam Cung gia chúng ta sẽ tặng một món quà đặc biệt. Tất cả các cuộc tỳ thí đều phải có điểm dừng! Sau đây ta tuyên bố cuộc tỳ thí chính thức bắt đầu!"

A, Tiểu thư Nam Cung gia này đúng thật là người đặc biệt nhé! Xem ra vẫn còn có chút chủ kiến của bản thân!! Lạc Tuyết nghe xong nhẹ nhàng nâng khóe miệng mỉm cười.

Liên tiếp chứng kiến tình cảnh tàn sát lẫn nhau trên võ đài, Lạc Tuyết sau khi nhìn khoảng một khắc đồng hồ, trừng mắt nhìn thẳng vào những người kia, những người này không sử dụng toàn lực hay sao? Nàng vẫn nghĩ có lẽ là võ công của nàng chưa thực sự cao? Bởi vì sư công nói người dựa vào những võ công này mới được gọi là "Thiên hạ đệ nhất cao thủ", nhưng mà trải qua hai mươi năm rồi, xưng danh cao thủ có thể đã là một người tài khác rồi? đành phải chờ đến khi cao thủ thật sự xuất hiện trong tầm mắt nàng vậy.

Cuộc tỳ võ diễn ra được hi ngày Lạc Tuyết chỉ nhìn xem thôi cũng phiền muộn trong lòng rồi, đến ngày thứ ba, mới có một chút cảm giác đáng để xem, nhưng Lạc Tuyết tin tưởng, phần lớn mọi người ở đây võ công không đủ để đánh lại hai chiêu Tiểu Dao Thập Tam Kiếm hay là Thiên Diệp Lưu Vân chương của nàng. Thật kỳ lạ, theo lời của bốn người kia Lạc Tuyết vẫn chưa thấy người của Liệt Diễm Sơn Trang xuất hiện, việc lớn như vậy, thiếu chủ Phong Liệt Diễm của Liệt Diễm sơn trang phải đến tham gia chứ? Xem bề ngoài người đã cùng với kết bạn với nàng cách đây mấy canh giờ, Phong Liệt Diễm nếu thật sự là tham dự chắc chắn sẽ đoạt giải nhất, tuyệt đối có tám phần phần thắng, nghĩ đến chỗ này, trong lòng Lạc Tuyết thật sự có chút hi vọng Phong Liệt Diễm đến tham gia, như vậy nàng cũng có thể nhìn xem dưới ánh mặt trời chói chang này nam nhân bá đạo đó có võ công ra sao.

Đến thời điểm giữa trưa, cuối cùng càng ngày càng nhiều người bày ra bộ dáng thất vọng cúi đầu, vị quản gia của Nam Cung gia tuyên bố kết thúc cuộc tỳ võ, có năm nam tử trẻ tuổi đứng trước Nam Cung Việt trên võ đài cách chừng năm thước, xem ra muốn từ năm người này quyết đấu một lần nữa chọn ra ba người thắng cuộc. Nhìn qua tướng mạo, năm người này đều đến từ dòng họ có tiếng tăm trên giang hồ, khi năm người này đang muốn thể hiện năng lực của mình, thì đúng lúc đó chuyện mà Nam Cung Việt oán hận nhất vẫn xảy ra!

Ở dưới đài một trong những người bị đánh bại, bay ra năm chiếc ngân châm rất nhỏ được tẩm cực độc với một lực rất nhẹ, mục tiêu của nó chính là năm người trên võ đài, người xuất lực rất chuẩn, khiến cho tất cả mọi người không thể nào phát hiện nổi, chỉ có người chủ trì là Nam Cung Việt nhìn thấy năm

chiếc châm đó đang phóng tới, ngay lập tức trong tay áo hần bắn ra một chiếc quạt sắt chặn ngang, nhưng mà hần đã không kịp ngăn cản, toàn bộ sự việc Lạc Tuyết ẩn đang thân từ một chỗ bí mật gần đó thấy được từ đầu đến cuối, trong chốc lát có một ý định nhảy lên trong đầu nàng, Lạc Tuyết ngừng ý định xúc động muốn ngăn lại châm độc, mà đánh nhẹ một chưởng về phía châm độc, thay đổi hướng đi của độc châm vốn dĩ sẽ bắn về phía trái tim, nhưng bây giờ đổi hướng bắn về phía chân của năm người kia, từ khi người đó bắn ra ngân châm có độc đến khi động tác của Lạc Tuyết hoàn thành, chỉ ngắn ngủi trong vòng mười mấy giây.

Sau đó trong nháy mắt độc châm cuối cùng cũng đã bắn tới chân của năm người đang đứng trên đó, Lạc Tuyết bay lên cao, bạch y giống như một trận gió xẹt qua ánh mắt của mọi người, ngay sau đó, trên tay phải của Lạc Tuyết đã nắm theo cổ áo một người thả mạnh xuống trong sân, trên đài bay lên một trận bụi đất.

Mọi người đầu tiên là bị năm người trên đài bỗng nhiên ngã xuống đất mà hoảng sợ, sau đó lại bị chấn động bởi một người bị ném lên sân đấu, mà kinh ngạc hơn là mọi người nhìn thấy một bóng người mang áo trắng bỗng nhiên lướt qua, một cánh tay trống rỗng dẫu trong áo, ở giữa lông mày là huyết ấn màu máu, dưới tấm lụa mỏng hiện ra một chiếc ngọc tiêu, y phục bỗng nhiên lay động theo gió, giống như là đang lợi dụng sức gió, dung mạo như thế này bất luận là nam hay nữ đều bị người trước mặt mê hoặc, không có ai nhìn thấy nam tử mặc áo trắng này là từ đâu mà đến, trên người hần hình như bầm sinh đã có một loại ma lực làm mọi người khiếp sợ, khiến cho người nhìn cảm thấy bất an.

Mà cũng đang đứng ở chỗ không ai để ý Phong Liệt Diễm nhìn về phía trong trận đấu, cũng bị một màn này làm khiếp sợ! Lại là hần! một vị công tử tuyệt thế làm mọi người say mê, người luôn lạnh lùng vô tình Vân Hận Thiên! Phong Liệt Diễm bỗng nhiên đứng dậy, người đó là một nam nhân, nhưng tại sao hần lại luôn không kim được muốn thân thiết với hần. vì thế hần chăm chú nhìn người đang đứng trong võ đài!

Còn có một người khác đang đứng ở trong bóng tối quan sát toàn bộ tình huống của đại hội tỷ võ đó chính là nhân vật chính của cuộc tỷ võ ngày hôm nay - Nam Cung Nhược Lan! Nàng cũng giống như tất cả mọi người trong lòng rất kinh ngạc, bởi vì chỉ là một nữ nhi nên chỉ dám nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ về phía bóng phiêu dật đang đứng trên kia.

Mọi người hình như cũng quên mất trên đài năm người vừa rồi đã trúng độc, rồi rớt nhìn vị công tử cụt tay này, không một người nào dám nói chuyện. Thời gian đang từng chút từng chút trôi qua, Lạc Tuyết cũng không mở miệng, chỉ là lạnh lùng dùng ánh mắt của mình nhìn lướt nhanh qua đám đông một lần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người chủ trì Nam Cung Việt, Nam Cung Việt lúc này mới kịp phản ứng, lập tức đứng dậy ôm quyền nói: "Nam Cung Việt hoan nghênh công tử đã đến Sơn Trang, công tử. . . . ."

"Tiền bối nếu còn nói những lời vô ích đó nữa, thì năm người kia. . . . . thật sự sẽ. . . . . mất đi tính mạng ở Sơn Trang này!" giọng nói của Lạc Tuyết trong trẻo mà lạnh lùng phát ra nhẹ nhàng từ đôi môi đỏ mọng, giống như rất chậm mà dường như lại gấp gấp, nghe vào bên trong tai, lại làm cho người khác tinh thần bị khiếp sợ, không thể nào quên. Nam Cung Việt đang nói lại bị người nam tử thần bí này không một chút lưu tình nào cắt ngang, bởi vì vị công tử này nói đều là sự thật, cho nên Nam Cung Việt trong lòng cũng không cảm thấy tức giận, ngay lập tức tung người nhảy lên đài, kiểm tra thương tích của năm người kia, còn những người khác lại bởi vì thái độ quá kiêu ngạo của nam tử mặc áo trắng đó mà trừng mắt lên nhìn!

Mà ngay tại lúc đó, người lúc này hạ độc bị Lạc Tuyết bỏ bỏ mặc trên sân đang lúc Lạc Tuyết vừa nói xong đột nhiên phản kích, một chưởng sắc bén đánh về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết hừ lạnh một tiếng, cũng không lắc mình tránh qua, mà là lấy Thiên Diệp Lưu Vân trong tay xuất một chiêu "Xuyên Vân Phá Nguyệt" trực tiếp đánh trả, nàng không biết một chưởng đó của đối phương sức mạnh như thế nào, vì vậy nàng sử dụng đến bảy phần công lực, ai ngờ, một chưởng này Lạc Tuyết vừa đánh ra, làm vỡ hết tâm mạch nam tử kia, nam tử kia phun ra một ngụm lớn máu tươi, sau đó ngã xuống đất chết.

Mọi người thấy người hạ độc đó bị đánh một chiêu đã mất mạng, nhìn lại một chút vị nam tử áo trắng cụt tay kia một cộng lông cũng không tổn hao gì, lại càng kinh hãi trừng lớn mắt, phải biết người vừa chết chính là đồ đệ của người được giang hồ xưng danh là vua bách độc, độc thuật cùng võ công hiện nay cũng không phải là thông thường, nhưng đối với người nam tử thần bí này ngay cả gấu áo cũng không thể thương tổn được, đã bị một chưởng của đối phương đánh chết, người kia là ai? Còn trẻ như vậy mà lại có võ công cao cường như thế!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cứu người

Sau khi Lạc Tuyết thu hồi chưởng lại, đại não dần dần đỡ đỡ, thật sự là nàng đã giết người sao? Không, người đó đáng chết, nếu nàng không đánh trả, có lẽ người chết sẽ là nàng sao? Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, trên tay Lạc Tuyết vẫn còn dính máu tươi và trong nội tâm đang không ngừng điên cuồng, vẫn như thế đứng ở đó.

Phong Liệt Diễm vẫn gắt gao chú ý đến nhất cử nhất động của Lạc Tuyết, vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hần muốn ra tay giúp Lạc Tuyết đỡ một chưởng kia, nhưng lại thấy người nam tử gầy gò sử dụng một tuyệt chiêu Hậu Phát Chế Nhân tuyệt diệu như vậy, một kích đã trúng, nội tâm của hần không ngừng khen ngợi người nam tử bằng hữu này, đồng thời vì Lạc Tuyết mà nhủ thầm lo lắng, “Có phải hần đang có tâm sự?”

Nam Cung Việt đứng trên đài lại càng nhíu chặt mi tâm, lúc này mọi người mới phản ứng lại, tứ phía nhao nhao, hỏi: “Trang chủ Nam Cung, có phải bọn hần đã trúng độc rồi không? Có giải không?”

Nam Cung Việt nghiêm mặt, hướng xuống dưới đài phân phó: “Mau nhìn trên thân người kia có thuốc giải hay không?” Hạng người đi hạ độc luôn sợ

chính bản thân mình bị trúng độc, trên thân người luôn mang theo thuốc giải, nhưng đồ đệ của vua bách độc luôn luôn tự phụ, tự nhận rằng trong thiên hạ không ai có thể hạ độc được hắn, cho nên hắn cũng không mang theo thuốc giải bên người. Đương nhiên Nam Cung Việt biết điều này, lại không cam lòng, cố ôm một chút hy vọng mà kêu người.

Quả nhiên sau khi tìm liên lạc đầu. Khuôn mặt Nam Cung Việt càng trầm hơn, bởi vì bản thân hắn biết y thuật, trong võ lâm còn được tôn làm ‘Thánh thủ giải độc’, nhưng lại không nhìn ra chính xác là năm người này bị trúng độc gì, càng không có cách nào giải độc, ai, xem ra vua bách độc nên có bước phát triển mới về độc dược! Dùng tay dò xét hơi thở của một người trong số đó, bất hảo, vội vàng xem mạch, tâm mạch càng ngày càng yếu, sắc mặt Nam Cung Việt càng khó coi, bắt đầu nhìn về phía mọi người đang vây xem, lắc lắc đầu. Mọi người thấy vậy, nhất là những người có quan hệ với năm người này, nhao nhao kêu to, có người lớn tiếng kêu cứu, có người hướng Nam Cung Việt mà quỳ xuống. ....

Giữa những tiếng ồn ào, đột nhiên có một âm thanh lạnh lùng linh hoạt kỳ ảo vang lên: “Độc này. .... Ta tới giải!” Nói xong, người đó đã đáp xuống trên đài. Mọi người nhìn thấy, đúng là công tử áo trắng cụt tay kia!

Tinh thần thương tổn của Lạc Tuyết đã qua đi, đột nhiên nhớ lại trước kia, nàng học toàn bộ y thuật của sư công ‘Quý mặt thần y’, huống hồ còn có ‘Hồi hồi đan’ trong tay, giải độc này chỉ là chuyện nhỏ, liền nói.

Nam Cung Việt hướng về phía Lạc Tuyết chấp tay nói: “Vị công tử này có thể giải độc như đã nói, trước tiên lão phu sẽ ở đây cảm tạ. Thịnh công tử!” Mặc dù người này có bộ mặt lạnh lùng, nhưng Nam Cung Việt dựa vào hắn có thể từ trong ngàn người tóm được đồ đệ của vua bách độc, chỉ cần một chương mà giết chết, tin tưởng rằng nhất định người này có bản lĩnh, cho nên thật lòng nói lời cảm tạ.

Lạc Tuyết không hề trả lời, mà cúi người nhìn về phía năm người đang nằm trên đài. Sau khi kiểm tra độc dược, Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng, “Có bản lĩnh muốn hại người? Hừ!” Nói xong, tất cả mọi người đều cảm giác năm người kia có hy vọng, nhưng lại cảm thấy dường như người này quá mức cuồng ngạo, xem như trong thiên hạ không có kẻ nào có thể dạy dỗ hắn.

Mặc dù Nam Cung Việt cũng có cảm tưởng giống như mọi người, nhưng cứu người là chuyện không thể thất lễ, không tiện so đo noi: “Công tử đã có cách giải rồi sao?”

“Đó là đương nhiên! Nhưng. .... Ta sẽ không cứu những người không có liên quan!” Lạc Tuyết nâng lên nụ cười ác độc, khiến cho người khác không rét mà run.

“Công tử, người có ý gì? Thịnh công tử nói rồi!” Nam Cung Việt cau mày nói.

“Nếu ta cứu bọn hắn, bọn hắn sẽ thay ta làm một việc. Cụ thể là việc gì, ta sẽ tự mình nói với bọn hắn.” Lạc Tuyết nhìn vào ánh mắt của Nam Cung Việt, gằn từng chữ.

Mọi người bỗng xôn xao, Nam Cung Việt xanh mặt, trầm ngâm một lát nói: “Lão phu không làm chủ được bọn hắn, ít nhất phải đợi bọn hắn thức dậy rồi tự mình đáp ứng mới được.”

“Hào.” Lạc Tuyết đáp một tiếng, xuất ra một chương, thân thể năm người xếp thành một hàng, đem chân hợp khí trong lòng bàn tay, hướng vào sau lưng năm người kia rót vào, sau một lát, quả nhiên năm người kia đã tỉnh lại, Lạc Tuyết không nói lời vô ích: “Các ngươi bị trúng độc, chỉ có ta mới có thể giải, nhưng mà ta có một điều kiện, sau một tháng khi các ngươi đã khỏi hẳn, thay ta làm một việc, chuyện này còn phải xem các ngươi có can đảm hay không?”

“Chuyện gì?” Một người trong số đó hỏi.

“Đến lúc đó các ngươi sẽ biết, làm xong chuyện này, xem như chúng ta không thiếu nợ nhau, không còn bất kỳ quan hệ nào, như thế nào?” Lạc Tuyết tiếp tục nói.

“Nếu như chúng ta không đáp ứng?”

“Ha ha, vậy nhóm các ngươi cứ ngồi đó chờ độc phát thân vong đi! Các ngươi bị trúng độc, chính là hoa độc thất trùng thất Tây Vực, nếu như thời gian cứu chữa trì chậm trễ, trong vòng một canh giờ sẽ bỏ mạng, mà bản công tử, sẽ không miễn cưỡng các ngươi!” Lạc Tuyết nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều không biết nói gì hơn, người rất tuyệt tình! Phong Liệt Diễm khẽ cười, quả nhiên rất giống phong cách của hắn.

Năm người kia liếc nhìn nhau, cảm thấy mạng sống quan trọng hơn, tất cả đều gật đầu đáp ứng.

Lạc Tuyết trực tiếp đưa cho năm người mỗi người một viên ‘Hồi hồi đan’, theo như Ngọc Trần Tử nói, đan dược này có thể giải bách độc, trong đó bao gồm cả hoa độc thất trùng thất Tây Vực, cho nên sau nửa canh giờ, năm người kia đã có thể đứng lên, mọi người xem thế là đủ rồi, Nam Cung Việt cũng không ngừng cảm phục vị công tử áo trắng này.

Đột nhiên trong đám người có người lên tiếng, “Vây hôn sự này tiếp theo sẽ làm gì bây giờ?”

Tâm điểm một lần nữa được nhắc tới, Nam Cung Việt giơ tay phải lên, phía dưới nhất thời yên tĩnh, “Năm vị công tử thắng vừa rồi tạm thời không thể vận công, cho nên hôn sự này. ....”

“Phụ thân, hôn sự này ta tới quyết định!” Người nói chuyện là nhân vật chính vẫn chưa lộ diện – Nam Cung Nhục Lan. Chỉ thấy Nam Cung Nhục Lan nhảy lên đài, ánh mắt hướng nhìn từ phía, xung quanh bỗng nhiên thôn thốc, phải biết rằng Nam Cung Nhục Lan sinh ra đã rất xinh đẹp, được

nhiểm đào hoa, bởi vì tập võ, nên trên khuôn mặt rực rỡ lại có nhiều phần khí khái anh dũng, khiến người nhìn không tránh khỏi trong lòng nhộn nhạo.

Dường như Nam Cung Nhữ Lan biết mọi người sẽ có phản ứng này, đem ánh mắt đắc ý dừng lại trên người nam tử mới xuất hiện trên đài, nhưng trên mặt người nam tử áo trắng này không có chút gì là kinh diễm vì sắc, trừ bỏ sự lạnh nhạt, thì còn mang theo chút lạnh lùng.

“Nhữ Lan, con muốn quyết định như thế nào?” Nam Cung Việt hỏi.

“Ta muốn tại đây sáu người trên đài này trúng tuyển một người.” Nam Cung Nhữ Lan mỉm cười nói. “Sáu người?” Không chỉ có mình Nam Cung Việt khó hiểu, mọi người dưới đài lại càng nghi hoặc. “Đúng vậy nha, bao gồm cả hần!” Ngón tay Nam Cung Nhữ Lan chỉ về phía Lạc Tuyết, mà Lạc Tuyết vẫn không có biểu hiện gì, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Cái gì?” Mọi người dưới đài bất bình, nhân vật thần bí này không hề tham gia tuyển chọn mà, nghe được ý của Nam Cung Nhữ Lan, dường như là cố ý đối với người này. Vì thế, gan lớn không chịu thua bắt đầu kêu gào, “Chúng ta đều trải qua một vòng tỷ thí, nếu như hần có bản lĩnh thì đánh bại toàn bộ bọn ta, chúng ta sẽ để mặc cho tiểu thư làm chủ!” “Đúng, có bản lĩnh thì tỷ thí với bọn ta một trận!”

“Ta nghĩ muốn người làm vị hôn phu của ta, thế nào, người có nguyện ý cưới ta không?” Nam Cung Nhữ Lan nghe tiếng gào thét dưới đài, nở một nụ cười tuyệt mỹ, nhìn về phía công tử áo trắng trước mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cự tuyệt việc kết hôn (Thượng)

Lời của Nam Cung Nhữ Lan vừa nói ra, âm thanh kêu gào dưới đài lại càng lớn hơn nữa, người nào cũng không cam lòng khi bị một người ngoài đoạt mất danh tiếng, chiếm tiện nghi, mà Nam Cung Nhữ Lan và công tử áo trắng ở trên đài đều giống nhau, im lặng mà chìm đắm trong không gian của mình, dường như những thứ ở bên ngoài đều rất yên tĩnh.

Chẳng qua Nam Cung Nhữ Lan là ôm ước mơ và chờ mong, hoặc là có thể nói vẫn mang theo sự tự tin mà nhìn công tử áo trắng, mà trong lòng công tử áo trắng Lê Lạc Tuyết lại hết sức chán nản, trời xui đất khiến thế nào mà làm cho nàng không biết phải trả lời như thế nào, nếu như trực tiếp cự tuyệt, sợ rằng sẽ làm thương tổn đến mối tình đầu trước mặt này của cô nương, nếu như đáp ứng, nàng có thể cưới nàng ấy sao?

Trong đầu Lạc Tuyết nhất thời xẹt qua nhiều cách nghĩ, trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, Nam Cung Nhữ Lan đợi đứng một phút đồng hồ, không thấy đáp án, tiến một bước đến gần Lạc Tuyết, nhẹ nhàng trầm thấp nói: “Ta thích ngươi!” Mọi người nghe thấy, lại sôi trào lên một hồi, đều trừng mắt nhìn về phía nam tử cụt tay không biết tốt xấu kia.

Trời! Tuy rằng nữ nhân võ lâm không có nhiều lễ nghi kiêng kỵ như các tiểu thư khuê các, ở trước mặt, lại thông báo với mọi người trong thiên hạ, cũng quá là phóng khoáng rồi! Lạc Tuyết vì những lời này mà có chút đỏ mặt, may mà đủ lý trí, vì thế đành phải nhẫn tâm ‘Hừ’ một tiếng nói: “Ngươi thích ta, đó là chuyện của ngươi! Ta và ngươi không phải là người cùng trên một con đường, cho nên, tiểu thư vẫn nên lựa chọn rể tốt đi!”

Lạc Tuyết vừa tuyệt tình nói xong, Nam Cung Nhữ Lan còn chưa kịp phản ứng lại, dưới đài có hơn mười bóng người phi lên, đều bất bình vì làm tổn thương Nam Cung Nhữ Lan, nhất thời, đao, kiếm nhao nhao kêu hô hướng về phía người Lạc Tuyết, vừa rồi Lạc Tuyết đã giết người, không muốn lại một lần nữa đã thương người, chỉ vung vẩy tay áo tránh né, nhưng những người đó thấy vậy, cho rằng Lạc Tuyết không địch lại nổi, nên xuống tay càng hung hiểm hơn, nhiều chiêu đánh tới chỗ hiểm của Lạc Tuyết, Lạc Tuyết lắc mình né một kiếm đang hướng về phía ngực nàng, giật dử, thân thể dựng đứng bay lên không, hét lớn: “Hừ! Các ngươi muốn chơi đùa sao, bản công tử đây sẽ chơi cùng các ngươi!”

Khi đang nói chuyện, Hòa Vân Kiếm treo bên hông Lạc Tuyết từ một nhuyễn kiếm đã biến thành một lưỡi dao sắc bén nắm bên tay phải, không ai có thể thấy rõ làm sao mà thanh kiếm đó ra ngoài thế nào, trong chốc lát hơn mười người ngã xuống đất, trong miệng thổ huyết, Lạc Tuyết rút kiếm dựng ở chính giữa, đem những người có liên quan kia đang kêu ‘Ôi’ lạnh lùng nhìn một vòng, mày phượng khê cong, “Như thế nào? Còn muốn tiếp tục không?”

Đối với vị công tử thần bí này Nam Cung Việt càng kính hãi, một kiếm vừa rồi, giống như đã từng gặp qua, dường như....

Lạc Tuyết vừa mới nói xong, số người từ dưới đài nhảy lên còn nhiều gấp đôi so với vừa nãy, “Thật đúng là con người cuồng vọng! Ngươi từ nơi nào? Chẳng lẽ chúng ta từ Vô Lâm Hội Trung Nguyên lại sợ ngươi sao?”

“Là đại trượng phu hãy để lại danh hào!”

“Đúng, hãy xưng tên ra, chúng ta không giết hạng người vô danh!”

“Ha ha ha!” Lạc Tuyết cảm thấy vô cùng buồn cười, “Muốn biết? Hãy đánh thắng bản công tử rồi nói sau!”

Phong Liệt Diễm đã không còn cách nào để hình dung những rung động của mình dành cho Vân Hận Thiên, cư nhiên lại có thể cự tuyệt việc kết hôn? Thấy được một kiếm kia của Vân Hận Thiên, hần tin tưởng rằng cả thiên hạ không ai có thể đỡ được, chính là hần, mà cũng có thể không, công tử áo trắng cụt tay Vân Hận Thiên là người có tài nghệ tuyệt vời trong thiên hạ, đây cũng là ngoài dự đoán của hần, cho nên hiện tại hần cũng không lo lắng

chút nào cho hắn ta, ngược lại lại mang tâm tình xem trò vui để xem hắn làm sao đề giáo huấn những tên giang hồ đạo nghĩa liên quan kia, cái đồ không biết sống chết.

Lạc Tuyết rút kiếm phi thân lên, sao đó lấy kiếm thứ tư ‘Ám ảnh trùng điệp’ trong Tiêu Dao Thập Tam Kiếm ra công kích về phía mọi người, một kiếm này có mười loại biến hóa, thân thể càng lúc càng nhanh, mọi kiếm khí tiến công trên quần áo Lạc Tuyết, lại giống như một bộ giáp có sức mạnh vô địch, đều bị bắn trở về, khí thế của Hỏa Vân Kiếm càng ngày càng mạnh, toàn bộ thân kiếm đều nổi lên màu xanh lạnh lẽo, Lạc Tuyết đảo qua một kiếm, sau đó yên tĩnh thu lại, vung văng đứng trên đài. Mà những người có liên quan kia giống như bị điểm huyết, đứng ở trên đài, ngay sau đó, tất cả ngã xuống rầm rầm, đao kiếm nhao nhao rớt xuống.

Một trận chiến này, tâm hồn mọi người đều bị kinh sợ, hôm nay phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ, còn không có lấy một người có thể dùng mấy chiêu bên trong mà đánh gục những người trong một khoảng thời gian, bởi vì những người đến hôm nay đều có võ công tầm thường? Nhiều người tấn công như vậy, vẫn như cũ không thể đụng đến góc áo của đối phương, rốt cuộc người này có tuyệt thế võ công gì?

Khóe môi Lạc Tuyết khẽ cong lên, thoáng hiện lên một nụ cười, vết máu từ trên mi tâm Lạc Tuyết thay đổi màu sắc, mọi người kinh hãi đến mất hồn, Lạc Tuyết dùng nội công thúc giục, khiến cho âm thanh mình phát ra cao hơn gấp mười lần, nói: “Hừ, Võ Lâm Hội Trung Nguyên mà không chịu nổi một kích này sao? Còn có người muốn lên nữa không? Hôm nay bản công tử sẽ tiếp tới cùng!”

Dưới đài không còn một ai lên tiếng, Lạc Tuyết nói tiếp: “Hôm nay chuyện đấu võ kén rẻ, bản thân Hận Vân Thiên không có suy nghĩ gì, Vân mỗ chỉ là đến đây xem náo nhiệt, vừa khéo lại phát hiện ra người làm trái ý trang chủ Nam Cung, muốn đẩy năm người thẳng vào chỗ chết, Vân mỗ xuất thủ cứu đồng bạn của các ngươi, mà các ngươi lại lấy oán trả ơn, cùng nhau tấn công Vân mỗ, đây không phải là đạo lý của Võ Lâm? Hôm nay Vân mỗ hạ thủ lưu tình, nếu hôm nay ở đây ta muốn lấy mạng các ngươi, đều dễ như trở bàn tay!”

Rốt cuộc Lạc Tuyết cũng tin tưởng lời của Ngọc Trần Từ, võ công nàng học được gần như là võ công thất truyền, hôm nay nàng xuất chiêu vài lần, nàng mới lĩnh giáo được điều này, một kiếm vừa rồi nàng chỉ dùng đến năm phần sức lực, nếu như dùng toàn bộ sức lực, chỉ sợ bây giờ trên đài máu chảy thành sông rồi. Bây giờ không phải là thời điểm nàng muốn mạng của bọn hắn, ha ha, kế hoạch báo thù của nàng vẫn còn phải dựa vào bọn hắn để hoàn thành!

Lời nói của Lạc Tuyết thể hiện rõ ràng thái độ miệt thị Võ Lâm đến tột cùng, nhưng lại không ai dám đứng ra phản bác, ánh trời chiều dưới sàn đấu tĩnh lặng đến mức đều có thể nghe được tiếng hít thở, Nam Cung Việt nhìn vị công tử áo trắng tự xưng là Vân Hận Thiên, quả thật hắn có khả năng để nói ra những lời kiêu ngạo như thế, bởi vì vừa rồi hắn đã sử dụng kiếm pháp và chuỗi kiếm này, mà ba mươi năm nay Nam Cung Việt đang tìm kiếm, khiến cho hắn cả đời này cũng không thể quên được khiếp pháp tuyệt vời như vậy, nhưng mà ‘Thiên hạ đệ nhất cao thủ’ – Ngọc Trần Từ không phải đã mất tích hai mươi năm nay rồi sao? Vị công tử này có quan hệ gì với Ngọc Trần Từ? Nam Cung Việt chau mày, lòng hiếu kỳ đã gọi lên dục vọng trong lòng hắn.

Lạc Tuyết sau khi nói ra những lời cay độc, xoay người nhìn về phía Nam Cung Nhượng Lan, “Tiểu thư Nam Cung, dù bất cứ chuyện gì xảy ra một khi Vân mỗ đã quyết định, sẽ không thay đổi. Hơn nữa, tiểu thư không nhìn thấy sao? Vân mỗ chỉ còn một cánh tay, làm sao có thể xứng đáng với tiểu thư?”

Nam Cung Nhượng Lan nghe lời này liền kích động muốn giữ chặt ống tay áo Lạc Tuyết, bị Lạc Tuyết nhanh nhẹn tránh đi, về mặt Nam Cung Nhượng Lan cứng ngắc, sau đó lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ tươi cười dịu dàng như trước, nhẹ nhàng nói: “Ta không thêm để ý, ta nghĩ muốn làm cho người một cánh tay khác, được không?”

Tất cả mọi người đều nhìn chăm chú vào Nam Cung Nhượng Lan, một nữ tử đã nói đến mức này rồi, mà còn không phải là một nữ tử bình thường, người người đều muốn xem cái người lãnh khốc tuyệt tình này có thể bị cảm động hay không?

Phong Liệt Diễm nắm chặt quả đấm, không biết vì sao, mà hắn lại khẩn trương khi Vân Hận Thiên sắp đưa ra quyết định, vì thế đồng tử co rút lại gắt gao theo dõi đôi mắt trong veo lạnh lùng mà lạnh nhạt ở trên đài kia.....

Đứng ở trên cao khi có ngàn người phía dưới đang chờ mong, công tử cắt tay Vân Hận Thiên, cuốt cùng cũng đã mở miệng.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cự tuyệt hôn ước (Hạ)

Lạc Tuyết thấy Nam Cung Nhượng Lan cố chấp như vậy, bỗng nhiên lại nghĩ đến mình năm đó, cũng giống như vậy không tự kim hãm được, cũng là giống như nàng ấy lúc này vừa gặp đã yêu, nhưng mà đến cuối cùng nàng đạt được cái gì?

Nỗi đau khổ trong lòng nàng lập tức trào dâng trong lòng, trong cổ họng bỗng nhiên một chút mùi tanh của máu, rồi từ trên khóe miệng Lạc Tuyết chậm chậm chảy xuống những giọt máu của sự đau xót, những giọt máu này còn dính lại bên môi nàng không hề biến mất, màu máu đỏ tươi thật sự rất chói mắt, so sánh với mi tâm đỏ tươi của nàng là hai màu trái ngược với nhau hoàn toàn, Lạc Tuyết về mặt đau thương cười, con ngươi trong nháy mắt trở nên lạnh hơn, tuyệt tình hơn, nhìn về phía Nam Cung Nhượng Lan nói rõ ràng: "Ngươi có nghe hay không, ta sẽ không thích ngươi, vĩnh viễn sẽ không, ngươi nên chết tâm tư này đi! Đi tìm một người yêu ngươi và ngươi thương hắn đó mới là nam nhân của ngươi!"

Nam Cung Nhượng Lan mím chặt môi, cố nén lại nước mắt trong con ngươi, kiên quyết nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Lạc Tuyết, "Huynh cũng nghe cho

rõ đây, ta Nam Cung Nhực Lan sẽ không dễ dàng lùi bước như vậy đâu, ta sẽ dùng trái tim của ta từng giọt từng giọt hòa tan trái tim lạnh lẽo của huynh, mang lại ấm áp cho huynh!"

Mọi người đều im lặng nghe lời đối thoại của hai người, Nam Cung Nhực Lan quyết tâm làm cảm động bọn họ, không còn ai còn đứng ra tranh làm con rể Nam Cung gia nữa, nghĩ đến bạch y công tử Vân Hận Thiên này trong lòng nhất định là vì chuyện bản thân bị cụt tay nên trong lòng vẫn đau khổ, trong lòng hận thù nhiều hơn, mới bởi vì một câu nói của Nam Cung Nhực Lan đã phun một ngụm máu, cho nên ánh mắt mọi người nhìn về phía Vân Hận Thiên thái độ thù địch đã giảm bớt, không ít người ngược lại nảy sinh ra một chút cảm thông.

Trong lòng Phong Liệt Diễm rất căng thẳng, đứng trong chỗ lát, nhưng mà vẫn không khống chế sự lo lắng trong lòng, từ góc tối dùng khinh công nhảy lên, bay lên cái bàn, mọi người thấy lại đột nhiên xuất hiện thêm một người nữa, kinh hãi, nhìn thêm một lần nữa, ồn ào kêu lên, "Là Thiếu Trang Chủ Liệt Diễm Sơn Trang!" "Đúng, đó là Phong Liệt Diễm!"

Trên đài ngoại trừ năm người lúc này đã đi xuống đường thương, chỉ còn lại bốn người, Nam Cung Việt, Nam Cung Nhực Lan, Phong Liệt Diễm và trong mắt bọn họ Vân Hận Thiên!

Đối với việc Phong Liệt Diễm đột nhiên xuất hiện, Nam Cung Việt cũng không kinh ngạc quá nhiều, bởi vì Phong Liệt Diễm mấy ngày trước đã đến trên trang, chỉ là hắn không phải là tới đây để tham gia tỷ võ kén rể, mà là giống như vị này công tử cụt tay này, đến để xem náo nhiệt. Nam Cung Việt nhíu mày, tiểu tử này lúc này lên đây làm gì?

"Diễm ca ca!" Nam Cung Nhực Lan nhìn Phong Liệt Diễm cười gọi một tiếng.

Phong Liệt Diễm trước tiên quay sang Nam Cung Việt ôm quyền chào hỏi: "Thế bá!" sau khi Nam Cung Việt gật đầu, mới nhìn về phía Nam Cung Nhực Lan, "Nhực Lan muội muội! Chuyện ngày hôm nay trước tiên cứ như vậy đi, Vân công tử cũng mệt mỏi rồi, còn nữa, ép buộc người khác làm người ta khó chịu cuối cùng cũng không được gì, hơn nữa đây còn là chung thân đại sự?"

Nam Cung Nhực Lan vội vàng nói: "Diễm ca ca, huynh không giúp muội sao?"

"Không phải là huynh không giúp muội, nếu như muội và huynh ấy có duyên, nguyệt lão tất nhiên nối tơ hồng, muốn tránh cũng trốn không được, muội nói không phải sao?" Phong Liệt Diễm cười vui vẻ giống như ánh mặt trời sáng rực rỡ, Nam Cung Nhực Lan cụp mí mắt xuống, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên, từ trong tay áo lấy ra một mảnh khăn vuông, muốn giúp Lạc Tuyết lau đi vết máu ở khóe miệng, nhưng Lạc Tuyết lại theo bản năng nghiêng người tránh đi, Nam Cung Nhực Lan muốn giúp mà không được nên cố nén nước mắt tràn mi mà rơi xuống, vừa hận lại vừa yêu nhìn Lạc Tuyết một chút, sau đó dậm chân một cái nhảy xuống đài, chạy về phía đại sảnh mà đi.

Lạc Tuyết đối với việc Phong Liệt Diễm đột nhiên xuất hiện thoáng ngây ra một lúc, sau đó lại khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt thường ngày, người này hình như rất thích nhiều chuyện, nhưng mà nàng cũng cảm kích hắn giúp đỡ đuổi Nam Cung Nhực Lan đi, Lạc Tuyết nhìn hai nam nhân này một lát, nhìn về phía Nam Cung Việt mở miệng nói: "Nam Cung Trang chủ, phiền ngài chuyển lời này lại cho năm vị công tử, một tháng sau Vân mỗ sẽ chờ bọn hắn ở Liệt Diễm Sơn Trang, nếu như có người trái với lời ước không đến, Vân mỗ nếu đã có thể cứu sống tính mạng của bọn họ, cũng có thể vì Diễm Vương mà thu hồi cái mạng kia"

Lạc Tuyết vừa dứt lời, phi thân xuống, màu trắng của lụa mỏng theo ánh trời chiều tà dư âm tung bay, rất nhiều tiếng than đau buồn truyền đến, đợi đến lúc mọi người lấy lại tinh thần, tiếng tiêu cùng công tử cụt tay trong đại hội tỷ võ kén rể Nam Cung gia vang danh khắp nơi nổi danh thiên hạ lan truyền xa mấy dặm!

Mà bốn chữ "Liệt Diễm Sơn Trang" vừa được Lạc Tuyết nói ra, mọi người đều muốn Phong Liệt Diễm đưa ra một lời giải thích, giữa bọn họ suy cho cùng thì có quan hệ gì? Vị công tử cụt tay này rốt cuộc là người phương nào?

Phong Liệt Diễm lại mừng rỡ cong khóe môi lên, cũng không trả lời câu hỏi của mọi người, chạy về hướng Lạc Tuyết vừa rời đi đuổi theo, để lại rất nhiều bí mật cho người đời.

Lạc Tuyết một mạch chạy đi hơn mười dặm, lúc đến bên cạnh một khe núi mới dừng lại.

Tiếng tiêu lại vang lên, đau thương cùng Lạc Tuyết, Lạc Tuyết cảm hận tung người bay vào trong khe núi, vốn dĩ bóng dáng của nàng đã gầy yếu lúc này lại lộ ra vẻ đơn bạc, làm cho người ta không nhận được ý nghĩ muốn lại gần để bảo vệ, ôm vào trong ngực dành cho toàn bộ ấm áp.

Phong Liệt Diễm đứng ở phía sao bóng dáng này một lúc lâu, trong lòng nảy sinh một loại tình cảm mà trong 27 năm qua hắn chưa từng được trải qua, đối mặt với một nam tử thân thể không hoàn chỉnh như thế này, hắn lại có cảm giác thương tiếc, Phong Liệt Diễm cảm tức rất nhanh nắm chặt quả đấm của mình, hắn bị điên rồi sao? Hắn làm sao có thể có suy nghĩ như vậy đối với một nam nhân. . . . .

Từ lúc Phong Liệt Diễm vừa mới đặt chân đến gần đây, Lạc Tuyết đã biết hắn đi theo, nhưng mà Lạc Tuyết không muốn quay đầu lại, cũng không muốn lên tiếng, chỉ đứng ở nơi đó, một khúc tiếp một khúc thối lên, lúc thì bán khoán, lúc thì bi thương, theo biến hóa theo cảm xúc Lạc Tuyết, tiếng tiêu càng ngày càng gấp gáp, càng lúc càng nhanh, mãi cho đến khi có một tiếng hét dài, khe núi bắt đầu phát ra sóng to gió lớn, rồi sau đó dần dần bình thường trở lại.

"Vân đệ!" Phong Liệt Diễm sau khi khiếp sợ đi qua, khẽ gọi.

Lạc Tuyết quay đầu lại, "Người gọi ta có chuyện gì?"

"Nhìn tuổi Phong mỗ so với đệ lớn hơn, nếu chúng ta không phải kẻ địch, ta gọi đệ một tiếng Vân đệ, đệ sẽ không trách móc chứ?" Phong Liệt Diễm ở

dưới màn đêm cười đến gió nhẹ nước chảy.

Lạc Tuyết bị nụ cười tươi của hắn làm giật mình, bao nhiêu lâu không nhìn thấy hắn cười? Hơn năm năm rồi sao? Không, cho tới bây giờ nụ cười như vậy cũng không phải dành cho một người như nàng, cường cầu thì có ích lợi gì?

Phong Liệt Diễm thấy Lạc Tuyết lại chìm trong tâm sự của chính mình không thể tự thoát khỏi, lại ngược lại hỏi: "Vân đệ nếu như không có chuyện gì, Phong mỗ dẫn đệ đến Liệt Diễm Sơn Trang! Cũng để cho Phong mỗ tận sức làm chủ nhà!"

"Không cần. Phong thiếu chủ có ý tốt Vân mỗ xin nhận, đã như vậy xin cáo biệt!" Lạc Tuyết xoay người muốn đi, bị Phong Liệt Diễm ngăn lại, "Vân đệ không phải đã hẹn năm vị kia một tháng sau ở Liệt Diễm Sơn Trang sao? Sao không đi cùng ta đến Sơn Trang dừng lại một khoảng thời gian, sau khi gặp mặt sẽ rời đi?"

Lạc Tuyết cân nhắc lời nói của Phong Liệt Diễm, lâu sau, gật đầu đồng ý, "Được."

.....

Trên võ lâm nhanh chóng dấy lên đủ loại truyền thuyết về công tử cụt tay, Người này toàn thân lộ ra một câu đố như một nhân vật thần thoại, người võ công cao như vậy tại sao lại bị người khác chém đứt một cánh tay? Một tháng sau rốt cuộc hắn muốn nắm người kia làm chuyện gì?

Nhất thời suy đoán, ánh mắt kỳ vọng rồi rít theo dõi nơi duy nhất có liên lạc với vị công tử cụt tay kia đó chính là Liệt Diễm Sơn Trang, mà trong lúc này nhân vật chính của câu chuyện là Lê Lạc Tuyết bây giờ đang trên đường đi về phía Liệt Diễm Sơn Trang. ....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Không hiểu rõ cảm xúc

Liệt Diễm Sơn Trang và Nam Cung thế gia mặc dù đều ở phía ngoài thành Tê Châu, nhưng một nhà ở phía đông, một nhà lại ở phía tây. Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm cười ngửa suốt đêm lên đường, nửa đêm, cuối cùng cũng đến nơi.

Bọn hạ nhân ra nghênh đón, đối với Phong Liệt Diễm lúc này trở về trang cũng không lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, vì chuyện như vậy đối với Phong Liệt Diễm đã là chuyện thường rồi, nhưng mà đối với việc Phong Liệt Diễm mang một người trở về lại cực kỳ tò mò, Lạc Tuyết biết bọn họ tò mò cái gì, liền mặt lạnh, nhìn về phía Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm cảm thấy Lạc Tuyết không vui, nên phát tay ra lệnh toàn bộ mọi người lui ra, sau đó phân phó quản gia chuẩn bị một gian phòng cho Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết từ lúc đi trên đường cho đến bây giờ, một câu nói cũng không nói, lúc này đối với sự nhiệt tình đãi khách của Phong Liệt Diễm, cũng không nói một chữ cảm ơn, bay thẳng đến phía sau trang viên, nhìn thấy quản gia đi phía trước mỗi lần đi được hai bước, lại quay đầu lại nhìn về Phong Liệt Diễm với vẻ mặt khó hiểu cùng biểu lộ cảm giác giận dữ, Phong Liệt Diễm nói nhỏ ám hiệu với ông ta "Hầu hạ cho tốt", lại cười bản thân mình, hẳn đây được tính là bẽ mặt đập vào chân của mình không —— tự làm tự chịu?

Lạc Tuyết vừa mới vào phòng, thì sau đó có hai nha đầu trẻ tuổi cũng đi vào theo, "Ra mắt công tử, chúng ta là tuân mệnh tới hầu hạ công tử việc sinh hoạt hàng ngày. Ta là Xuân Hoa, nàng ấy là Thu Nguyệt." Hai người đến ra mắt, một người trong hai nha đầu đó nói.

Lạc Tuyết lập tức nhíu mày, nói: "Ta không cần bất luận kẻ nào hầu hạ, các người đi ra ngoài đi."

"Công tử?" Một người khác nha đầu vội vã muốn nói gì đó, lại bị Lạc Tuyết trực tiếp cắt đứt: "Các người nghe không hiểu sao? Bản công tử không cần người hầu hạ!"

Nàng hiện tại nữ giả nam trang, làm sao dám để cho người ta hầu hạ? Hơn nữa những năm này sống ở "Hồi hồn cốc", nàng tập thói quen sống với một mình tự chăm sóc bản thân với một cánh tay, cảm giác được người khác nâng trong lòng bàn tay chăm sóc cẩn thận, đã sớm không tồn tại nữa, vì vậy, nàng mới có thể từ chối ý tốt của Phong Liệt Diễm một cách thẳng thừng như vậy.

Mà Phong Liệt Diễm cùng đi theo hai người đó đến cửa đã nghe thấy Lạc Tuyết lạnh lùng từ chối, hẳn bây giờ hình như đã hiểu rõ Lạc Tuyết hơn, sau đó xoay người lại phỉ hai nha đầu nói: "Các người không cần hầu hạ nữa, đi xuống đi."

Hai nha đầu nghe giọng nói của Thiếu chủ bọn họ nói như vậy, vội vàng xoay người: "Dạ, Thiếu Trang Chủ!" Sau đó khom người lui ra.

Trong phòng chỉ còn sót hai người Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm, không khí nhất thời có chút xấu hổ, bởi vì lúc này Phong Liệt Diễm nhìn về Lạc Tuyết bằng một ánh mắt hết sức nóng bỏng, Lạc Tuyết nhip tim đập nhanh hơn một chút, lập tức quay mặt sang hướng khác, đang định mở miệng, lại nghe

Phong Liệt Diễm dùng âm thanh hơi khàn khàn nói: "Hận Thiên? Đưa cái chữ hận này xóa có được hay không? Ta chỉ gọi đệ là Vân Thiên, Vân Thiên, đệ rốt cuộc là đến từ đâu?"

"Phong thiếu chủ, người không cảm thấy người hỏi rất nhiều sao?" Lạc Tuyết lạnh lùng lên tiếng, dùng nó để che giấu một chút bối rối lúc vừa rồi.

"Đệ nói chuyện với ta nhất định cứ phải lạnh nhạt như vậy à? Chúng ta cũng có thể được xem là bạn bè mà?" Phong Liệt Diễm chau mày lại nói.

"Bạn bè? Chúng ta chỉ gặp mặt có hai lần, có thể gọi là bạn bè sao?" Lạc Tuyết trả lời lại một cách mỉa mai.

"Chẳng lẽ chỉ có gặp nhau nhiều lần, mới xem là bạn bè sao? Người với người chung sống với nhau cứ phải cần dùng thời gian để kết luận tình cảm ư? Tình cảm giữa bạn bè duyên phận do ông trời định, giống như là hôn nhân vậy, gặp mặt một lần, có lẽ chính là chuyện cả một đời." Phong Liệt Diễm từng bước tiến tới gần, ánh mắt lại càng thêm nóng rực, Lạc Tuyết nghe không hiểu trong lời nói của hắn có đang ám chỉ điều gì hay không, trong lòng buồn bực không thể chịu nổi, nhỏ giọng quát: "Tùy người muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ! Ta nhất định không nói, nếu như người cứ khẳng khẳng như vậy, ta lập tức đi khỏi Liệt Diễm Sơn Trang!"

Phong Liệt Diễm im lặng, trên mặt rõ ràng có tức giận, nhưng cuối cùng không có phát ra, hẳn đây là đang làm gì? Tại sao từ lần đầu tiên nhìn thấy người này, hắn làm ra những chuyện mà hắn chưa bao giờ làm? Đáng chết! Hắn Phong Liệt Diễm tung hoành trong giới thương nhân, võ lâm, thiện ác hai phái, chưa khi nào phải chịu uất ức như vậy cả? Nhìn nụ cười vô hại kia, lại trong phút chốc đã chôn vùi tính mạng và tương lai biết bao nhiêu người? Hôm nay cuối cùng. . . . .

Phong Liệt Diễm tại đứng nguyên một chỗ chừng một khắc đồng hồ, nhìn nhau với Lạc Tuyết bằng một ánh mắt lạnh lẽo trong một khắc đồng hồ, cuối cùng cũng chủ động đầu hàng mà kết thúc tình trạng này. "Vân Thiên, đệ nghỉ ngơi đi, ta sẽ không hỏi đệ nữa, ta sẽ chờ đến một ngày đệ có thể chủ động nói cho ta biết chuyện liên quan đến quá khứ của đệ."

Nhìn thấy Lạc Tuyết sau khi nghe xong vẻ mặt vẫn không có gì khác thường, Phong Liệt Diễm đành thở dài một hơi rồi rời đi.

Lạc Tuyết đóng cửa lại, không cời ý phục cứ thế trực tiếp nằm trên giường, trong lòng cảm thấy đủ ngũ vị. Phong Liệt Diễm kia như thế lại có vẻ giống như là cảm thấy hứng thú đối với nàng? Chẳng lẽ hắn có ham muốn đoàn tụ? Không thể nào đâu? Nhìn hắn bình thường là một nam nhân hào hoa phong nhã thế? Hay là đúng thật như hắn nói, hắn chỉ là đơn thuần là muốn kết bạn cùng nàng?

Lạc Tuyết một đêm này ngủ cũng không được ngon giấc lắm, những ý nghĩ hỗn loạn cứ mãi chiếm cứ đầu óc của nàng cho đến nửa đêm, cho đến lúc tờ mờ sáng mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

. . . . .

Mà cũng trong lúc đó ở trong Trang Thân Vương phủ thành Uyển An cũng có một người một đêm chưa chợp mắt. ở trong thư phòng ngọn đèn dầu vẫn sáng, ngẫu nhiên một trận gió nhẹ thổi qua phía trước cửa sổ, ngọn lửa nhanh phụt sáng lên, phát ra một vầng sáng màu vàng, chiếu vào trên mặt người nam nhân ngồi trước bàn suy nghĩ sâu xa, cơ trí, lạnh nhạt, còn có một ít phiền muộn. Lý Tắc đang đứng một bên im lặng, chờ đợi Long Ngạo Thiên phân phó bất cứ lúc nào.

Long Ngạo Thiên suy nghĩ một lúc thật lâu, mới nhàn nhạt mở miệng nói: "Lý Tắc, tin tức chuẩn xác không?"

"Dạ, tuyệt đối có thể tin được. Đây là "12 ứng" do chúng ta phái đi làm nội ứng ở Nam Chiếu quốc truyền tin tức về, hiện nay toàn bộ thực quyền Nam Chiếu quốc đã nằm toàn bộ trong tay thái tử của bọn họ Yên Băng Hàn, người tên Yên Băng Hàn này lãnh khốc vô tình, tâm cơ khá sâu, dã tâm rất lớn, muốn đem thế lực của mình tóm thâu Đại Kim về làm chư hầu của Nam Chiếu quốc, hiện đang lấy một lượng tiền lớn tập hợp các nhân vật có tài trí kiệt xuất ở trong thiên hạ chi, cho dù là hai phái chính tà, nhân vật anh hùng hoặc là bọn trộm cắp cướp bóc đều thu về, chỉ thành thạo một nghề gì đó, đều được thu dưới trướng của hắn." Lý Tắc trả lời.

"Ừ, xem ra là một nhân vật lớn. Nhưng mà hắn cũng không tránh khỏi tự phụ quá cao rồi, nghĩ chiếm lấy Đại Kim ta? Nắm mơ! Chuyện Đại Lương tiến hành đến bước nào rồi hả?" Long Ngạo Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu hỏi.

"Bẩm vương gia, rất thuận lợi, mới vừa nhận được tin tức cấp báo từ Lý Thông, đã tuyển chọn đủ hai mươi vạn binh mã, hiện tại cần thiết nhất là phái một vị Tướng quân đến đó, tiến hành huấn luyện trước khi chiến đấu."

"Ừ, Tốt lắm, chuyện này Bồn vương hôm trước đã thương lượng qua cùng hoàng rồi, quyết định phái người qua đó, mặt chỉ ngày mai sẽ được đưa tới, nhớ kỹ vạn lần không được tiết lộ tin tức ra ngoài, chỉ cần có thể che giấu Thượng Quan Lôi ba tháng là được, ba tháng sau, Hừ! Bồn vương nhìn hắn còn có thể làm âm mưu như thế nào!" Long Ngạo Thiên trong mắt hiện ra ánh sáng khát máu, chuyện này hắn và Hoàng thượng Long Ngự Thiên đã bố trí kế hoạch bốn năm rồi, lựa chọn địa điểm, xoay sở tiền bạc, tuyển chọn người, phong tỏa tin tức từ từ, chính là vì để đối phó với binh quyền trong tay Thượng Quan gia, hắn muốn huấn luyện ra một đội quân chỉ trung thành với một mình hoàng đế Đại Kim, không chỉ đánh đầu thắng đó, không có gì cần nói, đội quân Bách Chiến Bách Thắng, một khi đến chỗ nào, người người nghe thấy đã phải khiếp sợ về đội quân, cho nên hắn quyết định muốn Lý Tắc qua đó chỉ huy, bởi vì bên cạnh hắn chỉ có Lý Tắc là một người có đầy đủ năng lực và long trung thành để hoàn thành nhiệm vụ này.

Lý Tắc không ý kiến gì gật đầu nhận mệnh rồi đi.

Lúc đó bên trong phòng chỉ còn lại một mình Long Ngạo Thiên, cảm giác cô độc lập tức bao phủ lấy tim của hắn, bàn tay chạm vào trong tay áo, chạm đến tấm khăn gấm hình vuông được thêu hoa mai kia, thì chớp mắt thân thể run run một chút, không có nàng, hẳn thật sự muốn sống cô độc cả đời. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Nam Cung Nhục Lan xuất hiện

Khi ánh mặt trời nhẹ nhàng nhu hòa chiếu vào cửa sổ, Lạc Tuyết mới nhẹ hé mắt ra, cảm giác hơi nhức đầu, liền miễn cưỡng ngồi xếp bằng lên, điều tức một lát, toàn thân lập tức nhẹ nhàng dễ chịu hơn, vô cùng thoải mái.

Mới vừa mở cửa phòng ra, đã nhìn thấy quần gia đã đứng ở trước cửa, trong lòng Lạc Tuyết cười thầm một chút, nàng đã sớm biết có người ở bên ngoài, nếu không dám vào, nàng cũng không cần thiết đặc biệt ra mời, cho nên lúc này nhìn về phía quần gia trong ánh mắt đã viết rõ câu, "Có chuyện gì nói ra đi."

Quần gia kia lúc này không giống như hôm qua tỏ ra không vừa lòng và tức giận, Thiếu Trang Chủ của bọn hắn xem trọng vị khách này như vậy, hẳn sao tiếp đón không chu đáo? Vào lúc này thấy vị công tử lạnh như băng này thức dậy, vội chấp tay nói: "Vân công tử, chủ nhân nhà ta mời ngài đến "Phong Nhã các" dùng đồ ăn sáng."

Lạc Tuyết gật đầu, tỏ ý đã biết, nên đi theo quần gia vòng qua mấy hành lang gấp khúc thì đến "Phong Nhã các" đặt ở trong hoa viên. "Phong Nhã các" được tắm gội trong ánh mặt trời sáng sớm, hơn nữa trong không khí lại có sương mù, những giọt sương long lanh giữa bầu trời, những cánh hoa mới nở cũng mang theo một chút long lanh trong suốt của những giọt sương, nhẹ bay xuống xung quanh đình, mà Phong Liệt Diễm toàn thân khoác một trường sam màu trắng và bên ngoài khoác áo mỏng màu bạc, mái tóc đen nhánh tự nhiên buông xuống sau lưng, cứ như vậy tùy ý đứng ở trong đình, hàng lông mày kiếm mục, khóe miệng nhẹ giương lên, vốn là bản thân hắn đã rất anh tuấn, hào quang lại càng thêm tỏa ra bốn phía, làm người ta không dời mắt được.

Lạc Tuyết dừng bước lại, nhìn thấy tình cảnh này, nàng lại ngăn người trong chốc lát nhớ đến hậu hoa viên Lê phủ "Kính Hoa Thủy Nguyệt các" của cha mẹ nuôi nàng, bóng dáng Long Ngao Thiên đứng dưới chùa Kim Hoa, dưới cây hoa quế ở "Hà Nguyệt trai" lặng lẽ nói lời yêu thương. . . . . Giống như là thủy triều dâng lên ngay trước mắt, chống lại ánh mắt ân cần dịu dàng của Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết nhắm mắt khép hờ lại, sau đó điều chỉnh thật tốt tâm tình, mới đi vào trong "Phong Nhã các".

"Vân Thiên? Đệ không sao chứ? Có phải hôm qua đệ bị đá thương tâm mạch?" Phong Liệt diễm nhíu mày lại hỏi.

"Không sao." Lạc Tuyết trả lời đơn giản hai chữ, để che giấu tâm trạng phức tạp khó nói của mình.

"Ừm, không có việc gì là tốt." Phong Liệt Diễm khẽ mỉm cười, "Nhanh ăn điểm tâm sáng đi, đây là những món ăn sáng nay ta mời đầu bếp nổi danh nhất Phụng Tiên về làm, hương vị rất ngon, đệ nếm thử một chút."

Lạc Tuyết theo lời nói của hắn ngồi xuống ăn, hai người im lặng dùng hết phần điểm tâm sáng của mình.

Sau khi kết thúc bữa ăn, Phong Liệt Diễm mang theo Lạc Tuyết đi dạo quanh Liệt Diễm Sơn Trang. Phong Liệt Diễm đã quen với tính cách yên lặng của Lạc Tuyết, nên trực tiếp giới thiệu cách bố trí của Sơn Trang, từ vị trí phong thủy, Lạc Tuyết thân nhiên nghe mọi điều, nhưng không nói một câu nào.

Đợi đến lúc Phong Liệt Diễm cũng im lặng theo, Lạc Tuyết mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi ra nghi ngờ trong lòng nàng: "Ngươi tại sao đối xử tốt với ta như vậy?"

"Tại sao? huynh cũng không biết." Phong Liệt Diễm cười khò lắc đầu một cái, hắn cũng rất muốn biết mình phát ra thần kinh gì đây?

"Ngươi không có một chút mục đích nào sao? Tiền, quyền thế ta đều không có, nếu nói về sắc đẹp ta với ngươi đều là nam nhân, vô công thì ngược lại có đó, nhưng mà ta sẽ không dạy cho ngươi...ngươi có ý đồ gì đây?" con ngươi thâm thúy của Lạc Tuyết nhìn chăm chăm vào ánh mắt Phong Liệt Diễm.

"Ha ha ha. . . . . ! Vân Thiên, đệ nói đúng, Huynh cũng không biết mục đích của huynh là cái gì? Tiền? Liệt Diễm Sơn Trang của huynh còn nhiều, mà quyền? chính tà hai phái mặc cho Phong Liệt Diễm này có thể hô mưa gọi gió, vô công? Huynh lại càng không trân quý. Cuộc đời này, huynh chỉ muốn sống một cuộc sống ung dung tự tại, những thứ khác đều không quan trọng. Đệ nói xem, huynh cần thứ gì ở đệ đây? Thời điểm Phong Liệt Diễm nói một câu cuối cũng nhìn chăm chăm thật sâu trong ánh mắt của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết không trả lời, xoay người lên đi lên núi ở phía sau sơn trang, bỏ lại một mình Phong Liệt Diễm một người đứng nguyên tại chỗ tim đập mạnh và loạn nhịp thật lâu.

Ba ngày sau, khi Phong Liệt Diễm đang lắng nghe Lạc Tuyết thổi tiêu, quần gia đi vào báo lại, "Thiếu Trang Chủ, Nam Cung tiểu thư đến!"

"Cái gì? Nha đầu này sao đuổi tới đây sao?" Phong Liệt Diễm kinh ngạc hét lên, sau đó nhìn về phía Lạc Tuyết vẫn còn ở nơi đó thổi tiêu. Lạc Tuyết không động đậy, nhưng là thân thể nhẹ bay lên, tiếng tiêu không hề dừng lại nhưng lại hướng ra phía sau núi của Liệt Diễm Sơn Trang phía mà đi.

"Trời! sao lại có thể đem cái vấn đề khó khăn này giao cho ta?" Phong Liệt Diễm không cam lòng lắm lắm, đi theo quần gia ra ngoài đại sảnh.

"Diễm ca ca!" bóng dáng Nam Cung Nhục Lan gọi lớn đi ra từ sau tấm bình phong trên mặt cười tươi với lúm đồng tiền như hoa.

"Nhược Lan muội muội, sao muội lại đến đây?" Phong Liệt Diễm nhẹ nhàng hiện lên một nụ cười mê người, hỏi.

"Ha ha, Diễm ca ca không hoan nghênh Nhược Lan sao?"

"Vô cùng hoan nghênh vô cùng, nhưng mà Nhược Lan muội muội đến son trang, ha ha, là tới để thăm huynh sao?" Phong Liệt Diễm trêu đùa nói.

Nam Cung Nhược Lan trên mặt bỗng nhiên đỏ ửng, lại trang nhã nói: "Ha ha, đến thăm cả hai người! Diễm ca ca, muội đã cùng nói với phụ thân, muội muốn đến son trang của huynh ở vài ngày, Diễm ca ca chắc chắn sẽ đồng ý đúng không?"

Phong Liệt Diễm cực kỳ buồn bực, chỉ có thể cười khan nói: "Đương nhiên. . . . . Đồng ý, huynh gọi quản gia giúp muội chuẩn bị một gian phòng. Thanh nhi, trước tiên người mang Nam Cung tiểu thư đi xuống nghỉ ngơi một lát."

"Diễm ca ca, muội biết huynh đối với muội là tốt nhất, cảm ơn huynh." Nam Cung Nhược Lan vỗ tay rất vui vẻ, đi cùng với nha hoàn ra phía sau đại sảnh rồi.

Phong Liệt Diễm im lặng, hai người này, một người nhiệt tình như lửa, một người lạnh nhạt cao ngạo, hẳn thật sự có chút không chịu nổi, Hazz! Bằng trực giác, Nam Cung Nhược Lan chắc chắn sẽ đau khổ vì tình thôi! Người kia. . . . . Ha ha, hẳn đi trước tìm người đó. . . . .

Lúc Phong Liệt Diễm đi đến phía sau núi, Lạc Tuyết đang luyện võ, chuyên tâm quên mình, mũi kiếm vung lên như những cánh hoa, lấy sắc bén làm khí thế, dùng tốc độ kinh người lướt nhanh qua rừng cây, những lá cây bị kiếm khí gây thương tích giống như một trận mưa rào bỗng nhiên ào ạt rơi xuống, Phong Liệt Diễm càng nhìn càng ngây người, ngay cả đến lúc Lạc Tuyết đi đến bên cạnh cũng không có phản ứng.

"Phong thiếu chủ?" Lạc Tuyết gọi Phong Liệt Diễm đang chìm trong say mê.

"À, Vân Thiên, kiếm pháp này của đệ thật là lợi hại! Huynh chưa từng thấy qua kiếm pháp nào cao siêu như vậy!" Phong Liệt Diễm khen.

"Người tìm đến ta có chuyện gì sao?" Lạc Tuyết không có tiếp tục câu nói của hắn, mà nhàn nhạt hỏi.

"A, nha đầu kia thật sự đã đến đây, còn muốn ở trong trang vài ngày. Đệ dự định làm như thế nào? Nàng chính là đặc biệt tới tìm đệ." Phong Liệt Diễm nhớ đến hôm đó Vân Hận Thiên cương quyết cự tuyệt lời tỏ tình của Nam Cung Nhược Lan trong hoàn cảnh đó, không khỏi có chút lo lắng, thậm chí lo lắng Vân Hận Thiên vì vậy mà sẽ rời khỏi Liệt Diễm Sơn Trang.

"Huynh nói cho nàng ấy biết, ta không sẽ lấy nàng ấy, nói nàng ấy chết tâm đi." Lạc Tuyết đem Hòa Vân Kiếm treo lại bên hông, lạnh lùng nói.

Phong Liệt Diễm vòng tay ôm ngực, lắc đầu, "Nha đầu kia rất cố chấp, hai nhà chúng ta kết giao mấy đời, chơi đùa từ nhỏ đến lớn, huynh hiểu rất rõ nàng. Nàng đã thích cái gì, ngay cả đến khi đụng cho đầu rơi chảy máu cũng sẽ không buông tha."

Lạc Tuyết im lặng, cô nương này thật sự quá giống mình rồi, giống nhau ở một điểm đó là khi đã yêu sẽ cam tâm tình nguyện bỏ ra tất cả, nhưng mà nàng trong lúc vô tình đã trêu phải cái phiền toái lớn này, phải làm gì bây giờ đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thượng Quan Vũ Điệp bị thương.

Thành Uyển an, phủ Trang Thân Vương "Thanh Tâm các".

Ngoài cửa sổ trời mưa suốt một ngày, xem ra vẫn chưa có dấu hiệu dừng, Thượng Quan Vũ Điệp đã đứng trước song cửa sổ được hơn nửa canh giờ rồi, nghe thấy trong sân truyền đến tiếng bước chân, vội vã chạy đến cửa, A Lục vén rèm lên đi vào, vẻ mặt vui sướng nói: "Tiểu thư, Vương Gia đã hồi phủ rồi! cũng không ghé thăm bất cứ phòng nào, bây giờ đang ở thư phòng đó."

"Thật sự?" Thượng Quan Vũ Điệp vui vẻ nói, sau đó ngược lại lại bắt đầu mảy may cau, "Chàng ấy đi thư phòng, trong thời gian ngắn ước chừng sẽ không ra khỏi phòng, không phải nói chính xác là, tối nay sẽ ngủ ở thư phòng."

"Tiểu thư, hiện tại vừa vặn đúng lúc, nô tỳ vừa mới nấu xong một chén cháo hoa quế, người bụng đói cho Vương Gia đi, chứng tỏ với Vương Gia người đối xử tốt nhất với ngài ấy!" A Lục khích lệ nói.

Long Ngạo Thiên đã rất lâu chưa tới "Thanh Tâm các" rồi, nếu là nhớ Tiểu quận chúa, cũng là chỉ gọi bà vú bé ra đại sảnh, trong lòng Thượng Quan Vũ Điệp vẫn rất yêu thương Long Ngạo Thiên, vì cố gắng chiều theo ý hắn, nàng đã dùng hết mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không có cách nào khiến Long Ngạo Thiên bước chân vào phòng nàng nữa, ngược lại chuyện trước kia hai người vô cùng thân mật cũng không còn nữa, tất cả những việc này, tất cả nguyên

nhân đều do nữ nhân tên là Lê Lạc Tuyết đó, nếu không có nàng ta, bọn họ bây giờ nhất định vẫn còn yêu nhau, mặc dù chuyện xảy ra đối với Lê Lạc Tuyết, Long Ngạo Thiên cũng không có chứng cứ là nàng gây ra, nhưng mà khắp mọi nơi lời nói của mọi người đều ám chỉ là nàng làm, lại còn vội vàng nạp thêm rất nhiều thiếp cho nàng nhìn, nghĩ đến đây, Thượng Quan Vũ Điện máu nóng trong người lại trào dâng trong lòng, "Lê Lạc Tuyết! Ta hận ngươi! Đều là ngươi, để cho ta hôm nay biến thành một Thần Vương phi hữu danh vô thực, khiến mấy nữ nhân đề tiện kia được hầu hạ cung chiều sủng ái hết mực, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ tự tay giết chết ngươi!"

Đối với câu nói cay nghiệt của Thượng Quan Vũ Điện, A Lục vội vàng lấy tay che miệng của nàng, vội la lên: "Tiểu thư, cẩn thận tai vách mạch rừng đó!"

Thượng Quan Vũ Điện hồi phục tâm tư, thở một hơi dài nhẹ nhõm, đổi thành một giọng nói ngọt ngào rồi mỉm cười, "Ta biết rồi, chúng ta phải đi ngay thôi."

Long Ngạo Thiên nhìn ra con mưa phùn xinh đẹp ngoài cửa sổ, không có lòng dạ nào để xem công văn, cứ nhìn bầu trời mù mịt đến mức ngáy ngốc cả người. Lý Tắc đã đi Đại Lương rồi, nghe nói tất cả mọi việc đều thuận lợi, nhưng mà đối với tin tức mà hắn muốn biết nhất, lại từ đầu đến cuối kết quả vẫn là hai chữ "Không có", "Lạc nhi, nàng đã đi năm năm rồi, đến nay ta vẫn không thể nào tin được tin, nàng đã không còn trên cõi đời này nữa, nhưng mà ta vẫn sẽ đi tìm, cho đến thời khắc ta chết đi, nếu như nàng thật sự đã vĩnh biệt ta, thì ở trên trời nàng hãy chờ ta đến cùng đoàn tụ với nàng, được không? Lạc nhi?"

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng cắt đứt suy nghĩ ngây ngẩn của Long Ngạo Thiên, vì vậy giọng nói của hắn cũng không hề mang theo một chút tình cảm nào nói: "Vào đi."

Cửa mở ra, Long Ngạo Thiên vẫn đưa lưng về phía cửa sổ, "Vương Gia?" Một giọng nói vang lên khiến hắn phải cau mày lại, Long Ngạo Thiên trầm mặt xuống xoay người hỏi, "Vương phi có chuyện gì vậy?"

"Thần thiếp đến để thỉnh an Vương Gia!" Thượng Quan Vũ Điện nhỏ giọng cười yếu ớt, nhận lấy chén cháo từ trên tay A Lục, A Lục biết ý hành lễ với Long Ngạo Thiên xong rồi nhanh chóng đi xuống.

Long Ngạo Thiên không nói gì, nhìn chằm chằm Thượng Quan Vũ Điện, mà Thượng Quan Vũ Điện cũng không để ý đến thái độ của hắn đặt chén cháo lên bàn, nói: "Vương Gia, tục ngữ nói một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, thần thiếp gả vào Trang vương phủ đã bảy tám năm, chúng ta cũng đã sinh được một nữ nhi là Khuynh Nhã rồi, người có gì không vừa lòng với thần thiếp nhiều đến đâu đi nữa, hãy xem như là vì Khuynh nhã, chàng cũng đừng so đo gì với thần thiếp nữa! Thần thiếp cũng biết, phụ thân ta cùng Vương Gia ở trên quan trường lập trường có nhiều điều không hợp, nhưng mà thiếp đã gả chồng thì sẽ theo chồng, đã là nữ nhân của chàng, thiếp sẽ không nghiêng về phụ thân thiếp, điểm này xin Vương Gia hãy tin tưởng thần thiếp, thần thiếp cả đời này, chỉ muốn làm một nữ nhân được chàng yêu thương, những thứ khác, không có bất cứ quan hệ gì với thiếp."

"Nhưng mà thần thiếp thỉnh cầu Vương Gia một chuyện, ngày nào đó nếu phụ thân và ca ca thiếp làm sai chuyện gì, xin Vương Gia tha cho bọn hắn một mạng, được không?" về mặt của Thượng Quan Vũ Điện thời khắc này vô cùng nghiêm túc, nàng và Long Ngạo Thiên chưa bao giờ chính thức nói đến chuyện này một cách chính nghiêm như vậy.

"A...? ngươi muốn Bôn vương tha bọn họ? Nếu như Bôn vương thua, thì sẽ như thế nào?" Long Ngạo Thiên cười lạnh nói.

"Nếu thật sự có một ngày như vậy, thần thiếp nguyện chết thay Vương Gia!" ánh mắt Thượng Quan Vũ Điện nóng rực kiên quyết nhìn Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên trong lòng mặc dù kinh ngạc vì câu nói của Thượng Quan Vũ Điện, nhưng mà về mặt lại đặc biệt bình tĩnh, im lặng một lúc lâu, mới lạnh lùng nói: "Nếu như giữa chúng ta đơn thuần chỉ ngăn cách vì chuyện này, như vậy Bôn vương chắc chắn không đối xử với ngươi như vậy, bởi vì việc công và tư, Bôn vương vẫn phân biệt được, Nhưng có một số việc nếu đã dám làm, Bôn vương chỉ hy vọng ngươi có can đảm thừa nhận! Nếu không một ngày nào đó chuyện của Lạc Tuyết tra ra manh mối, thì Bôn vương không cần ngươi thay Bôn vương chết, Bôn vương sẽ đích thân giết chết ngươi!"

"Vương Gia, người vẫn còn nghĩ oan uổng cho thần thiếp như vậy! thần thiếp một lòng đối với Vương Gia, trời đất có thể chứng giám, đối với Lạc Tuyết mười mấy năm thần thiếp yêu ai yêu cả đường đi, làm sao có thể hãm hại nàng ấy? Vương Gia nếu vẫn cứ nói chuyện đó là do thần thiếp gây nên không bằng bây giờ người chứ giết thần thiếp đi!" Thượng Quan Vũ Điện uất ức nói xong, trên hàng lông mi thật dài đọng lại vài giọt nước mắt trong suốt, nhìn bộ dáng rất điềm đạm đáng yêu.

Long Ngạo Thiên con mắt híp lại, một tay giữ chặt cánh tay Thượng Quan Vũ Điện, giọng trầm hằn nói: "Ngươi nên gánh vác mọi trách nhiệm về lời nói ngày hôm nay của ngươi, nếu như đó là sự thật, Bôn vương chắc chắn làm như ngươi mong muốn!"

Thượng Quan Vũ Điện nước mắt rơi xuống như mưa, dịu dàng nói: "Vương Gia, chúng ta đâu gì cũng là vợ chồng son, sao người lại có thể đối xử như vậy với thần thiếp, như vậy thật sự không công bằng, thần thiếp cũng là nữ nhân, hàng đêm phòng không gối chiếc, cũng đã năm năm rồi, người vẫn không muốn đến "Thanh Tâm các" hay sao? Uống công thần thiếp đau lòng cho người cả ngày mệt nhọc, đem chén cháo hoa quế đến cho người, mà người lại nói ngừng lời nói ác độc như vậy với thần thiếp." Thượng Quan Vũ Điện dứt lời nhào tới trong lòng Long Ngạo Thiên, khóc lớn tiếng hơn.

Nhưng thân thể Long Ngạo Thiên vẫn cứ cứng ngắc như vậy, cũng không hề nhìn về phía chén cháo kia, ngược lại bàn tay dùng sức đẩy Thượng Quan Vũ Điện ra khỏi người, kéo thẳng cửa ra, đi ra ngoài.

Thư phòng trống rỗng chỉ lưu lại Thượng Quan Vũ Điện và một ít nước mắt còn đọng lại . . . . .

Mà nguyên nhân cũng là "Điều quan nhất" của Lê Lạc Tuyết vào lúc này là, làm cách nào cũng không thoát khỏi được sự ái mộ của mỹ nhân mà rơi vào trong phiền não. . . . .

Chương 37: Tình cảm rối rắm

Nam Cung Nhục Lan mới sáng sớm đã đứng trước gian phòng người mà nàng ngưỡng mộ trong lòng, sau đó nhẹ nhàng gõ cửa phòng. "Vân đại ca? Vân đại ca? huynh đã thức dậy chưa?" Nhưng mà gõ cửa chắc khoảng một khắc đồng hồ, bên trong ngay cả một chút phản ứng cũng không có, Nam Cung Nhục Lan nghi ngờ dùng sức kéo cửa ra, đánh bạo đi vào trong phòng, nhưng mà trên giường lại trống không, nào có người ở đây?

Nam Cung Nhục Lan không phục đem tất cả Liệt Diễm Sơn Trang lục soát một lần, đến ngay cả bóng dáng cũng không nhìn thấy, tức giận chạy đi tìm Phong Liệt Diễm, mà quân gia lại báo lại rằng Thiếu Trang Chủ bọn họ sáng sớm đã đi ra ngoài rồi, sau khi nghe xong Nam Cung Nhục Lan tức giận đến mức đầm ngực gặm chân.

Mà Lạc Tuyết không có ở trong phòng không phải là vì ra sau núi để tránh phiền phức thôi sao, Phong Liệt Diễm nói ra cho oai là ra ngoài nhưng thực chất cũng là tránh phiền toái rơi trên đầu mình thôi, Lạc Tuyết liếc mắt xem thường, trực tiếp tỏ vẻ coi như không nhìn thấy hắn, cứ ở trong rừng cây luyện công.

Phong Liệt Diễm đối với võ công của Lạc Tuyết càng nhìn càng thấy lòng ngực của mình đập phập phồng và cứng họng, chắc chắn, người trong thiên hạ này chắc hẳn không có ai là đối thủ của hắn! Nam Cung Việt một cường kinh hải mọi người, đến cả Hư Thanh đạo trưởng của Võ Đang kiếm phái đoán chừng khó có thể chịu đựng được trên trăm chiêu, những người khác thì đừng hòng mà suy nghĩ đến việc đấu, dĩ nhiên, trong những người khác này cũng bao gồm hán Phong Liệt Diễm, điều này hắn vẫn là tự biết rõ, chính bản thân hắn cũng thật sự tò mò, Vân Hận Thiên này nhìn qua còn rất trẻ tuổi như thế, làm sao lại có thể luyện thành một thân tuyệt thế thần công như vậy? vì sao cánh tay của hắn lại bị cụt? chỉ tiếc là hắn không dám hỏi, trừ phi là Vân Hận Thiên chủ động nói cho hắn biết, nếu không lại trở mặt mất.

Lạc Tuyết mệt mỏi, thu hồi kiếm, đến gần Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn lụa đặt vào trong tay Lạc Tuyết, "Người ra rất nhiều mồ hôi, lau đi."

Lạc Tuyết chân chừ một chút, nhận lấy, nhẹ nhàng thấm nhưng giọt mồ hôi trên mặt, mà suy nghĩ lại dừng lại nhớ đến hình ảnh mùa đông năm năm trước, nàng đời này nàng chỉ theo duy nhất một tấm khăn lụa hình hoa mai, theo cho người trong lòng của nàng, hiện giờ hắn vẫn còn mang theo bên mình sao? Không, giữa bọn họ tình duyên đã hết rồi, chỉ còn lại hận thù, tình yêu của nàng đã bị phản bội rồi!

Phong Liệt Diễm nhìn vẻ mặt của Lạc Tuyết cứng ngắc nhìn chiếc khăn trên tay, khỏe mắt hàm chứa vô ngàn bị thương và đau lòng, trong lòng lại cảm thấy khó chịu theo, cuộc đời của hắn nhất định là đã trải qua một chuyện hết sức khổ sở! Nghĩ đến đây, liền mở miệng nói: "Vân Thiên? Chuyện đã qua đã qua, không cần suy nghĩ quá nhiều, người sống vẫn là quan trọng nhất."

"Không cần suy nghĩ? Có thể không suy nghĩ được sao? Ha ha ha. . . . . có lẽ cả cuộc đời ngươi chưa từng chịu đựng sự ngăn cách và đau thương, dĩ nhiên là ngươi có thể nói nhẹ nhàng như vậy rồi, ngươi là một con người hoàn hảo, mà ta đây? Ha ha ha. . . . . Trơ mắt nhìn cánh tay trái của mình bị người khác liên tiếp dùng kiếm chặt bỏ, đây là một loại hận như thế nào, ngươi biết không?" trái tim của Lạc Tuyết như bị ai lấy ra, mang theo tự giễu mang theo thù hận lớn tiếng chất vấn Phong Liệt Diễm.

"Là ai? Là ai tàn nhẫn như vậy? Nói cho ta biết, ta giúp ngươi báo thù rửa hận!" Phong Liệt Diễm bắt lấy cánh tay áo trống không Lạc Tuyết, kích động mà hỏi.

Lạc Tuyết nhắm hai mắt lại để xoa dịu nỗi lòng một lát, lần nữa mở ra, đã khôi phục lại bộ dáng lạnh nhạt như cũ, "Không cần, kẻ thù của chính ta, không cần người khác giúp ta báo." Dứt lời sai bước nhanh về phía trước phía trước. Phong Liệt Diễm nhìn cánh tay áo trống rỗng từ trong tay mình từ từ trượt xuống, giống như một trận gió thổi qua tim của hắn, tạo nên từng trận sóng gợn, hắn cũng không đuổi theo, mà trái tim lại có một loại cảm giác không thể nào phân biệt được đối với nam tử càng chạy càng xa. . . . .

Nam Cung Nhục Lan ở trong đại sảnh mỗi mắt trông chờ một buổi sáng, mới nhìn thấy người trong lòng của nàng từ cửa chính đi vào, hưng phấn bước nhanh chạy đến, kêu lên: "Vân đại ca? Vân đại ca huynh đi đâu vậy hả? Ta tìm huynh khắp nơi đây."

Lạc Tuyết dừng bước lại nhíu mày nhìn về phía Nam Cung Nhục Lan. "Tìm ta có chuyện gì?"

Nam Cung Nhục Lan ở đứng bình tĩnh trước mặt Lạc Tuyết, gương mặt đỏ lên, nũng nịu nói: "Vân đại ca, huynh dẫn ta đi chơi đi?"

"Ta không rảnh!" Lạc Tuyết lạnh lùng bỏ lại ba chữ tiếp tục đi vào phía trong. Nam Cung Nhục Lan vẫn chưa từ bỏ ý định, đi theo ở phía sau, uất ức nói: "Vân đại ca, coi như huynh không thích ta, ít nhất chúng ta cũng có thể làm bạn tốt nha? Huynh cần gì phải đối xử với ta như vậy?"

Lạc Tuyết không đáp lời, tiếp tục đi về phía trước, Nam Cung Nhục Lan nôn nóng, trực tiếp chạy đến trước mặt Lạc Tuyết, nói: "Vân đại ca, xin huynh đó, huynh đừng có đối xử với ta lạnh nhạt như vậy được không, huynh yên tâm, ta sẽ không quấy rầy đến việc chính sự của huynh, ta bảo đảm!"

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Lạc Tuyết bắt đầu đi đứng lại, "Ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, ta là tàn phế người, ta không xứng với ngươi...ngươi không cần cứ quấn lấy ta nữa, được không?"

"Thích một người thì sẽ không quan tâm những thứ bên ngoài, huynh có khuyết điểm, nhưng huynh còn có rất nhiều ưu điểm nữa? bất kể là trên phương diện nào, ta đều thích, huynh hãy cho chúng ta một cơ hội có được không!" Nam Cung Nhựt Lan kích động khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn đem cả tay ra làm dấu để phối hợp.

"Người! Người thật sự phiền phức chết người! Trong thiên hạ so còn rất nhiều nam nhân so với Vân Hận Thiên ta tốt hơn, Diễm ca ca của ngươi không phải là một người có sẵn rồi sao? Gia sản lớn, văn võ song toàn, phong lưu phóng khoáng, tướng mạo anh tuấn không chịu trời buộc, kết hợp với ngươi mới đúng là anh hùng xứng nỡ nữ đó? Ngươi làm gì mà cứ quẩn lầy ta một người lưu lạc giang hồ?" Lạc Tuyết nói ra suy nghĩ của mình cũng không suy nghĩ nhiều, hoàn toàn không có chú ý đến gương mặt trắng bệch của Nam Cung Nhựt Lan và bóng dáng của Phong Liệt Diễm đang bước vào cửa.

"Huynh nói ta phiền phức? ta theo đuổi người mà mình thích thì có lỗi gì cơ chứ?" Nam Cung Nhựt Lan nước mắt rơi đầy mặt hỏi lại.

Phong Liệt Diễm dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Lạc Tuyết, duy trì trầm mặc. Ba người bế tắc trong cục diện này một lúc lâu, Phong Liệt Diễm là người mở miệng đầu tiên phá vỡ không khí này: "Vân Thiên, tình cảm giữa ta và Nhựt Lan muội muội chỉ là tình huynh muội, đệ không cần hiểu lầm. Nhựt Lan, tình cảm chuyện không thể miễn cưỡng, phải thuận theo tự nhiên, muội không nên cố chấp như vậy! Vân Thiên là khách huynh mời đến, muốn ở Sơn Trang một thời gian, muội cũng đừng náo loạn nữa, nếu không, Diễm ca ca sẽ đưa ngươi trở về Nam Cung gia đấy!"

"Diễm ca ca, huynh cũng ức hiếp ta!" Nam Cung Nhựt Lan mở miệng nói, rồi úy khuất chạy về phía sau hậu đường.

Phong Liệt Diễm cười khỏ một tiếng, đối mặt Lạc Tuyết nói: "Vân Thiên, đệ không cần tức giận, Nhựt Lan tuổi còn nhỏ, ta sẽ từ từ khuyên bảo nàng."

"Ta muốn rời khỏi Liệt Diễm Sơn Trang, đến thời hạn giao ước ta sẽ đến." Lạc Tuyết trên mặt bình tĩnh không một tia gợn sóng, làm Phong Liệt Diễm trầm xuống.

"Vân Thiên, đệ nhất định phải đi sao?"

"Ừm, ngươi không cần ngăn cản ta, nợ ngươi, ta cũng sẽ không báo đáp ngươi, cho nên ngươi vẫn nên để cho ta nhanh chóng rời đi, tổn thất sẽ ít đi một chút." Lạc Tuyết rất hiếm khi nói ra những lời nói đùa như vậy.

Phong Liệt Diễm lại cười khỏ, Vân Hận Thiên một khi quyết định chuyện gì, thì rất khó thay đổi, cho nên hắn chỉ có thể đồng ý mà thôi. "Huynh chưa bao giờ nghĩ đến muốn đệ báo đáp ..., huynh tôn trọng ý nguyện của đệ, nhưng mà bất luận hoàn cảnh như thế nào, Liệt Diễm Sơn Trang cũng sẽ hoan nghênh ngươi bằng hữu như đệ!"

"Cám ơn ngươi!" Lạc Tuyết chân thành nói cảm ơn, cũng tự nhiên nở một nụ cười nhàn nhạt, làm Phong Liệt Diễm lại sa vào bên trong ảo tưởng ham mê đoàn tụ cùng má lúm đồng tiền trên mặt của Lạc Tuyết.

Ngày hôm sau, Lạc Tuyết liền cưỡi con ngựa trắng của mình, rời khỏi Liệt Diễm Sơn Trang.

Mà sau nửa canh giờ, quản gia cũng báo lại, Nam Cung tiểu thư cũng không thấy đâu nữa!

Phong Liệt Diễm trong đầu như muốn nổ tung, nha đầu Nhựt Lan đi đâu mà không thấy vậy? Chẳng lẽ là... . . . . . đuổi theo Vân Hận Thiên? Xoa huyết Thái Dương suy nghĩ thật lâu, Phong Liệt Diễm cuối cùng cũng xác định Nam Cung Nhựt Lan nhất định là đi tìm người trong lòng của nàng, Haz! Vân Hận Thiên xem ra là đi đến đâu cũng trốn không được rồi!

"Lý thúc?" Phong Liệt Diễm dẫn dò quản gia, "Lập tức phái người đi Nam Cung thế gia báo, nói rằng Nhựt Lan tiểu thư không chào mà đã đi, đã rời khỏi Liệt Diễm Sơn Trang rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Lạc Tuyết trả thù, Nhựt Lan bị cướp

Lạc Tuyết vùng roi thúc ngựa ra khỏi phạm vi của Liệt Diễm Sơn Trang, nhưng lại không biết nên đi đến nơi nào? Có lẽ nàng nên hỏi thăm "Mạc Bắc Hắc Thất" tại đâu chứ? Bởi vì mục đích duy nhất mà nàng còn sống đến lúc này chính là vì báo thù!

Trong lòng đã có quyết định, liền chạy thẳng đến vùng kế bên Tề Châu là Cảnh Châu. Bởi vì Phong Liệt Diễm nói Cảnh Châu có rất nhiều nhân vật hắc đạo, có lẽ có thể đã nghe được chuyện có quan hệ đến "Mạc Bắc Hắc Thất", nghĩ đến đây, Lạc Tuyết thúc ngựa khẩn cấp phóng nhanh hơn, một lòng kích động đến mức tim đập thành thịch, giống như nàng đã thấy được những kẻ thù giết phụ thân đang ở Cảnh Châu vậy.

Mà hôm đó Nam Cung Nhựt Lan lúc bình minh mới lên đã thức dậy, nàng tối hôm qua đã nghe Vân Hận Thiên nói muốn rời khỏi, nên đã dậy thật sớm canh giữ ở trên đường xuống núi. Quả nhiên, Vân Hận Thiên thật sự đã đi, Nam Cung Nhựt Lan hoảng lên lên, liền giục ngựa đuổi theo. Cũng biết rằng, sau khi đi theo được một đoạn đường, người bị theo dõi giống như thần tiên vậy, đã biến mất không một dấu vết!

Đã đến đại phận của Cảnh Châu, Nam Cung Nhữc Lan mặc dù lớn lên ở trong một gia đình võ lâm thế gia, nhưng cũng mới đi lại trên giang hồ một thời gian không lâu, nhìn khắp mọi nơi, không có một bóng người, nàng đang phân vân có nên vào bên trong thành tìm không đây? Đang lúc còn do dự, lại nghe được một trận tiếng vó ngựa truyền đến, đợi đến lúc Nam Cung Nhữc Lan quay đầu nhìn lại, thì lúc đó bụi đất tung bay, không thể phân biệt được ai cũng không thể nào mở mắt ra nổi, đợi bụi đất dần dần tan hết, Nam Cung Nhữc Lan buông cánh tay áo xuống mở mắt ra, thì lại kinh ngạc phát hiện, xung quanh nàng bốn phía đã vây đầy hơn mười nam nhân, tất cả đều cười trên những con ngựa cao lớn, cười như không cười nhìn nàng.

"Các người là người nào? Tại sao ngăn bản tiểu thư?" Nam Cung Nhữc Lan không chịu nổi những nụ cười thâm hiểm của những người này, giận dữ hét.

Vậy mà những lời đe dọa không có một chút tác dụng nào, ngược lại càng làm đám người kia càng thêm tàn sát bừa bãi cười ha ha, Nam Cung Nhữc Lan tức giận vô cùng, trừng mắt nhìn bọn chúng, "Vào" một tiếng rút thanh kiếm trong tay ra, nói: "Các người thật gan to, ngay cả đến đường của bản tiểu thư mà cũng dám cản?"

"Ồ, tiểu cô nương tức giận? Ha ha ha. . . . . Đã đến địa phận Cảnh Châu, chúng ta khuyên tiểu thư người vẫn là nên nghe lời một chút thì tốt hơn, nếu không người bị tổn hại chỉ có tiểu thư như nàng mà thôi!" Trong đó một tên có râu quai nón cười đùa nói, những người khác sau khi nghe xong thì cười ầm cả lên.

Nam Cung Nhữc Lan mặt xanh mét, nàng lớn như vậy, còn chưa từng phải chịu loại nhục nhã như thế này, nên đã vùng kiếm lên, võ công của Nam Cung gia tất nhiên là không kém, nhưng Nam Cung Nhữc Lan rèn luyện còn ít, và lại đối phương người đông thể mạnh, trải qua mấy hiệp đấu, cuối cùng cũng không địch lại được chúng, bị đối phương điểm huyết.

Một nam nhân to lớn vươn bàn tay tới giữa cổ của Nam Cung Nhữc Lan, "Chắc chắc chắc, một nữ nhân xinh đẹp như vậy phải đưa cho người khác, thật đúng là đáng tiếc a!"

"Lão Lục, chính sự quan trọng hơn, dù xinh đẹp nữa nhưng cũng chỉ là một nữ nhân, cứu lão đại về mới là quan trọng nhất." một giọng nói bình tĩnh của một người nam nhân khác đã quát lên bảo ngừng lại đôi tay thâm tà kia. Nam nhân mập mạp bị ỏi kia âm ỉ rút tay về, không cam lòng nhìn hai mắt vẫn nhìn Nam Cung Nhữc Lan, Nam Cung Nhữc Lan á huyết cũng bị điểm trúng, chỉ có chết liều mạng hung hăng nhìn chăm chăm tên tiểu nhân đó động thủ, nói không được câu gì.

"Lão Tam, truyền tin cho bọn Tam Đương Gia, nói là mười từ họ hàng xa của lão đại, nguyên ý gả cho hắn, xin hắn rộng lòng. Thả lão đại bọn ta trở về." giọng nam lạnh lùng đó vang lên tiếp, "Ừ, ta lập tức đi ngay." Người vừa nhận lời cười ngựa chạy về phía nam Cảnh Châu phóng đi.

Nam Cung Nhữc Lan trong lòng không ngừng mắng, đáng chết, rõ ràng là gặp bọn cướp rồi! Nên làm cái gì đây? Nghe lời mấy người đó nói phải đem nàng giao cho cái Tam Đương Gia gì kia rồi! Vân đại ca, phụ thân, mau tới cứu ta!

Đáng tiếc nàng cầu cứu trong lòng thật lâu, một người cũng đến, đúng lúc Nam Cung Nhữc Lan đang sốt ruột, bỗng nhiên sau lưng bị người ta đánh một chưởng thật mạnh, lập tức hôn mê bất tỉnh.

"Đi thôi! Trở về chờ tin tức."

Nam Cung Nhữc Lan lập tức bị đặt nằm ngang trên ngựa, đi theo nhóm người đi thật nhanh về phía nam Cảnh Châu mà đi.

Lại nói sau khi Lạc Tuyết nhanh chóng phi ngựa vào thành Cảnh Châu, trước tiên quyết định đi vào trong quán trà ngồi một chút, bởi vì, loại địa phương này quan lại quyền quý, dù mọi hạng người đều có thể vào được, cho dù ở nơi đâu có một chút biến động nhỏ nào, tin tức phần lớn đều sẽ truyền ra từ nơi này, cho nên, lúc này Lạc Tuyết đã thay đổi y phục toàn thân màu trắng chọn một quán trà bình thường tìm chỗ chỗ ngồi ngồi xuống.

Lạc Tuyết từ từ thưởng thức trà, nhìn như không để ý lắm, nhưng hai lỗ tai lại tỉ mỉ lắng nghe hết tất cả nội dung mấy nhóm người tụm ba tụm năm lại nói chuyện.

"Này, các người nghe nói không? Trên giang hồ mới xuất hiện một nhân vật tự xưng "Công tử cụt tay", nghe nói người này rất lợi hại, một người có thể chống lại ngàn người có thể lực trên giang hồ, còn làm loạn việc hôn sự của Nam Cung thế gia!"

"Người nói sai rồi, không phải như vậy, việc là cái công tử cụt tay đó ra tay giúp đỡ cứu sống năm người có tài trên giang hồ suýt bị độc hại mà chết, vốn dĩ Nam Cung gia muốn chọn một trong năm người kia làm con rể, nhưng Nam Cung tiểu thư này lại cố tình nhìn trúng công tử cụt tay!"

"Đúng vậy, đúng vậy, đáng tiếc vị công tử cụt tay này lại cực kỳ cao ngạo, vậy mà dám đứng trước mặt mọi người cự tuyệt hôn ước! Nghe nói bề ngoài không thể nào chịu nổi nhé!"

"Vị công tử cụt tay này ngoại trừ có võ công cái thể, y thuật tuyệt vời, nghe nói có bộ dáng có phần giống yêu nghiệt nhé! Nam không nam nữ không nữ!"

. . . . .

Lạc Tuyết đoạn phía trước nghe cảm thấy cũng không tồi, nhưng khi nghe đến hai chữ "Yêu nghiệt", cũng không nói gì, thường nói lời đồn đãi là lưỡi dao giết người không thấy máu, ngày hôm nay nàng mới thật sự tin! Thầm than trong lòng, đứng dậy đi về phía một nhóm người đang thảo luận sôi nổi nhất, mọi người đang lúc xúc động, đối với phía sau bọn họ đột nhiên xuất hiện thêm nhiều người cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng trong lúc vô tình có một người bỗng nhiên nhìn thoáng qua ấn độ trên mi tâm của Lạc Tuyết một cái, kinh hãi "Oa" hét to lên, mọi người lúc này đều ngừng đầu lên nhìn về phía Lạc Tuyết.

Một đám người với ánh mắt tờ mờ và ao ước nhìn chằm chằm vào mình, Lạc Tuyết nhướn đôi mắt phượng lên nhìn bọn chúng, cũng không để ý đến gì

nói: "Nếu đã là đứng đầu của lục lâm, thì chắc chắn sẽ phải có Tổng Đà Chủ chứ? Người bản công tử muốn gặp, là hấn!"

Lời này vừa nói ra, xung quanh bốn phía đều vang lên tiếng hít lạnh, từ trong đám người nhảy ra một tên nam nhân vạm vỡ lớn tiếng quát: "Đúng là một tên đạo tặc to gan! Hãy báo tên ra, nếu muốn gặp Tổng Đà Chủ chúng ta, trước tiên phải qua một cửa ải là ta đây!"

"Vân —— hấn —— Thiên!" Diên ㄣĐàn Lê ㄣQuý ĐônLạc Tuyết khẽ cười, chậm rãi phun ra ba chữ, danh tiếng của nàng cũng đã nổi danh ở thành Cảnh Châu này rồi, chắc hẳn những người này cũng đã nghe đến cái tên này đi!

Quả nhiên, Lạc Tuyết vừa dứt lời, đã có người hoảng hốt la lên, "Là vị công tử cụt tay Vân Hấn Thiên?" Lạc Tuyết cũng không đáp lời, thế nhưng ông tay áo trống rỗng đã thay nàng chứng minh thân phận.

Lần này đến ngay cả nam nhân to lớn lúc này đứng lên khiêu chiến cũng không dám lên hế rằng, đã nghe thấy đôi phương nói là người phương nào, ai muốn xông lên chịu chết?

Một lúc lâu sau, trong lúc Lạc Tuyết đang đối diện cùng đám người đó, bỗng nghe thấy một giọng nam nhân trầm thấp hùng hậu tràn đầy từ tính vang lên sau lưng nàng, "Là ai đến gây chiến, muốn gặp mặt tại hạ?" Sau đó nghe được mọi người ôm quyền kêu lên: "Tham kiến Tổng Đà Chủ!"

Lạc Tuyết quay đầu lại, một người thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, mang theo một chút đường nét cương nghị, nhìn vào cảm thấy trầm ổn nội liễm, có thể được gọi là nam nhân tuấn lãng nhưng trong con ngươi lại hàm chứa một nụ cười có cũng như không nhìn nàng hơi châm chọc.

Lạc Tuyết bị ánh mắt châm chọc của tên tổng đà chủ làm nổi giận, "Người Tổng Đà Chủ chính là những người này? Đáng tiếc Vân mỗ vừa rồi không nghe thấy tên, nhưng mà bây giờ ta lại cảm thấy không đáng để nhìn!"

Nam nhân kia thấy Lạc Tuyết dám can đảm trả lời lại một cách mỉa mai như vậy thì cảm thấy rất kinh ngạc trong lòng, nhưng sắc vẻ mặt lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, nói: "Tiểu công tử cũng không biết tại hạ, vậy tại hạ trước tiên tất nhiên là phải tự giới thiệu về mình một chút. Tại hạ Lăng Quân Diệp, chính là Tổng Đà Chủ của Tây Nam lục lâm, không biết tiểu công tử tìm tại hạ có chuyện gì?"

"Công tử thì công tử, vì sao lại còn thêm chữ "Tiểu" vào chứ? Vân mỗ tìm đến Lăng tổng Đà chủ, thật ra là có chuyện muốn hỏi." Lạc Tuyết giận tái mặt, nhưng trên mặt vẫn nở một nụ cười lạnh.

"Ha ha, Vân công tử không bằng cùng ta đi vào phía trong rồi nói, như thế nào?" Lăng Quân Diệp bật cười, chỉ vào phía trong nhà nói.

Lạc Tuyết không đáp lời, trực tiếp cất bước đi về phía Lăng Quân Diệp chỉ, nhưng Lăng Quân Diệp mỉm cười một cách kỳ lạ, không trách được tên tiểu tử Phong Liệt Diễm kia lại kết giao cùng nam nhân lạnh lùng và được mọi người trên giang hồ bàn tán xôn xao này, ha ha, quả nhiên thú vị! Nghĩ tới đây, hấn cũng đi sai bước đi theo Lạc Tuyết vào bên trong, đám thủ hạ sau khi thấy Lăng Quân Diệp lấy đầu tay ra lệnh tán đi, cũng rồi rít lui xuống.

Lăng Quân Diệp mời Lạc Tuyết vào bên trong phòng khách ngồi, sau đó dường như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào dấu đỏ trên trán Lạc Tuyết, Lạc Tuyết bị hấn nhìn như vậy cảm thấy rất tức giận, đúng là một nam nhân háo sắc! Đang muốn mở miệng nói, thì lại nghe Lăng Quân Diệp nói trước, "Dấu đỏ trên mi tâm của ngươi là bẩm sinh mà có sao? Hay là. . . . ."

Lạc Tuyết bị hỏi một câu không thể hiểu nổi như vậy, cuối cùng lại quên mất lửa giận trong lòng, tim đập mạnh và loạn nhịp ngây ngốc nhìn Lăng Quân Diệp nói chuyện. Mà Lăng Quân Diệp lại đứng dậy, Diên ㄣ Lê ㄣ Quý Đôn trực tiếp đi đến trước mặt của Lạc Tuyết, lại muốn đưa ngón tay của mình ra lau đi ấn ký đỏ của Lạc Tuyết, Lạc Tuyết phản ứng kịp thời, đánh một chưởng mạnh mẽ về phía Lăng Quân Diệp, may mà Lăng Quân Diệp mặc dù tinh thần hoảng hốt, nhưng dù sao cũng đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, trên trận đấu lúc đôi mặt với địch, vẫn phản ứng rất nhanh và bén nhạy, vừa kịp xoay người lại tránh được một chưởng kia của Lạc Tuyết.

Ổn định thân hình, trong mắt Lăng Quân Diệp tràn đầy tán dương vô công của nàng, "Chưong pháp của Vân công tử thật sự rất bén nhọn, không trách được lại có bản lĩnh trấn áp thiên hạ!"

Lạc Tuyết nghe hấn nói vậy, trên mặt cũng không thấy vẻ gì vui mừng, ngược lại lại trừng lớn mắt nói, "Lăng tổng Đà chủ không phải ngay cả lễ nghi tối thiểu cũng không biết chứ?"

Lăng Quân Diệp sau khi suy nghĩ lại, tự cảm hối hận vì vừa rồi hấn quả thực quá lỗ mãng, tại sao hấn có thể không giữ được bình tĩnh như vậy chứ? Đối mặt với câu hỏi của Lạc Tuyết, vẻ mặt hồ thẹn ôm quyền nói: "Mới vừa rồi Lăng mỗ đã đắc tội rồi, mong công tử rộng lượng bỏ qua, đều là do Lăng mỗ trong lòng nổi lên một chút tò mò, xin công tử đừng trách!"

Lạc Tuyết hừ lạnh, quay đầu nói: "Nếu Lăng tổng Đà chủ thành tâm nói xin lỗi, vậy thì Vân mỗ cũng muốn hỏi thăm Lăng tổng Đà chủ sự thực về một người!"

"A...? Vân công tử muốn hỏi thăm người nào?"

"Mạc Bắc Hắc Thất!"

"Người tại sao muốn tìm Mạc Bắc Hắc Thất? Giữa các người có thù oán gì sao?" Lăng Quân Diệp nhíu mi hỏi lại.

"Việc này ta không tiện nói ra. Chỉ xin Lăng tổng Đà chủ trả lời câu hỏi vừa rồi của ta." Lạc Tuyết lắc đầu nói.

"Mạc Bắc Hắc Thất hiện không ở trog địa phận vùng Cảnh Châu này, có lẽ là đi Nam Chiếu quốc rồi!" Lăng Quân Diệp trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ

nói.

Trong lòng của Lạc Tuyết ngay lập tức lạnh xuống, đi Nam Chiếu quốc rồi ư ?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Phát hiện ra Nam Cung Nhược Lan

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Lạc Tuyết, Lăng Quân Diệp cũng không tỏ ra tức giận mà kiên nhẫn giải thích: "Thái tử Nam Chiếu quốc đang chiêu người tài trong thiên hạ, "Mạc Bắc Hắc Thất" ba tháng trước đã từng đến nơi này, muốn cùng Nghịch Kiếm Các của ta liên minh, nhưng mà ta không đồng ý, sau này Lăng mỗ nghe được thủ hạ báo cáo rằng, "Mạc Bắc Hắc Thất" đã không còn ở thành Cảnh Châu này nữa. Cho nên, Lăng mỗ đoán rằng đối với thủ đoạn của "Mạc Bắc Hắc Thất", nhất định bọn chúng sẽ đi Nam Chiếu quốc."

Lạc Tuyết không có Diễn đàn Lê Quý Đôn. một chút hiểu biết nào đối với Nam Chiếu quốc, điều duy nhất mà nàng biết chính là do Ngọc Trần Tử kể về chuyện bốn mươi năm trước Nam Chiếu quốc xâm phạm biên giới, khiến phụ thân nàng từ đó biến thành cô nhi, cho nên trong tiềm thức của Lạc Tuyết đối với Nam Chiếu quốc chính là bài xích, hôm nay nghe được "Mạc Bắc Hắc Thất" có khả năng rất lớn là đã quy thuận Nam Chiếu quốc, trong lòng lại kích động hơn, chỉ hận ngay bây giờ không thể đến Nam Chiếu quốc để kết thúc hết tất cả mọi ân oán.

"Lăng tổng đà chủ, hôm nay rất đa tạ người đã thẳng thắn nói cho ta biết, Vân mỗ đã quấy rầy nhiều rồi, vì vậy xin cáo từ!" Lạc Tuyết đứng dậy, nhẹ gật đầu nói.

"Vân công tử hiếm khi ghé thăm Nghịch Kiếm Các một chuyến, huống chi lúc vừa rồi Lăng mỗ và các huynh đệ đã đắc tội nhiều với huynh, không bằng công tử ở Nghịch Kiếm Các nghỉ ngơi một chút, để cho Lăng mỗ tận sức của chủ nhà." Diễn - đàn - Lê - Quý - ĐônLúc Lăng Quân Diệp nói những lời này không có bất cứ một lời nào giả dối, hắn chỉ muốn nhìn một chút cái người đã khiến Phong Liệt Diễm luôn miệng khen ngợi, rốt cuộc là đặc biệt đến mức nào?

Vậy mà những lời tiếp theo của Lạc Tuyết lại khiến Lăng Quân Diệp thất vọng, "Không cần!" Lạnh lùng nói xong ba chữ đó, lạc Tuyết xoay người rời đi.

Lúc Lạc Tuyết bước ra khỏi cửa chính của "Nghịch Kiếm Các", đầu tiên là thủ vệ hai bên ngẩng đầu liếc nhìn, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống, cũng không dám nhìn thêm một lần nào nữa. Lạc Tuyết thoải mái cười lớn "Ha ha ha", sau đó nhảy lên ngựa, đi mất.

Lăng Quân Diệp bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng kia, lại nhìn chăm chăm vào bóng lưng nam tử mới rời đi, trong lòng lại có chút mất mát. Hắn và Phong Liệt Diễm kết giao bằng hữu đa nhiều năm, lúc ban đầu chỉ là tò mò tại sao Phong Liệt Diễm ㄟĐàn Lê ㄟQuý ĐônDiễm lại nổi lên hứng thú với một nam nhân bị cụt một cánh tay, nghe nói Vân Hận Thiên được mời ở lại Liệt Diễm Sơn Trang, Lăng Quân Diệp lại càng tò mò thêm, phải biết rằng Liệt Diễm Sơn Trang sẽ rất ít khi mời người ngoài ở lại qua đêm, hôm nay khi hắn đi tới trong viện lúc thấy công tử áo trắng trong truyền thuyết, cụt tay, ấn đồ, ngọc tiêu, là hắn đã biết là hắn là người từ đâu đến. qua phút chốc ngăn ngừa chung đụng, cuối cùng hắn cũng có chút hứng thú. . . . .

Lạc Tuyết trước khi đến Nghịch Kiếm Các, đã đặc biệt đi nghe ngóng tin tức về nhân vật Lăng Quân Diệp này. Người này tính cách lạnh lùng bá đạo, không thể nắm bắt, vừa chính vừa tà, dùng võ công cùng mưu trí của bản thân để thống nhất cả sáu bang phái ở vùng Tây Nam này, thành lập nên "Nghịch Kiếm Các". Ngay cả đến chuyện nam nữ, lời đồn đãi khắp mọi nơi, rằng bên cạnh Lăng Quân Diệp chưa bao giờ thiếu nữ nhân, mặc dù chưa có phu nhân chính thức, nhưng người thì rất nhiều, hơn nữa bọn họ đều cam tâm tình nguyện không danh không phận đi theo bên cạnh Lăng Quân Diệp, cho nên về tình cảm của Lăng Quân Diệp, mọi người rất vui vẻ kể ra.

Lạc Tuyết trải qua lần gặp mặt ngày hôm nay, nói chung đã tin tưởng lời đồn đãi đó là đúng, từng thứ Diễn ☆ đàn Lê ☆ Quý Đontừng thứ ở trên người hắn, nhất là chuyện phong lưu hảo sắc này, hắn chắc chắn là được xếp thứ nhất, rõ ràng đối với một "Nam nhân" như nàng mà vẫn động tay động chân nữa thì không phải Sắc Ma thì là cái gì?

Thời điểm Lạc Tuyết thúc ngựa chạy nhanh đến phạm vi cách "Nghịch Kiếm Các" hơn mười dặm, đột nhiên thấy mười mấy con ngựa xông đến trước mặt, Lạc Tuyết đứng ở một bên nhìn đến phía đám người đó, đột nhiên nhìn thấy một người ngồi trên lưng ngựa trên vai có vác một nữ tử, nàng ấy dường như đang ở trạng thái hôn mê. Lạc Tuyết trong lòng tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng suy nghĩ lại rốt cuộc nàng ta cũng không có quan hệ gì với nàng, nên đã thúc ngựa tiếp tục chạy về phía trước. Đợi đến khi nàng đi xa đám người đó khoảng một dặm nữa, Lạc Tuyết đột nhiên dừng ngựa lại, tại sao nàng lại cảm thấy trong lòng rất bất an?

Đám người kia xem ra không giống thương nhân hay dân chúng bình thường, còn có nường trên lưng ngựa này, nhìn màu sắc của y phục trên người, nàng hình như đã nhìn thấy ở đâu đó rồi? Màu tím? Lưu Tô? Lạc Tuyết lấy tay vỗ trán một cái, Nam Cung Nhược Lan! Đúng, nhìn vóc người của người này và cả y phục trên người rất giống với Nam Cung Nhược Lan!

Lạc Tuyết nghĩ đến đây, vội quay đầu ngựa lại, phi ngựa dọc đường cũ đuổi theo.

Lạc Tuyết đuổi theo dấu chân ngựa trên mặt đất, cuối cùng lại dừng lại nơi nàng vừa mới đi ra chính là ở dưới chân núi "Nghịch Kiếm Các"! Chẳng lẽ là Lăng Quân Diệp đã ra tay? Lạc Tuyết ngẫm lại, quyết định trước tiên nàng phải biết rõ nàng kia có phải là Nam Cung Nhược Lan hay không rồi lại nói, nha đầu kia nhất định là vì tìm nàng mới rơi vào tay bọn chúng, nói thế nào, nàng cũng nên cứu nàng thoát khỏi bàn tay của những người này! Nếu không

phải, nàng cũng không muốn quản chuyện này.

Vì vậy, Lạc Tuyết từ phía sau tường xoay người nhảy lên, ngay đến cả một tên thù vạ cũng không biết, nhanh chóng nhảy lên nóc phòng, từ trên cao quét mắt nhìn xuống mọi người phòng, nhưng lại không phát hiện ra cô nương mặc y phục màu tím đang dựa vào dưới một thân cây. Chỉ thấy một nam nhân dùng bàn tay nâng cằm lên cô gái, gọi tên cô nương ấy sau đó nhìn chăm chăm vào mặt nàng ta, lần này nhìn thoáng qua, Lạc Tuyết đã thấy rõ khuôn mặt, đúng là Nam Cung Nhượng Lan!

"Nếu là tự nguyện, ta ra trước xem tư sắc như thế nào, nếu như xinh đẹp thì có thể ta sẽ thu nhận, nhưng mà chỗ Lăng chủ, ta chỉ có thể tận lực thuyết phục huynh ấy, có được hay không, ta cũng không thể nói chính xác được, người xem được không?" Một người nam nhân trung tuổi khác giọng nói có vẻ khàn khàn nói tiếp. Sau đó nam nhân lúc trước hình như là suy nghĩ một chút mới nói, "Được, trước tiên đi xem người trước đã."

Lạc Tuyết chăm chú nhìn chăm chăm nói phát ra âm thanh, nghe thấy hai người nam nhân này đã nhanh chóng đi ra khỏi cửa.

Lạc Tuyết vận khinh công đuổi theo hai người kia, quả nhiên phía trong rừng có một cô nương mặc y phục màu tím đang dựa vào dưới một thân cây. Chỉ thấy một nam nhân dùng bàn tay nâng cằm lên cô gái, gọi tên cô nương ấy sau đó nhìn chăm chăm vào mặt nàng ta, lần này nhìn thoáng qua, Lạc Tuyết đã thấy rõ khuôn mặt, đúng là Nam Cung Nhượng Lan!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Máu tươi nhuộm Nghịch Kiếm Các

Lạc Tuyết cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, lại cùng mấy người này trở lại "Nghịch Kiếm Các". Sau khi xác định được tên "Tam Đương Gia" kia đúng là người của "Nghịch Kiếm Các", thì cuối cùng Lạc Tuyết cũng hiện thân.

Bên trong một gian phòng, tên Tam Đương Gia này vẻ mặt mê mẩn muốn sờ lên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Nam Cung Nhượng Lan, chợt nghe tiếng cửa bị "Phanh" một tiếng đá văng ra, vội quay đầu nhìn lại, thấy một ông tay trái trống rỗng quét qua trước mặt hắn, gương mặt lập tức đỏ bừng lên. Đến lúc người được gọi là Tam Đương Gia phản ứng kịp thì mới nhìn thấy một nam tử mặc áo trắng đang đứng cách cánh cửa khoảng một trượng nhìn hắn cười lạnh.

Tam Đương Gia này kinh ngạc ngây ngốc một lúc sau đó then quá hóa giận, đặt Nam Cung Nhượng Lan xuống, rút kiếm xông ra ngoài, lạnh lùng nói: "Người là người nào? Thật là một câu tặc to gan, dám cả gan đến nơi này để giương oai!"

"Muốn đánh thì đánh, hà tất phải nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!" Lạc Tuyết chế giễu nói, quả nhiên lời nói này đã chọc giận tên Tam Đương Gia kia, hắn nghiêng người xuất một kiếm nhào tới, đồng thời lúc đó Lạc Tuyết hừ lạnh một tiếng, cũng không rút kiếm ra mà chỉ dùng một chiếc tiêu ngọc ra nghênh đón, một kiếm kia nhìn mạnh mẽ đầy sinh lực nhưng lại mềm nhũn dưới ngọc tiêu sắc bén, Lạc Tuyết hét vang một tiếng, xuất một chiêu vào thật mạnh vào chỗ yếu trên cánh tay phải của Tam Đương Gia kia, trường kiếm trên tay hắn bị đánh rơi xuống, không hề đối phương kịp xuất chiêu tiếp theo, Lạc Tuyết đã dùng ngọc tiêu điểm lên mấy huyệt đạo trên người hắn, khiến hắn đứng yên bất động.

Lúc này tên Tam Đương Gia kia mới nhớ đến việc phải gọi người đến giúp, nhưng mà vừa nhìn lại đã thấy bốn phía trước sân toàn bộ huynh đệ cũng bị điểm huyệt giống như hắn, trong lòng hắn lập tức sợ hãi, giọng nói mềm nhũn, nhìn về phía công tử áo trắng đó nói: "Vị đại hiệp này, không biết tại hạ đắc tội người ở chỗ nào?"

Lúc này mới mở miệng hỏi, khiến trong lòng Lạc Tuyết lại tức giận thêm, lại cho hắn một bạt tai nữa, đến lúc thấy dấu tay đỏ rực trên mặt hắn mới dừng tay lại, lạnh mặt vào trong phòng Nam Cung Nhượng Lan như thế nào. Xem bắt mạch cho Nam Cung Nhượng Lan, bỗng nhiên Lạc Tuyết cau mày lại, đám người đáng chết kia, lại còn dám cho nàng ấy uống nhuyễn hương tán! Lạc Tuyết trước tiên giải huyệt đạo cho Nhượng Lan, sau đó đưa chân khí vào người của nàng ta, chân khí nhanh chóng truyền vào cơ thể và giải khai hết nhuyễn hương tán trong cơ thể Nhượng Lan, nàng ta đã bắt đầu hít thở dễ dàng hơn.

Lạc Tuyết lấy ra "Thất Huyết Đan" cho Nhượng Lan ăn vào, hơi nghiêng người, một lúc sau đó Nhượng Lan từ từ tỉnh táo trở lại, thấy Lạc Tuyết đứng bên người nàng thì kích động "Oa" khóc lớn lên, dựa vào trên bả vai của Lạc Tuyết vừa khóc vừa nức nở: "Vân đại ca, người rốt cuộc cũng đã đến cứu ta, ô ô ô, ông trời nghe được lời của ta rồi. . . . ."

Lạc Tuyết lần đầu tiên ôn nhu nói với nàng ta: "Được rồi, không sao nữa. Đứng lên đi một chút xem cảm giác như thế nào rồi"

"Ừm." Nghe được người trong lòng dịu dàng như vậy, khiến nhịp tim của Nam Cung Nhượng Lan đập thành thịch, dịu dàng nói, "Vân đại ca, cảm ơn người tới cứu ta, ta thật sự rất vui mừng!"

Lạc Tuyết đứng lên, thản nhiên nói: "Đi ra ngoài rồi nói." Sau đó đi ra ngoài trước, Nhượng Lan sức nhớ ra mọi việc tóm lấy người Lạc Tuyết, vội vàng bước theo.

Sự việc xảy ra ở trước viện đã kinh động đến tất cả mọi người ở trong "Nghịch Kiếm Các", bao gồm cả Lăng Quân Diệp đang ở bên trong phòng, lúc này, đều đã nhanh chóng tập trung lại tại đây.

Lăng Quân Diệp nhìn Vân Hận Thiên đã đi bây giờ quay lại, trong lòng tràn đầy nghi vấn. "Vân công tử, xảy ra chuyện gì?"

"Hừ! "Nghịch Kiếm Các" của ngươi chẳng qua chỉ là nơi ẩn nấp giấu đầu, muốn biết chuyện gì? Ngươi hỏi hắn đi!" Lạc Tuyết lúc này đang rất tức giận giống như giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng trên người của Lăng Quân Diệp.

Lăng Quân Diệp nghe thấy giọng nói giễu cợt của Lạc Tuyết, sắc mặt căng thẳng, nhìn về phía Tam Đương Gia đang bị điểm huyết, "Có chuyện gì xảy ra?"

"Tổng Đà Chủ, tên tiểu tử này tự ý xâm nhập "Nghịch Kiếm Các" đã thương người, Tổng Đà Chủ hãy nhanh chóng bắt lấy hắn!" tên Tam Đương Gia này nghĩ là cứu tinh đến, nên đã nhanh chóng thay đổi sắc mặt, nhưng Lăng Quân Diệp lại không có phản ứng gì, tiếp tục nhấn mạnh thêm, "Nói mau, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tổng Đà Chủ? Là, là cô nương này, nàng là biểu muội họ hàng xa của Trương Kiều, là bọn chúng đưa tới cho huynh đệ, ai ngờ tên tiểu tử này xông tới không nói gì đã đánh nhau với đám huynh đệ bọn ta." Lần này Tam Đương Gia thấy Lăng Quân Diệp đen mặt lại, không dám lừa gạt nữa, liền nói đơn giản mọi chuyện đã xảy ra.

"Người đâu, lập tức bắt thuộc hạ của Trương Kiều dẫn đến đây!" vẻ mặt của Lăng Quân Diệp càng ngày càng đen hơn, thậm chí ra lệnh cho hai tên thuộc hạ bên cạnh. "Dạ!" Hai người kia nhận lệnh đi làm.

"Cô nương người tên là gì?" Lăng Quân Diệp hỏi Nam Cung Nhục Lan.

Nam Cung Nhục Lan trong lòng đang tức giận vừa đúng lúc có nơi để phát tiết, liền lạnh nhạt nói: "Tê Châu Nam Cung thế gia —— Nam Cung Nhục Lan!"

Lời này vừa nói ra, khiến cho Lăng Quân Diệp và tất cả những người có mặt ở nơi này hít vào một ngụm khí lạnh, không trách gì lại xinh đẹp không gì sánh nổi như vậy, thì ra là người đang nổi danh thiên hạ Nam Cung tiểu thư! Nhưng đồng thời bọn họ đã gặp phải một rắc rối lớn, là đắc tội nhà Nam Cung, cũng như đã đắc tội với cả võ lâm chính phái, chuyện này không hề nhỏ đâu!

Lăng Quân Diệp cảm thấy rung mình, nhìn về phía Lạc Tuyết, "Vân công tử, nếu là Nam Cung tiểu thư, Lăng mỗ đã hiểu tại sao Vân công tử tại sao lại xuất hiện ở chỗ này. Ngươi yên tâm, nếu như điều tra rõ Nam Cung tiểu thư là bị người của ta làm hại, Lăng mỗ tất định thay các người chủ trì công đạo!"

Lăng Quân Diệp trong lòng đã hiểu rõ rồi, toàn bộ người trong võ lâm thiên hạ có ai không biết chuyện Nam Cung Nhục Lan tỷ võ kén rể? Nhà Nam Cung cùng với Trương Kiều căn bản không có một chút quan hệ nào cả, nhất định là bọn chúng giờ trò đùa bắt Nam Cung Nhục Lan đến đây.

"Lăng tổng Đà chủ cũng không cần lo lắng, đợi đến lúc mang những người đó về, Vân mỗ sẽ đích thân đòi công đạo từ phía bọn chúng." Lạc Tuyết toàn toàn từ chối ý của Lăng Quân Diệp.

Một lát sau, những người đó đã bị hai thủ hạ của Lăng Quân Diệp dẫn về, nhìn thấy tình cảnh như thế này, và ánh mắt giết người của Lăng Quân Diệp dọa sợ nói: "Lăng tổng Đà chủ tìm huynh đệ chúng ta trở lại, có chuyện gì quan trọng à?"

"Vân đại ca, chính là bọn họ ở trên giữa đường chặn cướp ta, còn nói muốn đem ta đưa cho cái gì Tam Đương Gia, để đổi lão đại bọn họ đấy. Vân đại ca huynh nhất định phải giúp ta báo thù đó!" Nam Cung Nhục Lan tựa vào vai phải của Lạc Tuyết, chỉ vào đám người kia kêu lên.

Nghe thấy vậy, Lăng Quân Diệp tức giận hỏi "Có thể có chuyện như vậy sao?" mấy người kia sớm đã bị dọa cho sợ hãi rồi, "Người đâu, đến chặt hai cánh tay của Trương Kiều cho ta, bản Đà chủ xem các người đã ăn gan hùm mật gấu rồi, đầu tiên là đám đen ăn đen đối với "Nghịch Kiếm Các" của ta, bây giờ còn dám bắt Nam Cung tiểu thư rồi còn hướng về phía Lăng Quân Diệp ta cầu xin, ta sẽ lấy tính mạng của các người!"

Nhưng mà chưa đợi đến lúc Lăng Quân Diệp ra tay, Lạc Tuyết đã vung ống tay áo lên, nhuyển kiếm ở bên hông đã rút ra, một kiếm "Kinh thiên động địa", chỉ dùng duy nhất một chiêu, mười mấy người đó đồng thời đã bị một kiếm cắt đứt cổ, ầm ầm ngã xuống đất, máu tươi từ cổ chảy xuống, trong đôi mắt còn lộ ra tia sợ hãi và không thể nào tin được.

Lạc Tuyết vừa xuất một chiêu đâm máu bọn chúng đã mất mạng, tất cả mọi người trong viện đều run lấy lấy. Ngay đến cả tên Tam Đương Gia này, vốn cũng không phải là nhân vật anh hùng thấy chết không sờn, giờ phút này bị dọa sợ đến mức đái dầm. Ánh mắt nhìn về phía người đang mặc áo trắng kia, Tam Đương Gia bây giờ chỉ biết nắm lấy cọng rơm cứu mạng là Lăng Quân Diệp kêu lớn, "Tổng Đà Chủ, cứu cứu ta với, chúng ta đều là huynh đệ mà!"

Thế nhưng cầu cứu đã không còn kịp nữa, Lạc Tuyết không đợi đến lúc Lăng Quân Diệp tỏ rõ thái độ, đã thấy một kiếm bay nhanh ra ngoài, đâm thẳng vào trái tim của người đang kêu gào kia, âm thanh cuối cùng theo thân thể hắn ngã xuống đất điểm lên những dấu chấm tròn.

Lần xuất chiêu này, làm sắc mặt Lăng Quân Diệp đại biến, con ngươi co rút lại, nhưng chỉ trong một giây lát, đã nhanh chóng khôi phục trạng thái tự nhiên, "Lăng mỗ Tạ Vân công tử đã vì "Nghịch Kiếm Các" rửa sạch môn phái!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 42: Việc kỳ lạ

Toàn bộ trong sân đều im lặng không một tiếng động, ai cũng không dám thở mạnh, tất cả mọi người đang sững sờ vì thủ đoạn độc ác của vị công tử cụt tay Vân Hận Thiên này, máu lạnh vô tình cùng vô công tuyệt thế mà sợ đến nỗi nói không nên lời, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hơn mười thi thể đang nằm trên mặt đất, thậm chí đến ngay cả ánh mắt cũng không dám chớp một cái.

Mà Lăng Diệp Quân cũng phản ứng như tất cả mọi người lấp bắp kinh hãi, từ trước đến nay nếu Nghịch Kiếm Các có người phạm lỗi phá hủy quy củ của các, Lăng Quân Diệp nhất quyết không cho người ngoài tham gia vào, cho dù giữa bọn họ có thâm thù đại hận, Lăng Quân Diệp sẽ dựa vào nội quy của các đích thân ra tay xử lý, hôm nay không chỉ chấp nhận cho Vân Hận Thiên ra tay xử lý, hơn nữa ngược lại còn muốn cảm tạ hắn, thật sự là một chuyện ngoài dự tính của hắn!

Mặc dù như vậy, nhưng Lạc Tuyết lại không cảm kích, trong lòng của nàng dường như cũng đã thích cô nương, dám yêu dám hận Nam Cung Nhục Lan này rồi, nếu có một ngày nàng khôi phục nữ trang, họ chắc chắn sẽ là những bằng hữu tốt, nghĩ đến đây, con lửa giận trong lòng nàng lại càng tăng lên, hỏi ngược lại: "Lăng tông Đà chủ, theo lời nói lúc nãy của ngươi, thì ngươi cũng không thể trốn tránh được trách nhiệm của mình? Người quản lý thuộc hạ không nghiêm, suýt nữa khiến cho Nam Cung tiểu thư bị lăng nhục, nếu như Nam Cung tiểu thư không tính toán với ngươi, Vân mỗ sẽ bỏ qua tất cả mọi chuyện, nếu không hôm nay người đừng hòng thoát khỏi thanh kiếm trong tay ta!"

Lạc Tuyết con tức giận tăng cao dùng kiếm chỉ về phía Lăng Quân Diệp, tâm của mọi người đều nhảy đến tận cổ họng, thì lại nghe thấy Lăng Quân Diệp "Ha ha ha" cười lớn, "Công tử cụt tay giận đỏ mặt vì hồng nhan, đúng thật mà một giai thoại trong giang hồ! Nhưng Liệt Diễm ngươi là một người không hề nói lý lẽ, hiện tại xem ra là sự thật rồi! Ha ha ha. . . . . Nam Cung tiểu thư cho dù có so đo hay không, Lăng mỗ cũng sẽ không đánh với ngươi, công tử vô công cao cường, Lăng mỗ bội phục! Ta Lăng Quân Diệp thật sự đã quản lý thuộc hạ không nghiêm, ngươi nói đúng, Lăng mỗ cũng nên chịu một nửa trách nhiệm, như vậy ta sẽ nhận lỗi với Nam Cung tiểu thư! Nhưng chúng ta thật sự không cần phân chia cao thấp, Lăng mỗ còn muốn kết giao bằng hữu với ngươi!"

Lăng Quân Diệp nói xong, quay về phía Nam Cung Nhục Lan ôm quyền nói: "Nam Cung tiểu thư, đã đắc tội rồi! Ngày sau ta nhất định quản thúc nghiêm thuộc hạ của mình, nghiêm khắc quản lý! Xin tiểu thư thứ tội!"

Nam Cung Nhục Lan tận mắt nhìn thấy những việc xảy ra, những người đó vừa chết, con tức giận trong lòng nàng cũng tiêu tan, đối với lời nói xin lỗi thành tâm của Lăng Quân Diệp, vội vàng lắc đầu nói: "Không cần, ta đã không sao nữa rồi."

Lạc Tuyết thấy Nhục Lan không tính toán gì nữa, mới nhìn về phía Lăng Quân Diệp, trong giọng nói con tức giận cũng đã nguôi đi phần nào, "Đã như vậy, Vân mỗ cũng không nhắc đến nữa, nhưng hai chữ bằng hữu, xin Tổng Đà Chủ đừng vội vàng nói ra như vậy! Vân Hận Thiên ta không có bằng hữu!"

"Hả? Vân công tử nói như vậy, thì Liệt Diễm cũng không được tính là bằng hữu của công tử sao?" Lăng Quân Diệp đi đến gần Lạc Tuyết nói.

"Liệt Diễm? Phong Liệt Diễm?" Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy, ha ha, hôm đó ở trong quán rượu ở Tề không chỉ có một mình Phong Liệt đâu! Lăng mỗ chỉ là không lộ mặt mà thôi." Lăng Quân Diệp đắc ý nói.

Lạc Tuyết nhún mày, hai người biết nhau? Nghe ý tứ của Lăng Quân Diệp thì hai người này hình như còn là bạn bè! Thiên hạ này nói nói lớn thì rất lớn, nói nhỏ cũng thật sự quá nhỏ nhé!

Lăng Quân Diệp quan sát biểu cảm trên mặt của Lạc Tuyết, thấy không có vẻ gì là tức giận nữa, liền tiến gần hơn một bước nói tiếp: "Chẳng lẽ Vân công tử chỉ nhìn trúng một người là Phong Liệt Diễm chỉ có hắn mới có thể kết bạn với ngươi, Lăng mỗ thì lại kém xa hắn ta sao?"

Lạc Tuyết vốn dĩ lúc đầu đang cúi thấp đầu, sau khi nghe thấy Lăng Quân Diệp nói thế, ngược mặt lên, lại đối diện với vẻ mặt của Lăng Quân Diệp gần trong gang tấc, Lạc Tuyết giật mình, theo bản năng lui về phía sau một bước, thoát ra khỏi cảm giác lúng túng của hai người lúc này, Lăng Quân Diệp lại không nói bất cứ câu gì cười một tiếng, ánh mắt tà mị đến cực điểm, đôi môi mỏng đẹp dễ nhẹ thờ ra: "Dung nhan xuất sắc như thế này nếu là một nữ tử, thì thật là tốt biết bao!"

Lời của hắn vừa nói ra, sắc mặt của Nam Cung Nhục Lan và Lạc Tuyết đều trở nên cực kỳ khó coi, sắc mặt mọi người trong Nghịch Kiếm Các lúc trắng lúc xanh tập trung nhìn về phía Lăng Quân Diệp, giống như là đang chứng thực những lời mà bọn họ vừa nghe thấy không phải là sự thật mà là bọn họ nghe lầm? mà Lăng Quân Diệp lại rất bình thường, còn nhìn chằm chằm Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tại sao nam nhân này lại đùa giỡn nàng nhiều lần như vậy? Đúng như lời của Phong Liệt Diễm đã từng nói, này nam nhân là một sắc quỷ! Nam nữ đều muốn! trong lòng Lạc Tuyết mắng thầm mấy câu, nhưng bởi vì nàng đã được tu dưỡng nên không thể trực tiếp mắng ra miệng, chỉ nói: "Nếu ta là một nữ nhân, nhất định sẽ không nhìn trúng ngươi!"

Ai ngờ Lăng Quân Diệp lại không tức giận, ngược lại hỏi một câu rất thật lòng: "Thật sao? Vậy ngươi rút cuộc là nam nhân hay là nữ nhân vậy?"

"Ngươi là người như thế nào thì ta là người như vậy, trừ phi ngươi là thái giám trong cung!" Lạc Tuyết lại tức giận không lựa lời nói.

"Khụ khụ, người không những võ công rất lợi hại, mà miệng rất lợi hại đó!" Lăng Quân Diệp bị hai từ "Thái giám" làm bị sặc, cười khỏ nói: "Người không muốn kết giao bằng hữu cùng với ta, nhưng ta lại rất muốn kết bạn với người ! Người đâu, chuẩn bị tiệc rượu, hôm nay ta mời khách Vân công tử , cũng là để xin lỗi Nam Cung tiểu thư!"

"Vân đại ca? Chúng ta. . . . ." Nam Cung Nhượng Lan không suy đoán được suy nghĩ của Lạc Tuyết, nên đã hỏi dò.

Lạc Tuyết trầm tư một lúc lâu, mới nói một chữ "Được!", đối với thế lực hắc đạo của Lăng Quân Diệp ở vùng này, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ phải dùng đến, tại sao nàng lại không thuận nước đẩy thuyền, "Kết giao" với hắn?

Thấy Lạc Tuyết nói như vậy, mặc dù đã nằm trong dự liệu của Lăng Quân Diệp, nhưng trong lòng hắn vẫn vui vẻ một cách kỳ lạ, tay trái vỗ lên tay phải Lạc Tuyết, sang sảng cười to, "Vân huynh đệ, hôm nay kết giao với người, là may mắn lớn nhất của Lăng mỗ, đi, chúng ta đi uống rượu thật thống khoái!"

Trong lòng Nam Cung Nhượng Lan rất kích động bởi vì thái độ của Vân Hận Thiên đối với nàng đã thay đổi, hưng phấn không có việc gì cũng cứ nhìn chăm chăm vào Vân Hận Thiên, hai mắt long lanh, nói chuyện ôn nhu mềm mại, một khắc cũng không rời cứ đi theo phía sau lưng Vân Hận Thiên, chỉ sợ hắn sẽ đem nàng bỏ lại nơi này.

Còn trong lòng Lạc Tuyết lại cảm thấy rất buồn bực, lần này nàng lại khó thoát khỏi tình yêu say đắm của Nam Cung Nhượng Lan rồi !

Mới vừa mới bước vào phòng ăn, đã nghe thấy giọng nói hờn dỗi rất dễ nghe từ ngoài cửa truyền đến: "Đại ca? Người vừa tới là nhân vật quan trọng gì vậy? Muội cũng muốn gặp."

Vừa dứt lời đã đi vào, cô nương đó mặc bộ y phục lụa mỏng màu vàng nhạt, mắt ngọc mây ngài, động lòng người, không thể nào nói hết được sự kiều mỵ, làm cho tâm hồn người ta xao động.

Tuy Lạc Tuyết là một nữ nhân, nhưng từ trong đáy lòng nàng cũng rất khen ngợi, nhìn lại Nam Cung Nhượng Lan phía bên cạnh mình, hai người này đều là những cô gái tuyệt sắc hiếm gặp, không thể phân chia cao thấp, mỗi người mỗi vẻ, nếu nàng thật sự là nam tử, chỉ sợ lúc này cũng động lòng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Bắt đầu nổi phong ba

Nữ tử mặc bộ quần áo màu vàng nhạt đưa mắt nhìn tất cả mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người mặt bộ quần áo màu trắng, dung mạo đầy tài mị.

"Người bọn họ nói chính là người sao?" Hơi thở của nữ tử nhẹ như U Lan, trên gương mặt hiện ra nét tươi cười. **Diễn☆đànLê☆QuýĐôn**

"Người đang hỏi ta sao?" âm thanh của Lạc Tuyết lạnh lùng thêm chút dịu dàng, hỏi ngược lại.

"Ha ha..." Nữ tử đó cười yêu kiều, chỉ vào Lăng Quân Diệp và Nam Cung Nhượng Lan nói: "Huynh ấy là đại ca của ta, mà nàng kia là nữ tử. Ta không có hứng thú với nàng ta, còn lại cũng chỉ có người." **Diễn☆đànLê☆QuýĐôn**

"Ha ha." Lạc Tuyết cúi đầu cười, cô nương này thực sự là người rất thẳng thắn. Nàng nghiêng mặt nhìn Nam Cung Nhượng Lan, quả nhiên là gương mặt nhỏ xinh đẹp giờ đã thành màu đen. "Người nói cái gì? Ta mới không có hứng thú đối với người."

Hai nam nhân còn lại liếc nhau, đi đến bàn ngồi xuống, rượu và thức ăn đều đã được chuẩn bị, Lăng Quân Diệp rót cho hai người mỗi người một ly rượu, "Nào Vân đệ. Chúng ta cạn!"

Hai nữ tử đứng bên cạnh bữu kê, mỗi người mở to mắt trừng về đối phương. Nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt khéo léo nở nụ cười, rồi nói: "A, người vạn lần không được nhớ đến ta, nếu không sẽ không có nam nhân nào chịu lấy người!" Nam Cung Nhượng Lan cũng không hề yếu thế đáp trả lại: "Người tốt hơn vẫn nên lo cho chính mình đi, ta đã là hoa có chủ." **Diễn☆đànLê☆QuýĐôn**

"A... Phải không đó?" Lần này đến lượt nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt giật mình, Nam Cung Nhượng Lan cũng đưa mắt nhìn về phía nam tử mặc áo trắng đang uống rượu. "Người nói là hắn sao?"

Nam Cung Nhượng Lan cười đến lảng lơi, "Người nói không sai, chính là hắn."

Lăng Quân Diệp nghe tới đây liền khựng lại, hai tròng mắt liếc qua liếc lại, sau đó cười to, "Chúc mừng Vân đệ! Đệ đã ôm được mỹ nhân về nhà rồi kìa!"

Lạc Tuyết chỉ lắc đầu từ chối cho ý kiến, cũng không biện giải cho mình, chỉ nhẹ nhàng thưởng thức rượu. Động tác này trong mắt của nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt là một loại đồng ý, nàng dậm chân, trực tiếp đi đến ngồi bên phải của Lạc Tuyết. Nam Cung Nhượng Lan thấy vậy liền "hừ" một tiếng,

sau đó ngồi bên trái của Lạc Tuyết. Nam Cung Nhựt Lan cho nữ tử đó một ánh mắt đầy thị uy, làm cho nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt rất tức giận. Lăng Quân Diệp thấy vậy liền lên tiếng can ngăn, "Được rồi, Băng Nguyệt. Đừng náo loạn nữa, hai vị này đều đến làm khách, không được làm càn!" "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Lời nói của Lăng Quân Diệp đầy uy nghiêm. Lăng Băng Nguyệt mặc dù không phục nhưng chỉ im lặng mà bĩu môi, không tiếp tục tranh cao thấp với Nam Cung Nhựt Lan.

"Vấn đề, Nam Cung tiểu thư. Đã làm cho các người chê cười, muội muội của ta từ nhỏ đã bị ta làm hư, có chỗ nào thất lễ, xin hai người bỏ qua!" Lăng Quân Diệp giọng cao ly rượu, nói xong thì uống cạn. "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

"Nhựt Lan, mau ăn cơm đi. Dường lại tỉnh thần." Lạc Tuyết gấp cho Nam Cung Nhựt Lan một miếng thịt gà. Lạc Tuyết không gọi là Nam Cung tiểu thư nữa, điều này làm cho Nam Cung Nhựt Lan rất vui mừng, thỏa mãn nở nụ cười đầy ngọt ngào nói: "Vâng. Cảm ơn Vân đại ca."

Lăng Băng Nguyệt tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, cầm lấy ly rượu điên cuồng mà uống. Lăng Quân Diệp tròn to mắt nhìn Lạc Tuyết. Lạc Tuyết bắt đầu dĩ đành phải nói: "Băng Nguyệt tiểu thư, Vân mô bây giờ sẽ trả lời vấn đề của người. Vân mô tên là Vân Hận Thiên, trừ bỏ cái tên ra, nàng xem giờ ta chỉ có một cánh tay. Có thể làm được gì." "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Lăng Băng Nguyệt không chịu nổi liền cười lên, "Vân đại ca, ta có thể gọi vậy không? Ta thực sự rất sùng bái người."

Lạc Tuyết nhìn thấy Lăng Băng Nhi đầy nhiệt tình, chỉ phun ra ba chữ: "Sao cũng được." "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Lăng Băng Nhi không để bụng, chỉ vui mừng vỗ tay, kêu lên: "Ha ha, đại ca, bây giờ có thêm Vân đại ca. Huynh không thể khi dễ ta rồi."

"Nha đầu! nói bừa cái gì thế? Huynh khi dễ muội hỏi nào?" Lăng Quân Diệp bất mãn nói, ngón tay chỉ thẳng vào Lạc Tuyết nói: "Xem đi, có người xuất hiện, ta liền thành nhị đại ca! (1) "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

"Ha ha, ta chỉ mới nghe qua có trắc phi, tiểu thiếp, (2) chưa bao giờ nghe nói có nhị đại ca!" Nam Cung Nhựt Lan buồn cười nói. Nhưng mà nàng lại không nghĩ tới hai chữ "Trắc phi" này trong lòng Lạc Tuyết là một nỗi đau, chiếc đũa trên tay Lạc Tuyết run lên, nhếch môi cười, nội tâm như dân lên một ngọn sóng khó có thể bình tĩnh lại. Lăng Quân Diệp cảm thấy Lạc Tuyết có điều khác lạ, vội vàng hỏi: "Vân đệ, người làm sao vậy?"

Lạc Tuyết đứng dậy không nói lời nào đi ra ngoài, Nam Cung Nhựt Lan cũng ngăn ra, vội vàng đi theo, kêu lên: "Vân đại ca, người muốn đi đâu. Có phải Nhựt Lan đã nói sai gì không?" "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Lăng Quân Diệp và Lăng Băng Nguyệt cũng đuổi theo. Lạc Tuyết khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng như cũ: "Lăng tổng đà chủ, đa tạ ngài đã kết bạn với Vân mô. Vân mô bây giờ muốn thỉnh cầu ngài một chuyện, có được không?"

"Chuyện gì? Người đừng ngại, cứ nói ra đi" Lăng Quân Diệp nhíu mày hỏi.

"Xin nhờ ngài phái người hộ tống Nhựt Lan về Nam Cung thế gia ở Tề Châu." Nói xong, chỉ trong nháy mắt Lạc Tuyết đã điểm huyết Nhựt Lan, "Sau nữa canh giờ, nguyệt đạo sẽ tự giải. Nếu như người còn đi theo ta nữa, thì cả đời này ta cũng sẽ không gặp người." "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Lạc Tuyết đưa mắt nhìn Lăng Quân Diệp. Lăng Quân Diệp đã đoán được Lạc Tuyết muốn rời đi, nhưng mà hắn không đón được lý do tại sao hắn lại muốn đi, chỉ có thể gật đầu, "Vân đệ yên tâm, Lăng mô nhất định sẽ đưa Nam Cung tiểu thư về nhà an toàn." "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn

Lạc Tuyết gật đầu, sau đó nhảy khỏi "Nghịch Kiếm Các."

Lạc Tuyết chạy như điên, giờ phút này trong lòng nàng chỉ nghĩ đến một chuyện, đó chính là đi đến Trang Thân Vương Phủ ở kinh thành Uyển An. Nàng muốn xem, bây giờ đối với hắn nàng có yên hay không, hay là chỉ còn có hận?

Chú thích:

(1)(2): Ở đây trong nguyên tác là hạ đường đại ca, hạ đường phi, hạ đường thê, ý ám chỉ xếp thứ hai hoặc ở phía sau một bậc về vị trí hoặc cấp bậc.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Đao náo Trang Vương Phủ

Khi màn đêm bao trùm Trang Thân Vương Phủ, mà trong phủ hoàn toàn không hề có không khí yên tĩnh và cô độc như ngày xưa, đêm nay cả phủ đều rất náo nhiệt. Trong hoa viên có một đài biểu diễn cực lớn, tất cả các hành lang và trên cây, đều treo lồng đèn màu đỏ thắm. "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn. Cả Vương Phủ đều nhộn nhịp, tiếng nói tiếng cười khắp nơi.

Đài ca múa đang biểu diễn những tiết mục đặc sắc, khác xem vô tay không ngừng. Lạc Tuyết nấp ở trên nóc nhà cao nhất, "Diễn☆đànLê☆QuýĐôn. từ góc

độ này có thể nhìn thấy mọi thứ ở Trang Vương Phủ.

Khi nhìn thấy người ngồi ở ghế chủ tọa phía xa xa, con người của Lạc Tuyết chợt sáng lên, nàng đêm nay đến đây là muốn gặp hân - Trang Thân Vương Long Ngao Thiên! Hân vẫn mặc bộ quần áo làm nổi bật chính mình, tóc dài tới eo, đầu đội kim quan(*), khuôn mặt vẫn như cũ,DiễnđànLêQuýĐôn. vẫn làm cho người khác động tâm. Giờ phút này hân vẫn tập trung tinh thần vào coi việc biểu diễn, mà đôi mắt vẫn sâu không thấy đáy, giọng nói đầy thâm trầm. Không một ai hiểu hân đang nghĩ gì.

Bên trái Long Ngao Thiên là một vị mỹ nữ, có thể coi là quốc sắc thiên hương. Chỉ một cái nhìn mặt, một nụ cười đã làm cho người khác động tâm. Còn Thượng Quan Vũ Diệp đang ngồi bên phải của Long Ngao Thiên,DiễnđànLêQuýĐôn. nàng ta dung nhan vẫn như xưa, dường như thời gian năm năm không làm cho nàng ta thay đổi bất cứ thứ gì, vẫn khoe khoang như trước. Lạc Tuyết còn nhìn thấy trong đáy mắt ung dung và bình tĩnh kia có sự ghen tị!

Đã không còn sự tồn tại của Lê Trắc phi, nàng ta vẫn chưa thỏa mãn hay sao? Khoé môi Lạc Tuyết cong lên, nhìn bóng dáng độc ác của Thượng Quan Vũ Diệp. "Thượng Quan Vũ Diệp, không bao lâu nữa ta sẽ cho người ném trái những ngày tháng đầy thống khổ! Ha ha ha...DiễnđànLêQuýĐôn. Bởi vì người không chỉ nợ ta một cánh tay, mà còn nợ ta một đứa con... Long Ngao Thiên, người gián tiếp hại chết con của mình, ta muốn đòi này người phải sống trong sự hối hận."

Đến lúc ca múa biểu diễn chấm dứt, các tân khách đều đến kính rượu cho Long Ngao Thiên. Sau đó liền nghe thấy một giọng nói đầy bén nhọn truyền tới, "Thánh chỉ đến."

Mọi người đều quỳ xuống tiếp chi, Long Ngao Thiên quỳ ở phía trước, "Thần đệ tiếp chi."

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng Đế chiếu viết: Trang Thân Vương nay đã có quý tử, còn lại là trưởng tử. Chuyện này đã kéo dài huyết mạch của hoàng thất. Trẫm thật lòng vui mừng, đặc biệt sắc phong DiễnđànLêQuýĐôn.Trắc phi Lý thị và con làm Thế Tử. Thưởng cho Trang Thân Vương vạn lượng hoàng kim, khám thử!" Thái giám đọc xong thánh chỉ, tất cả mọi người đều tạ ơn, sau đó đứng dậy.

Lông mày của Long Ngao Thiên nhú lại, nhìn không giống cao hứng tí nào cả. Thượng Quan Vũ Diệp thì vẫn cười ung dung, nhìn vẫn rất cao quý. Mà vị mỹ nhân nào đó bên cạnh Long Ngao Thiên thì hưng phấn cực kỳ, trong mắt đều là nét cười.

Lạc Tuyết nhìn thấy, nghe thấy, biết rõ người ngồi bên trái trong thánh chỉ nói chính là Trắc phi Lý thị. DiễnđànLêQuýĐôn.Ha ha, chúc mừng quý tử, phong làm Thế tử. Những lời này nghe rất quen tai nha! Giống như là lời mới nói của ai đó vào ngày hôm qua, chỉ nháy mắt một cái, đã là kiếp trước và kiếp này rồi.

Thì ra lời tâm tình kia mới chính là độc dược chí mạng! Lạc Tuyết cảm thấy buồn cười, nàng từng cam tâm tình nguyện trả giá tất cả để yêu người nam nhân đó, cuối cùng hân lại bỏ rơi nàng. Mà sau đó cuộc sống lại càng ung dung, trái ôm phải ấp, mỹ nhân bên người, cả con trai cũng có.DiễnđànLêQuýĐôn. Trong lòng Lạc Tuyết đau khổ cực kỳ, tâm càng ngày càng dao động, bức chân cũng không còn vững, vô tình giẫm phải một mảnh ngói làm phát ra một tiếng 'keng', làm cho mọi người trong hoa viên đều kinh ngạc.

"Có thích khách! Mau bắt người!."

"Bảo hộ Vương gia, Vương phi."

Có người hô to, lập tức cả hoa viên đều tràn ngập trong hỗn loạn. Cả đám người phú quý đều chạy trốn chết, còn có cả tiếng hét chói tai.DiễnđànLêQuýĐôn. Long Ngao Thiên vẫn bình tĩnh như cũ, liếc mắt nhìn lên chỗ có người đang núp, cả người đều tản ra khí lạnh. Ra lệnh cho thị vệ: "Hộ tống Vương phi và Trắc vương phi về phủ."

Có rất nhiều thị vệ lập tức đuổi theo bốn phương tám hướng, cũng có rất nhiều người bay lên nóc nhà. Lạc Tuyết lấy từ trong vạt áo ra một mảnh lụa trắng, che kính mặt, tay phải cầm sáo. Từ trên nóc nhà bay xuống thẳng xuống đài biểu diễn, xoay vài vòng, sau đó thân thể mới đứng vững. Nhìn về tất cả mọi người, thay đổi thành giọng của nam nhân nói: "Các người nhiều người như vậy, vậy mà lại sợ bản công tử sao?"

Lạc Tuyết xuất hiện, âm thanh vừa nói ra, liền làm cho mọi người bị mê hoặc. Tất cả đều dừng động tác, xoay người nhìnDiễnđànLêQuýĐôn. về phía đài biểu diễn. Thượng Quan Vũ Diệp cũng đưa mắt nhìn vị nam tử mặc quần áo màu trắng, sau đó liền ngậy người! Bóng dáng đó rất quen thuộc! Không, đây là nam tử mà!

Bọn thị vệ đều dừng lại, rồi lại thần tốc đến quay quanh Lạc Tuyết. Lạc Tuyết cười to, rồi nhẹ nhàng thổi lên DiễnđànLêQuýĐôn."Mị Tâm khúc", từ lúc vào giang hồ tới nay đây là lần đầu tiên Lạc Tuyết đã thương người. Hận đến vô cùng, âm luật càng tăng thêm. Ở dưới khán đài chỉ cần người nào không có võ công, khi nghe thấy tiếng tiêu sẽ bị tổn thương tâm mạch, đầu đau đến mức không chịu nổi. Thậm chí còn có người phun ra máu tươi.

Lạc Tuyết nhìn về phía Long Ngao Thiên, thấy hân dùng công lực để chống đỡ, lông mày nhú chặt lại vì đau đớn, Thượng Quan Vũ Diệp cũng giống như vậy. Lạc Tuyết dừng lại, con người trong veo mà lạnh lùng nhìn DiễnđànLêQuýĐôn.vào người mà nàng muốn phát tiết, chăm chú nhìn thật lâu, sau đó mới dùng âm thanh trong veo nói: "Hôm nay là ngày vui của Trang Vương Phủ, tất cả đều trang trí màu đỏ. Bản công tử hôm nay cũng tới đưa một phần đại lễ, mượn của mọi người một chút máu đưa cho Trang Vương gia. Trang Vương gia, máu cũng là màu đỏ đó."

Lạc Tuyết nghiêng đầu, dưới lớp khăn che mặt lộ ra một nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Gương mặt xinh đẹp đó, nhìn rõ từng góc cạnh gương mặt Long Ngao Thiên, không đợi Long Ngao Thiên trả lời, Lạc Tuyết đi dùng tốc độ nhanh nhất đi tới nơi của Trắc phi Lý thị. Đôi môi dưới lớp khăn lụaDiễnđànLêQuýĐôn. hô chuẩn xác lên đôi má của Lý thị, sau khi hôn xong nàng còn nâng tay lên lướt qua đôi môi đỏ mọng của Lý thị, ánh mắt đầy tà tứ, âm thanh đầy khêu khích nói: "Không biết mùi vị của đôi môi này như thế nào. Có mỹ nhân kèm bên người, Vương gia thật là có phúc."

Lạc Tuyết không thèm để ý đến bọn thị vệ đang tới gần, tự nhiên hỏi Long Ngạo Thiên. Trên trán Long Ngạo Thiên đã nổi đầy gân xanh, mà giọng vẫn bình tĩnh đến lạ thường. "Người là ai? Mau trả năng ra."

"A... Ngài đang yêu cầu bản công tử thả mỹ nhân này sao?" Lạc Tuyết thản nhiên nói, còn đùa giỡn Lý thị.

"Nếu người là nam nhân đội trời đạp đất, thì không nên dùng một nữ nhân tay trái gà không chặt để đối phó bốn vương!" Long Ngạo Thiên mặt không đổi sắc, cũng không hề khản trương.

"Ha ha ha, từ trước tới bây giờ bản công tử cũng không phải là nhân vật anh hùng gì hết. Bản công tử chỉ thích làm chuyện mà chính bản thân mình thích thôi, ví dụ như... Vương phi của ngài... cũng không tồi!" Diễm Đan Lê Quý Đôn. Lạc Tuyết buông Lý thị ra, sau đó cười to nói. Công tử mặc quần áo màu trắng rất nhanh chạy ngang qua Long Ngạo Thiên, chỉ trong nháy mắt đã đi vào ba huyệt đạo của Thượng Quan Vũ Diệp. Thượng Quan Vũ Diệp vừa mới bị thương, giờ lại phải chịu thêm một trận công kích nữa, trong nháy mắt toàn thân đều trở nên không có Diễm Đan Lê Quý Đôn. sức lực, cả người đều ngã về phía của Lạc Tuyết. Lạc Tuyết vốn dĩ có thể đỡ được Thượng Quan Vũ Diệp, nhưng lại lui ra sau vài bước. Làm cho Thượng Quan Vũ Diệp rất kinh ngạc, sau đó ngã trên mặt đất...

"Thật xin lỗi Vương phi. Nhưng sao tướng công của người lại không chịu ôm lấy người vậy?" Giọng nói của Lạc Tuyết đầy châm chọc, ánh mắt thì lờm Long Ngạo Thiên. Long Ngạo Thiên thì kinh ngạc khi nhìn thấy đôi mắt đó, bây giờ cảm giác của hắn như bị người khác lấy hết máu, tinh thần đầy hoảng hốt. Giọng thì thào: "Ánh mắt của người... rất giống một người..."

Lạc Tuyết nghe thấy, đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người nhảy lên nóc nhà, giống như một con bướm bay đi, âm thanh đầy Diễm Đan Lê Quý Đôn. yêu mị vọng ra từ màn đêm: "Các người hãy nhớ kỹ, bản công tử là công tử cụt tay, tên là Vân - Hận - Thiên."

Chú thích:

Kim quan: là mào mà quan hay đội trên đầu

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Trở về Liệt Diễm Sơn Trang

Hẹn ước một tháng của Lạc Tuyết cuối cùng cũng đến, nàng một lần nữa quay về Liệt Diễm Sơn Trang ở Tề Châu.

Tuy là Lạc Tuyết chỉ rời đi có một tháng, nhưng mà khi Phong Liệt Diễm nghe người hầu báo tin là Lạc Tuyết trở về, trong lòng cực kỳ vui mừng. Vội vàng tự mình đi ra đoán tiếp, "Vân Thiên, hoan nghênh người trở về!"

Gặp lại Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết có một loại cảm giác, xa cách lâu ngày mới gặp lại, trong lòng cực kỳ vui mừng. Mím cười gật đầu: "Phong thiếu chủ, đã lâu không gặp."

"Vân Thiên, người đừng gọi ta như vậy. Chúng ta bây giờ cũng coi như là bạn tốt, người gọi như vậy ta thật không quen. Ta rất tức giận nha!" Phong Liệt Diễm kháng nghị việc xưng hô, giả bộ giận dỗi.

Lạc Tuyết cười nhẹ: "Người lớn tuổi hơn ta, vậy ta gọi người là Phong đại ca đi. Phong đại ca đường đường là nam tử hán, sao tâm tình lại giống như một đứa trẻ thế."

"Khụ khụ" Phong Liệt Diễm bị Lạc Tuyết trêu chọc, cả gương mặt đều đỏ bừng. Âm thanh không được tự nhiên, "Vân Thiên, người đừng cười nhạo ta. Cẩn thận ta sẽ chinh người đó!"

"A...Phong đại ca muốn tỷ thí với ta sao? Tiêu Dao Thập Tam kiếm của ta không biết có đấu lại huynh không?" Đôi mắt của Tuyết trong như nước, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ nhàng.

"Tiêu Dao Thập Tam kiếm?" Phong Liệt Diễm mở to hai mắt, đẩy kính ngạc nói: "Đi, chúng ta vào trong nói chuyện."

Hành động của Phong Liệt Diễm đầy thần bí làm cho Lạc Tuyết nghi ngờ, nhưng vẫn đi theo Phong Liệt Diễm vào trong nội đường.

"Vân Thiên, vừa nãy đệ nói là Tiêu Dao Thập Tam kiếm?" Phong Liệt Diễm đầy nghiêm túc hỏi.

"Đúng vậy. Có chuyện gì sao?" Lạc Tuyết khó hiểu nói

Nghe thấy Lạc Tuyết trả lời một cách khẳng định, Phong Liệt Diễm kích động đến nỗi nắm chặt tay của Lạc Tuyết, giọng điệu rất nhanh hỏi: "Vây kiếm của đệ có phải có tên là 'Hỏa Vân kiếm'?"

"Huynh... Làm sao biết?" Lạc Tuyết nhún mày hỏi ngược lại.

Phong Liệt Diễm cười to, kéo Lạc Tuyết ngồi xuống, nói: "Vân Thiên, chúng ta thật là có duyên nha! Mấy năm nay ta một mực đi tìm thanh kiếm và bộ kiếm pháp này. Nhưng vẫn không có tin tức gì. Nghe các vị tiền bối trên giang hồ nói, đã từng có một vị trên giang hồ được vinh dự nhìn thấy 'Thiên hạ đệ nhất cao thủ' lão tiền bối Ngọc Trần Từ lấy ra một thanh 'Hỏa Vân kiếm' và bộ Tiêu Dao Thập Tam kiếm, đánh khắp thiên hạ không đối thủ. Nhưng mà sau đó người này liền biến mất hai mươi năm, không ai biết lão tiền bối đó đã đi đâu. Bây giờ đệ biết kiếm pháp này, vậy mau nói cho ta biết lão tiền bối Ngọc Trần Từ rốt cuộc ở nơi nào? Đệ và lão tiền bối rốt cuộc có quan hệ gì?"

Lạc Tuyết không nói gì, chỉ nhếch môi. Sau một hồi im lặng, từ từ tiêu hóa hết lời của Phong Liệt Diễm, thật lâu sau mới nói: "Tại sao Phong đại ca lại muốn tìm lão tiền bối Ngọc Trần Từ? Huynh và ngài ấy có quan hệ gì?"

Phong Liệt Diễm bị lời nói của Lạc Tuyết làm cho ngẩn ra. Câu hỏi của Lạc Tuyết là không hề tin tưởng hần, vội vàng nói: "Không giấu gì đệ. Thật ra là có một sự việc, trước khi bà nội của ta qua đời, đã bảo ta phải tìm cho được Ngọc Trần Từ. Giữa họ có quan hệ gì ta không biết, chỉ là bà nội ta dặn phải tìm được người trong tay có Hỏa Vân kiếm và Tiêu Dao Thập Tam kiếm. Nói với người đó một câu, nhưng lời này chỉ có thể nói với ngài ấy."

"A... Thế thì, bà nội của Phong đại ca qua đời lúc nào?" Lạc Tuyết cực kỳ kinh ngạc, nàng biết sư tổ cả đời không có lập gia đình, vậy thì có quan hệ gì với bà nội của Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm trả lời: "Hai mươi lăm năm trước, khi đó ta chỉ mới bốn tuổi, ba nội viết lại chuyện này ở trong thơ. Bảo phụ mẫu ta chờ ta trưởng thành thì đưa cho ta, sau khi đọc xong thì đốt đi. Mấy năm nay ta một mực đi tìm lão tiền bối Ngọc Trần Từ."

Lạc Tuyết vẫn còn nghi ngờ, tiếp tục hỏi: "Thế lệnh tôn lệnh đường (1) bây giờ đang ở đâu? Ta vẫn chưa có đi chào hỏi họ."

"Phụ thân của ta đã qua đời hơn mười năm rồi. Sau khi phụ thân ta qua đời, mẫu thân ta giao lại Liệt Diễm Sơn Trang cho ta quản lý, còn người thì chuyển tới ở phía sau hậu viện của Sơn Trang. Nơi đó gọi là 'Tĩnh Tâm đường', mỗi ngày người đều tụng kinh niệm Phật. Cũng không bước ra ngoài một bước." Lúc nói tới phụ mẫu của mình, trong mắt Phong Liệt Diễm hiện lên sự đau khổ. Trong lòng Lạc Tuyết tối sầm lại, nhớ tới phụ thân Lê Sinh, không biết giờ này đường phụ, đường mẫu (2) của nàng thế nào rồi. Bọn họ nhất định rất nhớ nàng. Lạc Tuyết đau xót, nước mắt đã muốn tràn ra ngoài, vội vàng lấy ống tay áo dụi dụi mắt, sợ Phong Liệt Diễm nhìn thấy.

"Đệ vẫn chưa nói cho ta biết lão tiền bối Ngọc Trần Từ hiện giờ đang ở đâu?" Phong Liệt Diễm cố nén tâm trạng đau khổ, nhớ tới chuyện quan trọng, gấp gấp hỏi Lạc Tuyết.

"Phong đại ca. Ngọc Trần Từ là sư tổ của ta, nhưng mà hiện giờ tiểu đệ vẫn không thể nói cho huynh biết người đang ở đâu. Tiểu đệ còn một vài việc chưa làm xong, nhưng đệ hứa với huynh, sau khi đệ làm xong mọi chuyện nhất định sẽ dẫn huynh đi gặp sư tổ." Giọng điệu của Lạc Tuyết đầy nghiêm túc, cho dù nói rõ sự việc với Phong Liệt Diễm, nhưng hần vẫn sẽ không có cách đi vào Hồi Hồn Cốc. Huống chi, nàng phải đi nói chuyện rõ ràng với sư tổ, mới có thể mang hần đi vào Hồi Hồn Cốc. Cho nên, trước tiên phải trấn an ai Phong Liệt Diễm trước đã.

"Ừ... Ta chờ đệ." Tuy là Phong Liệt Diễm rất kích động, nhưng mà cuối cùng cũng biết được tung tích của Ngọc Trần Từ, cho nên cũng không cần quá nóng lòng. Gật đầu đáp ứng yêu cầu của Lạc Tuyết, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Vân Thiên, ta nghe nói đệ đã gặp Lăng huynh ở Nghịch Kiếm các rồi à?"

"A... Chuyện này huynh cũng biết sau?" Lạc Tuyết thần nhiên nói, tin tức truyền nhanh thật.

"Lăng huynh và ta là bạn bè tốt, hần.. đối đãi với đệ thật đặc biệt." Giọng điệu của Phong Liệt Diễm mang theo chút ghen tuông. Lạc Tuyết nhũn mảy nói: "Hình như Phong đại ca không vui khi Lăng tổng đà chủ giữ tiểu đệ ở lại?"

"Không có, chỉ là ta thấy có chút kỳ quái mà thôi." Phong Liệt Diễm bị Lạc Tuyết nói trúng tim đen, có chút xấu hổ, vội vàng che giấu. "Đúng rồi, đệ còn đi tới kinh thành, sau đó còn náo loạn Trang Thân Vương phủ sao?"

Lạc Tuyết nghe tới đây thì càng nhũn chặt mảy, sắc mặt lạnh xuống, "Tin tức của Phong đại ca thật là nhanh!"

Phong Liệt Diễm nhìn biểu tình của Lạc Tuyết, tưởng nàng hiểu lầm, cười nói: "Ha ha ha... Ta thật phục đệ luôn! Dám ở trước mặt nhiều người như vậy mà đùa giỡn Vương phi của Trang Thân Vương, vừa hôn vừa sờ, lần này mặt mũi của Trang Thân Vương đều mất hết! Cả thiên hạ đều truyền đi hết rồi, dĩ nhiên ta cũng phải biết chứ!"

"A..." Lạc Tuyết hừ nhẹ một tiếng, nói: "Chỉ mới là bắt đầu! Trò hay vẫn còn ở phía sau!"

"Cái gì là trò hay? Vân Thiên, chẳng lẽ Trang Thân Vương là kẻ thù của đệ?" Phong Liệt Diễm biến sắc, con ngươi đầy căng thẳng, giọng nói đầy lạnh lùng mà hỏi.

Lạc Tuyết còn chưa trả lời, Quân gia đã bước vào báo tin: "Thiếu Trang Chủ, Vân công tử, Vân Dương Lục Kiếm Tông. Thanh Châu Tư Mã Nam, Tề Tĩnh Trần Triệu Trạch Quang, Lam Dục Thành Tổng. Tất cả đều đưa ra một lệnh bài, muốn gặp Vân công tử."

Chân mảy của Lạc Tuyết hơi nâng lên, "À... Bọn họ quả nhiên tuân thủ lời hứa, không hổ danh là công tử của danh môn chính phái!"

Chú thích:

(1) Lệnh tôn, lệnh đường: ý nói cha mẹ của Phong Liệt Diễm

(2) Dưỡng phụ, dưỡng mẫu: Cha mẹ nuôi

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Kế hoạch báo thù

Sau khi quản gia lui xuống, Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết không ai nói một câu nào.

Phong Liệt Diễm duy trì tư thế suy tư thật lâu, cuối cùng không nhịn được mà hỏi: "Vân Thiên, đệ muốn liên kết với năm người bọn họ đối phó Trang Thân Vương sao?"

Lạc Tuyết cười lạnh, đồng thời giọng điệu cũng đầy trào phúng: "Phong đại ca sợ đệ tiểu đệ đối nghịch với Thân Vương Đại Kim, làm liên lụy đến Liệt Diễm Sơn Trang sao?"

Phong Liệt Diễm bức bối, nện một quyền lên bàn, cái bàn lập tức tan nát. Tất cả người hầu đứng bên cạnh gương mặt đều sợ đến tái mét, ngay cả thớ thịt cũng không dám. Phong Liệt Diễm giận dữ hét lớn: "Toàn bộ rút hết." Bọn người hầu liền lập tức chạy trốn, không ai dám ở lại.

Trong đại sảnh chỉ còn hai người đang giương cung bạt kiếm, Lạc Tuyết cho rằng Phong Liệt Diễm bị nàng nói trúng tim đen, nên thẹn quá hóa giận, còn cố tình trừng mắt nhìn Phong Liệt Diễm. Mà Phong Liệt Diễm đi tới gần Lạc Tuyết, bây giờ hai người chỉ cách nhau có một ngón tay. Đôi mắt Phong Liệt Diễm sâu như biển cả, nhìn không thấy đáy, âm thanh đầy tức giận nói: "Vân Thiên, ta nói cho đệ biết. Ta - Phong Liệt Diễm cho đến bây giờ cũng chưa từng nịnh nọt ai, cũng không vì lợi mà quên nghĩa. Ta đã ở trong hắc bạch lưỡng đạo mười mấy năm nay, chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào. Nay cả đương kim Hoàng Đế cũng phải kính ta ba phần, đệ cho là ta chỉ sợ một Thân Vương nhỏ bé hay sao? Đệ cho là, Phong Liệt Diễm ta chỉ vì chính mình mà quên bạn bè hay sao? Hôm nay Phong mỗ này nói cho đệ biết, ta đây đứng trên lập trường là một người bạn nên mới quan tâm đệ. Nếu như đệ cho là như vậy, thì tự mình tìm cách đi!"

Nói xong Phong Liệt Diễm vung tay áo rời đi, không thèm nhìn Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết nắm chặt tay phải, cắn chặt môi, sắc mặt tái nhợt. Sau vài giây, thì bỏ đi, cũng không quay đầu lại nhìn. Phong Liệt Diễm nghe thấy tiếng bước chân rời đi, tâm trạng liền trầm xuống, nhưng vẫn không đuổi theo, chỉ gầm nhẹ một tiếng: "Chết tiệt!"

Lạc Tuyết đi tới lưng chừng núi thì gặp năm vị thanh niên đang đi lên núi, nàng nói với họ: "Các người đi theo ta!". Lạc Tuyết nói một tiếng, sao đó vận công bay thẳng tới chân núi. Năm người nhìn theo Lạc Tuyết, rồi cũng vội vàng đuổi theo, năm người đó kinh công trên giang hồ cũng xem như có một không hai, nhưng mà nếu so với vị công tử cụt tay này thì không hề hấn gì. Trong lòng Lạc Tuyết cực kỳ tức giận, vận công chạy như điên, mà quên mất nhưng người đang đuổi theo phía sau. Trong giây lát nàng nhớ lại, vội vàng dừng bước, mấy người kia cũng đuổi kịp. Tất cả đều dừng lại, thở hổn hển, sau khi điều hòa nội công, mới vội vàng nói: "Vân công tử, chúng ta đã hẹn ước rồi. Công tử có gì muốn nói."

Lạc Tuyết gọi năm người họ: "Vân Dương Lục Kiếm Tùng, Thanh Châu Tư Mã Nam, Tê Tinh Trần Triệu Trạch Quang, Lam Dục Thành Tổng, Bình Cảnh Châu Trần Định Nhất?"

Năm người đều đồng loạt gật đầu.

"Bản công tử muốn cách người làm một chuyện, tuy không khó nhưng mà sẽ có nguy hiểm. Các người có dám làm hay không?" Lạc Tuyết lạnh lùng nói.

Lục Kiếm Tùng liếc nhìn bốn người còn lại rồi nói: "Nếu đã đồng ý với Vân công tử, chúng ta sẽ không thất hứa. Dù cho có lên núi đao xuống biển lửa, cũng để cho công tử phân phó."

"Bản công tử vẫn chưa nói cho các người một chuyện, các người đã nghe qua 'Quỷ Diện thần y' chưa?" Lạc Tuyết lạnh lùng cười hỏi.

Thấy năm người đều kinh ngạc, sắc mặt cũng thay đổi. Tất cả điều này đều nằm trong dự liệu của Lạc Tuyết, "Sở dĩ ta hiểu biết về việc dùng độc, bởi vì bản công tử là truyền nhân của Quỷ Diện thần y. Nếu như không có Quỷ Diện thần y, thì các người bây giờ chỉ là năm cái xác mà thôi! Bản công tử cũng không có điều kiện gì lớn, ta muốn mỗi người các người cho con gái của Thượng Quan tướng quân - Thượng Quan Vũ Điệp một đao là đủ rồi!"

Năm người vừa nghe xong, mặc dù tất cả đều kinh sợ nhưng vẫn chấp tay nói: "Đa tạ Vân công tử cứu mạng! Chúng ta nhất định làm tốt việc này!"

"Ba ngày sau, ta muốn các người đi tới Trang Thân Vương phủ ở Kinh thành Uyển An. Các người mặc quần áo màu đen, che mặt lại. Sau đó đợi đêm xuống thì hành động, các người đi tới Thanh Tâm các tìm Thượng Quan Vũ Điệp. Nhớ kỹ, bản công tử không cần nàng ta chết, chỉ cần các người mỗi người cho nàng ta một đao, còn có nàng ta cũng có võ công, các người phải cẩn thận! Ta - Vân Hận Thiên sẽ không để cho các người chịu tiếng xấu. Sau khi làm xong, nếu có ai hỏi các người cứ nói là ta sai khiến."

Năm người đều suy nghĩ, nhưng không ai dám hỏi tại sao nàng phải làm như vậy. Mặc dù khó hiểu nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Lạc Tuyết mỉm cười nhìn họ, xoay người rời đi.

Sở dĩ nàng nói thân phận của mình cho họ biết, là có mục đích riêng. Tin tức này mà lan ra, thiên hạ chắc chắn sẽ không yên bình rồi! Ha ha, Long Ngạo Thiên, Trang Thân Vương phủ của người càng không được yên ổn! Thượng Quan Vũ Điệp, bắt đầu từ hôm nay, ác mộng của người mới chính thức bắt đầu!

Không ai biết công tử cụt tay đang ở đâu, kể cả Phong Liệt Diễm cũng không biết. Bởi vì sau khi Vân Hận Thiên nói chuyện với năm người họ xong, cũng không quay về Liệt Diễm Sơn Trang. Phong Liệt Diễm giờ chỉ biết hối hận, hận chính mình không nên nói chuyện nghiêm trọng đến vậy. Hắn biết rõ tính tình của Vân Hận Thiên, vậy mà cũng chọc giận đệ ấy.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Phong Liệt Diễm quyết định đi một chuyến tới Kinh Thành. Hắn nhất định phải đi tìm Trang Thân Vương để báo thù! Đệ ấy nói hắn diễn trò, hắn làm sao có thể bỏ qua chuyện này?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Kịch hay được trình diễn.

Buổi tối của ba ngày sau, tối nay trời đen âm u, thậm chí che cả ánh sáng của mặt trăng. Gió thổi nhẹ nhàng, cành cây bị lay động, không khí xung quanh rất ma quái. Đêm như vậy mà Trang Thân Vương phủ lại không được yên tĩnh.

Tất cả mọi người ở trong Kinh Thành hiện giờ đều nhao nhao bàn luận về việc công tử cụt tay Vân Hận Thiên đại náo yến tiệc của Thế Tử. Mà người này bây giờ đang ở tại Trang Thân Vương phủ.

Lạc Tuyết giao công việc lại cho bọn Lục Kiếm Tùng, còn nàng thì ngồi một bên xem kịch vui.

Lạc Tuyết dùng khinh công nên không ai phát hiện, đi tới nơi nàng đã từng ở - Hà Nguyệt Trai. Trong lòng nàng vẫn còn vương mắc. Chỗ này e là đã sớm đổi chủ!. Kéo miệng cười lạnh, trong lòng lại nổi lên một cơn đau đớn, nàng lấy một miếng ngói lên nhìn xuống bên dưới.

Hà Nguyệt Trai to lớn, ngoại trừ cảnh vệ, còn lại cũng không có một bóng người. Nhìn cách bài trí trong phòng, không giống như là có người đã từng ở! Lạc Tuyết đang ở trên nóc nhà ngay tại phòng ngủ của nàng trước kia, vừa mới lấy miếng ngói lên thì nhìn thấy một bóng dáng cao lớn. Người này chỉ mặc quần áo trong, đang đưa lưng về phía nàng. Lòng bàn tay của Lạc Tuyết ướt đầm, người này không phải Long Ngạo Thiên thì còn là ai?

Long Ngạo Thiên đứng cạnh cửa sổ, cả người mất hồn nhìn cành cây đang rung động, nhỏ giọng thì thầm gì đó. Lạc Tuyết không muốn nghe hắn nói gì. Tình giữa bọn họ đã chết, ngày mà nàng nhận một cái tát từ hắn thì lúc đó nàng cũng đã bị phản án tử. Nàng còn nghe cái gì nữa? Nghe hắn nói lời hối hận sao? Hay là mắng nàng không tuân thủ đạo làm vợ? Hoặc là hận nàng đã mang đến sự sỉ nhục cho hắn?

Lạc Tuyết rơi một giọt lệ, xoay người rời khỏi Hà Nguyệt Trai.

Phong Liệt Diễm đã đứng trước Trang Vương phủ một canh giờ trước, hắn nhìn thấy Vân Hận Thiên đột nhập vào phủ, sau đó đi tới một tiểu viện. Hắn muốn đi vào nhưng lại rồi dừng bước, bởi vì hắn tin tưởng vào võ công của Vân Hận Thiên, không ai có thể làm bị thương đệ ấy. Nếu như mà bây giờ hắn đột nhập vào, không chừng Vân Hận Thiên lại trách hắn nhiều chuyện.

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng mà Phong Liệt Diễm vẫn lo lắng, chỉ đành ngậm than thở trong lòng. Bỗng nhiên có một vài bóng đen hiện lên, Phong Liệt Diễm nhìn chăm chú, là bọn người Tứ Mã Nam. Quả nhiên hắn đoán không sai! Chỉ là hắn không hiểu, với võ công của Vân Hận Thiên, đệ ấy muốn lấy tính mạng của Trang Thân Vương không phải dễ như chơi hay sao? Vì sao lại còn sai người khác làm? Còn Trang Thân Vương ở Đại Kim có tiếng là cần chính thương dân (1), tại sao có thể làm ra chuyện tình như vậy? Chẳng lẽ Vân Hận Thiên đã làm chuyện ác gì mới bị Long Ngạo Thiên chắc đứt một cách tay?

Trong nháy mắt Phong Liệt Diễm nghĩ tới đủ loại khả năng, rốt cuộc cũng không kìm chế được mà phi thân bay vào vương phủ.

Đám người Tứ Mã Nam và Lục Kiếm Tùng dựa theo bản đồ mà Vân Hận Thiên đưa cho, rất nhanh đã tìm được Thanh Tâm Các. Năm người nhảy lên xuống, để tránh né bọn thị vệ đang đi tuần tra. Bọn họ quả nhiên là thay quần áo màu đen, lén lút đi vào Thanh Tâm Các. Dù sao nơi này cũng là nơi ở của người đứng đầu Vương phủ, cho dù có mạng on của công tử cụt tay, nhưng mà vẫn phải suy nghĩ cho thật đúng, nếu không một khi bị truy cứu, bọn họ sẽ liên lụy tới cả gia tộc. Nhưng mà xem ra Vân công tử đã thay họ nghĩ tới điều này nên mới bảo bọn họ mặc quần áo màu đen, còn che mặt lại.

Năm người tản ra, chỉ để lại một người ở lại canh chừng. Lục Kiếm Tùng và Tứ Mã Nam đi theo một nha hoàn đang bưng một chậu nước đang đi tới gần một gian phòng. Nha hoàn đó đẩy cửa đi vào, nói: "Vương phi, nô tỳ hầu hạ người tháo trang sức!"

"Không cần đâu, người lui xuống đi. Kêu A Lục tới gặp ta, ta có chuyện muốn dặn dò nàng ta." Thượng Quan Vũ Điệp thoát tay phân phó.

"Vâng."

Hai người vừa tính toán định hành động, thì nhìn thấy một nữ tử mặc quần áo màu xanh đang đi nhanh vào phòng ngủ của Thượng Quan Vũ Điệp. "Tiểu thư, người tìm nô tỳ?" Thượng Quan Vũ Điệp nói: "Ừ. Sự tình thế nào rồi? Phụ thân của ta nói như thế nào?"

"Rất kỳ lạ, thám tử của chúng ta không tra được công tử cụt tay Vân Hận Thiên là ai, cũng không biết hắn tới đây làm gì. Hắn mới xuất hiện khoảng một tháng trước đây, lúc đó đang tham gia đại hộ kén rể của Nam Cung thế gia tại Tề Châu. Lão gia bảo nô tỳ nói với tiểu thư, ngài sẽ tiếp tục điều tra. Bảo người nhất định phải cẩn thận!" Về mặt của A Lục nghiêm túc bẩm báo lại.

"Ừ... Ai mà thần bí như vậy? Người này nếu không trừ, về sau nhất định là một tai họa. Nhưng mà võ công của người này thực sự rất kỳ lạ, có thể dùng tiêu đề đã thương người khác. Thật sự là không ngờ!" Thượng Quan Vũ Diệp nhớ lại chuyện đêm đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

A Lục suy nghĩ hồi: "Tiểu thư, chúng ta ở ngoài sáng, chúng trong tối. Đêm đó hắn nhất định là cố ý tới Trang Vương phủ, không biết Vương gia sẽ xử lý như thế nào?"

"Ta không biết, suy nghĩ của Vương gia trước giờ đều không để lộ ra ngoài. Ai có thể đoán được?" Nói đến Long Ngạo Thiên, Thượng Quan Vũ Diệp lại hiện lên vẻ thất vọng. A Lục thấy thế mới nói: "Tiểu thư đừng suy nghĩ quá nhiều. Trời đã tối rồi, A Lục hầu hạ người nghỉ ngơi!"

Lục Kiếm Tùng và Tư Mã Nam đợi cho nha hoàn tên A Lục thổi tắt nến, sau đó mới nhẹ nhàng ra hiệu cho những người khác. Giang phòng của A Lục ở phía Đông, nàng cũng có võ công, thính giác sẽ tốt so với người thường. Cảm giác có điều không thích hợp, vội vàng chạy ngược lại, khi nhìn thấy một bóng đen đột nhập vào từ cửa sổ, sau đó vung kiếm lên. A Lục kinh sợ, kêu to: "Tiểu thư cẩn thận. Có thích khách!"

Lúc họ nhảy từ cửa sổ vào Thượng Quan Vũ Diệp đã cảnh giác, nhưng mà chuyện nàng có võ ngoại trừ người nhà trong phủ tướng quân biết, còn lại không ai biết nàng có võ công. Cho nên lúc này nàng cũng không dám phản kích, chỉ dùng kỹ xảo để né tránh. Bọn thị vệ nghe được vội vàng chạy tới Thanh Tâm Các, Trần Định Nhất đang ở bên ngoài, Triệu Trạch Quan đang chuẩn bị đối phó với đám thị vệ. Thành Tổng nông nóng, sợ bọn thị vệ càng đến càng nhiều, cho nên quyết định dùng tới chiêu độc. Tư Mã Nam đâm Thượng Quan Vũ Diệp hụt một chiêu, Thượng Quan Vũ Diệp nhanh chóng muốn chạy ra ngoài, Lục Kiếm Tùng nhanh chóng xoay người đâm từ sau lưng của Thượng Quan Vũ Diệp, máu theo miệng vết thương mà trào ra.

Kế hoạch đã thuận lợi làm xong, hai người nhanh chóng nhảy ra khỏi phòng. Ra hiệu cho tất cả những người còn lại, những người khác sau khi nhìn thấy tính hiệu, rất nhanh sau đó tất cả đều nhảy ra khỏi tiểu viện, biến mất trong màn đêm.

Phong Liệt Diễm nấp ở chỗ tối cười thầm, năm người này phối hợp thật ăn ý! Tiệm tay lấy một hòn đá ở trên mặt đất, ném về phía bọn thị vệ. Bọn thị vệ bị ném trúng, kêu lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất. Lạc Tuyết ở trên nóc nhà nhìn thấy toàn bộ sự việc, lộ ra một nụ cười hài lòng. Thanh Tâm Các đủ loại tạp âm, có tiếng kêu, có tiếng sợ hãi, còn có tiếng của A Lục la lớn: "Mau cứu Vương phi, Thái y đâu..." Nàng còn nghe được một âm thanh khác, không biết ai đã ra tay giúp đỡ nàng.

Long Ngạo Thiên sau khi nghe thị vệ bẩm báo, lúc chạy tới thì Thượng Quan Vũ Diệp đã hôn mê. Phân phó người đi mời thái y, còn mình thì đi vào xem xét, thấy ở trên bàn có một tờ giấy do Tư Mã Nam để lại, trên đó viết 'Đêm nay chỉ là ám sát giả. Công tử cụt tay... Vân Hận Thiên.'

Chú thích:

(1) Cần chính thương dân: Ý nói là lo công việc triều chính, yêu thương dân chúng

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Bí mật

Long Ngạo Thiên thấy rõ hàng chữ kia, ánh mắt đột nhiên tỏa sáng, mắt sáng như đuốc, xoay người chạy về phía phòng ngủ của Thượng Quan Vũ Diệp, phía sau lưng bọn thị vệ đuổi theo để bảo vệ.

"Vân Hận Thiên! Người ở chỗ? Người mau ra đây! Bốn vương muốn gặp người!" Long Ngạo Thiên nhìn về phía bầu trời yên tĩnh gọi lớn, rồi nhìn về bốn phía trên nóc nhà, muốn tìm kiếm một người mặc y phục màu trắng, mà Lạc Tuyết ngay từ lúc Long Ngạo Thiên chạy tới "Thanh Tâm các" thì đã ẩn thân nhảy lên một thân cây cao bảy mét rồi, mượn cành cây sum xuê để che mình lại.

Lạc Tuyết thấy Long Ngạo Thiên không những không giận còn là hoảng sợ thét lớn, nhú mảy lại, thầm nghĩ "Người muốn xác định ta là ai? Ta lại càng không muốn cho người đạt được ước nguyện!" Di chuyển thân thể, vẫn dùng lụa trắng để che mặt, điểm nhẹ mũi chân một chút, từ trên không giống như Cừu Thiên huyền nữ nhẹ nhàng hạ xuống, tà áo trắng bị gió thổi bay, lướt qua mái tóc xõa dài rồi tung đến ngang eo, mái tóc rơi xuống mở đường, tung bay trong gió đêm, Tà Nghịch lãnh mị.

Long Ngạo Thiên nhìn chằm chằm bóng dáng nhanh nhẹn kia, giữa mi tâm là một điểm hồng ở trong đêm đen nó lại càng hồng thêm mờ hồ thấy được lúm đồng tiền mê hoặc lòng người, làm Long Ngạo Thiên lòng của không khỏi kinh hoảng lên, trái tim xẹt qua câu nói lạnh lùng châm chọc kia: "Trang vương gia? Máu lúc này, đều là màu đỏ sao?" Thân thể cũng bởi vì những lời nói này mà kinh hoảng, bỗng dừng nhìn về nam tử thần bí đang đứng cách xa hắn năm trượng.

"Người vì sao không dùng bộ mặt thật để gặp người khác?" Trong giọng nói của Long Ngạo Thiên đã không còn tức giận nữa, cũng không lạnh lùng nữa, mà lại mang một chút nghi ngờ ôn nhu ní non.

"Trang vương gia hỏi rất hay! Đã là người có diện mạo anh tuấn, ai không muốn lấy bộ mặt của mình mê hoặc thiên hạ, nhưng đối với gương mặt của Vân Hận Thiên ta, người không thể nhìn ra! Che mặt, khiến vương Gia phải suy đoán, chẳng phải rất thú vị sao? Thế nào? Vương Gia không có ý định thay vương phi của người giam giữ Vân mỗ sao? ở lại đây nói những vấn đề không thú vị như thế này, khiến Vân mỗ thật sự rất thất vọng đó! Huống chi đây cũng không phải lần đầu tiên tự tiện xâm nhập vào vương phủ đã thương người đâu!" Lạc Tuyết gần như là chê cười mà nói. Hôm nay nàng thay đổi giọng nói đến ngay cả cha mẹ nuôi của nàng cũng không phân biệt được! Ha ha ha!

Long Ngạo Thiên cẩn thận nghe xong những lời Lạc Tuyết nói, đã có thể xác định giọng nói này chắc hẳn không phải là giọng nói của một cô nương, nhanh chóng lại thất vọng, ánh mắt âm trầm trong chốc lát, bọn thị vệ lập tức bao quanh sân, chờ mệnh lệnh của hắn, Lạc Tuyết cũng lẳng lặng đứng ở trong bóng đêm, chờ xem phản ứng Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên khó khăn đóng đôi mắt ướt lại, sau khi dề xuống được sự không cam chịu trong lòng, đột nhiên ngược mắt lên, chia kiếm về phía Lạc Tuyết, hung dữ nói: "Người nói đúng! Bất kể người kia có tội như thế nào, Bồn vương cũng muốn giết người! Hừ! Giết chết người rồi đương nhiên Bồn Vương có thể biết được điều mà người muốn bồn vương đoán là gì!"

Sau khi nói xong những lời nói tuyệt tình đó, Long Ngạo Thiên gạt nhẹ đầu, rất nhiều thị vệ đã được huấn luyện xông về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết cười lớn một tiếng, rút Họa Vân kiếm bên hông ra xông về phía thị vệ, âm thanh Họa Vân kiếm va chạm với kiếm của thị vệ nghe thật tàn nhẫn, đánh bại gần hết đám người xông lên trước, nhưng đám người khác vẫn không hề hoảng sợ, lại một nhóm khác xông lên, tay áo Lạc Tuyết bay bay, như một con chim ưng điên cuồng gào thét trong vòng vây chém giết, nghiêng người hai chân nhảy lên, đập lên ngực của đám thị vệ kia, xoay người lại đánh một đòn giữa không trung, đánh bay tất cả binh khí trên tay thị vệ, mọi người kinh ngạc, nhưng lại không hề sợ hãi, Nhưng Lạc Tuyết lúc này lại không muốn Họa Vân Kiếm dính máu, bởi những người này không phải là mục tiêu báo thù của cô, cần gì phải đại khai sát giới?

Nhưng mà những thị vệ này nhận được lệnh của Vương Gia, nhất quyết phải giết chết Lạc Tuyết, sau khi đánh nhau một lúc, Lạc Tuyết mới phát hiện những người này đang thi hành Ngũ Hành trận pháp, một người ngã xuống, người còn lại nhanh chóng bổ sung, cho dù võ công không địch được lại, nhưng cũng có thể khiến kẻ địch bị vây hãm, cho đến khi kiệt sức.

"Ha ha ha. . . . ." Lạc Tuyết lại càng cười lớn hơn nữa, "Các người sử dụng trận pháp nhỏ như thế này mà muốn bao vây bồn công tử ư? Chuyện cười! Hôm nay Bồn công tử sẽ cho các người nhìn thấy cái gì gọi là Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên!" Dứt lời, Lạc Tuyết không dùng một phần công lực để đối phó với những thị vệ không nghe lệnh này nữa, mà dùng năm phần công lực, trong nháy mắt Họa Vân Kiếm tập kích thẳng vào chủ tâm của trận pháp, một loạt người ngã xuống, bọn thị vệ kinh hãi, Long Ngạo Thiên đứng ở bên cạnh xem trận chiến cũng không nhịn được nhíu mày lại, Lạc Tuyết thu hồi Họa Vân Kiếm, thân thể bay lên xoay ngược người lại, từ trong lòng bàn tay của mình xuất ra chưởng "Thế như chẻ tre". Chỉ thấy gió nổi lên, bụi đất tung bay, mọi người đều bị một chưởng sắc bén này gây thương tích, ngã trên mặt đất.

Dưới màn đêm, Lạc Tuyết bạch y trắng tuyết, nở một nụ cười tà mị lạnh lùng, nhìn về phía gió yên sóng lặng phía sau những tiếng kêu rên thảm thiết, vẫn bình tĩnh như thường nhìn Long Ngạo Thiên!

Long Ngạo Thiên môi mím phát ra giọng nói lạnh đến cực điểm, "Công tử cột tay Vân Hận Thiên, đúng thật như lời đồn trên giang hồ, một thân võ công thần diệu có thể đánh bại thiên hạ! Tối nay bồn vương cũng muốn lĩnh giáo một chút võ công cái thế của công tử, nếu như thua người, chết không oán!"

Lạc Tuyết đối với lòng hiếu thắng về bí mật của Long Ngạo Thiên nổi hận trong lòng lần nữa tăng lên, nhẹ nhàng nói ra một chữ "Được", rồi sử dụng tuyệt chiêu "Niêm Phượng thủ", cổ tay chuyển động, đánh về phía trong ngực Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên vùng kiếm lên để che trước thân thể, thân thể bay lên lùi về phía sau, trong chốc lát hai chân bỗng dừng như thân cây mọn được lực, lấy phòng thủ để tiến công, nhào về phía Lạc Tuyết, thân thủ Lạc Tuyết rất nhanh, sau khi tránh được một kiếm này, lần nữa đánh úp về phía lồng ngực Long Ngạo Thiên, trong chớp mắt tinh thể đã thay đổi, Long Ngạo Thiên chưa hoàn toàn tránh được, y phục trước ngực bị xé rách, một tấm khăn vuông rơi ra!

Lạc Tuyết lui thân thể về phía sau bình tĩnh đứng ở phía ngoài cách đó năm thước, trái tim bỗng nhiên run rẩy không ngừng, đó chính là chiếc khăn gấm nàng tự thêu! Mấy dòng chữ cũ hiện ra trước mặt một cách rõ ràng, Lạc Tuyết không khỏi thì thào nói thầm: "Lần đầu gặp nhau, nhẹ che Chiết Phiến, búi tóc tung bay, giữ lại trong trái tim. Quay đầu ngoảnh lại nhìn xung quanh, người đã đi, lệ rơi cũng vô ích. . . . ."

Long Ngạo Thiên vừa thấy khăn gấm trong ngực bị cướp đi, lập tức dùng ánh mắt khát máu nhìn về phía Lạc Tuyết, đang định phi thân lên đoạt lại, lại nghe thấy Lạc Tuyết dùng giọng nói hoảng hốt mờ mịt nói ra những câu nói mà hắn luôn khắc cốt ghi tâm, thân thể nhất thời chấn động, lại quên mất tiếp theo nên làm gì! Vậy mà cũng chỉ trong chốc lát, Long Ngạo Thiên đã phản ứng kịp, đưa kiếm lên đâm về phía người đang chìm trong suy nghĩ của chính mình!

Mắt thấy kiếm đã đến, mà Lạc Tuyết lại vẫn đồ dẫn đứng đó, Phong Liệt Diễm đang đứng quan sát trong chỗ tối không nhìn được hết lớn: "Vân Thiên! Cẩn thận!"

Một tiếng hô to này, làm Long Ngạo Thiên kinh ngạc, cũng khiến Lạc Tuyết kinh ngạc. Con Giận của Lạc Tuyết bốc lên, không những không né tránh mà dùng tay bắt lấy mũi kiếm của Long Ngạo Thiên, dùng hết toàn lực dồn về tay phải, thanh kiếm "Rắc rắc" một tiếng gãy thành hai khúc, rơi trên mặt đất.

Long Ngạo Thiên trong lòng bàn tay phải cũng bởi vì chấn động mà chảy máu, từng giọt rơi xuống, ánh mắt vẫn như trước, "Lấy ra!"

"Người muốn lấy lại chiếc khăn này ư? Ha ha ha. . . . . Đường đường là một Đại Kim Ngũ Gia, nam nhi cao lớn, trên người lại mang đồ của nữ nhân sao?" Lạc Tuyết giờ tấm khăn gấm vuông lên, cười to nói, trong ánh mắt lại có ý muốn nghiền cứu.

"Tứ phi ngư, yên tri ngư chi nhạc? (không phải cá, sao biết niềm vui của cá?)? Bỏn vương không cần ngưoi dạy!" Long Ngạo Thiên liếc mắt xem thường, khinh thường nói.

"Được, nói rất hay! Bản công tử trả lại ngưoi này!" Lạc Tuyết nói xong, thi triển khinh công bay ra phía ngoài, chiếc khăn gấm này như cánh bướm chậm rãi bay giữa bầu trời đêm yên tĩnh rồi rơi xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Gặp lại xem như không gặp

Long Ngạo Thiên tiếp được khăn gấm, nhìn bóng áo trắng biến mất trong bầu trời đêm, phiền muộn hàng ngàn lần. Vân Hận Thiên cuối cùng thì hẳn với Trang vương phủ có ân oán gì? Tại sao lại nhiều lần đã thương người khác như vậy? Hắn ta đối với khăn gấm trong tay. . .hình như có. . .một chút gì đó. . .tình cảm? người đang ẩn thân ở chỗ tối kia là ai? Là người giúp đỡ Vân Hận Thiên sao?

Long Ngạo Thiên đứng im lặng ở đó suy nghĩ đến tất cả mọi chuyện, lúc trước nhìn thoáng qua, thật sự rất giống Lạc Tuyết, giống nhau ở sự nhẹ nhàng, khiến hắn rất kích động. Lần này hắn lại không tìm thấy được ánh mắt như vậy nữa, con ngươi kia ngoài lạnh băng thì vẫn còn rét lạnh, thấu hiểu lòng người, hình như tất cả mọi vật trên thế gian này đều không đáng để hắn nhắc đến, giống như trời đất đều ở dưới chân của hắn. nhưng rõ ràng hắn nhìn thấy khi Vân Hận Thiên nhìn thấy chiếc khăn gấm kia trong nháy mắt lóe lên sự khiếp sợ, lại khiến hắn sngiht ngờ, người đó hẳn và Lạc Tuyết có quan hệ như thế nào?

Long Ngạo Thiên đắm chìm trong suy nghĩ sâu xa, hoàn toàn quên mất máu trên cổ tay mình vẫn đang còn chảy xuống dưới đất, cũng quên mất vương phi của hắn còn đang bị trọng thương, cho đến khi thị vệ bên cạnh hắn tiến lên nhắc nhở, hắn mới tỉnh ngộ lại.

Vùng ống tay áo gấm chặn tại chỗ đi về phía sau sương phòng ngủ của Thượng Quan Vũ Diệp đi tới, mới vừa vào phía trong, đã nghe thấy âm thanh thút thít của A Lục, Long Ngạo Thiên hơi giận, thái y đang xử lý vết thương, "Vương phi, thương thế có nghiêm trọng không?"

Thái y nghe thấy câu hỏi của Long Ngạo Thiên vang lên sau lưng, vội vàng xoay người hành lễ nói: "Bẩm vương gia, vương phi trúng một kiếm này, nhìn rất nguy hiểm, nhưng thực không có gì đáng ngại, bởi vì không bị thương tổn đến chỗ yếu, hơn nữa hạ quan đã dùng kim sang được tốt nhất để băng bó, về sau mỗi ngày đổi hai lần thuốc, cộng thêm uống một ít thuốc để lưu thông máu và giảm đau, nghỉ ngơi một tháng sẽ khôi phục bình thường."

"Ừ. Ngưoi hãy dồn hết sức chữa trị cho vương phi." Long Ngạo Thiên gật đầu, ở trước mặt người ngoài hắn vẫn còn phải giữ mối quan hệ với Thượng Quan Vũ Diệp, tránh cho sự ngờ vực của Thượng Quan Lôi, ảnh hưởng đến chuyện lớn của hắn. Nhưng thấy A Lục vẫn còn khóc, Long Ngạo Thiên khiêng nhìn được quát lên: "Ngươi không bảo vệ vương phi tốt, đã thất trách, người đâu, mang xuống đánh 30 trượng."

"Vương Gia tha mạng! Là lỗi của nô tỳ, nô tỳ. . . . ." A Lục kinh hãi vội quỳ xuống đất dập đầu, Thượng Quan Vũ Diệp đúng lúc này cũng tỉnh dậy trong cơn hôn mê, sắc mặt tái nhợt, vô cùng suy yếu nói: "Vương Gia, xin đừng. . . . . Trách tội A Lục. . . . ."

"Vương phi cẩn thận dưỡng thật tốt, những chuyện khác không nên suy nghĩ nhiều." Long Ngạo Thiên nheo mắt, lạnh lùng nói, sau đó nhìn về phía bọn thị vệ đang đứng ở góc cửa kêu lớn: "Không nghe thấy Bỏn vương ra lệnh sao? Kéo xuống!"

Thượng Quan Vũ Diệp nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng kêu thảm thiết của A Lục, khí huyết dâng trào, lại hôn mê bất tỉnh. Thái y vội vàng chạy lại xem mạch, bắt mạch một lát, nói: "Vương Gia yên tâm, vương phi không có việc gì, chỉ là nhất thời sốt ruột, hơi thở không thông, nghỉ một lát sẽ tỉnh lại. Trái lại Vương Gia vết thương của ngài. . . . ."

"Vết thương của Bỏn vương không cần vội vàng, thái y, lập tức hai nữ quan bên thái y viện, tới vương phủ chăm sóc vương phi!" Long Ngạo Thiên phân phó xong, xoay người rời đi, không nhìn Thượng Quan Vũ Diệp một cái.

Mà Phong Liệt Diễm thấy Lạc Tuyết rời đi, cũng vội vàng vận kinh công đuổi theo, nhưng trong màn đêm, vốn dĩ khinh công Lạc Tuyết đã cao hơn hắn, lúc này bởi vì trời quá tối, cho dù Lạc Tuyết có mặc y phục màu trắng, khi Phong Liệt Diễm đuổi theo ra ngoài vương phủ, cũng đã không thấy bóng dáng Lạc Tuyết đâu nữa.

Phong Liệt Diễm thở than một hơi, không muốn trở về Liệt Diễm Sơn Trang, liền quyết định trước tiên đi đến Cảnh Châu tìm Lăng Quân Diệp đã, Vân Hận Thiên chắc chắn sẽ không trở về Liệt Diễm Sơn Trang, có lẽ nói không chừng sẽ đi Cảnh Châu cũng nên, nghỉ đến đây Phong Liệt Diễm trong lòng mang một tia hi vọng giục ngựa chạy về phía Cảnh Châu. . . . .đến chỗ này, Phong Liệt Diễm có mang một tia hi vọng phóng ngựa hướng Cảnh Châu đi.

Lại nói đến Lạc Tuyết sau khi ra khỏi Trang vương phủ, tâm trạng hỗn loạn, khăn gấm kia vẫn đang ở trên người hắn là có ý gì? Là hối hận sao? Hay là để nhắc nhở hắn mỗi lúc mọi nơi, hắn đã từng có một vị trắc phi không biết giữ mình? ra sức chạy như điên vừa suy nghĩ, bất giác đã trở lại ngôi nhà ngày xưa của cô.

Thấy cánh cửa quen thuộc, Lạc Tuyết càng bi thương hơn, nhẹ nhàng nhảy vào bên trong phủ, né tránh gia đình đang đi lại, đi đến "Liễm Nguyệt cư", tắt

cả trang trí trong phòng vẫn quen thuộc, so với lúc cô chưa gả đi giống nhau như đúc, sạch sẽ không có một chút bụi bẩn, nhất định là cha mẹ hàng ngày đều phải người đến quét dọn, nuocs mặt Lạc Tuyết rơi. Đúng vậy, nơi này đã mang đến cho nàng một ngôi nhà ấm áp, nàng vẫn luôn là bảo bối được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay!

Lạc Tuyết ngây người một lúc, nghe thấy có tiếng người đang đến đây, vội vàng bưng bình trà, trốn vào sau tấm bình phong.

Triển Nguyệt Dung được một nha hoàn đỡ đi vào, vào phòng của Lạc Tuyết, "Cầm nhi, người không cần vào cùng ta. Đi về nghỉ ngơi đi."

"Phu nhân, Cầm nhi không vội trở về, Cầm nhi muốn ở cùng đây cùng người đến xem tiểu thư một lát." Cầm nhi ngoài miệng thì mỉm cười, nhưng trong giọng nói đã mang theo tiếng nức nở.

"Ừ, Nếu Lạc nhi trở về, nhất định rất muốn gặp người." Triển Nguyệt Dung nghĩ đến nữ nhi của mình đến nay chưa rõ sống chết, lại rơi lệ, đi đến bên giường Lạc Tuyết, đưa tay lên sờ hai sợi dây tua rũ xuống hai bên, khóc nói: "Lạc nhi, mẹ rất nhớ con! Con rốt cuộc đang ở nơi nào?"

"Phu nhân, ngài đừng khóc, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất! nếu tiểu thư biết, nhất định sẽ đau lòng." Cầm nhi khóc khuyện nhủ.

Lạc Tuyết đứng sau tấm bình phong, lòng đau đến tê tâm liệt phế, cảm giác đau này giống như nỗi đau trong nhà lao năm đó, thấm vào xương tủy, vốn dĩ nàng cho rằng nàng có thể bình thần đối diện với tất cả, nhưng bây giờ nàng mới nhận ra, chỉ có bộ y phục nam trang này mới có thể làm nàng quên đi nàng bị tàn phế, che giấu cảm xúc trong mắt nàng, vẫn không dám đối mặt với tất cả mọi chuyện ngày xưa!

Mẹ. . . . . trong lòng Lạc Tuyết nhẹ kêu kên, nhắm thật chặt mắt lại, lệ rơi đầy mặt, đáng tiếc gần trong gang tấc, họ lại không thể gặp nhau, nàng làm sao có thể dùng thân xác đã bị hủy hoại này đối diện với cha mẹ đây?

Trong phòng không còn tiếng nói chuyện nữa, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc đứt quãng.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng cửa "Kèo kẹt" bị đẩy ra, một thiếu niên đi vào, thấy Triển Nguyệt Dung, khóe môi dương lên nhất một nụ cười thật ấm áp, "Mẹ, con biết ngay mẹ ở đây mà. Lại nhớ đến tỷ tỷ, phải không?"

"Hiên nhi, sao con lại tới đây?" Triển Nguyệt Dung ngừng tiếng khóc, vừa thút thít vừa nói.

"Mẹ." Minh Hiên đến gần ôm Triển Nguyệt Dung nói: "Tỷ tỷ chắc chắn bình an, tỷ tỷ hiền lành như vậy, ông trời sẽ phù hộ nàng, ngược lại mẹ, mẹ phải giữ gìn thân thể mới phải! Hiên nhi đến thúc giục mẹ uống thuốc, đi nào!"

"Ừ." Triển Nguyệt Dung gật đầu, đi theo Minh Hiên đi ra ngoài.

Lạc Tuyết nghe thấy tiếng bước chân đi xa, mới ra khỏi tấm bình phong, lẩm bẩm kêu: "Hiên nhi? Đệ đệ của ta? Năm nay chắc cũng đã mười tám tuổi rồi? Tỷ tỷ rất nhiều năm không nghe thấy đệ kêu tỷ như vậy rồi..."

Lạc Tuyết tay phải ôm lấy ngực, bị thương đến tột cùng, tới nay, từng chút từng chút một, thoáng như hôm qua, cha, mẹ, nữ nhi chỉ có rồi đi, sau khi mọi ân oán chấm dứt, chắc chắn sẽ trở về với cha mẹ....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Nam tử thần bí

Lạc Tuyết đi suốt một đêm cuối cùng cũng ra khỏi thành Uyển An, nàng nghe thấy rõ âm thanh phát ra trong bóng tối ở một chỗ bí mật gần đó chính là Phong Liệt Diễm. nhưng nàng sẽ không quay về Liệt Diễm son trang, nơi đó vốn dĩ không có bất cứ quan hệ gì với nàng không phải sao?

Mục tiêu của Lạc Tuyết là U châu, U châu là nơi tiếp giáp giữa nước Nam Chiếu và Đại Kim.

Bốn ba vài chục ngày, rốt cuộc nàng cũng đến nơi. U châu là cửa ngõ của Đại Kim, quan binh rất nhiều, khắp nơi đều có người canh gác, cửa thành kiểm tra người qua lại một cách nghiêm khắc. Lạc Tuyết không hề nghi ngờ chính mình là người đặc biệt nhất trong các bách tính bình thường, lập tức dẫn đến sự chú ý của mọi người.

"Đứng lại, tiếp nhận kiểm tra!" Một quan viên nhỏ hồ lớn, Lạc Tuyết nhìn cây đao chắn ngang trước mặt mình, nhủ chặt lông mày, "Quan gia muốn kiểm tra cái gì?"

"Ồ, nhìn đáng về kỳ quái của người, với tính khí kỳ lạ kia! Đang cánh tay ra!" Quan viên kia vừa giễu cợt vừa ra lệnh.

"Hả? Quan gia là muốn lục soát người sao?" Lạc Tuyết ngược mắt khẽ cười nói.

"Nói nhảm! mở hai cánh tay ra!" âm thanh vênh vào hung hăng vang lên.

"Bản công tử không muốn đó? Phải làm sao bây giờ?" Lạc Tuyết cười khẽ, nhưng trong con ngươi lại nổi lên ý lạnh. Nàng là thân nữ nhi, làm sao có thể đồng ý cho hấn soát người?

"Ngươi! Thật là to gan! Người đâu tới bắt hấn!" Người nọ tức giận nói.

Lúc quan binh đang muốn xông lên, đột nhiên giữa ban ngày trời trong xanh bỗng dừng bay lên một làn khói cao vút, sắc mặt mọi người hoảng sợ, dẫn đầu chính là quan viên kia hô to: "Không xong rồi, mau đóng cửa thành, có người xông vào kho lương thực rồi."

Sau đó chính là một mảnh hỗn loạn, dân chúng sợ hãi kêu lên, rồi rít ôm đầu bỏ trốn, Lạc Tuyết thấy không ai chú ý mình, vừa định đi vào thành, lại thấy một bóng dáng màu bạc xẹt nhanh qua bầu trời, đi ra phía ngoài cửa thành.

Lạc Tuyết chỉ dừng một giây, sau đó liền tung người đuổi theo. Hai người một trước một sau, ở trong rừng cây chạy như điên, vọt ra xa khoảng ba dặm, lúc đó Lạc Tuyết vẫn đang đuổi theo, người mặc bộ đồ bạc này bỗng dừng thu bước lại, đưa lưng về phía Lạc Tuyết, điều chỉnh hơi thở trong người.

Lạc Tuyết cũng ngừng lại, hít một hơi, khinh công của người này rõ ràng không hề kém nàng, vì sao không tiếp tục chạy trốn?

Người nọ đột nhiên xoay người, trên mặt mang một chiếc mặt nạ màu bạc, cùng bộ ngân y (Bạc) trên người rất tương xứng, chỉ lộ ra đôi mày kiếm và đôi mắt thâm thúy rét lạnh âm u, hiện lên nồng nặc mùi sát khí.

Lạc Tuyết cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm người mặc Ngân y kia, nhìn thấy sát ý trong mắt đối phương thì Lạc Tuyết hơi thấp đầu, khóe miệng chứa đựng nụ cười, trong đôi mắt cũng mang nụ cười, đôi mày kiếm kia thấy vậy thì cau lại, âm thanh lạnh lạnh nhàn nhạt vang lên, "Ngươi là người của quan phủ?"

"Ngươi tính toán muốn giết chết ta?" Lạc Tuyết hỏi ngược lại.

"Nếu ngươi là Quan phủ, như vậy ta sẽ phải giết chết ngươi, nếu như không phải, ta có thể suy nghĩ lại tha cho ngươi một con đường sống." người mặc Ngân y nói.

"Hả? Còn có loại khác nhau như thế này sao? Đáng tiếc Bản công tử hai thứ đều không chọn, Bản công tử cũng muốn biết, ngươi là người phương nào? Vì sao xông vào kho lương thực của thành U Châu Đại Kim? Có ý đồ gì không muốn ai biết à?" Lạc Tuyết đối với lời cảnh cáo của người đối diện không chút để ý. Ngược lại hứng thú đặt ra câu hỏi.

Ngân Y Nhân nghe xong đôi mày không chỉ cau sâu hơn, mà trong con ngươi sát ý cũng càng sâu đậm, nói: "Vấn đề của ngươi hỏi có phải đã quá nhiều rồi không? Xem ra ngươi thật sự không sợ chết, như vậy sao? Nếu như thế, bất kể người có phải là người của quan phủ hay không, hôm nay cũng phải để mạng lại đây!"

"Thật sao? Vậy phải xem các hạ có bản lĩnh giết được Bản công tử hay không! Vân Hận Thiên ta hôm nay không sợ nhất chính là sự uy hiếp của người khác, nhất là tính mạng này!" Lạc Tuyết về mặt lần đầu tiên có chút dūr tợn, ngọc tiêu trên tay phải cũng nắm chặt hơn, nặng nề nói ra hai chữ cuối cùng, thân thể vọt ra phía sau, lấy tiêu làm kiếm, công kích về phía Ngân Y Nhân, sau khi Ngân Y Nhân tay không đánh lại hai chiêu, thân hình xoay tròn, từ bên hông cũng rút ra một thanh nhuyễn kiếm, hai người trong lúc nói chuyện đã hủy đi mười chiêu, Lạc Tuyết không thể không thừa nhận, người này chính là kinh địch đầu tiên sau khi nàng xuống núi, tự nhiên không dám xem thường, dung toàn lực, nhiều chiêu không để lại một khe hở, xuất một chiêu Tiêu Dao Thập Tam Kiếm xuất thần nhập hóa, mà tên Ngân Y này võ công rất kỳ quái, bất kể Lạc Tuyết sử dụng chiêu nào, hấn mặc dù không phá được, tuy nhiên cũng có thể tránh né hết, hai người thắng chiến khoảng chừng nửa canh giờ, không ai trong hai người có thể tổn thương đến đối phương một chút nào.

Lạc Tuyết trong bụng không cam lòng, đang định dùng tới Hòa Vân Kiếm, thì thân thể Ngân Y Nhân lại thắng tấp lui về phía sau ra ba trượng, thu hồi chiêu kiếm, nói: "Công tử kiếm pháp rất tuyệt vời! Mặc dù là Tiêu, so với ta không hề yếu hơn một phần nào, hôm nay chúng ta nếu tiếp tục đấu nữa, có lẽ sẽ hai bên tổn hại, không bằng vì vậy thu tay lại, công tử ý như thế nào?"

"Hừ, các hạ không phải muốn Bản công tử lưu mạng lại ở đây sao?" Lạc Tuyết châm chọc nói, cười lạnh nhìn về Ngân Y Nhân.

"Ha ha ha. . . . Công tử rất có khí phách! Yên mỗ bội phục! Chỉ là trải qua lần đánh nhau này, võ công của ta và ngươi không phân cao thấp, muốn lấy tính mạng đối phương thật đúng là không dễ dàng, Yên mỗ còn có chuyện quan trọng trong người, không tiện ở lâu, nếu không đánh nhau thì không quen biết, Yên mỗ xin công tử lưu lại danh hiệu cùng chỗ ở, ngày khác lại tới cửa lĩnh giáo!" Ngân Y Nhân cười to nói.

"Hả? Địa chỉ không có, danh hiệu ngược lại có thể cho ngươi." Lạc Tuyết nói qua nhìn về phía cánh tay áo trống không của mình, lạnh nhạt mà nói: "Người ta gọi ta là công tử cụt tay —— Vân Hận Thiên!"

"Ngươi chính là người vang danh thiên hạ công tử cụt tay? Tốt! Ta hỏi ngươi, ngươi và Trang vương phủ nước Đại Kim có phải có thù hận gì không?" Ngân Y Nhân hơi kích động mà hỏi.

"Các hạ hỏi câu vừa rồi có ý gì?" Lạc Tuyết cau mày hỏi, chuyện của nàng đã truyền xa đến như vậy rồi à?

"Ha ha, đã như vậy, ta nghĩ chúng ta là có cơ hội hợp tác đấy!" Ngân Y Nhân nói xong từ trong ngực lấy ra một khối lệnh bài bằng vàng, vút xuống trong tay Lạc Tuyết, "Ngày sau công tử nếu có bất kỳ việc gì cần, chỉ cần mang theo nó đến Nam Chiếu quốc tìm ta!"

Nam Chiếu quốc? Lạc Tuyết ngẩn ra, theo bản năng nàng không muốn có quan hệ với người của nước khác, đang chuẩn bị cự tuyệt, lại nhớ đến kẻ thù

giết cha mình có thể đang ở Nam Chiếu quốc, cô chuyện này đến U Châu không phải là để hỏi thăm tin tức của “Mạc Bắc Hắc Thất” sao? Nhận vật này có thể có ích đối với nàng, nghĩ đến đây, Tay Lạc Tuyết đưa ra trong không trung lại rút về, nói: “Chuyện về sau không ai có thể nói trước được, ta sẽ không cam kết bất cứ điều gì với ngươi.”

"Vân công tử lãnh nhược băng sương thật đúng như lời đồn của thế tục, Yến mỗ vẫn luôn cho mình đã đủ lạnh lùng, không ngờ gặp gỡ người so với mình còn lạnh hơn, công tử Vân Hận Thiên mất đi cánh tay nhưng lại có tướng mạo phong lưu thiên hạ, nếu đổi lại thành nữ tử, chắc chắn sẽ mị hoặc được tất cả nam nhân trong thiên hạ!" Ngân Y Nhân nói đùa, ánh mắt lại không chớp nhìn chăm chăm vào mặt của Lạc Tuyết.

"Hừ! về mặt thần bí của Các hạ chỉ sợ rằng làm người khác ngạc nhiên hơn so với về mặt của Vân mỗ đi! Hình như các hạ còn chưa nói cho Vân mỗ biết vì sao lại xông vào kho lương thực của U Châu?" Lạc Tuyết phản nộ nói. Về mặt của nàng viết rõ là "Yêu nghiệt" sao? Vì sao đi đến đâu cũng đều bị người ta đem ra so sánh với nữ nhân?

"Ha ha, Vân công tử không phải là người của quan phủ, vẫn nên không biết thì hơn. Yến mỗ còn có thể đến tìm ngươi, cáo từ!" Ngân Y Nhân tùy tiện tà mị cười, đáng tiếc đã bị mặt nạ che lấp, Lạc Tuyết không thấy được, chỉ thấy trong đôi mắt kia dường như cất giấu ý cười, sau đó nhanh chóng biến mất trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Gặp gỡ Vua Bách Độc.

Sau khi Ngân Y Nhân biến mất, Lạc Tuyết lần thứ hai trở lại thành U Châu. Vì để tránh phiền phức, nàng trực tiếp chờ lúc trời đã tối rồi sau đó mới dùng kinh công nhảy vào.

Tùy tiện chọn đại một khách điểm lên vào, thì thấy ở phòng lớn có đám người tụm năm tụm ba lại bàn tán về chuyện ban ngày.

"Chắc chắn. Những người đó chết thực sự rất thảm! Giương mặt hoàn toàn bị biến dạng, tay chân còn bị chặt đứt. Ai!"

"Nghe nói là người của nước Nam Chiếu làm. Chiến tranh giữa hai nước hết sức căng thẳng."

"Không thể như vậy được? Một khi đã đánh nhau, thì người chịu khổ không phải là thường dân chúng ta sao?"

"Nước Nam Chiếu thật âm hiểm. Dám làm nổ kho lúa ở U Châu của chúng ta! Ta nghe nói... Đó là phần lương thực mà triều đình dự trữ!"

....

Lạc Tuyết nghe những lời nói chuyện này, trong lòng liền trầm xuống. Cái người thần bí Ngân Y đó lại dám làm nổ kho lúa? Rốt cục dụng ý của hắn là gì? Muốn chặt đứt nguồn chi viện của Đại Kim sao? Xem ra nước Nam Chiếu và Đại Kim còn có thể xảy ra một trận chiến tranh! Bà nội của nàng không phải là chết trong tay đội quân tinh nhuệ của Nam Chiếu sao? Nghĩ tới chuyện này, Lạc Tuyết hồi hận không kịp, thân là con dân Đại Kim, nàng thực sự không nên buông tha cho tên Ngân Y Nhân đó. Tuy là người đó vô công tương đương với nàng, nhưng mà nếu như nàng sử dụng Hóa Vân Kiếm, chắc chắn sẽ gia tăng uy lực. Phần thắng sẽ nhiều lên, chỉ tiếc... Ai, cái này có tính là thả hổ về rừng không?

Lạc Tuyết nắm chặt tay lại, vô tình đụng phải miếng kim bài. Nghĩ tới người nọ, hắn nói khi cần có thể sử dụng, có thể đi tới nước Nam Chiếu tìm hắn. Mà hắn còn có thể tới tìm nàng, nói như vậy, chẳng lẽ người đó có quan hệ gì rất lớn với nước Nam Chiếu sao? Hắn ta tự xưng là "Yến Mỗ", cái tên này nghe rất quen tai?

Lạc Tuyết nhíu mày lại suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra. Phụ thân Lê gia đã từng nói qua, Hoàng Tộc của Nam Chiếu họ Yến! Sau đó thì tâm tình của Lạc Tuyết này càng phức tạp, nếu như người đó thật sự là là người trong Hoàng Thất Nam Chiếu, thì làm sao có thể lấy thân mình ra mà làm chuyện nguy hiểm đến vậy, dám chạy tới đây làm nổ kho lúa của địch? Hắn còn hỏi nàng có phải từng có quan hệ với Trang phủ không? Hắn còn muốn hợp tác gì với mình để làm gì?

Sau khi ăn qua bữa cơm đơn giản xong, Lạc Tuyết mang tâm trạng nghi ngờ chất chồng, tùy tiện đi xuống đường dạo. Thuận tiện nhìn đủ loại hạng người xuất hiện trên vỉa hè, trà lầu, tiệm sách, còn có người diễn trò hành tung "Mạc Bắc Hắc Thất". Cũng nghĩ tới mình chưa tới kỹ viện, Phong Liệt Diễm cũng đã từng nói qua, kỹ viện là nơi mà có tin tức nhanh nhất. Bọn nam nhân thường say mê hương phấn, bất kể họ muốn gì đều nói ra hết. Cho nên, Lạc Tuyết quyết định đập nôi đim thuyền chuẩn bị đi tới kỹ viện.

Nhưng mà mới đi được vài bước, thì lông mày của Lạc Tuyết nhăn lại. Có người theo dõi nàng! Lạc Tuyết không để lại dấu vết tiếp tục đi về phía trước, người theo dõi nàng khinh công đã đạt tới mức cao thâm. Thậm chí ngay cả bước chân cũng không có âm thanh, khinh công của Lạc Tuyết cũng cảm thấy không bằng... Nhưng mà nàng đã luyện 'Thính tâm công', thính lực dĩ nhiên là không bình thường, trong lòng âm thầm cười. Bóng dáng nhanh chóng biến mất, làm cho người nọ không bắt kịp.

Lạc Tuyết dừng lại trong rừng, người nọ chỉ trong nháy mắt thì đã đuổi kịp theo nàng. Nàng xoay người lại, tiêu ngọc trực tiếp chỉ vào cổ họng của đối phương, âm thanh cực kỳ lạnh lùng: "Ngươi là ai? Vì sao lại đi theo bản công tử?"

Đối phương là một người nam nhân trung niên trên dưới năm mươi tuổi, không cao lắm, cách ăn mặc lại quái dị. Gương mặt có một chòm râu cá trê, ánh mắt tuy nhỏ, nhưng lại sáng chói. Giờ phút này bị Lạc Tuyết chất vấn, mà mặt lại không đổi sắc: "Người chính là người trong mấy tháng gần gũi mà đã nổi danh trong thiên hạ - công tử cụt tay?"

"Thì sao?" Lạc Tuyết nhũn mày, "Người vẫn chưa trả lời vấn đề của bản công tử."

"Lão phu tên gọi là 'Vua Bách Độc'!" Nam nhân trung niên nói ra tên mình, sau đó tiếp tục nói: "Công tử từng luận võ kén rể của Nam Cung thế gia. Món nợ này, có nên tính hay không?"

"A....? Thì ra các hạ chính là người đã lén lút đi theo Vân Mỗ. Chỉ vì muốn báo thù riêng?" Lạc Tuyết âm thanh đầy trào phúng, đôi mắt cười nói.

"Hừ! Cũng được có cái miệng! Cũng không biết y thuật và võ công của người có giống như cái miệng liều lĩnh của người không?" Vua Bách Độc bị chọc giận, không nói nhiều thì đã ra tay tấn công Lạc Tuyết. Chiêu thức này rất tàn nhẫn, thủ đoạn cực kỳ nhanh, Lạc Tuyết dùng tay chống trả lại. Chỉ trong nửa khắc mà đã xuất ra tới hơn hai mươi chiêu, Vua Bách Độc càng đánh càng kinh hãi, bản thân còn tưởng rằng giang hồ chỉ khuếch đại lời đồn, không nghĩ tới là thật. Bây giờ lão đã dần dần ở trạng thái hạ phong, chỉ cố gắng chống đỡ mà không thể dùng thủ đoạn. Hai người đấu với nhau mà một người dùng hai tay người còn lại chỉ dùng có một tay, nội lực của Vân Hận Thiên cực kỳ hùng hậu, hơi thở rất thoải mái, cứ như muốn lấy hết công lực của lão. Vua Bách Độc vội vàng né tránh, không dám dùng cứng chọi cứng, miễn cưỡng dùng công lực hóa giải một chương kia. Sau đó nhanh chóng chạy trốn, Lạc Tuyết cũng đuổi theo, hai người lại bắt đầu tỷ thí khinh công.

Vua Bách Độc chuyển dùng độc, cho nên thừa dịp Lạc Tuyết đuổi tới gần, thì động tác rất nhanh phóng ra độc vô sắc vô vị chính là 'Bảy bước đoạn trường thảo'. Sau đó cười lớn: "Người còn không mau dừng lại? Người đã trúng độc của lão phu, nếu không giải sẽ không sống được. Lão phu nghe nói người tự xưng là truyền nhân của 'Quý Điện Thân Y'. Hôm nay muốn nhìn xem y thuật của người lợi hại hay là độc của lão phu lợi hại hơn?"

Lạc Tuyết nghe thấy, đành phải dừng lại. Căm hận nhìn Vua Bách Độc chạy trốn vào rừng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Công chúa Nam Chiếu.

Tên này đúng là một tên tiểu nhân độc ác! Dám sử dụng thủ đoạn bỉ ổi! Lạc Tuyết oán giận mắng, không còn cách nào khác nàng đành bắt mạch cho chính mình. Sau đó ngồi tại chỗ, vận công đều hòa một lúc, phát hiện độc không có xâm nhập đến lục phủ ngũ tạng. Xem ra đúng như lời sư ông nói, nàng đã ăn thuốc giải độc ngọc phong trong mười ngày. Cộng thêm việc sư ông dùng 'Phệ Hồn Thảo' và các loại dược trân quý khác mà đều chế thành 'Hồi Hồn Đan'. Gần như là bách độc bất xâm, vì vậy theo như lời Vua Bách Độc nói, độc 'Bảy bước đoạn trường thảo' dễ dàng bị nàng đẩy ra ngoài.

Thân thể không còn gì đáng ngại. Lạc Tuyết đứng dậy trở về thành U Châu.

Quan binh ở khắp nơi trên đường, bây giờ đang tuần sát coi người Nam Chiếu có lên vào không. Đối đầu với một kẻ địch mạnh như vậy, dĩ nhiên là dân chúng cảm thấy bất an. Lạc Tuyết tìm hiểu vài ngày cũng không có tin tức của 'Mạc Bắc Hắc Thất'. Chẳng lẽ bọn chúng bốc hơi khỏi thế gian này rồi sao? Hay là đã vượt qua biên giới tới chỗ nước Nam Chiếu rồi?

Lạc Tuyết suy xét cả một ngày, cuối cùng quyết định đi Nam Chiếu thử vận may một lần. Có thể nàng sẽ tìm được bảy người đó, sau đó giải quyết mối thù giết phụ thân.

Lạc Tuyết đi ra khỏi nước theo một đội buôn bán, sau ba ngày thì tới Kinh Thành của Nam Chiếu chính là Yên Kinh.

Yên Kinh là một nơi phồn hoa. Mặc dù khí thế kém Thành Uyển An to lớn, nguy nga lộng lẫy. Nhưng mà dù sao dưới chân thiên tử, thương khách qua lại cũng không dứt, cực kỳ náo nhiệt.

Lạc Tuyết đi vào bên trong thành, nhìn hoàn cảnh xung quanh nửa ngày. Nghe được đa số mọi người nói Quốc Vương Nam Chiếu sủng ái nhất chính là công chúa Bình Dao !

Hoàng Hậu của Nam Chiếu đã qua đời nhiều năm. Chỉ để lại cho Quốc Vương một nam một nữ, nam thì từ nhỏ đã được lập làm Thái Tử, một nữ còn lại chính là công chúa Bình Dao. Công chúa Bình Dao này là một người đẹp nghiêng nước nghiêng thành, tài hoa phi phàm. Năm mười bốn tuổi ở nơi tổ chức khoa cử, đưa ra một câu hỏi, làm chấn kinh cả Vua và dân, làm thẹn chết các sĩ tử Nam Chiếu.

Cho nên ánh mắt nhìn người của công chúa Bình Dao cũng khá cao. Người bình thường đều không lọt được vào mắt nàng. Nàng cũng từng nói, nếu như người đến tuổi thành thân, mà người muốn lấy được nàng thì luận về văn hóa giáo dục hay võ công đều phải thắng được nàng, như vậy mới có thể làm

Phò Mã! Lời vừa nói ra cũng có vài người tự phụ vào cung điện thánh, yêu cầu thử một lần. Nhưng mà tất cả đều bại trận, cho đến bây giờ công chúa Bình Dao đã mười chín tuổi, mà còn chưa xuất giá.

Nhưng mà nữ nhi của Hoàng Đế làm gì mà lo lắng không gả được? Cho nên mỗi ngày Bình Dao công chúa đều đọc sách, vẽ tranh, đi dạo phố, nghe diễn trò. Tất cả mọi người trong Kinh Thành Yên Kinh này ai lại không biết công chúa thường xuyên đi trên đường chứ?

Nhưng mà khi Lạc Tuyết tới đây thì nàng hoàn toàn không biết. Cho nên sau khi dùng cơm ở một tú lầu xong, sau đó Lạc Tuyết đi ra dẫn con ngựa trắng của nàng, thì đã thấy một nữ tử xinh đẹp đứng đối diện bình phẩm con ngựa từ đầu tới chân. Bên cạnh còn một tiểu cô nương, nhìn cách ăn mặc rất giống nha hoàn.

Lạc Tuyết không lên tiếng, hứng thú nhìn cô nương này nói 'tùy tiện' nói chuyện với con ngựa trắng rất dịu dàng. Cô nương này tùy ý vuốt lông mao trên lưng ngựa, sau khi vuốt một lúc thì xoay người nhảy lên trên con ngựa. Hô một tiếng 'giá'. Sau đó thì chạy ra ngoài, nha hoàn kia vội vàng đuổi theo: "Chủ tử? Tiểu chủ tử?"

Lạc Tuyết cũng cảm thấy kinh hãi, cái này có được xem là trộm ngựa không? Khóe miệng nhếch lên, nàng chấp ngón trỏ và ngón giữa lại bỏ vào miệng thổi một tiếng, chỉ chốc lát sau con ngựa đó hùng hổ như gió chạy trở về. Đứng trước mặt Lạc Tuyết, đứng nhẹ vào ống tay áo của nàng.

Cô nương đó thấy vậy có chút hiểu rõ, thờ phỉ phò xuống ngựa. Đầu tiên là vẻ mặt tràn đầy khinh bỉ nhìn công tử áo trắng, rồi ngậy ra một lúc. Thiếu niên này rất tuấn mĩ, dung mạo có chút yêu nghiệt, cùng với đôi mắt lạnh lùng. Nàng đi qua đứng đối diện vị thiếu niên đó: "Xem ra đây là con ngựa của ngươi? Bản cô nương nhìn trúng, bây giờ muốn mua nó!"

Lạc Tuyết càng thêm kinh thường, đúng là một nha đầu rất kiêu căng! Nàng có lòng muốn trêu đùa một chút, giọng giống như vui sướng nói: "A...? Cô nương thích con ngựa này sao? Sao còn muốn nhìn xem mà không chịu ra giá luôn?"

"Hừ! Bản cô nương đây có bạc, một ngàn lượng bạc có đủ hay không?" Cô nương này tuy là giọng điệu đầy đắc ý, nhưng mà rõ ràng là bị lời nói của Lạc Tuyết chọc giận, cho nên trong lời nói có chút lạnh lùng.

"Không bán!" Lạc Tuyết nhẹ nhàng nói

"Hai ngàn lượng."

"Không bán!"

"Mười vạn lượng."

"Không bán!"

"Dùng mạng của ngươi đổi thì thế nào?" Cô nương đó nghiêng răng nghiêng lợi nói, đưa ra lời cảnh cáo cuối cùng.

Lạc Tuyết cười to, con ngươi càng thêm lạnh lùng, "Tốt. Chỉ cần cô nương có bản lĩnh lấy được mạng của tại hạ. Con ngựa này sẽ thuộc về cô nương!"

"Tốt! Bản cô nương đây chưa từng gặp qua loại người ngông cuồng như ngươi. Đúng là muốn chết!" Nói xong cô nương đó vung quyền đánh thẳng vào mặt Lạc Tuyết. Lạc Tuyết đứng yên, thân thể ngã về phía sau, vị cô nương này lập tức thay quyền thành chưởng, thành công đánh vào vai trái của Lạc Tuyết. Nơi đó có chút đau, mũi chân Lạc Tuyết nhẹ nhàng nhảy lên không. Cô nương bỏ nhào vô ích, liền đưa tay qua bên cạnh, rất nhanh nhận kiếm từ trong tay của nha hoàn. Tấn công Lạc Tuyết, Lạc Tuyết hừ lạnh, tay phải tung ra một chưởng 'Du Long Hí Phượng' tránh khỏi một kiếm đồng thời cũng bắt được cổ tay của cô nương đó. Hơi dùng lực, trường kiếm rơi xuống đất kêu 'lạc cạnh'.

Cổ tay cô nương đó tay bị giữ chặt, thì dùng tay trái đánh tới. Lạc Tuyết nhanh chóng buông tay phải, xoay người một cái, tay áo trống không đã điểm nguyệt đạo của vị cô nương đó. Sau đó cô nương đó không thể động đậy.

"Ngươi. Ngươi mau thả bản cô nương ra!" Khuôn mặt của cô nương đó đỏ ửng, lớn tiếng trách mắng. Nha hoàn đứng đó, tự biết không phải đối thủ của công tử áo trắng, cũng không dám bước lên, chỉ quát lớn: "To gan! Ngươi dám vô lễ với công chúa! Còn không mau thả công chúa ra!"

"Công chúa?" Mắt phượng của Lạc Tuyết khẽ nhếch lên, "Công chúa sao lại như vậy? Công chúa mà dám ăn trộm ngựa hay sao? Đạo trị quốc của Hoàng Đế Nam Chiếu các người là như vậy đó à?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Quyết định hẹn ước vào ngày mai

Công chúa Bình Dao rất tức giận, nhưng mà lại không có lý do để phản bác lại. Chỉ có thể oán giận trừng mắt nhìn công tử cắt tay đầy tuấn mĩ và phúc hắc. Nam tử này toàn thân đều đầy tà khí và ngạo khí. Chính mình đã không đánh lại hắn, nói ra thân phận cũng không dọa được hắn. Mặc dù nàng rất

tức giận, nhưng mà người như vậy từ trước tới nay nàng chưa thấy bao giờ. So với đám nam nhân suốt ngày vây quanh bên cạnh mình, a du nhĩ hót thì nam nhân này lại hoàn toàn khác so với bọn họ. Nam nhân như vậy, không phải là người mà nàng vẫn hằng khát vọng gặp được sao?

Tâm tư của các cô gái nhỏ rất kỳ lạ, mới vừa rồi còn có ý tưởng muốn giết người cho sướng khoái, thì chỉ trông chốc lát, lại có thể nổi lên hứng thú với nam nhân lạnh như băng ở trước mặt. Vì thế, công chúa Bình Dao mỉm cười nói: "Người nói đúng. Công chúa cũng không thể coi thường Quốc Pháp. Nhưng mà bản công chúa cũng không muốn trộm ngựa của người, chỉ là có ý nghĩ nông nổi trong nhất thời, muốn thử con ngựa này thôi. Chuyện vừa rồi, là ta sai, xin công tử thứ lỗi!"

Lạc Tuyết giật mình, công chúa này không giống mấy nữ tử bình thường, rất thoải mái, có sai liền nhận, không phách lối, không lấy quyền khinh người. Vì thế, Lạc Tuyết mới giải huyệt đạo cho nàng, sau đó cũng nói: "Không sao, chỉ cần công chúa nhận được sai lầm là tốt rồi." Nói xong, nàng định dắt ngựa rời đi.

"Khoan, từ từ đã." Công chúa Bình Dao kêu lên, Lạc Tuyết quay đầu lại, nhú mày. Công chúa Bình Dao cười to, nói: "Hôm nay thua trong tay công tử, Bình Dao phục! Nhưng mà xin công tử lưu lại họ tên, ngày sau nếu có gặp lại, cũng không giống như người xa lạ!"

Lạc Tuyết im lặng một lúc mới nói: "Nàng và ta vốn là người xa lạ. Cần gì phải gặp lại?"

Công chúa Bình Dao bị lời cự tuyệt của Lạc Tuyết làm cho sặc, nhưng mà rất nhanh liền khôi phục lại bình thường. "Ai nói? Dân gian không phải có câu: 'Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ' (1) sao? Bình Dao và công tử cũng coi như là không đánh không quen biết. Như vậy sao có thể gọi là người xa lạ?"

Lạc Tuyết nhún vai, không đồng ý, "Đó là người tự cho. Ta không hề cảm thấy như vậy."

Gương mặt của công chúa Bình Dao co giật, "Cái người này làm sao vậy? Thế này không hợp tình hợp lý lắm? Nghe ý tứ của người, không giống người Nam Chiếu lắm? Chẳng lẽ người... đến từ Đại Kim?"

Vốn dĩ Lạc Tuyết đã đi được vài bước, nhưng mà nghe thấy lời nàng nói thì dừng lại, "Đúng thì sao?"

"Ha ha..." Công chúa Bình Dao nhảy tới trước mặt Lạc Tuyết, hứng thú nói: "Đã là người Đại Kim, vậy thì tới nước Nam Chiếu của ta nhất định là có chuyện để làm. Ta là công chúa của Nam Chiếu, nói không chừng có thể giúp đỡ người đó!"

Những lời này của Bình Dao trái lại đã nhắc nhở Lạc Tuyết, nếu như 'Mạc Bắc Hắc Thất' thực sự đã phục tùng dưới trướng của Thái Tử Nam Chiếu, thì có lẽ vị công chúa này cũng biết được một chút? Nhưng mà nếu đúng như vậy, có thể đối phương sẽ không giao thuộc hạ của mình ra, nên làm gì bây giờ? Hỏi hay không hỏi?

Lạc Tuyết suy xét một lúc, không muốn bỏ qua cơ hội này. Quyết định vẫn hỏi thử một lần, nhân tiện nói: "Ta tới đây là muốn tìm người. Công chúa có biết 'Mạc Bắc Hắc Thất Bắc' không?"

Bình Dao nhìn người trước mặt, vẻ mặt của hắn thâm trầm không rõ. Không biết là đang suy nghĩ cái gì, đợi một lát, thì ra là tìm người. 'Mạc Hắc Thất Bắc'? Nàng chưa nghe cái tên này bao giờ, nhưng mà nếu đã hứa thì phải giúp, cũng không mất thể diện của mình. Nàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Giờ ngộ ngày mai người tới từ lâu ở đây chờ ta. Ta sẽ giúp người hỏi thăm."

"Lời công chúa nói là thật?" Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi, tại sao nàng ta lại không hỏi vì sao nàng lại tìm mấy người này?

"Ha ha, tuy Bình Dao là nữ nhi, nhưng mà lời nói ra cũng như quân tử. Từ mã nan truy! Nếu không thì sẽ vũ nhục uy nghiêm của Hoàng Gia?" Gương mặt lúm đồng tiền của Bình Dao như hoa, giờ tay nhắc chân cũng biểu lộ sự cao quý. Từ trong nội tâm Lạc Tuyết cũng sinh ra một kính trọng.

"Nếu như vậy thì Vân Hận Thiên xin đa tạ công chúa!" Khóe miệng Lạc Tuyết khẽ nói ra một câu.

"Ha ha... Thì ra người là Vân Hận Thiên? Rốt cuộc thì người cũng nói ra thân phận của mình rồi, làm cho bản công chúa vất vả một chút cũng cảm thấy đáng." Bình Dao đắc ý cười, chuyển ánh mắt nhìn nha hoàn. Sau đó hai người cười khẽ rồi rời đi, còn một mình Lạc Tuyết đứng đó tim đập mạnh và loạn nhịp một lúc lâu.

Cô công chúa này cũng thực nghịch ngợm! Dám trêu chọc nàng? Lạc Tuyết cười khỏ, lắc đầu, hi vọng bây giờ có thể tìm được bảy người đó. Tâm nguyện của nàng cũng chấm dứt rồi.

Cùng lúc đó, Phong Liệt Diễm ở lại mấy ngày tại thành Cảnh Châu. Vẫn không có tin tức của Vân Hận Thiên, theo báo cáo của hạ nhân, Vân Hận Thiên không có trở về Liệt Diễm Sơn Trang. Lãng Quân Diệp đã phái cả đám người đi tìm, nhưng mà không ai biết công tử cụt tay đang ở nơi nào?

Trên giang hồ truyền lại, lại càng xôn xao. Mọi người đều nói công tử cụt tay tới vô hình, đi vô bóng. Một mình xông vào Vương phủ, cả người ngồng cuồng liếc thiên hạ. Nhưng mà nhờ nhóm người càng kích động bàn luận mà mọi người lại biết, công tử thần bí nguy hiểm chính là truyền nhân của 'Quý Diện Thần Y'.

Cho nên không chỉ có Phong Liệt Diễm và Lãng Quân Diệp đi tìm Vân Hận Thiên. Mà cả hai giới hắc bạch, chính tà hai phái đều phái người đi tìm Vân Hận Thiên. Có người muốn yêu cầu trị thương, có người thì muốn giải độc, còn như quan phủ thì muốn bắt về Trang Vương phủ quy án, càng thêm Nam Cung Nhục Lan nhớ thương người trong lòng, cũng muốn gặp mặt. Trong lúc này, trên dưới Đại Kim đều bàn luận về Vân Hận Thiên.

Giữ cánh rừng, Phương Liệt Diễm điên cuồng múa kiếm, vừa sốt ruột vừa đau vừa hận. Không tìm được Vân Hận Thiên, trong lòng hắn càng cảm thấy trống rỗng, hắn đang làm sao vậy? Tại sao lại có tư tưởng với một... nam nhân? Chẳng lẽ mấy năm gần đây hắn không thành thân, không nạp thiếp chính

là vì chờ một nam nhân bị chặt đứt cánh tay trái xuất hiện hay sao? Hắn cảm hận chính mình, trong lòng không ngừng nói với chính mình. Phong gia mấy đời đều chỉ có con một, hẳn nhất định phải cưới một nữ nhân để nối dõi tông đường, tuyệt đối không thể có ham mê đoạn tụ kia! Đúng là trong lòng hắn không tự chủ được mà nhớ tới khuôn mặt đó, nhớ tới con người lạnh lùng kia. Vân Hận Thiên! Vì sao người không phải là một nữ nhân!

Trong lúc Phong Liệt Diễm đang đau khổ, thì Lăng Quân Diệp cũng trầm mặc nhiều ngày. Hắn vẫn phong tình vạn chủng ôm ấp yêu thương nữ nhân như cũ, nhưng không hiểu sao lại buồn bực, không hề có nửa phần thích thú! Chết tiệt, đều là tại tên Phong Liệt Diễm bắt hắn tìm người, làm hại hắn không có hứng thú với nữ nhân! Lăng Quân Diệp an ủi chính mình, sau khi chuyện này qua đi, toàn bộ đều trở lại như cũ!

Mà chính chủ Lê Lạc Tuyết thì cái gì cũng không biết, giờ này đang ở nước Chiêu Nam. Chờ đến hẹn ước vào ngày mai tại tửu lâu.

Chú thích:

(1) Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ: Có duyên gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cầm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Hắn đúng là Thái Tử Nam Chiếu

Hoàng cung của Nam Chiếu.

"Thái tử ca ca, lần này nhất định huynh phải giúp muội!" Bình Dao làm nũng, phe phẩy cánh tay Yên Băng Hàn.

"Bình Dao, muội đừng lay nữa. Rốt cục là muội muốn gì?" Yên Băng Hàn cau mày, giận tái mặt nói. Đối với hắn thì vẻ mặt u ám này của muội muội ruột thịt hoàn toàn không có tác dụng. Cái miệng nhỏ vẫn cong lên, "Thái tử ca ca. Huynh thật xấu, muội thực sự có việc muốn nhờ huynh mà."

"Được rồi, nói đi tiểu tử tông của ta!" Yên Băng Hàn bắt đầu nói. Nếu là người ngoài dám nhiều lời với hắn một câu, chỉ cần hắn 'hừ' một tiếng, đều đủ răn dạy văn võ bá quan, thái giám và cung nữ hai chân đều run cầm cập. Chỉ có nha đầu này, trực tiếp coi sự giận của hắn như không. Hắn cũng không có cách, ai bảo hắn chỉ có một người muội muội này thôi? Hơn nữa nàng còn là bảo vật mà phụ hoàng nâng niu trong lòng bàn tay!

"Vâng, muội biết Thái Tử ca ca đối xử với Bình Dao tốt nhất mà! Ca ca này, Bình Dao muốn hỏi huynh có biết cái biệt hiệu 'Mạc Bắc Hắc Thất' không?" Hai mắt Bình Dao chờ mong nhìn chằm chằm Yên Băng Hàn, nàng nghe nói mạng lưới của ca ca ở Đại Kim có không ít người trong hắc bạch lưỡng đạo. Có thể sẽ biết người công tử áo trắng muốn tìm!

Hai tay Yên Băng Hàn ôm ngực, nhìn Bình Dao đầy nghi ngờ. "Muội nghe ai nói về mấy người 'Mạc Bắc Hắc Thất'?"

"Làm một người từ Đại Kim tới muốn tìm 'Mạc Bắc Hắc Thất'. Muội đồng ý giúp đỡ hỏi thăm tin tức." Bình Dao nói thật, cũng không dám tùy tiện bịa lý do, nếu Thái Tử ca ca mà biết rõ thì chính nàng rất tàn nhẫn. Kết quả chính là ít nhất nàng một tháng sẽ không được xuất cung.

"Người Đại Kim? Là ai? Muội làm sao biết?" Yên Băng Hàn truy vấn hỏi.

Bình Dao le lưỡi, "Muội ở tửu lâu Tứ Hải nhìn trúng một con ngựa trắng. Trong lúc nhất thời thích nên cười đi, kết quả là bị chủ nhân con ngựa đó phát hiện, chúng ta liền đánh nhau. Kết quả, muội đã thua. Hắn là một nam nhân đáng vẻ rất khác biệt, quần áo toàn màu trắng, dáng vẻ lạnh lùng giống ca ca, cũng không quản muội là công chúa hay không! A, nhưng mà hắn so với ca ca thì nhìn không tệ đâu. Chỉ tiếc, hắn chỉ có một cánh tay."

Càng nói về sau, Bình Dao thờ dài đầy thương tiếc. Ngược lại Yên Băng Hàn cả người chấn động, ánh mắt đột nhiên trở nên sáng bừng, hỏi: "Có phải hắn tên là Vân Hận Thiên hay không?"

"Thái Tử ca ca, làm sao huynh biết?" Bình Dao có chút kinh ngạc, cả lẫn hỏi. "Ha ha ha, Bình Dao chừng nào muội đi gặp hắn, ca ca sẽ đi với muội." Yên Băng Hàn không nghĩ tới Vân Hận Thiên nhanh như vậy đã tới nước Nam Chiếu. Cho dù hắn ta không muốn hợp tác với hắn, chỉ cần đến đây, không phải sẽ có cơ hội nói chuyện sao?

Hôm sau, lúc Lạc Tuyết tới đã là giờ Ngọ, nàng ngồi chờ ở tửu lâu Tứ Hải.

Nhưng khi Lạc Tuyết nhìn thấy công chúa Bình Dao đang đi tới gần thì lông mày nhíu chặt lại, bởi vì sau lưng nàng ta còn có một vị công tử khác. Dáng người và ánh mắt này tại sao lại làm cho nàng có cảm giác đã từng quen biết.

Lạc Tuyết không lên tiếng, yên lặng nhận xem xét, nhìn hai người họ đi tới trước mặt.

"Vân công tử, bây giờ thì tin rồi chứ! Bản công chúa làm sao có thể nói chuyện vô lý được chứ. Ha ha." Bình Dao cười nói.

"Công chúa, mời ngồi." Lạc Tuyết đứng dậy nhường chỗ, không thèm liếc mắt nhìn nam tử đi theo một cái. Động tác này trong mắt Yên Băng Hàn là cực kỳ bình thường, ngày đó hắn ta lạnh lùng hắn cũng không có nói lời nào đâu.

"Vân công tử, vị này chính là ca ca của ta. Không đầu gì ngươi, huynh ấy là Thái Tử điện hạ của nước Nam Chiếu." Bình Dao nghiêm trang chỉ vào Yến Băng Hàn nói, không biết thế nào, nhưng nàng có cảm giác Vân Hận Thiên là người đáng tin, vì vậy mới nói ra thân phận thật sự của ca ca. Thấy Yến Băng Hàn không phải dối gì, nàng mới yên tâm.

"A...? Vì sao Thái Tử Điện Hạ lại tới đây?" Lạc Tuyết giương mắt nhìn về phía Yến Băng Hàn hỏi.

"Vân công tử, đã lâu không gặp? Không thể ngờ chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại nhau!" Yến Băng Hàn tà tứ nhìn biểu tình giật mình của Lạc Tuyết, môi đỏ khẽ nhếch lên, trong ánh mắt có chú nghị ngờ.

Lạc Tuyết nhanh chóng nhớ lại những người nàng đã gặp qua gần đây. Đột nhiên trong đầu lóe lên một ánh sáng, nói: "Ngươi là người ngày đó đeo mặt nạ ở ngoại thành U Châu?"

"Đúng vậy. Cho nên mới nói Yến mỗ và công tử duyên phận không ít nha! Ngày đó Yến mỗ đã nói qua, chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác, bây giờ không phải gặp mặt rồi sao?" Yến Băng Hàn ý vị sâu xa nói, còn Lạc Tuyết thì cảm thấy gai mắt. Không nghĩ tới vị Ngân Y Nhân đó lại là Thái Tử Nam Chiếu, nhớ tới ngày đó ở thành U Châu nghe dân chúng bàn tán về việc nhóm người bảo vệ khó lúa bị nổ chết rất thê thảm. Lạc Tuyết nắm chặt tay lại, nhếch môi cười như không cười, trừng mắt nhìn chằm chằm gương mặt đó. Khuôn mặt này không nghi ngờ gì, có chút giống với công chúa Bình Dao. Đẹp trai anh tuấn, gương mặt góc cạnh rõ ràng, còn có khí chất cao quý, nhưng mà bây giờ trong mắt Lạc Tuyết, lại cực kỳ giống La Sát, người muốn khơi mào chiến tranh giữa hai nước.

Nghe nói hai chữ 'bàn bạc' của hắn, chân mày Lạc Tuyết càng cau chặt lại. Nhớ rõ ngày đó hắn từng hỏi nàng có quan hệ với Trang Vương Phủ phải không. Chẳng lẽ hắn đang nói quan hệ hợp tác với Long Ngạo Thiên sao? Lạc Tuyết nghĩ tới đây, con ngươi càng sâu thẳm, hừ, nàng sao có thể làm quân cờ trong tay người khác? Huống chi nàng và Trang Vương Phủ có ân oán gì thì cũng không lên quan tới muôn dân trăm họ, một khi đã có dính líu tới Nam Chiếu thì mọi chuyện sẽ càng biến chất!

Không khí trở nên có chút lúng túng, ai cũng im lặng không lên tiếng, ba người đều suy tư về tâm sự của bản thân. Yến Băng Hàn đã suy đoán thân phận của Vân Hận Thiên, một nam tử xuất chúng như thế mà lại mất đi một cánh tay, trong đó nhất định đã xảy ra chuyện gì, lấy chuyện hắn đã đạo náo Trang Vương Phủ mà nói, công tử cụt tay này có quan hệ gì với Vương phủ hay sao? Bởi vì nhân vật của võ lâm rất có bản lĩnh, nhưng lại không dám đối nghịch với triều đình? Vì vậy, hắn nghĩ rằng Vân Hận Thiên sẽ đồng ý đề nghị của hắn.

Cách nghĩ của công chúa Bình Dao đơn giản hơn, nữ nhi đến tuổi tác này đều nghĩ tới tình yêu. Vì vậy, chẳng những nàng không cảm thấy Vân Hận Thiên bị mất một cánh tay là người tàn tật, mà ngược lại còn cảm thấy được hắn có vài phần phóng khoáng.

Một lúc lâu sau, Lạc Tuyết đột nhiên đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một khối kim bài, quăng lên bàn, lạnh lùng nói: "Thái Tử Điện Hạ có điều gì hiểu lầm rồi, Vân mỗ từ trước tới giờ cảm thấy chúng ta không có gì để hợp tác. Huống hồ, Vân mỗ đã quen việc đơn độc vắng vẻ, không thích ở cùng một chỗ với người khác. Thái Tử Điện Hạ nên thu hồi tám kim bài đó đi! Còn nữa, Vân mỗ khuyên người một câu, nước Nam Chiếu tuy có dã tâm, nhưng tuyệt đối sẽ không thực hiện được! Cùng nhau chung sống hòa bình, dân chúng hai nước nhìn thấy đều sẽ vui mừng, thỉnh Điện Hạng ngàn vạn lần không nên phụ lòng của dân chúng!"

Lạc Tuyết nói xong, muốn bỏ đi, mặt của Yến Băng Hàn càng ngày càng đen, tức giận càng lớn, thậm chí sát nữa đã nổi lên ý định giết người. Nhưng mà lý trí khiến hắn định tâm lại, người này vẫn chưa thể giết! Chỉ cần còn một đường hy vọng, hắn sẽ không buông tha, căn cứ theo tin đồn của Đại Kim nói về hắn, nếu người này quỳ dưới trướng của hắn nhất định sẽ có thể chống đỡ được mười vạn đại quân. Cho nên Yến Băng Hàn cố khống chế cảm xúc của chính mình, sau đó dường như không thèm để ý gì, bước trước hai bước ngăn chặn Vân Hận Thiên, "Vân công tử, lần này công tử tới nước Nam Chiếu, không phải là muốn biết tung tích của 'Mạc Bắc Hắc Thất' sao? Tại sao lại đi vội vã như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Điều kiện trao đổi

Yến Băng Hàn nói câu này, đã thành công khiến Lạc Tuyết dừng bước. Lạc Tuyết xoay người trở lại một lần nữa đứng trước bàn, chờ Yến Băng Hàn nói tiếp.

"Chúng ta chuyển sang nơi khác nói chuyện. Bình Dao, muội hồi cung trước đi." Yến Băng Hàn cũng đứng dậy nói.

"Vâng." Bình Dao đã nhìn ra giữa hai nam nhân lúc này đang ngập tràn khói súng, hiểu rõ gặt đầu nhẹ, ra khỏi quán rượu.

Yến Băng Hàn dẫn đầu đi về phía ngoại thành Yên Kinh, Lạc Tuyết đuổi theo, hai người cười ngơ ngác, dọc theo đường đi không nói bất cứ câu gì. "Hu..." Yến Băng Hàn dừng ngựa, xoay người xuống khỏi lưng ngựa, Lạc Tuyết cũng xuống ngựa theo.

"Vân công tử, ngươi đã biết chí hướng của Yến mỗ, Yến mỗ không ngại nói cho ngươi biết rõ. Bản thái tử muốn nhất thống thiên hạ quyết tâm này chắc chắn sẽ không bởi một hai câu nói của ngươi mà thay đổi, hiện tại đã có rất nhiều người của Đại Kim được ta đưa về Nam Chiếu quốc, trong đó có cả người mà ngươi đang cần tìm 'Mạc Bắc Hắc Thất'! Mặc dù nhân tài rất nhiều, nhưng bọn hắn một trăm người cũng không thể đấu lại với một người như

ngươi, cho nên bản thái tử muốn mời ngươi gia nhập vào đại quân của Nam Chiếu quốc ta, chức quan bổng lộc tùy ngươi muốn! bất kể ngươi và "Mạc Bắc Hắc Thất" có chuyện gì, dù là ngươi đến để giết bọn chúng, chỉ cần ngươi đồng ý, bản thái tử liền đem bảy người kia tự tay giao cho ngươi, mặc cho ngươi xử trí! Như thế nào?" Yên Băng Hàn nói.

"Hả? Thái tử điện hạ đối xử như vậy đối với những thủ hạ đã quy thuận ngươi sao?" Lạc Tuyết nghe thấy vậy không khỏi cười lạnh nói.

"Hừ! Nếu là vì ngươi, đừng bảo là hy sinh bảy người bọn họ, cho dù nhiều người hơn nữa, bản thái tử cũng cảm thấy đáng giá, ai bảo bọn họ không có bản lĩnh của công tử!" Yên Băng Hàn lơ đãng hừ lạnh.

Lạc Tuyết ngửa mặt lên trời cười dài, sau khi thấy ánh mắt nghi ngờ và tức giận của Yên Băng Hàn, nói với giọng hết sức châm chọc: "Vân mỗ cười thái tử điện hạ ngươi ngu ngốc nông cạn! Nếu về dưới trướng Nam Chiếu quốc ngươi, thả làm một tên hề bắt lương ở Đại Kim, những người bị người đời khinh bỉ không có mặt mũi sống ở Đại Kim mới có thể đi cùng ngươi đến Nam Chiếu quốc, nhưng ngươi này làm sao có thể thành người tài được? Vân mỗ mặc dù ở trong mắt thái tử có tài, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng thương dài để chế ngự ta! Mà lại không nói đến tổ tiên ta đã chết dưới móng sắt của Nam Chiếu Quốc, Vân mỗ chính là con dân Đại Kim, sẽ không bao giờ đi theo địch phản quốc!"

Yên Băng Hàn đề tức giận trong lòng xuống, con ngươi lạnh băng, trầm giọng nói: "Nói như thế, công tử không muốn "Mạc Bắc Hắc Thất" nữa ư?"

"Hừ! "Mạc Bắc Hắc Thất" mặc dù có thù giết cha Vân mỗ, nhưng Vân mỗ vẫn không đến mức chuyện gia đình và quốc gia chẳng phân biệt được, nặng nhẹ không phân biệt, thù riêng này, hôm nay không báo được, còn có ngày mai, ngày mai không báo được, rồi sẽ có một ngày bọn họ sẽ chết ở dưới kiếm Vân mỗ, huống chi, hừ, Vân mỗ sợ rằng sau khi trở thành người của Nam Chiếu quốc, chuyện xảy ra với "Mạc Bắc Hắc Thất" hôm nay sẽ cũng là vận mệnh của Vân Hận Thiên ngày mai!" Lạc Tuyết giễu cợt nhìn Yên Băng Hàn càng ngày càng đen mặt.

"Không, ngươi và bọn họ là không giống nhau, lần đầu tiên Yên mỗ nhìn thấy ngươi, đã cảm thấy ngươi và tất cả mọi người trong thiên hạ là không giống nhau, chỉ là không thể nói ra khác nhau nơi nào, hôm nay Yên mỗ nghĩ lôi kéo ngươi, không chỉ là cần cho chuyện quốc sự, còn có tình cảm cá nhân ở bên trong, Yên mỗ âm thầm muốn cùng ngươi kết giao bằng hữu, nếu có một ngày hai nước bắt buộc phải sử dụng vũ lực, hi vọng công tử có thể không nhúng tay vào, nếu không ngươi chỉ có thể ép Yên mỗ phải giết chết ngươi mà thôi!" Yên Băng Hàn sau khi nghĩ kỹ, thật lòng nói, mặc dù hắn đã có mấy lần có ý định giết Vân Hận Thiên, nhưng đã mấy lần tìm mọi lý do tự nói với mình không thể giết người này, nhưng nếu như một khi hắn không thể sử dụng năng lực đó, tất nhiên cũng không thể sử dụng với Đại Kim, nếu không sẽ đối với Nam Chiếu quốc của hắn cực kỳ bất lợi, cho nên hắn chỉ có thể nhịn đau chấm dứt toàn bộ hậu họa về sau.

Lạc Tuyết lắc đầu cười lạnh, "Vân mỗ cũng không muốn cùng thái tử điện hạ kết giao bằng hữu, cũng sẽ không để mặc Nam Chiếu quốc các ngươi xâm lược lãnh thổ Đại Kim ta, điểm này xin Điện hạ vĩnh viễn nhớ! Về phần ngươi muốn giết Vân mỗ hay không, xin cứ tự nhiên!"

Sau khi Lạc Tuyết bỏ lại mấy câu tàn nhẫn này, mặc kệ phản ứng của Yên Băng Hàn như thế nào, xoay người lên ngựa, dứt khoát đi, Yên Băng Hàn thấy thế, cũng tự nhảy lên lưng ngựa, đuổi theo.

Gió mạnh nhanh chóng thổi qua khuôn mặt hai người, thổi rối loạn áo choàng như mực, thổi qua ánh mắt sáng ngời của Lạc Tuyết, ân oán thù hận sáng khoái, nếu cũng có thể theo gió bay xa, thật là tốt biết bao? Đáng tiếc không trải qua quá trình như vậy, làm sao có thể hiểu tất cả mọi chuyện trên đời này?

Lạc Tuyết hết sức phi ngựa, cánh tay áo trông không cùng tà áo bay trong gió, tự nhiên phóng khoáng, Yên Phong Hàn ở phía sau không khỏi nheo mắt lại, trong lòng giống như bị bạch y này làm mê luyến, người như vậy, hoàn toàn có năng lực làm điên đảo giang sơn, là nghĩa lớn của một quốc gia, vì đại nghĩa của dân tộc mà kiên định không dời, người như vậy, rõ ràng có thù hận, vì chuyện sống chết dân chúng mà từ bỏ, có lúc rất lạnh lùng, ở bên ngoài siêu thoát thế tục; có lúc, lạnh lùng như vậy, nhưng lại bị quán quanh ở trong vòng xoáy hồng trần, hắn, đến tận cùng còn có bao nhiêu bí ẩn có ý nghĩa làm người ta tìm tòi?

Lạc Tuyết chạy đã mệt, hơn nữa nàng không muốn để Nam Chiếu thái tử nữa đi theo nàng, liền ghim cương ngựa dừng lại. "Xin hỏi thái tử điện hạ, đã nghĩ kỹ phương pháp xử trí với Vân mỗ sao?"

Yên Băng Hàn giờ phút này suy nghĩ rất mâu thuẫn, lý trí nói cho hắn biết, người này không thể lưu lại, nhưng trong lòng lại sinh ra một loại cảm giác ngay cả mình cũng cảm thấy rất kỳ diệu —— không dứt. Đến tận cùng là không dứt chuyện gì? Là lý do giống như hắn vừa rồi suy nghĩ sao? Còn là người đầu tiên dám từ chối hắn, lại không vì danh lợi của bản thân mà động lòng?

Yên Băng Hàn con ngươi sâu giống như bóng đêm, chăm chú nhìn Vân Hận Thiên vẫn cương quyết bước lên yên ngựa, lúc lâu sau, mới nói: "Ngươi không phải muốn trả thù Trang vương phủ sao? Hoàng thất Đại Kim không phải có ân oán gì với ngươi sao? Ngươi lại vì duy trì thiên hạ của Long gia, mà buông tha ân oán của mình?"

"Chuyện của Vân mỗ không cần thái tử điện hạ quan tâm, chuyện này giống như chuyện nhà của tôi, người ngoài vẫn không nên tham gia vào thì hơn. Huống chi Hoàng thất Đại Kim và Vân mỗ cũng không có thù hận gì quá lớn, cần gì vì chuyện của mình mà làm tổ tiên dưới cửu tuyền không được bình an. Cho nên, thái tử điện hạ không cần khuyên Vân mỗ nữa, trừ phi mặt trời mọc từ phía tây, trời đất hợp nhất, nếu không lòng Vân mỗ chắc là sẽ không thay đổi." Lạc Tuyết thản nhiên nhìn vào hai mắt Yên Băng Hàn, trịnh trọng nói cho hắn biết chuyện này là chuyện không bao giờ có khả năng.

Yên Băng Hàn hít sâu một hơi, xuống ngựa, hai tay vỗ vào nhau, đưa lưng về phía Lạc Tuyết, dùng giọng điệu ảm đạm, nói: "Yên mỗ nếu cùng ngươi đơn độc đấu nhau có lẽ không giết được ngươi, nhưng nơi này là lãnh thổ của Nam Chiếu Quốc, võ công của ngươi có cao đến đâu nữa, cũng chỉ có một người." Yên Băng Hàn dừng một chút, lại nói: "Ngươi đi đi! Nhân lúc Yên mỗ chưa thay đổi ý định, lúc này rời đi đi. Còn điều kiện của chúng ta không có cách nào để trao đổi được, bản thái tử cũng sẽ không giao ra "Mạc Bắc Hắc Thất", ngươi lúc nào có thể gặp, thì khi đó lại báo thù cho cha ngươi!"

Lạc Tuyết không ngờ thái tử lại muốn bỏ qua cho nàng, nàng còn tưởng rằng sẽ có một trận chiến ác liệt! Lạc Tuyết cắn thật chặt môi, không nói gì thêm,

giục ngựa đi. Sau lưng truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Yến Băng Hàn: "Vân Hận Thiên người nghe cho kỹ! Nếu như lần sau gặp lại, Yến Băng Hàn ta nhất định sẽ lấy mạng của người!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lúng túng cứu người

Trên con đường vắng lặng, một con ngựa trắng chạy như điên. Cây cối thẳng đứng hai bên lùi về phía sau, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng chim hót lại lộ ra sự vội vã gấp rút như vậy. Mà trên lưng ngựa chủ nhân của nó Lê Lạc Tuyết, lúc này chỉ muốn trước khi trời tối, có thể nhanh chóng đến được thành U Châu.

Cuối cùng trong nháy mắt trước kia của thành sắp đóng lại, cả người và ngựa của nàng đã đặt chân vào thành U Châu. Quan binh thủ thành thấy là người mặc bạch y hôm trước, đang muốn đi lên hỏi vấn đề hôm trước đang bỏ dở, nhưng mà tốc độ của con ngựa quá nhanh, trong chớp mắt đã vọt vào thành, nên phải đành từ bỏ.

Lạc Tuyết lại ở lại trong gian phòng trong quán trọ mà lần trước đã dừng lại, vừa định bước vào trong, bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đánh nhau, Lạc Tuyết nghĩ ngờ đi vào, đã thấy một nam tử trên dưới 30 tuổi đang cùng một nam nhân trung niên đang đánh nhau, hai người đều không sử dụng binh khí, tay không so chiêu, bàn ghế đã bị đánh bay khắp nơi, rất nhiều khách quan đang núp ở xung quanh xem, vừa nghị luận vừa xem náo nhiệt.

Chờ nam nhân trung niên kia xoay người lại trong nháy mắt, Lạc Tuyết đã thấy rõ, hắn chính là bách độc vua!

Lạc Tuyết không hành động gì quan sát động tĩnh, sau trăm chiêu, lúc này bách độc vua hình như là muốn mau sớm giải quyết xong đối phương, đã hạ sát thủ trong nháy mắt, sử dụng ngân châm đã tẩm kịch độc bắn về phía ngực nam tử kia, nam tử kia phát hiện, nhưng mà bách độc vua đã đánh nhanh một chưởng về phía mặt hắn, vì vậy người này không thể tránh được kết quả, nếu không phải chết vì độc thì sẽ chết dưới chưởng của người kia, trong nháy mắt ở giữa lúc sự sống và cái chết, một giọng nói lạnh lạnh vang lên trong đại sảnh, "Bách độc vua, quả nhiên đã sử dụng thủ đoạn! Làm sao chỉ muốn đã thương người khác mà quên trước tiên nên bảo vệ bản thân sao?"

Giọng nói này vừa vang lên, khiến mọi người kinh ngạc, bách độc vua cũng kinh ngạc, tốc độ trên tay liền chậm một bước, mà lời Lạc Tuyết vừa nói ra, ngay lập tức đã xuất ngay một chưởng "Xuyên Vân Phá Nguyệt" tấn công về phía sau lưng bách độc vua, ép hắn thu hồi chưởng đang hướng về nam tử kia, nghiêng người quay về, thế nhưng phản ứng của nam tử kia lại chậm một bước, không kịp tránh mấy ngân châm độc kia, kêu lên một tiếng sợ hãi ngã xuống đất.

Lạc Tuyết tức giận vô cùng, hung hăng đánh về phía bách độc vua, tay phải không ngừng tung chưởng không ngừng biến hóa, đồng thời cánh tay trái trống không "Soạt soạt soạt" đã đánh mấy chưởng về phía mặt bách độc vua, một chưởng này lực rất mạnh, lại rịn ra vết máu, tiếp đó lại đánh một chưởng về phía ngực độc vương, độc vương bị một chưởng này đánh lui về phía quầy quán trọ, Lạc Tuyết hai chân đứng giữa hai cái bàn, thu hồi chưởng, nói: "Độc Vương lão nhân, người không ngờ Bản công tử còn sống chứ? Nói cho người biết, thủ đoạn của người đối với bản công tử mà nói không là gì, cũng chỉ là một Tú Hoa Châm mà thôi, Bản công tử thân thể đã sớm bách độc bất xâm, người cho rằng người có thể độc chết được Bản công tử sao?"

"Người! . . . . . đúng là công tử cụt tay. . . . . Danh bất hư truyền! Lão phu bội phục! Nhưng y thuật của "Mặt quỷ thần y" chưa chắc có thể cứu được người trong thiên hạ, ha ha ha. . . . ." Bách độc vua đem hết toàn lực cười thâm, khoe miệng đã chảy ra máu, nhưng vẫn như cũ khiêu khích nhìn về phía nam tử dưới đất, chăm chọc Lạc Tuyết.

"Người hạ độc hại người, Bản công tử liền cố tình muốn giải độc cứu người, xem thủ đoạn của ai cao minh hơn!" Lạc Tuyết tự tin cười một tiếng, nụ cười ở trong mắt mọi người, giống như câu hồn Đoạt Mệnh, làm người ta run rẩy.

"Ha ha ha, hôm nay lão phu bại dưới tay của người, ngày khác nhất định sẽ mang cả vốn lẫn lãi đòi lại!" Bách độc vua phun ra một búng máu, nói ra những lời ngoan độc, Lạc Tuyết ngọc tiêu đã cầm trên tay, hai mắt lóe ra sát ý, "Cần gì đến ngày khác, hôm nay bản công tử muốn người chết không có chỗ chôn thân!"

Nói qua Lạc Tuyết liền xuất một chưởng, thế nhưng mặc dù vô công bách độc vua bằng Lạc Tuyết, nhưng kinh nghiệm giang hồ, lâm trận bỏ chạy lại chỉ có hơn chứ không kém, chỉ nghe phịch một tiếng, như có đồ bẻ ra, ngay tức khắc cả đại sảnh khói mù tràn ngập, cái gì cũng không thấy rõ nữa.

Lạc Tuyết một chưởng này xuất ra vô ích, chỉ đành phải thu hồi, mọi người thét lên, hồng, hướng ngoài cửa vọt ra, Lạc Tuyết cũng đuổi theo, đã không thấy bóng dáng của bách độc vua đâu nữa.

Đáng chết, lại để cho hắn chạy thoát! Lạc Tuyết vừa mắng xong một trận, chợt nhớ đến nam tử đã bị trúng độc, vội chạy trở về đại sảnh, khói mù đã tan ra, Lạc Tuyết tìm thấy nam tử này đang nằm trên một góc bàn bất tỉnh nhân sự, bay lên về phía đó, đặt trên bàn, đưa tay xem mạch tượng nam tử kia, hồng huyết, mạch tượng vô cùng yếu, như có như không, trên mặt nam tử kia đã hiện ra màu xanh đậm, ngực trúng độc sâu và đen một mảnh, Lạc Tuyết chau mày lại, kêu lên: "Chưởng quỷ, mau chuẩn bị một gian phòng hảo hạng!"

Chưởng quỷ kia từ lúc hai người kia đánh nhau vì quá hoảng sợ đã trốn xuống dưới quầy, nghe thấy tiếng Lạc Tuyết hét lên, nom nóp lo sợ pmà từ dưới

quầy bỏ ra ngoài, lấp bắt mà nói: "Công . . . . . Từ, trên lầu. . . . . Người tùy tiện!"

Lạc Tuyết nghe chương quầy nói, nắm trước ngực y phục của nam tử kia, nhảy lên lầu hai, đá văng một gian phòng, đem nam tử đó đặt lên giường, bắt đầu cứu chữa.

Thế nhưng một khắc sau, Lạc Tuyết lại dừng tay lại, muốn giải độc cho hắn, nhất thiết phải dùng nội lực bức châm độc trên người nam tử này ra, mà việc này phải cởi áo của hắn, để ngực trần của hắn để bức độc, nhưng nói thế nào, cô cũng là một nữ nhi, hình như có chút không ổn! do dự một lát, thôi, không thể chậm trễ được, nếu không người này sẽ không cứu được.

Vì vậy nàng nhắm mắt lại, cởi ra y phục của nam tử kia ra, hai chân ngồi xếp bằng, dùng một tay đặt vào phía sau lưng, dùng một cổ nhiệt lưu liên tục đẩy vào trong cơ thể nam tử kia, Luân nhiệt này và võ công trong cơ thể nam tử dung hợp. phía sau đột nhiên chụp một chương, "Xích" một tiếng, độc châm từ ngực của nam tử kia bay ra.

Lạc Tuyết tiếp tục thúc giục nội công buộc số độc đã xâm nhập vào người nam tử kia dịch chuyển, một khắc sau, Lạc Tuyết mới thu hồi chương, thở ra một hơi, xuống giường, nâng nam tử đó lên, đút cho hắn một viên thất Huyết Đan, sau đó đem nam tử đó nằm xuống, mới xong việc.

Bị giày vò này giờ, Lạc Tuyết tiêu hao không ít nội lực, trên đầu đã thấm một ít mồ hôi hột, nàng dùng tay áo lau, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, lúc này mới cảm giác thoải mái rất nhiều.

Lạc Tuyết bước xuống đại sảnh, bụng đã cảm thấy hơi đói, vừa định gọi chương quầy, lại thấy trước quầy có một người mặc trường bào màu xanh, đang hỏi chương quầy cái gì, Lạc Tuyết trong lòng giật mình, bóng lưng này rất quen thuộc?

Đang còn suy nghĩ, đột nhiên chương quầy thấy nàng vội kêu lên: "Công tử, người nói có phải vị công tử này hay không?"

Người áo xanh kia nghe vậy xoay người lại, cùng Lạc Tuyết bốn mắt nhìn nhau, trên mặt xuất hiện vẻ vui mừng, "Vân Thiên? Thật sự là đệ?"

Lạc Tuyết đứng ngây ra như một khúc gỗ, Phong Liệt Diễm làm sao lại đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Phong Liệt Diễm xuất hiện bất ngờ.

Trong hành lang quán trọ chỉ còn lại mấy người, phần lớn mọi người trong lúc cuộc chiến đang kịch liệt đã bỏ chạy trốn chết, mà mấy người đứng lại xem lại mang vẻ mặt giống như đang xem diễn nhìn chăm chăm hai nam tử trẻ tuổi một trắng một xanh.

Về mặt Lạc Tuyết vẫn còn biểu cảm không thể nào tin, Phong Liệt Diễm bước nhanh đi đến trước mặt nàng, lấp lại: "Vân Thiên?"

"À? Ồ." Lạc Tuyết ngược mắt thuận miệng lên tiếng. sau đó cũng không biết nên nói gì cho phải, hôm đó ở Liệt Diễm Sơn Trang, hai người bọn họ không phải đã nói hết rồi sao? Tuy rằng Phong Liệt Diễm lúc ở Trang vương phủ đã kêu một tiếng kia đã cứu nàng, nhưng nàng cũng không rõ lắm vì sao Phong Liệt Diễm lại đi theo nàng đến Trang vương phủ hắn có mục đích gì đây?

Phong Liệt Diễm thấy Lạc Tuyết đối với hắn cũng không tỏ vẻ gì là vui mừng, hai mắt không khỏi tối sầm lại, đôi môi khẽ nhếch lên mấy lần, cuối cùng vẫn không nói ra miệng. Xoay người hướng quầy kêu lên: "Chương quầy, lấy cho chúng ta một bàn rượu và thức ăn thật ngon!"

"Vân Thiên, chúng ta đến ngồi bên kia đi!" Phong Liệt Diễm nhìn thoáng qua Lạc Tuyết, rồi sau đó đi đến một cái bàn mới được thu dọn lại.

Lạc Tuyết dùng một chút, thấy trong ánh mắt Phong Liệt Diễm chợt lóe lên một chút chán nản, không biết tại sao, trong lòng của nàng lại cảm thấy hơi đau lòng, nhưng hắn là đặc biệt đến tìm nàng sao? hay là vô tình gặp được? Nghĩ vậy nên đã vội vàng đi theo, ngồi xuống.

Phong Liệt Diễm cũng trầm mặc, hai người nhìn chăm chăm đối phương. Điều này cũng làm cho Lạc Tuyết có chút không hiểu, lúc Phong Liệt Diễm ở trước mặt nàng rất ít khi im lặng, hôm nay làm sao thế nhỉ? Chẳng lẽ Liệt Diễm Sơn Trang xảy ra chuyện gì? Lạc Tuyết căng thẳng trong lòng, bất thốt lên: "Phong Đại Ca? huynh tại sao lại đến U châu?"

"Phong Đại Ca? Ừ, rất tốt đã một khoảng thời gian không được nghe đệ kêu ta như vậy, bây giờ nghe, cảm thấy thật là thân thiết. Đệ gọi như vậy, chúng ta Vân Thiên đệ sớm đã không còn tức giận huynh nữa, phải không?" Phong Liệt Diễm ngăn người một chút, trong mắt lập tức xuất hiện một nụ cười ấm áp như xuân, lo lắng trên mặt trở thành hư không.

Lạc Tuyết thật sự choáng váng, bởi vì lý do này? Nàng Liếc mắt, trịnh trọng nói: "Phong Đại Ca nói quá lời rồi, tiểu đệ từ lần đầu tiên xuất cốc, người đầu tiên gặp chính là huynh, Phong Đại Ca đối với tiểu đệ chăm sóc tận tình, thành tâm đối đãi, hôm đó là do Vân Thiên không đúng, hiểu lầm Phong Đại Ca rồi, cái này hướng Phong đại ca bồi tội!"

Dứt lời, nhận lấy chén tiểu nhị đang muốn để xuống trên bàn, rót cho mình một chén, ngửa đầu uống hết, uống liên tiếp ba chén mới dừng lại. ánh mắt

Phong Liệt Diễm hơi ướt, cũng uống liền ba chén, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng không còn ngăn cách nữa.

"Phong Đại Ca, Vân Thiên còn phải cảm tạ huynh kia đêm hôm đó đã gọi đệ giúp đệ tránh được, nhưng mà Phong Đại Ca không phải đang ở Tề Châu sao? Tại sao lại xuất hiện ở Trang vương phủ?" Lạc Tuyết hỏi vấn đề đang thắc mắc trong lòng.

"Huynh đoán được đệ có lẽ sẽ đến Trang vương phủ, trong lòng lo lắng, nên muốn đến xem một chút, không ngờ thật sự gặp được đệ. Chỉ là sau đêm hôm đó, đệ đi nơi nào? Huynh nghĩ là đệ sẽ đến Cảnh Châu tìm Lãng huynh, nên đã đến Cảnh Châu đợi đệ rất nhiều ngày, Lãng huynh cũng phái người tìm ngơoi khắp nơi, cũng không có tin tức của đệ. Sau đó, Lãng huynh nói đệ từng đến nghịch Kiếm Các là vì hỏi thăm một nhóm người được gọi là "Mạc Bắc Hắc Thất", thế nhưng nhóm người này lúc này đã đến Nam Chiếu quốc rồi, huynh lại đoán đệ có thể sẽ đi U châu hoặc là trực tiếp đi Nam Chiếu quốc tìm bọn hắn, nên đã tìm đến đây." Phong Liệt Diễm giải thích, "Trên thực tế, ngày hôm qua huynh cũng đã đến thành U Châu rồi, tìm hiểu xung quanh tin tức của đệ, ban đầu tính nếu ngày mai vẫn không tìm thấy đệ, thì sẽ đến yên kinh của Nam Chiếu Quốc, không ngờ tối hôm nay lại nghe thấy nơi này xuất hiện nam tử mặc áo trắng, cánh tay trái trống rỗng, vội vàng tới đây, vậy mà, thật sự là đệ!"

Lạc Tuyết sau khi nghe xong, lỗ mũi lại có chút chua xót, Phong Liệt Diễm lại có thể hao tổn công sức tìm kiếm nàng, điều này làm cho trái tim đã lạnh nhiều năm của nàng lần nữa dấy lên một tia ấm áp, nỗ lực nhắm mắt lại, trong lòng thờ dài, sự công, người nói đúng, đi ra ngoài, Lạc nhi đã chết đi mới có thể sống lại, hôm nay, Lạc nhi đã cảm thấy!

Phong Liệt Diễm nhìn chằm chằm Lạc Tuyết một hồi lâu, nhìn vẻ mặt đang ẩn nhẫn của nàng, liền thì thào nói: "Vân Thiên, đệ không biết đâu, lúc vừa rồi ở trên đường, nghe được tin tức có thể là đệ, huynh kích động cỡ nào đâu, khi thấy đệ toàn thân áo trắng xuất hiện trước mặt huynh. Nếu như đệ hỏi tại sao ta muốn đến tìm đệ, huynh cũng không thể hiểu rõ, không thấy được đệ, huynh sẽ lo lắng đệ có gặp nguy hiểm hay không, mặc dù võ công của đệ cao cường, nhưng mà trên đời này có rất nhiều tiểu nhân gian xảo, huynh sợ kinh nghiệm giang hồ của đệ vẫn chưa đủ, bị người ta tính kế, trong lòng tâm sự nặng nề, huynh sợ trái tim của đệ chìm sâu vào tăm tối không có cách nào tự kèm chế. . . . . Tóm lại, huynh lo lắng rất nhiều điều. Cho nên, huynh liều mạng cũng phải tìm được đệ, ở bên cạnh, như vậy có thể xem là một lý do đúng không!"

Những câu nói rất bình thường này, lại khiến Lạc Tuyết kinh ngạc. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắn ở trong quán rượu ở Tề Châu, hắn như mang theo ánh mặt trời, một chút tính cách bá đạo của nam tử, giờ phút này, lại giống như một người bình thường rơi vào vòng tình, nhìn về phía ánh mắt của hắn "Hắn" thô lộ tâm sự, liều mạng? Làm bạn? Những lời này như khiến Lạc Tuyết hoang mang, cuộc đời này của nàng, còn có thể yêu ư? Hoặc là, cả đời này, nàng còn có tư cách để được người khác yêu ư? Một phi tử bị người đời phi nhổ là hồng hạnh xuất tường, một nữ nhân bị mất một cánh tay, không có nhà để về, một nữ nhân đã từng bị sảy thai, vẫn còn ước mong gì chứ?

Một giọt lệ theo khóe mắt Lạc Tuyết rơi xuống, bàn tay có chút run run, môi đỏ mọng khẽ thờ dài: "Phong Đại Ca, Vân Thiên là một nam nhân, có thể được Phong Đại Ca quan tâm như người thân, đúng là phúc ba đời, nếu có một ngày Phong đại ca gặp nạn, Vân Thiên nhất định liều chết giúp đỡ! Nhưng, Phong Đại Ca, về sau không cần quan tâm Vân Thiên nhiều như vậy, một người một đường, chủ yếu vẫn là tự bản thân trải qua, không phải sao? Huống chi, Phong Đại Ca tuổi đã không nhỏ, cũng nên cưới thê tử, để nhà họ Phong có hậu duệ, còn nữa, sản nghiệp Phong gia vẫn còn cần huynh đi xử lý, cho nên không cần tìm Vân Thiên nữa, Vân Thiên mệnh cứng rắn, ông trời đã thương để cho đệ sống thêm vài chục năm, thật sự, xin Phong Đại Ca ghi nhớ!"

Con người Phong Liệt bỗng nhiên tối xuống, nắm lấy tay Lạc Tuyết, vội vàng nói: "Vân Thiên, đệ nói gì vậy? Đệ đây là đang muốn đuổi huynh đi sao?"

Lạc Tuyết cả kinh, vội muốn rút tay phải về, lại bị Phong Liệt Diễm nắm chặt hơn, Lạc Tuyết chau mày lại nói: "Phong Đại Ca, hai chúng ta đều là nam nhân, huynh mau buông đệ ra, tránh cho làm cho người ta chê cười!"

Phong Liệt Diễm nghe được hai chữ "Nam nhân" này, bỗng nhiên ngăn người, hắn đang làm gì? Hắn đến tột cùng đang làm cái gì? Bọn họ chỉ là bạn tốt không phải sao? Nghĩ đến điểm này, Phong Liệt Diễm cố gắng áp xuống những cảm xúc khó chịu trong lòng, buông ra Lạc Tuyết, cố làm thoải mái nói: "Vân Thiên, thật xin lỗi, là huynh quá vội động rồi. huynh quan tâm đệ, cũng chỉ là đem đệ trở thành huynh đệ tốt của huynh thôi, đệ không nên quá lo lắng như vậy, Phong Đại Ca muốn đi cùng đệ, nhưng mà cũng chỉ là muốn cùng đệ cùng nhau hành tẩu giang hồ mà thôi, về phần gia nghiệp, sẽ có người thay huynh xử lý, đệ cũng không cần lo lắng, còn chuyện lấy vợ, trong lòng huynh biết rõ. Cho nên, đệ hãy thu lại những lời mà đệ vừa nói đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Điều kiện báo ân.

Thời gian cứ yên tĩnh trôi qua như vậy tâm sự của hai người đều biểu hiện trên nét mặt, hai người cứ uống hết vò này đến vò khác, cả đại sảnh chỉ còn lại hai người là Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết, chương quý đã đi nghỉ. Chỉ trừ lại một tiểu nhị trông quán, lúc này đang dựa vào trên quầy ngũ gặt, cũng không dám tiến đến thúc giục hai người kia.

Trải qua hồi tranh cãi, Lạc Tuyết cuối cùng cũng đồng ý để Phong Liệt đi cùng cô trở về Cảnh Châu. Lạc Tuyết không có nơi nào cố định để đi, bởi vì Phong Liệt Diễm nói ở Cảnh Châu có rất nhiều người đang đợi nàng, tất cả mọi người đều biết, công tử cự tay ngoại trừ từng kết bạn với Liệt Diễm Sơn Trang, còn có Tổng Đà chủ của Tây Nam Lục Lâm Lãng Quân Diệp nữa, nên đã cùng nhau kéo về Cảnh Châu.

"Vân Thiên, đệ thật sự là truyền nhân của "Mật quý thần y" sao? Vậy tại sao lại học được một thân võ công như vậy?" Phong Liệt Diễm nghi ngờ không hiểu tại sao, mà thân phận của Vân Hận Thiên đúng là không đơn giản nhé!

"Phong Đại Ca không tin? Ha ha, là thật, nếu không đệ làm sao dám nói ra như vậy. Về phần vấn đề thứ hai của huynh, thì bởi vì Ngọc Trần Từ chính là "Mặt quỷ thần y", đây cũng là một thân phận khác của sư công."

"Hả? Là như vậy sao? Thật là không thể tưởng tượng nổi! Hai người này từ hơn hai mươi năm trước đã nổi tiếng khắp võ lâm, vậy mà lại là một người? Vân Thiên, đệ thật sự là có phúc lớn!" Phong Liệt Diễm gật mình đồng thời, lại cảm thấy vui mừng thay Lạc Tuyết.

Lúc hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân "Thùng thùng" trên lầu, tiểu nhị cũng bị đánh thức, vội đi lên lầu nhìn xem, là nam tử lúc này trúng độc đã tỉnh, đang đi xuống dưới lầu.

Lạc Tuyết ngồi không động, từ lúc này nghe thấy tiếng bước chân có lực vang lên từ bên trong, nàng đã biết hán tử kia đã khôi phục bảy tám phần công lực. Phong Liệt Diễm cũng không động, nhìn về mặt tự tin của Lạc Tuyết, hán tử liền chờ xem kịch vui, nhàn rỗi hai tay ôm trước ngực, nhìn hán tử đó từ trên lầu đi xuống.

Hán tử kia giờ phút này gò má đỏ thắm, tinh thần cũng khá rất nhiều, trực tiếp đi tới trước mặt Lạc Tuyết, ôm quyền cung kính hỏi "Xin hỏi công tử, có phải là công tử đã ra tay cứu mạng tại hạ từ trong tay bách độc lão nhi không?"

Lạc Tuyết vẫn cứ uống rượu như vậy, chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn hán tử kia một cái, gật đầu nhẹ coi như là thừa nhận. Hán tử kia vừa nhìn thấy liền kích động nói: "Công tử, tại hạ nhớ hình như trước ngực bị trúng một châm của lão ta, chẳng lẽ cũng là công tử xuất tướng tay cứu sao?"

"Ừ. huynh trúng độc không nhẹ đâu, nhưng mà Bản công tử đã đem độc của huynh bức ra, lại cho người lính đan giải độc quý giá!" Lạc Tuyết mang theo tiếc hận nói, Thất Huyết Đan quả thật bảo được trần quý, sư công một năm chỉ có thể nghiền cứu ra mười mấy viên, vừa Giải được Bách Độc, vừa có thể khiến thân thể khỏe mạnh, còn có thể giúp tu luyện nội công, hiện tại đã bị nàng dùng đi mất vài viên, nghĩ đến thật đúng là đau lòng.

Hán tử kia nghe xong, "Bùm" một tiếng quỳ xuống, vái ba lạy, cất cao giọng nói: "Lục Hải hôm nay nhờ công tử cứu giúp, đại ân đại đức của công tử ta vô cùng cảm kích, không ân công tên gọi như thế nào? Ngày sau Lục Hải nhất định báo ân cứu mạng này!"

"Huynh đài xin đứng lên! Tại hạ là Vân Hận Thiên!" Lạc Tuyết tay phải trống không đỡ, Lục Hải liền đứng lên, nghe được tên của Lạc Tuyết, nhìn lại cánh tay áo trống không kia, kinh hô: "Người...người chính là người mà mọi người vẫn ta gọi là công tử cụt tay Vân Hận Thiên?"

Phong Liệt Diễm khẽ mỉm cười, nhìn về phía Lạc Tuyết chế nhạo mà nói: "Vân Thiên, đệ nhìn đi, thanh danh của đệ bây giờ đã rất nổi rồi!"

Lạc Tuyết trừng mắt liếc Phong Liệt Diễm, giận dữ nói: "Phong Đại Ca nói đùa rồi." Sau đó quay đầu lại nói với Lục Hải: "Huynh đài, người bọn họ nói chính là tại hạ, nhưng Vân mỗ cũng không cứu một người không công! Chắc hẳn huynh cũng đã nghe qua!"

Hán tử kia lập tức hiểu ý, vội nói: "Vân công tử muốn cái gì, cứ nói đừng ngại, chỉ cần Lục Hải có thể làm được, dù là công tử muốn Vạn Kim, Lục Hải dâng lên bằng hai tay."

"Ha ha, Vân mỗ cứu người, cũng không phải vì tiền mà xem bệnh, nhưng lại cần người muốn chữa bệnh làm một chuyện, không biết huynh đài có bằng lòng hay không?" Lạc Tuyết lạnh nhạt cười lạnh nói.

"Hả? Không biết công tử cần Lục Hải làm cái gì? Xin công tử cứ nói!"

"Vân mỗ đối với người chỉ cần một điều kiện rất đơn giản, chỉ cần chém một đao lên người nữ nhi của Thượng Quan Tướng quân — Trang Thân Vương phi Thượng Quan Vũ Điệp một đao, thấy máu là đủ rồi, nhiệm vụ của người coi như đã hoàn thành, ngày sau Vân mỗ sẽ không còn là ân nhân của người nữa!" Khóe miệng Lạc Tuyết mỉm cười, nhưng nụ cười này nhưng mà nụ cười này giống như hàn băng ngàn năm khiến cho người ta phát run, Lục Hải rung mình một cái, ngậm ngút một hồi, mới nói: "Điều kiện của Vân công tử chỉ có như vậy sao? Có còn hay lựa chọn khác nào nữa không?"

"Không có!"

"Được! Lục Hải đồng ý công tử!" Lục Hải đã nhìn ra công tử cụt tay này không nói hai lời, sau khi suy nghĩ, liền gật đầu đồng ý.

"Được, một tháng sau gặp lại ở Trang vương phủ! Huynh đài cứ nói là do Vân mỗ sai đi, nhưng chuyện này trước khi hành động, xin huynh đài giữ bí mật tuyệt đối, nếu không sẽ mang đến phiền toái không đáng có cho huynh!" Lạc Tuyết nói.

"Vân công tử yên tâm, Lục Hải nhất định theo sự phân phó của công tử đi làm."

"Vân mỗ ghét nhất là người làm trái lời hứa, Bản công tử có thể cứu người, cũng có thể giết người, Lục huynh hãy nhớ lấy! Huynh có thể trở về nghỉ ngơi!" lời nói này của Lạc Tuyết mang theo ý cảnh cáo, Lục Hải ngán người, lần nữa ôm quyền nói: "Lục Hải hiểu, như vậy xin cáo từ!"

Sau khi Lục Hải đi, Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết lại lâm vào trầm mặc.

Hồi lâu, Phong Liệt Diễm mới mở miệng nói: "Vân Thiên, nàng là kẻ thù của đệ sao? Vì sao đệ không trực tiếp giết nàng?"

"Giết nàng? Chẳng phải là lợi cho nàng quá rồi sao? Đệ muốn cho tất cả mọi người trong thiên hạ đối địch với nàng, lại càng muốn nàng ném mùi vị khổ sở sống không bằng chết, chết? quá đơn giản rồi, khó khăn nhất là cả ngày lẫn đêm đều sống trong lo lắng về sự sống và cái chết của bản thân!" trên mặt Lạc Tuyết lại hiện ra vẻ dữ tợn, trong con ngươi tràn đầy hận ý, làm lòng của Phong Liệt Diễm bỗng nhiên thấy căng thẳng, "Cánh tay của đệ là do nữ nhân đó chém đứt sao?"

Một câu nói này đã đụng đến chỗ đau của Lạc Tuyết, nội tâm đấu tranh rất lâu, ra sức ổn định lại tâm trạng, lại chuyển thành giọng nói lạnh nhạt, "Phong Đại Ca không nên hỏi, đây là chuyện riêng của tiểu đệ, tạm thời vẫn không thể báo cho Phong Đại Ca được, rồi sẽ có một ngày, sau khi Phong đại ca sẽ hiểu tất cả, không ghét bỏ lời nói của tiểu đệ, tiểu đệ nhất định thật lòng nói cho huynh biết, được không?"

Phong Liệt Diễm đối diện với đôi mắt ẩn nhẫn của Lạc Tuyết, cuối cùng mỉm cười gật đầu, "Được"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Biến đổi bất ngờ

Trong rừng Cổ Đạo, ánh tà dương đỏ như máu, làn gió nhẹ giống như thổi qua tai, biến thành tiếng diu dàng ní non.

Hai bóng người, một xanh một trắng, đang phi ngựa, như bay đi xẹt qua, thỉnh thoảng có vài sợi tóc bị gió thổi loạn, mắt phượng hẹp dài đảo qua, khẽ chớp mắt, những sợi tóc bay tự do theo gió, vừa xinh đẹp vừa thánh khiết.

Ngạo Thế phong hoa, khiêu khích hoàng quyền, thì như thế nào? Chỉ cần nàng mong muốn, trong máu trăm vạn quân lấy đi tính mạng một người thì có khó khăn gì?

Phong Liệt Diễm chạy thẳng từ giữa một khe hở nhìn về phía Vân Hận Thiên đang dùng một tay điều khiển ngựa. Đôi mắt kia lúc nào cũng ngập tràn thù hận, chịu bao nhiêu đau khổ? Loại khổ sở này đến khi nào có thể chuyển thành hạnh phúc? Đường vẫn còn dài sao? Hắn có thể đem đến hạnh phúc đó không? Có lẽ Vân Hận Thiên nói đúng, cuộc đời và những gì bọn họ trải qua không giống nhau, hắn có tư cách gì khuyên "hắn" quên hết mọi thứ? Mỗi người đều có nút thắt ở trong lòng, người ngoài thì làm sao hiểu chứ?

Lần này lần đi Cảnh Châu, Phong Liệt Diễm không biết là đúng hay sai, có lẽ có thể giúp Vân Thiên đẩy nhanh tốc độ báo thù, cũng có lẽ sẽ đem Vân Thiên đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Việc đời khó liệu, nhưng mà hắn, Phong Liệt Diễm, tuyệt đối sẽ không cho phép Vân Thiên bị một chút tổn thương nào nữa, cho dù là đồ xuống toàn bộ người hắn.

Liếc mắt cho Lạc Tuyết một nụ cười an tâm, Lạc Tuyết cũng thân nhiên cong khóe môi lên, hai người nhìn nhau cười. Con ngựa tiếp tục phi nhanh về phía trước, trời mau chóng tối, xem ra không kịp đến một trấn nào đó để nghỉ ngơi nữa, Phong Liệt Diễm nhìn vào ánh mắt lo lắng của Lạc Tuyết, chỉ đành phải mỉm cười xin lỗi. khoảng cách giữa U Châu và Cảnh Châu đến mấy ngàn dặm, cho dù bọn họ có phi ngựa nhanh hơn nữa, cũng phải đến tận mấy ngày thậm chí hơn mười ngày cũng nên.

Lạc Tuyết chạy đã mệt, đã không tìm được quán trọ, dứt khoát dừng ngựa ở đây vậy, ở trong khu rừng này nghỉ một đêm vậy, ngày mai trời sáng lại lên đường, Phong Liệt Diễm cũng đồng ý, hai người đem ngựa buộc chặt, Lạc Tuyết chưa bao giờ qua đêm ở ngoài trời, ngây ngốc nhìn bóng dáng Phong Liệt Diễm bận rộn.

Chỉ thấy Phong Liệt Diễm đầu tiên dùng chường đánh gãy nát cành khô trên tay thành nhiều đoạn nhỏ, sau đó tập trung lại một nơi, lấy hộp quet ra châm lửa, vò cây làm ngọn lửa bốc lên, dọi vào gương mặt anh tuấn của Phong Liệt Diễm, có không loại ám áp không thể nói ra được, hít một hơi, Lạc Tuyết nhìn ngây người, đôi mắt mỉm cười thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn về phía nắng, Lạc Tuyết cảm thấy trái tim mình nhảy lên một cái.

Vội vàng xoay người, đưa lưng về phía Phong Liệt Diễm, bình ổn cảm xúc khó hiểu trong lòng.

Một lát sau, Phong Liệt Diễm đã đem đồng lửa đốt cháy rừng rực, liền mở miệng nói: "Vân Thiên, đệ nhất định đã đói bụng, đệ chờ một lát, huynh đi bắt mấy con gà rừng. Ở loại chỗ này bắt gà rừng nướng ăn, lại có một mùi vị rất khác!"

Lạc Tuyết nghe vậy, có chút giật mình nói: "Phong Đại Ca có thể làm những việc này sao?"

"A, đệ cho rằng huynh chỉ là thiếu gia con nhà quyền thế, ăn chơi trác táng sao? Lúc mười mấy tuổi huynh đã bắt đầu đi theo cha ta ra ngoài nói chuyện làm ăn, luôn có gặp phải những tình huống như hôm nay vậy, cha huynh đã dạy huynh một ít phương pháp sinh tồn ở bên ngoài, ứng phó nhu cầu cần thiết." Phong Liệt Diễm hài hước nói, "Được rồi, đệ ở đây chờ một lát, nhất thiết đừng rời khỏi đồng lửa, huynh sẽ trở lại ngay."

Phong Liệt Diễm đặc biệt dặn dò Lạc Tuyết, là bởi vì hắn biết ban đêm sống ở trong rừng rất là nguy hiểm, không chừng sẽ có dã thú xuất hiện, mà bộ dáng Vân Thiên xem ra cái gì cũng không hiểu, nhất định là chưa từng trải qua, dứt lời liền nhanh chóng thi triển khinh công đi vào trong bóng tối.

Lạc Tuyết theo lời đến ở bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, nhìn ngọn lửa cháy hừng hực, tâm trí của Lạc Tuyết lúc này ý chuyển biến liên tục. Khuôn mặt trắng nõn bị ánh lửa chiếu vào đỏ bừng, hồng ửng giữa lông mày cũng bị ánh lửa nhuộm đỏ, má lúm đồng tiền càng thêm chói mắt, gương mặt làm mọi người kinh ngạc này, đã nhiên bao nhiêu nam tử nảy sinh nghi ngờ, lại cướp đi trái tim bao nhiêu nữ nhi, ha ha, người đời thật đúng là không phân biệt cao thấp nữa rồi! Lạc Tuyết giễu cợt cười cười, vừa cười người khác, cũng cười mình, đôi mắt bộ thân xác mới, đã thay đổi một thân phận, dấu đi cái danh "Dâm phi" đề tiện, thành một vị công tử mà thiên hạ phải khiếp sợ, thế gian, rốt cuộc ai là người ngu ngốc?

Bỗng dưng, đột nhiên lại nhớ đến lời nói mập mờ không rõ của Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết cảm thấy phiền não, liền nhặt một cành cây lớn, tùy ý khều

đồng lửa. Phong Liệt Diễm? Long Ngao Thiên? Hai cái tên này cứ ở trong lòng Lạc Tuyết không ngừng lặp lại, cho đến Phong Liệt Diễm mang gà rừng trở lại, Lạc Tuyết mới thu hồi suy nghĩ.

"Vân Thiên, nghĩ gì thế? Nghĩ đến xuất thân như vậy?" Phong Liệt Diễm cười hỏi, cũng chỉ vào trong hai con gà rừng đã rửa sạch trong tay nói: "Nhìn này, chúng ta có món ngon để ăn rồi."

Lạc Tuyết nghe thấy Phong Liệt Diễm hỏi như vậy, không chút suy nghĩ liền nói: "Đệ đang suy nghĩ đến huynh."

"À?" Lần này đổi Phong Liệt Diễm ngốc trệ, "Đệ nói cái gì? Đệ nói. . . . ."

Lạc Tuyết nhìn nét mặt Phong Liệt Diễm mới ý thức được vừa rồi nói câu nói đó rất mập mờ, vội ngưng ngừng cộng thêm một câu: "Đệ nói là đang suy nghĩ huynh lúc nào thì trở lại, đệ rất đói bụng."

"A." ánh mắt Phong Liệt Diễm trở nên chán nản, nhưng nhanh chóng cười to về mặt hài hước nói: "Lần này biết Phong Đại Ca quan trọng rồi chứ? Hắc hắc, đệ chờ một chút, rất nhanh có thể ăn rồi."

Lạc Tuyết gặt đầu một cái, ngồi một bên nhìn động tác thuần thục vẩy muối ăn và những gia vị khác lên gà rừng của Phong Liệt Diễm, sau đó xâu qua một nhánh cây, lại bắc lên hai cành cây khác để nướng trên lửa.

"Phong Đại Ca, những đồ này huynh đều mang theo bên mình sao?" Lạc Tuyết có vẻ nghi ngờ, Phong Liệt Diễm xem ra giống như đã có sắp xếp trước, cái gì cũng không thiếu.

"Những người thường xuyên đi ra ngoài bên người ai không mang theo những đồ này, ai cũng có lúc không thể ở trong quán trọ, không thể để mình đói bụng được? Cho nên, Vân Thiên đệ phải học một chút, sau này có thể phải dùng tới đấy." Phong Liệt Diễm giải thích, Lạc Tuyết nghe xong có chút đỏ mặt, cũng may có ánh lửa che, Phong Liệt Diễm không nhìn ra, Hazz, xem ra là nàng hơi ngu ngốc, còn bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử!

Mùi thơm đã nhanh chóng tràn ngập ra, Lạc Tuyết đói bụng đến mức ừng ực, mắt không chớp nhìn chăm vào gà rừng trong tay Phong Liệt Diễm, về mặt hồn nhiên, mắt trong suốt, Phong Liệt Diễm ngược mắt cười yếu ớt hạ xuống, dùng ánh mắt mà ngay cả hắn cũng không biết chừng chiều nhìn cô, nhìn về mặt Lạc Tuyết nói: "Đói rồi à?"

"Đâu có?" Lạc Tuyết bị nói trúng tim đen, mang chút tính khí nữ nhi nũng nịu tròn mắt nhìn Phong Liệt Diễm một cái, quay đầu đi chỗ khác, chỉ một động tác này, chọc cho Phong Liệt Diễm cười nhẹ không ngừng, đem một chuỗi thịt gà nướng xong đưa về phía Lạc Tuyết, "Chín rồi, có thể ăn."

Lạc Tuyết liếc Phong Liệt Diễm một cái, đưa tay mà tiếp nhận, khe khẽ cắn một hóp miếng, thật là thơm! Liền hưởng thụ ăn, nhưng là nàng ăn một lát, cảm thấy có cái gì không đúng, quay đầu nhìn lại, Phong Liệt Diễm cầm thịt gà rừng trong tay không ăn, nhưng về mặt lại nghiêm túc nhìn nàng. Trong ánh mắt hình như có nhiều hơn một loại — mê luyện, việc này làm Lạc Tuyết cảm thấy kinh hãi, hơi giận nói: "Làm sao huynh không ăn à? Nhìn đệ làm gì?"

"Vân Thiên, Đệ còn có tí tí hay muội muội nào chưa lập gia đình không?" Phong Liệt Diễm khẽ cắn một miếng, thu hồi về mặt vừa rồi, giống như chăm chú hỏi.

"À? Huynh hỏi câu này là có ý gì?" Lạc Tuyết có chút không hiểu, thì ra hắn lúc vừa rồi ngây ngốc chính là vì nghĩ vấn đề này sao?

"Ha ha, nếu là có, huynh muốn cưới làm phu nhân." Phong Liệt Diễm vô lương mà cười, nhưng trong giọng nói lại hàm chứa cô đơn vô cùng.

Lạc Tuyết chấn động, dùng sức cắn một miếng thật lớn thịt gà trong tay, thì thào nói: "Không có, Vân gia chỉ có một mình đệ là con nối dõi."

Hai người không tiếp tục nói chuyện nữa, dùng sức ăn, bốn phía im ắng, chỉ nghe nhánh cây bị thiêu đốt phát ra âm thanh "Xèo xèo".

Lạc Tuyết bởi vì câu hỏi của Phong Liệt Diễm mà nhớ đến cha mẹ ruột thịt của nàng, phụ thân ở "Hồi hồn cốc" có sự công chăm sóc, nhưng là mẹ ở nơi nào? Một mình cô đơn nằm ở trên đỉnh núi sao? Nàng muốn đi tìm kiếm mẹ, muốn đem mẹ cùng phụ thân chôn cất ở chung một chỗ, để cho bọn họ sau khi chết có thể ở bên nhau? Nước mắt bỗng dưng rớt xuống, rơi vào thịt gà rừng trong tay nàng, cũng rơi vào trong lòng của Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm tức giận bản thân mình lắm miệng, lại gọi lên chuyện đau lòng của Vân Thiên, vừa mới chuẩn bị nói mấy câu khuyên nhủ, lại nghe được xa xa truyền tiếng hú như có như không.

Phong Liệt Diễm cả kinh, vội nhảy người lên, bay lên trên một thân cây, hướng nơi phát ra âm thanh nghe, vừa nghe sắc mặt đã đại biến, lại vội vàng nhảy xuống, cúi người dùng tai kề sát đất cẩn thận lắng nghe, Lạc Tuyết bị động tác khẩn trương của Phong Liệt Diễm khiến trong lòng cảm thấy không ổn, phải biết nàng đã thấy Phong Liệt Diễm cho dù đỉnh Thái Sơn có sụp xuống thì cũng không giống như tối hôm nay vậy, vì vậy bật thốt lên hỏi "Phong Đại Ca? Có phải có việc xảy ra không?"

"Vân Thiên, không được rồi, hình như có sói đến đấy!" Phong Liệt Diễm nặng nề lo lắng nói, nói xong nhanh chóng mở dây buộc ngựa trên cây, kêu: "Vân Thiên, mau lên ngựa!"

Lạc Tuyết vừa nghe là sói, nhất thời luống cuống tay chân, mặc dù nàng chưa từng thấy qua sói, nhưng đã nghe thấy sói rất hung ác, một hai con sói có thể giải quyết được, nhưng nếu cả đàn sói đến thì thật phiền phức!

Lạc Tuyết vẫn ngây ngốc ở đó, Phong Liệt Diễm gấp đến mức kêu to: "Vân Thiên? Đi mau!" Lạc Tuyết lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vội nhảy lên lưng ngựa, hai người nhanh chóng chạy về phía trước đi.

Nhưng mà tiếng sói tru thê lương càng ngày càng gần, có lẽ người thấy mùi gà rừng nướng thơm lúc này mới đến được đây, Phong Liệt Diễm thầm mắng mình tại sao lại sơ ý, mặc dù đây là cánh rừng sát thảo nguyên, bình thường cánh rừng nhỏ như vậy sẽ không có sói xuất hiện, không ngờ không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lại đã đuổi kịp bọn hươu rồi!

"Giá! Giá!" Hai người không ngừng thúc giục ngựa, ngựa này cũng có linh tính, cũng cảm thấy hình như có nguy đang đến gần, dùng tốc độ để chạy trốn gấp mười lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể so với tốc độ của bầy sói, bầy sói đã xuất hiện, tức khắc cát bụi đầy trời, âm thanh thê lương càng ngày càng cao, Phong Liệt Diễm quay đầu nhìn lướt qua, kinh hãi tròn to hai mắt, có khoảng mười con sói!

Lúc bầy sói sắp đến gần người, nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, Phong Liệt Diễm từ trong người lấy ra một nắm đồng tiền, nghiêng người hướng về phía mắt ba con sói kia bắn tới, ba con sói này đột nhiên bị bắn trúng, đôi mắt đầm đìa máu, kêu thảm thiết, lăn qua lăn lại trên mặt đất, những con sói khác thấy vậy không dừng bước mà vẫn đuổi theo, từng đôi mắt sói trong đêm tối nổi bật lên màu lục, càng thêm thê lương găm rú, hơn nữa răng nanh sắc bén trắng sáng thật sự khiến lòng người lạnh ngắt.

Lạc Tuyết không dám quay đầu nhìn lại, chỉ đành phải vừa thúc giục ngựa, vừa nhìn về phía Phong Liệt Diễm, mong đợi hắn có thể biện pháp để cho hai người tránh được một kiếp này. Phong Liệt Diễm tỉnh táo lại từ trong ngực móc thêm mấy đồng tiền, nhưng chỉ có ba cái nữa, lần này những con sói còn lại đã rất phòng bị, lúc đồng tiền bay đến trong thoáng chốc, nó đã thoát cái nhảy lên, khiến cho ba đồng tiền chỉ có trúng một con sói, Phong Liệt Diễm khẽ nguyên rủa một tiếng, chỉ hận lúc này trong tay không có ám khí... nếu không cũng có thể ngăn cản trong chốc lát!

Đáng tiếc trên người chỉ còn lại ngân phiếu thôi, đám bạc vụn cũng đều cho đám tiểu nhị trong quán trọ rồi, Phong Liệt Diễm vội nói với Lạc Tuyết: "Vân Thiên dùng đồng tiền bắn mất sói!"

"À? Ta không có đồng tiền nào cả! Làm thế nào đây?" Lạc Tuyết la lên nói, sốt ruột nhìn Phong Liệt Diễm

Bầy sói đuổi quá chặt, hai con ngựa lại chạy lâu như vậy, thể lực cạn kiệt, tốc độ bắt đầu chậm dần, Phong Liệt Diễm thấy không thể bảo đảm cho ngựa nữa, trong phút chốc bầy sói nhào lên hấn hết lớn: "Vân Thiên, lên cây!"

Hai người bay lên, nằm trên một nhánh cây của gốc cây cổ thụ, những con sói đó tung người bỏ nhào về phía hai con ngựa, đáng thương con ngựa dù sao cũng đánh không lại sự hung tàn đám sói, ngựa của Phong Liệt Diễm đã bị ba con sói đồng thời cắn vào đuôi và bụng, kêu ré lên rồi ngã xuống đất, mà ngựa của Lạc Tuyết đã sớm chạy về phía trước, những con sói còn lại bắt đầu hướng về phía bạch mã đuổi theo, Phong Liệt Diễm hét lớn một tiếng, từ bên hông rút ra một thanh đoản kiếm, phi thân hướng về phía đoàn sói dưới tán cây, kiếm kia mặc dù ngắn, lại sắc bén đến tận cùng, đâm, treu chọc, vuốt, treo lên không có gì là không thuận lợi, bay vút đến giữa bầy sói, đồng thời xuất chiêu, bay qua chỗ khác, bầy sói ào ào ngã, trong bầy sói nổi lên những trận máu đỏ như bụi nước.

Lạc Tuyết trên cành cây nhìn xuống kinh hãi hết sức, nàng chưa từng gặp qua trường hợp người khác giết sói, cũng là lần đầu tiên thấy được Phong Liệt Diễm sử dụng võ công và Phong Liệt Diễm nổi lên sát ý. Trong khoảnh khắc đó, bầy sói này đã bị Phong Liệt Diễm dùng một chiêu mạnh mẽ và kiếm trong tay giết chết toàn bộ, trên mặt đất nằm ngổn ngang xác sói bị máu nhuộm đỏ, Phong Liệt Diễm đang đứng bên cạnh con ngựa đang hấp hối.

Lạc Tuyết trong chốc lát vẫn thất thần và khiếp sợ vẫn chưa hồi hồn được, nghe thấy Phong Liệt Diễm nói, lúc này bay từ trên cây xuống, trên y phục Phong Liệt Diễm đã dính đầy máu đỏ tươi, nhìn thấy mà ghê người, mặc dù đã giết chết sói, nhưng Phong Liệt Diễm vẫn không vui lên, thất thần nửa ngày, Ngựa của hắn vẫn không có cách nào giữ được nữa!

"Phong Đại Ca? Huynh không bị thương chứ?" Lạc Tuyết có chút lo lắng hỏi.

"Không có, chỉ thấy đang thương cho ngựa của huynh thôi." Phong Liệt Diễm miễn cưỡng cười cười, vỗ trên bụi đất y phục, nhưng bởi vì dính máu, nên cả bộ quần áo đã là bẩn thỉu không chịu nổi.

"A, cũng may, ngựa của đệ vẫn còn, cuối cùng bảo vệ một con." Phong Liệt Diễm nhớ lại Bạch Mã, an ủi.

Lạc Tuyết nghe thấy vậy mới giật mình nhớ lại, vội huýt gió gọi Truy Phong lại, chỉ chốc lát sau, chỉ thấy Truy Phong chạy như bay trở lại, Lạc Tuyết vội bọn họ và Truy Phong sống sót đau đại nạn, mà kích động ôm cổ ngựa thật lâu không muốn buông ra, từ ngày thứ nhất ra nàng ra khỏi "Hồi hồn cốc" Truy Phong đã bắt đầu theo nàng, người và ngựa sống với nhau lâu ngày, sẽ sinh ra một loại tình cảm đặc biệt, cho nên Lạc Tuyết hiện tại kích động giống như là mất đi mà lại dành được lại.

Phong Liệt Diễm đứng bên cạnh nhìn thấy một màn này, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, Vân Thiên trong nội tâm vẫn còn có sự ôn nhu, chỉ là đối mặt người đời, dấu đi yếu ớt, giống như là một con nhím, chỉ bay gai ra khắp người, để bảo vệ mình không hề bị tổn thương.

Trải qua trận truy đuổi và chém giết này, trời đã sáng, chờ Lạc Tuyết điều chỉnh tốt tâm trạng, hai người lại đối mặt với một vấn đề rất khó khăn. Chỉ có một con ngựa, trần kế tiếp cách một quãng đường còn xa, nên làm sao bây giờ?

"Xem ra, hai chúng ta chỉ có thể cưỡi chung 1 con ngựa, chấp nhận đến Nghiêm Trữ phủ rồi mới mua được ngựa." Phong Liệt Diễm bất đắc dĩ cười cười, nói.

"Không tốt lắm đâu? Hai người đàn ông cưỡi chung một con ngựa, có phải có chút kỳ cục hay không?" Lạc Tuyết có chút không được tự nhiên hỏi, Phong Liệt Diễm không sao cả, nhưng mà nàng sợ thân thể của hai người tiếp xúc, ngộ nhờ bị phát hiện nàng là nữ nhân làm thế nào?

"Vân Thiên, làm sao đệ giống như một cô nương vậy, cố kỵ nhiều như vậy? Trên đường này trong vòng trăm dặm liền một bóng người cũng không có, ai sẽ cười? Nếu không làm như vậy, đệ tính toán để cho Phong Đại Ca của đệ đi bộ phải không?" Phong Liệt Diễm buồn cười treu chọc Lạc Tuyết,

Lạc Tuyết gương mặt ửng đỏ, giọng nói lạnh lùng "Tùy ý huynh!" Ba chữ, trực tiếp tự nhảy lên lưng ngựa.

Phong Liệt Diễm cười to, tung người một cái ngồi ở sau lưng Lạc Tuyết, cũng đưa đôi tay ra trước mặt nắm lấy dây cương, hành động này, vừa đúng đem Lạc Tuyết nhốt lại trong ngực của hắn, không đợi Lạc Tuyết có điều phản ứng, liền quát một roi vào ngựa, Truy Phong liền vội vã chạy đi.

Lạc Tuyết tựa vào trong ngực Phong Liệt Diễm, cảm thụ được nhịp tim trầm ổn, trong lòng lại xấu hổ muốn chết đi được, theo bản năng muốn cùng Phong Liệt Diễm cách xa một khoảng, hơi nhích người, lại bị Phong Liệt Diễm vòng tay càng chặt hơn, không còn cách nào khác, Lạc Tuyết đành phải đem cánh tay phải ngăn cản trước ngực mình, để tránh Phong Liệt Diễm đụng phải sau đó trong lòng nghi ngờ.

Mà Phong Liệt Diễm vừa chạm đến thân thể mềm mại trong ngực, ngửi thấy mùi thơm mát tự nhiên tỏa ra từ trên mái tóc cô, trong lòng không yên, ý loạn tình mê, cơ thể sinh ra một loại xáo trộn không rõ, dường như bản thân không thể kiềm chế. Phong Liệt Diễm thăm mắng mình lại bắt đầu đoán mò rồi, cần môi, không dám nói một câu nói, chỉ thúc giục Truy Phong chạy càng lúc càng nhanh.

Chạy khoảng một canh giờ, ngựa đã cực kỳ mệt mỏi, Phong Liệt Diễm liền dừng lại, Lạc Tuyết nhảy xuống lưng ngựa, Phong Liệt Diễm tự giễu cười cười, đi theo xuống ngựa. Đi một đường, hắn cũng bị đau khổ cả quãng đường. Vân Thiên này là Yêu Tinh sao? Lại làm hắn sinh ra ý nghĩ chỉ nên có với nữ nhân trên người hắn, hận nhất là thân thể của hắn lại nổi lên phản ứng. Vân Thiên không được tự nhiên, hắn cũng không được tự nhiên một chút nào.

Hai người ngồi ở đó nghỉ ngơi, không ai nói câu gì, cũng không biết nên nói cái gì, Lạc Tuyết không nói gì là đang suy nghĩ còn bao lâu nữa mới có thể vào thành mua ngựa, miễn loại tiếp xúc mập mờ của thân thể này. Phong Liệt Diễm không ngừng ở trong lòng thuyết phục chính mình, cố gắng khôi phục lại tâm trạng một cách bình thường. sau khi hít một hơi, mở miệng nói: "Vân Thiên, cố gắng một lát, chỉ nửa canh giờ nữa sẽ đến Nghiêm Trữ phủ rồi, chúng ta nghỉ ngơi một ngày cho khỏe, sau đó lại đi Cảnh Châu."

"Ừ." Lạc Tuyết nhàn nhạt đáp một tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía Truy Phong đang ăn cỏ.

"Vân Thiên, ngươi không vui à?" Phong Liệt Diễm chau mày lại khẽ hỏi.

"Không có, đệ vẫn luôn như vậy? Có gì kỳ quái đâu." Lạc Tuyết cũng không quay đầu lại hơi không kiên nhẫn nói. Phong Liệt Diễm cứng đờ, không nói nữa, tâm tư hỗn loạn nhìn cuối đường.

Chờ Truy Phong ăn đủ rồi, hai người tiếp tục lên đường. Lần này Phong Liệt Diễm so Lạc Tuyết trước nhanh hơn một bước ngồi ở phía trước ngựa, Lạc Tuyết ngây ngẩn, sau đó nhảy lên lưng ngựa ngồi ở sau Phong Liệt Diễm, một tay nắm chặt lấy y phục của Phong Liệt, nói: "Đi thôi."

Kết quả còn chưa tới Nghiêm Trữ phủ, lại đã xảy ra chuyện!

ở ngoài thành của Nghiêm Trữ phủ có một cái hồ hình tròn, bốn phía cây cối xanh um tùm tùm tươi tốt vây quanh, những con sóng nhẹ nhàng bập bềnh lăn tăn phản chiếu ánh mặt trời, sóng nước gọn nhẹ, giống như những nếp gấp trên tấm lụa, bóng loáng xanh nhạt. Nhìn về phía nơi xa, màu sắc càng lúc lại càng sâu, dần dần biến thành thâm bích, đáng vẻ cảnh liễu mảnh mai thướt tha mềm mại giống như mái tóc thiếu nữ đang rủ xuống, ở giữa gọn sóng nhẹ nhàng phản chiếu hình ảnh ngược nhẹ nhàng phiêu động, giống như mộng ảo.

Phong Liệt Diễm đang nắm dây cương ngựa liền dừng ở trước hồ nước xinh đẹp này. "Vân Thiên, chúng ta cùng nhau xuống tắm một cái, sau đó lại vào thành, nếu không toàn thân huynh một thân máu sẽ dọa rất nhiều người trong thành."

Lạc Tuyết muốn cự tuyệt, nhưng Phong Liệt Diễm nói rất đúng, cứ như vậy vào thành, đúng là quá huênh hoang, liền nghĩ đến một phương pháp xử lý, nói: "Phong Đại Ca huynh đi tắm đi, đệ vào thành mua cho huynh một bộ quần áo để đổi, được không?"

Phong Liệt Diễm nhìn lại bản thân nhếch nhác, còn tản ra một cỗ mùi máu tươi, chau mày lại nói: "Cho đến bây giờ huynh chưa từng tắm thân này, Vân Thiên, đệ cũng tắm một cái đi, mùi trên người huynh khẳng định cũng đã lây sang người đệ rồi. Như vậy đi, trước tiên đệ vào thành, huynh ở đây chờ đợi, sau đó chúng ta cùng nhau tắm."

Lạc Tuyết không biết nên từ chối như thế nào, đến quyết định làm chuyện thứ nhất trước đã, chuyện sau đó về rồi hãy nói.

Nhanh chóng vào thành và tìm được cửa hàng may y phục, Lạc Tuyết chọn một bộ thích hợp với vóc người của Phong Liệt Diễm Trường Y màu lam nhạt, sau đó vội vã chạy đến hồ ngoại thành.

Lạc Tuyết xuống ngựa, đang định gọi người, nhưng không thấy bóng dáng Phong Liệt Diễm, trong lòng cả kinh, vội vàng nhìn xung quanh, chỉ thấy bốn phía mặt hồ phẳng lặng không một bóng người?

"Phong Đại Ca? Phong Đại Ca huynh ở chỗ nào?" Lạc Tuyết cao giọng kêu, vừa kêu vừa tìm người, nhưng không có bất cứ âm thanh trả lời nào, chẳng lẽ đã đi rồi? Hay là. . . . . Đã xảy ra chuyện? Lạc Tuyết trong lòng bất an, hoảng loạn lên, lúc sắp rời khỏi nơi này để đến chỗ khác tìm kiếm, đột nhiên sau lưng bọt nước bắn ra bốn phía, tung lên từng Đóa Đóa bọt sóng, Lạc Tuyết vừa mới xoay người, thì thấy một cái đầu đang từ dưới nước nhô ra, khóe miệng còn chứa đựng cười, đang cười nhẹ nhàng mà nhìn nàng. Người này không phải Phong Liệt Diễm thì là ai?

Lạc Tuyết có chút tức giận, bỏ lại y phục trong tay, xoay người muốn đi, Phong Liệt Diễm vội nói: "Vân Thiên? Đệ đi đâu vậy? tức giận rồi sao? Huynh chỉ muốn đùa với đệ tí thôi! Đừng nổi giận nữa."

"Huynh...Huynh tại sao như vậy?" Lạc Tuyết hung hăng dậm chân một cái, quay lưng lại không nhìn Phong Liệt Diễm nữa, thật sự hại nàng lo lắng một trận uống phí. Lo lắng? Lạc Tuyết nghĩ đến hai chữ này tim đập mạnh và loạn nhịp, khi nào nàng đã bắt đầu lo lắng cho người khác, nàng sớm nghĩ rằng lòng nàng đã sớm lạnh như băng vạn năm rồi chứ.

Phong Liệt Diễm lên bờ, lấy y phục Lạc Tuyết mua về mặc vào, kích thước phù hợp. búi tóc của mình lại, sửa sang xong y phục, mới lên tiếng: "Vân Thiên, còn đang tức giận sao? Ha ha, như vậy được không, vừa rồi hù dọa đệ huynh sẽ bồi thường, huynh giúp đệ tắm giặt có được không? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, Bản công tử từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ làm chuyện như vậy!"

Lạc Tuyết mới vừa gội đầu nước lên uống một ngụm, bị câu nói này của Phong Liệt Diễm làm bị sặc, "Khụ khụ khụ" không ngừng, Phong Liệt Diễm nóng nảy, vội ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ lưng Lạc Tuyết, vừa trách cứ: "Làm sao uống miếng nước cũng bị sặc vậy? huynh cũng chưa nói câu nói gì quá đáng, sao đã dọa đệ sợ đến như vậy rồi!"

Lạc Tuyết bình thường trở lại, miễn cưỡng nở nụ cười, "Phong Đại Ca, không cần huynh giúp, sau khi đến quán trọ tự đệ sẽ tắm rửa."

"Vây ít nhất đệ cũng nên ngâm chân trong nước một lát đi, chạy lâu trên đường như vậy, ngâm một lát rất thoải mái." Phong Liệt Diễm chưa từ bỏ ý định, tiếp tục khuyên nhủ, tắm rửa xong rất thoải mái, tại sao lại không tắm?

Lạc Tuyết không có cách nào, nhìn tình hình này, Phong Liệt Diễm đã quyết tâm muốn nàng nhất định phải ngâm một lát, nhưng nàng cũng chỉ có thể đồng ý lời hắn nói, ngâm chân mà thôi, những thứ khác chớ hòng mơ tưởng! Vì vậy, dứt khoát ngồi ở bên bờ, cởi giày vớ, đem đôi chân ngọc trắng trẻo nhẹ nhàng đưa vào trong nước, một tia ấm áp mang theo cảm giác mát lạnh, không được thoải mái như ôn tuyền ở "Hồi hồn cốc", nhưng cũng có thể xua tan được mệt nhọc khắp cơ thể nàng. Lạc Tuyết thỏa mãn nhắm mắt đôi môi nhấp nhẹ, thấp giọng "Ừ" một tiếng, sau lưng Phong Liệt Diễm không thấy được nét mặt của Lạc Tuyết, nhưng nhìn đến đôi chân ngọc không giống với nam nhân kia, trong lòng lại rung động, không kiềm chế được từ từ đến gần, ngồi xổm người xuống, tay lại không tự chủ được muốn sờ lên chân của Lạc Tuyết, Lạc Tuyết đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên trên bàn chân khẽ run, mắt mở to, chỉ thấy bàn tay của Phong Liệt Diễm đang nhẹ nhàng vuốt ve chân của nàng, Lạc Tuyết bị giật mình, vội muốn rút về, lại bị Phong Liệt Diễm giữ chặt!

"Phong Đại Ca? Huynh muốn làm gì?" Lạc Tuyết thất kinh hỏi.

"Vân Thiên?" Phong Liệt Diễm ngược ánh mắt mê ly lên cằm nàng: "Đệ thật sự là một nam nhân sao?"

Lạc Tuyết vừa nghe nói thế càng thêm kinh hoàng, vội vàng nói: "Phong Đại Ca huynh nói mò gì vậy? tại sao đệ lại không phải là nam nhân chứ? huynh mau buông ta ra!"

Phong Liệt Diễm do dự một lúc lâu, rốt cuộc từ từ buông lỏng tay, nhưng ánh mắt vẫn không hề rời đi hai chân của Lạc Tuyết. "Nam nhân tại sao có thể có đôi chân đẹp như vậy? Vân Thiên, đệ xinh đẹp thật không giống như là nam nhân, không có khí chất nam nhân, không có vóc dáng cao lớn như nam nhân, ngay đến cả da thịt cũng đẹp hơn nữ nhân ba phần! Vân Thiên, trên thế gian này tại sao lại có thể có nam nhân như vậy?"

Lạc Tuyết thân thể run rẩy, lại quên muốn thu trở hai chân về, chỉ muốn cho Phong Liệt Diễm tin tưởng nàng không phải là nữ nhân, liền cắn răng nghiêng lợi kích nói: "Phong Đại Ca đừng vội nói bậy! Ý của huynh là muốn nghiệm thân đệ sao? Nếu như vậy mới khiến huynh tin tưởng, vậy huynh cứ nghiệm thân đi!"

Lạc Tuyết mặc dù sốt ruột, sắc mặt cũng đã lạnh giống như sương, trong lòng có ý định tuyệt giao, nhưng cũng thành công khiến Phong Liệt Diễm dời ánh mắt, sau khi đứng lên, không nói câu gì đi đến rừng cây bên cạnh, bẻ một nhánh cây, tùy ý vung lên, mái tóc dài chưa khô theo gió kiêu ngạo đưa, thân pháp càng lúc càng nhanh, như muốn đem hết tất cả những buồn bực trong lòng xuất ra hết.

Mà Lạc Tuyết cũng thất thần rất lâu vẫn chưa khôi phục được, ngơ ngác nhìn mặt hồ, trong đầu trống rỗng. Ngay lúc này, nguy hiểm lại đánh đến nàng! Một con rắn nước cực độc hướng phía nàng bơi đến, bất ngờ lúc Lạc Tuyết không phòng bị cắn một miếng, Lạc Tuyết cắn một ngụm đau đớn toàn thân theo bản năng "A!" kêu to!

Phong Liệt Diễm bỗng nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai của Lạc Tuyết, toàn thân chấn động, nhanh chóng chạy tới, hai chân Lạc Tuyết đã rút về trên bờ, mà rắn nước sớm đã bơi đi, vết thương bị cắn nhanh chóng sưng đỏ, sau đó lập tức biến thành đen, Phong Liệt Diễm chau mày lại, "Đồ đáng chết!" Cẩn trọng nói thốt lên đồng thời, nâng chân phải Lạc Tuyết bị cắn lên, đặt ở trên chân mình, cúi đầu hướng về phía vết thương, bắt đầu hút độc ra.

Đợi đến lúc Lạc Tuyết phản ứng lại, vội nói: "Phong Đại Ca huynh mau dừng lại! Đệ không sao, chút độc không gây tổn thương được đệ đâu, nếu huynh hút, huynh cũng sẽ trúng độc đấy!"

Nhưng Phong Liệt Diễm ngoảnh mặt làm ngơ, như cũ nhanh chóng hút nọc độc rồi nhổ ra từng ngụm máu đen, chân của Lạc Tuyết bị Phong Liệt Diễm nắm chặt, không thể động đậy, chỉ có thể không ngừng kêu: "Phong Đại Ca, mau dừng lại! Không cần hút! Đệ bách độc bất xâm, huynh mau dừng lại ngay!"

Phong Liệt Diễm không để ý tới, cho đến khi không hút ra máu đen nữa, mới dừng lại, ngược hai mắt lên, nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Vân Thiên, không sao, huynh dẫn đệ đi tìm đại phu bôi lên một chút thuốc nữa là tốt rồi, đều tại huynh kiên trì ép đệ ngâm. . . ." Phong Liệt Diễm khoe miệng vẫn còn sót lại máu có lẫn nọc độc, lời còn chưa nói hết, hai mắt đã tối sầm lại, nặng nề mới ngã xuống đất!

"Phong Đại Ca! Phong Đại Ca huynh tỉnh tỉnh!" Lạc Tuyết sợ hãi kêu, dùng sức lắc lắc Phong Liệt Diễm, nhưng là không có chút phản ứng nào. Lạc Tuyết vội bắt mạch cho hắn, sắc mặt càng ngày càng đen, độc này thật sự rất lợi hại! Đáng tiếc nơi này không có bất cứ dụng cụ chữa bệnh, dù là có một ít kim châm cũng tốt, Lạc Tuyết âm thầm lo lắng, mất đi bình tĩnh thường ngày.

Bỗng dưng đột nhiên nhớ lại, Lạc Tuyết vội từ trong ngực lấy ra một viên "Hồi Hồn Đan" đưa cho Phong Liệt Diễm ăn, rồi đi tìm một số huyết đạo, tránh cho nọc độc lan rộng ra xung quanh, cũng may Phong Liệt Diễm không phải trực tiếp trúng độc, mà có một ít nọc độc chảy vào trong cơ thể, Lạc Tuyết suy nghĩ một lát, không thể bài độc qua kim châm vào huyết, chỉ có thể dựa vào nội công ép ra ngoài, sau khi có quyết định, Lạc Tuyết nhanh

chống đem hai người ngồi xếp bằng trên đất lên, mặt đối mặt, dùng một tay đặt lên ngực Phong Liệt Diễm, lấy chân khí của bản thân truyền vào trong cơ thể hắn, chân khí đi khắp cơ thể, từ từ dùng sức, chỉ thấy nọc độc theo khoeo miệng Phong Liệt Diễm chậm rãi chảy ra, tuy là ít, nhưng cũng làm Phong Liệt Diễm hôn mê bất tỉnh, có thể thấy được độc này thật không bình thường! Đáng tiếc lúc hốt hoảng Lạc Tuyết cũng không thấy rõ đây là loại rắn gì!

Lạc Tuyết đương nhiên không có việc gì, độc của nàng vốn đã bị Phong Liệt Diễm hút ra ngoài, tuy còn sót lại, nhưng cũng không có vấn đề gì, đem nội lực ép chất độc lên đầu ngón tay, ở xung quanh vết thương ép một vòng, nọc độc còn sót lại liền từ từ rỉ ra, Lạc Tuyết rửa sạch xong, xé một ít vải trên góc áo, băng bó đơn giản vết thương, thì đã không có việc gì nữa rồi.

Hai khắc sau, Phong Liệt Diễm từ từ mở mắt, sau khi ý thức dần khôi phục xong, việc đầu tiên nhớ phải làm đó là, gọi: "Vân Thiên? Đệ có sao không?"

Lạc Tuyết mặc dù tức giận Phong Liệt Diễm không nghe lời khuyên của nàng, dẫn đến lại thêm một người trúng độc, nhưng đồng thời cũng có một loại cảm động quần lấy trái tim nàng, nhớ đến câu nói trong quán trọ ở U Châu mà Phong Liệt Diễm nói, hắn nói hắn liều mạng cũng muốn tìm được nàng, lo lắng nàng bị tổn thương, cho nên lúc nàng gặp nạn, hắn đã liều mạng cứu nàng, lúc này câu nói đầu tiên sau khi tỉnh lại là hỏi thăm nàng, mũi Lạc Tuyết chưa xót, suýt chút nữa thì rơi lệ, dùng sức hít hít, lắc đầu nói: "Phong Đại Ca, đệ rất khỏe, huynh có cảm giác như thế nào? Còn choáng váng hay không?"

"Vân Thiên, đệ thật sự không có việc gì chứ? Cho huynh xem chân của đệ." Phong Liệt Diễm nói xong liền muốn đứng dậy, Lạc Tuyết vội đem hắn đỡ dậy, vui đùa nói: "Phong Đại Ca đệ thật sự không có chuyện gì, y thuật của đệ như thế nào huynh quên rồi sao? Vết thương nhỏ như thế này làm sao có thể làm khó được đệ từ chân truyền của "Mặt quỷ thần y" sao?"

Lạc Tuyết nói xong giọng nói lại trầm xuống, nói: "Ngược lại huynh, không phải đã nói huynh không được hút độc cho đệ rồi ư? Sư công đã cho đệ ăn rất nhiều linh đan giải độc, loại độc như thế này không thể làm tổn thương đệ, ngược lại làm huynh bị thương! May huynh chỉ hút vào một ít, bây giờ đã bị đệ ép ra rồi."

"Vân Thiên, cảm ơn đệ, huynh cũng không sao. Nhưng mà đệ cho huynh nhìn một chút, như thế huynh mới có thể an tâm!" Phong Liệt Diễm hoạt động một chút gân cốt, để chứng minh mình đã không có vấn đề gì nữa, nhưng mà vẫn kiên trì nói.

Lạc Tuyết không lay chuyển được, chỉ đành phải ngồi xuống một lần nữa cời giày vớ, cho Phong Liệt Diễm nhìn, Phong Liệt Diễm nhìn vết cắn trong mắt tràn đầy đau lòng, lại tự trách, "Huynh thật sự đáng chết! Nếu không phải là huynh kiên trì, đệ cũng sẽ không bị như thế này, đều tại huynh. . . ."

"Được rồi Phong Đại Ca, cuộc sống mọi chuyện đều thay đổi thất thường, ai có thể ngờ đến được chuyện tương lai? Nếu ai cũng có thể đoán trước được tương lai, Vân Hận Thiên đã không phải là Vân Hận Thiên như bây giờ rồi! "Lạc Tuyết cười tự giễu nói, cuộc sống Vô Hối không phải sao?

Hai người bèn nhìn nhau cười, gọi Truy Phong, lay động đi vào Nghiêm Trữ phủ.

Ép buộc nửa ngày, chờ đến lúc vào thành, đến được quán trọ, đã chiều tối rồi, hôm nay Nghiêm Trữ phủ cực kỳ náo nhiệt, tuy đã đến giờ này rồi, nhưng trên đường tiếng người vẫn đang huyền ảo, liếc nhìn lại, lại thấy hầu hết đều là nam nhân, các quán trọ đã chật kín người, hai người rất vất vả mới tìm được một quán trọ có phòng trống, nhưng chương quỹ rất đáng tiếc nói cho bọn hắn biết, chỉ có một gian phòng nữa, ở hay không ở thì tùy ý!

Phong Liệt Diễm không quan tâm nói: "Không sao, một gian thì một gian. Vân Thiên, chúng ta đi lên."

Mặt của Lạc Tuyết co quắp lại mấy lần, bất đắc dĩ đi theo sau lưng Phong Liệt Diễm và tiểu nhị lên lầu hai. Vào phòng, Phong Liệt Diễm đuổi tiểu nhị đi xuống chuẩn bị thức ăn, xoa người, lại thấy Lạc Tuyết nhìn chằm chằm một ít cái giường ngay góc.

"Vân Thiên? Nếu như đệ mệt mỏi, lên giường nghỉ ngơi một lát, cơm chuẩn bị tốt sau đó huynh gọi đệ dậy." Phong Liệt Diễm quan tâm nói.

"Oh, đệ không mệt, đệ ngồi một lát là tốt rồi." Lạc Tuyết bản thân không phải nữ nhi xuất thân giang hồ, không làm được giống như Nam Cung Nhục Lan và Lăng Băng Nguyệt hào phóng tiêu sái, cho nên ở trong mắt Phong Liệt Diễm, lại cảm thấy giống như nữ nhi xấu hổ.

"Hả, không có chuyện gì, huynh và đệ đều là nam nhân, có chuyện gì phải kiêng kỵ? Hơn nữa chân của đệ còn bị thương nên nghỉ ngơi một lát, đi đi!" Phong Liệt Diễm buồn cười kéo tay Lạc Tuyết, ấn ngã ở trên giường, kéo chăn qua đắp kín.

"Thùng thùng" tiểu nhị gõ cửa trước đưa nước trà tới, Phong Liệt Diễm liền thuận miệng mà hỏi: "Chỗ các ngươi bình thường vẫn nhiều người như vậy sao?"

"Hắc hắc, công tử không biết chứ? Ngày mai ở Nghiêm Trữ phủ chúng ta xảy ra chuyện lớn rồi!" Tiểu nhị có ý nói đến chỗ nút thắt, Phong Liệt Diễm cười thâm, đây là đang chờ khen thưởng! Liền móc ra ngân phiếu một trăm lượng, nói: "Ngươi đến tư trang gần đây đổi nó, ngươi giữ lại năm lượng, còn lại đưa đến đây cho bản công tử."

"Được rồi, đa tạ công tử thưởng!" Tiểu nhị mặt mày hơn hờ nhận lấy, nói tiếp: "Buổi trưa ngày mai, hoa khôi nổi tiếng nhất Kinh Thành Uyển An —— Hải Đường Nguyệt cô nương muốn đến Hương Mãn Lâu ở Nghiêm Trữ phủ ở lại! Nghe nói này Hải Đường Nguyệt cô nương rất xinh đẹp, so tiền nữ trên trời còn đẹp hơn! Một động tác dơ tay nhắc chân, không biết có bao nhiêu nam nhân quỹ dưới váy của nàng rồi, công tử xem tình hình khách nhân trên đường đến đây thì biết, đến cả quán trọ chúng tôi, tất cả đều là nam nhân từ vùng khác đến, chính là vì muốn được nhìn thấy nữ nhân!"

Tiểu nhị kia vừa nói chuyện vừa chảy nước miếng, thấy công tử trước mặt vẫn bộ dáng bình tĩnh, không sợ hãi cũng không có suy nghĩ hão huyền gì, liền kỳ quái nói: "Công tử, ngươi không muốn đi xem nụ cười của nữ nhân sao?"

"Không muốn, không có hứng thú." Phong Liệt Diễm cười yếu ớt nói: "Ngươi đi làm việc nhanh cho bản công tử đi."

"Đạ, công tử." Tiểu nhị bối rối, nhưng nhìn ngân phiếu trong tay, liền hấp ta hấp tấp đi xuống.

Phong Liệt Diễm nhàn nhã rót một ly trà, nhẹ nhàng uống, hoa khôi? A, nhìn nàng ta còn không bằng xem Vân Thiên ! Nếu mà Vân Thiên giả trang thành nữ, chỉ sợ cả nam nhân khắp thiên hạ đều kinh ngạc ấy chứ? Nghĩ đến đây, Phong Liệt Diễm quay đầu nhìn xem người trên giường, Lạc Tuyết đã ngủ, có lẽ hai ngày một đêm không ngủ, nên vừa lên giường đã đi vào giấc mộng rồi.

Hàng mi dày cong vút, môi đỏ mọng khẽ nhếch, lông mày nhẹ nhàng nhíu lại, gò má mịn màng lộ ra một vòng đỏ ửng, Phong Liệt Diễm ngồi ở góc giường, tâm nháy thỉnh thoảng, không nhìn được đem thân thể chậm rãi nhích tới gần, muốn âu yếm, lúc sắp đụng đến môi Lạc Tuyết, thần trí vừa sợ hãi vừa hoảng loạn, nhanh chóng đứng lên, hung hăng tát chính mình là một chưởng, hận bản thân đối với một nam nhân không tự kìm hãm được, cũng hận mình không tôn trọng đối với Vân Thiên .

Mà Lạc Tuyết bởi vì biết có Phong Liệt Diễm ở bên cạnh, liền bỏ xuống tất cả phòng bị, nặng nề ngủ, một ít phản ứng cũng không có.

Một lát sau, tiểu nhị bụng thức ăn tiến vào, cũng đem bạc còn dư lại trả lại cho Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm muốn gọi Lạc Tuyết thức dậy ăn cơm, nhưng nhìn Lạc Tuyết ngủ ngon như vậy, lại không đành lòng đánh thức, liền tự mình tùy tiện ăn vài miếng, tựa chiếc ghế bên mép giường ngủ thiếp đi.

Lạc Tuyết lúc nửa đêm tỉnh lại, thấy Phong Liệt Diễm đang ngủ trên ghế, ánh trăng từ cửa sổ xuyên qua mờ ảo chiếu rọi ở bên sườn mặt hắn, ở trong mắt Lạc Tuyết, có một loại an tâm không nói ra được, Lạc Tuyết trong bụng vừa động, nhẹ nhàng kêu lên: "Phong Đại Ca? Phong Đại Ca?"

"Hả? Vân Thiên?" Phong Liệt Diễm mở ra đôi mắt bình tĩnh, "Đệ đã tỉnh? Có phải đói bụng rồi không? Huynh gọi tiểu nhị hâm lại thức ăn." Nói xong, liền muốn đứng dậy ra ngoài kêu người, bị Lạc Tuyết ngăn lại, "Phong Đại Ca không cần, lúc này, phòng bếp đã nghỉ ngơi, đệ chịu đựng một chút là được. Phong Đại Ca huynh lên giường ngủ một lát đi."

"Ha ha, huynh hiện tại không mệt nữa, nếu không huynh cùng đệ xuống dưới đó uống rượu và ăn cơm thôi."

"Ừ, được."

Hai người nâng chén nói cười, trên đoạn đường này, đã gặp qua Sói, rồi lại chuyện trùng điệp, giữa hai người đã có một loại tình cảm hoạn nạn có nhau, người thân cũng chẳng như thế!

Danh Chấn Thiên Hạ công tử cắt tay Vân Hận Thiên vẫn lạnh nhạt như, cũng không đối xử với Phong Liệt Diễm lạnh nhạt vô tình nữa, mà việc này sau khi bị Lăng Quân Diệp biết, trong lòng dâng lên mùi vị ghen tuông nồng nặc, nhưng mà chuyện này nói sau.

Bây giờ Lạc Tuyết lại muốn đi hoa khôi đẹp như tiên giáng trần trong miệng của tiểu nhị, rốt cuộc là đáng đáp ra sao? Phong Liệt Diễm mặc dù không có hứng thú gì, nhưng Lạc Tuyết muốn đi, hắn liền suy yếu đi theo.

Hai bên đường phố người đã tấp nập, có một số nam nhân rất lỗ mãng vừa đi vừa huýt sáo, lớn giọng kêu: "Hải Đường Nguyệt! Hải Đường Nguyệt! . . ."

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm lúc này đang ngồi uống trà ở gần cửa sổ lầu hai của quán trọ, từ từ thưởng thức trà, nhìn trên đường náo nhiệt.

Một khắc đồng hồ sau, Hương Mãn Lâu phái người ra đón kiệu, lúc nhất thời tiếng quát tháo vang lên, kiệu hoa từ từ dừng lại, ma ma trên mặt mang theo nụ cười chán ghét, tự mình nhắc lên màn kiệu, một người mang Lục Y mỏng liên rơi vào trong mắt mọi người.

Hải Đường Nguyệt được ma ma đỡ, bước chân nhẹ nhàng xuống kiệu, áo màu phi thủy xanh biếc, váy dài có thêu những hoa cỏ màu xanh, người khoác y sa màu xanh mỏng, da thịt nõn nà như u lan, kiểu tóc không xương còn có ba phần xinh đẹp, đôi mắt phượng nhẹ nhàng ngẩng lên, gió nhẹ thổi tóc mai, nhẹ nhàng lướt qua mi mắt tràn sức sống, miệng anh đào nhỏ nhắn không điểm mژه đỏ, kiểu điểm như nhỏ giọt, sợi tóc hai bên má theo gió êm ái quất vào mặt, tăng thêm mấy phần phong tình đến mê người.

"Ha ha! Quả thật là danh bất hư truyền!" Phong Liệt Diễm cười to nói.

"Thế nào? Phong Đại Ca động lòng?" Lạc Tuyết liếc xéo một cái Phong Liệt Diễm, chế giễu nói.

"Động lòng? Chưa nói đến, nhiều nhất chỉ là thưởng thức mà thôi, ha ha, cô nương Hải Đường Nguyệt này có nhiều người yêu mến như vậy, thiếu một người như ta cũng không sao." Phong Liệt Diễm thưởng thức một ngụm trà, sử dụng ánh mắt ám chỉ khắp đại sảnh đều là nam nhân, lơ đãng nói.

"Những người này đều là người thế tục, sao có thể so sánh với Phong Đại Ca?" Lạc Tuyết lại không nghĩ như vậy, điều kiện của Phong Liệt Diễm, ở trên nước Đại Kim này, đều hiếm có, những người lẻo lét như thế này, về ngoài xấu xí hoặc là những ông lão bạc nửa đầu có thể so được sao?

"Hả? Vân Thiên thấy huynh tốt như vậy sao? Nhưng không biết cô nương Hải Đường Nguyệt này là người như thế nào? Nếu là chỉ vì tiền, Phong Liệt Diễm ta không muốn ở chỗ náo nhiệt này nữa." Phong Liệt Diễm bộ dáng nghiêm túc nói, hắn vui đùa nói, hắn muốn nhìn xem biểu cảm của Vân Thiên như thế nào, kết quả Lạc Tuyết lại dùng ánh mắt biểu thị cổ vũ hắn, thấy vậy Phong Liệt Diễm thiếu chút nữa học mẫu.

"Phong Đại Ca? Nếu không hôm nay chúng ta ở đây thêm một ngày, huynh đến nhìn xem sao?" Lạc Tuyết đề nghị, suy nghĩ của nàng đơn thuần hơn rất nhiều, Phong Liệt Diễm tuổi không còn nhỏ, những nam nhân khác bằng tuổi hắn, cũng đã có đứa bé hơn mười tuổi rồi, đã sớm lập gia thất, nhưng Hải

Đường Nguyệt này chỉ là một cô gái phong trần, không biết có thể vào được Phong gia hay không?

Phong Liệt Diễm nghe xong câu này tức giận cầm ly trà lên một ngụm uống hết, bật thốt lên: "Có cái gì để nhìn chứ? Huynh nhìn nàng ấy không bằng nhìn đệ!"

"A?" Lạc Tuyết giật mình, "Phong Đại Ca huynh nói cái gì? Nhìn đệ. . . . ."

"Khụ khụ, ý của huynh đang nói là đệ đang nói lung tung gì thế! Chuyện vớ vẩn như vậy mà lại nói ra được." Phong Liệt Diễm ho khan hai tiếng, chuyển sang đề tài khác nói.

"Ha ha, đệ biết rõ Phong Đại Ca nhất định là muốn lấy những cô nương đang hoàng, Hải Đường Nguyệt cô nương này tất nhiên không thể xứng với Liệt Diễm Sơn Trang rồi." Lạc Tuyết gạt đầu, nhẹ nhàng tươi cười mà nói.

"Người cũng nhìn rồi, chúng ta đi thôi." Phong Liệt Diễm bị nụ cười của Lạc Tuyết khiến tim đập thịch một tiếng, vội vàng đứng lên, thúc giục.

"Được." Hai người đi xuống lầu, lại bị sóng người chen ra không đi được, Lạc Tuyết ghét loại cảm giác ma sát này, pha lẫn với mùi vị hỗn tạp nữa, liền chau mày lại, nói: "Phong Đại Ca, làm thế nào?"

Phong Liệt Diễm đang muốn trả lời, đột nhiên trong đám người có người bị chen ngã xuống, khiến cho tất cả mọi người đều chen về hướng bên này, một tiếng khóc chói tai truyền đến, ngã xuống là một đứa bé, Phong Liệt Diễm nhìn về phía đứa bé kia, không đến đỡ nó dậy, ngược lại càng lúc chen càng nhiều, mắt thấy mọi người chen lấn nhau sắp đạp lên đứa bé kia rồi, Phong Liệt Diễm tức giận, phi thân phóng qua đầu đám người kia, đứng bên cạnh đứa bé đó, muốn đưa tay đỡ đứa bé dậy, đã thấy một bàn tay thon dài khác đồng thời duỗi ra!

Phong Liệt Diễm còn chưa phản ứng kịp, chủ nhân của cánh tay kia đã phát ra giọng nói mềm mại êm tai, nhẹ nhàng, nghe vào tai khiến nó ngửa ngửa một chút, "Người bạn nhỏ? Đệ không sao chứ? Tỷ đỡ đệ."

Đứa bé kia đôi mắt nhắm nghiền nhìn cô nương đang nói chuyện, ở góc khác, Phong Liệt Diễm xoay người nhìn lại, chính là Hải Đường Nguyệt cô nương! Sóng người đang chen lấn dừng lại, cùng nhau nhìn về hướng ba người, tú bà cầm khăn tay vẩy vẩy mấy cái uốn éo đi lại, "Ồ, mọi người xem Hải Đường Nguyệt cô nương thật là lương thiện đó! Thật sự rất có tâm, như vậy người nào lấy được cô ấy thì rất may mắn nhé! Mười ngày sau ở Hương Mãn Lâu chúng ta sẽ tổ chức "Cuộc thi Hoa khôi" sẽ chờ các vị đến cổ vũ!"

"Được!"

"Hải Đường Nguyệt cô nương người đẹp tâm cũng rất tốt!"

"Hải Đường Nguyệt cô nương chúng ta ủng hộ người!"

. . . . .

Trong đám người tiếng khen ngút trời, đứa bé kia đã đứng lên, Phong Liệt Diễm liếc mắt một cái, khinh thường nói: "Hừ! Hư tình Giả Nghĩa! Cổ tình ra về!" Nói xong, liền cất bước đi.

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người liền phản ứng lại, "Người nói cái gì? Không cho người chửi bới Hải Đường Nguyệt cô nương!"

Phong Liệt Diễm lạnh lùng quét qua mọi người một cái, "Ai dám can ta?"

"Công tử có hiểu lầm phải không?" Giọng nói Hải Đường Nguyệt mê người vang lên sau lưng, cũng không tức giận, ngược lại hứng thú hỏi.

Phong Liệt Diễm còn chưa trả lời, Lạc Tuyết đã tung người nhảy vào, "Phong Đại Ca, chúng ta đi thôi." "Được." Phong Liệt Diễm khẽ mỉm cười, nhưng là rất nhanh chuyển thành ánh mắt xem thường chỉ vào ma ma, đối với Hải Đường Nguyệt nói: "Có phải hiểu lầm hay không, cô nương còn muốn giải thích sao? Nhìn bà ta đã biết."

"A, lời mẹ nói có thể thể hiện tâm của ta thật giả sao? Công tử hình như là muốn gán tội cho người khác!" Hải Đường Nguyệt khéo cười tươi, nhưng lời nói từ cái miệng nhỏ nhắn nói ra cũng rất lợi hại, Lạc Tuyết nghe không vào, chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, liền tiến lên một bước, mắt phượng nâng lên, cười lạnh một tiếng nói: "Thanh giả tự thanh, cô nương cần gì phải phản bác lại? Phong Đại Ca hiểu lầm cô nương không quan trọng, nhưng cũng không nên làm cho người khác càng thêm hiểu lầm mới đúng!"

Nãy giờ Hải Đường Nguyệt và mọi người lực chú ý đều tập trên người công tử phong trần tuấn lãng mặc áo lam mà quên mất không chú ý đến người đứng phía sau, bây giờ Lạc Tuyết nói câu này, khí thế bức người, không chút lưu tình, mọi người lại đem ánh mắt nhìn đến vị công tử mặc áo trắng, yêu tà cuồng ngạo trên người, mặc dù tướng mạo của hắn so với vị công tử áo lam chỉ có hơn chứ không kém, nhưng giữa mi tâm lại lại đỏ chót khiến người ta nhìn thấy phải rung động, mới mở miệng đã tạo ra một khí thế bức người, mọi người theo bản năng lui về sau hai bước.

Hải Đường Nguyệt nhân nhợt quét mắt qua Lạc Tuyết, khi nói chuyện đã đem toàn thân Lạc Tuyết quan sát một lần, điều khiến nàng chú ý là người này chỉ có một cánh tay, áo trắng, cụt tay, mi tâm dấu đỏ, toàn bộ phù hợp! Hải Đường Nguyệt giật mình, nhưng mà trên mặt lại không để lại dấu vết, lúm đồng tiền vẫn như hoa, nói: "Lời nói của Vị công tử này khiến lòng người lạnh ngắt đi! Hải Đường Nguyệt là hạng người gì, không nhọc công tử phí tâm, người nói đúng, thanh giả tự thanh, cần gì phải cãi lại?"

"Hừ!" Lạc Tuyết vung ống tay áo, phi người lên cao bay đi, Phong Liệt Diễm cũng đi theo.

Hải Đường Nguyệt nhìn theo hướng hai người rời đi, cười duyên một tiếng, "Mẹ, ta mệt mỏi." Ma ma hiểu ý, vội cao giọng nói với mọi người: "Cô nương của chúng ta mệt mỏi, hôm nay đến đây, mọi người cũng đã nhìn thấy Hải Đường Nguyệt cô nương rồi, mười ngày sau nhớ tới Hương Mãn Lâu đó!"

Hai người nha hoàn tới đây đỡ Hải Đường Nguyệt, Hải Đường Nguyệt cười nhạt với nha hoàn bên tay phải nói: "Thiên Thiên, giúp ta mua ít phần, ta muốn loại thượng hạng ." đồng thời nắm chặt tay nha hoàn được kêu là Thiên Thiên kia hai lần, nha đầu kia hiểu ý, cúi người đi ngay.

Mà mà Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm đã nhanh chóng cưỡi ngựa cấp tốc ra khỏi Nghiêm Trữ phủ rồi, nhưng bọn hắn không biết, hôm nay nổi lên khúc này, chính là mang đến bao nhiêu là phiền toái sau này cho bọn họ!

Thành Uyển An phủ Đại tướng quân.

Trang Thân Vương phi Thượng Quan Vũ Điệp về nhà mẹ đẻ thăm người thân đã ba ngày rồi, vết thương trên lưng nàng cũng đã lành bảy tám phần rồi, lúc Tướng quân phu nhân Lam Tịch Nhan bộ dáng ưu sầu lo lắng.

"Điệp nhi, mẹ vẫn còn rất lo lắng cho con, con về sau đối xử với người khác rộng lượng một chút đi!" Lam Tịch Nhan vỗ tay Thượng Quan Vũ Điệp nói.

"Mẹ, không có chuyện gì, con không tin bọn họ còn dám ba lần bốn lượt tới vương phủ hành thích nữa? Hơn nữa, cha không phải đã phái người âm thầm phái người bảo vệ cho Điệp nhi sao? Cho nên mẹ người không phải lo lắng nữa." Thượng Quan Vũ Điệp an ủi nói.

"Điệp nhi, vương phủ nhiều người như vậy, những thích khách kia tại sao lại cố tình xuống tay với con? Hơn nữa vị công tử cụt tay kia là người ở phương nào vậy?" Lam Tịch Nhan có rất nhiều nghi vấn, mà lúc Thượng Quan Vũ Điệp nghe được hai chữ "Cụt tay", dường như nhớ ra điều gì đó, toàn thân chấn động, sợ hãi nắm chặt tay Lam Tịch Nhan, sắc mặt tái nhợt.

Đúng lúc ấy thì, A Lục đi vào, nói: "Tiểu thư, lão gia mời người đi thư phòng một chuyến."

Thượng Quan Vũ Điệp trong lòng rối loạn đẩy cửa thư phòng ra. "Cha, người tìm con?"

"Điệp nhi, hôm nay cảm giác thân thể khá hơn chút nào không?" Thượng Quan Lôi ân cần hỏi han.

"Đã tốt hơn nhiều. Cha có phải có chuyện gì muốn nói cho con biết?" Thượng Quan Vũ Điệp khôi phục lại bình tĩnh cười nói.

"Điệp nhi, con nhớ, sau này nếu lại gặp nguy hiểm, đến lúc quan trọng, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, nhất định phải xuất ra coongg phu để tự cứu, cho dù bại lộ cũng không sao, biết không? Hừ! cho dù Trang Thân Vương biết thì làm gì được? Cha nghĩ hắn cũng không dám đụng đến một cọng lông của nữ nhi Thượng Quan Lôi ta!" Lúc Thượng Quan Lôi nói đến Long Ngao Thiên, hai mắt hung ác, khiến Thượng Quan Vũ Điệp căng thẳng trong lòng, vội nói: "Cha, nhưng chàng ấy là phu quân của con mà! Con không hi vọng cha và chàng đối địch với nhau, hận đối phương!"

Thượng Quan Lôi thở dài một hơi, nói: "Điệp nhi, con xem hắn là phu quân, nhưng hắn có xem con là thê tử không! Hắn bảo vệ thê tử của hắn, sau này con có gì trong lòng hắn nữa? con là con gái của Thượng Quan gia, con nên vì chúng ta mà lo lắng một chút mới phải! Hoàng Thượng đang dần xa lánh phụ thân, chuyện này không phải là do Trang Thân Vương nhúng tay vào? Huống chi phụ thân còn phải để lại đường lui cho ca ca con, cho nên một khi tên đã lên dây cung, không thể không bắn!"

"Cha, xa con không nói trước, nói chuyện gần đây đã, cha đã tra được người kia chưa? Nữ nhi lo lắng hắn có quan hệ với Lê Lạc Tuyết năm đó?" Thượng Quan Vũ Điệp nhớ đến việc quan trọng trước mắt vội nói.

"Cha tìm con đến cũng muốn nói cho con chuyện này. Xem một chút, sáng nay bỏ câu đưa tin đến." Thượng Quan Lôi nói xong cầm tờ giấy nhỏ trên bàn giao cho Thượng Quan Vũ Điệp, Thượng Quan Vũ Điệp mở ra: "Chủ nhân: Công tử cụt tay xuất hiện tại Nghiêm Trữ phủ, đi cùng còn có một nam tử áo lam, hiện nay đang đi về phía Cảnh Châu."

"Cha, người này không thể lưu lại!" Thượng Quan Vũ Điệp hung hăng nói, nàng bây giờ thà giết lầm 1000, cũng không thể bỏ qua cho người có bất kỳ quan hệ nào với Lê Lạc Tuyết, huống chi, công tử cụt tay này lại xuống tay với nàng, nếu mà không giết làm sao có thể giải tỏa được mối hận trong lòng?

"Đó là đương nhiên! Dám đụng đến con gái của ta, vậy thì phải dùng tính mạng để bồi thường! Con yên tâm, Điệp nhi, cha đã sắp xếp người rồi, Cha muốn hắn chết trên đường đến Cảnh Châu!" Thượng Quan Lôi ánh mắt xuyên thấu qua Thượng Quan Vũ Điệp, ác độc nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nắm tay siết chặt lại.

.....

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm một đường thúc giục ngựa chạy nhanh, nhưng khoảng một ngày sau, hai người cảm thấy có gì đó không đúng, có người ở theo dõi bọn họ!

Hai người nhìn nhau, gật đầu nhẹ, không biến sắc tiếp tục đi nhanh về phía trước đi, ra khỏi rừng rậm, lúc đi tới một mảnh đất trống, giục ngựa dừng lại, Phong Liệt Diễm hướng bốn phía quát: "Đi ra đi! Đều đã mệt mỏi, không bằng Bản công tử trước hết mời các người uống rượu như thế nào?"

Sau khi tiếng nói này phát ra, bốn phía liền liên tiếp nhảy ra mười mấy con bóng người, đều mặc áo đen che mặt, cầm trong tay lưỡi dao sắc bén, Người cầm đầu cầm một trường kiếm dài chỉ vào Lạc Tuyết nói: "Người là công tử cụt tay Vân Hận Thiên?"

Nhìn tư thế này, đến để đuổi giết bọn hắn! Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết nhìn nhau cười một tiếng, sau đó Lạc Tuyết nhìn về phía mấy người áo đen đó,

khinh thường nhìn lướt qua người áo đen sát khí nặng nề ánh mắt tàn nhẫn, mới miễn cưỡng nhếch miệng lên nở một nụ cười tà, "Trong thiên hạ có thể có mấy công tử cự tay Vân Hận Thiên? Ngươi xem Bản công tử giống như là giả mạo sao?"

"Vân Thiên, đại ca nói với đệ rồi danh tiếng đệ càng lúc càng lớn rồi? Đệ xem, đến những bọn chuột nhắt này cũng đến để tìm cái chết, chúng ta có thể không thành toàn cho bọn chúng sao?" Phong Liệt Diễm giọng nói mang chút hài hước nói, sau đó trong con ngươi lóe ánh sáng lạnh lạnh.

Thái độ của hai người căn bản không để những người này ở trong mắt, cho nên cầm đầu hung hăng nói: "Chỉ cần đứng là được rồi! Tránh cho huynh đệ chúng ta giết nhầm người!" Tiếng nói vừa dứt, mười mấy bóng đen liền nhào tới, mọi người đều ra tay sắc bén, sử dụng chiêu thức đánh vào tử huyệt của hai người, Lạc Tuyết cười lớn, "Phong Đại Ca, huynh ở bên cạnh nghỉ ngơi một lát, tiểu đệ ngựa tay vô cùng, để đệ giải hết con nghiện rồi nói!"

Phong Liệt Diễm hiểu ý, lên tiếng: "Được!" Liền rút người ra lui xuống, ngồi ở một bên xem cuộc vui.

Lạc Tuyết thu ngọc tiêu trong tay về, rút Hóa Vân Kiếm ra, gió phát ra rất tàn ác, mũi kiếm cắm vào cổ họng một người áo đen, giọt máu ở trên Hóa Vân Kiếm, lập tức khiến toàn thân kiếm đỏ chói, khí lạnh lan tỏa, biến hóa như vậy, khiến cho mọi người ngán ngạo, đồng thời trong nháy mắt, Lạc Tuyết đã xuất hai chiêu trong Tiêu Dao Thập Tam Kiếm "Tùy Tâm Sở Dục", "Tiêu Dao thiên hạ", cho nên sau một khắc, trên đất đã nằm đầy xác chết, không còn một người sống.

Lạc Tuyết đứng lại, ý cười không chạm đáy mắt, lấy ra một mảnh khăn, lau chùi máu trên Hóa Vân Kiếm, Phong Liệt Diễm lại chau mày lại, nói: "Vân Thiên, đệ nên để lại một người sống, thăm vấn xem người phía bọn chúng đến là ai? Sau đó giết cũng không muộn."

"À?" Lạc Tuyết trợn mắt một cái, "Đệ cũng quên mất chuyện này? Azz, thôi, bọn họ lần này thất bại, người đứng đầu có thể phái thêm nhóm khác đến, đến lúc đó phiên Phong Đại Ca phải khổ cực rồi."

"Được thôi! Vân Thiên, Đoàn đường này chúng ta đi hần là rất náo nhiệt. Chi là, huynh đoán rằng những sát thủ này chắc là đến tìm đệ để báo thù!" Phong Liệt Diễm nhảy lên ngựa, nói.

"Báo thù? Ừ, đệ hiểu, chẳng lẽ là hần?" Lạc Tuyết suy nghĩ, một cỗ lạnh ý ập vào lòng, Long Ngạo Thiên, thật sự là người phái người đến giết ta sao? Ha ha ha! Quả nhiên đúng là lòng dạ ác độc! Ta không thể xuống tay được với người, nhưng người lại không một chút lưu tình đối với ta!

Lạc Tuyết cảm tức trong lòng, bờ môi run rẩy, Phong Liệt Diễm cũng trầm xuống, "Đệ nói là Trang Thân Vương?"

"Không phải hần thì còn ai vào đây? Hần không phải phải bảo vệ vương phi mà hần yêu quý sao? Đệ cố tình chắn ngang giữa bọn họ, xem tình cảm của bọn họ vững vàng đến đâu!" Lạc Tuyết mắt phượng nhẹ nhích lên, mở một nụ cười âm lãnh, năm đó hần nghe một câu nói của chính phi, đã đem nàng xuống suối vàng, hiện tại lại muốn bảo vệ chính phi mà giết nàng sao? Long Ngạo Thiên, Thượng Quan Vũ Điện, ông trời sẽ làm mọi chuyện như các người mong muốn ư?

"Vân Thiên, huynh không biết giữa đệ và bọn họ rốt cuộc có ân oán gì, nhưng huynh vẫn cùng đệ tiếp tục, cho đến tâm kết của người được mở ra, lần nữa trở lại cuộc sống vui vẻ." Phong Liệt Diễm không thay đổi nói.

"Phong Đại Ca, cảm ơn huynh!" Lạc Tuyết thật lòng mỉm cười, ánh mắt lại trống rỗng nhìn phương xa, "Cuộc sống vui vẻ dường như rất xa xôi, đệ không nhìn thấy hạnh phúc ở nơi đâu cả? Nếu như cuộc sống đối với đệ mà một mảnh tăm tối, rồi lại để cho đệ ở giữa ranh giới sự sống cái chết gặp được sự công, cuộc đời này không cầu mong gì khác, chỉ hi vọng sau khi tất cả kết thúc, có thể bầu bạn bên cạnh sự công, cùng người sống hết quãng đời còn lại.

"Vân Thiên, đệ không nên suy nghĩ tiêu cực như vậy, trừ sự công của đệ ra, đệ còn có huynh nữa!" Phong Liệt Diễm vội la lên, ánh mắt nóng bỏng, tay chân còn có chút luống cuống nữa.

"Ha ha, Phong Đại Ca, tình huynh đệ của chúng ta, cả cuộc đời này Vân Thiên cũng sẽ không quên! Chúng ta đi thôi!" Lạc Tuyết xoay người lên ngựa, cười yếu ớt nói.

Phong Liệt Diễm gật đầu, bóng đen trong lòng Lạc Tuyết không phải một ngày hai ngày có thể thay đổi, nóng lòng trong một lúc cũng vô dụng thôi. Hai người liền vùng roi tiếp tục đi về phía Cảnh Châu.

Mới qua một ngày đã đến Cảnh Châu, Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm quyết định không vội vàng lên đường, ở một trấn gần đó nghỉ ngơi một đêm. Bởi vì hai người đề phòng nên ở cùng một gian phòng, dĩ nhiên Lạc Tuyết ngủ ở trên giường, Phong Liệt Diễm trải chăn đệm nằm dưới đất.

Nghĩ đến chủ nhân của cuộc ám sát kia cũng đã suy tính toàn diện, như vậy, lần này ám sát thất bại, cũng không để Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm được nghỉ ngơi bao lâu, lại bắt đầu một vòng ám sát mới, lần này chọn thời cơ thích hợp, thừa lúc nửa đêm hai người ngủ sâu, tiến hành tập kích!

Lạc Tuyết bởi vì học y thuật, mê hương từ những tên thích khách kia thổi vào từ cửa sổ đã bị nàng phát hiện, mở mắt, nàng đương nhiên không sợ, nhưng Phong Liệt Diễm sợ rằng đã bị thuốc mê ảnh hưởng, nàng lặng lẽ xuống giường, vô nhẹ vào mặt Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm bừng tỉnh, Lạc Tuyết dùng âm thanh gần như thủ để hai người nghe: "Có thuốc mê, che mũi lại, cẩn thận!"

Phong Liệt Diễm lập tức hiểu, vội làm theo. Một khắc đồng hồ sau, hơn mười bóng đen phá cửa sổ đi vào, dùng kiếm chém một chiếc giường đối diện, một kiếm này chém vào hư không, lập tức quay đầu lại, trong bóng tối hơn mười người thích khách đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, cũng không hốt hoảng, một người dùng hộp quẹt thấp sáng đèn, nhìn về phía chiếc giường, trống rỗng! Cả nhóm người không khỏi kinh hãi, một người cầm đầu lên tiếng hét "Đuổi theo!" ngay tức khắc bọn họ đã chạy ra ngoài, mà Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm đang ngồi trên thân cây giữa quán trọ xem kịch hay!

"Vân Thiên, không nên động thủ ở đây, đợi đến ngày mai đến chỗ không có người giết cũng không muộn, tránh làm bản quán trọ của người ta." Phong

Liệt Diễm cười nhắc nhở.

"Vậy chúng ta ngồi trên cây ngay góc một đêm à?" Lạc Tuyết hỏi ngược lại, nàng còn muốn thoải mái một giấc đấy.

"Chúng ta đòi gian phòng, huynh canh chừng, đệ nghỉ ngơi." Phong Liệt Diễm chờ đến lúc không thấy bóng dáng đám người kia nữa rồi nói, giọng cao một tay lên, nhảy xuống cây, nói.

Lạc Tuyết nhảy xuống theo, "Được, một canh giờ sau huynh gọi đệ dậy, đổi cho huynh nghỉ ngơi."

Hai người buồn bực cố gắng chịu đựng qua một buổi tối, ngày thứ hai, lúc sắp tiến vào Cảnh Châu, nhóm thích khách áo đen đuôi giết Lạc Tuyết đã đứng trước cổng thành chờ hai người!

Nhìn một đám sát thủ đứng cản đường, Lạc Tuyết cười hỏi Phong Liệt Diễm, "Phong Đại Ca, huynh xem chỗ này có phải là một nơi có phong thủy tốt không?"

"Hả? Vậy đệ muốn hỏi ý kiến của bọn họ sao!" Phong Liệt Diễm nhướn mày nhìn một vài đôi mắt lạnh lùng ở đối diện, "Nếu như các ngươi cứ khẳng định muốn tìm được chết, vậy thì chỗ này sẽ là nơi chôn cất các ngươi! Nếu bây giờ các ngươi từ bỏ, thì hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ tha mạng cho bọn ngươi!"

"Đúng là mơ mộng hão huyền! Giết!" Tên cầm đầu cất cao giọng hét lên một tiếng, sát khí nồng nặc ở phía sau tức lập tức đánh về phía của Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm!

Hai người Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm nhìn nhau rồi cảm kiếm chạy về phía bọn họ sát thủ, không có chút cử động nào, còn tự nhiên mà nói chuyện với nhau. "Vân Thiên, lần này ta được luyện tập tay chân rồi. Đệ ở một bên mà nghỉ ngơi đi, chỉ cần nhìn ngựa đấu là được rồi!"

"Được, Phong đại ca, lần này làm phiền huynh vậy!" Lạc Tuyết đồng ý, cưỡi ngựa đứng sang một bên. Thế nhưng chút mục tiêu của bọn sát thủ chủ yếu là công tử cụt tay, cho nên bọn chúng lập tức chia thành hai nhóm tấn công hai người.

"Phong đại ca? Hết cách rồi, bọn họ nhất định phải tới trên chóc tới đệ, làm thế nào đây?" Lạc Tuyết sợ đã thương đến Tuy Phong, cho nên nàng lập tức nhảy xuống lưng ngựa, thân thể nhẹ nhàng tránh né, hỏi ý kiến của Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm một cước đá bay một tên sát thủ, lại chém một nhát tới. Tốc độ quá nhanh, tên sát thủ kia còn chưa kịp đề phòng, thì đã bị một kiếm chém ngang qua bả vai, thanh kiếm trong tay rơi xuống. Phong Liệt Diễm nghe được câu hỏi của Lạc Tuyết thì cười to nói: "Nếu như vậy thì tùy ý đệ. Nếu muốn thì cứ chơi đùa với bọn chúng một chút đi!"

Vì vậy Lạc Tuyết cũng cười to theo, "Hôm nay bản công tử sẽ để cho các ngươi hiểu ra một đạo lý. Không có Kim Cương Toàn, thì bản công tử cũng không phải là đồ sù!"

Lạc Tuyết đương nhiên là có khả năng mới nói ra những lời này; những người này đều là người luyện võ có võ công tương đối bình thường, nhưng cũng sẽ cao hơn một chút, nhưng nếu muốn so sánh với tuyệt thế thần công của nàng thì là một trời một vực. Nếu không thì danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất cao thủ" của Ngọc Trần Tử chẳng phải chỉ là hư danh thôi sao?

Vì vậy Lạc Tuyết mới cười lạnh một tiếng, chưởng ở tay phải thay đổi, đánh tới trước ngực sáu người đang quay quanh nàng. Chưởng này nhìn không có gì lạ, nhưng chủ yếu là dồn nội lực ở bên trên, tấn công liên tục, làm người khác không thể né tránh được. Trường kiếm của sáu người kia căn bản là không hề có tác dụng đối với sự công kích đến vô hình đi vô bóng của Lạc Tuyết. Lần này nàng không có giết bọn sát thủ này, bởi vì nàng còn phải hỏi cho ra kẻ chủ mưu là ai! Cho nên nàng mới đánh vào ngực bọn chúng trước sau thuận thế nắm chúng lên rồi ném sang một bên, rất nhanh sáu người đã xếp thành một bức tường người.

"Vân Thiên, cộng thêm phần của ta nữa!" Phong Liệt Diễm nhìn bức tường người bên này, bật cười nói, nói xong liền dùng một kiếm chém vào y phục của một tên ở sau lưng. Đánh chém tới đây, hơn mười người toàn bộ đều được chặt thành một đồng, so với cục diện kia càng trắng lẹ hơn!

Những sát thủ này đều bị thương không giống nhau, giờ phút này mấy người bị đặt ở dưới cùng đang nghe răng kêu đau, nhưng những người cũng không lên tiếng cầu xin tha thứ!

Phong Liệt Diễm cất trường kiếm đi, thu hồi vẻ mặt vui đùa, con ngươi khát máu quét qua mấy người liên quan, cực kỳ lạnh lùng mà nói: "Nói! Các ngươi là ai? Bị ai sai khiến mà đuôi giết công tử cụt tay? Còn nữa trước đó tại sao không động thủ, chờ lúc ở phủ Nghiêm Trữ mới bắt đầu theo dõi chúng ta?"

Một đám sát thủ đối với sự ép hỏi của Phong Liệt Diễm đều không trả lời, Phong Liệt Diễm tức giận nói: "Các ngươi cho rằng không nói, thì chủ tử của các ngươi sẽ bỏ qua cho các ngươi sao? Các ngươi hành động thất bại, sẽ có kết quả gì, trong lòng các ngươi tự biết rõ! Nếu như các ngươi nói rõ, Bản công tử có thể làm chủ mà thả các ngươi, như thế nào?"

Rất cuộc những lời này lại làm cho nhóm sát thủ lên tiếng, nhưng mà, "Ngươi giết chúng ta đi! Hai vị công tử võ công cao cường, chúng ta hôm nay thua ở trong tay hai vị, tâm phục khẩu phục! Nhưng chúng ta tuyệt sẽ không tiết lộ chuyện của chủ nhân, nếu không thì người nhà của chúng ta cũng sẽ đi theo chúng ta!"

Lạc Tuyết càng nghe càng giận, nàng thật không ngờ Long Ngao Thiên lại có lòng dạ độc ác đến vậy, thay vì để cả nhà của mấy tên hắc ý nhân này chết trong tay của hắn, không bằng để nàng giết họ! Lạc Tuyết suy nghĩ một lúc, rồi dùng một chưởng đánh về hướng đồng người hắc ý nhân đang chất

chồng, nàng dùng mười phần công lực, toàn bộ đều mất mạng. Máu chảy dài ra đất, nhìn rất đáng sợ, Phong Liệt Diễm chắc lưỡi thở dài nói: "Vân Thiên, một chương này thật sự là quá lợi hại, nhưng cũng quá độc ác rồi!"

"Độc ác sao? Chết một người dù sao cũng hơn chết cả nhà là được rồi!" Lạc Tuyết lạnh lùng ném ra một câu nói, người hiền hay bị bắt nạt là chuyện nàng sớm đã gặp qua, không độc ác không được? Huống chi những tên sát thủ này sớm muộn gì cũng phải chết, nàng giữ lại để cho chủ nhân của bọn họ xuống tay sao?

Thấy Lạc Tuyết leo lên ngựa, Phong Liệt Diễm cũng bận rộn mà nhảy lên ngựa của hắn, nói: "Vân Thiên, ngươi biết ta không có ý này. Ta không muốn trong lòng ngươi tràn ngập khí hận quá sâu, ta sợ sẽ có một ngày ngươi làm chính mình bị thương!"

Lạc Tuyết không để ý tới, giục ngựa chạy đi; sắc mặt của Phong Liệt Diễm có chút đen, cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ đành phải đuổi theo.

Cảnh Châu vẫn phồn vinh như trước kia, nhưng rõ ràng là người tăng nhanh hơn nhiều. Nhìn y phục họ mặc, phần lớn đều là nhân sĩ giang hồ, hắc bạch lưỡng đạo đều có. Lạc Tuyết tới Cảnh Châu một chuyến, không phải là hành y cứu người, ý đức cao thượng, được người ca tụng là đại phu. Điều thứ nhất, nàng nghĩ "Nghịch Kiếm Các" Lăng Quân Diệp rất phiền phức, tránh cho việc mỗi ngày người của Lăng Quân Diệp đều đi tìm nàng; điều thứ hai, nàng còn phải lợi dụng đám người cầu cạnh nàng, đi quấy rối Thượng Quan Vũ Diệp !

Khi Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm đi vào bên trong thành Cảnh Châu, rất nhanh liền dẫn tới sự xôn xao! Không ít người nhận ra Phong Liệt Diễm, còn Lạc Tuyết thì từng tỷ võ cầu hôn ở nhà Nam Cung, làm ra chuyện kinh thiên động địa; cho dù lúc ấy chưa ai từng thấy qua, nhưng nghe nói đáng vẻ bên ngoài của nàng không giống với người thường. Vì vậy hai người ở trước mặt đi với nhau, thì lập tức làm cho mọi người xôn xao!

Một người mất một cánh tay, y phục màu trắng, bên hông có thêm ngọc tiêu, dung nhan có một không hai, hơi thở tà tử, không phải là công tử cự tay, thì là ai?

Tin tức rất nhanh truyền ra ngoài, người càng tới càng nhiều, vây ở phía trước hai con ngựa, cao giọng hét to, Lạc Tuyết chau mày lại nhìn về phía Phong Liệt Diễm, sao nhiều người vậy? Phong Liệt Diễm cho nàng một ánh mắt yên tâm, sau đó thì ôm quyền với mọi người, cất cao giọng nói: "Chư vị yên lặng một chút! Tại hạ Phong Liệt Diễm của Liệt Diễm Sơn Trang, bên cạnh ta chính là vị mà mọi người muốn gặp Vân Hận Thiên - Vân công tử. Nhưng là mấy ngày gần đây bởi vì lên đường gấp rút, bây giờ cả người và ngựa đều kiệt sức, hơn nữa chúng ta bây giờ muốn đi thăm hỏi bằng hữu trước, cho nên thứ lỗi không thể cùng chư vị tụ họp. Hai ngày sau, chư vị có chuyện muốn tìm Vân công tử thì xin mời tới tổng đà Lạc Lâm Tây Nam, như thế nào?"

Phong Liệt Diễm dứt lời, Lạc Tuyết cũng gật đầu một cái, trong những người này phần lớn là xem náo nhiệt, trước mặt có bao nhiêu người muốn nghị sự? Mọi người nghe thấy thiếu trang chủ của Liệt Diễm Sơn Trang lên tiếng, Vân Hận Thiên cũng đồng ý, chỉ đành phải tránh ra tạo một con đường, "Chúng ta nhất định sẽ tuân thủ ước hẹn hai ngày sau. Phong công tử, Vân công tử, xin mời!"

Phong Liệt Diễm dẫn đầu đi về hướng Nghịch Kiếm Các, Lạc Tuyết theo sát phía sau. Chờ bọn họ đến bên ngoài cửa lớn của Nghịch Kiếm Các, thì đã nhìn thấy Lăng Quân Diệp dẫn theo mấy tên thủ hạ đang đứng chờ từ sớm. Phong Liệt Diễm làm một động tác xinh đẹp xuống ngựa, sau đó cười to, "Lăng huynh, tại sao lại tự mình ra đoán vậy? Nếu vậy thì lần sau ngươi tới Liệt Diễm Sơn Trang, ta cũng phải tự đến chân núi đón ngươi rồi!"

"Ta không phải tới đón ngươi nhé! Hừ! Chào cũng không chào, nói đi là đi. Tại sao vào lúc này lại đi cùng một chỗ với Vân huynh đệ rồi hả?" Lăng Quân Diệp trừng mắt liếc Phong Liệt Diễm, tức giận nói xong, thì nhìn Lạc Tuyết bước xuống ngựa, "Vân huynh đệ, đã lâu không gặp? Mời vào bên trong ngồi!"

Lạc Tuyết gật đầu, vừa muốn xuống ngựa, thì nghe thấy bên trong cửa lớn truyền tới một âm thanh thanh thúy dễ nghe, "Vân đại ca? Có phải Vân đại ca tới hay không?" Đang nói chuyện, thì có một nữ tử từ vội vàng chạy ra, cả người mặc một bộ y phục màu vàng nhạt bằng sa mỏng. Đáng vẻ làm cho người khác phải yêu thương, Lạc Tuyết ngược mắt nhìn lên, Lăng Băng Nguyệt?

Lăng Băng Nguyệt vội vàng chạy tới bên cạnh con ngựa của Lạc Tuyết, cực kỳ kinh hí mà nói: "Vân đại ca, thật sự là huynh? Ta đợi huynh rất lâu rồi! Đáng tiếc đại ca lại không cho ta đi tìm huynh!"

Lạc Tuyết bất đắc dĩ mà tròn mắt một cái, mới vừa thoát khỏi một Nam Cung Nhược Lan, tại sao lại có nhiều Lăng Băng Nguyệt tới vậy? Nhìn thấu sự buồn bực của Lạc Tuyết, Lăng Quân Diệp vội ho hai tiếng, ám chỉ với muội muội mình: "Băng Nguyệt, không được vô lễ! Muội đứng ở đó, vậy Vân huynh đệ xuống ngựa thế nào?"

Phong Liệt Diễm cũng kịp thời lên tiếng nói: "Băng Nguyệt, không để ý tới Phong đại ca à?". Lăng Băng Nguyệt chỉ đành phải xoay người lại nhìn về phía Phong Liệt Diễm, "Phong đại ca thật xin lỗi, muội . . . . . nhất thời kích động, cho nên. . . . ."

Lạc Tuyết xuống ngựa, đứng ở một bên, nhìn Phong Liệt Diễm đùa với Lăng Băng Nguyệt. "Kích động? Ồ, Băng Nguyệt cũng chỉ gặp lại một người Vân đại ca mà kích động à? Vậy chẳng phải Phong đại ca bị bề mặt rồi sao?"

"Không phải vậy, Phong đại ca, Băng Nguyệt không phải là ý này! Ai nha!" Lăng Băng Nguyệt giải thích có chút không mạch lạc, dứt khoát trực tiếp kéo cùi chỏ Lạc Tuyết nói: "Vân đại ca, huynh coi Phong Đại ca và đại ca đều khi dễ ta!"

Trời! Không còn gì để nói! Ba nam nhân cùng nhau lắc đầu, bước vào trong cửa lớn của Sơn Trang.

Phòng ăn, rượu và thức ăn đã chuẩn bị tốt, Lăng Quân Diệp mời Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm ngồi xuống. Băng Nguyệt tiểu thư thì không cần sắp xếp, nàng ta đã tự mình ngồi vào bên cạnh Lạc Tuyết rồi, vào lúc này cho dù Lăng Quân Diệp có dựng râu tròn mắt cũng không hề có tác dụng. Lăng Băng Nguyệt nghịch ngợm làm cái mặt quỷ, há hê mà nháy đôi mắt đẹp, từ lần trước nàng đã xác định, đại ca rất là nhân nhượng Vân Hận Thiên, cho nên, vào lúc này nàng mới có lá gan mà phản kháng !

"Được rồi, Lăng huynh, để cho Băng Nguyệt tiểu thư ngồi ở đây đi." Lạc Tuyết nhìn Lăng Quân Diệp vô cùng tức giận, đành phải mở miệng nói, làm cho Lăng Quân Diệp oán hận mà khoát tay nói: "Vân huynh đệ, kể từ khi đệ rời khỏi Nghịch Kiếm Các, nha đầu này ngày ngày chỉ hỏi ta, chừng nào thì người sẽ trở lại đây? Ha ha, đại ca ta đây đã không quản được nữa rồi!"

"Lăng huynh, ta muốn hỏi là huynh có phải người đưa Nam Cung tiểu thư trở về chưa?" Lạc Tuyết nhàn nhạt hỏi.

"Đó là đương nhiên! Chuyện Vân huynh đệ đã giao cho ta, Lăng mỗ sao có thể sơ sót được? Ha ha, ba người huynh đệ chúng ta trước cạn một ly nào! Vì lần đầu tiên chúng ta tụ họp chung một chỗ, cạn!" Lăng Quân Diệp hào khí giờ ly rượu lên trước mặt nói.

"Còn có muối. Muối cũng muốn uống!" Lăng Băng Nguyệt cướp lấy một ly rượu bùng lên nói.

"Hả? Vậy đệ muốn hỏi ý kiến của bọn họ sao?" Phong Liệt Diễm như rồng mây nhìn một vài đôi mắt lạnh lùng ở đối diện, "Nếu như các người cứ khẳng khái muốn tìm được chết, vậy thì chỗ này sẽ là nơi chôn cất các người! Nếu bây giờ các người từ bỏ, thì hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ tha mạng cho bọn người!"

"Đúng là mơ mộng hảo huyền! Giết!" Tên cầm đầu cất cao giọng hét lên một tiếng, sát khí nồng nặc ở phía sau tức lập tức đánh về phía của Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm!

Hai người Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm nhìn nhau rồi cầm kiếm chạy về phía bọn họ sát thủ, không có chút cử động nào, còn tự nhiên mà nói chuyện với nhau. "Vân Thiên, lần này ta được luyện tập tay chân rồi. Đệ ở một bên mà nghỉ ngơi đi, chỉ cần nhìn ngựa đấu là được rồi!"

"Được, Phong đại ca, lần này làm phiền huynh vậy!" Lạc Tuyết đồng ý, cỡi ngựa đứng sang một bên. Thế nhưng chút mục tiêu của bọn sát thủ chủ yếu là công từ cụt tay, cho nên bọn chúng lập tức chia thành hai nhóm tấn công hai người.

"Phong đại ca? Hết cách rồi, bọn họ nhất định phải tới trêu chọc tới đệ, làm thế nào đây?" Lạc Tuyết sợ hãi thương đến Tùy Phong, cho nên nàng lập tức nhảy xuống lưng ngựa, thân thể nhẹ nhàng tránh né, hỏi ý kiến của Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm một cước đá bay một tên sát thủ, lại chém một nhát tới. Tốc độ quá nhanh, tên sát thủ kia còn chưa kịp đề phòng, thì đã bị một kiếm chém ngang qua bả vai, thanh kiếm trong tay rơi xuống. Phong Liệt Diễm nghe được câu hỏi của Lạc Tuyết thì cười to nói: "Nếu như vậy thì tùy ý đệ. Nếu muốn thì cứ chơi đùa với bọn chúng một chút đi!"

Vì vậy Lạc Tuyết cũng cười to theo, "Hôm nay bản công tử sẽ để cho các người hiểu ra một đạo lý. Không có Kim Cương Toàn, thì bản công tử cũng không phải là đồ sù!"

Lạc Tuyết đương nhiên là có khả năng mới nói ra những lời này; những người này đều là người luyện võ có võ công tương đối bình thường, nhưng cũng sẽ cao hơn một chút, nhưng nếu muốn so sánh với tuyệt thế thân công của nàng thì là một trời một vực. Nếu không thì danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất cao thủ" của Ngọc Trần Tử chẳng phải chỉ là hư danh thôi sao?

Vì vậy Lạc Tuyết mới cười lạnh một tiếng, chưởng ở tay phải thay đổi, đánh tới trước ngực sáu người đang quay quanh nàng. Chưởng này nhìn không có gì lạ, nhưng chủ yếu là dồn nội lực ở bên trên, tấn công liên tục, làm người khác không thể né tránh được. Trường kiếm của sáu người kia căn bản là không hề có tác dụng đối với sự công kích đến vô hình đi vô bóng của Lạc Tuyết. Lần này nàng không có giết bọn sát thủ này, bởi vì nàng còn phải hỏi cho ra kẻ chủ mưu là ai! Cho nên nàng mới đánh vào ngực bọn chúng trước sau thuận thế nắm chúng lên rồi ném sang một bên, rất nhanh sáu người đã xếp thành một bức tường người.

"Vân Thiên, cộng thêm phần của ta nữa!" Phong Liệt Diễm nhìn bức tường người bên này, bật cười nói, nói xong liền dùng một kiếm chém vào y phục của một tên ở sau lưng. Đánh chém tới đây, hơn mười người toàn bộ đều được chặt thành một đồng, so với cục diện kia càng trắng lẹ hơn!

Những sát thủ này đều bị thương không giống nhau, giờ phút này mấy người bị đặt ở dưới cùng đang nghe răng kêu đau, nhưng những người cũng không lên tiếng cầu xin tha thứ!

Phong Liệt Diễm cất trường kiếm đi, thu hồi vẻ mặt vui đùa, con ngươi khát máu quét qua mấy người liên quan, cực kỳ lạnh lùng mà nói: "Nói! Các người là ai? Bị ai sai khiến mà đuổi giết công tử cụt tay? Còn nữa trước đó tại sao không động thủ, chờ lúc ở phủ Nghiêm Trữ mới bắt đầu theo dõi chúng ta?"

Một đám sát thủ đối với sự ép hỏi của Phong Liệt Diễm đều không trả lời, Phong Liệt Diễm tức giận nói: "Các người cho rằng không nói, thì chủ tử của các người sẽ bỏ qua cho các người sao? Các người hành động thất bại, sẽ có kết quả gì, trong lòng các người tự biết rõ! Nếu như các người nói rõ, Bản công tử có thể làm chủ mà thả các người, như thế nào?"

Rốt cuộc những lời này lại làm cho nhóm sát thủ lên tiếng, nhưng mà, "Người giết chúng ta đi! Hai vị công tử võ công cao cường, chúng ta hôm nay thua ở trong tay hai vị, tâm phục khẩu phục! Nhưng chúng ta tuyệt sẽ không tiết lộ chuyện của chủ nhân, nếu không thì người nhà của chúng ta cũng sẽ đi theo chúng ta!"

Lạc Tuyết càng nghe càng giận, nàng thật không ngờ Long Ngao Thiên lại có lòng dạ độc ác đến vậy, thay vì để cả nhà của mấy tên hắc ý nhân này chết trong tay của hắn, không bằng để nàng giết họ! Lạc Tuyết suy nghĩ một lúc, rồi dùng một chưởng đánh về hướng đồng người hắc ý nhân đang chất chồng, nàng dùng mười phần công lực, toàn bộ đều mất mạng. Máu chảy dài ra đất, nhìn rất đáng sợ, Phong Liệt Diễm chắc lưỡi thờ dãi nói: "Vân Thiên, một chưởng này thật sự là quá lợi hại, nhưng cũng quá độc ác rồi!"

"Độc ác sao? Chết một người dù sao cũng hơn chết cả nhà là được rồi!" Lạc Tuyết lạnh lùng ném ra một câu nói, người hiền hay bị bắt nạt là chuyện nàng sớm đã gặp qua, không độc ác không được? Huống chi những tên sát thủ này sớm muộn gì cũng phải chết, nàng giữ lại để cho chủ nhân của bọn họ xuống tay sao?

Thấy Lạc Tuyết leo lên ngựa, Phong Liệt Diễm cũng bận rộn mà nhảy lên ngựa của hắn, nói: "Vân Thiên, người biết ta không có ý này. Ta không muốn trong lòng người tràn ngập khí hận quá sâu, ta sợ sẽ có một ngày người làm chính mình bị thương!"

Lạc Tuyết không để ý tới, giục ngựa chạy đi, sắc mặt của Phong Liệt Diễm có chút đen, cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ đành phải đuổi theo.

Cảnh Châu vẫn phồn vinh như trước kia, nhưng rõ ràng là người tăng nhanh hơn nhiều. Nhìn y phục họ mặc, phần lớn đều là nhân sĩ giang hồ, hắc bạch lưỡng đạo đều có. Lạc Tuyết tới Cảnh Châu một chuyến, không phải là hành y cứu người, y đức cao thượng, được người ca tụng là đại phu. Điều thứ nhất, nàng nghĩ "Nghịch Kiếm Các" Lăng Quân Diệp rất phiền phức, tránh cho việc mỗi ngày người của Lăng Quân Diệp đều đi tìm nàng; điều thứ hai, nàng còn phải lợi dụng đám người cầu cạnh nàng, đi quấy rối Thượng Quan Vũ Diệp !

Khi Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm đi vào bên trong thành Cảnh Châu, rất nhanh liền dẫn tới sự xôn xao! Không ít người nhận ra Phong Liệt Diễm, còn Lạc Tuyết thì từng tỷ vô cầu hôn ở nhà Nam Cung, làm ra chuyện kinh thiên động địa, cho dù lúc ấy chưa ai từng thấy qua, nhưng nghe nói đáng vẻ bên ngoài của nàng không giống với người thường. Vì vậy hai người ở trước mặt đi với nhau, thì lập tức làm cho mọi người xôn xao!

Một người mất một cánh tay, y phục màu trắng, bên hông có thêm ngọc tiêu, dung nhan có một không hai, hơi thở tà tử, không phải là công tử cụt tay, thì là ai?

Tin tức rất nhanh truyền ra ngoài, người càng tới càng nhiều, vây ở phía trước hai con ngựa, cao giọng hét to, Lạc Tuyết chau mày lại nhìn về phía Phong Liệt Diễm, sao nhiều người vậy? Phong Liệt Diễm cho nàng một ánh mắt yên tâm, sau đó thì ôm quyền với mọi người, cất cao giọng nói: "Chư vị yên lặng một chút! Tại hạ Phong Liệt Diễm của Liệt Diễm Sơn Trang, bên cạnh ta chính là vị mà mọi người muốn gặp Vân Hận Thiên - Vân công tử. Nhưng là mấy ngày gần đây bởi vì lên đường gấp rút, bây giờ cả người và ngựa đều kiệt sức, hơn nữa chúng ta bây giờ muốn đi thăm hỏi bằng hữu trước, cho nên thứ lỗi không thể cùng chư vị tụ họp. Hai ngày sau, chư vị có chuyện muốn tìm Vân công tử thì xin mời tới tổng đà Lạc Lâm Tây Nam, như thế nào?"

Phong Liệt Diễm dứt lời, Lạc Tuyết cũng gật đầu một cái, trong những người này phần lớn là xem náo nhiệt, trước mặt có bao nhiêu người muốn nghị sự? Mọi người nghe thấy thiếu trang chủ của Liệt Diễm Sơn Trang lên tiếng, Vân Hận Thiên cũng đồng ý, chỉ đành phải tránh ra tạo một con đường, "Chúng ta nhất định sẽ tuân thủ ước hẹn hai ngày sau. Phong công tử, Vân công tử, xin mời!"

Phong Liệt Diễm dẫn đầu đi về hướng Nghịch Kiếm Các, Lạc Tuyết theo sát phía sau. Chờ bọn họ đến bên ngoài cửa lớn của Nghịch Kiếm Các, thì đã nhìn thấy Lăng Quân Diệp dẫn theo mấy tên thủ hạ đang đứng chờ từ sớm. Phong Liệt Diễm làm một động tác xinh đẹp xuống ngựa, sau đó cười to, "Lăng huynh, tại sao lại tự mình ra đoán vậy? Nếu vậy thì lần sau người tới Liệt Diễm Sơn Trang, ta cũng phải tự đến chân núi đón người rồi!"

"Ta không phải tới đón người nhé! Hừ! Chào cũng không chào, nói đi là đi. Tại sao vào lúc này lại đi cùng một chỗ với Vân huynh đệ rồi hả?" Lăng Quân Diệp trừng mắt liếc Phong Liệt Diễm, tức giận nói xong, thì nhìn Lạc Tuyết bước xuống ngựa, "Vân huynh đệ, đã lâu không gặp? Mời vào bên trong ngồi!"

Lạc Tuyết gật đầu, vừa muốn xuống ngựa, thì nghe thấy bên trong cửa lớn truyền tới một âm thanh thanh thúy dễ nghe, "Vân đại ca? Có phải Vân đại ca tới hay không?" Đang nói chuyện, thì có một nữ tử vội vàng chạy ra, cả người mặc một bộ y phục màu vàng nhạt bằng sa mỏng. Đáng vẻ làm cho người khác phải yêu thương, Lạc Tuyết ngước mắt nhìn lên, Lăng Băng Nguyệt?

Lăng Băng Nguyệt vội vàng chạy tới bên cạnh con ngựa của Lạc Tuyết, cực kỳ kinh hi mà nói: "Vân đại ca, thật sự là huynh? Ta đợi huynh rất lâu rồi! Đáng tiếc đại ca lại không cho ta đi tìm huynh!"

Lạc Tuyết bất đắc dĩ mà trợn mắt một cái, mới vừa thoát khỏi một Nam Cung Nhục Lan, tại sao lại có nhiều Lăng Băng Nguyệt tới vậy? Nhìn thấu sự buồn bực của Lạc Tuyết, Lăng Quân Diệp vội ho hai tiếng, ám chỉ với muội muội mình: "Băng Nguyệt, không được vô lễ! Muội đứng ở đó, vậy Vân huynh đệ xuống ngựa thế nào?"

Phong Liệt Diễm cũng kịp thời lên tiếng nói: "Băng Nguyệt, không để ý tới Phong đại ca à?". Lăng Băng Nguyệt chỉ đành phải xoay người lại nhìn về phía Phong Liệt Diễm, "Phong đại ca thật xin lỗi, muội. . . . . nhất thời kích động, cho nên. . . . ."

Lạc Tuyết xuống ngựa, đứng ở một bên, nhìn Phong Liệt Diễm đùa với Lăng Băng Nguyệt. "Kích động? Ồ, Băng Nguyệt cũng chỉ gặp lại một người Vân đại ca mà kích động à? Vậy chẳng phải Phong đại ca bị bề mặt rồi sao!"

"Không phải vậy, Phong đại ca, Băng Nguyệt không phải là ý này! Ai nha!" Lăng Băng Nguyệt giải thích có chút không mạch lạc, dứt khoát trực tiếp kéo cùi chò Lạc Tuyết nói: "Vân đại ca, huynh coi Phong Đại ca và đại ca đều khi dễ ta!"

Trời! Không còn gì để nói! Ba nam nhân cùng nhau lắc đầu, bước vào trong cửa lớn của Sơn Trang.

Phòng ăn, rượu và thức ăn đã chuẩn bị tốt, Lăng Quân Diệp mời Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm ngồi xuống. Băng Nguyệt tiểu thư thì không cần sắp xếp, nàng ta đã tự mình ngồi vào bên cạnh Lạc Tuyết rồi, vào lúc này cho dù Lăng Quân Diệp có dựng râu trợn mắt cũng không hề có tác dụng. Lăng Băng Nguyệt nghịch ngợm làm cái mặt quỷ, há hê mà nháy đôi mắt đẹp, từ lần trước nàng đã xác định, đại ca rất là nhân nhượng Vân Hận Thiên, cho nên, vào lúc này nàng mới có lá gan mà phản kháng !

"Được rồi, Lăng huynh, để cho Băng Nguyệt tiểu thư ngồi ở đây đi." Lạc Tuyết nhìn Lăng Quân Diệp vô cùng tức giận, đành phải mở miệng nói, làm cho Lăng Quân Diệp oán hận mà khoát tay nói: "Vân huynh đệ, kể từ khi đệ rời khỏi Nghịch Kiếm Các, nha đầu này ngày ngày chỉ hỏi ta, chừng nào thì

ngươi sẽ trở lại đây? Ha ha, đại ca ta đây đã không quản được nữa rồi !"

"Lăng huynh, ta muốn hỏi là huynh có phải người đưa Nam Cung tiểu thư trở về chưa?" Lạc Tuyết nhàn nhạt hỏi.

"Đó là đương nhiên! Chuyện Vân huynh đệ đã giao cho ta, Lăng mỗ sao có thể sơ sót được? Ha ha, ba người huynh đệ chúng ta trước cạn một ly nào! Vì lần đầu tiên chúng ta tụ họp chung một chỗ, cạn!" Lăng Quân Diệp hào khí giờ ly rượu lên trước mặt nói.

"Còn có muối. Muối cũng muốn uống!" Lăng Băng Nguyệt cướp lấy một ly rượu bùng lên nói.

Phong Liệt Diễm cười to nói:"Ha ha ha, Lăng huynh, ta thấy huynh nên nhanh chóng gọn gàng linh hoạt, mà tìm cho Băng Nguyệt một tướng công lợi hại, để giúp huynh trông nom đi!"

Phong Liệt Diễm lời vừa nói ra này, thì cả hai người nam nhân đồng thời cười to lên. Khóe miệng Lạc Tuyết cũng khẽ cười, gương mặt Lăng Băng Nguyệt đỏ bừng, gắt giọng nói: "Miệng của Phong đại ca thật là xấu, huynh lớn tuổi hơn ta nhiều như vậy, nên tìm cho huynh một phu nhân lợi hại trước đi!"

"Xi!" Phong Liệt Diễm ngưng cười, ba người cùng ly, vừa mới uống một ngụm rượu vào trong miệng, liền bị những lời nói của lăng Băng Nguyệt làm cho phun ra! "Nha đầu ngươi! Khụ khụ. . . . . Khụ khụ. . . . ." Lăng Quân Diệp giúp đỡ Phong Liệt Diễm vỗ lưng, trong miệng vẫn không quên "dạy dỗ" muối muối mình: "Băng Nguyệt muối không nên nói vậy, muối muốn Phong đại ca tìm một phu nhân lợi hại trở về nhà sao? Vậy chẳng phải là muốn hấn bị người khác khi dễ tới chết à?"

"Hai huynh muối các ngươi, không cần một hất vừa quát! Ta thấy người ngoài như ta bị đánh chết cũng sẽ không ai tin, đường đường là Lục Lâm tông đã chủ đại danh đình đình luôn máu lạnh vô tình? Thế mà ở trước mặt ta lại thay đổi thành người khác như vậy?" Phong Liệt Diễm thờ dõc, tức giận nói.

"Ha ha, đến địa bàn của tiểu tử ta thì ngươi nên bị ta khi dễ, Vân huynh đệ ngươi nói có phải không?" Lăng Quân Diệp đưa mắt nhìn Phong Liệt Diễm, sau đó dùng ánh mắt nặng nề nhìn Lạc Tuyết.

Miệng Lạc Tuyết đang nhai đồ ăn, trả lời như ông nói gà bà nói vịt: "Thức ăn này làm ngon thật! Các người không đói bụng sao?"

"Vân đại ca, ta giúp huynh gấp thức ăn!" Lăng Băng Nguyệt nghe thấy lời này liền vội vàng gấp thức ăn vào trong chén Lạc Tuyết. Kết quả là không bao lâu thì cái chén như một ngọn núi nhỏ rồi, Lạc Tuyết khẽ nhú mày, "Lăng cô nương đừng như vậy. Vân Hận Thiên không có thói quen này, chỉ đành cáo từ thôi!"

"Không được!" Ba người đang ngồi nghe Lạc Tuyết nói như vậy, thì vội vàng cùng nhau la lên.

"Vân Thiên, tính tình của nha đầu Băng Nguyệt không phải ngươi không biết, ngươi không cần so đo với nàng?" Phong Liệt Diễm nói.

"Chỉ là nha đầu này gặp lại ngươi nên quá nhiệt tình thôi. Vân huynh đệ không cần để ở trong lòng!" Lăng Quân Diệp bắt đầu dĩ nói, nghe được Vân Hận Thiên muốn đi, thì hấn có chút nóng nảy. Băng Nguyệt ngày ngày mong đợi Vân Hận Thiên tới Cảnh Châu, chẳng phải hấn cũng hi vọng sao?

"Vân đại ca, thật xin lỗi, ta. . . . ." Băng Nguyệt ngượng ngùng đỏ mặt, Lạc Tuyết không ngờ nàng thuận miệng nói có một câu, thì bọn họ lại để ý như vậy. Cho nên nàng liền đứng dậy uống một ly rượu, mỉm cười nói: "Phong Đại ca, Lăng huynh, Băng Nguyệt cô nương, vừa rồi chỉ là nói đùa, ta không đi, các người cứ yên tâm đi."

"Vân Thiên, ngươi làm ta giật cả mình." Phong Liệt Diễm híp mắt, nói nhỏ, Lăng Quân Diệp trong lòng cả kinh, hai người cùng nhau tới nơi này. Trước đó Phong Liệt Diễm không chào mà biệt, đi tìm Vân Hận Thiên, vậy quan hệ của bọn họ có phải trở nên rất thân thiết rồi không? Phong Liệt Diễm hình như. . . . . Rất để ý tới Vân Hận Thiên?

Lăng Quân Diệp bị nội tâm của chính mình quá nhiều, sắc mặt âm trầm, bùng ly rượu lên uống mạnh vào, làm cho ba người còn lại cũng không hiểu rõ tại sao. Lạc Tuyết cho rằng mình mới vừa chọc giận Lăng Quân Diệp, nàng cũng không có gì đáng nói, cho dù thế nào đi nữa thì nàng và hấn cũng không phải là chỗ thân quen, lời giải thích vừa rồi chẳng lẽ không đủ thành khẩn hay sao? Đi thì đi, sắc mặt trở nên âm trầm thì có cái gì tốt, Lạc Tuyết hơi nhú mày, nói với Lăng Quân Diệp:"Mối tình của tông đã chủ hôm nay, Vân mỗ xin đa tạ. Vân mỗ còn có chuyện khác, xin đi trước."

Lạc Tuyết nói xong thì nhanh chân đi ra ngoài, để tránh cho Phong Liệt Diễm đuổi theo nàng quyết định thi triển kinh công rồi đi. Ba người Phong Liệt Diễm, Lăng Quân Diệp còn có Lăng Băng Nguyệt vừa mới nghe rõ, còn chưa kịp nói gì, thì Lạc Tuyết đã đi đến cửa chính, "Vân Thiên?" "Vân đại ca?" Tiếng của ba người la lên, nhưng người đã không thấy đâu.

"Chuyện gì đã xảy ra? Không phải nói là không đi sao?" Lăng Quân Diệp nhú mày không hiểu nói.

"Đại ca, đều tại huynh! Dáng vẻ hung ác mới vừa rồi của huynh, không nói câu nào, chỉ một mình điên cuồng mà uống rượu, nhất định là Vân đại ca hiểu lầm rồi!" Lăng Băng Nguyệt thở phì phò lên án Lăng Quân Diệp.

"Đáng chết! Ta không phải có ý này?" Lăng Quân Diệp tức giận nắm một quyền nắm lên trên bàn.

"Thực ra lòng của Vân Thiên cực kỳ yếu ớt, hấn luôn dùng sự lạnh lùng để che giấu sự yếu ớt và lo lắng của mình. Ngươi không biết thôi, hấn chỉ cần hơi cảm thấy có một chút tổn thương, thì cả người sẽ như bị gai đâm, cho nên, hấn nhất định cho là bởi vì hấn ở lại nên ngươi mới giận dữ." Phong Liệt Diễm nhìn phương hướng Lạc Tuyết rồi đi, tự lẩm bầm."Ta đi tìm hấn trở về."

"Diễm, để cho ta đi, ta đi giải thích cho hần nghe." Lăng Quân Diệp nghe Phong Liệt Diễm nói xong, thì liền nghĩ đến cái tay bị cụt kia, vội vàng nói, xong rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Lạc Tuyết không biết đi chỗ nào, cho nên mới đi dạo loạn xạ ở trong rừng. Tính toán từng này, thì ước hẹn một tháng với Lạc Hải cũng đã qua nửa tháng rồi, chờ chuyện ở Cảnh Châu kết thúc, nàng nên trở về thành Uyển An thôi. Lần này bọn họ chắc chắn sẽ phải trọng binh và cao thủ canh giữ "Thanh Tâm các"? Ha ha, có thể chống đỡ nổi Lạc Hải, nhưng có thể ngăn cản được nàng sao? Lạc Tuyết không khỏi cười lạnh.

"Vân huynh đệ? Vân huynh đệ?" Lạc Tuyết nghe được từ xa truyền tới tiếng quát tháo. Dừng bước, xoay người lại, nhìn về hướng nàng chạy tới thì phát hiện Lăng Quân Diệp đang chạy lại.

"Lăng tổng đã chủ có chuyện gì sao?" Lạc Tuyết mở miệng hỏi.

"Vân Thiên, cho ta gọi ngươi là Vân Thiên giống Phong Liệt Diễm đi, gọi như vậy nghe đơn giản một chút. Ha ha, ngươi không thể đi, chân trước ngươi vừa đi, chân sau Băng Nguyệt liền chìa vào lỗ mũi của ta mà la mắng. Cho nên ngươi phải trở về." Lăng Quân Diệp rất ít khi nói lời dịu dàng với người khác, trên đường tìm tới đây đã suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lại âm thầm mà nói thành như vậy, quả nhiên là Lạc Tuyết nhú mày lại.

"Nếu đã như vậy thì Vân Thiên càng không thể trở về." Lạc Tuyết nói, nha đầu kia giống như Nam Cung Nhượng Lan, càng ngày càng quẩn lấy nàng. Thì ra họ đều coi nàng là công tử tào nhả rồi à, cho nên nàng muốn bắt đầu trốn tránh.

"Vân Thiên? Mặc dù thời gian Lăng mỗ và ngươi tới lui không có nhiều như Diễm, nhưng mà Lăng mỗ cũng là thật lòng thành ý, mới vừa là hiểu lầm, ngươi cũng không cần tức giận. Diễm và Băng Nguyệt vẫn chờ đấy." Lăng Quân Diệp không biết nguyên nhân lo lắng của Lạc Tuyết, chỉ suy đoán mà nói.

"Không phải, Lăng huynh đừng nói như vậy. Vân Thiên cũng sẽ yên lòng, sẽ không tức giận với người nữa, nhưng mà . . . . . Nhưng mà, về Băng Nguyệt cô nương, Vân Thiên thật sự. . . . ." Lạc Tuyết không biết nên nói thế nào mới phải, nhưng là Lăng Quân Diệp lại hiểu, hần cười nói: "Ta hiểu rõ mà, Băng Nguyệt thích ngươi, nhưng ngươi đã có Nam Cung tiểu thư rồi?"

"Không phải, ài! Ai cũng không có, ta sẽ không thích bất kỳ một nữ nhân nào!" Lạc Tuyết có nỗi khổ khó nói, gương mặt nhanh chóng đỏ bừng, nhấp nháy cái môi, bất đắc dĩ mà trợn trắng mắt.

Về mặt này, ở trong mắt Lăng Quân Diệp thật dí dỏm đáng yêu, hần không khỏi cười ra tiếng, Lạc Tuyết vô cùng tức giận, hung hăng dậm chân, "Ta không phải đùa giỡn. Hi vọng Lăng huynh có thể nói cho rõ ràng với Băng Nguyệt cô nương."

Lăng Quân Diệp cười đủ rồi, thì thay vào một vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nhìn vào trong mắt Lạc Tuyết nói: "Vân Thiên, tại sao lại không thích bất kỳ nữ nhân nào? Nam nhân sao có thể không thích nữ nhân? Vân Thiên, ngươi kiếp này có yêu người nào sao?"

Lạc Tuyết bị vấn đề của Lăng Quân Diệp làm cho گیet mình, gian nan mà chớp mắt, xoay mặt đi, nhỏ giọng nói: "Có yêu."

Hai chữ này làm cho lòng của Lăng Quân Diệp chấn động, hần có yêu? Bỗng nhiên không hiểu sao trong lòng hần có một loại cảm giác mất mát? Lăng Quân Diệp im lặng một lúc lâu, mới nói: "Đã có người mình yêu, thì phải biết biết, người cỡi chuông phải là người buộc chuông, cho nên, Vân Thiên, cùng ta trở về đi thôi!"

"Huống chi, ta. . . . . Không hy vọng ngươi đi!" Lăng Quân Diệp nhìn vẻ mặt âm trầm của Lạc Tuyết. Ánh mắt nóng rực lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, Lạc Tuyết không có thấy rõ, chỉ nghe được một câu nói này, nếu Lăng Quân Diệp xem nàng như bằng hữu tri kỷ, thì nàng cũng không thể tuyệt tình đến vậy? Vì vậy, Lạc Tuyết nghĩ xong liền cười nói: "Lăng huynh không cần nói nữa, chúng ta trở về thôi."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Lạc Tuyết trở về thăm nhà

Editor: Tịnh Du

Trăng đã nhô lên cao, màn đêm im lặng cắn nuốt hết ồn ào ban ngày, giờ phút này Lạc Tuyết đang lười nhác xoa khuôn mặt yên tĩnh của mình. Tóc dài rủ xuống bên vai, đôi mắt hơi u buồn bình tĩnh nhìn bầu trời đêm, rất lâu sau đó, mới nhẹ nhàng chớp mắt, giảm bớt một chút mệt mỏi đau nhức của đôi mắt.

Lăng Quân Diệp từ xa nhìn bạch y công tử đang đứng dưới cây quế hơn nửa canh giờ. Mỗi lần chạm vào đôi mắt ẩn nhẫn lóe lên một chút đau đớn rồi biến mất, khiến tim hần đập chậm nửa nhịp. Nhớ đến hôm đó, ở trong quán rượu ở Tề Châu gặp nhau, hần từng cười thầm Phong Liệt Diễm nhiệt tình một cách quá đáng, cũng từng cười thầm bạch y công tử ra vẻ cao ngạo này, nhưng vì sao bây giờ hần lại giống như Phong Liệt Diễm lúc trước tha thiết được hòa vào thế giới của hần?

Vô duyên vô cớ ghen tị với Phong Liệt Diễm, ghen tị cái gì? Ghen tị Vân Hận Thiên ánh mắt âm áp của hần chỉ dành cho một mình Phong Liệt Diễm thôi sao? Trong lòng Lăng Quân Diệp không cam lòng, rốt cuộc vẫn không nhìn được đến gần bóng dáng đang đứng yên đó. Giọng trầm thấp dịu dàng

kêu: "Vân Thiên?"

"A, Lãng huynh? Có chuyện gì sao?" Lạc Tuyết quay đầu lại khẽ hé đôi môi đỏ mọng.

"À, không có, chỉ là thấy người đứng ở đây đã lâu, có phải có tâm sự không?" Lãng Quân Diệp trong lời nói mang theo sự ân cần hỏi.

Lạc Tuyết không lên tiếng, đem tiêu ngọc đang cầm trong tay đặt lên khóe miệng, cảm xúc rối rắm ản ảu trong tiếng tiêu, như khóc như cười, giấc mơ về kiếp trước và kiếp này, sương mù bao phủ ngàn năm. Gương mặt của Long Ngạo Thiên vẫn luôn dừng lại ở trong đầu Lạc Tuyết, xua đi không được, hỏi hận sao? Không, nếu như trời cao có thể cho nàng làm lại từ đầu, nếu như nàng không gặp hắn ở ngôi chùa cổ kia, không có cuộc gặp gỡ bất ngờ trên đường ở thành Trường An, thì lúc này mọi chuyện sẽ như thế nào đây? Cho nên nàng dứt khoát, nàng chỉ hận! Hận hận bạc tình vô nghĩa, hận hận không phân biệt được thị phi đúng sai, càng hận hận nói lời yêu giả dối!" Long Ngạo Thiên, khi người thấy rõ mặt của ta, khi người biết ta là ai thì cũng là lúc người phải trả giá hết tất cả mọi thứ mà năm đó người gây ra!

Lãng Quân Diệp trong lòng hoảng hốt, nghe tiếng tiêu này, trong lòng không khỏi đau đớn, bóng dáng gầy yếu giờ phút này lại có vẻ lẻ loi hơn, hắn theo bản năng vươn cánh tay lên, muốn đem người trước mặt ôm vào trong ngực để an ủi và che chở, nhưng sau lại kịp thời phản ứng, xác định người trước mặt Vân Hận Thiên cũng là một nam nhân thì lại ảo não rút tay về, tự giễu lắc đầu một cái.

Lạc Tuyết ánh mắt quét qua biểu cảm trên mặt Lãng Quân Diệp, trong lòng thầm than một tiếng, cho đến khi thổi xong khúc nhạc, mới nói: "Lãng huynh không thích khúc nhạc Vân Thiên thổi?"

"Lãng mỗ ở Lục Lâm, là một nam nhân lỗ mãng, không rành âm luật, chỉ có con người tao nhã như Phong Liệt Diễm mới so sánh được với người, ta chỉ cảm thấy tiếng tiêu của Vân Thiên cất giấu một nỗi đau tột cùng, khiến người nghe không khỏi rơi lệ, ngay cả người thô tục như ta cũng rất rung động. Ta nghe nói, Tiêu tùy tâm sinh*, Vân Thiên, trong lòng của người đến tột cùng có nỗi đau đến mức nào? Ta có thể giúp người chia sẻ được không?" Lãng Quân Diệp lắc đầu một cái, chống lại ánh mắt dò xét của Lạc Tuyết, chân thành nói.

(*) Tiếng tiêu sinh ra từ nỗi lòng.

"Không cần. Lãng huynh người không phải là nói qua sao? Cởi chuông phải do người buộc chuông, cho nên, chuyện của Vân Thiên sẽ tự mình xử lý, đa tạ Lãng huynh có lòng tốt." Lạc Tuyết trực tiếp nói từ chối.

"Vân Thiên? . . . . ." Lãng Quân Diệp cau mày vừa muốn mở miệng, đã nghe thấy một âm thanh khác truyền đến: "Lãng huynh! Vân Thiên!"

Phong Liệt Diễm bước chân đi thong thả tới đây, "Vân Thiên, cười ngựa mấy ngày hôm nay, đệ nên nghỉ ngơi thật tốt một đêm mới phải chứ!"

"Đúng vậy, Liệt Diễm nói rất đúng, ngày mai không phải là người hẹn bọn họ gặp mặt ở chỗ này sao? Chắc chắn sẽ mệt mỏi, ta gọi người đến hầu hạ người nghỉ ngơi." Lãng Quân Diệp nói xong đang muốn gọi người, Lạc Tuyết vội ngăn lại nói: "Lãng huynh không cần, người nói cho ta biết gian phòng nằm ở đâu là được, ta không cần người hầu hạ."

"Tại sao lại không cần người hầu hạ? Người xem bản thân đã gầy đến mức không giống thân thể nam nhân nữa rồi, ta nghĩ không bằng ăn một chút đồ ăn khuya đi!" Lãng Quân Diệp trợn mắt nói.

"Được, ba huynh đệ ta uống một chén đi, vừa đúng thiếu nha đầu Băng Nguyệt, có thể sáng khoái khoái uống rồi !" Phong Liệt Diễm trêu ghẹo cười to nói.

Lạc Tuyết bị hai nam nhân này kéo mạnh ấn ngồi ở trên bàn cơm, ăn uống thêm một trận nữa. Cho đến tận nửa đêm mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này Lạc Tuyết ngủ rất say, rất yên ổn. Không gặp ác mộng nữa, nhưng mà trong giấc mộng có một gương mặt nữ nhân đang hoảng hốt, không ngừng kêu: "Con gái, con đang ở đâu?" Lạc Tuyết liều mạng đi xem, hình như là gương mặt của Triển Nguyệt Dung, sau đó lại biến thành một khuôn mặt xa lạ mơ hồ khác, Lạc Tuyết muốn nhìn rõ ràng chút, nữ nhân kia lại rời đi, cho dù nàng la lên như thế nào cũng không tiếp tục quay đầu lại. Kêu khẽ một tiếng tỉnh lại, mở mắt nhìn trần nhà, nữ nhân kia, là mẹ ruột của nàng sao?

Lạc Tuyết cả ngày tinh thần hoảng hốt, vì nữ nhân gọi nàng là con gái trong cảm thấy lo lắng, nhưng nàng thật sự không biết làm cách nào mới có thể nghe được tin tức về mẹ ruột nàng, thậm chí, ngay cả tên tuổi mẹ ruột nàng cũng không biết, có thể nói được lời gì? Buồn bực vô cùng, tinh thần tự nhiên cũng sẽ không tốt lên được bao nhiêu, Lãng Băng Nguyệt trừ sáng sớm gặp một lần, sau đó không nhìn thấy nữa, Lạc Tuyết thờ phào nhẹ nhõm, xem ra lời nói ám hiệu của nàng cho Lãng Băng Nguyệt hôm qua sau khi trở về "Nghịch Kiếm Các" có tác dụng rồi, thật sự không đến làm phiền nàng nữa.

Kết quả lúc xế chiều, giấc mộng đẹp của Lạc Tuyết bị đánh vỡ. Trong phòng nghị sự, Lãng Quân Diệp và Phong Liệt Diễm đang giới thiệu các nhân vật hắc bạch hai bên nhà, cùng với một người đang khẩn cấp tìm kiếm nàng — đệ tử chân truyền của "Mặt quỷ thần y" Vân Hận Thiên.

Lãng Băng Nguyệt bụng một chén cháo tổ yến rón rén đi vào, kêu một tiếng: "Vân đại ca?"

Ba người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãng Băng Nguyệt đều là bụi, trên mũi còn mang theo một ít nhọ, áo quần nhiều nếp nhăn, đặc biệt chột vạt đứng ở đằng kia, Lãng Quân Diệp tái mặt tức giận, quát lên: "Băng Nguyệt, Muội làm cái gì vậy hả ? sao lại ra bộ dáng này?"

"À? Nha đầu trong tay muội là cái gì vật? Huynh xem một chút." Phong Liệt Diễm nói xong tò mò đứng dậy, Lãng Băng Nguyệt vội đem cháo dẩu ở phía sau, nói: "Phong Đại Ca, không cho nhìn! Đây là cho Vân đại ca ."

"Hả? Vân Thiên là của đệ, người xem một chút nha đầu này giờ trở quỷ gì vậy?" Phong Liệt Diễm buồn bực bĩu môi, nói.

Lạc Tuyết bắt đầu đi, không để ý lắm nói: "Băng Nguyệt cô nương, nàng mang đi đi! Vân Thiên không cần!"

"Vân đại ca, đây chính là công sức mà muội bỏ ra suốt một ngày, mới học được từ Lý thâm ở dưới phòng bếp, huynh ném thử một chút đi!" Lăng Băng Nguyệt vội vã vội đem cháo tổ yến bùng đến trước mặt của Lạc Tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn chờ mong nhìn Lạc Tuyết nói.

"Nha đầu? Có phần của đại ca hay không?" Lăng Quân Diệp đen mặt hỏi. Lăng Băng Nguyệt "Hắc hắc" cười khúc khích, "Cháo tổ yến của Đại ca và Phong đại ca muội sẽ sai Lý thâm đi làm, lập tức sẽ có. Các huynh đợi một chút nhé."

Quả bom nhỏ này vừa quang ra, trên mặt Lăng Quân Diệp và Phong Liệt Diễm đều giăng đầy mây đen, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Lạc Tuyết và Lăng Băng Nguyệt, trừng mắt nhìn một lát, Lăng Quân Diệp miễn cưỡng cười nói: "Vân Thiên, đây là tâm ý của Băng Nguyệt, do muội ấy tự mình làm, người thử ném thử một chút."

"Ta không thích ăn thứ này, cho Lăng huynh đi." Lạc Tuyết nhàn nhạt lắc đầu nói.

Lăng Băng Nguyệt như chạm vào cây đinh, khuôn mặt nhỏ nhắn tối sầm lại, gắt giọng: "Vân đại ca, đại ca nói huynh quá gầy, muội mới nghĩ đến nấu cho huynh đồ để bồi bổ thân thể, huynh ném thử một chút đi, Lý thâm nói muội làm cũng không tệ lắm."

Lạc Tuyết thật sự không đành lòng nhìn sắc mặt của một cô nương như vậy, đành nhận lấy, để ở một bên, khẽ mỉm cười, "Băng Nguyệt cô nương, chúng ta còn có việc cần bàn, không bằng muội ra ngoài trước đi, cháo này lát nữa ta nhất định uống..., được không?"

Lăng Băng Nguyệt còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không vui lắm của Lạc Tuyết, liền nhỏ giọng nói: "À, vậy cũng tốt, nhưng mà Vân đại ca lát nữa nhất định không được quên đó, nhân lúc còn nóng nhớ uống nhé."

Lăng Băng Nguyệt mới vừa lui đến cửa, đã thấy một vị huynh đệ đi vào, ôm quyền nói với Lăng Quân Diệp: "Tổng Đà Chủ, tiểu thư Nhượng Lan của Nam Cung thế gia đến, yêu cầu gặp Tổng Đà Chủ!"

Vừa nghe nói là Nam Cung Nhượng Lan, mấy người đều ngẩn người, tại sao lại tới? Lăng Băng Nguyệt "À?" hét to một tiếng, đi về phía cửa chính. Nhìn lại nét mặt Lạc Tuyết, khó coi đến sắp hồng mắt, Lăng Quân Diệp cười "Ha ha ha" nói: "Nam Cung tiểu thư đâu phải đến gặp ta chứ? Rõ ràng là đến gặp người nào đó!"

Phong Liệt Diễm cũng cười lên, hai người phối hợp hướng Lạc Tuyết làm ra ánh mắt hâm mộ, Lạc Tuyết tức giận hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài cửa. Náo nhiệt như vậy tại sao lại không đến nhìn một chút? Hai người nam nhân này bật cười đi theo ra ngoài.

Chờ bọn hắn đến cửa chính, hai nữ nhân đã bắt đầu tranh cãi!

"Người tới làm gì?" Lăng Băng Nguyệt giọng điệu không tốt hai tay ôm ngực hỏi.

"Ha ha, ta đến đây cũng không phải đến để tìm người, người vội vàng cái gì?" Nam Cung Nhượng Lan cười duyên.

"Hừ! Nói là tìm đại ca ta, nhưng thật ra là có ý khác?" Lăng Băng Nguyệt không chịu yếu thế châm chọc nói.

"Hừ! đó không phải là chuyện của người, ta đến tìm Vân đại ca, người có thể làm gì?" Nam Cung Nhượng Lan kích động về phía viện chỗ Lạc Tuyết xuất hiện, lúc đi qua bên người Lăng Băng Nguyệt vẫn không quên tức giận nói, sau đó thân thể lao nhanh về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết vội lui về phía sau một bước, lấy tay đỡ lấy nửa người của Nam Cung Nhượng Lan đang ngã về phía nàng.

"Nhượng Lan!" Lạc Tuyết không vui trách mắng.

"Vân đại ca? muội rất vất vả mới gặp được huynh...Huynh lại hung dữ với muội!" Nam Cung Nhượng Lan nói xong đôi mắt đã đỏ lên, sắp rơi lệ, Lạc Tuyết cầu cứu nhìn về phía Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm hiểu ý, liền cười "Ha ha", đi tới, "Nhượng Lan muội, Muội có phải lên chạy đến đây hay không? Thế bá biết không?"

"Diễm ca ca? Huynh cũng ở đây? Muội không phải là trốn đến đây, là cha đồng ý." Nam Cung Nhượng Lan dụi mắt, nói.

"Nam Cung tiểu thư, Liệt Diễm, Vân Thiên, chúng ta đi vào trong rồi hãy nói." Lăng Quân Diệp chào hỏi.

Nam Cung Nhượng Lan đến vào lúc này, đầu của Lạc Tuyết lại càng đau hơn, hai cô nương này cả ngày suốt ngày tranh cãi nhau tranh dành một nữ nhân là nàng, Lạc Tuyết có nỗi khổ khó nói, chỉ đành phải lạnh nhạt và xa cách thêm cái "Sổ đào hoa" này, chờ đến lúc gặp mặt hai phái chính tà đã.

Còn chưa đến buổi trưa, trong hành lang Nghịch Kiếm Các đã tập trung mấy trăm nhân sĩ, Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp nhìn nhau một cái, nhiều người như vậy? Lăng Quân Diệp làm chủ ở lại tiếp đón mọi người, Phong Liệt Diễm liền vào hậu viện tìm Lạc Tuyết.

"Vân Thiên, rất nhiều người đó? Đệ có thể chữa trị được hết à?" Phong Liệt Diễm cau mày nói.

"A, cũng không phải ai đến cầu y đệ đều chữa bệnh?" Lạc Tuyết ngược mắt cười yếu ớt, trong nụ cười đó lại có rất nhiều tính toán.

Phong Liệt Diễm hiểu rõ, lại lo lắng mà nói: "Nếu như bọn họ đồng ý, đệ chính là người đứng đầu làm rối loạn giang hồ, cũng sẽ làm cho nhiều người ở hai phái chính tà trở thành kẻ thù của Trang vương phủ và Thượng Quan Tướng quân, hơn nữa nếu kinh động đến Đường Kim hoàng thượng, tập hợp

toàn bộ quân đến để bắt đệ, như vậy rất phiền phức!"

"Ha ha, cho nên đệ mới muốn các huynh cách xa đệ một chút, tránh liên lụy!" Lạc Tuyết đối với sống chết của mình đã không để ý đến nữa, nhưng nếu liên lụy đến những người bạn thật lòng với nàng, nàng sẽ có vương bận, cũng sẽ có nhược điểm.

"Vân Thiên, đệ nói lung tung gì vậy? huynh nói những điều này chẳng lẽ là sợ rước họa vào thân sao?" Phong Liệt Diễm xụ mặt xuống, không khỏi tức giận nói.

"Phong Đại Ca, lời đệ nói đều là lời thật lòng, không có các huynh, đệ không sợ bất cứ điều gì cả, ngay đến cả hoàng cung đệ cũng dám xông vào nữa, nhưng mà các huynh còn có vợ con, không thể bất chấp tất cả như vậy được, cho nên huynh mang theo Nhược Lan, sớm rời khỏi đây đi. Đệ cũng sẽ đem người bên ngoài kia rời đi nơi khác, tránh cho liên lụy đến cả "Nghịch Kiếm Các". Vân Thiên sẽ không vì vậy oán trách huynh và Lăng huynh." Lạc Tuyết chân thành khuyên nhủ.

"Vân Thiên?" Một giọng nói hơi giận truyền đến, hai người nhìn ra cửa, là Lăng Quân Diệp!

"Lăng huynh?"

"Lăng Quân Diệp ta là hạng người ham sống sợ chết sao? Lúc nào thì sợ bị đệ liên lụy chứ?" Lăng Quân Diệp giọng điệu không tốt, thậm chí càng ngày càng giận, Lạc Tuyết hốc mắt ẩm ướt, "Lăng huynh, Vân Thiên chính là bởi vì quan tâm các người, cho nên mới không muốn các người đi theo ta nhận xui xẻo!"

"Được rồi, Vân Thiên đệ không cần khuyên nữa, về chuyện này, nếu như triều đình trách tội xuống, huynh sẽ đi tìm hoàng thượng nói rõ ràng, hấn sẽ không đụng đến Phong gia huynh, mà Lăng huynh, huynh cũng tự có biện pháp cứu giúp. Đệ không cần phải lo lắng, bọn huynh bây giờ chỉ lo lắng an nguy của đệ thôi!" Phong Liệt Diễm nói.

"Đệ? Ha ha, từ lúc nhặt được cái mạng này từ Quý môn quan về đệ đã không sợ bất cứ điều gì rồi, bây giờ đệ còn sống mục đích chính là báo thù! Nếu thù này không báo được, đệ tình nguyện chết thêm một lần nữa!" ánh mắt Lạc Tuyết quyết tuyệt, con ngươi sắc bén tràn đầy thù hận, khóe miệng mang theo nụ cười lạnh nói.

"Được! Vân Thiên kẻ thù của đệ chính là của kẻ thù bọn huynh, bọn huynh ủng hộ đệ! Bây giờ chúng ta sẽ ra ngoài gặp những người kia." Phong Liệt Diễm hạ quyết tâm nói.

"Được! Vân Thiên đi!" Lăng Quân Diệp gật đầu, ba người liền sai bước đi về phía đại đường.

Lạc Tuyết đi vào sau cùng, nhàn nhạt quét ánh mắt qua tất cả mọi người, phía dưới mọi người hét lớn lên: "Vân công tử! Vân công tử! xin người ra tay giúp đỡ bọn ta!"

"Vân công tử! Vân công tử!"

Lạc Tuyết đang muốn mở miệng, trong đám người nàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, một thiếu niên thanh tú đứng ở một bên, vẻ mặt sốt ruột, Lạc Tuyết thấy rõ gương mặt này, tim đập bịch bịch, dường như có thể nhảy ra ngoài, là của đệ đệ của nàng Lê Minh Hiên!

Phong Liệt Diễm thấy sắc mặt Lạc Tuyết đại biến, trong bụng căng thẳng, đi đến bên cạnh hỏi, "Vân Thiên? Sao vậy?"

"Phong Đại Ca, huynh đem người thiếu niên phía dưới kia mang tới hậu viện, đệ muốn gặp riêng hấn!" Lạc Tuyết vội vàng nói, Hiên nhi cũng tới, chẳng lẽ là cha mẹ bị bệnh nặng sao?

Phong Liệt Diễm nhìn thiếu niên mặc thanh y mà Lạc Tuyết nói, không hỏi nhiều, gật đầu một cái, "Được, vậy đệ đến hậu viện trước đi."

Lạc Tuyết xoay người bước nhanh đến hậu viện, bước chân gấp gáp, chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy tiếng bước chân của Phong Liệt Diễm bước vào, "Vân Thiên, người đã mang đến."

Lạc Tuyết quay người lại, cố gắng trấn định bản thân, liếc mắt nhìn Lê Minh Hiên phía sau lưng Phong Liệt Diễm, sau đó nói: "Phong Đại Ca, phiền huynh ra ngoài giải thích với những người khác một chút, nói lát nữa đệ sẽ đến."

"Được." Phong Liệt Diễm tuy có thắc mắc nhưng lúc này không phải là lúc tốt để hỏi, liền đồng ý đi ra ngoài.

"Người đi theo ta." Lạc Tuyết lên tiếng nói, sau đó nàng đi vào một gian phòng, Lê Minh Hiên thắc mắc không hiểu, nhìn người trước mặt được giang hồ và triều đình đồn là người có y thuật và võ công siêu phẩm công tử cụt tay Vân Hận Thiên, trong lòng vẫn có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng hấn cũng nhớ được đã gặp qua người này ở đâu, nhưng mẹ hấn bị bệnh đã không chờ được nữa, liền không nói hai lời liền đi vào theo.

"Người tên là gì?" Lạc Tuyết giọng điệu ôn hòa mà hỏi.

"Lê Minh Hiên. Ta nghe nói người là đệ tử của "Mặt quỷ thần y", lại nghe nói người tới Cảnh Châu, liền nhanh chóng phi ngựa đến đây, hi vọng Vân công tử có thể cứu mạng của gia mẫu." Lê Minh Hiên nói xong "Bùm" một tiếng quỳ xuống, Lạc Tuyết hàng hốt kéo Lê Minh Hiên lên, cánh tay khẽ run, vội vàng nói: "Mẹ người thế nào? Bệnh rất nghiêm trọng sao?"

Lê Minh Hiên bị thái độ của Lạc Tuyết làm cho ngơ ngẩn, tại sao so với lời đồn đãi về Vân Hận Thiên không giống nhau? Không phải là một người máu

lạnh vô tình ư? Không phải nói hể là người xin chữa bệnh, đều phải nghe theo lệnh Văn Hận Thiên ám sát Trang vương phi sao? Mà lần này hấn lạng lẽ tới Cảnh Châu, hấn cũng đã chuẩn bị hết tất cả, nhưng hiện tại sao lại như vậy?

"Nói?" Lạc Tuyết nhìn Lê Minh Hiên trầm mặc không nói, rống to.

"A, Văn công tử, gia mẫu đã bị bệnh đã nhiều năm, nhưng lần này rất nghiêm trọng, đã hôn mê hơn mười ngày rồi, mời rất nhiều đại phu cũng bó tay hết cách, các đại phu nói đã hết cách xoay chuyển rồi, nhưng ta không tin, ta nhất định phải cứu sống mẹ ta, cho nên xin Văn công tử hãy cứu giúp!" Lê Minh Hiên lộ vẻ xúc động, hốc mắt ửng hồng, khẩn cầu nói.

Thân thể Lạc Tuyết run lên, bờ môi run rẩy, liều mạng nhịn xuống cảm giác muốn rơi lệ, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Hiên nhi, đệ yên tâm, tỷ nhất định sẽ đi cứu, chúng ta đi nhanh thôi."

"Hiên nhi? Ngươi kêu ta. . . . . Hiên nhi?" Lê Minh Hiên cũng run rẩy, nghe Văn Hận Thiên đột nhiên dùng giọng nữ nhân nói chuyện với hấn, kinh ngạc mở to hai mắt, "Ừ, Hiên nhi, Đệ, không nhận ra tỷ tỷ nữa à?" Lạc Tuyết rút cuộc cũng rơi lệ, lẩm bẩm.

"Tỷ. . . . . Tỷ tỷ? Tỷ là Lạc Tuyết tỷ tỷ?" Lê Minh Hiên kích động nắm cánh tay trống không của Lạc Tuyết, xác nhận nói.

Lạc Tuyết nặng nề gật đầu, "Ừ, tỷ là Lạc Tuyết tỷ tỷ, đã sáu năm không gặp, Hiên nhi đã lớn như vậy!" Lạc Tuyết dùng tay cánh tay còn lại ôm chặt lấy Lê Minh Hiên, Lê Minh Hiên cũng bật khóc, "Tỷ tỷ thật sự là tỷ sao? Tỷ thật sự còn sống? Tại sao tỷ không trở về nhà? Mẹ chính là vì thương nhớ tỷ mới bị bệnh, một lần bệnh chính là hơn năm năm!"

"Hiên nhi, tỷ tỷ không thể trở về nhà!" Lạc Tuyết đau khóc thành tiếng, Lê Minh Hiên đột nhiên nhớ lại, nhắc cánh tay trống không của Lạc Tuyết lên, "Tỷ tỷ, cánh tay trái của tỷ đâu? Tại sao lại trống không như thế này?"

"Hiên nhi, đừng hỏi nữa, sau này tỷ tỷ sẽ nói cho đệ biết, đệ bây giờ nhanh chóng về nhà, không thể để lộ thân phận của Tỷ tỷ với bất cứ người nào, tỷ tỷ sẽ đi sau đệ" Lạc Tuyết khôi phục lý trí, năng không thể đi cùng Lê Minh Hiên, ngộ nhờ có sát thủ mai phục đây thì sao?

"Được, tỷ tỷ, đệ nghe tỷ, hiện tại đệ sẽ trở về ngay." Lê Minh Hiên lớn lên ở nhà quan, tâm tư rất kín đáo, trải qua chuyện Lạc Tuyết vừa nói, đã hiểu mọi chuyện, trong lúc này nhất định phải che giấu mọi chuyện, bọn họ tách ra đi là tốt nhất, liền nghiêm túc gật đầu.

Lạc Tuyết đem Lê Minh Hiên ra từ cửa sau, liền vội vàng trở về đại sảnh "Nghịch Kiếm Các".

Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp nhìn thấy vẻ Lạc Tuyết không giống với thường ngày, cảm thấy buồn bực, mà lại không thấy thiếu niên mặc thanh y kia, chợt cảm thấy có việc xảy ra rồi, Phong Liệt Diễm không thay đổi sắc mặt nói với mọi người dưới sảnh: "Chư vị, Văn công tử đến, đệ đệ ấy nói với mọi người vài câu."

"Được, Văn công tử mời nói đi!" nam nhân trung niên áo đen lên tiếng, những người khác cũng đều kêu lớn Văn Hận Thiên.

Lạc Tuyết tiến lên một bước, ngược mắt lạnh lùng nói: "Các người tới tìm ta, đều là đến để cầu y hay sao? Nếu có người đến để xem náo nhiệt, xin lập tức trở về, Văn Hận Thiên không lưu khách!"

Lời Lạc Tuyết vừa nói ra, phía dưới lập tức khe khẽ bàn luận, sau đó liền có từng nhóm người đi ra ngoài, những người này cũng sợ hãi tên tuổi của Văn Hận Thiên, nên không dám lỗ mãng, cuối cùng chỉ còn lại mười mấy người không đi.

Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Xem ra mấy người các người thật sự đến để cầu y ?"

"Đúng vậy, tại hạ bị tật ở chân, đến ngày mưa dầm liền phát tác, đã đau hơn mười năm, không biết Văn công tử có thể có biện pháp chữa trị hay không?" Một Thư Sinh trẻ tuổi người ôm quyền thi lễ nói.

"Hả? Ngươi biết võ công sao?" Lạc Tuyết hoài nghi nói, không biết võ công làm sao có thể đi ám sát Thượng Quan Vũ Diệp?

"Tại hạ biết một chút." Đây thư sinh trẻ tuổi này có chút lúng túng nhưng vẫn đáp.

"Văn mẫu không hành y vì việc thiện, các người chắc đã nghe nói qua? Ai cầu y, không cần tiền xem bệnh, chỉ cần chém một nhát đao trên người Thượng Quan Vũ Diệp con gái của Thượng Quan Tước quân— Trang Thân Vương phi, chỉ cần thấy máu cũng đủ rồi." lời nói Lạc Tuyết vừa nói ra, mọi người một mảnh xôn xao, Lạc Tuyết nói tiếp: "Cho nên, nếu làm không được, nên sớm rời đi, hơn nữa Văn mẫu còn phải cảnh cáo các vị, nếu có người đem chuyện hôm nay để lộ ra, một khi bị Văn mẫu biết được, định không sẽ nhẹ nhàng tha thứ! Cho nên các vị nhanh chóng suy nghĩ cho rõ ràng!"

Lời nói của Lạc Tuyết nhìn có vẻ nhẹ nhàng, nhưng khiến người nghe không rét mà run, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại, chỉ có ba người rời đi, còn lại mọi người đều gật đầu đồng ý, "Chỉ cần Văn công tử có thể chữa tốt cho vết thương của chúng tôi, lên núi đao xuống biển lửa quyết không chối từ!"

"Được, đồng ý! Nhưng hôm nay Văn mẫu có chuyện quan trọng hơn muốn làm, mười ngày sau sẽ trở lại Cảnh Châu trị thương cho các vị, như thế nào?" Lạc Tuyết hiện tại chỉ một lòng muốn mau sớm chạy tới thành Uyển An, nên đã đẩy (về) lùi thời gian, dù thế nào đi nữa bọn hấn bị thương cũng không gấp.

"Văn công tử? Văn công tử hôm nay bọn ta mãi mới chờ đến lúc công tử đến, tại sao lại có thể chờ mười ngày?" đã có người gấp gấp hô lên. "Nếu đợi không được, không cần đợi!" Lạc Tuyết lạnh lùng ném một câu nói liền đi về phía hậu đường.

"Vân Thiên?" Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp vội đuổi theo, đến hậu đường, Lạc Tuyết dừng bước lại, đứng tần nói: "Phong Đại Ca, Lăng huynh, Vân Thiên muốn lập tức đi, chuyện này đối với Vân Thiên mà nói cực kỳ quan trọng, phiền các huynh chăm sóc tốt Nhượng Lan. Nếu chuyện thuận lợi, mười ngày sau Vân Thiên sẽ trở về."

"Vân Thiên, đã xảy ra chuyện gì? Người thiếu niên kia là ai? Hắn đi đâu rồi?" Phong Liệt Diễm vội la lên, "Hắn là, người thân của ta, cụ thể, bây giờ còn chưa có thể nói cho các huynh biết được, các huynh cho ta chút thời gian, được không? Đến lúc đó các người tự nhiên sẽ biết." Lạc Tuyết nói.

Lăng Quân Diệp cho nàng một ánh mắt tin tưởng, "Vân Thiên, người đi đi! Mọi sự cẩn thận!"

"Vân Thiên, huynh đưa đệ đi!" Phong Liệt Diễm không yên lòng nói.

"Không cần, Phong Đại Ca, huynh chăm sóc tốt Nhượng Lan là được rồi. đệ đi thôi!" Lạc Tuyết quay đầu đi về phía chuồng ngựa, dắt ra Truy Phong ra, nhìn hai người nam nhân này một cái, nhảy lên lưng ngựa, vội vã đi.

"Đệ ấy không phải nói Vân gia chỉ còn một mình đệ ấy là con cháu sao?" Phong Liệt Diễm nhìn theo bóng dáng Lạc Tuyết càng ngày càng xa, kỳ quái âm thầm suy nghĩ nói: "Đây là hướng đi kinh thành, chẳng lẽ là cùng chạm trán với người trong kinh thành sao? Vậy cũng không cần gấp như vậy chứ? Không đúng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Liệt Diễm người nói cái gì?" Lăng Quân Diệp hỏi, "Oh, ta chỉ cảm thấy kỳ quái, không biết xảy ra chuyện gì?" Phong Liệt Diễm chau mày lại lên tiếng.

Trong nội tâm hai người tâm đầu vì Lạc Tuyết mà lo lắng, hi vọng tất cả mọi chuyện của hắn thuận lợi mới tốt.

Lạc Tuyết một đường phi ngựa cấp bách, chạy đến thành Uyển An đã là buổi tối ngày hôm sau.

Lạc Tuyết đi vòng qua cửa hông của Lê phủ, từ bên ngoài tường cao vận khinh công bay vào, nhanh chóng tìm được nơi ở của cha mẹ "Lan Tâm cư", nhấc một miếng ngói nhìn vào trong, Lê Sinh Niên đang ngồi trên ghế thờ dài, Triền Nguyệt Dung đang nằm trên giường! Đôi mắt hạnh nhắm chặt lại, sắc mặt tái nhợt không có chút hơi thở, Lạc Tuyết nhìn thấy đau lòng không thôi, xé một mảnh áo, che ở trên mặt, tự nốc nhà phi xuống, đứng ở trong viện.

Lạc Minh Hiên từ nhỏ đã luyện võ công, thính lực tất nhiên cực tốt, nghe được tiếng vang, liền biết là Lạc Tuyết tới, vội vọt ra, nhỏ giọng kêu lên: "Tỷ tỷ?"

"Đệ điều tất cả người làm ra ngoài, chỉ để lại phụ thân là tốt rồi!" Lạc Tuyết nói xong lại ẩn thân đến chỗ tối, Lê Minh Hiên vội làm theo.

Chờ tất cả được sắp xếp ổn thỏa, Lạc Tuyết mới đi theo sau lưng Lê Minh Hiên lặng lẽ tiến vào bên trong. Lê Minh Hiên nói: "Cha, con mời đại phu đến!"

"Được, đến xem một chút đi!" Lê Sinh Niên nói xong xoay người lại, nhìn nam tử che mặt đứng ở phía sau, rất kinh ngạc.

"Hiên nhi, đây chính là đại phu?" Lê Sinh Niên có chút không tin tưởng, tại sao lại ăn kỳ quái như thế ?

Lạc Tuyết nhìn nét mặt Lê Sinh Niên rõ ràng trở nên già nua hơn, nhìn lại Triền Nguyệt Dung trên giường, trong lòng gắt gao nín chặt, bờ môi run rẩy, "Đúng, ta chính là đại phu."

"Oh, vậy làm phiền đại phu chuẩn mạch cho phu nhân ta. Đại phu xin mời!" Lê Sinh Niên nghiêng người chỉ vào Triền Nguyệt Dung đang nằm trên giường nói.

Lạc Tuyết gạt đầu một cái, đi tới bên giường, nhẹ nhàng đem cổ tay gầy yếu của Triền Nguyệt Dung bắt mạch, mạch tượng như có như không, trong bụng bị trướng, lưỡi lạt rêu trắng, do nhớ thương tạo nên bệnh, bệnh tích tụ dần dần gây bất lợi cho ngũ tạng, nhưng chủ yếu vẫn là can (gan), tỳ (lá lách), tâm (trái tim) ba bộ phận này bị lao lực và kết hợp với khí huyết mất cân đối mà thành, Lạc Tuyết trầm ngâm một tiếng, đứng lên nói: "Trước đây đại phu kê đơn thuốc sao?"

"Có." Lê Minh Hiên đưa phương thuốc cho Lạc, "Sài hồ, đương quy, Bạch Thược, Bạch Thuật, phục linh, gừng, Bạc Hà." Lạc Tuyết lấy bút lại tăng thêm một ít vị còn cho thêm cam thảo, sau đó giao cho Lê Minh Hiên, nói: "Đi lấy thuốc thêm một lần nữa. Kêu phòng bếp nấu thêm một chút canh cam mạch mang vào cho phu nhân ăn."

"Mẹ, a, mẹ ta bệnh như thế nào? Có thể chữa trị không?" Lê Minh Hiên thiếu chút nữa nói lỡ miệng, vội lại sửa lời nói.

"Phu nhân bởi vì suy nghĩ quá độ, đau lòng gây thương tổn tỳ, tâm sức lại hư nhược, cho nên được vật chỉ có thể trị được phần ngọn, muốn trị được phần ngọn còn phải giúp nâng mở ra tâm kết mới được." Lạc Tuyết chậm rãi nói, bệnh của mẹ là do nàng gây nên!

"Đại phu, người xem một chút tại sao vợ ta vẫn chưa tỉnh lại?" Lê Sinh Niên vội la lên.

"Phu nhân bản thân ý thức muốn sống rất yếu, thậm chí có xu hướng ngược chiều, cho nên vẫn chìm vào trạng thái hôn mê. Nếu muốn tỉnh lại, trừ phi có chuyện vui tới kích thích nàng, làm nàng dấy lên dục vọng muốn sống." Lạc Tuyết nói.

"Chuyện vui? Đối với nàng mà nói trừ phi nữ nhi trở lại, nếu không cái gì cũng không còn là chuyện vui nữa!" Lê Sinh Niên vỗ ngực liên tục nói.

"Cha, con đi bốc thuốc." Lê Minh Hiên thấy ánh mắt ra hiệu của Lạc Tuyết, hiểu, liền nói một tiếng với Lê Sinh Niên rồi đi ra ngoài.

Lạc Tuyết hai đầu gối quỳ xuống, nhẹ nhàng vạch trần khăn che mặt, rung rung kêu lên: "Cha! Con là Lạc nhi!"

Lê Sinh Niên thấy rõ mặt của Lạc Tuyết, kích động nước mắt rơi, "Con...Con thật sự là. . . . . Là Lạc nhi!"

"Dạ, cha, Lạc nhi đã trở về!" Lạc Tuyết ôm lấy chân Lê Sinh Niên, gào khóc. "Lạc nhi! Những năm này cha mẹ nhớ con rất khổ sở!" Lê Sinh Niên ngồi xổm xuống, hai cha con nâng ôm đầu mà khóc.

Chờ khóc đủ rồi, Lê Sinh Niên dò cánh tay áo trống không của Lạc Tuyết, hết sức bi thương nói: "Lạc nhi, cánh tay của con đâu rồi? những năm nay con ở đâu, là ai hại con ra như vậy sao?"

"Cha, trước tiên khoan đã hỏi, chúng ta đem mẹ cứu tỉnh rồi lại nói, được không?" Lạc Tuyết một tay diu lên Lê Sinh Niên, nhìn về phía Triển Nguyệt Dung nói.

"Được rồi, con trở lại, chính là là chuyện mừng đối với mẫu thân con!" Lê Sinh Niên bước chân lao đảo kéo Lạc Tuyết ngồi trước giường, nhẹ giọng gọi: "Phu nhân, bà mau tỉnh này, con gái chúng ta đã về rồi, là Lạc nhi đã trở về! Bà mở mắt ra nhìn xem!"

Lạc Tuyết nắm lấy bàn tay Triển Nguyệt Dung đang đặt trên ngực, gọi: "Mẹ, con là Lạc Nhi đây! Mẹ nhìn con đi, con thật sự là Lạc Nhi!" Lạc Tuyết nước mắt xuôi gò má, nhỏ giọt trên bàn tay Triển Nguyệt Dung, Lạc Tuyết lại đem cái tay còn lại kia đặt ở trên mặt của mẹ, nhẹ nhàng vuốt ve, "Mẹ, con hiểu rõ mọi người đều nhớ đến con, con cũng nhớ mọi người, cho nên mẹ, mẹ mau mở mắt nhìn con này!"

Triển Nguyệt Dung vẫn chưa tỉnh lại, Lạc Tuyết gấp gáp, nhớ đến thuật thôi cung quá huyết, vội nhảy lên giường, đem Triển Nguyệt Dung ngồi xếp bằng dùng nội lực của mình giúp điều khí huyết trong cơ thể, chiêu này quả nhiên có hiệu quả, một khắc đồng hồ sau, Triển Nguyệt Dung lại chậm rãi mở mắt ra, thấy Lê Sinh Niên, yếu đuối kêu một tiếng, "Lão gia."

"Phu nhân, bà đã tỉnh, ha ha, bà xem ai đang ở sau lưng bà?" Lê Sinh Niên vui mừng nhìn sang, kích động không thôi, vội chỉ vào Lạc Tuyết nói.

"Sau lưng thiếp?" Triển Nguyệt Dung chần chờ, từ từ xoay người, về mặt quen thuộc, đang nở nụ cười quen thuộc nhìn nàng, "Mẹ!"

"Lạc. . . . . Lạc nhi? Con là Lạc nhi?" Triển Nguyệt Dung buồn vui đan xen gọi lớn, lại không dám tin tưởng kêu lên: "Lão gia, thiếp không có nằm mơ, Lạc nhi của chúng ta đã thật sự trở về rồi, phải hay không?"

"Đúng rồi, phu nhân, thật sự là có Lạc Nhi, À, còn là Hiền nhi mang tới!" Lê Sinh Niên mặc dù cười nhưng vẫn là không nhận được nước mắt chảy xuống, ba người ôm nhau thật chặt, hồi lâu vẫn không có cách nào tách ra. di❖en❖danlequyd❖n❖c❖m

Triển Nguyệt Dung nhìn thấy cánh tay áo trống không của Lạc Tuyết, vừa vừa hiểu rõ vừa đau lòng, một buổi tối, khóc đến mức mắt cũng sưng lên.

"Cha, mẹ, cánh tay này, là vương phi Thượng Quan Vũ Diệp dùng kiếm chém đứt, năm đó lúc đang sinh nhật con, nàng đã hạ độc trong rượu của con, sau đó chờ con tỉnh lại, bọn họ đã khiêng thị vệ của vương phủ vào, bọn họ nói con với người ta thông dâm, sau đó bắt con nhốt vào đại lao của Vương phủ, sau đó, Thượng Quan Vũ Diệp đến, nàng ép con uống thuốc phá thai, giết chết con của con, lại chém đứt cánh tay trái, bị nàng ta vứt ở trong nghĩa ở ngoại thành, sư công đã cứu con, sư công chính là sư phụ của cha ruột, cho nên ông trời vẫn muốn con được sống, có phải không? Những năm này con vẫn sống, người đã dạy võ công cho con, dạy y thuật, còn dạy con rất nhiều kỹ năng phòng thân, cho nên, cha mẹ đừng vì con mà đau lòng, mới thù giết con, và chặt đứt cánh tay, con nhất định sẽ đòi lại ở bọn chúng gấp mười lần!" Lạc Tuyết chậm rãi kể lại nỗi đau trong lòng nàng.di❖en❖danlequyd❖n❖c❖m

"Nàng ta! Bọn họ làm sao lại ác độc như vậy! hết sạch nhân tính như vậy!" Lê Sinh Niên hung hăng nắm chặt quả đấm, hàm hừ. Triển Nguyệt Dung trừ khóc cái gì đều nói không ra được, ôm thật chặt Lạc Tuyết.

"Cha, người Từ Quan đi! Con sợ phụ thân của Thượng Quan Vũ Diệp là Thượng Quan Lôi và Trang Thân Vương Long Ngao Thiên dùng người để uy hiếp con, con không muốn người bị chèn ép. Làm hại!"

"Được, cha nghe Lạc nhi, chức quan này cha không làm cũng được, Thượng Quan Lôi hiện tại một tay che trời, khắp nơi chèn ép trung lương, ngay đến hoàng thượng cũng không để ở trong mắt, triều đình và phe phái Thượng Quan gia đang có dấu hiệu xung đột, cha là quan văn, tạm thời đối với hoàng thượng cũng không được tác dụng gì, còn không bằng trước tiên lui một bước, xem tình huống như thế nào rồi nói sau." Lê Sinh Niên gật đầu nói.

"Dạ, cha, mẹ, còn có chuyện của con nhất định không thể để lộ ra ngoài, sau tối nay mọi người coi như không có bất cứ chuyện gì xảy ra." Lạc Tuyết lại dặn dò.

"Được, cha mẹ biết, Lạc nhi ở bên ngoài nhất định phải tự chăm sóc mình tốt, cha mẹ mới có thể an tâm!" Triển Nguyệt Dung vuốt ve mái gương mặt của Lạc Tuyết, nước mắt mới vừa ngừng lại rơi xuống, "Mẹ, con mới thêm một vị thuốc, đã gọi Hiền nhi đi sắc rồi, mẹ nhất định phải uống thuốc cho khỏe, được không?"

Triển Nguyệt Dung tùy tiện gật đầu, nắm thật chặt tay Lạc Tuyết, không muốn buông ra.

Lạc Tuyết lại quỳ xuống bên giường hai người cúi đầu lạy ba lạy, sau đó rung rung đi.di❖en❖danlequyd❖n❖c❖m

Mà giờ khắc này Bình Nam tướng quân phủ lửa giận đang lan tràn.

Thượng Quan Lôi đã tức giận gần một canh giờ, vẫn đang tăng vọt.

"Cha, cha bớt giận, con cũng không tin vị công tử cụt tay kia có thể thông thiên? Vô công của hân cao, chúng ta sẽ dùng nhiều người luân phiên đánh, mệt mỏi cũng phải khiến hân mệt chết!" con trai duy nhất của Thượng Quan Lôi là Thượng Quan Mạc ở một bên khuyên nhủ.

"Mạc Nhi, tiếp tục phái người giết tên Vân Hận Thiên này, nếu không ta lo lắng hân còn có thể tiếp tục phái người tới giết Diệp nhi, còn nữa, con phải thêm mấy cao thủ nữa bảo vệ Diệp nhi, nhất định không thể để lại xảy ra chuyện không may!" Thượng Quan Lôi tàn nhẫn siết chặt quả đấm, "Vân Hận Thiên! Ngươi dám khiêu khích Thượng Quan Gia ta, ta nhất định muốn ngươi nợ máu trả bằng máu!"

"Dạ, cha! Nhưng mà đám người chúng ta phái đi tạm thời mất tin tức của hân, còn phải thăm dò thêm đã!" Thượng Quan Mạc vẻ mặt trầm trọng, cắn răng nói.

"Thật là đồ ăn hại, nhiều người như vậy mà lại không giết được hai người bọn chúng? Hazz, đúng rồi, con nói một người khác nữa tên gì?" Thượng Quan Lôi chợt nhớ lại, vào lúc này hân chỉ vội vàng nổi giận, lại quên tên đồng bọn còn lại của Vân Hận Thiên, liền hỏi vội.

"Đã hỏi thăm rõ ràng, là thiếu chủ của Liệt Diễm Sơn ngoài thành Tề Châu, Phong Liệt Diễm!" Thượng Quan Mạc nói.

"Liệt Diễm Sơn Trang Tề Châu? Phong gia?" Thượng Quan Lôi cả kinh, lặp lại.

"Cha, cha biết người này?" dien+dan+le+quy+don+com

"Tên tiểu tử họ Vân này có quan hệ với Phong gia, lần này tương đối khó giải quyết! Trên tay Phong gia Miễn Từ Kim Bài do tiên hoàng ngự ban! Hơn nữa tiên hoàng đã giao cho Phong gia lưu giữ mật chỉ, chỉ là nội dung cũng không ai biết, đến cả hoàng thượng bây giờ cũng không biết, cho nên hoàng thượng vẫn luôn khoan dung cho Phong gia, các khu vực kinh doanh xung quanh Tề Châu thuộc sở hữu của quan phủ đều do Phong gia kinh doanh, cho nên Phong gia tiền tài và quyền lực chiếm một phần ba cả nước!" Thượng Quan Lôi vuốt râu về mặt nặng nề, hân hai năm trước đã bắt đầu lôi kéo chường quầy để mượn sức của Phong gia, ai ngờ lại bị Phong Liệt Diễm biết được, không để lại dấu vết dùng lấy tốc độ cực nhanh xử lý lại người của hân, khiến cho toàn bộ kế hoạch của hân thất bại trong gang tấc, Phong Liệt Diễm mặc dù là Thiếu chủ, lại nắm tất cả quyền hạn trong Phong gia, hôm nay Vân Hận Thiên có hậu thuẫn mạnh như vậy, cánh tay chỉ sợ đã cứng hơn rồi !

"Cha, Vân Hận Thiên cùng chúng ta đối nghịch, vậy tương lai kế hoạch của chúng ta hân nhất định sẽ xen vào, ngộ nhớ Phong Liệt Diễm đứng về phía bên kia thì làm sao?" Thượng Quan Mạc nghĩ đến chuyện này, con người trở nên tối tăm .

"Người nói đúng, theo thám tử hồi báo hai người này quan hệ thân mật, là vô cùng có khả năng. Phong Liệt Diễm đến nay chưa lập gia đình, chẳng lẽ là hân ham mê đoàn tụ? Ha ha ha! Mạc Nhi, dùng cái này phát tán ra, ta muốn phá hủy danh tiếng của Phong gia ở trước mặt người trong thiên hạ, cứ như vậy, Vân Hận Thiên sẽ xử sự như thế nào?" Thượng Quan Lôi vì kế sách độc ác này mà đắc ý cười ha ha.dien+dan+le+quy+don+com

"Ha ha, phụ thân anh minh! Một kế ly gián rất hay! Vân Hận Thiên này chắc chắn vì danh tiếng mình mà xa cách Phong Liệt Diễm, Hừ! Xem bọn hân làm sao liên thủ lại được với nhau?" Thượng Quan Mạc đưa ngón tay cái lên trên chỉ bội phục.

Lam Tịch Nhan nghe trong thư phòng truyền tới tiếng cười, lúc đầu bước chân muốn đi đến thư phòng nhưng giờ tâm tình nặng nề quay trở về. Cái nhà này càng ngày càng không giống nhà, nữ nhi làm việc ngang ngược càn rỡ, nhi tử chỉ có hơn chứ không kém, trọng phụ vì lợi ích mà mê muội, một lòng muốn trở thành trên vạn người, đối với tình thân của nữ nhi, không phải là đang dùng tâm lòng lương thiện của họ để củng cố quyền lợi?

Năm đó nàng quyết định đúng sao? Vì sao những năm gần đây nàng chưa bao giờ thật sự vui vẻ chứ? Lam Tịch Nhan siết quả đấm vào phòng ngủ, khóe mắt ửng nước mắt trong suốt, sờ lên túi thơm trên cổ, nhắm mắt thật chặt.

Lạc Tuyết ra khỏi Lê phủ, một đường đi về hướng đông, lại đi đến Trang vương phủ.dodooloqood

Quản gia đang đưa một thái y đi ra ngoài, nha hoàn và bọn hạ nhân đứng đầy đất, Long Ngạo Thiên trong phòng ngủ, Thượng Quan Vũ Diệp cùng trắc phi Lý thị mỗi người đứng một bên, Lý thị trên mặt tất đều là ưu phiền, mà Thượng Quan Vũ Diệp mặt bình tĩnh, không nhìn ra giờ phút này đang suy nghĩ cái gì. dodooloqood

Lý thị từ nha hoàn trong tay nhận lấy thuốc mới vừa sắc, múc một thìa canh, đặt ở khóe miệng nhẹ nhàng thổi, đợi không nóng, mới nhẹ nhàng đưa tới khóe miệng Long Ngạo Thiên, nói: "Vương Gia, chàng uống một ít thuốc đi?"

"Bưng đi ra!" Long Ngạo Thiên nhắm hai mắt, lạnh lùng quát. Lý thị run sợ tay khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đổ chén thuốc trong tay.

Lạc Tuyết nhìn sắc mặt trầm thấp trắng nhợt của Long Ngạo Thiên, căng thẳng trong lòng, giết không được ta, người liền tức giận đến bị bệnh sao? A, ta hết lần này tới lần khác không để cho người nằm một chỗ!

Thượng Quan Vũ Diệp vừa muốn nói chuyện, lại nghe được một âm thanh tự bầu trời đêm truyền đến, "Trang vương gia! Vân Hận Thiên chưa chết, người đã nằm xuống sao? Vương phi của người, ha ha! Không muốn bảo vệ sao?"

Long Ngạo Thiên nghe thấy đầu tiên là cả kinh, "Hừ" mở mắt ra, giùng giàng muốn xuống giường, Lý thị vội quàng thêm áo choàng cho hân, Long Ngạo Thiên chạy đến trong viện, dùng hết hơi sức kêu to: "Vân Hận Thiên? Người ra ngoài! Lén lút như vậy là hảo hán cái gì chứ!"

"Bản công tử tại sao phải làm hảo hán?" giọng nói Lạc Tuyết theo nói ra, trên mặt cũng đã bị cái khăn che mặt che lấp, khinh thường liếc Long Ngạo Thiên cùng Thượng Quan Vũ Diệp đã đuổi theo đến sau một cái, "Nếu là hảo hán và tính mạng khó bảo toàn, Trang vương gia sẽ chọn làm một hảo hán

sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Bão táp lại nổi lên

Editor:SunniePham

Long Ngạo Thiên cố gắng chống đỡ thân thể của mình đứng lên, nhìn ba người mặc quần áo màu trắng có dáng vẻ bên ngoài vô cùng quý mị, hừ lạnh một tiếng, "Cho dù chỉ còn sống một ngày, Bốn vương cũng sẽ không chịu thua!"

"Hả? Thật sao?" Lạc Tuyết phát ra tiếng cười khê, "Thân thể của Trang Vương Gia bây giờ có thể bị một cơn gió thổi đi dễ dàng, người cho rằng bây giờ người có thể ra điều kiện với ta sao?"

"Khụ khụ khụ" Một cơn gió lạnh chui vào cổ áo Long Ngạo Thiên, thân thể đang phát sốt lúc này càng cảm thấy lạnh hơn, không nhịn được mà ho nhẹ, Lý thị đã kêu thị vệ tới, đang muốn động thủ thì bị Long Ngạo Thiên giữ tay ngăn cản, rồi quay về phía Lạc Tuyết hỏi: *đ.đ. l. q.đ* "Người rút cuộc là ai? Bốn vương nghe lời đồn đãi nói rằng người xinh đẹp không giống nam nhân. Vì sao mà khi ở trong Trang vương phủ lại lấy khăn che mặt lại?"

Lạc Tuyết thân thể phát run vì bệnh trong gió rét, nhướn mày nói: "Bởi vì Bản công tử vui mừng! Trang Vương Gia nóng vội rồi sao? Ha ha ha. . . . Cuối cùng sẽ có một ngày người sẽ thấy, nhưng hôm nay thì không!"

"Tại sao Bốn vương luôn có một loại cảm giác quen thuộc đối với người? Người nhiều lần chạy tới Trang vương phủ rút cuộc có ý gì? Tại sao không nói rõ một lần đi!" Long Ngạo Thiên nói xong mấy câu yếu đuối này thì lắc đầu một cái, gương mặt tái xanh vịnh lên bả vai của Lý thị.

"Rõ ràng? Chẳng phải chuyện của thế gian luôn rõ ràng hay sao? Cả đời Trang Vương Gia chưa từng làm bất kỳ chuyện áy náy nào sao?" Ánh mắt sắc bén của Lạc Tuyết nhìn chằm chằm Long Ngạo Thiên.

"Đây là chuyện riêng của bốn vương, không tới phiên người nói!" Mặc dù thân thể của Long Ngạo Thiên ngã bệnh, nhưng vẫn kêu ngạo trả lời.

"Hả? Vậy Trang Vương Gia thử nhìn xem coi Vân mỗ có hỏi được hay không!" Lạc Tuyết theo âm thanh đã nhanh chóng *đ.đ. l. q.đ* lần đến gần Thượng Quan Vũ Điện, Thượng Quan Vũ Điện còn chưa kịp hành động, thì đã bị Lạc Tuyết dùng một tay kết trụ cổ của nàng.

Lạc Tuyết xoay người đối diện với Long Ngạo Thiên, trên khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, "Trang Vương Gia lần này để xem người làm như thế nào? Vân mỗ có tư cách hỏi không?"

"Người! Người mau buông nàng ra! Nàng cũng chỉ là một nữ nhân không hề có sức đối kháng, người dùng nàng để uy hiếp Bốn vương sao?" Long Ngạo Thiên. Tức tức giận lạnh lùng nói.

"Vương Gia nói đùa! Người hỏi lại Vương phi của người một chút coi. Vương phi chỉ là một nữ nhân mềm yếu sao?" Mặc dù Lạc Tuyết nói chuyện nhưng sức lực trên tay đã không tự chủ được mà tăng thêm, Thượng Quan Vũ Điện mở to hai mắt, nói không ra lời, không đợi Long Ngạo Thiên trả lời, thì ở trên không trung đã bắn ra một mũi tên bay thẳng về phía ngực của Lạc Tuyết. Lạc Tuyết xoay người, kéo Thượng Quan Vũ Điện ra che ở trước mặt mình, chỉ nghe "Vù" một tiếng, mũi tên đó đã bắn vào vai phải của Thượng Quan Vũ Điện, A Lạc hét thảm một tiếng, Lạc Tuyết buông Thượng Quan Vũ Điện ra. Bởi vì nàng tự nhiên ngã xuống đất, mọi chuyện xảy ra trong chớp nhoáng, làm cho Long Ngạo Thiên cũng không kịp ngăn cản, huống chi là những thị vệ này? Họ chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Vương phi hoa lệ của bọn ngã xuống, sau đó hét to một tiếng rồi ngất đi!

Mà Lạc Tuyết cũng không nhàn rồi, sau khi buông ra Thượng Quan Vũ Điện ra thì đồng thời thân thể đã bay về phía người bắn ra mũi tên núp ở trong bóng tối, người nọ thấy người bị bắn trúng chính là Thượng Quan Vũ Điện, thì đã sớm sợ đến cả người run rẩy, đợi lúc hần phản ứng kịp, thì Lạc Tuyết đã dùng một chưởng đánh tới, thân thể của hần bị một chưởng của Lạc Tuyết đánh ngã. Sau đó Lạc Tuyết lên một cước đá làm cho người kia văng đến trước mặt Long Ngạo Thiên.

"Trang Vương Gia có biết? Cái gì gọi là trộm gà không được lại còn mất nắm thóc?" Lạc Tuyết châm chọc nói.

"Người là ai? Người không giống như là thị vệ của Trang vương phủ, rút cuộc người là ai, nói!" Long Ngạo Thiên nhìn nam tử đang cực kỳ khổ sở mà che ngực nằm trên đất, lớn tiếng chất vấn.

"Tiểu nhân. . . . . Tiểu nhân là người do Tướng quân phái tới. . . . . Bảo vệ tiểu thư. . . . ." Người nọ đáp đứt quãng.

Long Ngạo Thiên cau mày, sau đó nói với quân gia: "Đưa Vương phi đưa trở về, nhanh đi mời thái y !" "

Khóe miệng Lạc Tuyết hiện lên một nụ cười ngọt ngào, "Đúng vậy, mau gọi thái y tới cứu Vương phi của người đi. Nếu không thì lần sau làm sao mà Vân mỗ có thể dùng nàng ta để uy hiếp Vương gia được!"

Lạc Tuyết cười to mà bỏ đi, để lại Long Ngạo Thiên và cả đám người thị vệ đang tròn mắt nhìn nàng. . . . .

Tất nhiên là Long Ngạo Thiên giận đến tối sầm mặt lại rồi, "Vân Hận Thiên! Bỏn vương chờ lần sau ngươi đến!"

Trắc phi Lý thị đỡ Long Ngạo Thiên vào trong nhà, Long Ngạo Thiên uống một hớp chén thuốc kia, "Mau đi xem một chút, thái y tới chưa?"

"Dạ, Vương Gia!" Lý thị vội đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Long Ngạo Thiên đang âm thầm tức giận, dĩ nhiên hắn tức giận là Thượng Quan Lôi An đưa người vào, mà hắn không hề biết? Quân gia kia cũng nên cút về nhà đi! Hừ! Long Ngạo Thiên dùng sức, một chưởng đánh nát một góc bàn, "Người đâu!"

Hai thị vệ cận thân vội vàng từ ngoài cửa chạy vào, "Vương Gia! Có thuốc hạ!"

"Xem tên ở bên ngoài đã chết chưa? Nếu chưa chết, thì đưa hắn đến phủ tướng quân, báo cáo lại mọi chuyện đúng như sự thật!" Long Ngạo Thiên phân phó, để xem Lão Thất Phu hồi hận như thế nào? Vô công chi có thể này mà muốn làm người ám sát sao? Vân Hận Thiên làm sao mà có thể dễ dàng ám sát đến vậy?

"Dạ! Thuộc hạ lập tức đi làm!" Hai thị vệ đều lui ra.

Long Ngạo Thiên chop mắt một lúc, mới miễn cưỡng đi tới "Thanh Tâm các".

Thái y đã rút tên từ bả vai Thượng Quan Vũ Diệp ra, đang xử lý vết thương, Long Ngạo Thiên nhìn bả vai đầy máu của Thượng Quan Vũ Diệp, rồi hỏi: "Thái y, có tổn thương tới xương hay không?"

"Hồi Vương Gia, chỉ bị thương một chút, không nguy hiểm đến tánh mạng. Xin Vương Gia yên tâm!" Thái y cúi đầu đáp.

"Các người chăm sóc tốt cho vương phi, không được có bất kỳ sai lầm nào! Đã hiểu chưa?" Long Ngạo Thiên nói với bọn hạ nhân đang đứng đầy trên mặt đất, bọn hạ nhân run rẩy đồng ý.

Long Ngạo Thiên làm theo phép xong, thì lập tức trở về phòng ngủ của hắn. Nghĩ lại mũi tên kia bắn về phía Vân Hận Thiên đúng là có chút gấp gáp, khi thấy Vân Hận Thiên tránh được mũi tên kia, thì hắn thật sự cảm thấy may mắn, thật may là không có bị thương! Chỉ vì, cặp mắt kia, rất giống nàng. . . . .

Sau khi Lạc Tuyết trả thù thì đi tìm một khách điểm, ngủ một giấc đến trời sáng. Tính toán thời gian, thì còn hai ngày nữa là đến ngày hẹn ước với Lạc Hải, cho nên nàng quyết định về "Hồi hồn cốc" một chuyến, nàng muốn hỏi Ngọc Trần Từ một chút về chuyện của bà nội Phong Liệt Diễm.

Vào buổi trưa, Lạc Tuyết chạy tới bên ngoài "Hồi hồn cốc", nhìn những bông hoa nở rộ như cũ, cả đàn ong vẫn vây trước cửa cốc như cũ. Đột nhiên trái tim Lạc Tuyết có một cảm giác vô cùng thân thiết.

Nàng thả lỏng đi vào trong cốc, lúc trở lại hang động, thì Ngọc Trần từ đang nghỉ trưa, Lạc Tuyết rón rén đến gần, ở bên lỗ tai của Ngọc Trần mà nhỏ giọng nói: "Sur ông? Sur ông?"

Ngọc Trần từ nhắm hai mắt buồn bực nói: "Nha đầu, về rồi à?"

"Sur ông, làm sao người biết?" Lạc Tuyết bị nhìn thấu, ngượng ngùng nói.

Ngọc Trần từ ngồi dậy, cười to nói: "Nha đầu, từ lúc con đi vào cốc thì sur ông đã biết rồi!"

"Lạc nhi còn nghĩ sẽ cho sur ông một kinh hi! Kết quả thì nhanh như vậy đã bị phát hiện, không có ý nghĩa." Lạc Tuyết bĩu môi nói.

"Nha đầu ngoan, dĩ nhiên là sur ông rất vui mừng! Con không ở đây, lão già ta buồn tẻ đến chết rồi, ngày ngày đều mong đợi con trở về cốc !" Ngọc Trần từ vỗ vỗ tay Lạc Tuyết, cười dịu dàng nói.

"Sur ông!" Lạc Tuyết dịu dàng cười, vui đầu vào trong ngực Ngọc Trần Từ, "Sur ông có khỏe không?"

"Tốt, Lạc nhi có khỏe không? Thù đã báo sao?" Ngọc Trần Từ ân cần hỏi thăm.

"Không có, "Mạc Bắc Hắc Thất" đầu quân cho vào Thái Tử nước Nam Chiếu rồi, tạm thời không tìm được người. Giờ con đang báo thù Thượng Quan Vũ Diệp, con đang hành hạ ả, để cho ả hàng đêm đều không thể sống yên." Lạc Tuyết nói xong, sau đó ngẩng đầu lên trịnh trọng hỏi: dĩ nhiên là, dĩ nhiên là "Sur ông, lần này con đi ra ngoài, quen được một vị bằng hữu. Hắn chính là Thiếu chủ của Liệt Diễm Sơn Trang Tê Châu, tên là Phong Liệt Diễm. Sau khi hắn nhìn thấy Hóa Vân Kiếm của con, thì hỏi con có biết chỗ người đang ở không? Hắn nói là trước khi bà nội hắn qua đời đã căn dặn hắn phải đi kiếm người, nói với người một câu, nhưng mà câu đó phải chính miệng hắn nói cho người biết."

"Phong Liệt Diễm? Bà nội?" Ngọc Trần từ có chút nghi ngờ, đột nhiên ánh mắt chợt lóe lên, vẻ mặt khẩn trương hỏi: "Con nói hắn họ Phong?"

"Vâng."

"Con nói bà nội của hắn đã qua đời? Qua đời lúc nào?" Ngọc Trần từ kích động, gương mặt đầy bi thương vội la lên.

"Phong Đại Ca nói người đó đã qua đời hơn hai mươi năm." Lạc Tuyết nhìn về mặt Ngọc Trần Từ khác thường, vô cùng kinh ngạc. Xem ra Phong Liệt Diễm nói không sai, quả thật sư ông biết bà nội của hắn, chỉ là không biết họ có quan hệ thế nào?

"Hơn hai mươi năm? Nàng đã đi hơn hai mươi năm sao?" Hai tay Ngọc Trần từ quơ quơ, trong mắt đã ngấn lệ, giống như là đang gằm thét, sau đó bước chân lao đảo một mình đi ra ngoài, trong miệng không ngừng lầm bầm: "Tại sao? Tại sao nàng bỏ ta lại một người? Nàng để cho ta ở đây đợi hơn hai mươi năm, không phải chúng ta đã nói rồi sau sống không chung chăn gối, nhưng chết phải cùng nguyệt liễu như mi, họa lâu ý bạn vì hồng trang. . . Như mi. . ."

Lạc Tuyết ngơ ngác nhìn bóng lưng Ngọc Trần Từ, trong nháy mắt dường như ông đã già nua đi mấy chục tuổi, giống như có một cái gì đó làm cho người khác ngẹt thở ở trong lòng, xua đi không được. Giữa bọn họ rốt cuộc là có chuyện xưa khác cốt ghi tâm gì? Mà làm cho sư ông nguyện độc thân cả đời?

Ngọc Trần Từ đứng ở phía trước hang động, đưa tay vặn cơ quan, cửa đá bên cạnh lập tức được mở ra, thông dong mà đi vào, dẫm lên một tấm thảm trên tường treo một bức họa, ánh trăng trong sáng, một cô nương tuyệt mỹ đang mất hồn mà dựa vào thành lầu nhìn ánh trăng trong màn đêm.

Tất cả các tác phẩm điêu khắc từ gỗ trên bàn đều là các dáng vẻ không giống nhau, nhưng tất cả đều khắc cùng một cô nương.

"Như Mi. . . . ." Ngọc Trần lầm bầm, cầm lên một tượng gỗ, khẽ vuốt ve, rồi áp vào mặt mình, nước mắt theo gò má tái nhợt chậm rãi trượt xuống. "Như Mi. . . . . Hoảng hốt nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thì cũng đã là sáu mươi năm rồi! Đêm đó trời trong gió mát, trăng rằm làm người khác mất hồn, quay người lại, thì đã sáu mươi năm rồi! Nàng sao có thể độc ác tới vậy? Kể cả lần cuối cũng không muốn gặp ta? Tại sao? Như Mi. . . . . Nàng đã nói, nàng đồng ý cho ta cả đời vì nàng mà về, vậy mà ông trời lại trêu cợt chúng ta!"

"Như Mi. . . . . Ta đến với nàng có được hay không? Ta đã sống lâu hơn hai mươi năm, đủ rồi, ta không thể để cho một mình nàng cô đơn đứng ở chỗ đó. . . . ." Tâm Ngọc Trần Từ đều tan nát, giống như lòng tin ông dùng để chống đỡ cả đời này, chỉ trong nháy mắt đã bị một tin tức làm cho sụp đổ, ông cũng không còn muốn sống nữa, muốn một chương đáng lên đầu mình cho mình chết đi!

Lạc Tuyết kinh sợ kêu một tiếng: "Sư ông! Đừng mà!"

Tiếng thét của Lạc Tuyết làm cho Ngọc Trần Từ dừng lại, Lạc Tuyết nhào tới ôm cánh tay Ngọc Trần Từ khóc ròng nói: "Sư ông, người muốn bỏ lại Lạc nhi một mình sao? Người không muốn biết trước lúc bà ấy qua đời đã để lại câu nói gì cho người sao? Sư ông, Lạc nhi không thể không có người...người đừng bỏ lại con có được không?"

Ngọc Trần từ buồn bã xoay người lại, "Lạc nhi, sư ông đã sớm là một người đáng chết, cần gì còn tham sống ở trên đời này nữa?"

"Không! Sư ông không muốn sống, Lạc nhi cũng không muốn sống, Lạc nhi đi cùng với sư ông!" Nước mắt Lạc Tuyết chảy ròng, kiên quyết lắc đầu nói.

"Nha đầu!" Ngọc Trần Từ cũng khóc ròng, buông tay phải xuống, ông không thể chết được, ông còn phải chăm sóc nữ nhi của Thiên Ca!

"Sư ông, chúng ta trở về, Lạc nhi uống rượu với người, có được hay không? Say rồi cái gì cũng đều quên hết! Tỉnh lại lần nữa cho dù là kiếp trước hay kiếp này cũng được!"

Lạc Tuyết và Ngọc Trần Từ uống đến tối, nàng lặng lẽ nghe Ngọc Trần Từ nói chuyện cũ của mình.

"Năm đó ta mới hai mươi tuổi, lúc đó ta vừa mới học thành nghệ, chính là thời điểm tuổi trẻ ngông cuồng. Đêm hôm ấy, ta gặp được Như Mi ở hồ liễu, ta không cách nào hình dung được lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng ta kiêu sọ đến nhường nào, nàng giống như là tiên nữ, nhẹ nhàng dựa vào thành lầu trắng rằm, đôi mắt trong suốt như một hồ nước trong xanh, từ đó ta liền bị nhốt trong đôi mắt đó. Thật may là, Như Mi cũng có tình ý ta, chúng ta yêu nhau, nhưng kẻ ngông cuồng như ta đây không muốn cả đời trốn ở cái địa phương đó, luôn muốn đi xông xáo giang hồ một phen. Vì vậy ta không để ý việc Như Mi cố giữ ta lại, dứt khoát bỏ nàng mà đi, ta muốn nàng chờ ta ba năm, ba năm sau ta nhất định sẽ trở về cưới nàng."

"Ai ngờ một phút từ biệt, lại thành cả đời chờ đợi dang dở. Ba năm sau ta trở lại tìm Như Mi, mới biết Như Mi một tháng trước đã thành thân! Gà cho thanh mai trúc mã của nàng, chỉ phúc vì hôn cho Phong gia Tề Châu, ta không cam lòng, ta hận Như Mi phản bội lời thề của chúng ta, cho nên ta lập tức đi tìm nàng, phu quân của nàng là Phong Mộc Thanh cho phép chúng ta gặp mặt, Như Mi nói cho ta biết, nàng hận ta! Hận ta năm bỏ lại nàng mà đi? Càng hận hơn là vì sao lại trở về tìm nàng?"

"Ta bị đá kích lớn, Như Mi nói hai câu rồi sau đó kiên quyết không gặp ta nữa. Phong Mộc thanh nói, Như Mi vốn không muốn gả hắn, hôn ước của bọn họ năm năm đã được hủy bỏ, nhưng mà Liễu gia gặp phải biến cố, trong một đêm hai bàn tay trắng, phụ mẫu Như Mi muốn hắn đến cửa cầu hôn lần nữa. Hắn đồng ý, bởi vì hắn cũng giống như ta đều yêu Như Mi, nhưng mà Như Mi không muốn, mẫu thân Như Mi dùng cái chết để uy hiếp, ép Như Mi khóc đồng ý mới hôn sự này."

"Phong Mộc Thanh ước hẹn với ta, chờ tương lai sau khi hắn chết, sẽ để ta chăm sóc Như Mi. Vì ước hẹn này, nên ta cả đời không có thành thân, một mình ở trên giang hồ phiêu đảng, cứ như vậy mà hơn ba mươi năm. Ta có danh hiệu "Mặt quỷ thần y", cứu sống vô số người trong thiên hạ, cũng có vô số người không tiếc của cải, đưa cho ta vạn lượng vàng nhờ ta xem bệnh. Nhưng chỉ có một mình Phong Mộc Thanh không để cho ta xem bệnh cho hắn, hắn nói, hắn chiếm Như Mi nhiều năm như vậy, đã đến lúc phải trả lại cho ta, cũng nên thành toàn cho chúng ta. Sau khi Phong Mộc Thanh đi, Như Mi ở linh đường không ăn không uống ngồi yên ba ngày ba đêm, ta cũng trông coi Phong Mộc Thanh ba ngày ba đêm."

"Sau đó, ta muốn mang Như Mi đi, nàng lại cự tuyệt ta; nàng nói, chúng ta bỏ lỡ năm đó, thì đã bỏ lỡ cả đời. Nàng cả đời yêu ta, nhưng lại đem tình cả cả đời cho Phong Mộc Thanh, hơn ba mươi năm trước nàng đã gả vào Phong gia, thì cuộc đời này sẽ không bước ra khỏi Phong gia nữa bước. Nàng nói, chúng ta sống không chung chăn nhưng chết chung huyết, có được không? Chúng ta dây dưa mấy chục năm, yêu thương lẫn nhau lại hành hạ lẫn

nhau mấy chục năm, kiếp sau chúng ta người nào cũng không cần phải buồn tay người nào có được không?"

"Ta chảy nước mắt đồng ý, sau đó đi xa tha hương, không trở lại Tề Châu nữa. Sau đó, ta phát hiện "Hồi hồn cốc" này, ta rất thích, nên quyết định ở đây, cứ như vậy mà đã hơn hai mươi năm. Không còn có tin tức của Như Mi, không ngờ, năm đó nàng đã vĩnh viễn xa cách ta. . . . ."

Lạc Tuyết nghe xong câu truyện này với giọng nói trầm thấp, lòng của nàng cũng đang trở nên run rẩy.

Ngọc Trần Từ đã bị tác dụng của rượu cồn làm cho ngủ thiếp đi. Lạc Tuyết vẫn còn đang suy nghĩ câu nói của Như Mi: chúng ta bỏ lỡ năm đó, thì đã bỏ lỡ cả đời. Giống như nàng và Long Ngạo Thiên, năm đó chỉ một tiếng "Gặp lại!", thì đã quyết định bọn họ gặp lại là hai người xa lạ, cho nên, tình cảm cũng đã nhạt, không còn giống như năm năm đó!

Lạc Tuyết thức trắng cả đêm ở bên cạnh canh giữ Ngọc Trần Từ.

Sáng sớm ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong cốc, Ngọc Trần Từ tỉnh lại thì đã nhìn Lạc Tuyết đang mỉm cười, ông cười đáp lại: "Lạc nhi, sư ông đêm qua nằm mơ thấy Như Mi rồi, nàng vẫy tay với ta, nàng nói nàng sẽ chờ ta, Lạc nhi, con có tin không?"

"Tin. Lạc nhi tin tưởng tình yêu cổ chấp của sư ông sẽ cảm động trời đất, trời cao định sẽ không phụ kiếp sau của sư ông!" Lạc Tuyết gật đầu một cái, giọng mang đầy vẻ kiên định.

"Kiếp sau? Làm người thật sự có kiếp sau sao?" Ngọc Trần Từ nỉ non nói, "Lạc nhi, chúng ta đi thăm phụ thân của con đi! Nhất định là hấn cũng rất tích mệnh rồi!"

"Vâng."

Một lần nữa trở về hang động, mở cửa cơ quan thứ nhất ra, Lạc Tuyết đốt nhanh, xá ba lạy: "Phụ thân, Lạc nhi tới thăm người, người có khỏe mạnh không? Sau này người phải nhìn sư ông nhiều một chút, ông già rồi, rất dễ dàng làm chuyện hồ đồ. Người cần phải nhìn chăm chăm sư ông để cho ông bình an chờ Lạc nhi trở về?"

"Ha ha, nha đầu, sư ông sẽ không làm chuyện hồ đồ đâu. Sư ông còn phải nghe cháu trai Như Mi muốn thay Như Mi nói cái gì với ta! Con phải mau dẫn hấn tới đây gặp ta!" Ngọc Trần từ cười nói, ánh mắt lại chứ đựng sự thê lương vô tận.

"Vâng, Lạc nhi tin tưởng sư ông!"

Lạc Tuyết từ biệt Ngọc Trần Từ, rời khỏi "Hồi hồn cốc".

Mới vừa vào Thành Uyển An, vừa gọi một ly trà, thì đã nghe được một tin tức động trời!

"Chắc chắc chắc, các người có nghe tin gì không? Công tử cụt tay nổi tiếng thiên hạ thế nhưng lại có quan hệ cùng thương nhân lớn nhất Đại Kim chúng ta Thiếu Trang Chủ Nhân Liệt Diễm Sơn!"

"Trời ạ! Hai người đàn ông này? Làm sao có thể! Thật là thói đời bạc bẽo, chuyện gì cũng có thể xảy ra!"

"Ta nói thiên hạ này mỹ nữ vô số, sao lại không hề yêu mỹ nhân mà lại yêu nam nhân thiếu gia có tiền đây?"

"Nghe nói Phong thiếu chủ là một nhân tài, muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, nhưng lại là một người đoạn tu! Thật là đáng tiếc!"

Lạc Tuyết nghe mấy câu này liền nghe rõ, nhất thời khí giận bùng nổ, giữa bọn họ làm gì có chuyện mà để cho người ngoài đàm tiếu như vậy? Đàm tiếu ra ngoài thật không chịu nổi!

Lạc Tuyết tức giận vô cùng, ly trà trong tay bị nàng bóp nát, sau đó thì cao giọng cười nói: "Chuyện cười này đúng thật là dễ nghe!"

Câu vừa nói xong, thì một mảnh vụn của ly trà liền đã đâm vào mu bàn tay người mới vừa nói, đám người ngồi đó đều sợ hãi kêu lên rồi nhìn chỗ Lạc Tuyết. Người này rõ ràng chỉ có một cánh tay, lại còn mặc đồ trắng, họ lập tức nhận ra đây chính là một trong những nhân vật chính mà bọn họ đang nghị luận - Vân Hận Thiên!

Mọi người kinh hoàng sợ hãi rồi rít quỳ xuống, "Đoạn. . . . . Cụt tay công tử, người là đại nhân. . . . . Không cần so đo tính toán với tiểu nhân, chúng tôi đều nói hưu nói vượn, người tha cho chúng ta đi, chúng ta. . . . . không dám nữa!"

"Há? Tha cho các người? Vậy các người trước tiên hãy nói cho Bản công tử biết là các người từ đâu nghe được những lời đồn đãi này?" Lạc Tuyết cười lạnh, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một mảnh vụn của ly trà lên, nhìn về phía mọi người.

Mọi người nhìn người vừa mới bị mảnh vụn này gây thương tích, sợ đến vỡ mật, vội nói: "Công tử, chúng tôi đều nghe phổ phàm truyền nhau, thực không biết là người nào đã nói ra?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Bão táp nổi lên 2

Lạc Tuyết nghe từng âm thanh cầu xin tha thứ, trong lòng cân nhắc, với miệng của một người thì làm sao có thể truyền đến tất cả mọi người như vậy? truyền cả thành Uyển An như vậy, chỉ sợ cũng sẽ truyền sang các địa phương khác. Ha ha, không biết sau khi Phong Liệt Diễm biết sẽ xảy ra chuyện gì? Nàng không có ý kiến gì, người đời muốn nói sao cũng được, thanh giả tự thanh là được rồi, đợi đến một ngày nàng khôi phục thân phận nữ nhi, lời đồn đãi này cũng không có tác dụng nữa, nhưng mà Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết có chút chán chừ.

Trong đầu thoáng qua Phong Liệt Diễm đi khắp mọi nơi với nàng, hửn . . . . . Sẽ không thật sự phải là. . . . . có đam mê đoàn tụ chứ? Lạc Tuyết rung mình một cái, hi vọng không thể nào!

Lạc Tuyết thở dài, đôi mắt nhắm người run lấy lấy, nói: "Bản công tử không quan trọng các ngươi nói gì, nhưng Bản công tử nhắc nhở các ngươi một câu, cẩn thận họa là từ ở miệng mà ra! Đừng khiến cho miệng của các ngươi lấy mạng của các ngươi!"

Lạc Tuyết nói xong hừ lạnh rồi đi, còn đám người còn lại vì câu cảnh cáo kia mà vẫn đang run sợ, chỉ hận không thể vờ vàng dùng chỉ vá miệng mình lại, cũng có người sau lưng phản đối, không cam lòng kêu la: "Hử, giấu đầu lòi đuôi, miệng quạ vừa tô vừa đen!" Kết quả mọi người đều sợ đến mức chạy trốn chết, chỉ sợ người cuồng vọng này làm liên lụy đến bọn họ, ai chẳng biết này công tử cụt tay giết người chưa bao giờ chớp mắt sao?

Ai ngờ Lạc Tuyết đi chưa được mấy bước, đã bị người cản lại. Một khoảng nam tử khoảng 25, 26 tuổi, mặc hoa phục, tóc vấn lên rất cao, sau lưng còn có một đội thủ hạ mặc khôi giáp, nam tử này con người như chim ưng sắc bén bắn về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết cố gắng nhớ lại, chắc chắn mình chưa từng gặp qua người này, liền dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nhặt nhìn chăm chăm người trước mặt!

Lạc Tuyết cả người phát ra ý lạnh, những người liên quan đều đã bị sợ đến mức chạy tứ phía, hai bên nhìn nhau một lát, nam tử thủ lĩnh mặc hoa phục hình như là quan sát đủ nhân vật trong truyền thuyết rồi, liền lạnh lùng nở nụ cười khinh thường, "Công tử Cụt tay Vân Hận Thiên, chúng ta rốt cuộc đã gặp mặt!"

"Hử! Bản công tử cũng không cảm thấy gặp mặt các hạ là có chuyện gì tốt! Các hạ hôm nay ngăn cản trước mặt Vân mỗ, là có ý gì?" Lạc Tuyết không chút khách khí nói.

"Thế nào? Ngày hôm trước vừa mới đã thương muội muội ta, hôm nay đã quên rồi?" Thượng Quan Mạc thường thức chiếc nhẫn ngọc trên ngón cái khinh miệt nhắc nhở, hửn cũng không tin người cụt tay này có bản lĩnh thông thiên? Hôm nay lúc Vân Hận Thiên vào thành, thám tử của hắn đã hồi báo, vì vậy hắn nhanh chóng dẫn theo cao thủ trong phủ đến chặn đường Vân Hận Thiên!

Lạc Tuyết ngẩn ra, chợt hiểu được, tiếp theo cuồng tiếu mà nói: "Nói như thế, các hạ là huynh trưởng của Thượng Quan Vũ Điệp sao? Hả? Vậy hôm nay vận khí của Vân mỗ thật đúng là không tốt nhé!"

"Hai phái chính tà đều nói võ công của ngươi đứng thứ nhất, Thượng Quan Mạc ta không tin, hôm nay ta muốn máu của ngươi nhuộm đầy đường, để báo thù cho muội muội ta ba lần bị ngươi làm bị thương." Thượng Quan Mạc trong con người khát máu, chăm chú nhìn chăm chăm khinh thường Vân Hận Thiên.

Lạc Tuyết cười càng lớn hơn, "Tốt! đến hay lắm! vốn dĩ Vân mỗ không muốn đối địch với những người khác trong Thượng Quan gia, nhưng hôm nay ngươi đã tự chuốc lấy phiền phức, cũng không thể buông tha thắng lợi, hơn nữa nói xem hôm nay cái chết thuộc về tay ai!"

Lạc Tuyết vừa nói xong, thuộc hạ của Thượng Quan Mạc bao vây Lạc Tuyết lại, quả nhiên không phải là những người bình thường, xem vị trí của bọn chúng đứng đã chặn hết đường lui của Lạc Tuyết, hơn nữa công thủ phối hợp hoàn hảo, trong lúc nhất thời, kiếm, đao, gươm* (Binh khí cổ) toàn bộ toàn bộ đều xông về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tay không xoay vòng xung quanh họ. Xoay chuyển, chỉ thủ chứ không tấn công, tay áo tung bay, đến chỗ nào, như chim đậu trên cành, đùa bỡn một lát, Lạc Tuyết đang muốn hạ sát chiêu ép Thượng Quan Mạc ra tay, lại nghe được một giọng nói hùng hồn vang đến, "Thượng Quan Mạc! Ngươi đang làm cái gì vậy!"

Âm thanh kia mặc dù bình thản không có gì lạ, nhưng làm người nghe cảm thấy không giận mà uy, Thượng Quan Mạc cũng là cả kinh, hoàng thượng sao lại đến đây? Đây không phải đến để phá hư chuyện của hắn hay sao? Bất đắc dĩ phải hô "Dừng tay!" đánh nhau liền đường lại, Lạc Tuyết lui cách xa đó một trượng rất lạnh nhìn bọn họ diễn tuồng gì!

Người nói đó đã được thuộc hạ bảo vệ đi đến, Lạc Tuyết nhìn, trên mình mặc bộ trường bào màu thâm lam, tóc buộc ngọc quan, trường bào được thêu vô cùng quý báu bên hông đai ngọc hiện rõ thân phận người đến không tầm thường, giữa trán bầm sinh uy nghiêm cùng với gương mặt phong trần tuấn lãng, làm Lạc Tuyết dâng lên một loại cảm giác quen thuộc, đúng! Trên người hắn có bóng dáng của Long Ngạo Thiên, xem ra là người hoàng thất!

Thượng Quan Mạc thấy người đó đi đến phía bọn họ thì quỳ xuống hành lễ, thủ hạ bên người cũng quỳ xuống theo, chỉ còn một người duy nhất là Lạc Tuyết, nam tử kia dừng lại trước mặt Thượng Quan Mạc, chỉ nghe thấy Thượng Quan Mạc nói: "Thần Thượng Quan Mạc tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế!"

Thì ra là Hoàng đế Đại Kim! Không trách được làm nàng cũng có cảm giác áp bách, sau đó Lạc Tuyết, vẫn như cũ cao ngạo đứng ở nơi đó, nhìn chăm chăm Long Ngự Thiên cùng Thượng Quan Mạc.

Long Ngự Thiên sau khi gọi Thượng Quan Mạc, mới nhìn về phía bạch y công tử không để vị đế vương như hắn vào trong mắt.

"Lá gan của ngươi thật to! Thấy Quân Vương không quý xuống tham bái sao?" Long Ngự Thiên con ngươi tỉnh mạch lóe ánh sáng phức tạp, trong nháy mắt rồi biến mất, lại khôi phục lại dáng vẻ thường ngày.

Thượng Quan Mạc vội cướp lời nói: "Hoàng thượng, người này chính là kẻ nhiều lần đêm khuya xông vào Trang Thân Vương phủ giết người, Vân Hận Thiên! Hơn nữa người này cấu kết Tây Nam Lục Lâm Bang, có mưu đồ bất chính với Đại Kim ta, thần đang muốn tâu bắt hắn, hôm nay hắn coi rẻ hoàng thượng, tội thêm một bậc, thần xin hoàng thượng lập tức xử tử người này, dẹp an thiên hạ!"

Lạc Tuyết nghe vậy "Ha ha" cười to, nhưng cũng không cãi lại, xoay người muốn rời đi, thủ hạ Thượng Quan Mạc "Hưu"ngăn ở trước người Lạc Tuyết, về mặt Long Ngự Thiên không nhìn ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, nói: "Thượng Quan Mạc, đây là chuyện của một quan gia sao? Huống chi Trang Thân Vương sớm đã báo lên, chuyện xảy ra trong vương phủ hắn, hắn muốn tự mình xử lý, trẫm cũng đã đồng ý, cho nên ngươi tuân chỉ đi!"

Ai cũng không ngờ tới Long Ngự Thiên sẽ nói ra mấy câu nói như vậy, Thượng Quan Mạc càng thêm cả kinh, kiên trì nói: "Hoàng thượng, Vân Hận Thiên nhiều sai người trong võ lâm hành thích muội muội thần, thần bắt hắn cũng là chuyện kinh thiên địa nghĩa!"

"Muội muội ngươi đã gả cho Trang Thân Vương, đã sớm vào hoàng gia, là người của hoàng gia, việc của nàng, tự có phu quân của nàng xử lý, ngươi không cần vượt quá thân phận của mình!" Long Ngự Thiên không vui nói, nhưng lời này đã chặn được những lời Thượng Quan Mạc đang muốn tiếp tục không thể nói nên lời, hiện tại thời cơ chưa đến, còn chưa phải là lúc công khai trở mặt, Thượng Quan Mạc sau khi nghĩ xong, thay thành về mặt khiên tốn, "Thần kính cẩn nghe theo ý chỉ hoàng thượng, thần cáo lui!"

Thượng Quan Mạc mang người đi, Lạc Tuyết buồn bực nhìn Long Ngự Thiên một cái, nhìn như là thả nàng một con đường sống, đối với nàng mà nói, cũng là thả Thượng Quan Mạc một con đường sống, trong lòng cũng có chút không vui, hoàng đế này nhìn không bình thường còn rất cơ trí, hoặc là tặng cho nàng một ân tình, giống như thái tử Nam Chiêu, muốn nàng dốc sức cho Đại Kim sao? A, nói là ý kiến của Long Ngao Thiên, làm sao có thể? Long Ngao Thiên còn hận không thể giết được nàng ấy chứ!

Lạc Tuyết càng nghĩ càng hận, xoay người liền đi, lại lần nữa bị người cản lại, là thị vệ của hoàng thượng! Long Ngự Thiên đi tới trước mặt Lạc Tuyết, miệng hơi cười nói: "Vân công tử phải đi sao? Trẫm cứu ngươi...ngươi không nói tiếng cảm ơn sao?"

"A, đó là hoàng thượng tự mình làm, Vân Hận Thiên có lẽ không cần cầu xin Hoàng Thượng!" Lạc Tuyết chỉ thiếu chút nữa là nói Long Ngự Thiên là tự mình đa tình, lời đến khóe miệng vẫn sửa lại miệng.

Long Ngự Thiên cũng không như tưởng tượng của Lạc mặt rùng rợn, ngược lại cười khe khẽ, "Ngươi quả nhiên giống như trong truyền thuyết! Ngay đến cả trẫm một quân vương của một nước cũng không để vào mắt ngươi! Vân Hận Thiên, không chỉ có hoàng đế đối với ngươi tò mò, hiện tại trẫm cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với ngươi rồi! Ha ha ha. . . . ."

Hoàng đế? Long Ngao Thiên sao? Lạc Tuyết chau mày lại, nói: "Hoàng thượng, Vân Hận Thiên cũng không bắt kính đối với hoàng thượng, chỉ là tính tình như thế, về phần ngài nói Trang Thân Vương muốn đích thân xử lý Vân Hận Thiên, phiền ngài chuyển lời cho hắn, Vân Hận Thiên lúc nào cũng kính cẩn chờ đợi đại giá!"

Lạc Tuyết nói xong, thân thể bay bổng lên, đã bay ra hướng ngoài thành.

trong mắt Long Ngự Thiên dâng lên một nụ cười thâm thúy, không tệ, hắn chính là đến đây để tham gia, nghe được thám tử báo cáo nói Thượng Quan Mạc đã dẫn binh đến phía tây rồi, lúc ở phố Trường An vì hành hấn liền tò mò muốn đi theo, không ngờ lại có thể nhìn thấy nhân vật phong vân trong lòng người dân Đại Kim quốc gần đây, người làm Long Ngao Thiên nhức đầu công tử cắt tay Vân Hận Thiên! Bởi vì nghe nói hắn là bằng hữu của thiếu chủ Phong gia, cho nên hắn phải ngăn cản trận chém giết này!

"Hoàng đế nói ánh mắt của ngươi cực kỳ nữ nhân mà đệ ấy yêu nhất, cho nên trẫm cũng không thể để cho Thượng Quan Mạc giết ngươi, cũng không thể để ngươi giết Thượng Quan Mạc, bởi vì hắn đối với trẫm, còn hữu dụng!" Long Ngự Thiên hai mắt tinh nhuệ dâng lên ý cười không dễ phát hiện, Vân Hận Thiên này, thật đúng là thú vị! rất là —— kiều ngao!

Lạc Tuyết không muốn gặp lại phiền toái, nên đã ở ngoài thành một ngày, tối nay Lục Hải nên sẽ đến, cho nên trước khi màn đêm buông xuống, Lạc Tuyết mới che mặt dùng khăn công vào thành, chạy thẳng tới Trang vương phủ.

Lạc Tuyết ẩn thân ở trên thân cây cao nhất trong sân viện của "Hà Nguyệt trai", từ góc độ này nhìn lại, Trang vương phủ canh phòng rõ ràng tăng cường rất nhiều, xung quanh thị vệ tuần tra so với ngày thường nhiều hơn gấp mười lần, ngay đến trên nóc nhà cũng có người ẩn nấp, a, cho rằng nàng sẽ ở trên nóc nhà sao? Lạc Tuyết cười thầm, tối nay nàng cô tình thay đổi chỗ rồi!

Sau nửa canh giờ, một cái bóng đen đã đến gần cửa sau của Trang Vương phủ, nhìn thân hình, Lạc Tuyết biết là Lục Hải đến rồi! Lục Hải khinh công bình thường, mới vừa vào đến bên trong viện, đã kinh động đến thị vệ, khắp nơi đèn đuốc thấp sáng, đem cả chiếu Trang vương phủ sáng như ban ngày, tiếng chém giết vang lên liên miên, bọn thị vệ toàn bộ hướng về phía Lục Hải chém giết, Lục Hải tuy bị vây, nhưng cũng không kinh hoảng, trong lúc công thủ trăm tinh có thừa, Lạc Tuyết không khỏi khen ngợi: "Đúng là phong độ của đại tướng!"

Tiếng này vừa thoát ra, lập tức dẫn người chạy về phía nàng, Lạc Tuyết bay về phía Lục Hải, Lục Hải ngược mắt thấy đúng là công tử cắt tay, trong lòng lại tự tin hơn xông về phía bọn người kia, Lạc Tuyết hét dài một tiếng, cao giọng nói: "Huynh đài, còn nhớ rõ Bản công tử muốn ngươi làm chuyện gì không?"

"Dĩ nhiên biết." Lục Hải phân thân đáp, theo hương Lạc Tuyết nhìn, trong bụng đã hiểu, liền trực tiếp bay về phía "Thanh Tâm các".

"Thanh Tâm các" đã bị trọng binh vây quanh cả nước chảy không lọt, trong phòng ngủ của Thượng Quan Vũ Diệp, còn có thêm mấy hàng Đại Nội Cao Thủ bảo vệ, Lục Hải bị vây ở bên ngoài, quần lấy thân, người đến càng lúc càng nhiều, dần dần không thể địch lại, nhiều lần suýt nữa trúng kiếm, Lục Tuyết mất lạnh nhìn lại, thị vệ vây xung quanh thấy nàng bất động, cũng không dám động, phàm là đã biết võ công của Vân Hận Thiên, ai cũng không muốn làm vật hy sinh.

Lục Tuyết hiểu nếu còn không ra tay, Lục Hải sẽ phải bỏ mạng tại đây, đây không phải là ý định của nàng, vì vậy, Lục Tuyết rút Hỏa Vân Kiếm ra, trường kiếm nhắm thẳng vào người đang đánh lên vào lưng Lục Hải, thời khắc đó, máu chảy đầm đìa, thị vệ xung quanh Lục Hải từng nhóm một ngã xuống, Lục Hải thoát khỏi nguy cấp, vọt thẳng vào phòng ngủ của Thượng Quan Vũ Diệp, Cao Thủ Đại Nội ở trong cửa đồng loạt xông lên, trận thế có thể so với đám thị vệ vây lấy hắn lúc này nguy hiểm hơn nhiều, nói là Cao Thủ Đại Nội, võ công tất nhiên không phải yếu, Lục Hải lại càng không địch được, mới qua mười chiêu, trên lưng đã bị chém một kiếm, Lục Hải bị đau, chỉ đành phải thủ chờ cơ hội tấn công, Lục Tuyết chưa từng tức giận như tối nay, phi thân đến bên cạnh Lục Hải, một kiếm đánh ngã được mấy người, thoát ra điểm huyết đạo ở phần lưng của Lục Hải, để tránh mất máu quá nhiều!

"Huynh đài, đừng dùng nội công chống đỡ, bịt chặt tai lại!" Lục Tuyết điểm huyết, nhanh chóng nói xong, Lục Hải vội làm theo, sau đó Lục Tuyết một tay nắm cổ áo của Lục Hải bay lên trời, hạ xuống trên đỉnh phòng "Thanh Tâm các", tiếp rút tay về một chưởng đánh bay thị vệ đang đứng trên đó, lấy ngọc tiêu ra, thân thể xoay tròn, thổi ra âm thanh "Mị Tâm khúc", mọi người vẫn chưa kịp suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy trong bụng đảo lộn, tinh thần hoảng hốt, theo bản năng muốn dùng nội công điều khí, kết quả lại càng lúc càng khó chịu, kiếm trong tay rơi rớt xuống, ôm đầu lăn lộn đầy đất, người công lực hơi thấp miệng phun máu tươi, té xuống đất, tiếng tiêu Lục Tuyết càng ngày càng nhanh, nhìn những người ngã xuống thần chí đã không rõ, Lục Tuyết mới dừng thổi tiêu lại, quay đầu lại nhìn Lục Hải.

Lục Hải tuy đã được nhắc nhở, nhưng vẫn nội thương nhẹ, miễn cưỡng chống đỡ lấy thân thể nói: "Không có việc gì. Ta còn có thể chịu được, công tử thật cao nhân, tiếng tiêu này có thể địch lại được thiên binh vạn mã rồi!"

"Ha ha, chuyện tối nay thật xin lỗi huynh đài rồi, không ngờ bọn họ lại tăng cường đề phòng như vậy!" Lục Tuyết mang theo áy náy cười nói.

"Công tử nói đùa, là Lục Hải võ công thấp kém, không hoàn thành cam kết chuyện, còn phải công tử xuất tay cứu, cực kỳ xấu hổ!" Lục Hải vội vàng khoát tay nói.

"Ha ha, chuyện này vẫn không chính xác đâu!" Lục Tuyết ngược mắt cười một tiếng, ngược lại nhìn về mọi người phía dưới, lạnh lùng nói: "Các người đang ở đâu? Nói hẳn ra gấp tai!"

Mọi người thả mạnh không dám nói, mà Long Ngạo Thiên đang cùng hoàng thượng nghị sự trong cung nghe bẩm báo Vân Hận Thiên đến thích khách vương phủ, lập tức trở về.

Long Ngự Thiên cười to, hắn đoán Vân Hận Thiên nhất định là có ân oán gì với Thượng Quan Vũ Diệp, nếu không tại sao lại ba lần bốn lượt đến náo loạn? Theo như Long Ngạo Thiên từng nói, rõ ràng có thể dễ dàng lấy tánh mạng của hắn, nhưng lại nhiều lần lưu mạng cho hắn, chỉ đem mục tiêu đặt ở trên người Thượng Quan Vũ Diệp, cho nên Long Ngự Thiên cũng không lo lắng an nguy Long Ngạo Thiên, có Vân Hận Thiên ham gia, lần này Thượng Quan Lôi có thể sẽ phải phản tâm rồi! Hắn lại có thêm một người có thể chế trụ Thượng Quan Lôi, cứ sao lại không làm?

Lúc Long Ngạo Thiên chạy về Trang vương phủ, chính là khi Lục Tuyết gọi hắn.

Lục Tuyết thấy đi lên phía trước Long Ngạo Thiên, nói: "Trang vương gia, người cũng đã xuất hiện rồi! Vương Gia xem một chút có hài lòng với những gì Vân mỗ đã gây ra không?"

Long Ngạo Thiên mặt đen lại, nói: "Bốn vương thật không rõ, người cùng Bốn vương từng có quan hệ, hay là có ân oán gì với Vương phi của bốn vương? Vì sao chỉ đã thương người chứ không trực tiếp giết?"

Lục Tuyết thân nhiên cười, tuy nụ cười này bị cái khăn che mặt che, nhưng trong nháy mắt nụ cười này lại làm cho Long Ngạo Thiên mê ly, có một chút mất hồn!

Lục Tuyết nhìn nét mặt Long Ngạo Thiên, trong lòng mất mát, nếu là ánh mắt kia là vì nàng mà lung lay, nàng mặc dù không thương, cũng sẽ không hận đến mức quyết tuyệt như vậy!

Sau khi hoàn hồn, Lục Tuyết nói tiếp: "Vân mỗ nói qua, thế gian không có chuyện gì đều là rõ ràng, Vương Gia cần gì phải hỏi nữa? Tối nay Vân mỗ chỉ có một việc, đó chính là xin Vương Gia giao ái phi của người ra, nếu không Vân mỗ không tiếc máu nhuộm Trang vương phủ!"

mặt của Long Ngạo Thiên càng thêm tối, không chút nghĩ ngợi nói: "Ta không làm được! Nàng vừa là nữ nhân Bốn vương, chỉ có Bốn vương mới có quyền xử trí tất cả hành động của nàng, người ép Bốn vương giao người, trừ phi giết Bốn vương!"

"Tốt! Người đã dùng mạng của người để đổi mạng của nàng, Vân mỗ sẽ thành toàn cho người!" Lục Tuyết trong lòng của từng chút từng chút chìm đến xương tủy, tay chân lạnh lẽo, ha ha ha! Nàng rốt cuộc hiểu rõ! Nàng cũng chỉ là một đóa hoa đại ven đường mà thôi, hoa nhà mới vĩnh viễn là trần quý nhất!

Cho nên Lục Tuyết không chút lưu tình sử dụng kiếm tấn công h Long Ngạo Thiên, vì trả giá cho tình cảm của nàng, vì hắn tuyệt tình tuyệt yêu, dùng mười phần công lực đánh nhau, Long Ngạo Thiên dần dần không địch lại được, rốt cuộc bị Lục Tuyết đâm một kiếm vào ngực, máu theo mũi kiếm chảy xuống, cũng nhỏ trong lòng Lục Tuyết, tâm như bị xé nát một mảnh đau đớn, một giọt nước mắt, rơi xuống và tẩn ra trên kiếm, thức tỉnh Lục Tuyết, cũng thức tỉnh Long Ngạo Thiên!

Long Ngạo Thiên nắm chặt Hỏa Vân Kiếm trong tay Lục Tuyết, chạm vào giọt nước mắt trên thân kiếm, Lục Tuyết bỗng nhiên rút kiếm, ánh mắt đã

khôi phục ngoan tuyệt như trước, quay lưng lại nói: "Bản công tử vẫn không thể giết ngươi, Bản công tử còn phải giữ lại mạng của ngươi, để cho ngươi xem Văn mô làm thế nào hành hạ ái phi của ngươi!"

Long Ngạo Thiên chỉ đắm chìm trong trong kinh ngạc, thì thảo nói: "Ngươi. . . . . Khóc? Ngươi có phải. . . . . Có phải là. . . . . Lạc Tuyết?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Giao ước với Hoàng Đế

Editor: SunniePham

Thân thể Lạc Tuyết run lên, dùng sức cắn răng, âm thanh không mang theo một tia tình cảm gì mà nói: "Văn mô không hiểu Trang Vương gia đang nói cái gì? Nhưng mà xin khuyên Vương Gia một câu, vẫn nên tranh thủ thời gian để cho người khác giúp người chữa thương, bảo vệ tính mạng đi! Văn mô vẫn muốn mời Vương Gia xem một tuồng kịch!"

Lạc Tuyết nói xong thì muốn bỏ đi, Long Ngạo Thiên nóng nảy, mặc kệ ngực đang chảy máu, dùng sức đẩy tên thị vệ đang đỡ mình ra, hét lớn: "Không cho phép ngươi đi! Nếu như ngươi không phải là Lạc Tuyết. Thì hãy bỏ khăn che mặt ra, cho Bôn vương nhìn một chút!"

Lạc Tuyết không để ý tới lời nói của hắn, phi thân bay lên nóc nhà, kéo cánh tay Lục Hải, hai người rất nhanh mà biến mất ở trong màn đêm. . . . .

Long Ngạo Thiên tê tâm liệt phế hô to vào phía trời đêm: "Ngươi trở lại! Ngươi nhất định là nàng! Ngươi trở lại! . . . . ." Long Ngạo Thiên hét lên, thân thể trở nên vô lực, chậm rãi ngã xuống, ngất đi. Cả Vương phủ loạn làm một đoàn, hô to: "Vương Gia! Thái y! . . . . ." Trong tiếng kêu sợ hãi còn kèm theo tiếng khóc của các nữ nhân, vang vọng ở cả Thành Uyển An. . . . .

Lạc Tuyết mang theo Lục Hải chạy như điên, mãi cho đến không còn sức nữa thì mới dừng lại, nhìn lại chỗ mình đang đứng, thì ra bọn họ đã ra khỏi thành. Lạc Tuyết thấy gần đó có một tòa miếu đồ nát, liền dẫn Lục Hải đã bất tỉnh vào ngồi miếu đó.

Kiểm tra một chút vết thương của Lục Hải, bởi vì huyết đạo sau lưng đã bị Lạc Tuyết phong tỏa, cho nên hắn mất máu không nhiều lắm, nhưng mà bây giờ trong tay nàng không có thuốc trị thương, nên làm cái gì đây? Lạc Tuyết có chút bối rối, cho dù nàng biết y thuật, nhưng không có thuốc thì lấy gì trị!

Lạc Tuyết sốt ruột đi tới đi lui trên mặt đất, lúc này đêm đã khuya rồi, tiệm thuốc đại khái đều đã đóng cửa hết, đi đâu mà tìm thuốc? Vết thương của Long Ngạo Thiên cũng không nặng, kiếm của nàng chỉ đâm vào khoảng ba phân, nhưng mà. . . có rồi, một ý tưởng lóe lên trong đầu Lạc Tuyết, thái y kê thuốc cho Long Ngạo Thiên đều là dùng thuốc trị thương thượng hạng nhất, sao nàng không lấy một chút để trị thương cho Lục Hải?

Ý đã quyết, Lạc Tuyết lập tức nhanh chóng hành động, sau khi an bày tốt cho Lục Hải, một lần nữa nàng trở lại bên trong thành Uyển An. Bốn phía Trang Vương phủ toàn bộ đã được tăng cường canh gác, Lạc Tuyết vẫn che mặt như cũ, vận dụng khinh công tuyệt thế đi vào trong Trang Vương phủ. Nhìn thấy bọn nha hoàn đang đi ra ra vào vào cùng một hướng, Lạc Tuyết liền biết Long Ngạo Thiên đang ở mai viện.

Lạc Tuyết xuất hiện ở mai viện, lập tức dẫn tới một cuộc chấn động.

Bởi vì chuyện Long Ngạo Thiên bị thương cả đêm đã được bẩm báo cho Hoàng Đế Đại Kim Long Ngự Thiên, mà tình cảm của Long Ngự Thiên và Long Ngạo Thiên như tay với chân. Cho nên sau khi hắn biết được thì lập tức dẫn theo thái y tốt nhất trong cung gấp rút chạy tới Trang Vương phủ, Long Ngự Thiên thăm hỏi mình đã quá thất sách, để cho mọi chuyện vượt ra khỏi kế hoạch của hắn!

Ngự lâm quân đã vây quanh Lạc Tuyết cực kỳ chặt chẽ, Lạc Tuyết cũng không giận, nhìn thế trận này xem ra Hoàng Đế đang ở bên trong. Vì vậy Lạc Tuyết yên lặng đứng ở trong sân mà theo dõi biến hóa. Nguyên tắc của nàng chính là: địch không động, ta không động; nếu địch động, ta phải nhanh hơn!

Long Ngự Thiên đang ở trong thư phòng canh giữ Long Ngạo Thiên, nhìn bọn thái y cho trị thương Long Ngạo Thiên, chợt có thái giám vội vã đi vào bẩm báo: "Hoàng Thượng, công tử cụt tay đó lại tới!"

"Hả? Hắn lại tới làm gì? Thật là đang khi dễ ta, Đại Kim không có người nào có thể chống lại hắn sao?" Lần này Long Ngự Thiên nổi giận thật sự, chuyện khác hắn đều không so đo, cũng để mặc cho Văn Hận Thiên này tìm đến Thượng Quang gia mà gây phiền phức, nhưng hôm nay hắn lại đã thương Hoàng Đế, lần này hắn thật sự nổi giận rồi!

Vì vậy, Long Ngự Thiên mặt lạnh xuất hiện trong viện. "Văn Hận Thiên! Ngươi dám cả gan dẫm thương Hoàng Đế của Trẫm. Trẫm không thể tha thứ cho ngươi được nữa?"

Lạc Tuyết hít một hơi, nhàn nhạt hỏi "Xin hỏi Hoàng Thượng, vết thương đó có thể làm cho Trang Vương gia chết sao?"

"Thế nào, ngươi hỏi hèn khi không giết đệ ấy à?" Long Ngự Thiên lấy khí thế bức người đi về phía Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết ngó ngán, lộ vẻ bị thương cười nói: "Hỏi hèn? Hoàng Thượng không có hỏi Hoàng Đế của ngươi sao? Hắn có hỏi hèn không khi chịu một

kiếm của ta là vì ái phi của hân?"

"Trẫm mặc kệ giữa ngươi và Hoàng Đế có nguyên nhân gì, nhưng ngươi đã thương hân thì là sự thật! Trẫm muốn hỏi tội ngươi!" Hai tay của Long Ngự Thiên nắm thật chặt, hân không thể lập tức giam giữ Vân Hận Thiên, nhưng hân phải nghĩ kế sách khác, nếu không thì hân sẽ tiền mất tật mang!

Mắt phượng của Lạc Tuyết híp lại, lòng có chút run rẩy, nàng chưa bao giờ nghĩ tới kiếm của nàng sẽ thật sự mà đâm vào lồng ngực của hân, cứ tưởng rằng hân ai náy vì chuyện hân bạc tình với mình mà chấp nhận một kiếm đó, nhưng không nghĩ rằng hân lại vì bảo vệ chánh phi của hân, bảo vệ nữ nhân đã tôn thương nàng sâu vô cùng. Mà đồng ý chịu một kiếm này!

Lạc Tuyết nở nụ cười tự giễu, nụ cười này hàm chứa sự châm chọc vô hạn, "Đau qua một lần thì sau đó sẽ không đau đón nữa. Lạc Tuyết chỉ có thể trở nên vô tình, mới có thể bảo vệ tốt chính mình." Lạc Tuyết âm thầm đáp trả, trên đời này nàng là nữ nhân kiên cường nhất, đúng không?

Hít sâu một hơi, nàng chống lại con ngươi thâm thúy của Long Ngự Thiên, Lạc Tuyết nói: "Lần thứ hai Vân Hận Thiên tới đây là cầu xin một ít thuốc, xin Hoàng Thượng ban cho! Nếu Hoàng Thượng nhất định trị tội Vân Hận Thiên, thì Vân Hận Thiên chỉ có thể nói, tạm thời không được! Vân Hận Thiên còn có đại sự chưa xong, hơn nữa Hoàng Thượng bắt ta, thì cũng không có lợi gì cho Đại Kim!"

"Hả? Giọng điệu vẫn còn lớn đấy! Nếu như không có chỗ gì tốt, vậy sẽ có chỗ gì xấu?" Long Ngự Thiên không ngu ngốc, chỉ một cái ám hiệu thì đã nghe ra trong lời nói của đối phương có ý gì, vì vậy hân mới hỏi lại.

"Hoàng Thượng, xin kiếm một chỗ để nói chuyện." Lạc Tuyết nhú mày lại nói, nhìn chung quanh một chút, ở nơi này có quá nhiều người.

"Được." Long Ngự Thiên không suy nghĩ thêm. Lập tức đi vào nơi Long Ngạo Thiên đang nằm. Sau khi đi vào hân sai đi tất cả mọi người lui ra, vạn cơ quan đã được che giấu ở đầu giường, ngay lập tức phía sau một bức cô họa ở trên tường liền xuất hiện một mật thất.

Lạc Tuyết kinh hãi, ở đây lại có mật thất sao? Trước kia mặc dù nàng ở tại "Hà Thảng Trai", nhưng cũng thường xuyên đến thư phòng của Long Ngạo Thiên, thế nhưng lại không có phát hiện ra nơi này?

Long Ngự Thiên nhìn thấy Lạc Tuyết kinh ngạc, liền nói: "Vào đi." Lạc Tuyết lập tức đi theo vào trong mật thất.

"Hoàng Thượng cứ như vậy mà tin tưởng Vân Hận Thiên? Không sợ Vân Hận Thiên có lòng bất chính đối với Hoàng Thượng sao?" Lạc Tuyết cười hỏi.

"A, điểm này thì trẫm rất tự tin, bởi vì ngươi sẽ không! Nếu như ngươi có tà niệm gì với trẫm, thì vừa rồi ở bên ngoài, ngươi cũng đã động thủ rồi, phải không?" Con ngươi đen nhánh của Long Ngự Thiên lóe lên một tia sáng, chăm chú nhìn ánh mắt của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết thờ dãi nói: "Hoàng Thượng không hồ là nhất quốc chi quân, có năng lực thống trị thiên hạ, Vân Hận Thiên khâm phục! Nhưng mà hiện tại Vân Hận Thiên không có thời gian dư thừa để nói rõ với Hoàng Thượng, nhưng Vân Hận Thiên hứa với Hoàng Thượng, ngày sau nhưng nếu Đại Kim ta có nguy nan gì, thì Vân Hận Thiên nhất định sẽ vì Hoàng Thượng mà góp một phần sức lực. Nhưng đổi lại, về sau Hoàng Thượng không cần hỏi tới bất luận chuyện gì của Vân Hận Thiên và Thượng Quan gia hoặc là Trang Vương phủ. Vân Hận Thiên sẽ không vì lợi mà quên nghĩa, chuyện của quốc gia làm trọng! Hoàng Thượng có thể tin những lời này của Vân Hận Thiên không?"

Lạc Tuyết nói này lời này đều là suy đi nghĩ lại thật kỹ rồi mới sau mới quyết định nói, thật ra thì ngay từ lúc Thái Tử Nam Chiếu muốn lôi kéo nàng thì nàng cũng đã quyết định rồi, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn Nam Chiếu dùng gót sắt mà tường bước đi vào Đại Kim. Vì tổ tiên của Vân gia, cũng là ngàn vạn dân chúng của Đại Kim, bây giờ nói ra chuyện này, chẳng qua là chỉ muốn thuận tiện lợi dụng chuyện này để thoát khỏi sự truy cứu của vương pháp mà thôi.

"Ha ha, cuộc mua bán này của Vân công tử làm thật tốt, Trẫm tin ngươi! Cho nên thành giao! Nhưng trẫm cũng có một điều kiện, đó chính là Trang Thân Vương là trụ cột nước nhà của Đại Kim ta, Vân công tử không được tiếp tục làm tổn thương đế ấy nữa, như công tử nói, nếu ngày khác Đại Kim gặp nguy nan, trẫm còn phải cần Trang Thân Vương vì nước ra sức !" Long Ngự Thiên suy nghĩ sâu xa sau, mang theo tiếng cười nói.

Mượn sức của Vân Hận Thiên, không chỉ có thể chống đỡ được mười vạn quân sĩ, hơn nữa còn có thể làm cho Phong gia tận tâm tận lực cho hân, cũng có thể khiến cho bang hội lực làm hắc đạo ở Tây Nam quy thuận triều đình, đối với việc ngày sau diệt trừ Thượng Quan gia và đối kháng với Nam Chiếu cũng gia tăng thêm một phần sức lực, cho nên, Long Ngự Thiên đồng ý!

Mà Lạc Tuyết cũng âm thầm suy nghĩ, Hoàng Đế này đúng thật là anh minh đến nhà, lại có thể lấy lý do này để bảo vệ Long Ngạo Thiên, ép nàng không đồng ý cũng không được, nhưng Lạc Tuyết lại càng không cam lòng, vì vậy liền nói: "Hoàng Thượng, đó là chuyện riêng của Vân Hận Thiên. Vân Hận Thiên không hứa là sẽ không đã thương hân, nhưng Vân Hận Thiên có thể bảo đảm sẽ giữ lại mạng cho Trang Thân Vương, như thế nào?"

"Ha ha ha, Trẫm cũng đã nhìn ra, ngươi căn bản không hề muốn mạng của đế ấy, chuyện tới nay, có phải là Hoàng Đế bức ngươi hay không? Thôi thôi, Trẫm theo ý ngươi, dù sao Hoàng Đế cũng thỉnh cầu trẫm không nên truy cứu ngươi, Trẫm cần gì kiên trì gì nữa?" Long Ngự Thiên cười to nói.

Cái gì? Hoàng Thượng nói này lời nói là có ý gì? Là Long Ngạo Thiên thỉnh cầu hay sao? Lạc Tuyết có chút mờ mịt, nhưng mà giờ phút này nàng đã không có thời gian để đón tâm tư của Long Ngạo Thiên, nàng còn có chuyện gấp hơn phải làm, đó chính là Lạc Hải vẫn còn chờ ở ngôi miếu hoang đồ nát ở ngoài thành!

Vì vậy nàng liền nói: "Hoàng Thượng, xin cho ta một chút thuốc trị thương thượng hạng. Vân Hận Thiên muốn đi cứu một người."

"Được." Hai người ra khỏi mật thất, đi tới trong viện, "Người đâu, mang thuốc lại đây!" Long Ngự Thiên dứt khoát phân phó thủ hạ, Lạc Tuyết nhận thuốc, thành khẩn nói: "Hoàng Thượng, Vân Hận Thiên tin tưởng Hoàng Thượng sẽ lấy việc sống chết của muôn dân thiên hạ ra làm, lấy dân làm trời!

Cáo tử!" Nói xong nàng lập tức phi thân biến mất khỏi Trang Vương phủ.

Long Ngự Thiên nhìn về hướng Lạc Tuyết rồi đi, nở một nụ cười tà ác, ngày sau, thời gian vẫn còn dài!

Lạc Tuyết trở lại ngôi miếu đồ nát, rửa sạch miệng vết thương cho Lạc Hải, bôi thuốc, cuối cùng truyền một chút chân khí. Một khắc sau, Lạc Hải mới tỉnh lại, vô cùng cảm kích mà bái lạy Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết cười nhìn nam tử thật thà này, "Lạc Hải, ngươi không cần phải cảm ơn ta. Là ta hại ngươi phải chịu một kiếp đó, bây giờ chữa trị cho ngươi, cũng là chuyện phải làm."

Lạc Hải ngơ ngẩn, hẳn chưa từng thấy qua Vân Hận Thiên cười như vậy, rất tinh khiết, rất trong suốt, làm cho hắn không khỏi đỏ mặt, lời nói có chút không mạch lạc: "Vân công tử, nếu như người có thể thường cười như vậy, thì thật. . . . . Tốt."

"Thật sao?" Lạc Tuyết cười yếu ớt, ánh mắt có chút mê ly mà nói, "Cười tùy tâm sinh, trong lòng không cười, sao có thể cười được? Giả sử miễn cưỡng cười, so với khóc sẽ càng khó coi hơn, chi bằng đừng cười."

"Vân công tử, Lạc Hải không có hoàn thành cam kết, thật xin lỗi công tử, còn suýt nữa làm liên lụy tới công tử, đáng chết vạn lần. Lạc Hải nguyện một lần nữa xông Trang Vương phủ. . . . ." Lạc Hải nghe Lạc Tuyết nói như vậy, trực giác cho là Vân Hận Thiên và Trang Thân Vương phi nhất định là có thù oán gì, mà mình lại không giúp hắn báo thù, vì vậy trong lòng hắn cảm thấy khổ sở, cho nên mới vội vàng nói như vậy, cũng là vì muốn đền bù. Nhưng do hắn quá kích động nên động tới vết thương, làm cho hắn kêu lên một tiếng.

Lạc Tuyết vội vàng cắt đứt lời nói của Lạc Hải: "Lạc huynh đài không nên kích động, ngươi không cần phải đi nữa, dựa vào sức lực của một người thì không có cách nào đến gần Trang Thân Vương phi. Ngươi đã cố hết sức rồi, Vân mỗ không làm khó nữa ngươi, tối nay chúng ta tạm thời ở lại trong miếu này, ngày mai huynh đài có thể đi được rồi, về sau ngươi và Vân Hận Thiên ta không dính dáng gì nhau!"

"Vân công tử, đại nhân đại nghĩa làm cho Lạc Hải vô cùng phục! Ngày khác nếu có cần Lạc Hải ra sức, Lạc Hải nhất định sẽ không từ chối! Công tử chỉ cần phái người đến Nam Lục gia trang ở thành U Châu là có thể tìm thấy ta!" Lạc Hải trên mặt khâm phục, đôi tay ôm quyền nói. Hắn vừa khâm phục Vân Hận Thiên có võ công nhập thần biến hóa, lại cảm ơn Vân Hận Thiên không có đem hắn ra làm một con cò, còn ra sức cứu mạng cho hắn.

Lạc Tuyết gật đầu một cái, hai người không nói thêm gì nữa, mỗi người tự mình đi vào một góc mà nghỉ ngơi.

Hôm sau, Lạc Tuyết thoa thuốc cho Lạc Hải một lần nữa, xác định vết thương không có gì đáng ngại, rồi mới mượn một chiếc xe ngựa, tự mình đưa Lạc Hải lên xe. Trước khi Lạc Hải đi, thì dáng vẻ trở nên áp a áp úng, lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, chọc cho Lạc Tuyết cười: "Lạc Hải, ngươi có lời gì muốn nói sao?"

"Vân công tử, Lạc Hải mạo muội hỏi một câu, lấy võ công của công tử, muốn sang bằng cả Trang Vương phủ rất dễ dàng, huống chi là chỉ muốn đâm bị thương một Trang Thân Vương phi? Cho nên cần gì phải. . . . . Cần gì phải phiền toái như vậy?" Lạc Hải nói xong lời cuối cùng, thì lại tiếp tục áp úng.

Lạc Tuyết không nói tiếng nào, xoay người lại, hồi lâu mới nói: "Cũng có rất nhiều người hỏi Vân mỗ như vậy, ngươi cũng không cần phải khẩn trương như thế, Vân mỗ tự biết mình đang làm gì. Lạc huynh đài nên lên đường đi!"

"Được. Vân công tử bảo trọng!" Lạc Hải ngượng ngùng cười, ôm quyền tạm biệt.

Lạc Tuyết đứng tại chỗ buồn phiền một lúc lâu, sau đó mới quay người lại đi vào trong thành Uyển An, con ngựa trắng của nàng vẫn còn ở khách điểm!

Sau khi lấy ngựa, thì Lạc Tuyết tính toán muốn nhanh chóng trở về thành Cảnh Châu.

Lúc sắp đi ra khỏi cửa thành, thì đột nhiên ánh mắt của Lạc Tuyết nhìn theo đám người đang ra vào thành, ở lối vào có hai bóng dáng rất quen thuộc! Mặc dù là họ đội nón, không thấy rõ mặt, nhưng một trong hai người đó lại lộ ra hân khí trên người làm cho Lạc Tuyết cảm giác giống như đã từng quen biết!

Lạc Tuyết lặng lẽ trở về, ẩn ở bên trong quán xiếc ảo thuật, nhìn về phía hai người vừa rồi đã đi vào thành.

Hai người đó đi vào một nhà dân thường, sau đó thì cửa chính liền đóng chặt lại, Lạc Tuyết theo dõi mà trong lòng đều trở nên căng thẳng, trực giác cho nàng biết là hai người này nhất định không hề đơn giản, có thể là lòng hiếu kỳ nổi lên, Lạc Tuyết lập tức quyết định trước tiên không trở về thành Cảnh Châu, nàng muốn biết rõ chuyện này hơn.

Lạc Tuyết chờ ở nhà dân bên cạnh, nhưng suốt cả một ngày, hai người đó lại không ra ngoài. Nàng không cam lòng, đột nhiên có một ý nghĩ dân lên, nàng muốn trèo tường xem một chút, thế là chờ đến lúc đêm thanh tĩnh, nàng lại một lần nữa che mặt, đi vào trạch viện.

Đây là một toà viện rất lớn, nhưng hình như không có ai, rất yên tĩnh. Lạc Tuyết lần lượt tìm một lần, không có thu hoạch gì, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Đúng là gặp quý! Rõ ràng là nàng nhìn thấy họ đi vào, làm sao lại không thấy đây? Lạc Tuyết trầm tĩnh, chẳng lẽ nơi này cũng có mật thất? Hai người kia đã vào mật thất rồi sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên có một tiếng "Vèo", một muỗi tên bắn về phía Lạc Tuyết. Làm cho nàng cả kinh, vội tránh mũi tên kia, nhưng ngay sau đó, thì có vô số ám khí bay về phía nàng, Lạc Tuyết ổn định lại tinh thần, dùng tay áo ngăn cản, phi thân lên trời, dùng ống tay áo phát động ám khí đó trở về

phía đã bắn ra, đối phương không ngờ nàng sẽ làm như vậy, chỉ nghe thấy có một tiếng rên lên, sau đó thì không có động tĩnh gì nữa.

Lạc Tuyết ở trong bóng tối xem xét kỹ lưỡng, nhìn vào người đang che mặt, hần mặc quần áo màu trắng có đôi mắt sắc bén như một con chim ưng đang núp trong bóng tối!

Lạc Tuyết đợi một lúc, không thấy ai xuất hiện, liền lớn tiếng nói: "Xin các hạ ra đây gặp một lần!"

Chủ nhân của đôi mắt đỏ, sau khi nghe được giọng của nàng thì cười thầm, từ phía sau tấm bình phong đi ra.

Lạc Tuyết nhìn kỹ, bởi vì trời tối nên nàng không thấy rõ diện mạo của đối phương, nhưng trong lòng lại dâng lên một loại cảm giác không ổn, quả nhiên người trước mặt đã đốt đèn dầu lên, đôi môi lạnh lùng khẽ cong lên: "Vân công tử!"

Là Thái Tử Nam Chiêu Yến Băng Hàn! Ánh mắt Lạc Tuyết lạnh lùng khẽ cong lên, "Là ngươi!"

"Ha ha, Vân công tử, không ngờ chúng ta nhanh như đã gặp lại!" Trên mặt Yến Băng Hàn không nhìn ra là đang mừng hay là đang giận, "Công tử vừa tới, thì ngay lập tức đã thương thù hạ của ta, lẽ này thật đúng là vô cùng đáng giá!"

"Điện hạ nói đùa, Điện hạ tặng cho Vân mỗ nhiều quà như vậy. Vân mỗ lại chỉ đáp trả một chút nho nhỏ thôi, vẫn còn chưa tính là trả lễ nhé!" Lạc Tuyết trả lời hần bằng một giọng điệu mỉa mai.

"Tính tình của Vân công tử vẫn lạnh lùng như vậy, miệng vẫn. . . . . Còn lợi hại như vậy!" Yến Băng Hàn bật cười nói, hần cũng không nói được là tại sao trên người của Vân Hận Thiên luôn có một cảm giác khó hiểu mà hấp dẫn hần, khiến cho hần nói ra tính tình hiện tại. Bây giờ hần cũng bắt đầu cảm thấy run run.

"Khác thì không nói, Vân mỗ chỉ muốn biết là tại sao Thái Tử lại lên vào Kinh Thành Đại Kim? Hừ! Chẳng lẽ là tới đây để thăm dò quân tình hay sao?" Lạc Tuyết hỏi thẳng.

Yến Băng Hàn nghe vậy, thì ngay lập tức ánh mắt trở nên trầm lại, âm thanh cũng lạnh theo: "Ngươi thật sự muốn đối địch với ta sao?"

"Đối địch? Ha ha, chưa nghĩ tới! Vân mỗ chỉ muốn bảo vệ quốc gia của mình mà thôi, Thái Tử nếu an phận thủ thường, thì ta và ngươi sẽ không phải là kẻ địch!" con ngươi trong suốt của Lạc Tuyết tràn đầy kiên định.

Yến Băng Hàn nắm chặt kiếm trong tay, híp mắt, giọng càng thêm lạnh lùng: "Tối nay Vân công tử đã phát hiện chuyện ta vào Thành Uyển An, ngươi sẽ mật báo với Hoàng Đế của ngươi sao?"

Lạc Tuyết hiểu, đây là lần cuối cùng Yến Băng Hàn thử dò xét, nếu nàng đáp đúng, thì hần chắc chắn sẽ liều mạng mà giết nàng diệt khẩu; nếu nàng đáp không phải, rồi lại tìm không ra lý do. A, nhưng mà muốn giết nàng, chỉ sợ là không dễ dàng như vậy, mà nàng, cũng có dư khả năng để giết hần!

Lạc Tuyết suy nghĩ thật nhanh, nhưng bây giờ nàng không muốn đi nói cho Long Ngự Thiên, như phải làm thế nào mới có thể lợi dụng Yến Băng Hàn. Bởi vì nghe Lê Sinh nói, phụ thân của Thượng Quan Vũ Điệp là Thượng Quan Lôi sẽ là tai họa cho Đại Kim, nếu Thượng Quan Lôi thật sự có âm mưu tạo phản, có lẽ cần phải dựa vào Yến Băng Hàn.

Nghĩ đến chỗ này, Lạc Tuyết liền nói: "Sẽ không! Nhưng mà Vân mỗ cũng sẽ không cho phép Điện hạ gây bất lợi đối với Đại Kim của ta!"

Hết chương 63.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Tâm tư của Yến Băng Hàn

"Vân Hận Thiên, ta nên giết chết ngươi rồi chấm dứt hậu hoạn, phải không?" Yến Băng Hàn nhìn kiếm trong tay, toàn thân lộ ra hơi thở nghiêm túc.

"Đó là chuyện của Điện hạ, tính mạng Vân mỗ vẫn nắm giữ ở trong tay mình, Vân mỗ nếu không muốn chết, trên đời này không có người nào có thể giết được ta! Không biết Hòa Vân Kiếm của Vân mỗ so với kiếm của Điện hạ như thế nào đây?" Lạc Tuyết tay cầm chuôi kiếm, trường kiếm chỉ về phía Yến Băng Hàn, giọng điệu phân tán, nét mặt hơi lười biếng nói.

Lạc Tuyết không muốn cùng Yến Băng Hàn phát triển mối quan hệ đến mức không thể vấn hồi được nữa, nếu Yến Băng Hàn chết ở Đại Kim, vừa đúng lúc cho Nam Chiêu quốc lý do đầy đủ để xâm chiếm Đại Kim, hơn nữa Đại Kim ngoại ưu nội hoạn, đầu tiên nên diệt trừ những hậu họa trong nước, tránh cho nội bộ mâu thuẫn, hoàn toàn không có đường lui. Cho nên nàng làm ra hành động như thế, đánh cuộc Yến Băng Hàn không xuống tay, nếu một nhân tài như nàng chết đi như vậy, quả nhiên, lòng máy của Yến Băng Hàn nhú chặt hơn, dường như đang phân vân giữa giết và không giết.

Thật lâu sau, Yên Băng Hàn rút cuộc cũng có quyết định, đem kiếm cầm trong tay ném xuống đất, "Ha ha ha" cười lớn, "Yên mỗ đã rất nhiều lần muốn lấy tính mạng ngươi, nhưng mỗi lần lại bại bởi chính mình, nguyên nhân trong đó Yên mỗ thật sự nghĩ cũng không ra, thật ra lúc vừa rồi trong bóng tối gặp lại bóng dáng màu trắng, Yên mỗ đã đoán được là ngươi, sau đó đã xác định, vốn dĩ đang vui mừng, nhưng hình như ngươi không muốn nhìn thấy ta, Vân Hận Thiên, ngươi căm thù Yên Băng Hàn ta như vậy sao?"

Lạc Tuyết vẫn nghiêm mặt, nhưng cũng đã thu hồi kiếm, không nói.

Yên Băng Hàn đến gần Lạc Tuyết, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút, giống như nghi ngờ nói: "Trước kia không chú ý, bây giờ nhìn, tại sao ngươi thấp như vậy? thấp như vậy không giống như một trang nam tử oai hùng."

Lạc Tuyết nghe vậy, mặt co rút vào cái, cắn răng nói: "Vóc dáng thấp không phải là nam nhân sao? Lời của Điện hạ thật không có đạo lý!"

"Hả? Vậy ngươi lấy vợ rồi sao?" Yên Băng Hàn ung dung trêu tức nói.

Lạc Tuyết thiếu chút nữa hôn mê, lúc vừa rồi còn có bộ dạng muốn đánh nhau đến sống chết, lúc này lại bỏ hết việc nước treu chọc nàng?

"Ngươi có ý gì? Ta có cưới vợ hay không liên quan gì đến ngươi? Chẳng lẽ, Điện hạ muốn tuyển Yên mỗ làm Phò mã cho công chúa muội muội của ngươi?" Lạc Tuyết tức giận gầm nhẹ nói.

Yên Băng Hàn bị thái độ Lạc Tuyết chọc cười lớn không ngừng, thật lâu sau vẫn không dừng lại được, Lạc Tuyết tức giận vẫn trừng lớn mắt, đứng bên cạnh không đáp lại.

"Ca ca, muội có thể đi ra sao?" Một giọng nói thanh thúy mềm mại từ sau tấm bình phong vang lên, Lạc Tuyết lặng một giây, ngay sau đó rất hối hận, chỉ thấy Bình Dao công chúa lộ cái đầu của nàng ra cười ngọt ngào.

"Đi ra đi, Bình Dao, đừng đứng đó nhìn lên!" Yên Băng Hàn ngừng cười hướng Bình Dao ngoắc tay, Bình Dao giật mình nhảy đến trước mặt Lạc Tuyết.

"Vân công tử, chúng ta lại gặp mặt." Bình Dao tuy ăn mặc một thân nam trang, nhưng không cách nào che giấu được sự thanh cao giữa hai lông mày của nữ tử.

Lạc Tuyết khoe miệng kéo ra một nụ cười tươi tắn, "Ừ, công chúa đã lâu không gặp?"

"Ta rất khỏe, ta theo ca ca đến Đại Kim là để tìm huynh. Không ngờ, đã bị huynh tìm thấy chúng ta nhanh như vậy. ha ha." Bình Dao ngậy thơ nụ cười mang theo nét thẹn thùng thiếu nữ hoài xuân, nhìn lên Lạc Tuyết một cái, rồi lại vội vàng cúi đầu.

Tìm nàng? Lạc Tuyết nghi ngờ nhìn về phía Yên Băng Hàn, Yên Băng Hàn nhìn về phía Bình Dao bĩu bĩu môi, "Nàng cứng rắn quá ta muốn đi theo ta đi tìm ngươi."

"Vậy Điện hạ cũng là đặc biệt đến tìm Vân mỗ sao?" Lạc Tuyết hỏi, nàng chỉ sợ Yên Băng Hàn chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn nàng quy thuận Nam Chiếu quốc.

Yên Băng Hàn dừng một chút, mới nói: "Có thể, cũng không hẳn."

"Có ý gì?" Lạc Tuyết khó hiểu.

"Ta tới Đại Kim là có chuyện quan trọng muốn làm, nếu có thể thuận tiện đến tìm ngươi, cũng không phải là chuyện xấu." Yên Băng Hàn cười có thâm ý, Vân mỗ một khi trở thành chương ngại vật của điện hạ, cũng sẽ không phải là chuyện gì tốt."

"Cho nên, ta vẫn nói câu nói kia, ta không muốn đối địch với ngươi, càng không muốn giết ngươi, chỉ muốn ngươi đứng ở ngoài việc nước, được chứ?" Yên Băng Hàn cấp bách yêu cầu.

Lạc Tuyết cau mày lại, đang muốn há miệng gạt bỏ, bị Bình Dao xen vào nói: "Ca ca, huynh không cần miễn cưỡng Vân công tử nữa, có được không? Huynh ấy không đồng ý nhất định là có nỗi khổ tâm, Huynh cho huynh ấy một chút thời gian được không?"

"Bình Dao!" Yên Băng Hàn giận tái mặt, "Không nên nhiều lời!"

"Điện hạ không nên trách cứ công chúa, Vân Hận Thiên tâm ý đã quyết, Điện hạ không cần khuyên nữa. Nếu Điện hạ có thể đứng ở vị trí của Vân mỗ lo lắng cho toàn cục, cũng sẽ ra quyết định như Vân mỗ. Nếu Vân mỗ không thuyết phục được quyết tâm của Điện hạ, và Điện hạ cũng không lấy động được ý chí của Vân mỗ, chỉ có thể nói, ngươi làm chuyện của ngươi, ta làm chuyện của ta, xem ai có thể xuất được chiêu cao nhất mà thôi." Lạc Tuyết bình tĩnh nói.

Vấn đề lại trở về điểm bắt đầu, khói súng của hai người tràn ngập trong im lặng, lâu sau, Lạc Tuyết mở miệng trước: "Điện hạ, Vân mỗ cáo từ! Nhưng mà Vân mỗ sẽ chú ý đến nhất cử nhất động của Điện Hạ ở Đại Kim, xin Điện hạ đừng nên đặt mình vào nguy hiểm!"

Thấy Lạc Tuyết phải đi, Bình Dao lại vội vàng kéo ống tay áo Lạc Tuyết lại, hỏi "Vân công tử, lúc trước huynh nói chuyện làm phò mã mà có phải vậy không?"

"À?" Lạc Tuyết kinh ngạc, rất lâu sau mới tìm được giọng nói của mình, ngưng ngưng nói: "Công chúa nói đùa, ý Vân Hận Thiên không phải như thế này. Ta. . . . . Ta muốn nói là. . . . . Nói ta không thích hợp với công chúa, ta là người Đại Kim, không thể làm. . . . ."

Lạc Tuyết đối với người nào cũng có thể lạnh lùng, có tình bày ra bộ mặt lạnh đối với cô nương đang tỏ tình với mình, nhưng nàng còn chưa có giải thích xong, đã bị Yên Băng Hàn không nhịn được cắt ngang: "Được rồi, ai muốn người làm ta phò mã Nam Chiếu quốc ta chứ? Phải đi thì đi nhanh đi!"

"Ca ca?" Bình Dao nhanh chóng kêu to, Lạc Tuyết tức giận tới mức, hung hăng trừng mắt liếc Yên Băng Hàn, xoay người rời đi. Bình Dao muốn đuổi theo đi ra ngoài, bị Yên Băng Hàn đưa tay ngăn lại, gầm nhẹ nói: "Muội làm gì đấy? Hắn làm sao có thể làm phò mã? Nếu Hân có ý tưởng này, sẽ không kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của huynh, Bình Dao, muội nên quên ý niệm này cho huynh!"

Bình Dao "Oa" khóc lớn lên, trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ vang dội, Yên Băng Hàn vội che miệng nàng ta lại kéo đi.

Lạc Tuyết đã vận công bay ra khỏi tòa trạch viện này, nhưng cũng loáng thoáng nghe được tiếng khóc đau lòng của Bình Dao, trong lòng có chút khổ sở, nhìn cánh tay áo trống không của mình, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, "Nếu ta hôm nay cũng giống như những người bình thường, có một thân thể hoàn chỉnh, cũng không cần phải giả nam trang!"

Một đêm này trong nội tâm Lạc Tuyết thủy chung không cách nào bình tĩnh, mà Yên Băng Hàn cũng một đêm không ngủ. Hân và Bình Dao đi đến thành Uyển An, là ý của Bình Dao, hân ta đến không phải vì tìm Vân Hận Thiên mà lần này, là Thượng Quan Lôi hẹn hân, giữa bọn họ có một giao dịch, nhưng lại bị Vân Hận Thiên theo dõi, đây là cướp sao? Tại sao kẻ từ gặp phải nam tử cự tay này, hân liền mất đi lý trí ngoan tuyệt của mình?

Trong bóng đêm Yên Băng Hàn nhú chặt mày, hân nên lấy giang sơn nghiệp lớn làm trọng, trong lòng của hân vẫn chỉ có nhất thống thiên hạ không phải sao? Sự buồn bực này vẫn cứ quấy nhiễu hân, Vân Hận Thiên thành thân ư? Tại sao, hân cảm giác không giống nam nhân? Nhưng lại không tìm ra nguyên nhân?

Yên Băng Hàn nhìn Bình Dao một thân nam trang đã ngủ say hơn nửa trong mộng vẫn còn roi lệ, trong lòng đột nhiên giật thót, tại sao hân quên đi. . . . cũng giống như Bình Dao. . . . . Nữ giả nam trang? ý nghĩ này khiến nội tâm Yên Băng Hàn tràn đầy vui sướng, kích động khó nhịn, thậm chí muốn lập tức đi ra ngoài tìm Vân Hận Thiên, nhưng lúc sắp bước chân ra khỏi cửa, lại đột nhiên dừng lại, hân đang làm cái gì? Vân Hận Thiên dù là nữ nhân, thì như thế nào? Hân có thể bởi vì hân mà bỏ qua nghiệp lớn giang sơn ư? Yên Băng Hàn dùng sắc lắc đầu, vứt bỏ chuyện mà cơ thể mình muốn làm, hung hăng uống một ngụm rượu lớn.

Mà Lạc Tuyết cũng không đi xa, nàng đối với lý do Yên Băng Hàn đến Đại Kim, có rất nhiều hoài nghi. Vì vậy liền ở gần đó tìm một phòng trọ, lại cố ý muốn chuồng quỹ tìm một căn phòng có thể nhìn đến tòa trạch viện ở gần tư.

Lạc Tuyết ở trong quán trọ một ngày, cũng quan sát một ngày, nhưng không thấy hai huynh đệ Yên Băng Hàn bước ra khỏi cửa một bước, suy nghĩ mãi vẫn thấy khó hiểu, chẳng lẽ lần này hân tới thật sự không có ý đồ gì? Là nàng đa nghi sao? Không, không biết, Yên Băng Hàn chắc sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần hân thân là thái tử lại mạo hiểm bắt chấp nguy hiểm lớn như vậy lên vào U châu là có thể đoán ra, quyền lợi ở trong lòng hân nặng bao nhiêu, cho nên, chuyện mà hân muốn làm nhất định không đơn giản, Lạc Tuyết chỉ có thể bình tĩnh chờ đợi thêm.

Mà Yên Băng Hàn không bước ra khỏi cửa là vì tòa viện này có một gian phòng thông đến một mặt đạo bí mật, mà Thượng Quan Lôi gặp mặt Yên Băng Hàn chính là nhờ con đường này.

"Thái tử điện hạ, ý lão phu chính là như vậy, không biết lão phu thái tử điện hạ lão phu ý như thế nào?" Thượng Quan Lôi đa mưu túc trí nhìn nam tử hơn 20 tuổi này, Yên Băng Hàn mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng trong lời nói khôn khéo cùng cơ trí, còn có toàn thân thờ ra hơi thở lạnh lùng cao quý làm cho Thượng Quan Lôi không dám có ý xem thường.

"Thượng Quan tướng quân tính toán thật là khôn khéo, nghe hình ra là vì Nam Chiếu quốc ta tính toán, nhưng trên thực tế bản thái tử lại nhìn không ra bao nhiêu chỗ tốt!" ánh mắt Yên Băng Hàn lạnh lùng phát ra ý cười, làm Thượng Quan Lôi rùng mình.

"Vậy Thái Tử Điện hạ cho rằng nên làm như thế nào?" Thượng Quan Lôi vội nói.

"Bản thái tử muốn người cắt mười lăm châu của thành U châu như thế nào?" Yên Băng Hàn hừ lạnh một tiếng nói.

"Mười lăm châu? Thái tử điện hạ trong lòng có quá tham rồi hay không? Ở trong đó có năm phần lương thảo của Đại Kim ta, nơi cung cấp muối cho cả nước, vậy quốc khố Đại Kim sẽ bị thiếu hụt nghiêm trọng!" Thượng Quan Lôi cau mày nói.

"Thật sao? Vậy Thượng Quan Tướng quân không cần bàn chuyện hợp tác với bản thái tử nữa!" Yên Băng Hàn vẻ mặt không chút thay đổi, hai mắt liếc xéo Thượng Quan Lôi, giọng khinh thường.

Về mặt Thượng Quan Lôi lập tức nặng nề, "Chuyện này để lão phu suy nghĩ thêm rồi sẽ có câu trả lời chắc chắn cho thái tử điện hạ."

"Tốt! Hi vọng Tướng quân sẽ không cân nhắc quá lâu, nếu không mấy chục vạn quân của Trang Thân Vương đã có thể xả thân vì nước rồi!" Yên Băng Hàn "Tốt bụng" nhắc nhở.

"Lão phu đương nhiên biết, hôm nay tận mắt thấy Điện hạ, coi như hai bên đã có một tín ước, Điện hạ vì lý do an toàn nhanh chóng trở về Nam Chiếu đi! Lão phu suy tính xong sẽ phái người báo cho Điện hạ!" Thượng Quan Lôi gật đầu nói.

.....

Trang Thân Vương phủ. Thượng Quan Vũ Diệp ngồi ở bên giường lặng lẽ nhìn nam nhân nằm trên giường, trên người nàng vết thương vẫn chưa khỏe, A Lạc đã từng khuyên mấy lần rồi, muốn nàng đi nghỉ ngơi, nhưng nàng không nỡ đi, nàng vẫn kích động vì Long Ngạo Thiên bảo vệ nàng.

Mà Long Ngạo Thiên sau khi tỉnh lại nhìn thấy người đầu tiên chính là Thượng Quan Vũ Diệp, ánh mắt không vui khẽ nhíu lại, "Vương phi tại sao không đi nghỉ ngơi? Ngồi ở chỗ này làm gì? Bồn vương còn chưa chết!"

"Vương Gia, thần thiếp đã khỏe rồi, Vương Gia cảm giác như thế rồi? Hoàng thượng đã sai người tới hỏi mấy lần rồi, xem Vương Gia tỉnh chưa?"
Thượng Quan Vũ Diệp nở một nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Bồn vương không có việc gì. Vương phi trở về đi!" Long Ngạo Thiên bình tĩnh ra lệnh, Thượng Quan Vũ Diệp há miệng, cuối cùng không dám nói cái gì nữa, đứng dậy, "Thần thiếp cáo lui! Vương Gia nghỉ ngơi cho tốt đi!" Sau đó mang theo không cam lòng cùng lo lắng ra khỏi phòng của Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên hít mắt lại, nhớ tới ánh mắt kia, trái tim không nhịn được run rẩy, Lạc Tuyết, có phải là nàng hay không? Nếu là nàng, ta tình nguyện để thanh kiếm kia cắm sâu thêm một chút, những năm gần đây, nàng nhất định oán hận ta đi! Nếu như thật sự là nàng, tùy nàng muốn trừng phạt ta thế nào cũng được, chỉ cần nàng chịu trở lại bên cạnh ta lần nữa. Lạc Nhi, nàng có biết ta có nhớ nàng đến mức nào không. . . . .

Tay đưa vào trong ngực chạm đến chiếc khăn gấm, nước mắt nam nhi lập tức rơi xuống, Lạc Nhi, tại sao nàng không phải chịu đổi mặt ta? Không, Lạc nhi, ta lại tình nguyện tin tưởng đó không phải là nàng, ta tình nguyện tin tưởng thân thể nàng vẫn bình thường, mà không phải Vân Hận Thiên thiếu một cánh tay này!

Long Ngạo Thiên tâm tư hoảng hốt rất lâu, cho đến người hầu báo lại: "Hoàng thượng giá lâm!"

Long Ngự Thiên ngăn trở Long Ngạo Thiên đứng dậy thỉnh an, trên mặt mặt vui mừng mà nói: "Hoàng đệ rốt cuộc cũng tỉnh! Nếu đệ sẽ không tỉnh, trẫm muốn bất thái y chịu tội!"

"Hoàng huynh, Thần Đệ ngủ đã bao lâu rồi? Rất lâu sao?" Long Ngạo Thiên cau mày hỏi, tại sao hắn cảm giác chuyện giống như vừa mới vừa xảy ra vậy?

"Suốt hai ngày rồi! Trẫm rất lo lắng!" Long Ngự Thiên khôi phục vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Đa tạ hoàng huynh quan tâm! Thần Đệ cảm động đến rơi nước mắt! Đúng rồi, hoàng huynh, Thần Đệ nhớ lúc thái y trị thương cho Thần Đệ đã tỉnh lại một lần, có phải hay không?" Long Ngạo Thiên nhớ lại một chuyện, hỏi vội, thấy Long Ngự Thiên gật đầu, liền nói tiếp: "Thần Đệ thỉnh cầu hoàng thượng không nên truy cứu Vân Hận Thiên, hoàng thượng có từng thả hắn?"

"Đệ nghĩ sao? Cũng bởi vì đệ nói ánh mắt của hắn cực kỳ giống lê trắc phi đã mất tích nhiều năm trước sao?" Long Ngự Thiên không hiểu hỏi, không phải một nữ nhân sao? Phải dùng tới 5-6 năm để nghĩ đến?

"Vâng, hoàng huynh huynh không hiểu, vị trí của nàng ở trong lòng Thần Đệ." Long Ngạo Thiên tự giấu cười cười, "Trong phủ nhiều nữ nhân như vậy, bất luận có bao nhiêu người xuất chúng dịu dàng, bất luận phẩm hạnh có cao quý đến đâu, nhưng không có ai bằng nàng, không có một người nào có thể so sánh với nàng trong lòng của đệ."

"Lê Lạc Tuyết? Trẫm cũng thật sự muốn xem một chút, nàng là cô nương như thế nào? Mà lại hành hạ hoàng đệ thành bộ dáng này?" Long Ngự Thiên thờ dãi nói.

Long Ngự Thiên không biết, chính nữ tử tên là Lê Lạc Tuyết này, không biết từ lúc nào đã đi vào trái tim của hắn, mà hắn lại hồn nhiên không biết, vẫn đang còn tìm kiếm nàng. . . . .

. . . . .

Trong quán trọ Bình An, Lạc Tuyết đã nhàm chán không chịu được, ước hạn mười ngày với những người ở Cảnh Châu sắp đến, mà chuyện này nàng lại không bỏ được, nên làm sao đây? Lại đi trạch viện kia một lần nữa sao?

Lạc Tuyết do dự rất lâu, rốt cuộc quyết định dọ thám trạch viện kia một lần nữa, nhưng đáng tiếc chính là lần này nàng tìm khắp cả trạch viện cũng không gặp lại được Yến Băng Hàn và Bình Dao công chúa, đang âm thầm ảo não, chỉ nghe "Kéo kẹt" một tiếng, trên vách tường mở ra một cánh cửa, Yến Băng Hàn đang đứng ở cửa nhìn nàng.

"Từ lúc ngươi vừa vào viện này, ta biết ngay rồi. Thế nào? Vân công tử lần này tới để làm gì?" Yến Băng Hàn chăm chú nhìn Lạc Tuyết hỏi.

"Không làm gì, chỉ là tới nhìn Điện hạ đã trở về chưa." Lạc Tuyết xoay mặt, tránh ra ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Yến Băng Hàn.

"Ta và Bình Dao phải lập tức đi về, có thể cùng Vân công tử uống chung một ly được chứ? Coi như là tiệc tiễn đưa của chúng ta." Yến Băng Hàn cười, trong mắt có mong đợi, Lạc Tuyết ngăn ra, nói: "Ngươi thật sự không làm gì với Đại Kim sao?"

"Không có, bây giờ còn chưa có." Yến Băng Hàn nói, đây cũng là lời nói thật đi, mặc dù về sau chưa chắc, nhưng lần này coi như là không có chứ!

"Ta có thể tin tưởng ngươi chứ?" Lạc Tuyết mắt phượng nhẹ ngược lên, thờ khể ra.

"Ta hi vọng ngươi tin tưởng!" Yến Băng Hàn đến gần trước mắt Lạc Tuyết, cúi đầu, chống lại trông mắt đang ngược lên của Lạc Tuyết, thì thảo nói: "Ánh mắt của ngươi rất đẹp, làm người ta. . . . . Thật sự rất khó quên."

Lạc Tuyết gạt mình ngẩng mặt lên, nhìn Yến Băng Hàn, khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, làm Yến Băng Hàn nhanh chóng dâng lên một ý niệm tà ác, mà hấn dưới sự chi phối của dục vọng, từ từ nhích đến gần đôi môi kiều diễm của Lạc Tuyết, lúc gương mặt cương nghị kia sắp rơi xuống Lạc Tuyết đột nhiên thức tỉnh, bản năng đánh về phía Yến Băng Hàn một chưởng, Yến Băng Hàn phản xạ có điều kiện hạ vội tránh né đi, Lạc Tuyết cũng nhờ đó mà lui cách đó hai trượng, tức giận nói: "Ngươi làm cái gì vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Ngươi là nữ nhân sao?

Yến Băng Hàn bị Lạc Tuyết lạnh lùng hét lên, cũng tỉnh táo lại, nhưng hấn vẫn không chế không được nội tâm của mình, giống như tự giấu lại giống như tức giận chất vấn: "Ngươi tại sao không phải nữ nhân? Không, ngươi tốt nhất không phải là nữ nhân, nếu không, ta sẽ rơi vào, mất đi đã tâm của ta, cho nên ngươi không thể là một nữ nhân."

Lạc Tuyết nhìn về mặt Yến Băng Hàn gần như điên cuồng, lại nghe được lời nói kinh sợ của hấn, thân thể lùi lại mấy bước, "Ngươi...ngươi nói cần gì vậy? Điện hạ chưa uống đã say rồi sao?"

"Vân Hận Thiên, ngươi có biết hay không, ngươi giống như tiên tử trên trời không nhiễm bụi trần, lúc Nam lúc Nữ, làm nữ nhân mền mọ, khiến nam nhân không biết làm sao, ngươi nói, ngươi có tội hay không?" Yến Băng Hàn hai mắt đỏ ngầu, những câu ép hỏi, lòng của Lạc Tuyết từng chút từng chút trầm xuống, kết băng, "Ta là yêu nghiệt, đặc biệt nhiều loạn nam nữ trên thế gian, ngươi đã hài lòng chưa?"

"Ha ha ha, đừng nói, diện mạo ngươi còn rất giống yêu nghiệt, mi tâm đỏ này của ngươi là bẩm sinh sao?" Yến Băng Hàn cười to sau đó ngược lại nghiêng cứu dung mạo Lạc Tuyết từ trên xuống dưới, Lạc Tuyết đã bị chọc giận đến mức không thể tiếp tục tỉnh táo lại, tay phải run rẩy, bờ môi run run nói: "Liên quan gì tới ngươi! Điện hạ nhân nhả quá rồi, Mau chóng về đất nước của ngươi đi!"

Lạc Tuyết nói xong liền xoay người đi ra ngoài, ai ngờ Yến Băng Hàn lại chặn trước mặt, "Đừng đi!"

"Tại sao?" Lạc Tuyết giận dữ nói.

"Ngươi phải theo ta uống một chén đã!" Yến Băng Hàn giọng nói chân thành, càng chọc giận Lạc Tuyết, "Bản công tử không có tâm tình! Điện hạ nếu cảm thấy nhàm chán, muốn người bồi, ra khỏi cánh cửa này, Xuân Di viện trong ngõ nhỏ trước mặt sẽ rất hoan nghênh Điện hạ đến thăm!"

"Ngươi lại đem bản thái tử so với những kẻ hạ lưu không có óc kia? Vân Hận Thiên, ngươi được đấy! Mặc kệ ngươi nói gì, tóm lại hôm nay ngươi không thể đi! Nếu như ngươi đi, bản thái tử liền suy có nên thôn tính và tiêu diệt mười thành trì của Đại Kim hay không!" con ngươi Yến Băng Hàn lạnh lùng, ép sát vào Lạc Tuyết. Mặc dù hấn đã quyết định không thể bởi vì Vân Hận Thiên có thể là nữ tử, bởi vì hấn không thể vì tình cảm mà buông tha nghiệp lớn, nhưng một khi nhìn thấy người, lại không có cách nào không chế tim của mình nữa.

Lạc Tuyết gần như sụp đổ, nàng đã hoàn toàn không suy nghĩ ra vị thái tử này đang suy nghĩ gì, bây giờ Đại Kim nếu như Thượng Quan Lôi có thể một lòng vì nước, thì Nam Chiếu quốc cũng không trở nên liêu lĩnh như vậy, bây giờ ba hướng đều có địch mạnh, nhưng nếu hấn thật sự xuất chinh, hoàng đế Đại Kim một khi xuất binh chống cự, sợ rằng Thượng Quan Lôi sẽ nhân cơ hội này mà tự lập vương, khởi binh tạo phản, đến lúc đó hai mặt thụ địch, sẽ rất khó vẫn hồi thế cục!

Nhớ đến lời nói của Lê Sinh Niên, Lạc Tuyết do dự, nghiêng đầu trầm tư, tại sao Yến Băng Hàn muốn dùng chuyện này uy hiếp nàng, chỉ là cùng hấn uống rượu thôi? Hấn. . . . . Sẽ không hạ độc trong rượu để giết nàng chứ? Nghĩ đến điểm này, Lạc Tuyết quay đầu, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía Yến Băng Hàn, "Thái tử điện hạ chỉ là yêu cầu Vân mỗ cùng ngươi uống một chén sao? Không có. . . . . Ý đồ khác chứ?"

"Ý đồ? Ha ha ha, nếu ngươi hôm nay là một phụ nữ, ta lại muốn cưới ngươi về Nam Chiếu quốc, làm nữ nhân của ta, đáng tiếc, ngươi là nữ nhân sao?" Yến Băng Hàn tà tà nâng một nụ cười, hỏi thăm Lạc Tuyết.

"Thiên hạ đều gọi ta là công tử cự tay Vân Hận Thiên, là công tử, Điện hạ cho rằng là nam nhân hay là nữ nhân?" Lạc Tuyết nhướn mày hỏi ngược lại.

"Vậy cũng không nhất định, Bình Dao không phải nữ nhân sao? Những lúc đi ra ngoài, cũng bị dân chúng xưng là công tử đấy!" Yến Băng Hàn ngụ ý, làm như đã xác định thân phận nữ tử của Lạc Tuyết.

"Hả? Vậy Điện hạ muốn nghiệm chứng thân phận của ta sao?" Lạc Tuyết đã nắm chặt nắm đấm, nếu hấn dám kiên trì nữ, nàng sẽ không tiếc cùng hấn quyết sinh tử !

Ai ngờ Yến Băng Hàn không sợ chút nào, "Nếu như ngươi nguyện ý nghiệm thân, ta cũng không có phản đối!"

Lạc Tuyết cười lạnh một tiếng, thân thể quay ngược lại mấy bước, áo bào trắng vung lên, sau một khắc, Hỏa Vân Kiếm đã ở trong tay, "Nếu ta không

nguyện? Nếu ta cũng hoài nghi thái tử điện hạ không phải người nam nhân thì sao? Thái tử điện hạ cũng nguyện ý cho Vân Hận Thiên?"

Yến Băng Hàn cũng không giận ngược lại cười, hai tay đang rộng, "Được, ta đồng ý, ngươi tới nghiệm đi!"

Lạc Tuyết tức giận không nhẹ, nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu, chỉ phun ra hai chữ: "Lưu manh!" Sau đó liền trực tiếp hướng Yến Băng Hàn đánh tới, Yến Băng Hàn chỉ dùng tay không chỉ thủ chứ không tấn công, vậy mà Lạc Tuyết kiếm hạ cũng không lưu tình, nhiều chiêu nhắm đến chỗ hiểm trên người Yến Băng Hàn, Yến Băng Hàn bỗng nhiên dồn hết sức, đánh ra một chưởng, cản được đường kiếm của Lạc Tuyết, phải Yến Băng Hàn cầm lấy bội kiếm đặt trên bàn, cùng Lạc Tuyết thật sự đánh nhau, sau khi hai người đánh xong một trăm chiêu, công lực của Yến Băng Hàn vẫn không thể phân cao thấp cùng Lạc Tuyết được, nhưng kiếm hấn đã có thể rơi vào hạ phong rồi, chỉ thấy Lạc Tuyết toàn thân Hóa Vân Kiếm biến đỏ, càng ngày càng sắc bén, cùng kiếm của Yến Băng Hàn đụng nhau, chỉ nghe "Kì!" một tiếng, Kiếm của Yến Băng Hàn bị chém thành hai khúc.

Yến Băng Hàn ném kiếm, tay không tiến lên, giống như không muốn sống muốn đánh nhau đến cùng với Lạc Tuyết càng đấu càng hung ác, Lạc Tuyết cau mày, hẳn thật không muốn sống nữa sao? Mà Yến Băng Hàn đang đánh cuộc Vân Hận Thiên có thể thật sự giết hẳn hay không, quả nhiên thấy Vân Hận Thiên từ từ giảm bớt lực đạo, nhướng mày cười, đúng lúc ấy thì, Bình Dao chạy ra ngoài!

Bình Dao thấy tình huống hai người lúc này, chỉ cho là Vân Hận Thiên muốn giết ca ca nàng, quát to một tiếng, rút kiếm xông vào, dĩ nhiên cũng là công kích về phía Lạc Tuyết, chỉ là nàng dùng sức lực không lớn, chỉ ở gần cận chiêu thức của Lạc Tuyết đánh về phía Yến Băng Hàn, Lạc Tuyết sợ không cẩn thận thương tổn Bình Dao, vội hô: "Bình Dao công chúa, ngươi làm gì vậy? Mau lui xuống!"

"Vân công tử, ngươi không nên làm tổn thương ca ca ta!" Bình Dao nhanh chóng hô to, cũng ngăn trước người Yến Băng Hàn, Lạc Tuyết Và Yến Băng hàn đều tối mặt, đồng thời kêu: "Bình Dao ngươi không không muốn sống nữa sao! Đi xuống!" Thế nhưng Bình Dao quyết tâm ở giữa. Ngược lại, hai người kia đều sợ đã thương Bình Dao, Lạc Tuyết gào to một tiếng, chỉ đánh phải thu kiếm, lùi lại hai bước nói, nói: "Tôi nay ta thu kiếm, là vì Bình Dao công chúa, lần sau, ta quyết không lưu tình!"

"Đội đã nào...! Tôi nay kiếm của ta không bằng ngươi, nhưng ta Thanh Long kiếm mà ta trân quý ở Nam Chiếu lại so không bằng kiếm của ngươi, cho nên lần sau, cho nên lần sau ta cũng không cần thủ hạ lưu tình!" Yến Băng Hàn trầm giọng nói, "Về phần lời nói lúc này của ta vẫn như cũ, Nam Chiếu quốc có bước vào lãnh thổ Đại Kim hay không đều dựa vào ngươi!"

"Ngươi thân thái tử của một nước, lại có thể làm việc hèn hạ như vậy?" Lạc Tuyết khinh thường nói.

"Ha ha ha! Chỉ cần có thể đạt được mục đích, cần gì cố giữ lấy đại nghĩa quân tử? Huống chi ta chỉ đối đãi đặc biệt với ngươi, bản thái tử cho là đáng giá!" Yến Băng Hàn hắng giọng cười to, này tiếng cười xuyên phá bầu trời đêm, ánh mắt cuối cùng ổn định ở trên mặt Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết không nói gì, thẳng thắn nói: "Không phải là uống rượu thôi sao? Điện hạ lại phải dùng đến món tiền cuộc lớn đến như vậy? Điện hạ không phải là muốn hạ độc ở trong rượu chứ? Văn mỗ là đệ tử chân truyền của "Mặt quỷ thần y", Điện hạ không nên phí tâm tư nữa!"

"Hạ độc? Ca ca?" Đứng ở một bên Bình Dao công chúa vừa nghe thấy vậy vội vàng hoảng sợ hỏi.

Yến Băng Hàn không để ý đến Bình Dao, mà cười lớn thêm, "Vân Hận Thiên, ngươi bởi vì lý do này mà không dám cùng ta uống sao? Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, bản thái tử không có suy nghĩ như vậy trên người ngươi đâu?"

Ngưng cười, về mặt Yến Băng Hàn nghiêm túc, nói: "Tiền đánh cuộc đối với mỗi người khác nhau, đối với ngươi như thế nào ta không biết, đối với ta ta cho là có lời, thế nào, ngươi không dám sao?"

"Ai nói? Uống thì uống! Tốt nhất để cho ngươi say chết ở Đại Kim!" Lạc Tuyết tức giận nói, cũng dẫn đầu đi vào trong viện, còn dư lại Yến Băng Hàn và Bình Dao công chúa hai mặt nhìn nhau, lặng người một lát, mới phản ứng kịp, Vân Hận Thiên cũng có thời điểm đáng yêu vui vẻ như vậy?

Ba người ngồi xuống ở trong nhà trên bàn ngồi xuống, Bình Dao lát rượu ngon do hoàng cung Nam Chiếu quốc đặc chế, Lạc Tuyết uống một ngụm, liền than thở không dứt, "Đây là rượu gì vậy? Mùi vị không tệ!"

"Rượu này được cất từ Hải Đường hoa quế, là rượu được dùng trong cung của Nam Chiếu quốc, chỉ có họ hàng gần với hoàng gia mới có thể uống, lần này ngươi không hối hận vì cùng ta uống rượu chứ?" Yến Băng Hàn hả hê nói.

Lạc Tuyết bĩu môi, chẳng nói đúng sai lắc đầu một cái, nói: "Mặc dù là rượu ngon, nhưng nếu mà bị ép buộc uống..., thì cũng không cảm thấy vui vẻ gì!"

"Ha ha" Yến Băng Hàn nhấp một ngụm, bật cười nói: "Ngươi đó, tính tình đúng là mạnh mẽ! Ta thêm rượu, đã được chưa!"

"Ca ca, là huynh ép Vân công tử à?" Bình Dao bưng bình rượu ra nói.

"Còn không phải sao!" Lạc Tuyết chép chép mồm, lại uống thêm một chén. Tên Yến Băng Hàn này, tính tình thay đổi liên tục, lại bá đạo cường hãn! Gặp gỡ đối thủ như vậy, nàng có thể phải xuất 100% tâm lực để đối phó, nếu không cẩn thận, thì có thể bị ăn hết.

"Vân công tử, rất xin lỗi, ca ca ta huynh ấy rất muốn kết bạn với huynh, cho nên thủ đoạn có thể có chút không quang minh lỗi lạc, Vân công tử bỏ qua cho! chuyện vừa rồi Bình Dao thật sự muốn bồi tội với công tử!" Bình Dao đứng dậy nhắc ly rượu trước mặt lên, trên mặt ấy náy nói, nói xong liền uống một hớp, ai ngờ lại bị sặc, "Khụ khụ khụ", Lạc Tuyết trách cứ một tiếng, vội vàng đứng dậy vỗ lưng cho Bình Dao thuận khí, chọc cho Yến Băng Hàn trừng lớn hai mắt.

Mà Bình Dao trong nháy mắt đỏ mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng, nhỏ giọng nói: "Cám ơn Vân công tử!"

Lạc Tuyết hiểu ra, nhất định lại khiến cho Bình Dao hiểu lầm, trong lòng thầm mắng mình một tiếng, vội vàng tỉnh táo ngồi xuống, mặt không thay đổi: "Công chúa không cần khách khí!"

Ba người uống đến nửa đêm, Bình Dao buồn ngủ quá, hơn nữa tác dụng của rượu, đã nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi, Yến Băng Hàn đem Bình Dao ôm tới trên giường ngủ ngon, Lạc Tuyết thấy cũng đã đến lúc đi, mới vừa đứng dậy, chỉ nghe thấy Yến Băng Hàn đưa lưng về phía nàng giọng khàn khàn nói: "Người không cần đi."

"Hả? Không phải đã cùng người uống rượu rồi sao?" Lạc Tuyết nghi ngờ ngẩng đầu, nhìn về phía Yến Băng Hàn.

Yến Băng Hàn xoay người lại, yên lặng nói: "Nói cho ta biết, người có phải là nữ giả nam trang hay không?"

"Cái gì?" Lạc Tuyết khiếp sợ không thôi, lắp bắp nói: "Người nói cái gì? Văn Hận Thiên ta vốn là nam tử, tại sao lại có thể là nữ giả nam trang?"

"Người dám hướng trời thề không? Nếu người lừa ta, người sẽ bị thiên lôi đánh!" Yến Băng Hàn tiến tới gần Lạc Tuyết, nhìn chăm chăm vào ánh mắt Lạc Tuyết từng chữ từng câu nói.

Lạc Tuyết tuyệt đối không ngờ rằng, thân phận của nàng lại sẽ bị người mới chỉ gặp mấy lần này vạch trần, Phong Liệt Diễm cùng nàng sống chung lâu một thời gian dài, cũng không dám xác định, mà Yến Băng Hàn lại nhất quyết rằng nàng là nữ giả nam trang, trong tiềm thức của Lạc Tuyết vẫn đang đấu tranh, sau một lúc lâu, nàng rút cuộc quyết định, liều chết không nhận!

Vì vậy liền nói: "Được! Ta thề, nếu ta là nữ nhân, sẽ sẽ bị trời đánh . . . ." Kết quả lời nói của Lạc Tuyết còn chưa nói hết, đã bị Yến Băng Hàn cắt đứt, "Không cần, ta không muốn người cố chấp chống đỡ, càng không muốn người bị trời phạt."

"Vậy người cũng không nên hoài nghi ta là nữ nhân!" Lạc Tuyết xúc động nói.

Yến Băng Hàn ngồi xuống tiếp, lại uống thêm một ly rượu, "Ta cũng không muốn hoài nghi người, nhưng người thật sự rất giống nữ nhân, mặc dù giọng nói của người nghe đúng là một nam nhân, mà ta cũng biết có một loại thuật biến thanh, có thể khiến người đổi giọng nói, hơn nữa dung mạo của người đẹp như vậy, trên thế giới này tại sao lại có nam tử đẹp như vậy chứ? Còn có rất nhiều, tóm lại, người, nhất định là nữ nhân! Ta nói có đúng không? Mặc dù người không thừa nhận nhất định có nguyên nhân của người, mà ta sẽ không xem người là nam nhân!"

Lạc Tuyết nghe xong trầm mặc, rõ ràng như vậy sao? Tại sao người khác không dám chắc chắn như vậy? Tùy ý nhìn sang Bình Dao đang nằm trên giường, trong nháy mắt Lạc Tuyết hiểu, Yến Băng Hàn nhất định là biết được do Bình Dao cũng nữ giả nam trang, người này, tâm tư kín đáo như vậy!

Cho nên, nàng cũng không cần thiết phải giả bộ làm gì nữa, liền cười một tiếng, "Người nói đúng! Ta, chính xác là nữ nhân!"

Yến Băng Hàn chấn động, tay run run, rượu bên trong chén đổ lên mặt bàn, kính hải rất lâu vẫn chưa bình phục được, mặc dù hắn có 90% chắc chắn, nhưng đến lúc nghe Văn Hận Thiên chính miệng nói ra, vẫn rất kinh ngạc, "Người. . . . . Người. . . . . Thật sự là nữ nhân?"

"Người rất thất vọng?" Lạc Tuyết hỏi ngược lại, nói ra, trong lòng nàng bình tĩnh nhiều hơn, cất giấu bí mật trong lòng, gói đồ thật sự rất nặng.

"Không, là may mắn! hơn nữa. . . . . Chờ mong!" Yến Băng Hàn hơi giật mình nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của Lạc Tuyết, lâm bẫm nói.

"Ha ha, tại sao? Một nữ nhân cắt tay thì may mắn gì chứ?" Lạc Tuyết cười tự giễu, trong ánh mắt bi thương, lại đau đớn lòng của Yến Băng Hàn, "Cánh tay trái của nàng tại sao lại như vậy?"

"Ha ha, không nên hỏi, người không cần hỏi ta bất cứ điều gì, tối nay ta. . . . . chuyện gì cũng không muốn nói. . . . ." Lạc Tuyết đứng tại chỗ xoay tròn thân mình, cánh tay áo trắng không bay lên, giống như cánh bướm, cực kỳ thê lương, khiến người khác đau lòng.

Lạc Tuyết trực tiếp cầm bầu rượu lên, ngửa đầu rót rượu vào miệng, rượu đắng chảy vào iết hầu, tiếng hát say lòng:

Lần đầu gặp nhau, vậy nhẹ quạt, bụi tóc tung bay, đã lưu lại trong trái tim

Ngoảnh đầu lại nhìn lại, người đã đi, nức mắt trống rỗng, quay đầu lại mệnh mông

Bất chợt gặp nhau, ngẩng đầu nhìn, là Nhu Tình, say mê một đời.

Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, ước làm chim liền cánh.

Không quên lời hứa người nói, nhưng sợ sai lầm lỡ dở cả cuộc đời.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

Yến Băng Hàn luống cuống nhìn Lạc Tuyết, nội tâm cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, một cô nương phong hoa tuyết nguyệt như vậy, đáng nhẽ nên được nam nhân nâng niu che chở trong lòng bàn tay, tại sao lại tổn thương nàng? Hắn, thật sự muốn giết nam nhân đã khiến nàng đau lòng!

"Vân. . . . . Hận Thiên, không, tên của người chắc hẳn không phải là Vân Hận Thiên! Người không nên uống nữa, uống nhiều rượu sẽ tổn hại đến sức khoẻ." Yên Băng Hàn không biết nên nói gì, hẳn chỉ muốn nàng dừng lại, đừng bị thương nữa, hẳn, thật sự muốn ôm nàng trong ngực, dành cho nàng ấm áp, nhưng mà, khi bàn tay Hận đưa ra, lại bị Lạc Tuyết vung tay áo đẩy ra, "Người đang đồng tình cho ta sao? Ha ha ha! Ta không cần người đồng tình! Ta không cần bất kể người nào đồng tình, người biết không?"

"Không, ta không phải đồng tình với người, ta chỉ là, chỉ là. . . . ." Yên Băng Hàn nói không được nữa, hẳn nghĩ đến giang sơn nghiệp lớn của mình, hẳn do dự, nữ nhân làm sao có thể thắng được thiên hạ!

"Người đã biết, ha ha. . . . ." Ánh mắt Lạc Tuyết đã mê ly lên, tay chỉ Yên Băng Hàn nói: "Xin người hãy giữ kín bí mật này, không nên nói cho bất cứ ai, người có thể làm được không?"

Yên Băng Hàn dừng một chút, sau đó gật đầu.

"Hi vọng chúng ta không gặp lại nữa, cũng hi vọng người vì dân chúng hai nước không nên giết hại nhau! Lạc Tuyết sẽ cảm kích người cả đời!" Lạc Tuyết nói xong câu đó, dùng khăn công rồi đi, biến mất ở trong bóng đêm. . . . .

(Vì biết thân phận Lạc Tuyết nên mình đổi Yên Băng Hàn gọi Lạc Tuyết là nàng ta nhé)

Đợi đến lúc Yên Băng Hàn phản ứng kịp, đã không thấy được bóng dáng Bạch y quen thuộc nữa. "Không gặp lại nữa ? Lạc Tuyết. . . . . Thì ra là nàng tên là Lạc Tuyết? Không, nàng không thể không gặp ta, không thể, Lạc Tuyết, nàng trở lại. . . . . Ta không để cho nàng đi, nàng trở lại. . . . ."

Yên Băng Hàn mất mát đứng ở trong bóng đêm, hẳn vì một câu nói không gặp lại nữa mà hối hận, tại sao nghe thấy nàng nói không gặp hẳn nữa, tim của hắn đau đớn giống như rách ra vậy? Lạc Tuyết, không, ta sẽ không buông tha nàng, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại, ta đồng ý nàng, vì nàng sẽ không hợp tác với Thượng Quan Lôi, cho nên, nàng nhất định không được rời xa ta.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Muốn được ấm áp

Gió đêm Lạnh lạnh thổi lên nỗi đau của Lạc Tuyết những giọt lệ trên mặt cũng mang hàng ngàn khổ tâm của nàng, mờ mịt bước đi trên ngã tư đường, nàng nên đi đâu đây? Thiên hạ rộng lớn giờ phút này hoàn toàn không có một nơi cho nàng dung thân nữa sao? Tại sao lại ép nàng nói ra có phải là nữ nhân hay không? Có phải là Lê Lạc Tuyết hay không?

Chân tướng lời nói dối đã bị ép đến mức nàng không có cách nào trốn chạy, Yên Băng Hàn người thật nhẫn tâm! Nhất định khiến Lạc Tuyết ở trước mặt người không có chốn dung thân sao? Phong Đại Ca, ta muốn ngay lập tức nhìn thấy huynh, bởi vì người huynh sẽ không ép buộc ta đúng không, phải hay không? Bởi vì huynh sẽ dành cho ta muôn vàn ấm áp, phải hay không? Lạc Tuyết dựa vào góc tường thân thể chậm rãi trượt xuống, nước mắt thấm ướt trước ngực y phục bạch y, cũng xuyên thấu lòng bàn tay lạnh lẽo của Lạc Tuyết.

Đứng dậy chao đảo đi về phía trước, cho đến khi đến một cánh cửa quen thuộc thì Lạc Tuyết dừng lại, từ trên tấm bảng hiện lên hai chữ rất lớn: Lê phủ. "Ha ha, ông trời là người chỉ dẫn ta đến nơi đây sao?"

Lạc Tuyết giờ tay lên, muốn gõ cửa, lại nhàn nhạt nở nụ cười, đã quá nửa đêm rồi, không còn ai canh cửa nữa, cha mẹ nhất định đang ngủ say, nàng cần gì quấy rầy? Xoay người tiếp tục đi đến phía trước, sau khi đi được mấy bước, Lạc Tuyết lại dừng lại, nàng hiện tại rất muốn ngủ, ngủ thật nhiều, nếu là có thể rúc vào lòng của mẫu thân ngủ, thì tốt biết bao .

Lạc Tuyết vừa cười, cha, mẹ, nữ nhi lại tới! Lạc Tuyết tìm được cửa sau, xoay người tiến vào, lặng lẽ hạ xuống "Lan Tâm cư", đem thân thể áp vào cửa phòng ngủ Lê Sinh Năm và Triển Nguyệt Dung, nghe phòng trong truyền đến tiếng hít thở đều đều, Lạc Tuyết cảm thấy thật là thân thiết, do dự một lát, còn là nhẹ nhàng mở chốt cửa, nhưng nhanh chóng nghe thấy nha hoàn của Triển Nguyệt Dung vang lên, Lạc Tuyết ẩn thân trong bóng tối, nha hoàn mở cửa, nhìn ra ngoài, nghi ngờ nói: "Không có ai à? Người nào gõ cửa?"

Lạc Tuyết từ trong ngực lấy ra một thỏi bạc, ném các xa phòng khoảng chừng ba thước, "Khì" một tiếng, nha hoàn nghe động tĩnh, vội quay người trở về phòng cầm nến đi ra, mà Lạc Tuyết nhân cơ hội ngay lúc này đã nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng, vào phòng, nhẹ nhàng kêu lên: "Cha? Mẹ? con là Lạc nhi!"

Trong lúc ngủ mơ Lê Sinh Năm và Triển Nguyệt Dung "Hừ" mờ mịt, Triển Nguyệt Dung bối rối nói: "Lão gia, ta hình như nghe được giọng nói của Lạc nhi gọi chúng ta!"

"Ta cũng vậy cũng nghe được. Az, có lẽ là nói mơ, lúc này làm sao Lạc nhi có thể đến được chứ? Ngủ đi phu nhân!" Lê Sinh Niên ngáp một cái nói.

Ở phía ngoài màn che Lạc Tuyết "Ha ha" cười một tiếng, vén rèm lên, "Cha, mẹ, là con !"

Hai người đột nhiên nhìn thấy Lạc Tuyết, kinh hãi vội vàng đứng dậy, "Lạc nhi, thật sự là con đã gọi chúng ta! Con lúc này vào đây có ai phát hiện ra hay không?"

Lạc Tuyết vừa muốn nói chuyện, đã nghe thấy âm thanh của nha hoàn kia đến, Lạc Tuyết vội nhảy lên trên giường, hạ màn xuống, nhỏ giọng nói: "Mẹ, mẹ nói nha đầu kia đến nơi khác nghỉ ngơi đi."

"Được." Triển Nguyệt Dung xuống giường, nói mấy câu với nha đầu gì là Hương Nhi, nha đầu kia liền đóng cửa lại đi ra ngoài.

Triển Nguyệt Dung một lần nữa trở lại trên giường, một tay ôm lấy Lạc Tuyết vào lòng, "Lạc Nhi, mẹ lại gặp được con, thật tốt!"

"Lạc nhi, tại sao lại đến vào lúc này? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay sao?" Lê Sinh Niên lo lắng hỏi.

"Không có, cha, người từ quan rồi sao?" Lạc Tuyết nở nụ cười nói.

"Phụ thân đã đem con dâu dâng lên cho hoàng thượng, nhưng mà hoàng thượng vẫn chưa phê chuẩn." Lê Sinh Niên nói.

"Dạ." Lạc Tuyết đã mệt đến mức không mở mắt ra được, "Cha, mẹ, con mệt quá, muốn ngủ một lát, cha mẹ ngủ cùng con được không?"

"Ngủ đi, cha cùng mẹ ở đây với con, nữ nhi." Lê Sinh Niên sờ sờ tóc Lạc Tuyết, bộ mặt từ ái. "Mẹ, mẹ ôm con ngủ, có được không?" Lạc Tuyết mở mắt ra, giọng nói nũng nịu, Triển Nguyệt Dung chạm khẽ lên trán Lạc Tuyết, "Được, mẹ sẽ giống như lúc con còn nhỏ vậy, ôm con ngủ."

Lạc Tuyết tựa vào trong ngực Triển Nguyệt Dung, ngọt ngào ngủ thiếp đi, trong giấc mộng khóe miệng còn mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Mà Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung không chợp mắt nữa, cùng nhau ngồi ở trên giường nhìn nữ nhi của bọn họ, cho đến khi trời sáng.

Lê Sinh Niên vào triều trước đã dặn dò bất kỳ người hầu nào cũng không được bước vào "Lan Tâm cư" một bước, chỉ Lê Minh Hiền có thể tiến vào. Cho nên Lạc Tuyết ngủ một giấc cho đến khi mặt trời lên cao, sau khi tỉnh lại, mới phát hiện, nàng vẫn còn ở trong lòng Triển Nguyệt Dung, mà cánh tay Triển Nguyệt Dung đã cứng ngắc không cử động được nữa, nhưng vẫn mỉm cười khẽ nói: "Lạc Nhi đã tỉnh rồi hả?"

Lạc Tuyết tròn mắt đỏ lên, vội vàng đứng dậy, dùng cánh tay phải của mình xoa bóp cánh tay Triển Nguyệt Dung, Lê Minh Hiền đã sớm tới "Lan Tâm cư" nên đã biết Lạc Tuyết đến, vào lúc này đi vào, thấy tình cảnh này, cười nói: "Mẹ, con cùng tỷ tỷ cùng nhau giúp người xoa bóp."

Triển Nguyệt Dung đã rất lâu không được cảm nhận cảm giác ấm áp như thế này, hít một hơi nói, "Mẹ có hai người các con, rất vui vẻ!"

Chờ thân thể Triển Nguyệt Dung bình phục, Lê Minh Hiền không thể gọi người hầu, liền tự mình xuống phòng bếp bưng thức ăn, ba người vui vẻ hòa thuận hưởng thụ ấm áp của thân tình, Lạc Tuyết thấy chung mỉm cười, không để cho mình rơi lệ, nhưng mà, sau khi ăn xong, nàng lại phải rời đi, Lê Sinh Niên hạ triều trở về, một nhà bốn người rơi nước mắt, Lạc Tuyết bái biệt cha mẹ, dưới sự che chở của Lê Minh Hiền đi cửa sau ra khỏi Lê phủ, từ quán trọ lấy ngựa, một đường chạy đến Cảnh Châu.

Ba ngày sau đã đến Cảnh Châu.

Ngựa của Lạc Tuyết vừa tới ngoài cửa lớn "Nghịch Kiếm Các", Phong Liệt Diễm đã phi thân ra ngoài, trên vẻ mặt là sự kích động của sự xa cách, Lạc Tuyết cũng mỉm cười rục rờ.

"Vân Thiên! Đệ đã trở lại!" Phong Liệt Diễm đứng ở dưới bậc thang, mỉm cười giống như mặt trời nhìn Lạc Tuyết.

"Ừ, Phong Đại Ca!" Lạc Tuyết xuống ngựa, lại ngẩng đầu, Đã thấy Lăng Quân Diệp và Lăng Băng Nguyệt đang đứng ở cửa, Lạc Tuyết gật đầu nhẹ, kêu lên: "Lăng huynh, Băng Nguyệt cô nương!"

"Vân Thiên, trở lại là tốt rồi, mau vào đi!" Ánh mắt nóng rực của Lăng Quân Diệp biến mất, giờ tay chỉ vào cửa chính nói.

Mà Lăng Băng Nguyệt bộ dáng thương nhớ, chạy đến trước mặt Lạc Tuyết, kêu lên: "Vân đại ca, tại sao huynh lại đi lâu như vậy? Không phải nói mười ngày sao? Cũng hơn nửa tháng, Băng Nguyệt rất lo lắng cho huynh!"

Lạc Tuyết khẽ cười nói: "Ta có gì cần lo lắng chứ? Đúng rồi, sao lại không thấy Nhượng Lan? Nàng đi đâu vậy?"

"Oh, Vân Thiên, Nhượng Lan hai ngày này thân thể không thoải mái, đang nằm trong phòng." Phong Liệt Diễm đáp.

"Bị bệnh? Ta đi xem một chút." Lạc Tuyết đáp lại một tiếng, liền đi vào bên trong. "Az, Vân đại ca, người chờ một chút, ta dẫn người đi." Lăng Băng Nguyệt sợ Lạc Tuyết và Nam Cung Nhượng Lan gặp mặt nói những gì nàng không biết, liền lấy cớ đi theo.

Còn lại hai người nam nhân liếc mắt nhìn nhau, cười khổ một tiếng, đi vào theo.

Lạc Tuyết được đưa đến phòng Nhượng Lan, vừa vào cửa, đã nghe thấy nồng nặc mùi vị thuốc vị, mà Nam Cung Nhượng Lan đang cau mày đối diện với chén thuốc.

"Nhượng Lan?" Lạc Tuyết đứng ở cửa phòng, kêu lên.

"Vân đại ca?" Nhượng Lan vui mừng quay đầu, thấy thật sự là Lạc Tuyết, vội kéo cánh tay Lạc Tuyết, "Vân đại ca, huynh đã trở lại! Ta rất nhớ huynh."

"Ha ha, Nhượng Lan, nghe nói ngươi bị bệnh? Uống thuốc sao?" Lạc Tuyết nhàn nhạt hỏi.

"Ta lập tức uống thuốc!" Nhượng Lan thật nhanh đi tới trước bàn, bưng chén thuốc kia lên, vài hợp liền uống xong, nhìn mấy người bước vào sau liền choáng váng.

Vào phòng, Lạc Tuyết nhìn chén thuốc, "Ta xem một chút." Sau đó kéo tay áo Nhượng Lan bắt mạch, lại nhìn chén thuốc, mới lên tiếng: "Nhượng Lan, muội không có gì đáng ngại, nhưng nhất định phải dùng thuốc đúng hạn, biết không?"

"Ừ, ta đều nghe Vân đại ca." Nhượng Lan gấp được Lạc Tuyết, đã không còn bộ dáng bệnh nữa, tinh thần cực kỳ tốt, làm Lăng Băng Nguyệt không khỏi dẫu môi lên, "Vân đại ca, huynh chỉ đối xử tốt với Nhượng Lan."

Lạc Tuyết kinh ngạc, "Không có, ta đều xem mọi người như huynh đệ tỷ muội, chỉ là Nhượng Lan bị bệnh, ngươi không cần quá đa tâm."

Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp cũng bận rộn khuyên Băng Nguyệt, Băng Nguyệt một lúc lâu sau mới bị chọc cười, lưu lại hai cô nương, ba người đi đến đại đường bàn chuyện.

"Phong Đại Ca, Lăng huynh, những người đó còn chờ đệ ở Cảnh Châu sao?" Lạc Tuyết hỏi.

"Đúng vậy, còn đang chờ đệ trở lại đây."

"Oh. Lần này phiền Lăng huynh thông báo một tiếng, ta ngày mai đệ sẽ gặp bọn họ." Lạc Tuyết nhìn về phía Lăng Quân Diệp, Lăng Quân Diệp gật đầu nhẹ đồng ý.

"Vân Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Huynh...huynh thật lo lắng cho đệ!" Phong Liệt Diễm cau mày nghi ngờ và cùng lo lắng, thấy lần này Vân Thiên trở về, hẳn cứ có cảm giác có gì đó thay đổi, nhưng lại không nói ra được.

"Không có việc gì, chỉ là đi xử lý một ít chuyện, Phong Đại Ca huynh đừng quá lo lắng!" Lạc Tuyết cười an ủi.

Lăng Quân Diệp chau mày lại nói: "Thật không có gì sao? Vân Thiên nếu xem chúng ta là bằng hữu, thì không nên gạt chúng ta!"

Lạc Tuyết khép hờ mi mắt, trầm mặc một lúc lâu, bọn họ là người nàng tin tưởng? "Phong Đại Ca, Lăng huynh, đệ không phải cố ý muốn lừa gạt các huynh, toàn bộ câu chuyện đệ không muốn nói với người ngoài. Đệ chỉ có thể nói cho các huynh biết, ngày đó người thiếu niên kia, hắc... Là con trai của cha mẹ nuôi đệ, cũng là đệ đệ của ta! Hắc tới tìm đệ, là bởi vì mẹ nuôi đệ bị bệnh nặng, mà ta đi thành Uyển An là vì chữa bệnh cho mẹ. Về phần Trang vương phủ, bọn họ thiếu đệ, cho nên đệ mới tìm bọn hắc báo thù."

"Vân Thiên, thật sự là Trang Thân Vương Long Ngạo Thiên cắt đứt cánh tay trái đệ sao?" Lăng Quân Diệp đã neho mắt lại, mang theo nồng đậm tức giận, Phong Liệt Diễm cũng nắm chặt quả đấm, chờ đợi Lạc Tuyết gật đầu.

"Không, không phải, là vương phi của hắc, nữ nhi Bình Nam tướng quân Thượng Quan Lôi—— Thượng Quan Vũ Diệp!" Lạc Tuyết chỉ cần nói đến Thượng Quan Vũ Diệp liền lập tức nổi lên sát ý, nàng phải đem nàng ta hành hạ đến cuối cùng, giống nhau chặt đứt cánh tay trái của nàng ta, để cho nàng ta cũng nếm thử một chút mùi vị này! Ha ha, nàng còn chưa giết đứa nhỏ của nàng ta đúng không? Như vậy thì dùng mạng của Thượng Quan Vũ Diệp để đền lại tính mạng cho hài tử của nàng!

"Thượng - Quan - Vũ - Diệp!" Phong Liệt Diễm cắn răng từng chữ từng chữ nói: "Vân Thiên, đệ và nàng ta quan hệ như thế nào? Vì sao nàng ta lại xuống tay với đệ?"

"Chuyện này, đệ vẫn chưa nói ra được, tương lai lại nói, hiện tại các huynh đã biết, không thể nói ra ngoài, phá hư kế hoạch của đệ." Lạc Tuyết lại do dự, bây giờ vẫn chưa là thời điểm vạch trần thân phận của nàng, nàng còn chưa chơi đủ!

Lăng Quân Diệp nhìn Phong Liệt Diễm đối diện một cái, Vân Thiên đúng là rất nhiều bí mật, hai người biết hỏi nữa hắc cũng không nói nữa, chỉ đành phải gật đầu đồng ý.

"Còn nữa, đệ không cần các huynh nhúng tay chuyện của đệ." Lạc Tuyết nói tiếp, nàng sợ hai người không nhận được vì nàng trực tiếp giết Thượng Quan Vũ Diệp, cho nên vội nhắc nhở.

Lăng Quân Diệp và Phong Liệt Diễm bắt đầu dĩ gật đầu một cái, nếu hiểu rõ tình hình Vân Hận Thiên, cũng chỉ có thể gật đầu.

Ba người rời rãnh hàn huyên một lát, Lạc Tuyết nhớ tới chuyện của sư công, nhưng Lăng Quân Diệp đang ở đây, không tiện nói, cũng chỉ có thể đem lời đến khoe miệng lại nuốt về trong bụng, tìm được thời cơ thích hợp lại nói.

Ban đêm, Lạc Tuyết nằm ngủ lại nhớ đến chuyện tình cảm gặp ghen đầy bị thương của Ngọc Trần Từ, cũng không ngủ được nữa, đứng dậy đi tìm Phong Liệt Diễm. Hôm nay lần đầu tiên nàng nhìn thấy Phong Liệt Diễm, trong lòng liền nổi lên một cỗ ầm ập, gặp lại được hắc, trong lòng nàng thật sự rất vui vẻ.

Đi tới trước cửa phòng Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết lại dừng lại, nhìn cả căn phòng tối đen, chắc hắc hắc đã ngủ đi? Có nên gõ cửa hay không? Lạc

Tuyết đang do dự, một giọng nói từ phía sau nàng vang lên: "Vân Thiên?"

Lạc Tuyết xoay người, kinh ngạc không thôi, "Phong Đại Ca? tại sao huynh ở bên ngoài?"

"Vân Thiên, đệ tìm huynh?" Phong Liệt Diễm cười nhạt mà hỏi.

"Ừ, muốn cùng huynh nói chút chuyện." Lạc Tuyết gật đầu, "Chúng ta vào nhà nói." Phong Liệt Diễm kéo tay Lạc Tuyết, mở cửa, đi vào, Lạc Tuyết bàn tay nhỏ bé được bàn tay lớn bao lấy, thật ấm áp, cảm giác an tâm, sau khi vào nhà, Phong Liệt Diễm vẫn không có ý buông ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lạc Tuyết, Lạc Tuyết chợt cảm thấy lúng túng, vội đem tay rút trở về, "Phong Đại Ca?"

"À?" Phong Liệt Diễm phục hồi tinh thần lại, thì thào nói: "Vân Thiên, tay của đệ thật tinh tế, rất mềm mại, cũng rất nhỏ a!"

"Thật sao? Có lẽ là do dáng người đệ thấp." kể từ khi Lạc Tuyết bị Yến Băng Hàn đoán được thân phận, hiện tại có người nào nhắc đến chuyện nàng nam nhân mà giống như nhân, nàng liền chột dạ không thôi vội cúi đầu che giấu nói.

"Có thể là thế. Đúng rồi, Vân Thiên, Đệ tìm huynh có phải có chuyện gì hay không?" Phong Liệt Diễm ánh mắt u ám, mỉm cười nói.

"Đúng vậy, Phong Đại Ca trước đây ở Liệt Diễm Sơn Trang không phải đã nhắc đến chuyện của sư công Ngọc Trần Từ sao? Lần đi Uyển An vừa rồi đệ đã gặp sư công hỏi qua rồi." Lạc Tuyết thay về mặt nghiêm túc, nói.

"Thật? Lão tiền bối nói thế nào?" Phong Liệt Diễm kích động hai mắt tỏa ánh sáng nói.

Lạc Tuyết cười Phong Liệt Diễm sốt ruột gấp gấp, chậm rãi nói: "Sư công nói đệ có thời gian dẫn huynh đi gặp người một chuyện."

"Thật tốt quá, huynh rốt cuộc có thể giúp bà nội làm sáng tỏ sự việc này rồi. Đúng rồi, Ngọc Trần Từ lão tiền bối ở nơi nào? Đệ mới vừa nói đến Uyển An, người ở thành Uyển An sao?"

"Không khác nhau lắm, ở cách Thành Uyển An bốn mươi dặm nơi đó có một sơn cốc, gọi là "Hồi hồn cốc", huynh đã từng nghe chưa?" Lạc Tuyết nói.

"Hồi hồn cốc? Đệ và Ngọc Trần từ tiền bối ở trong hồi hồn cốc?" Phong Liệt Diễm tròng lớn hai mắt, không thể tin mà nói.

"Đúng vậy, Phong Đại Ca có thắc mắc gì sao?" Lạc Tuyết hoạt bát le lưỡi, chọc vui Phong Liệt Diễm, không nhịn được duỗi ngón tay ra dím vào mũi Lạc Tuyết, "Không ngờ mỗi chuyện của đệ đều là một Truyền Kỳ! Lúc nào cũng có thể mang đến cho huynh kinh ngạc, "Hồi hồn cốc" huynh đương nhiên nghe nói qua chứ.., đây chính là địa phương vừa kinh khủng vừa thần bí. Không ngờ Vân Thiên của chúng ta lại là chủ nhân của "Hồi hồn cốc" nhé!"

"Sư công mới là chủ nhân của nơi đó, nơi đó tất cả đều do sư công bố trí. Ha ha, đệ cho huynh biết một bí mật, nãi nãi của huynh và sư công thì ra là một đôi tình nhân ân ái!" Lạc Tuyết thần sắc tràn đầy vui vẻ nói

"Tình nhân? Huynh sớm đoán được, nếu không bà nội tại sao lại truyền lại lời như vậy." Phong Liệt Diễm nhướng nhướng mày, môi mông nhẹ nhàng nhếch lên, cười yếu ớt khế lắc đầu nói.

"Nói cái gì?" Lạc Tuyết tò mò hỏi.

"Muốn biết?" Phong Liệt Diễm đem đầu lại gần Lạc Tuyết, hỏi, không ngoài dự liệu thấy Lạc Tuyết gật đầu, lại hài hước nói: "Đây cũng là bí mật của huynh, không thể để cho đệ biết."

"Huynh!" Lạc Tuyết tức giận thở một hơi dài nhẹ nhõm, "Không nói thì thôi, giữ bí mật gì chứ? Đệ trở về phòng đây!"

"Az, Vân Thiên, không chỉ có đệ mới có bí mật, còn huynh phải nói tất cả cho đệ? Chúng ta phải công bằng một chút, đệ nói đúng không?" Phong Liệt Diễm hai tay ôm ngực, nói với người sắp bước ra cửa Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết không quay đầu lại, tiếp tục đi ra ngoài, lại khò khè ném lại một câu nói: "Huynh nói đúng, chỉ có đệ mới có thể có bí mật giấu huynh...nhưng huynh không thể lừa gạt đệ! Ở trong mắt đệ không có hai chữ công bằng!"

"Ha ha ha. . . . ." Truyền đến từ sau lưng tiếng cười vui vẻ của Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết nghe thấy trong lòng buồn bực, dứt khoát dùng khinh công bay thật nhanh về phòng mình.

Mà ở trong bóng tối còn đứng một người, đó chính là Lăng Quân Diệp. Hắn nhìn thấy ánh nến trong phòng Phong Liệt Diễm, cũng nghe thấy giọng nói của Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm, trong đáy lòng dâng lên một cỗ ghen tỵ, làm tinh thần hắn sụp đổ, Vân Thiên, tại sao người đối với Phong Liệt Diễm tốt hơn với ta? Tại sao trước mặt hắn người có thể tự nhiên bộc lộ bản tính của người?

Lăng Quân Diệp chưa trở về, ở trong gió đêm đứng một thời gian dài, hắn muốn gió lạnh khiến mình tỉnh táo hơn, xem hắn có phải là trúng tà hay không? Có phải đã trúng độc tình của Lạc Tuyết? còn có một ý nghĩ khiến hắn toát mồ hôi lạnh, hắn đoán tự? không thể nào, bởi vì trước kia hắn thích nữ nhân? Nhưng mà bây giờ hắn ta không còn hứng thú gì với mỹ nhân nữa?

Trong đầu Lăng Quân Diệp rối loạn lên, suy nghĩ rất nhiều, hiện tại có lời đồn Phong Liệt Diễm và Vân Hận Thiên mập mờ không rõ, Phong Liệt Diễm đến nay chưa lập gia đình cũng vì đoàn tụ sao, yêu mến Vân Hận Thiên, vậy hắn có phải giống như Phong Liệt Diễm hay không?

Chương 67: Lời đồn bậy bạ

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi cả "Nghịch Kiếm Các", bao gồm cả thành Cảnh Châu, thậm chí là khắp thiên hạ đều đã truyền tin đi khắp nơi. Nội dung chính là Thiếu chủ Phong Liệt Diễm của Phong gia và công tử cụt tay Vân Hận Thiên có 'tình' với nhau, người người đều ở đây than tiếc cho một nam nhi tốt như vậy lại bị một nam tử lạnh lùng gần như là một người hoàn hảo làm cho mềm lòng, cam tâm tình nguyện chặt đứt hương khói mấy đời của Phong gia.

Cho đến buổi sáng khi Phong Liệt Diễm đi dạo trong thành, mới nghe được mấy lời đồn đại nhảm nhí này, tất nhiên là hắn cũng tức giận không nhẹ, bộ mặt trở nên đen thui trở về "Nghịch Kiếm Các", tìm Lăng Quân Diệp: "Lăng huynh, người biết lời đồn đãi bên ngoài về ta không?"

"Biết, hôm qua ta đã biết." Lăng Quân Diệp nhún mày, bình tĩnh nói.

"Nếu mạng lưới tình báo của Lăng huynh đã sớm truyền tin tức về, vậy tại sao người không nói sớm cho ta biết?" Phong Liệt Diễm đã từ từ bình tĩnh lại, nhưng vẫn tức giận hỏi.

"Nói sớm cho người biết thì thế nào? Mấy tin đồn này không nên tin tưởng, bây giờ nên làm cái gì thì xử lý cái đó." Lăng Quân Diệp nhún nhún vai, nói không sao cả.

"Hừ, ta làm gì để ý tới những thứ người ta bàn luận ở đường phố, bây giờ điều ta muốn biết chính là, ai đã thả ra những tin tức kia? Người đó có âm mưu gì ở đây và chỗ nào?" Trong nháy mắt con người Phong Liệt Diễm lập tức trở nên lạnh lẽo, nắm chặt tay lại, vang lên tiếng 'rắc rắc' đầy vang dội.

"Người và ta đều suy nghĩ giống nhau! Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm ra người đứng phía sau chuyện này!" Lăng Quân Diệp gật đầu tỏ vẻ ý nghĩ của mình, sau đó lại nhún mày nói: "Còn có Vân Thiên, không biết là trong lòng hắn sẽ nghĩ thế nào đây? Ta chỉ sợ hắn vì kiêng dè mà không muốn giao du với người nữa."

"Không được! Không thể để cho những lời đồn này ảnh hưởng đến hắn, ta không muốn cùng hắn tuyệt giao!" Phong Liệt Diễm vội vàng nói xong, lại thấy Lăng Quân Diệp nhún mày chặt hơn, giống như là đang phân vân không biết có nên hỏi hay không. Rốt cuộc rất lâu sau hắn mới mở miệng nói: "Diễm, ta có vài lời muốn hỏi người. Không biết người có thể nói thật với ta không?"

Phong Liệt Diễm ngần ra, vì đột nhiên Lăng Quân Diệp lại ập a ập ứng cho nên hắn nghi ngờ hỏi: "Chuyện gì? Người nói đi."

"Người, đối với Vân Thiên thật sự chỉ là quan hệ bằng hữu huynh đệ đơn thuần thôi sao?" Lăng Quân Diệp cẩn thận lựa lời nói.

Lời này lại vừa vặn bị Lạc Tuyết khi đi tới đại sảnh nghe được, nàng ngần ra vội đứng lại, núp ở bên ngoài cửa.

Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp đều đưa lưng về phía cửa, Phong Liệt Diễm bị Lăng Quân Diệp nói thẳng như vậy thì liền ngây ngất một lúc lâu. Một lát sau, mới mở miệng nói: "Lăng huynh có ý gì?"

"Ý của ta là, có phải người thật sự thích Vân Thiên hay không? Không phải đơn thuần chỉ là thích trên ý nghĩa bạn bè, mà giống như. . . . . là cái loại giữa nam và nữ... giống như là thích đó?" Lăng Quân Diệp hít sâu một hơi, dứt khoát hỏi.

"Lăng huynh!" Giữa hai lông mày Phong Liệt Diễm đã dấy lên sự tức giận, rồi lại không cách nào cãi lại được. Khép chặt mắt sau vài giây, rồi hắn mở mắt ra nói: "Chẳng lẽ Lăng huynh cho rằng những lời đồn kia chính là sự thật?"

"Ta chỉ tin tưởng lời nói chính miệng của người!" Lăng Quân Diệp chống lại ánh mắt của Phong Liệt Diễm, bình tĩnh nói.

Phong Liệt Diễm nhìn chằm chằm vào Lăng Quân Diệp, sau một lúc lâu mới nhàn nhạt mở miệng: "Ta tình nguyện Vân Thiên là một nữ nhi, như vậy thì ta có thể danh chính ngôn thuận thích hắn, mến yêu hắn. Nhưng cuối cùng hắn lại là nam nhân, nhưng mà ta lại không cho rằng bản thân lại bị đoạn tụ, bởi vì ta không hề chán ghét những nữ nhân khác, những nam nhân khác ta cũng không thích. Cho nên, ta cũng không rõ rốt cuộc là mình muốn làm gì? Ta cũng không hiểu loại cảm giác này là gì nữa?"

"Không biết vì sao, khi ở gần ta lại muốn hôn hắn, muốn bao dung tất cả các khuyết điểm, thương tiếc sự đau đớn tận sâu trong lòng hắn. Hắn không có ở bên cạnh ta thì ta rất nhớ hắn, chỉ cần thấy được hắn, ta biết mình sẽ rất vui vẻ. Vì hắn, ta không tiếc đến thành U Châu mà tìm, không tiếc để xuống công việc của Liệt Diễm Sơn Trang, không tiếc làm trái lời dạy của phụ thân đã dạy đi đối lập với Hoàng Thất Đại Kim. Người nói đi đây được coi là cái gì?"

"Người nói Vân Thiên có phải là một loại cổ độc hay không, hắn mê hoặc lòng của ta?" Phong Liệt Diễm nhún mày lộ vẻ sâu thẳm mà hỏi.

Mà Lăng Quân Diệp đã bị lời nói thân nhiên trong lòng của Phong Liệt Diễm làm cho kinh ngạc vô cùng, không cách nào trả lời vấn đề của hắn, bởi vì hắn cũng có cảm giác giống như vậy. Phải nói là, hai người bọn họ đều trúng độc của Vân Thiên rồi, chỉ là tính tình của Phong Liệt Diễm hướng ngoại nên biểu hiện ra rất rõ ràng, còn hắn thì luôn kín kẽ trầm ổn, người ngoài nhìn không ra mà thôi, nhưng đến cuối cùng hắn lại không lừa được tim của mình.

Lăng Quân Diệp cười tự giễu, lại mang theo lời an ủi khuyên can: "Diễm, thuận theo tự nhiên đi! Cuộc sống luôn thay đổi không lường được, có lẽ có một ngày chúng ta cũng sẽ đi ra được, nhìn thấy một bầu trời khác."

"Ha ha, không ngờ Lăng huynh lại có thể nói sâu xa tới vậy. . . . . Người nói chúng ta? Ha ha, ta hiểu, ta sớm nên nghĩ tới, người đối với hắn tốt hơn so với người khác rất nhiều, còn nữa người không ngừng chiều chuộng hắn, so với ta cũng giống như nhau. . . . ." Phong Liệt Diễm cười khổ thờ dài nói.

Lạc Tuyết chờ người đứng ở ngoài cửa, ngón tay khẽ run, trong lòng không ngừng nhảy loạn, muốn rời khỏi nhưng bước chân lại đứng yên không cử động được. Nàng hung hăng bám vào bả vai của mình, rồi cuộc cũng tỉnh táo lại, lao đảo lui về sau vài bước, từ từ trở về căn phòng nàng đang tạm ở. Nàng nằm ở trên giường, dùng chăn che dấu sự thật, nhưng mà nước mắt lại như hạt châu không ngừng trút xuống, bản thân nàng thật bất lực.

Đội nàng xử lý xong những chuyện của mấy người cần trị bệnh, nàng sẽ lập tức rời xa Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp. Nhất là Phong Liệt Diễm, hắn đã làm quá nhiều chuyện cho nàng, nàng không đành lòng lừa gạt bọn họ nữa, nhưng mà nếu nàng làm nữ nhân. . . nàng đã không có tư cách yêu cầu quyền lợi làm một nương tử nữa rồi. Một khi sự thật được tiết lộ thì thân phận của nàng vẫn còn là trắc phi của Kim Trang Thân Vương, trừ khi Long Ngao Thiên cho nàng một tờ hưu thư, nếu không thì làm sao nàng có một cuộc sống tự do mới được?

Lạc Tuyết càng nghĩ càng phiền não, nhớ tới chuyện còn phải dẫn Phong Liệt Diễm đi tới "hồi hồn cốc" gặp Ngọc Trần tử. Cho nên tạm thời nàng vẫn không thể rời đi, phiền não lại dâng lên, nàng nhắm mắt lại ngủ cái gì cũng không muốn nghĩ.

Đến buổi trưa, nhóm người lần trước lại tới "Nghịch Kiếm Các" cầu kiến công tử cột tay Vân Hận Thiên. Phong Liệt Diễm đi ra phía sau hậu viện tìm Lạc Tuyết. Lúc này Lạc Tuyết đang ngủ say, khi nghe được tiếng gõ cửa, thì mới đứng dậy đi mở cửa, khi nhìn thấy Phong Liệt Diễm, nàng lại nhớ tới tình ý của Phong Liệt Diễm đối nàng, đột nhiên trên mặt nóng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, ngượng ngùng nói: "Phong đại ca có chuyện gì sao?"

Kể từ lúc Phong Liệt Diễm nói những lời kia với Lăng Quân Diệp xong thì tin thần vẫn chưa ổn định lại được, lúc này lại nhìn thấy Lạc Tuyết, làm cho nhịp tim của hắn đập không ngừng, nghe được câu hỏi của Lạc Tuyết, hắn mới miễn cưỡng khôi phục lại tâm tình của mình, rồi trả lời nàng: "Vân Thiên, người đã đều tới, đang đợi người đó."

Lạc Tuyết gật đầu, "Được, ta tới liền."

Hai người đi song song với nhau cũng duy trì sự im lặng, không khí vô cùng kỳ lạ, đột nhiên đoạn đường ngắn đi tới đại sảnh lại trở nên rất dài, vất vả cầm cự được đến cửa đại sảnh. Cuối cùng Lạc Tuyết cũng đã có quyết định, đột nhiên dừng lại trình nói với Phong Liệt Diễm: "Phong Đại Ca, cảm ơn huynh!"

Lạc Tuyết nói xong không đợi Phong Liệt Diễm trả lời, thì về mặt liền trở nên lạnh lẽo, đi thẳng vào đại sảnh, bỏ lại một mình Phong Liệt Diễm đứng tại chỗ tim đập không ngừng.

Cả đại sảnh đang nhốn nháo nhưng khi thấy công tử cột tay tới thì lập tức trở nên yên lặng khác thường, Lạc Tuyết đi tới phía trước, đứng đối mặt với mọi người, hắng giọng nói: "Chư vị, hôm nay Vân mỗ muốn hỏi mọi người một vài vấn đề."

"Bây giờ thiên hạ nổi lên lời đồn đãi khắp bốn phía, nói cột tay công tử Vân Hận Thiên ta và Phong thiếu chủ có quan hệ không đứng đắn. Vân Hận Thiên không thẹn với lòng, lúc mới vào giang hồ thì quen biết được Phong đại ca, Phong đại ca thông cảm vì Vân mỗ một mình không cha không mẹ, cho nên mới đối xử với Vân mỗ như huynh đệ khác họ mà chăm sóc tận tình. Hôm nay có người cố tình muốn hãm hại thanh danh tốt đẹp nhiều năm của Phong đại ca."

"Hôm nay Vân mỗ đứng trước mặt mọi người nói những lời này, thứ nhất là vì ta muốn trả lại sự trong sạch cho Phong đại ca, hi vọng mọi người không cần nghe tiểu nhân nói, nếu không có thể sẽ gây ra hiểu lầm. Thứ nhì là phải nói cho mọi người biết, huynh đệ chúng ta sẽ không vì mấy lời nói hãm hại nhỏ nhoe này mà tuyệt giao với nhau, để rồi trúng quỷ kế của người khác, ngược lại chúng ta nhất định sẽ bắt được người này để hỏi chuyện."

Những lời có lực này của Lạc Tuyết vừa vang lên, thì ngay lập tức lại cả đại sảnh liền trở nên xôn xao, mọi người rối rít trầm trồ khen ngợi, âm thanh ủng hộ vang vọng lên.

"Vân công tử nên làm như vậy! Phong thiếu chủ là người nào? Tự nhiên lại bị nói thành như vậy, đúng là quá độc ác rồi!"

"Đúng đó, chờ tìm được người đứng sau lưng, ta nhất định phải cho hắn đẹp mặt!"

"Giết hắn! Giết hắn!"

"Đây rõ ràng chính là kẻ ly gián, sợ Vân công tử và Phong thiếu chủ liên kết lại với nhau!"

Phong Liệt Diễm ngây ngốc đứng ở cửa nhìn mọi người trước mặt đang kêu ngao mà nói, trong lòng hắn kích động khác thường, hắn thật không có nhìn lầm Vân Thiên, hắn, đáng được đối đãi như vậy. Lạc Tuyết nhìn Lăng Quân Diệp đang đứng phía bên phải cũng tán thưởng gật đầu một cái, rồi nhìn về phía Phong Liệt Diễm mà ra hiệu, hai người ngấm hiểu ý lẫn nhau, khẽ mỉm cười.

Lạc Tuyết thấy đạt hiệu quả như vậy, thì tay nhẹ nhàng nhấc lên, dừng lại tất cả kích động của mọi người, rồi nói tiếp: "Vân Hận Thiên bởi vì chuyện riêng mà làm cho mọi người phải ở Cảnh Châu đợi nửa tháng, bây giờ ta ở đây nhận lỗi với mọi người!"

Mọi người cũng không ngờ Vân Hận Thiên mặt lạnh sẽ nhận lỗi với bọn họ, vừa ngăn người, đồng thời trong lòng cũng có ý chỉ khâm phục sâu sắc hơn, Lạc Tuyết nói tiếp: "Nhưng mà, điều kiện Vân mỗ trị bệnh cứu người vẫn như cũ không thay đổi, nếu đồng ý thì bây giờ xin cho Vân mỗ chẩn bệnh, nếu không muốn có thể tự rời đi."

Mọi người nhiều lần tới "Nghịch Kiếm Các" thì đồng thời cũng có quyết định, thay vì để cho mình lúc nào cũng chịu khổ sở, thì chỉ bằng mạo hiểm một lần. Hơn nữa trước đó bọn họ đã nghe nói chuyện mười ngày trước ở Trang Vương phủ, nếu công tử cột tay này lúc nguy cấp có thể cứu được Lạc Hải, thì cũng có thể cứu được bọn họ, đúng không? Cho nên mọi người dứt khoát mà gật đầu.

Lạc Tuyết vừa ngồi xuống ghế phủ da chồn, thì một nam nhân cường tráng đi lên ôm quyền nói: "Vân công tử, ba năm trước tại hạ đã trúng Từ Sát chương của Đâu Đà Tây Vực. Cho tới bây giờ, võ công đều mất hết, hơn nữa ngực trúng chương cách mỗi một tháng liền thối rữa một lần, đau khổ không chịu nổi, không biết Vân công tử có biện pháp chữa trị không? Nếu như có thể trị hết, tại hạ cam đoan sau khi thương thể lành nhất định sẽ vì Vân công tử mà cống hiến hết mình!"

Trong đầu Lạc Tuyết nhanh chóng hồi tưởng "Bách độc Tâm Kinh" của Ngọc Trần Tử biên soạn và trong ghi chép của "chuyện lạ gian hồ", Đâu Đà Tây Vực từ nhỏ đã được ngâm mình trong các loại độc, về sau lại luyện thành Từ Sát chương Cực Âm Cực Hàn, chỉ cần trúng này chương, độc sẽ lập tức thấm vào ngực, đi tới ngũ tạng lục phủ. Người không có võ công, không tới ba ngày sẽ chết, người có võ công bình thường thì võ công sẽ mất hết, mỗi tháng còn phải chịu sự dày vò đau khổ vô cùng, những người không chịu đựng nổi thì sẽ tự sát mà chết.

Bởi vì loại độc này đều là do các loại độc hiếm thấy mà tạo thành, dường như trong thiên hạ không có người nào có thể chữa trị được. Mà Ngọc Trần Tử cũng chỉ nghe nói qua, chứ chưa từng nhìn thấy bệnh nhân thật sự. Sau khi quy ẩn ở "Hồi hồn cốc", thì người đã thử nghiên cứu chế tạo thuốc giải, mặc dù đã chế được "Hồi Hồn Đan" nhưng vẫn không biết được là rốt cục vị nam tử này trúng đầu nặng bao nhiêu. Bây giờ chỉ có thể thử một lần, nhưng mà nếu như giải được, thì sau khi thanh trừ độc tố còn phải nhờ một vị cao thủ giúp nam nhân này đã thông kinh mạch. Vì đã một thời gian dài độc đã xâm nhập vào huyết đạo, ngăn cản chân khí vào để trợ giúp người này khôi phục võ công.

Chuyện này thực sự không phải là một chuyện đơn giản, Lạc Tuyết nhủ mảy mai lại không nói một lời, vị nam nhân to khỏe kia và mọi người cũng không dám nói gì, chỉ sợ quấy rầy Lạc Tuyết suy nghĩ.

Lạc Tuyết suy nghĩ một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng nói toàn bộ tình huống phức tạp và các loại kết quả có thể sẽ có cho nam nhân kia nghe.

Nam nhân kia nghe xong cũng nhủ mảy mai, nhưng chỉ trầm mặc trong hai phút, rồi ngẩng đầu lên nói: "Vân công tử, tại hạ biết rõ thương thể của ta rất khó trị, hôm nay đến cầu xin Vân công tử, cũng là ôm hy vọng cuối cùng mà đến. Mong Vân công tử đồng ý vì tại hạ mà thử một lần, mạng này của tại hạ xin giao cho công tử, cho dù có khôi phục hay không, thì tại hạ đều cảm kích công tử cả đời. Nhưng nếu bất hạnh thất bại, cho dù tại hạ có chết đi cũng sẽ không hề oán trách công tử."

Mọi người thôn thức một mảnh, tất cả đều vì vị nam tử kia mà mong đợi nhìn về phía Lạc Tuyết. "Vân công tử, chúng ta đều thỉnh cầu cho dù có thể nào đi nữa cũng xin người hãy thử một lần!"

Lạc Tuyết nhìn về phía Lăng Quân Diệp, Lăng Quân Diệp lo lắng lắc đầu, dùng khẩu hình miệng nói với nàng: "Sau khi giải độc thì ai sẽ giải phóng huyết đạo cho hân? Thậm chí là giúp hân khôi phục võ công? Nếu người giúp hân, thì sẽ ảnh hưởng tới công lực của người! Người không thể mạo hiểm như vậy!"

Lạc Tuyết thấy Lăng Quân Diệp không tán thành, thì nhìn về phía Phong Liệt Diễm đang đứng ở cửa, kết quả là Phong Liệt Diễm cũng trả lời như vậy.

Nhưng Lê Lạc Tuyết cũng tốt, Vân Lạc Tuyết cũng được, lòng của nàng thật sự không thể không đồng ý với vị nam nhân này. Đột nhiên nàng cũng nghĩ đến, nếu hôm nay nàng gieo xuống một con đường ân huệ cho những người này, thì ngày khác nếu Thượng Quan Lôi phản bội, hoặc là Nam Chiêu xâm lấn, dựa vào những người này thì ở giang hồ có thể được hai thể hắc bạch lưỡng đạo ủng hộ, đây chẳng phải là một lực lượng rất hùng mạnh hay sao?

Nghĩ đến chỗ này, Lạc Tuyết cảm thấy nam nhân kia càng phải cứu, không chỉ vì thù riêng của nàng, mà còn có dùng cho nghiệp lớn của quốc gia. Nghĩ tới có nhiều chỗ tốt, nàng liền khẽ mỉm cười, nhìn về phía nam nhân kia mà nói: "Được, Vân mỗ đồng ý với người, có thể cố hết sức mà thử một lần. Như lời người nói, nếu có sai lầm, Vân mỗ sẽ không chịu trách nhiệm!"

"Cám ơn Vân công tử! Trương Thanh vô cùng cảm kích!" Thì ra nam nhân này tên là Trương Thanh, chỉ nghe "rầm" một tiếng, nam nhân đó đã quỳ xuống dập đầu với Lạc Tuyết.

Mọi người cũng ông quyền với Lạc Tuyết, ngụ ý cảm ơn và cung kính.

Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp đều đen mặt lại, trừng mắt nhìn về phía Lạc Tuyết. Lạc Tuyết cười khổ một tiếng, nàng dẫn Trương Thanh đi vào phòng trị thương, những người khác hôm nay trở về, ngày mai lại tới.

Ước chừng khoảng ba canh giờ sau, Lạc Tuyết mới từ trong phòng trị thương đi ra ngoài. Phong Liệt Diễm cùng Lăng Quân Diệp đã canh giữ ở bên ngoài, ngoài ra còn có Lăng Băng Nguyệt và Nam Cung Nhượng Lan. Khi nhìn thấy Lạc Tuyết yếu đuối, tất cả đều lo lắng kêu to: "Vân Thiên!" "Vân đại ca!"

Nhượng Lan và Băng Nguyệt đã vội vàng chạy tới bên cạnh Lạc Tuyết, nâng đỡ Lạc Tuyết lên: "Vân đại ca? Huynh làm sao vậy? Ô ô. . . . . Huynh cần gì phải liều mạng như vậy để đi cứu một người không quen biết? Chúng ta cũng có thể vì huynh mà đi ám sát Thượng Quan Vũ Diệp!"

Lạc Tuyết chống đỡ thân thể vậy, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, nói: "Nhượng Lan, Băng Nguyệt. Làm sao ta có thể để hai người mạo hiểm mà đi tới

Trang Vương phủ?"

"Vậy chúng ta có thể chứ?" Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp đồng thanh nói.

Lạc Tuyết lắc đầu một cái: "Bây giờ ta vẫn chưa muốn giết Thượng Quan Vũ Diệp, nếu không thì ả ta đã sớm làm vong hồn dưới kiếm của ta rồi. Ta muốn lợi dụng bọn họ vừa báo thù cho ta, sau này còn phải làm việc vì ta. Cho nên quân cờ này không thể không đi."

"Vân Thiên? Người muốn làm chuyện gì?" Phong Liệt Diễm đến gần hỏi.

"Nước Nam Chiếu nhìn chằm chằm vào Đại Kim, muốn thôn tính nước ta; Thượng Quan Lôi lòng người dạ thú, có ý muốn giang sơn đổi chủ. Từ xưa có nước mới có nhà, vì ngàn vạn bách tính an vui, ta đã đồng ý với Hoàng Thượng ngày sau sẽ vị Đại Kim mà ra một phần sức lực, cho nên bố cục này nên sớm bày mới được." Lạc Tuyết nhỏ giọng giải thích. Bốn người này đều là người mà nàng tin tưởng. Nam Cung thể gia chính trực trượng nghĩa, là điển hình gương mẫu của võ lâm. Nhữ Lan biết rõ có lẽ Nam Cung gia sẽ ra sức hỗ trợ triều đình, tổ chức lực lượng võ lâm, mà Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp không cần nói rồi, nàng đều tin được nhân phẩm của bọn hắn, cho nên mới để cho bọn họ biết dụng ý của nàng.

Lời nói này của Lạc Tuyết làm cho bốn người đều tròn to hai mắt, nhìn xung quanh một chút, rồi Lăng Quân Diệp vội nói: "Đến phòng của ta rồi nói."

Năm người nhanh chóng đi tới phòng của Lăng Quân Diệp, ngồi vào chỗ của mình. Trước tiên Lăng Quân Diệp rót cho Lạc Tuyết một chén nước lạnh, để cho nàng nghỉ ngơi một chút rồi nói tiếp.

Lúc Lạc Tuyết cảm giác không sao, thì mới mỉm cười nói tiếp: "Cho nên ta đoán người thả lời đồn của ta và Phong đại ca, không phải là Trang Thân Vương mà chính là Thượng Quan Lôi. Bởi vì ta chỉ đắc tội hai người này, nhưng cơ hội Trang Thân Vương Long Ngạo Thiên làm như vậy thì rất nhỏ, hẳn. . . . . Cũng sẽ không làm như vậy, người có khả năng nhất chính là Thượng Quan Lôi. Lúc ta ở thành Uyển An từng bị người của Thượng Quan Lôi đuổi giết. Ta nhìn ra được hắn hận ta thấu xương, rất muốn nhanh chóng diệt trừ ta, nhưng may là ta gặp được Hoàng Thượng cải trang nên không sao."

"Nhất định bọn họ biết chuyện ta và Phong Đại Ca từ U Châu trở về Cảnh Châu. Cho nên trước tiên muốn phá hủy thanh danh của Phong đại ca, khiến cho chúng ta không hợp nhau rồi mới xuống tay. Cho nên ta đoán nhất định là Thượng Quan gia làm." Lạc Tuyết phân tích nói.

Phong Liệt Diễm gật đầu, "Đúng, Thượng Quan gia vẫn kiêng kỵ Tiên Hoàng ban cho Phong gia kim bài miễn tử và một mật chỉ, hơn nữa bọn chúng còn trong mong tài lực của Phong gia, nhiều lần lôi kéo, cũng bị ta cự tuyệt, cộng thêm những lý do này, rất có thể chính họ là chủ mưu!"

"Kim bài miễn tử? Mật chỉ?" Mọi người kinh ngạc hỏi.

"Năm đó lúc tiên phụ còn sống, lúc còn nhỏ đã từng kết bái huynh đệ với Tiên Hoàng. Sau đó, tiên phụ lại nhiều lần cứu mạng Tiên Hoàng, hai người bọn họ tình như anh em, Tiên Hoàng đã ban cho Phong gia một kim bài miễn tử, chỉ cần Hoàng Thất Đại Kim một ngày còn mang họ Long, thì Phong gia cũng sẽ được bình an một ngày. Vinh hạnh đặc biệt làm cho cả triều chấn động, hơn nữa lúc Tiên Hoàng băng hà, đã để lại một mật chỉ cho tiên phụ, giao phó nếu lúc tiên phụ qua đời thì mật chỉ này đòi truyền cho hậu nhân của Phong gia. Nhưng tới bây giờ không một ai biết được nội dung của mật chỉ này là gì? Kể cả đương kim Hoàng Thượng và ta cũng vậy." Phong Liệt Diễm liên tục nói lại chuyện của năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tình yêu rồi rắm

Phong Liệt Diễm nhắc đến chuyện xưa này khiến mọi người tắc lưỡi không thôi, trừ Lạc Tuyết không rõ ràng lắm địa vị hiện nay của Phong gia ở Đại Kim, mấy người khác đều biết rõ, khó trách Phong gia lại có thể giàu có như hiện giờ, thì ra là có liên quan đến đời trước.

"Mật chỉ hiện tại không ở trên tay người sao?" Lăng Quân Diệp nghi ngờ hỏi.

"Ồ đây, nhưng mà mật chỉ này chỉ được mở trong hai trường hợp, cụ thể là tình huống như thế nào, tiên đế có chỉ, không để lộ cho bất cứ ai ngoài Phong gia, cho nên ta không thể nói cho mọi người biết được." Phong Liệt Diễm vẻ mặt xin lỗi nói.

"Không sao, Phong Đại Ca, ta chỉ cần biết rằng các người đều là người trung nghĩa thì ta vui vẻ rồi." Lạc Tuyết lắc đầu một cái, cười thầm, ngược lại lại đối mặt Nam Cung Nhữ Lan nói: "Nhữ Lan, điều hôm nay chúng ta nói người cũng biết lợi hại như thế nào chứ?"

Nam Cung Nhữ Lan thu hồi má lúm đồng tiền trên vẻ mặt nghịch ngợm, nghiêm túc gật đầu, "Vân đại ca, huynh hãy yên tâm đi, ta sẽ không nói lung tung."

"Ừ." Lạc Tuyết hài lòng lên tiếng, đúng là một nha đầu rất thông minh.

Lăng Băng Nguyệt thấy vậy vội xen vào nói: "Vân đại ca, ta cũng sẽ không nói lung tung."

"Ha ha, tốt." Lạc Tuyết thần nhiên cười, "Băng Nguyệt chuyện gì cũng không cam lòng đứng sau!"

"Đó là đương nhiên, ta mới không cần làm sau Nhược Lan." Lăng Băng Nguyệt le lưỡi, vẻ mặt kiêu ngạo, chọc cho bốn người khác cười lớn.

Không khí nhất thời thoải mái hơn, mấy người còn nói đùa cười một lát, Phong Liệt Diễm đột nhiên nhớ đến người gọi là Trương Thanh đó, hỏi vội: "Vân Thiên, Trương Thanh như thế nào rồi?"

"Hắn sẽ không có chuyện gì, nhưng muốn hoàn toàn khôi phục võ công cũng không dễ dàng, ít nhất phải một tháng. Ta đã giúp hắn đem nội công khôi phục, còn lại là tự chỉnh bản thân hắn phải luyện tập thêm." Lạc Tuyết hồi đáp.

"Vậy công lực của ngươi?" Lăng Quân Diệp lo lắng mày cau lại.

"Công lực của ta nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi, Lăng huynh không cần lo lắng." Lạc Tuyết đáp lại một nụ cười trấn an, đối với Lăng Quân Diệp, nàng

không biết nên nói cái gì cho phải, lời của nàng cũng nghe được, nếu không thể đối mặt, thì cứ giả bộ không biết đi, như vậy hai bên sẽ nhẹ nhõm một chút không phải sao?

"Không được, Vân Thiên huynh sẽ truyền một chút chân khí cho đệ, giúp đệ khôi phục lại." Phong Liệt Diễm nói xong đã đứng dậy, bước đến kéo Lạc Tuyết, Lạc Tuyết vội khoát khoát tay, "Phong đại ca không cần, ý tốt của huynh Vân Thiên xin nhận, nhưng mà thật không cần. Bởi vì trong cơ thể đệ có năm mươi năm công lực, cho nên cần bản không có chuyện gì."

"Năm... Năm mươi năm? Vân Thiên ngươi..." Mấy người đồng thời sợ hãi kêu lên, Lạc Tuyết buồn bực, nhìn về mặt kính ngọc của bốn người, giống như là nghĩ rằng đang cãi láo hoàn toàn vậy, nhìn chăm chăm vào mặt nàng.

"Ha ha, là thật, là thật sự có năm mươi năm công lực, nhưng đây là được sư công của ta truyền cho, trên thực tế ta chỉ luyện võ công mới có năm năm thôi." Lạc Tuyết mỉm cười giải thích.

"Trời ạ! Ngươi chỉ luyện năm năm? Vân Thiên, ta muốn hôn mê!" Phong Liệt Diễm cực kỳ khiếp sợ, vẻ mặt sụp đổ, Lạc Tuyết nhìn lại những người khác, trên mặt đều viết bốn chữ 'không thể tin được'.

"Choáng váng? Phong đại ca, huynh không đến mức phải như vậy chứ?" Lạc Tuyết liếc mắt một cái nói.

"Thế nào không đến mức như vậy? Đệ hỏi bọn họ một chút, người nào luyện công không phải ít nhất mười mấy năm rồi, nhưng ai có thể đuổi kịp đệ?" Phong Liệt Diễm chỉ vào Lăng Quân Diệp cùng Nhược Lan, Băng Nguyệt nói.

"Đó là bởi vì ta có một sư công tốt, các ngươi không có mà thôi. Sư công của ta, hai mươi lăm năm trước đã được xưng là 'Thiên hạ đệ nhất cao thủ', hơn nữa người lại truyền cho ta năm mươi năm công lực, cho nên ta mới có võ công cao như vậy. Người với người vĩnh viễn đều không có cách nào so sánh, ta có, các ngươi không có, nhưng là các ngươi có, ta nhưng không có, không phải sao?" Lạc Tuyết nói xong mắt liếc phía cánh tay trống không của mình, ánh mắt lập tức buồn bã.

Mấy người hiểu ý, nên không thảo luận đề tài này nữa, trừ Phong Liệt Diễm đã biết được sư công của Lạc Tuyết ở đâu, ba người còn lại đều không biết, Lăng Quân Diệp vẫn cố gắng nhẫn nhịn, nhưng Băng Nguyệt lại không nhịn được nữa, mở miệng hỏi: "Vân đại ca, 'Thiên hạ đệ nhất cao thủ' là sư công của huynh sao? Thật không thể tưởng tượng được! Ta thật sự sùng bái huynh đó!"

"Không cần sùng bái ta, Băng Nguyệt...." Lạc Tuyết đang nói, nghe thấy có tiếng gõ cửa, Lăng Quân Diệp ra hiệu bằng ánh mắt, mấy người cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, mở cửa ra nhìn thấy thủ hạ của Lăng Quân Diệp." Tổng đà chủ, người tên Trương Thanh được Vân công tử cứu giúp muốn gặp."

"Được rồi, ta đã biết, ngươi dẫn hắn đến đây đi." Lăng Quân Diệp phân phó, cũng xoay người gật đầu với Lạc Tuyết.

Chốc lát sau, Trương Thanh đã đến, vừa vào cửa đã quỳ xuống trước mặt Lạc Tuyết, "Trương Thanh cảm ơn ân cứu mạng của Vân công tử, ngày khác chỉ cần Vân công tử cần dùng đến Trương Thanh, lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng không chối từ!"

"Được, huynh đừng đứng lên đi. Hiện tại Vân mẫu không muốn ngươi làm chuyện gì, chỉ cần ngươi nhanh chóng khôi phục võ công của mình, ngày sau cần ngươi, ta tự khắc sẽ đi tìm. Ngươi trở về đi..." Lạc Tuyết đỡ lấy Trương Thanh nói, võ công của người này một khi khôi phục, cũng không hề thấp, từ nội công hắn là có thể biết được, cho nên muốn lưu lại hắn để làm chuyện lớn, chuyện Thượng Quan Vũ Diệp không cần hắn tham gia.

"Vâng, Trương Thanh trở về, luôn luôn đợi lệnh của Vân công tử!"

Sau khi Trương Thanh lui ra, Phong Liệt Diễm tán thưởng đưa ngón tay cái lên, "Không tệ, đây là một nước cờ rất tốt, phụ thân của Trương Thanh chính là tổng đốc của hai tỉnh, trong tay cầm binh quyền, mà người tên Trương Thanh này, nghe nói trước khi hắn bị người Tây Vực đã thương, võ công cũng không hề thấp. Hôm nay Vân Thiên có ơn với hắn, ngày khác có thể mượn lực lượng này để kiềm chế trọng quân Thượng Quan Lôi nắm giữ ở Vân Quý, phần thắng của hoàng thượng lại thêm một phần."

"Bối cảnh của hắn ta lại không hiểu rõ lắm, xem ra là thu hoạch bất ngờ." Lạc Tuyết mang chút hưng phấn gật đầu, môi đỏ mọng nhếch lên, mắt phượng híp lại, không thể nói hết độ mê người, trong lòng Phong Liệt Diễm cũng điên cuồng nhảy lên, sợ Lạc Tuyết nhìn ra khác thường, vội quay mặt nói: "Chúng ta cũng nên dùng bữa tối rồi, Vân Thiên mệt mỏi đã ba canh giờ, nhất định đói bụng, Lăng huynh, đi thôi."

"Được." Lãng Quân Diệp từ tốn nói một chữ, đi ra ngoài cửa, nhưng trong lòng lại chưa xót, hấn và Phong Liệt Diễm, hai người bọn họ lại tranh nhau một nam nhân sao? Lòng này, ánh mắt cùng đôi môi đỏ mọng mê người, không có thời khắc nào không làm xao động trái tim của hấn, nhưng hấn chỉ biết yên lặng dè dặt dục vọng của bản thân, thần nhiên đối mặt.

Trong phòng ăn, Băng Nguyệt đã rót đầy rượu cho mọi người, Lạc Tuyết cầm lên một ly, nếm thử một ngụm, rượu vào cổ họng, liền nghĩ đến đêm hôm đó ở thành Uyển An. Rượu của Yên Băng Hàn, lời nói của hấn, hi vọng hấn không đến Đại Kim nữa! Lạc Tuyết ngửa đầu uống xong một ly, nhìn thoáng qua hai người đối diện Phong Liệt Diễm và Lãng Quân Diệp, nhớ lại cuộc đối thoại trong hành lang giữa bọn họ, Lạc Tuyết "Ha ha" cười lên rồi đứng dậy, "Phong Đại Ca, Lãng huynh, ly này Vân Thiên mời các huynh! Hi vọng chúng ta vĩnh viễn là huynh đệ sống chết gắn bó!"

"Huynh đệ" hai chữ này, Lạc Tuyết nhấn mạnh, Phong Liệt Diễm cùng Lãng Quân Diệp ngẩn người, hình như đã hiểu ra cái gì, ánh mắt đều âm trầm, Lãng Quân Diệp cười "Ha ha ha", trong đôi mắt có tự giễu và không cam lòng, còn có ý quý trọng, "Được! Chúng ta uống hết chén này!"

Phong Liệt Diễm ngờ ngác cầm ly rượu trước mặt lên, cố gắng nhìn xuống nỗi bi thương trong lòng, hào phóng nói: "Sống chết gắn bó! Vân Thiên nói rất hay! Chúng ta cạn!"

Hai cô nương nhìn ba nam nhân uống ừng ực, đều cảm thấy ba người dường như đang chịu đựng chuyện gì đó nhưng không dám hỏi, chỉ đành cười lên rồi gia nhập, năm người uống đến nửa đêm

Lạc Tuyết chưa bao giờ uống quá say, cùng Yên Băng Hàn uống đến nửa đêm, nàng cũng không giống như hôm nay phóng túng bản thân khiến mình say quá, "Nhất Túy Giải Thiên Sầu! Ha ha, rượu đúng thật thử tốt, Phong Đại Ca huynh nói có không đúng?"

"Vân Thiên, say rượu mới nói thực, đệ. . . . . Có biết không?" Phong Liệt Diễm mặt ửng đỏ, nở một nụ cười mê người.

"Ừ, đã nghe nói qua. Rượu cũng không phải là thứ tốt, nó sẽ làm cho người. . . . . Bị lừa, sẽ bị người khác. . . . . Lợi dụng. . . . ." Lạc Tuyết dứt quãng nói xong, nếu là năm đó nàng không có nhận ly rượu kia, liền sẽ không bị người ta bắt gian tại giường đi? Ha ha. . . . .

"Lợi dụng? Vân Thiên người nào lợi dụng đệ?" Phong Liệt Diễm vẻ mặt tỉnh táo hơn nói.

"Không có gì, đã qua. . . . . Không nên nói nữa. . . . .Đệ bây giờ là Vân Hận Thiên, ai cũng không thể hại đệ được nữa. . . . ." Lạc Tuyết nhắm ánh mắt mơ màng lại.

"Vân Thiên, không nên ngủ ở đây sẽ lạnh, đi, ta đưa ngươi trở về phòng." Lãng Quân Diệp miễn cưỡng đứng dậy, choạng vạng đi tới bên cạnh Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm chống thân thể lên nói: "Huynh cũng sẽ tiễn đệ về phòng."

Hai người lão đạo nghiêng ngả đỡ Lạc Tuyết trở lại trong phòng, sau khi đặt lên trên giường, Phong Liệt Diễm kéo chăn qua đắp lên, "Lãng huynh ngươi trở về đi, ta trông chừng Vân Thiên."

"Không cần, ta cũng chăm sóc hấn, này hai nha đầu đã có nha hoàn chăm sóc, ta không muốn trở về căn phòng trống không đó." Lãng Quân Diệp ngồi xuống trên ghế, lấy tay chống trán, cự tuyệt.

"Vậy chúng ta đều ở đây qua đêm, sáng mai Vân Thiên tỉnh lại hắt định sẽ giết mình. Ha ha." Phong Liệt Diễm cười nhẹ, lại sợ Lạc Tuyết kinh ngạc, vội che miệng nói.

Lạc Tuyết ngủ cũng không được an ổn, hình như nằm mơ thấy cái gì, nhú chặt lông mày, một lát sau tay phải không ngừng khua trên không trung, há miệng kêu lên: "Tại sao? Tại sao? Mẹ, người đang ở đâu. . . . . Ai tới cứu ta. . . . ."

Phong Liệt Diễm vội nhảy đến bên cạnh Lạc Tuyết, giữ thật chặt cánh tay đang khua múa trên không trung Lạc Tuyết, "Vân Thiên? Vân Thiên? Không cần buồn khổ, Phong Đại Ca ở bên cạnh ngươi!"

Lạc Tuyết giống như nghe được lời của Phong Liệt Diễm vậy, dần dần bình tĩnh lại, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lãng Quân Diệp đau lòng nhìn Lạc Tuyết bởi vì hoảng sợ mà mặt trắng bệch, cũng bởi vì Phong Liệt Diễm mà nổi lên lòng ghen tỵ

Đêm, không tiếng động trôi qua.

Lạc Tuyết bị ánh mặt trời kích thích mở mắt ra, muốn đứng lên, cảm giác đầu đau đớn rất kịch liệt, bất giác "Ồi" ra tiếng, tiếng nói này làm thức tỉnh Phong Liệt Diễm và Lãng Quân Diệp đang ngủ trên ghế dậy.

"Vân Thiên? Ngươi đã tỉnh? Thế nào?" Phong Liệt Diễm đã nhanh chóng bước lại ngồi ở mép giường, ân cần hỏi han.

"Phong Đại Ca?" Lạc Tuyết cực kỳ kinh ngạc, lại quay đầu, Lãng Quân Diệp đang đứng tại chỗ nhìn nàng, "Lãng huynh? Hai người sao ở chỗ này?" Lạc Tuyết nhìn xung quanh một chút, không sai, là căn phòng nàng đang tạm thời ở.

"Vân Thiên, ta muốn ngươi sửa lại một chuyện." Sắc mặt Lãng Quân Diệp lạnh xuống, khiến cho Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm không hiểu ra sao.

Lạc Tuyết dừng một chút, mới lẩm bầm mở miệng: "Chuyện gì? Lãng huynh ngươi nói đi."

"Sau này không cần gọi ta là Lãng Huynh nữa, ta nghe rất khó chịu." Lãng Quân Diệp hình như chưa bao giờ dùng giọng điệu như thế này để nói chuyện,

sau khi nói xong hơi đỏ mặt, thấy vẻ mặt hai người khó hiểu, mới ngưng ngưng nói: "Tại sao người không gọi ta Lăng đại ca? Cái gì mà Lăng huynh, khó nghe muốn chết!" Lăng Quân Diệp nói xong, quay lưng bỏ đi đi.

Còn dư lại hai người càng thêm mê mang, đợi đến lúc phản ứng lại thì Lạc Tuyết há miệng không biết nên nói gì cho phải, Phong Liệt Diễm lại dùng ánh mắt quái dị nhìn Lạc Tuyết, một lúc lâu, mới cúi đầu nói: "Lăng huynh ghen tỵ."

"À? Ghen tỵ?" Lạc Tuyết tròn to hai mắt, chợt hiểu được, nhìn lại khoảng cách giờ phút này nàng và Phong Liệt Diễm đang gần trong gang tấc, lặng tránh nói: "Phong Đại Ca bây giờ là giờ gì rồi? đệ cảm thấy hơi đói rồi."

Phong Liệt Diễm vội vàng đứng dậy nói: "Đệ đi rửa mặt trước đi, huynh đệ đệ ở phòng ăn."

Lạc Tuyết ngồi yên ở trên giường một lát, mối quan hệ mập mờ không rõ ràng như lúc này khiến nàng rất phiền não, đồng thời, nội tâm của nàng đối với hai người nam nhân xuất sắc này cảm thấy ngập tràn xin lỗi, xin lỗi bởi vì thân phận của nàng mang đến hoang mang cho hai người họ, nếu như bọn họ biết nàng là nữ nhân, có thể hay không. . . . . Không được, bây giờ tuyệt đối không thể nói, nếu không thì càng khó chung sống hơn, hơn nữa nhìn ý của Long Ngạo Thiên, cũng không có ý định dễ dàng bỏ qua nàng, vẫn nên không nói ra thì tốt hơn!

Trong phòng ăn, Lăng Quân Diệp vẫn trầm mặc không nói, một mình hẩn ngồi ở đây, nghĩ đến những chuyện rối loạn kia. Hắn vẫn không nhận được tranh thủ cho bản thân, bởi vì hắn điên cuồng ghen tỵ Phong Liệt Diễm, ghen tỵ Vân Thiên tự nhiên bày ra tình cảm dịu dàng đối với Phong Liệt Diễm, hắn quyết định, không muốn nữa rút lui, hắn cũng muốn vì chính mình đánh cuộc một lần!

Khi Lạc Tuyết đến, bốn người khác đều đã ngồi vào vị trí, bữa cơm này trừ Nhượng Lan cùng Băng Nguyệt, ba người kia cũng ăn vô vị tẻ nhạt, bất ngờ ánh mắt gặp nhau, Lạc Tuyết nhanh chóng tránh sang hướng khác, sau đó vội vàng ăn nhanh cơm, nói: "Các người tiếp tục ăn đi, bụng của ta no rồi, muốn ra ngoài đi dạo."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Một chút tình cảm

Buổi trưa, những người đó theo ước hẹn ngày hôm qua lại tới, Lạc Tuyết chặn mạch cho từng người, mười mấy người đã được Lạc Tuyết chuẩn trị khỏi, nhưng vì quá nhiều người, Lạc Tuyết ước chừng bận rộn đến mười ngày, mới cơ bản hoàn thành.

Lạc Tuyết cùng bọn họ giao hẹn mười ngày sau sẽ gặp nhau ở thành Uyển An, bởi vì còn vài ngày, Uyển An cách Cảnh Châu chỉ có ba ngày lộ trình, cho nên Lăng Quân Diệp hi vọng Lạc Tuyết ở lại thêm vài ngày.

Lạc Tuyết muốn giải quyết vấn đề của Nhượng Lan trước, nàng ấy vẫn cùng nàng ở "Nghịch Kiếm Các", thời gian dài, Lạc Tuyết thật sự rất ngại, nàng muốn khuyên Nam Cung Nhượng Lan trở về Nam Cung thế gia.

Cho nên sau khi ăn xong, Lạc Tuyết liền trịnh trọng nói: "Nhượng Lan, ta còn rất nhiều chuyện phải làm, người không cần đi theo bên cạnh ta nữa, ta không ở nơi nào cố định, cũng chỉ vì có Lăng đại ca nên mới tạm thời ở lại, cho nên, người mau trở về nhà đi."

"Vân đại ca, người lại muốn đuổi ta đi sao?" Nhượng Lan vừa nghe thấy vậy nên gấp gáp, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, lại vội hỏi hướng Lăng Quân Diệp hỏi, "Lăng đại ca, Huynh không thích ta ở lại đây có phải không?"

"Sao lại nói vậy, Nhượng Lan cô nương muốn ở lại bao lâu thì cứ ở lại, Lăng đại ca tại sao lại tức giận chứ?" Lăng Quân Diệp cười nói.

"Vậy tại sao Vân đại ca lại muốn ta trở về? Diễm ca ca, người khuyên nhủ Vân đại ca hộ ta đi!" Nhượng Lan liếc mắt ánh mắt kiên quyết của Lạc Tuyết, lại chuyển hướng Phong Liệt Diễm cầu cứu.

Phong Liệt Diễm liếc mắt nhìn nét mặt Lạc Tuyết, Lạc Tuyết hơi lắc đầu, Phong Liệt Diễm liền hiểu, hắn lại không muốn đi đụng đến Lạc Tuyết, tránh cho gây họa đến hắn sẽ không tốt. Vì vậy, liền "Hắc hắc" cười một tiếng nói: "Nhượng Lan, theo ý của Diễm ca ca, muội đi bên cạnh Vân Thiên, thật sự sẽ mang cho đệ ấy rất nhiều bất tiện, ví dụ như đệ sắp phải đi thành Uyển An, đến Trang vương phủ ám sát Thượng Quan Vũ Diệp, võ công của muội không cao, mà Trang vương phủ đã điều rất nhiều Cao Thủ Đại Nội, ngộ nhờ muội gặp nguy hiểm, Vân Thiên còn phải phân tâm để cứu muội, như vậy sẽ vướng chân của đệ ấy rồi?"

"Đúng vậy, Nhượng Lan cô nương, người đã ra ngoài nhiều ngày như vậy vẫn nên trở về xem cha mẹ nàng như thế nào có phải không? Lăng đại ca nơi này lúc nào cũng hoan nghênh người đến ." Lăng Quân Diệp cũng phụ họa khuyên nhủ.

Nhượng Lan bộ dáng không cam lòng, ra vẻ đáng thương kêu lên: "Vân đại ca, thật như vậy sao?"

Lạc Tuyết nặng nề gật đầu, Nhượng Lan mới chu môi, không đành lòng nói: "Vậy cũng tốt, nhưng là Vân đại ca huynh giải quyết xong chuyện này rồi, nhất định phải đến Tề Châu thăm muội đó."

"Ừ." Lạc Tuyết mỉm cười lên tiếng, rồi hướng Lăng Quân Diệp nói: "Phiền toái Lăng đại ca phái người đưa Nhượng Lan trở về."

Lăng Quân Diệp vừa lòng nói, "Được, ta sẽ sắp xếp người đi." Lạc Tuyết rút cuộc cũng đổi lại cách xưng hô, một tiếng "Lăng đại ca" nghe vào tai Lăng Quân Diệp rất thoải mái, vì vậy tâm trạng rất tốt bước ra ngoài.

Lạc Tuyết lần này đi Uyển An còn phải làm một chuyện, chính là mang Phong Liệt Diễm đến "Hồi hồn cốc" gặp Ngọc Trần Từ.

"Phong Đại Ca, huynh không phải trở về Liệt Diễm Sơn Trang sao?" Lạc Tuyết đầu tiên muốn xác định hướng đi của Phong Liệt Diễm, liền hỏi.

"Tạm thời không trở về." Phong Liệt Diễm đáp lấp lửng, nhìn vào hai mắt Lạc Tuyết.

"Phong Đại Ca, huynh đi theo đệ, đệ có việc muốn nói với huynh." Lạc Tuyết không muốn chuyện bọn họ nói bị Nhượng Lan và Băng Nguyệt nghe được, liền nói với Phong Liệt Diễm.

Hai người ra khỏi "Nghịch Kiếm Các", hướng về phía rừng cây đi, lúc này thời tiết đã là cuối mùa thu rồi, trong rừng cây chỉ còn lại những gốc cây khô, lá vàng khô rơi xuống đầy đất, dẫm lên trên mềm nhũn, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng "Rắc rắc" một tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện đã dẫm lên một cành cây nhỏ.

Lạc Tuyết cảm nhận thời tiết dịu mát này khiến cho lòng nàng bình tĩnh hơn, không tự chủ được nở một nụ cười khuynh thành, bởi vì mi tâm màu đỏ khiến nàng trở nên rất quyến rũ, nếu không phải trên người đang mặc nam trang, thì bất cứ người nào cũng bị dáng vẻ tuyệt thế này mê hoặc, kinh ngạc không thôi.

Biết rõ đây là một nam nhân, nhưng Phong Liệt Diễm vẫn yêu như một con thiêu thân lao vào lửa, cho nên tự nguyện chìm đắm trong đó, cam nguyện bảo vệ.

Nghiêng mặt sang bên nhìn thoáng qua Lạc Tuyết, này môi đỏ mọng vẫn hấp dẫn hấp dẫn bước về phía nàng, đến gần bên cạnh, trên người truyền đến Lạc Tuyết mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, làm Phong Liệt Diễm nhớ lại đêm ở Nghiễm Dương phủ, nếu là cuộc đời này cho hắn mỗi đêm đều có thể được ở bên cạnh hắn, vậy cũng thấy đủ rồi.

Một chiếc lá bị gió thổi bay, rơi vào trên mặt Lạc Tuyết, Lạc Tuyết đang muốn lấy tay lấy xuống, nghe được Phong Liệt Diễm nhẹ nhàng lên tiếng: "Đừng nhúc nhích!"

Lạc Tuyết kinh ngạc, Phong Liệt Diễm vươn tay, dịu dàng chạm vào mặt Lạc Tuyết, cảm lấy lá cây ngón tay nhẹ lướt qua khuôn mặt vì sao khiến Trương Phong Liệt Diễm đem ngón tay chạm rầy vút lá cây đó trên mặt đất, đôi mắt như ngọn lửa nóng rực dường như muốn đem trái tim Lạc Tuyết bốc cháy, hai người gần như chớp mũi sắp đụng nhau, trong đôi mắt Phong Liệt Diễm chứa đầy tình yêu sâu đậm, mỗi móng thờ khế, hơi thở ấm áp quanh quẩn ở trên mặt Lạc Tuyết, "Vân Thiên, làm sao bây giờ? Huynh càng ngày càng không cách nào rời xa đệ được nữa, đệ nói, huynh có phải là một đứa con xấu của Phong gia không? Nhất định, yêu một nam nhân?"

Lạc Tuyết không dám ngẩng đầu lên, chỉ chạm vào mặt của Phong Liệt Diễm, lại bởi vì những lời nói vừa rồi khiến cho nàng trở nên kinh hãi và băn khoăn, cứ như vậy, môi Lạc Tuyết chạm lên môi của Phong Liệt Diễm, hai người đều kinh hãi bốn mắt nhìn nhau, Phong Liệt Diễm cảm thấy Lạc Tuyết có ý muốn lùi ra, hai cánh tay nhanh chóng giữ chặt đầu Lạc Tuyết, đem cả thân thể Lạc Tuyết dính vào trên người của mình.

Hai cánh tay của Phong Liệt Diễm dùng lực siết chặt lại đem Lạc Tuyết giam cầm trong ngực, Lạc Tuyết không cách nào nhúc nhích được, há miệng tính nói chuyện, lại bị đôi môi cực nóng của Phong Liệt Diễm chặn laok, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Nụ hôn của hắn bá đạo mà không mất đi sự dịu dàng, cứ như vậy trần trọc dây dưa, hôn cho đến khi Lạc Tuyết gần như hít thở không thông, trong đầu trống rỗng, thân thể suy yếu vô lực tựa vào lồng ngực nam nhân, ý thức dần dần rời xa.

Nụ hôn vừa ôn nhu vừa mãnh liệt này, làm Lạc Tuyết quên khuấy giữa, cũng không nhiệt tình đáp lại, cứ như vậy mơ hồ cảm thụ rung động và ngọt ngào đã lâu rồi chưa nhận được, nhưng một lúc sau Lạc Tuyết thanh tỉnh phản ứng kịp, liền tự nhiên dùng lực đẩy Phong Liệt Diễm ra, mà chương này phát ra Phong Liệt Diễm lại không hề tránh né mà trên gương mặt còn mang theo nụ cười hạnh phúc khi bị Lạc Tuyết đánh một chương.

Lạc Tuyết kinh hãi, thu lại chương kế tiếp của mình, vừa lạnh lùng vừa hận hỏi: "Tại sao huynh không tránh ra?"

"Huynh hiểu rõ bản thân đang làm cái gì, huynh xâm phạm đệ, cam tâm chịu một chương này của đệ, chỉ có như thế, trong lòng của đệ mới có thể tốt hơn, vì đệ, huynh nguyện ý. . . . ." Phong Liệt Diễm cười khổ nói, đột nhiên trong cổ họng xông cổ tanh nồng, "Phốc" một ngụm máu tươi phun ra ngoài, thân thể cũng nhịn không được nữa, chậm rãi ngã xuống. . . . .

Lạc Tuyết hoàn toàn ngây ngốc, đột nhiên hét lên một tiếng: "Phong Đại Ca?" Sau đó ôm lấy thân thể Phong Liệt Diễm, lệ rơi đầy mặt, "Phong Đại Ca, huynh không thể có chuyện, đệ không trách huynh, không trách, huynh không được chết, đệ còn muốn dẫn huynh đi gặp sư công!"

Khóe miệng nhuộm máu đỏ tươi của Phong Liệt Diễm kích thích thần kinh Lạc Tuyết, nàng đột nhiên rất sợ, sợ nam nhân có nụ cười như ánh mặt trời này sẽ rời nàng mà đi, "Vân Thiên. . . . . huynh không quan tâm. . . . . Đệ đừng khóc. . . . . Nếu như đệ thật sự luyến tiếc không muốn huynh chết, thì nhanh cứu huynh đi, ha ha. . . . . huynh còn chưa chết được, huynh còn muốn báo thù rửa hận thay đệ. . . . ." Phong Liệt Diễm bởi vì ngực đau đớn, nói đứt quãng.

Lạc Tuyết nghe thấy Liệt Diễm còn nhàn rỗi nói đùa, lại tức giận, nhẹ buông tay, Phong Liệt Diễm "Bùm" một tiếng bị rơi xuống đất, nhìn Phong Liệt Diễm khổ sở mày cau lại, Lạc Tuyết lại vội vàng đỡ dậy, oán hận nói: "Đệ và huynh đều là nam nhân, huynh làm chuyện như vậy với đệ, không sợ người

đòi chê cười sao?"

"Ha ha. . . . huynh không sợ điều gì cả, huynh chỉ sợ đệ bôi vì vậy mà rời xa ta." Phong Liệt Diễm nói xong, tay phải nhẹ chạm vào giọt lệ trên mặt Lạc Tuyết, "Có đệ đau lòng rơi nước mắt vì huynh, huynh có chết cũng đáng!"

"Người cầm miệng!" Lạc Tuyết xấu hổ, nhẹ nhàng đỡ Phong Liệt Diễm nằm ngang, nắm cánh tay phải của hắn xem mạch, nàng dùng bảy phần công lực, vì Phong Liệt Diễm có võ công trác tuyệt, mặc dù không vận công ngăn cản, nhưng nội công vốn không yếu, cho nên thương tích không quá nặng, Lạc Tuyết từ trong ngực lấy ra một viên "Thất Huyết Đan" để cho Phong Liệt Diễm uống, lại vận công chữa thương cho Phong Liệt Diễm nửa ngày, mới dừng tay, thân thể Phong Liệt Diễm mặc dù đã không còn đáng ngại, nhưng dù cũng không bằng lúc trước.

Lạc Tuyết xoa một chút mồ hôi trên trán, giọng nói mang theo ý cảnh cáo: "Phong Liệt Diễm, Đệ nói rõ cho huynh biết, huynh hãy chú ý lời nói của mình, không được để chuyện ngày hôm nay tái diễn."

"Vừa rồi đệ không phải nói có chuyện cần nói với huynh sao?" Phong Liệt Diễm cố ý tránh đề tài vừa rồi nụ hôn kia, hắn vẫn chưa thỏa mãn, mùi hương này lại khiến hắn lại một lần nữa đắm say đang ở bên cạnh một cô nương, mê hoặc hắn thật lâu.

Lạc Tuyết bị ngắt lời, quên mất lời cảnh cáo đang định nói, mà hỏi vấn đề tiếp theo: "Đúng vậy, sau khi đến Trang Vương Phủ xong, đệ dẫn huynh đến "Hồi hôn cốc" gặp sư công của đệ, huynh có đồng ý không?"

"Dĩ nhiên là đồng ý rồi! Huynh đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, rất vất vả để hoàn thành nhiệm vụ, làm sao có thể buông tha được chứ?" Phong Liệt Diễm khó nhịn được xúc động, dù sao có thể nhìn thấy cao thủ thiên hạ mà bao nhiêu người mơ ước?

"Được." Lạc Tuyết gật đầu một cái.

Sau đó hai người trầm mặc, thậm chí Lạc Tuyết hình như còn có chút lúng túng. Hồi lâu, Lạc Tuyết ngồi đến mức tê chân, lại nghĩ đến Phong Liệt Diễm không thể cứ nằm mãi trên lá khô được, hơi ẩm sẽ xâm nhập thân thể, liền đứng lên, nói: "Chúng ta cần phải trở về, nếu không Phong đại ca sẽ lo lắng."

"Được." Phong Liệt Diễm vốn không muốn trở về nhanh như vậy, kết thúc thế giới hai người của bọn họ, nhưng không tìm được lý do để phản bác, nên đã cố gắng đứng lên, Lạc Tuyết muốn đỡ hắn, kết quả Phong Liệt Diễm khoát khoát tay, "Không cần, sẽ bị Lãng huynh nghi ngờ. Đệ cũng không muốn chuyện ngày hôm nay giữa ta và đệ bị người khác biết đúng không?"

Lạc Tuyết vừa mạnh mẽ trừng mắt với Phong Liệt Diễm, thật là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, nàng không tiếp tục xuống tay, là bởi vì nàng biết Phong Liệt Diễm trong lòng của nàng, nàng không thể nói rõ được, lòng mang áy náy, cho nên tha cho hắn một lần.

Hai người yên lặng trở về, Phong Liệt Diễm thấy sắp tới "Nghịch Kiếm Các", liền lập tức chỉnh lại tinh thần, giống như người bình thường bước vào cửa chính, Lạc Tuyết đi theo sau đó, khẽ mỉm cười, người này thật là đáng yêu!

Lãng Quân Diệp đi xử lý công sự trong bang, chỉ còn lại Băng Nguyệt cùng Nhược Lan hai người trong vườn sau đánh cờ giải buồn.

Nhìn thấy Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm trở lại, hai người lập tức hưng phấn chạy nhanh tới, Nhược Lan mở miệng đầu tiên nói: "Vân đại ca huynh đi đâu vậy? Lãng đại ca nói rõ ngày mai sẽ phái người đưa ta về nhà, ta chỉ có thể nhìn huynh một ngày thôi."

"Nhược Lan về sau cũng đâu phải không gặp lại Vân đại ca chứ? Không nên đau lòng." Lạc Tuyết an ủi, cũng mất nháy mắt ý bảo Phong Liệt Diễm trở về phòng đi nghỉ ngơi. Phong Liệt Diễm liền gật một cái, "Nhược Lan, Băng Nguyệt, các muội cứ chơi đi, huynh đi về nghỉ một lát, đêm qua ngủ không ngon, đầu có chút đau."

Lạc Tuyết đuổi hai cô nương đi, cũng trở về phòng.

Chuyện bây giờ càng ngày càng rối loạn, Lạc Tuyết đau đầu vô cùng, hôm nay Phong Liệt Diễm tại sao lại có thể hôn nàng chứ? Haz, nàng đem hắn biến thành Bất Tiểu Tử Tôn*, lại đánh hắn một chưởng, coi như là hòa nhau đi! Hi vọng sau khi hắn gặp sư công, bọn họ sẽ không còn gặp mặt nữa, lâu dần, Phong LiệtD có lẽ sẽ quên nàng,

rồi cười một phòng nàng đâu!

(*)một đứa con xấu xa.

Thời gian Lạc Tuyết đi đến thành Uyển An cũng đã đến, Lãng Quân Diệp vốn dĩ cũng muốn đi, nhưng bị Lạc Tuyết cự tuyệt, "Lãng đại ca, huynh còn có nhiệm vụ để xử lý? Không cần đi cùng Vân Thiên đến thành Uyển An đâu? Đệ đồng ý với huynh, sau khi xử lý xong mọi chuyện, có thời gian sẽ đến thăm huynh và Băng Nguyệt."

Lãng Quân Diệp chỉ đành phải gật đầu, "Vậy Liệt Diễm?"

"Đệ muốn mang Phong Đại Ca đi Uyển An gặp mặt một người, cho nên huynh ấy sẽ đi cùng đệ." Lạc Tuyết đáp.

"Được rồi. Các người mọi việc phải cẩn thận!" Lãng Quân Diệp không nhiều lời, lại ân cần dặn dò.

Trên đường lớn có hai bóng dáng một trắng một lam đang điều khiển ngựa phi thật nhanh.

“Vân Thiên, huynh muốn cùng đệ đến Trang vương phủ.” Phong Liệt Diễm nói.

“Không được, Phong Đại Ca huynh ở bên ngoài thành chờ đệ là được.” Lạc Tuyết kiên quyết cự tuyệt, Phong Liệt Diễm bị nàng đánh một chưởng gây thương tích, vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không thể đi mạo hiểm như vậy được.

“Huynh không đồng ý, huynh nhất định phải gặp Trang Thân Vương gia còn cả nữ nhân chất tiết kia nữa!” Phong Liệt Diễm lần này không đồng ý, hẳn nhất định phải cùng Vân Thiên có nạn cùng chịu!

Lạc Tuyết cau mày không nói thêm gì nữa, nghĩ thầm chờ đến thành Uyển An rồi nói. Hai người phi ngựa đợi đến ba ngày sau bước chân vào thành Uyển An thì đã buổi trưa rồi.

“Ha ha, Vân Thiên, chúng ta vào thành ăn cơm đã.” Phong Liệt Diễm cười nói, “Sẽ không phải không cho huynh ăn cơm mà cứ đợi ở đây chứ?”

Lạc Tuyết tức giận trừng mắt với Phong Liệt Diễm, nam nhân này từ lúc gặp nàng cho đến giờ, da mặt đặc biệt dày, luôn tìm cách quấy rối nàng, bây giờ như vậy, nàng thật sự không tìm ra lý do để cự tuyệt.

Ai ngờ hai người mới vào thành, đang tìm kiếm một quán rượu gần đây thì thấy giữa ban ngày khắp tứ phía bị một nhóm người mặc trang phục sát thủ bao vây, vì sao gọi là sát thủ bởi vì đôi phương có mười người mang theo trường kiếm sáng loạn vây quanh hai người.

Đường lớn vốn dĩ đang náo nhiệt, trong phút chốc đã cực kỳ yên tĩnh, chỉ còn hai bên đang giằng co.

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm liếc mắt nhìn nhau, Lạc Tuyết nhún nhún vai, bắt đầu nói: “Xem đi, đã nói huynh không nên vào thành, huynh đang muốn đi ăn cơm gặp một hoi đồ máu như thế này, lại không khẩu vị ăn cơm!”

“Ha ha, Vân Thiên, người là sát com là thép, không ăn com thì làm sao được? Nếu như không có khẩu vị, chúng ta sẽ ăn nhẹ một ít gì đó, như thế nào?” Phong Liệt Diễm mỉm cười, quanh thân cũng đã phát ra sát khí lạnh lẽo, con ngươi khát máu lạnh lùng quét qua đám người trước mặt.

Hai người không coi ai ra gì tán gẫu với nhau, giống như xem đám sát thủ trước mặt xem như không khí, người đàn ông trung niên dẫn đầu về mặt vốn dĩ bình tĩnh lại tăng thêm mấy phần tức giận, trường kiếm đưa lên, lạnh lùng nói: “Hôm nay chính là ngày chết của các ngươi! Muốn ăn com thì đến âm phủ mà ăn!”

“Ha ha ha! Nếu hai người bọn ta đã dám nói thì sẽ có đủ khả năng. Nói! Các ngươi là ai? Vì sao lại cản đường bản công tử!” Lạc Tuyết cười dài một tiếng, sau đó lạnh lùng quát.

“Bọn ta phụng hoàng mệnh thì phải giết hai người ngươi! Sát!” Nam nhân trung niên dẫn đầu nói vừa dứt, nhóm sát thủ xông lên, Lạc Tuyết không muốn để cho Phong Liệt Diễm động thủ, tránh động tới vết thương ở ngực, nhưng trong lòng biết rõ một khi đánh Phong Liệt Diễm nhất định sẽ gia nhập chiến đấu, nên đã nhanh chóng nói vào tai Phong Liệt Diễm: “Phong Đại Ca, huynh đến Túy Tiên lâu gọi thức ăn trước đi, lát nữa đệ tới! Huynh yên tâm, đệ sẽ không hao tổn cọng tóc nào đến gặp huynh!”

“Vân Thiên! Không được! Huynh không thể để một mình đệ đối phó với nhiều người như vậy!” Phong Liệt Diễm trực tiếp cự tuyệt, cũng đã rút kiếm xông thẳng hướng vòng vây, Lạc Tuyết bắt đầu đi, chỉ đành phải nhanh chóng giải quyết nhóm người này, không thể kéo dài quá lâu.

Lạc Tuyết chưa bao giờ hạ độc thủ như vậy, Tiêu Dao Thập Tam Kiếm từng chiêu từng chiêu được nàng xuất ra, nhiều chiêu tàn nhẫn, kiếm công kích đến chỗ yếu hại của kẻ địch, kiếm pháp nhanh, làm đôi phương căn bản không kịp ngăn cản, mà căn bản cũng không có khả năng chống đỡ lực, mũi kiếm đến chỗ nào thì máu tươi văng khắp nơi, máu dính lên Hóa Vân Kiếm, càng ngày càng sắc bén, thân Kiếm đỏ rực đã làm những tên sát thủ đang cố gắng chống cự kinh sợ, cuối cùng nàng sử dụng một chiêu “Tiêu Dao thiên hạ”, tất cả không còn một ai đứng thẳng nữa, toàn bộ đã bị mất mạng ngã trên mặt đất, khắp trên đường phố, thi thể rải rác khắp nơi, máu chảy thành sông...

Chỉ trong vòng một khắc, sống chết đã định. Lạc Tuyết lạnh lùng xé một mảnh áo, đem Hóa Vân Kiếm lau sạch sẽ, thả lại bên hông, “Phong Đại Ca, chúng ta đi ăn cơm, cơm nước xong ta muốn hoàng cung một chuyến.”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 70: Sống chết có nhau

Phụng hoàng mệnh đến giết? con ngươi Lạc Tuyết lập tức lạnh xuống, nàng cũng muốn hỏi một chút hoàng đế Long Ngự Thiên kia đây rốt cuộc là ý gì?

Phong Liệt Diễm gật đầu, con ngươi bắt đầu trở nên lạnh lẽo, “Được, nhưng huynh muốn đi cùng đệ đến gặp hoàng đế của Đại Kim!!”

Hai người vượt qua tử thi trên đất, đi tới quán rượu, đi chưa được mấy bước, đã thấy từ phía trước một đội quan binh đang xông tới, hai người đứng lại, nội tâm vẫn còn chưa chết sao? Vậy thì hôm nay ta sẽ cho các ngươi không còn mạng để trở về!

Lạc Tuyết lần nữa rút kiếm ra khỏi vỏ, Hòa Vân Kiếm giữa ánh mặt trời mùa hè hết sức chói mắt, ánh sáng lạnh lẽo tràn đầy, Phong Liệt Diễm đứng bên cạnh Lạc Tuyết, giờ phút này trên mặt hắn không còn nụ cười ấm áp như trời xuân nữa, mà chỉ còn sát ý nồng nặc, bất kể là người nào, chỉ cần làm Vân Thiên của hắn bị thương, hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn! ngay cả đương kim hoàng đế!

Đội quan binh đứng lại trước mặt hai người, người cầm đầu nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm mấy lần, sau đó ôm quyền khom người nói: "Xin hỏi hai vị có phải là công tử Vân Hận Thiên và Thiếu chủ Phong Liệt Diễm hay không?"

"Vây thì sao?" Phong Liệt Diễm khinh thường hỏi ngược lại.

"Xin hai vị lập tức đi theo ta!" Người cầm đầu xác định lại thân phận hai người, vội cung kính nói nhỏ.

"Thế nào còn muốn đòi lại chỗ giết người sao?" Lạc Tuyết mắt phượng khẽ nhúc lên, ngữ điệu trở nên khinh miệt.

Người nọ sau khi nghe xong từ trong tay áo rút ra một tờ giấy giao cho bạch y công tử trước mặt, Lạc Tuyết nghi ngờ mở ra: nhanh chóng đi theo Mã Dương đến gặp trần!

Lạc Tuyết cau mày, đem tờ giấy giao cho Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm nhìn sau gật đầu, "Là bút tích của hoàng thượng, đi!" Nói xong tờ giấy trong tay đã biến thành các mảnh vụn, rơi xuống trên đất.

Hai người nhanh chóng đi theo người được gọi là Mã Dương, rời đi.

Long Ngự Thiên chờ ở bên trong một tòa bí ẩn biệt viện ngoài cung, mạng lưới tình báo "Thập nhị ưng" và nhóm người Thượng Quan Lôi nhanh chóng tìm kiếm, sau khi Vân Hận Thiên và Phong Liệt Diễm bước vào kinh thành một thời gian, người của hai bên đều đã tra rõ, bởi vì Vân Hận Thiên bị cắt tay thật sự quá đặc thù, sẽ không có ai không chú ý đến hắn, Long Ngự Thiên sau khi lấy được tin tức điều hắn lo lắng nhất, chính là Thượng Quan Lôi sẽ phải sát thủ ra tay, cho nên lập tức phái tổng quân Ngự Lâm quân Mã Dương dẫn người đi tìm, giờ phút này hắn bề ngoài trấn định, nhưng bên trong lại lòng như lửa đốt, chỉ sợ hai người kia có sơ xuất gì.

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm được đưa đến một biệt viện bí ẩn ở trong rừng cây. Đi vào trong phòng, đã thấy hoàng đế Đại Kim Long Ngự Thiên mặc thường phục, đang ngồi ở trên ghế uống trà. Chống lại ánh mắt hơi lo lắng Long Ngự Thiên, Lạc Tuyết trong lòng "Lộp bộp" một chút, quả nhiên không phải hoàng đế ra lệnh!

Lạc Tuyết lần đầu tiên đi theo Phong Liệt Diễm chính thức đến bái kiến Long Ngự Thiên, được Long Ngự Thiên một tay một đỡ dậy.

"Người chính là Phong Liệt Diễm? Hôm nay trăm cuối cùng nhìn thấy ngươi!" Long Ngự Thiên trong con ngươi tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Tạ hoàng thượng nâng đỡ! Liệt Diễm nên sớm tới bái kiến hoàng thượng!" Phong Liệt Diễm cung kính cúi đầu nói.

"Hoàng thượng, Vân Hận Thiên không muốn vòng vo, chỉ muốn hỏi hoàng thượng có biết chuyện vừa rồi phát sinh trên đường chứ?" Lạc Tuyết hỏi thẳng, mặc dù nàng suy đoán là người khác giả họa, nhưng mà nàng muốn biết được đáp án khẳng định từ Long Ngự Thiên.

Long Ngự Thiên nghe vậy, nhíu mày, "Các ngươi thật sự bị người chặn giết trên đường sao?"

Hai người gật đầu, Phong Liệt Diễm nói: "Bọn họ nói là phụng hoàng mệnh thể giết phải giết chết hai chúng ta!"

"Hả? Không ngờ lão thất phu kia lại muốn mượn sử dụng kế một hòn đá trúng hai con nhạn! Vân công tử, Liệt Diễm, các ngươi không bị thương gì chứ?" ánh mắt ngoan liệt của Long Ngự Thiên khẽ lướt qua, sau đó đổi thành chân thành ân cần.

"Chúng ta rất tốt, toàn bộ sát thủ đã bị giết rồi! Ý của Hoàng thượng là Thượng Quan Lôi có ý làm như thế sao?" Lạc Tuyết suy đoán nói.

"Hả? Điều là do hai người giết sao? Đám thù hạ này là do Thượng Quan Lôi chiêu mộ các cao thủ trên giang hồ, nhiều người như vậy nhưng không thể địch lại hai người các ngươi! Vân công tử, trăm chỉ nghe nói võ công của ngươi sâu không lường được, hôm nay xem ra lời nói không ngoa một chút nào!" Long Ngự Thiên khiếp sợ nói: "Trẫm đã đoán trước nhất định sẽ như vậy!"

Lạc Tuyết Phong Liệt Diễm nhìn nhau một cái, Phong Liệt Diễm chấp tay nói: "Hoàng thượng, vừa hoàng thượng nói như thế, hai chúng ta yên tâm hơn, sẽ không hiểu lầm hoàng thượng!"

"Trẫm là vua của một nước, lời nói chính là nhất ngôn cửu đỉnh, Liệt Diễm, Phong gia ngươi nhiều đời hết lòng vì đất nước này, trăm hôm nay có thể gặp ngươi và Vân Công tử, đã yên tâm hơn, cho người ở bên cạnh hắn, cũng nhiều một phần lực lượng." Long Ngự Thiên tự định giá nói.

"Hoàng thượng yên tâm, cho dù không có sự phản phò của ngài, Liệt Diễm cũng sẽ liều chết bảo vệ Vân Thiên." Phong Liệt Diễm nói qua, mắt dịu dàng nhìn về phía Lạc Tuyết.

Chỉ một ánh mắt nhìn chứa đầy tình cảm như vậy, Long Ngự Thiên trong lòng đã chìm xuống, xem ra lời đồn đãi dân gian là sự thật! Phong Liệt Diễm thật sự thích nam tử tài mị này, nhưng tại sao trong lòng của hắn lại không thoải mái?

Lạc Tuyết bụng đã bắt đầu biểu tình kêu "Uc ưc", muốn nhanh chóng ăn cơm nên đã hắng giọng nói: "Hoàng thượng, nếu như không có chuyện khác, Vân Hận Thiên cáo lư trước."

"Không cần vội vã như vậy, trăm đã sai người chuẩn bị rượu và thức ăn rồi, quân thần chúng ta uống với nhau một ly như thế nào?" Long Ngự Thiên khoát tay nói, bên cạnh thái giám liền hiểu ý, đã vội vàng khom người đi xuống chuẩn bị.

Hai người không tiện cự tuyệt, hơn nữa hai người cũng đã rất đói bụng, nên cũng không còn khách khí ngồi cùng Long Ngự Thiên một bàn trong bữa tiệc, Long Ngự Thiên suy đi nghĩ lại vẫn không nhận được hỏi!

"Vân công tử, về ân oán của ngươi và Trang thân vương cho đến tận bây giờ vẫn không thể nói sao? Trăm rất tò mò, hoàng đệ này của trăm luôn là người cẩn thận, trăm cũng không nghe nói đệ ấy kết oán với người nào, vì sao ngươi lại cố tình xuống tay với đệ ấy? Nếu như hoàng đệ thật sự làm chuyện gì ác độc, trăm nhất định sẽ làm theo quốc pháp, tuyệt đối sẽ không thiên vị! Nếu như chỉ là một chút hiểu lầm, trăm nguyện ý vì hai người đứng ra giảng hòa, để hai người sau này một lòng giúp sức cho Đại kim ta!" Long Ngự Thiên nặng nề nói.

"Hoàng thượng, chuyện của Vân Hận Thiên không nhọc lòng Hoàng thượng bận tâm, bất cứ chuyện gì cũng đều có nhân quả, ân oán giữa ta và Trang Thân Vương, chúng ta sẽ tự chấm dứt, nhưng tuyệt đối sẽ không vì ân oán cá nhân mà không để ý đến chuyện quốc gia!" Giọng điệu nghiêm túc của Lạc Tuyết, làm cho Long Ngự Thiên không còn cách nào hỏi tiếp, mà hắn không thể lấy thân phận Hoàng Đế để bắt Vân Hận Thiên trả lời, huống chi người này....Ha ha cũng sẽ không về dưới trướng hắn!

Phong Liệt Diễm mặc dù biết chuyện này có liên quan đến Phong Liệt Diễm, nhưng hắn vẫn luôn tò mò chuyện này thì có liên quan gì đến một Vương phi cơ chứ? Nhưng miệng Lạc Tuyết rất kín, ai cũng hỏi không ra, mà lúc gặp Long Ngự Thiên vẫn khép mình, đáy lòng không khỏi cười một tiếng, Vân Thiên của hắn vẫn đáng yêu như thế, ai cũng không để vào trong mắt!

Ăn xong một bữa cơm với Long Ngự Thiên hai người liền cáo từ rời khỏi biệt viện này, Long Ngự Thiên cũng hồi cung.

Trở lại trong thành, màn đêm đã buông xuống, hôm nay Lạc Tuyết cảm thấy rất mệt mỏi, không có tâm tình đi dạo Trang Vương phủ một chút, chỉ muốn tìm một quán trọ ngủ một giấc tối mai nói sau.

Vì vậy, hai người vòng vo nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được "Quán trọ Bồng Lai". Lạc Tuyết đơn giản nói: "Chương quý, cho ta hai gian phòng hào hạng!"

"Haizz, Vân Thiên, ta cảm thấy vẫn nên thuê một gian phòng thì tốt hơn!" Phong Liệt Diễm chép miệng nói.

"Tại sao?" Lạc Tuyết ngược mắt, nghi ngờ không hiểu.

"Bởi vì, bởi vì ngộ nhờ nửa đêm có sát thủ đánh lén thì như thế nào? Chúng ta tách ra dễ dàng bị người thừa cơ đánh lén!" Phong Liệt Diễm thật vất vả mới tìm được một lý do đường hoàng như vậy, lại thấy khuôn mặt tươi cười của chương quý kia lập tức tối sầm lại, Phong Liệt Diễm giờ tay lên đưa một thỏi bạc cho trưởng quý, chương quý kia lập tức cười nói: "ông tử, tiểu nhân sẽ cho người chuẩn bị tốt phòng cho hai người, bảo đảm ngài ở sẽ rất hài lòng!"

Lạc Tuyết mím môi, suy nghĩ một chút cũng thế, ngộ nhờ ngủ quá say sẽ không tốt, hai người ở chung một gian phòng có thể chiều cổ lẫn nhau, liền gật đầu một cái, theo hướng dẫn của tiểu nhị lên lầu.

Nhưng là không biết Phong Liệt Diễm cố ý hay là vô tình, chờ đến lúc Lạc Tuyết ở bên ngoài trở về phòng, trên đất đã thả một thùng tắm lớn, tiểu nhị đang hướng vào bên trong đun nóng nước, thấy Lạc Tuyết đi vào, chế cười nói: "Công tử, nước tắm của ngài xong rồi đây! Mời ngài dùng!"

Lạc Tuyết mím môi hung hăng nhìn chằm chằm tiểu nhị, "Bản công tử không cần!" Tiểu nhị kia bị nét mặt Lạc Tuyết hù ngã, nước nóng đổ trên tay vẫn không biết, cho đến khi cảm thấy nóng, mới "A a" hét lên, sau đó bị dọa sợ ôm bình nước bỏ chạy.

Phong Liệt Diễm từ ngoài cửa đi vào, thấy vẻ mặt Lạc Tuyết đen lại đứng ở đằng kia ngẩn người, nói: "Vân Thiên, đây là ta phân phó chủ quán chuẩn bị trưa nay đánh nhau chắc chắn sẽ có rất nhiều mồ hôi chảy ra, nhanh tắm rửa một lát."

"Muốn tẩy rửa Phong đại ca tự mình rửa đi! Ta ra bên ngoài, chờ huynh tắm xong sẽ về." Lạc Tuyết buồn bực nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.

"Vân Thiên, đệ làm gì vậy? là nam nhân cả còn kiêng dè gì nữa? Hơn nữa, đệ cũng nên tắm một cái đi!" Phong Liệt Diễm khó hiểu nói.

"Không cần! Một canh giờ sau ta trở về!" Lạc Tuyết sợ Phong Liệt Diễm cản nằng, nói xong cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Phong Liệt Diễm nhìn thùng nước tắm trên đất phát ngây ngô, hắn thật không hiểu rõ tại sao mỗi lần gặp tình huống như thế, Vân Thiên lại không tự nhiên, hoặc là đem hắn nói một trận hoặc là như hôm nay trực tiếp chạy mất, rốt cuộc là tại sao chứ? Sợ hắn nhìn thấy vết thương trên bả vai sao? Hay là có nguyên nhân gì khác? Người ta đều nói lòng dạ nữ nhân như kim dưới đáy biển, Vân Thiên này là một nam nhân tâm tư khá sâu! Ha ha, nếu hắn là nữ nhân... Nữ nhân.... hắn có thật sự là nữ nhân không? Phong Liệt Diễm bị chính suy nghĩ của mình dọa hết hồn, sau đó trong lòng không ngừng rung động, nếu hắn thật sự là nữ giả nam trang. . . . . Trời ạ! Suy nghĩ một chút cũng thấy hứng phấn và kích động rồi!

Phong Liệt Diễm kích động đi tới đi lui trong phòng, môi của hắn rất mềm mại mà lại có hương vị ngọt ngào nữa, da tay của hắn lại trắng mịn tinh tế như thế, Phong Liệt Diễm nhớ đến một chương dùng để đòi lấy nọ hôn kia, nếu như có thể trao đổi hắn tình nguyện nhận nhiều chương hơn nữa, Vân Thiên, hi vọng đệ thật sự là nữ giả nam trang, như vậy huynh có thể dồn hết sức để đến gần đệ, hơn nữa muốn lấy được trái tim của đệ. ๐đi-ễn-đà-n๐jê-qu-ý-đô-n

Lạc Tuyết ra khỏi quán trọ mờ mịt không biết làm sao, cứ như vậy vô tri vô giác đi trên đường, nằng bị Phong Liệt Diễm càng ngày càng làm phiền lòng

cứ tiếp tục như vậy nữa thân phận của nàng sớm muộn sẽ bị phát hiện, đến lúc đó sẽ không có cách nào đổi mặt.

Tiếng huyền ảo của chợ đêm cũng trôi dần theo thời gian, đã dần dần trở nên bình tĩnh, kinh động đến những con chim nhỏ trên cây khiến những con chim nhỏ chạy loạn. Đường phố thật dài, lúc này chỉ có một bóng dáng màu trắng đang chậm chậm bước đi thong thả, bóng lưng nhỏ nhỏ bé ấy trong đêm mất thật sự rất cô độc, Long Ngao Thiên liền đứng ở đầu phố nhìn cái bóng lưng kia dần dần đi xa, dần dần cách xa tầm mắt của hắn. 夜盡-人散-獨留-影-獨留-影

Long Ngao Thiên biết đó chính là Vân Hận Thiên, bởi vì từ bóng lưng của Vân Hận Thiên tối nay hắn đeo khăn che mặt, nhưng hắn đột nhiên không có dũng khí nhìn dung nhan dưới tấm khăn che mặt kia, hắn cảm thấy run sợ, hắn vừa hi vọng đó chính là người mà hắn luôn mong nhớ Lạc Nhi, nhưng hắn vừa sợ nhìn thấy cảnh Lạc Nhi bị tổn thương đến như vậy, mất đi một cánh tay, cho nên hắn đứng tại chỗ cảm giác trong lòng hít thở không thông. ....

Lạc Tuyết vẫn đang trầm tư chậm rãi bước đi, cho đến khi chạm mặt nam tử áo lam cản nàng lại, "Vân Thiên, đệ không sao chứ? Làm sao lại ra bộ dáng này?"

"Phong Đại Ca?" Lạc Tuyết nhìn gương mặt ân cần của Phong Liệt Diễm liền kêu lên: "Phong Đại Ca làm sao huynh đến được đây?"

"Huynh lo lắng cho đệ, sợ đệ sẽ gặp phải nguy hiểm." Phong Liệt Diễm đôi tay giữ chặt bả vai Lạc Tuyết, "Vân Thiên, trở về thôi!"

"Phong Đại Ca, đệ không phải người tốt, đệ phá hư hạnh phúc của người khác, lại giết nhiều người như vậy, đệ có ý thật không hành y cứu người, ngược lại lợi dụng nó để ép buộc người khác làm việc cho đệ, đệ là một người xấu như vậy, tại sao huynh và Lăng đại ca còn rất tốt với đệ?" Lạc Tuyết giống như uống say vậy, hát Phong Liệt Diễm ra, tay áo trái trống rỗng nhẹ nhàng quét qua mặt Phong Liệt Diễm, đồng thời cũng đau nhói trái tim của hắn. 弟-不-是-好-人-弟-不-是-好-人

"Không, Vân Thiên, đệ đã nói, mọi việc có nhân tất có quả, thế gian bất cứ chuyện gì đều không có đúng sai tuyệt đối, chỉ là xử sự với mọi chuyện khác nhau mà thôi. Chúng ta đối với đệ tốt, tự nhiên có lý do của chúng ta nội tâm của đệ vẫn luôn thiện lương, chỉ là đem nó giấu vào trong vế bề ngoài lạnh lùng, không cần trách cứ mình nữa được không?" Phong Liệt Diễm vội vàng nói xong, cũng nắm thật chặt lấy thân mình Lạc Tuyết lay động.

Lạc Tuyết nội tâm đã đấu tranh một khoảng thời gian dài, khiến cho nàng cực kỳ mệt mỏi, bắt đầu chậm rãi ngã xuống, Phong Liệt Diễm không đón được, giống như nổi điên đến bên cạnh, ôm lấy lấy người đã ngất xỉu kia kêu lên: "Vân Thiên? Vân Thiên? Đệ làm sao vậy? đệ tỉnh tỉnh!"

Phong Liệt Diễm hốt hoảng, vội ôm Lạc Tuyết lên vận khinh công hướng về phía quán trọ, một cước đá văng cánh cửa, bước vào phòng, đem Lạc Tuyết đặt trên giường, lại gọi tiểu nhị lấy nước nóng và khăn, ngồi bên giường nhẹ nhàng lau mặt, "Tiểu nhị, nhanh đi tìm đại phu!" Phong Liệt Diễm nói xong ném một thỏi bạc cho tiểu nhị, tiểu nhị vội đồng ý đi. 弟-不-是-好-人-弟-不-是-好-人

Đại phu rất nhanh đã đến, sau khi bắt mạch cho Lạc Tuyết, lão đại phu lắc đầu: "Không có việc gì, công tử yên tâm đi. Nàng chỉ là trong lòng có quá nhiều gánh nặng khiến cho tạm thời bất tỉnh, ta kê mấy thang thuốc, người cho nàng cho uống, lập tức sẽ tỉnh."

Lão đại phu nét mặt cười thấu hiểu, đáng tiếc Phong Liệt Diễm không nghe được chữ “Nàng” trong lời nói của đại phu là một cô nương, sau khi tạ ơn, lại nói tiểu nhị đi theo đại phu lấy thuốc trở lại mới đuổi tiểu nhị đi ra ngoài, Phong Liệt Diễm múc một muỗng thuốc mớm cho Lạc Tuyết, đáng tiếc Lạc Tuyết ngậm chặt môi, thế nào cũng không uống được, Phong Liệt Diễm không biết làm sao cho tốt thấy đôi môi đỏ mọng mệ người, khóe miệng mỉm cười tà tà, miệng đôi miệng mớm thuốc, thì không phải là được rồi sao?

Vì vậy, Phong Liệt Diễm uống một ngụm thuốc, cúi người, một tay nâng đầu Lạc Tuyết lên sau đó hôn lên, đầu lưỡi dò vào trong miệng Lạc Tuyết, nước thuốc liền chậm rãi chảy vào, cho đến khi uống hết một chén thuốc, Phong Liệt Diễm mới ngồi thẳng lên, không nhìn được lại chạm khê vào môi Lạc Tuyết một cái, mới vừa lòng nở nụ cười.

Lạc Tuyết mãi cho đến nửa đêm mới tỉnh lại, nàng nhớ mình đang ở trên đường, tại sao lại trở về rồi? Còn đang nghi ngờ thì Phong Liệt Diễm đã từ trên ghế đứng lên, mừng rỡ kêu lên: "Vân Thiên, đệ rốt cuộc đã tỉnh!"

"Đệ, là huynh dẫn đệ trở về?" Lạc Tuyết kinh ngạc hỏi, nhớ tới chuyện nàng nữ giả nam trang, liền ấp a ấp úng hỏi thăm: "Vậy huynh có. . . . . Có biết cái gì không?" 弟-不-是-好-人-弟-不-是-好-人

"Biết cái gì?" Phong Liệt Diễm đi tới bên giường, yên lặng hỏi "Huynh phải biết cái gì?"

"Không có, chẳng có cái gì cả." Lạc Tuyết vội che giấu, cảm giác trong miệng có chút mùi thuốc, liền lại hỏi: "Huynh cho đệ uống thuốc hả?"

"Ách. . . . . Đúng vậy, đệ bất tỉnh huynh tìm đại phu kê đơn thuốc, cho đệ uống. Ha ha. . . . . Đệ quả nhiên là học qua y thuật thoát một cái đã phát hiện ra rồi." Phong Liệt Diễm ngượng ngùng nói, cẩn thận lựa lời, chỉ sợ Lạc Tuyết biết chuyện vừa rồi.

"Oh, là như vậy sao. Phong Đại Ca vậy cảm ơn huynh." Lạc Tuyết gật đầu nhẹ, muốn xuống giường, Phong Liệt Diễm vội vàng đỡ lấy Lạc Tuyết, "Đệ muốn làm gì?" 弟-不-是-好-人-弟-不-是-好-人

"Đệ muốn uống nước." Lạc Tuyết bĩu bĩu môi, chỉ vào ly trà trên bàn nói.

"Huynh lấy giúp đệ, đệ cứ nằm xuống đi." Phong Liệt Diễm nói xong liền dìu Lạc Tuyết lên dựa lưng vào giường, sau đó cầm ly trà đến, muốn cho Lạc Tuyết uống nước, Lạc Tuyết nhìn Phong Liệt Diễm ân cần, mũi đau xót, "Phong Đại Ca, huynh làm ca ca của đệ được không!"

Phong Liệt Diễm nghe vậy, thân thể chấn động, sắc mặt tái xanh, quay lưng về phía Lạc Tuyết, nặng nề phun ra bốn chữ: "Huynh không đồng ý!"

Chương 71: Dây dưa người cả đời

Phong Liệt Diễm đứng ở trong gió lạnh đêm mùa hạ rất lâu, trong lòng cũng rất đau đớn. Tất cả những cố gắng của hắn cuối cùng đều là công dã tràng sao? Vân Hận Thiên, đệ thật sự tuyệt tình như vậy sao? Không, đệ không sai là ta, sai là ta, không nên yêu một nam nhân giống như ta, mặc dù đoán đệ là nữ nhân, nhưng vẫn là suy đoán, không dám đi chứng thực, sợ ngay cả chút mong chờ cuối cùng này cũng tan biến, khiến trái tim ta hoàn toàn chết đi.

Ta nên rời xa đệ sao? Để cho đệ không cảm thấy phiền lòng nữa? Không, ta không muốn rời xa đệ, cũng không muốn mất đi đệ, không muốn rời xa cuộc sống có đệ, như vậy sinh mệnh của ta cũng không còn có ý nghĩa gì nữa, như một cái giếng cạn, không muốn sống trên đời này nữa. Cho nên, Vân Thiên, bất kể đệ là nam hay là nữ nhân, cuộc đời này ta sẽ dây dưa với nhau, làm bạn đệ, đời đời kiếp kiếp cho đến khi ta chết...

Lạc Tuyết cũng ngồi ngây ngốc trong gian phòng trống không một lúc lâu, đôi mắt đen nhánh nhìn ngoài cửa sổ, nàng biết, Phong Liệt Diễm đang đứng dưới tàng cây phía ngoài.

"Huynh không đồng ý!" bốn chữ này cũng làm đau nhói trái tim Lạc Tuyết, nàng biết hàm nghĩa của bốn chữ này, càng hiểu tình cảm của Phong Liệt Diễm đối với nàng, nhưng nàng thấu không chỉ một mình Phong Liệt Diễm mà còn có Lăng Quân Diệp, thậm chí thái tử Nam Chiếu quốc Yên Băng Hàn, bởi vì đêm đó nàng nghe được tiếng hét lên gần như tuyệt vọng của hắn sau lưng nàng.

Bọn họ cũng không muốn nàng đi, bất kể nàng là nam nhân hay là nữ nhân cũng muốn nàng lưu lại, cho dù không quan tâm nàng cụt tay, nhưng nàng là một nữ nhân đã từng sảy thai, làm gì có tư cách ở bên cạnh người khác?

Thời tiết cuối mùa thu sau nửa đêm rất lạnh, Lạc Tuyết phiền muộn suy nghĩ, lại bắt đầu lo lắng cho Phong Liệt Diễm ở bên ngoài ngây người lâu như vậy, ngộ nhờ mắc phong hàn làm thế nào đây? Vì vậy, đứng dậy, từ trong gói y phục của Phong Liệt Diễm cầm một chiếc áo choàng đi ra cửa.

Bóng dáng thon dài đó vẫn đang đứng lặng dưới tàng cây, Lạc Tuyết than một tiếng, lặng lẽ bước đến gần, muốn khoác áo choàng lên cho Phong Liệt Diễm, nhưng thử một chút nàng thấp hơn Phong Liệt Diễm rất nhiều, không với tới, không lẽ lại dùng khinh công bay lên? Lạc Tuyết buồn cười mím môi, đang muốn mở miệng lại nghe được nam tử đưa lưng về phía nàng lên tiếng: "Lúc này chạy đến đây làm gì? Trời lạnh..."

Phong Liệt Diễm nói xong xoay người lại, sau đó dừng lại, thấy áo choàng Lạc Tuyết trong tay, cứng đờ, hơi kích động nói: "Đệ mang áo choàng đến cho ta phải không?"

Lạc Tuyết không lên tiếng trả lời, đem áo choàng nhét vào trong tay Phong Liệt Diễm, xoay người liền đi, vừa đi vừa nói chuyện: "Đệ sợ huynh bị đông cứng chết thôi, không có cách nào giao phó với sư công."

"Ha ha" sau lưng Phong Liệt Diễm cười nhẹ ra tiếng, lo lắng trong lòng trở thành hư không, chỉ mấy bước đuổi theo, "Như vậy nếu, vì sư công của đệ, đệ cũng phải chăm sóc ta thật tốt!"

"Đệ chỉ phụ trách đem huynh còn sống mang tới 'Hồi hồn cốc', thì xem như xong nhiệm vụ! Sau này chúng ta mỗi người mỗi ngả, ai đi đường nấy!" Lạc Tuyết liếc nhìn Phong Liệt Diễm một cái, lạnh lạnh nói.

"Huynh không đồng ý, mặc kệ đệ xem huynh là ai, tóm lại, đệ đến nơi nào, ta sẽ theo đệ đến nơi đó! Nếu không, huynh sẽ tự mình đi cầu xin Ngọc Trần Từ lão tiên bối, xin người đồng ý cho ta chăm sóc đệ!" Phong Liệt Diễm dừng bước lại, vẻ mặt nghiêm trang nói.

"Sư công của đệ sẽ không đồng ý với huynh!" Lạc Tuyết nói, nàng tin tưởng Ngọc Trần Từ sẽ tôn trọng ý nguyện của nàng.

"Ha ha, vậy cũng chưa chắc chắn!" Phong Liệt Diễm tự tin cười nói, cũng thừa dịp Lạc Tuyết không chú ý, nhanh chóng dắt tay Lạc Tuyết, đặt ở khoeo miệng hôn xuống.

Lạc Tuyết cảm thấy xấu hổ, muốn rút tay về, lại bị Phong Liệt Diễm giữ chặt, không thể động đậy, Lạc Tuyết giận dữ nói: "Huynh làm gì vậy! Phong Liệt Diễm!"

"Tâm chi sở hướng, thân chi hướng*." Phong Liệt Diễm cười tà, lại nắm tay Lạc Tuyết chặt hơn.

(*) Trái tim hướng về ai thì thân cũng hướng theo người đó.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tuyết nhất thời đỏ bừng một mảnh, rơi vào trong mắt Phong Liệt Diễm lại giống như xấu hổ, đôi môi đỏ mọng như anh túc này mê hoặc hắn, mặc dù mắt hạnh trũng lớn, nhưng lại có một chút thú vị, khiến cho Phong Liệt Diễm lấy khí thế nhanh như chớp hôn lên cánh môi mềm mại đó.

Hai môi chạm nhau, một cảm giác run rẩy tê dại trong nháy mắt xâm nhập toàn thân, Phong Liệt Diễm chỉ cảm thấy giống như một ngọn lửa nóng bỏng,

trong nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ, khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, hơi thở giữa răng và môi, giống như mùi hương của Tuyết Liên Hoa trên núi băng mịn hoặc người, nhịp nhàng ăn khớp, quấn quanh trái tim người ta.

Băng và lửa giao chiến, hồn cùng linh dây dưa, Phong Liệt Diễm quyết không từ bỏ hôn càn sâu càng triều miên hơn, hơi đó có độ ấm mà hần nhớ nhưng, có hương thơm khiến hần si mê, là nơi linh hồn hần đi lạc đến.

Hần thử

dò xét, mang theo bá đạo không cách nào cự tuyệt cạy mở hàm răng nàng ra, thăm thiết thăm dò, mong muốn, cánh tay siết chặt hơn, giống như muốn đem người trong ngực dung nhập vào trái tim, hòa vào tận xương máu.

Lạc Tuyết chỉ cảm thấy hơi thở bá đạo cuồng liệt trong nháy mắt cuộn sạch, môi đỏ mọng bị giam cầm chặt chẽ, đôi môi chạm vào nhau, khiến cho sống lưng của nàng run rẩy mãnh liệt, lực chống cự trên tay phải và thân thể trong nháy mắt mất sức lực, núm chặt vạt áo trước ngực Phong Liệt Diễm không còn chút sức lực nào đẩy hần ra.

Đầu gối giữa muốn thoát khỏi tình cảnh khiến người ta mê hoặc lại sợ hãi này, vậy mà Phong Liệt Diễm một tay cố định đầu nàng lại, động tác trên môi lại biến thành dịu dàng liếm láp, khẽ cắn, một cảm giác tê dại nhanh chóng truyền khắp toàn thân, khiến nàng hoàn toàn mất đi lực chống cự.

Mang theo hơi thở lạnh lẽo dụ hoặc đầu lưỡi dịu dàng bá đạo cạy mở hàm răng của nàng, hoàn toàn quấn lấy đầu lưỡi của nàng, trong đầu có một tiếng nổ lớn, mơ mơ màng màng đang xảy ra chuyện gì, thân thể trong nháy mắt mềm mại như nước, không thể cự tuyệt hòa tan ở trong hơi thở nóng bỏng kiên nghị đầy nam giới của Phong Liệt Diễm.

Lý trí của Lạc Tuyết nói cho nàng biết, Phong Liệt Diễm điên rồi! Vì vậy, Lạc Tuyết lại bắt đầu giãy giụa, không ngờ sức lực Phong Liệt Diễm rất lớn, Lạc Tuyết lại chỉ có một cánh tay, làm cách nào cũng không thoát ra được, dưới sự tức giận vô cùng nâng chân lên đá vào sau lưng Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm bị đau, nhưng chỉ hơi cau mày một lát, nhưng vẫn không buông Lạc Tuyết ra.

Lạc Tuyết vẫn chưa tuyệt vọng, nàng không tin lại đá thêm một cước nữa, lần này dùng tất cả sức lực, rốt cuộc làm lực cánh tay của Phong Liệt Diễm nói lỏng ra, Lạc Tuyết thừa dịp ngay lúc này, dùng chân khời từ trong đan điền phát ra, đột nhiên tăng sức lực rút cánh tay phải đang bị giam cầm ra, đồng thời sử dụng “Niêm Phượng thủ” làm cho Phong Liệt Diễm rời đi môi của nàng, lùi lại mấy bước tránh thoát được một chiêu của Lạc Tuyết.

Thân thể nàng vừa có cảm giác nói lỏng, lý trí của Lạc Tuyết vẫn tức giận không thể nào chịu được, thấy Phong Liệt Diễm tránh được chiêu này, “Xích” một tiếng rút Họa Vân Kiếm bên hông ra, lấy chiêu thứ nhất trong tiêu dao Thập Tam Kiếm “Tiểu nghê” đánh qua, Phong Liệt Diễm lần này không ngây ngốc đứng bất động như vậy nữa, mà là chơi đùa cùng Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tức càng thêm tức, xuống tay cũng càng thêm sắc bén, nhưng Phong Liệt Diễm thủy chung vẫn dùng tay không so chiêu cùng nàng.

Sau hai mươi chiêu, Phong Liệt Diễm đột nhiên không đánh nữa, đứng tại chỗ, Lạc Tuyết đặt kiếm lên cổ Phong Liệt Diễm, “Phong Liệt Diễm, đệ đã cảnh cáo huynh rồi?”

“Huynh không nghe thấy gì cả.” Phong Liệt Diễm cười yếu ớt nói: “Đệ thật sự rất muốn giết chết huynh? Đệ không phải nói sẽ chịu trách nhiệm đem huynh còn sống đem đến “Hồi hồn cốc” sao?”

“Huynh! Huynh là cố ý có phải không?” Lạc Tuyết tức giận, tay phải động một chút, trên cổ Phong Liệt Diễm liền thấm ra một vết máu, Phong Liệt Diễm vươn tay, nắm chặt đuôi kiếm của Lạc Tuyết, nặng nề nói: “Đệ thật sự hận huynh đến vậy sao? Huynh muốn đệ biết, tâm ý của huynh đối với đệ, nếu như đệ thật sự hận huynh đến mức muốn giết, vậy thì đệ tự huynh động thủ!”

Lạc Tuyết tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn bàn tay Phong Liệt Diễm đang nắm trên lưỡi kiếm vô cùng sắc bén của Họa Vân Kiếm, máu rỉ ra càng ngày càng nhiều, tức giận của nàng cũng dần giảm xuống, cánh tay cầm kiếm tay bắt đầu run rẩy, giọng nói phát ra cũng dần run rẩy theo, “Rốt cuộc huynh muốn như thế nào? Rốt cuộc như thế nào huynh mới bằng lòng bỏ qua cho đệ?”

“Không, Vân Thiên, huynh muốn đệ hiểu, huynh không hề muốn đem đệ giam cầm bên cạnh huynh, không muốn đệ khổ sở, nhìn thấy đệ khổ huynh còn đau đớn hơn, huynh không quan tâm mình có phải đoạn tụ hay không, bởi vì huynh biết rõ ràng, huynh thích đệ! Nếu như mất đi đệ, huynh sẽ sống không bằng chết, đệ có hiểu hay không? Nếu như đệ thật sự là nam nhân như huynh, huynh sẽ không ngăn trở đệ lấy vợ sinh con, cũng sẽ không làm chuyện gì quá đáng, ta chỉ mong muốn mỗi thời điểm đều có thể nhìn thấy đệ, có được hay không?” Phong Liệt Diễm giọng khàn khàn, đôi mắt đen gần như sụp đỏ nhìn Lạc Tuyết.

Trường kiếm trong tay Lạc Tuyết ầm ầm rơi xuống, ở thời điểm gần sáng âm thanh này trở nên rất chói tai, toàn thân nàng không không chế được cảm giác run rẩy, ngồi xổm người xuống, đầu tựa vào trong khuỷu tay, sau đó nức nở khóc.

Phong Liệt Diễm cũng nhắm mắt lại, hoàn toàn không để ý đến máu đang rỉ ra từ cánh tay phải, lần nữa mở mắt ra, đứng ở bên cạnh Lạc Tuyết, ôm lấy thân thể đơn bạc của Lạc Tuyết, tựa vào ngực hần, Lạc Tuyết không tiếp tục đẩy ra nữa, nàng đối với tình cảm của hần, không liên quan đến tình ái sao?

Cả ngày hôm sau, Lạc Tuyết chưa đi bất cứ chỗ nào, vẫn đứng trong phòng trọ trầm mặc nghĩ đến mọi chuyện. Chân mày Phong Liệt Diễm nhíu càng ngày càng sâu, “Vân Thiên, đệ đã cả ngày không ăn gì rồi!”

Lạc Tuyết vẫn không nói, cũng không nhìn Phong Liệt Diễm một cái.

“Vân Thiên, nếu như đệ không ăn cơm, ta liền dứt cho đệ ăn!”

Lạc Tuyết hai mắt vẫn ngầy ngốc nhìn cảnh vật trước mắt.

"Vân Thiên, nếu như đệ còn muốn lập lại cái hôn kia nữa, thì huynh sẽ để không cần ăn cơm!"

Giọng nói của Phong Liệt Diễm mang theo sự tức giận.

Lạc Tuyết quật cường xoay mặt, không để cho Phong Liệt Diễm đứng trước mặt nàng nhìn đến.

Phong Liệt Diễm đôi mắt chán nản, nâng tay lên đánh về phía mình, lại bị cánh tay không cuốn lấy, Lạc Tuyết lạnh lùng nói: "Huynh làm gì đấy?"

"Đệ biết huynh đang muốn làm gì!"

Lạc Tuyết cứng đờ, cuối cùng cầm chiếc đĩa lên chậm rãi ăn. Phong Liệt Diễm ngồi bên cạnh cười hồn nhiên như một đứa nhỏ. ๑๓đ☆L☆๑๓đ

.....

Tối nay Trang vương phủ bình yên, nhưng sự bình thản này lại tràn ngập hơi thở đè nén.

"Vương Gia?" Trắc phi Lý thị lo sợ mở miệng.

"Chuyện gì?" Long Ngạo Thiên ngược mắt lên, không vui nói.

"Thiếp nghĩ. . . . . Vương Gia đã nhiều ngày không qua chỗ thiếp rồi, tối nay có thể hay không. . . ." giọng nói Lý thị càng ngày càng thấp, len lén xem sắc mặt Long Ngạo Thiên.

"Không thể! Nàng ra ngoài đi! Bỏ vương còn có công chuyện phải làm!" Long Ngạo Thiên xem sách trong thư phòng, giọng nói không mang theo một chút ôn nhu nào.

"Dạ! Thiếp cáo lui!" Lý thị nom nớp lo sợ lui ra sau đó đóng cửa phòng lại.

Long Ngạo Thiên ngừng động tác lật sách trong tay, trong đầu bất ngờ hiện ra bóng lưng thon gầy tối hôm qua. Hắn nhìn thấy cánh tay áo trắng không nhẹ nhàng bay trong đêm lạnh, cũng thấy được bóng dáng yếu ớt lão đạo. Vân Hận Thiên, hoàng huynh nói người gặp hắn quang minh chính đại, mà người, vì sao khi gặp ta lại mang khăn che mặt?

Vân Hận Thiên, người sợ ta gặp lại người sao? Người sợ ta nhận được dung mạo của người sao? Nếu như người sợ, như vậy giữa chúng chắc chắn quen biết, người nói có không đúng?

Long Ngạo Thiên lấy tay chống đỡ trán, đặt trên bàn sách, ngón ngang suy đoán tất cả các vấn đề có thể xảy ra, không biết hẳn lúc nào thì lại đến Trang vương phủ nữa? Vì sao hắn chỉ nhắm vào Thượng Quan Vũ Diệp? Là lúc ở Thượng Quan gia đã gây ra chuyện gì sao?

Mà ở trong "Thanh Tâm các", Thượng Quan Vũ Diệp cũng buồn phiền ngồi ở trước bàn. Khuynh Nhã đã được bà vú mang đi ngủ, còn lại một mình nàng ngồi ở trong căn phòng trống trải lạnh lẽo này. Nàng nỗ lực gần sáu năm, nhưng vẫn không thể níu kéo được trái tim của Long Ngạo Thiên, ngược lại đem chính mình từng bước từng bước ép lên đường cùng, trừ này danh hiệu là một chính phi và một nữ nhi, nàng không còn bất cứ thứ gì.

Thì ra là mặc kệ là nàng sử dụng thủ đoạn gì, không có một Lê Lạc Tuyết, lại có nhiều nữ nhân hơn thay thế Lê Lạc Tuyết, mỗi ngày kích thích nàng. Thượng Quan Vũ Diệp cười tự giễu, nàng cũng không phải là người thất bại nhất không phải sao? Bởi vì những nữ nhân trong Thiên viện này cũng như nàng, họ đều không phải là Lê Lạc Tuyết! Cho nên bọn họ nhất định đều là người đáng thương!

Thượng Quan Vũ Diệp vẫn đang còn trầm tư, A Lục đã mừng rỡ đi vào kêu lên: "Tiểu thư! Vương Gia đến rồi!"

"Cái gì? Vương Gia tới?" Thượng Quan Vũ Diệp phục hồi tinh thần lại, trên mặt cũng tràn đầy vui sướng, "Vương Gia đến đâu rồi? Người xem ta có cần trang điểm lại không?"

"Tiểu thư, Vương Gia đã đến cửa viện rồi." A Lục cười giúp Thượng Quan Vũ Diệp chỉnh sửa quần áo, đỡ đến cửa chuẩn bị nghênh đón Long Ngạo Thiên.

Long Ngạo Thiên giẫm chân vào bậc thềm đi vào, "Thỉnh an Vương Gia!" Hai nữ nhân khom người nói.

"Đứng lên đi. A Lục người đi ra ngoài!" Long Ngạo Thiên trầm giọng ra lệnh nói.

"Dạ! nô tỳ cáo lui!"

"Vương Gia, tối nay sao lại tới đây? Thiếp gọi người hầu hạ Vương Gia rửa mặt." Thượng Quan Vũ Diệp đang tính gọi nha hoàn, lại bị Long Ngạo Thiên giơ tay lên ngăn lại.c"Không cần, Bỏ vương lập tức đi."

"À?" Thượng Quan Vũ Diệp thất vọng đáp một tiếng, sau đó hỏi: "Vậy Vương Gia tới chỗ thần thiếp có phải có lời muốn nói?"

"Đứng. Bốn vương hỏi ngươi, ngươi gả vào Trang vương phủ bao nhiêu năm rồi?" Long Ngạo Thiên ngồi xuống, nhìn thẳng Thượng Quan Vũ Điệp nhân nhạ hỏi.

"Vương Gia tại sao lại hỏi chuyện này? Thiếp gả cho người đã tám năm rồi."

"Hả? Vậy ngươi nói cho ta biết, tám năm qua, ngươi có từng lừa dối ta không? Hơn nữa năm đó chuyện Lạc Tuyết, ngươi có từng lừa gạt ta không?" Long Ngạo Thiên giọng nói lạnh nhạt, nhưng vẻ mặt khiến cho Thượng Quan Vũ Điệp thân thể run lên, nàng quật cường nhướng mày, "Không có!"

"Tốt! Vậy ngươi hãy dùng hạnh phúc của nữ nhi Khuynh Nhã chúng ta khi còn sống để thề, nói những lời ngươi nói đều là thật, nếu như có một chút giả dối, Khuynh Nhã sẽ đau khổ cả đời!" Long Ngạo Thiên từng chữ từng câu giống như một cây đao đâm vào trái tim Thượng Quan Vũ Điệp, nàng đột nhiên khàn cả giọng gào lớn: "Tại sao lại muốn dùng con gái thiếp? Thiếp chỉ là một đứa con gái này, tại sao người lại muốn ép hỏi thiếp?"

Ánh mắt Long Ngạo Thiên trở nên lạnh nhạt hơn, "Bởi vì, ngươi không biết sống chết; bởi vì, lòng dạ của ngươi độc ác; hơn nữa bởi vì ngươi đã kích động đến ranh giới cuối cùng của bốn vương!"

"Vương Gia có ý gì? Chẳng lẽ Vương Gia xác định Lê Lạc Tuyết là thiếp làm hại sao? Ngày đó, Vương Gia tận mắt nhìn thấy, nàng và người nam nhân kia nằm trên một cái giường, còn là giường mà Vương Gia và Lê Lạc Tuyết đã từng ngủ qua! Vương Gia bây giờ trách thiếp sao?" Thượng Quan Vũ Điệp điên cuồng quát.

"Bốp" một tiếng, Long Ngạo Thiên hung hăng cho Thượng Quan Vũ Điệp một cái tát, đầu năm ngón tay đỏ tươi trên mặt làm Thượng Quan Vũ Điệp ngây người như phỗng, sau đó Long Ngạo Thiên gần như tàn nhẫn nói, "Bốn vương năm đã từng nói với ngươi, hôm nay lại nhắc lại với ngươi một lần nữa, nếu Lạc Tuyết thật sự bị ngươi làm hại, Bốn vương nhất định phải bắt ngươi đền bù lại tất cả."

bóng lưng Long Ngạo Thiên kiên quyết sắp bước ra cửa phòng thì lại lạnh lùng quay đầu nói, "Từ tối nay trở đi, không cho ngươi bước ra khỏi Trang vương phủ nữa bước! Nếu không, Bốn vương sẽ bắt nha đầu A Lục của ngươi giết chết! Còn nữa, công tử cụt tay Vân Hận Thiên, ngươi tốt nhất suy nghĩ một chút, hửn, tại sao muốn phải người ám sát người!"

Long Ngạo Thiên rời đi, một khắc đồng hồ hậu, "Thanh Tâm các" ở mỗi cánh cửa tăng thêm hai Thủ vệ, Thượng Quan Vũ Điệp vẻ mặt thâm thương nhìn ra ngoài cửa, nắm đầm cầm chặt hơn, "Long Ngạo Thiên, ngươi ác độc như vậy sao? Thượng Quan Vũ Điệp ta, tuyệt đối sẽ không mặc ngươi định đoạt!"

Màn đêm đã buông xuống, Trang vương phủ đang yên tĩnh đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi: "Có ai không! Có thích khách!"

Âm thanh vội vàng xuyên thấu cả bầu trời đêm, cũng xuyên thấu mỗi góc ngách trong Trang vương phủ. Long Ngạo Thiên từ mờ hai mắt ra nhân nhạ cười một tiếng: "Vân Hận Thiên! Ngươi đã đến rồi! Lần này, ngươi muốn như thế nào đây?"

Mà Lạc Tuyết bên ngoài Trang vương phủ vẻ mặt kiên cường, mắt lạnh liếc xéo, rồi lại thỉnh thoảng lại nhìn về phía Phong Liệt Diễm sau lưng cách đó vài trượng, "Phong Đại Ca, huynh trở về chờ đệ có được không?"

"Không được!" Phong Liệt Diễm chỉ trả lời nhân nhạ hai chữ, rồi lại kiên trì đến mức khiến người ta không thể phản bác.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Một trò chơi

Lạc Tuyết nghe trong vương phủ truyền đến tiếng đánh nhau, nhẹ mày cau lại, xem ra Long Ngạo Thiên đã tăng thêm rất nhiều thủ vệ! Không biết mười một người bọn họ có hoàn thành nhiệm vụ tối nay không?

"Vân Thiên, nghe âm thanh thì đối phương rất nhiều người! có muốn giúp đỡ bọn hửn một chút không?" Phong Liệt Diễm đến gần một bước, dò hỏi.

"Chúng ta vào xem một chút rồi nói!" Lạc Tuyết nói xong thân thể đã bay lên, bay vào phía trong "Thanh Tâm các", Phong Liệt Diễm nhếch môi, cũng đi theo.

Lạc Tuyết tối nay mục tiêu rất rõ ràng, chính là bắt lộn mười một người này có thể thương tổn được Thượng Quan Vũ Điệp hay không, nàng đều muốn tự tay lưu lại một kiếm trên người nữ nhân kia, nàng không cần nàng ta chết, chỉ muốn nàng ta đau, muốn nàng ta đau đến tận xương tủy, muốn nàng cảm nhận được nỗi đau mà năm đó Lê Lạc Tuyết nàng phải chịu đựng!

Bên người Thượng Quan Vũ Điệp đã đổi lại tất cả người của Long Ngạo Thiên, tất cả những thuộc hạ của Thượng Quan Lôi phái tới đều bị Long Ngạo Thiên kiểm soát lại toàn bộ, đưa về Bình Nam tướng quân phủ, Thượng Quan Lôi ngoài mặt cảm tạ Long Ngạo Thiên, bên trong dĩ nhiên là hận ghiến răng ghiến lợi, bởi vì người con rể này của hửn, chưa từng nhận hửn là nhạc phụ! Bởi vì con rể họ Long! Là người hoàng tộc!

A Lục rút kiếm che ở trước mặt Thượng Quan Vũ Điệp, kêu: "Tiểu thư, người đi mau! Từ cửa sau rồi đến phủ tướng quân!"

"Không được, ta không đi, ta ngược lại muốn nhìn Vân Hận Thiên này rốt cuộc có phải Lê Lạc Tuyết hay không!" Thượng Quan Vũ Diệp ánh mắt ác độc, hung hăng nhìn chằm chằm ánh lửa ngút trời đang vây xung quanh đám người, lần này hình như thích khách không ít !

"Tiểu thư, nếu như là Lê Lạc Tuyết, nàng nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta! Ta trước ở lại ngăn cản, người đi mau a!" A Lục gấp gáp thúc giục.

"A Lục, người nên đi là người! Người bây giờ đi ra ngoài, không ai chú ý đến người...người nhanh đi tìm cha ta đến cứu!" Thượng Quan Vũ Diệp giận dữ nói.

A Lục gật đầu, "Được! Ta sẽ đi ngay bây giờ!" sau đó bóng người xuyên qua đám thù vạ, đi vào trong bóng tối.

Lạc Tuyết nhàn nhã ngồi ở trên nóc nhà Thượng Quan Vũ Diệp, xem ra dạy bọn họ chiêu phóng hỏa này rất đúng, lửa đốt lên, cả Trang vương phủ đã bắt đầu rối loạn! Các loại tiếng hét vang, tiếng la giết, hoảng sợ kéo nhau truyền đến, Phong Liệt Diễm nhún nhún vai, nhìn một bóng đen đang đi ra từ cửa sau Trang vương phủ, nụ cười lười biếng ở trong bóng tối không chút kiêng nể gì bật ra, "Vân Thiên, ta đi sang bên kia một chút!" Âm thanh cuối cùng truyền đến thì người đã đi mất không thấy.

Long Ngao Thiên không giống như những lần trước phái người giám thị trên nóc nhà, cũng không bố trí các loại ám khí, hẳn hiện tại xem Vân Hận Thiên là Lạc Tuyết, hiển nhiên không thể tổn thương nàng, nàng muốn làm âm mưu thì tùy ý của nàng, phóng hỏa? Ha ha, dù là người đốt rụi Trang vương phủ thì như thế nào chứ?

Trong vương phủ tất cả nữ nhân chỉ cần nghe thấy ba chữ "Có thích khách", liền

tự giác trốn ở trong phòng không ra ngoài, bởi vì người người đều biết, công tử cụt tay chỉ muốn giết một người đó chính là chính phi của Trang Thân Vương Thượng Quan Vũ Diệp.

Long Ngao Thiên dựa lưng vào trên ghế da chồn, nhàn nhã thưởng thức trà, ngoài thư phòng tiếng đánh nhau đã càng ngày càng kịch liệt, những thứ này hẳn đều không quan tâm, chỉ cần người nợ là Lạc Tuyết, coi như bồi thêm cả thù vạ Trang Vương phủ và Ngự Lâm quân trong hoàng cung điều đến, hẳn cũng không cần.

Về phần tính mạng Thượng Quan Vũ Diệp, chỉ cần Vân Hận Thiên thừa nhận mình là Lạc Tuyết, hoặc là tháo khăn che mặt để cho hắn xác định nàng là Lạc Tuyết, hẳn liền buông tay, để nàng xử trí Thượng Quan Vũ Diệp. Bởi vì, hắn biết, Lạc Tuyết của hắn sẽ không bao giờ dễ dàng làm khó người khác, thù hận như vậy, đổi lại bất luận kẻ nào cũng sẽ không cười.

Phong Liệt Diễm chỉ cần mấy bước đã đuổi theo được A Lục, bóng dáng cao to của hắn giống như một ngọn núi ngăn ở trước mặt của A Lục, tóc dài trong gió đêm lạnh lẽo như bay, con ngươi mím cười giống như Liệp Ưng như có như không nhìn chằm chằm gương mặt kính ngạc của A Lục, A Lục thấy rõ trước mặt là một nam tử áo lam tiêu sái, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên đỏ bừng, trừ Trang Thân Vương, nàng chưa từng thấy qua một nam nhân nào đẹp mắt như vậy!

Nhưng mà nàng ta phát hiện ánh mắt nam tử này nhìn nàng trở nên tà ác lạnh lùng, A Lục mới giật mình chất vấn: "Người là ai? Vì sao phải cản đường ta?"

"Người không cần biết ta là ai, nhưng mà người lại phải nói cho ta biết người muốn đi đến chỗ nào?" Phong Liệt Diễm lạnh nhạt giọng nói lại không cho phép nghi ngờ.

A Lục nụ cười trên mặt tắt ngúm, tức giận nói: "Cần rồi! Dám ngăn cản đường của ta, tìm chết đi!" Nói xong liền nâng kiếm hướng Phong Liệt Diễm đánh qua, công phu mèo quào này, Phong Liệt Diễm tặng ngay một ánh mắt khinh thường cho A Lục, chỉ một chiêu, dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy mũi kiếm A Lục, sau đó dùng sức, "Phanh" một tiếng, thanh kiếm đứt làm hai đoạn, A Lục vẻ mặt thoáng chốc hoàn toàn tỉnh mạch, trắng bệch không còn một chút máu, bờ môi run rẩy nói: "Người....Rốt cuộc là ai?"

"Phong - Liệt - Diễm!"

"Người.....Người là.....Thiếu chủ Phong gia?" A Lục gương mặt lại càng trắng hơn, chợt quyết tuyệt quát: "Người muốn như thế nào? Giết chết ta sao?"

"Ta lại hỏi người một lần nữa, người muốn đến chỗ nào? Có phải Thượng Quan Vũ Diệp phái người đến Bình Nam tướng quân phủ báo tin không?" Phong Liệt Diễm hỏi đồng thời đã vọt đến gần A Lục, một tay nắm lấy cổ A Lục, "Nói!"

"Ta.....Ta.....đúng thì như thế nào? Các người.....Lợi hại hơn nữa, cũng không đầu lại.....Tướng quân nhà ta!" A Lục đứt quãng nói ra những lời nói ngoan độc, Phong Liệt Diễm trầm thấp cười một tiếng, "Thật sao? Vậy người đi theo ta nhìn xem một chút rốt cuộc ai mới là kẻ chiến thắng!"

Phong Liệt Diễm xách cổ áo của A Lục, thi triển khinh công trở lại bên cạnh Lạc Tuyết đang ngây ngô trên nóc nhà, mặt Lạc Tuyết đã được che kín, thấy A Lục, biến sắc, trong con ngươi nhất thời dâng lên sát ý, nàng vĩnh viễn nhớ đến nha đầu của Thượng Quan Vũ Diệp đã chém đứt cánh tay của nàng, A Lục.

Mà A Lục từ khoảng cách gần nhìn đến Vân Hận Thiên, bị ánh mắt khát máu kia về mặt kinh hãi thân thể chấn động, run run mấy cái, vẫn quật cường xoay mặt.

Phong Liệt Diễm cười yếu ớt: "Vân Thiên, ta mang nàng trở lại xem cuộc vui, tránh cho nàng đi nhầm cửa!"

"Ừ, Phong Đại Ca thật hăng hái!" Lạc Tuyết gật đầu mỉm cười, Thượng Quan Vũ Điệp, người có phai nên xuất hiện rồi hay không!

Nhìn về phía trong viện sáng ngời, mười một người này phối hợp ăn ý, đã có ba người tiến vào nội đường "Thanh Tâm các", lại bị Ngự Lâm quân chặn lại, ác đấu, nhưng mà, ba người này đều là cao thủ trên giang hồ, hơn nữa kinh nghiệm đối địch hết sức phong phú, trong chốc lát, đã đánh ngã bảy tám Ngự Lâm quân, nhưng rất nhiều Ngự Lâm quân đã vây Thượng Quan Vũ Điệp lại, thề bảo vệ, ba người này làm sao cũng không thể tấn công được vào, mà trong tám người kia đều đã bị thương khá nhiều, tình thế cấp bách, hai bên đánh càng thêm kịch liệt.

Phong Liệt Diễm nhìn nữ nhân lộ ra trong đám Ngự Lâm quân nói: "Vân Thiên, đó chính là Thượng Quan Vũ Điệp sao?"

Lạc Tuyết nặng nề gật đầu, Phong Liệt Diễm nhếch miệng lên nhất mặt cười lạnh: "Ha ha, tư sắc không tệ!"

Lạc Tuyết liếc một cái, nói: "Đáng tiếc lão bà của người ta. Phong Đại Ca huynh phải đứng sang một bên rồi!"

Phong Liệt Diễm nghe xong tức giận duỗi ngón tay ra điểm một cái lên trán Lạc Tuyết, "Nói mò gì thế! Bản công tử là ai? Há có thể để ý đến nữ nhân tâm địa rắn rết bọ cạp thế kia?"

Lạc Tuyết buồn bực xoa xoa trán, "Đệ chỉ quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của huynh thôi? Vì thế, nếu như huynh thật sự xem trọng nữ nhân này, đệ nhất định sẽ đưa đầu nàng cho huynh làm quà!"

"Miệng độc như vậy? Nhưng mà, huynh ngược lại có thể nhận lễ vật của đệ." Phong Liệt Diễm "Ha ha" cười to nói.

A Lạc đang bị điểm huyết đạo, nghe thấy hai người nói về chuyện của Thượng Quan Vũ Điệp như nói chuyện cười, mặt lại càng trắng hơn, nàng bây giờ không còn dám xem thường, bản lãnh của Vân Hận Thiên này nàng đã từng được biết, hơn nữa còn có Thiếu chủ Phong gia, tiêu thư thật sự lạnh ít dữ nhiều!

Phong Liệt Diễm nhìn thoáng qua mười một người đang từ từ xông vào vòng vây kia, cảm thấy lo lắng, "Vân Thiên, huynh nghĩ nên đi cứu bọn họ ra khỏi ổ sói rồi!"

"Ừ. Đệ đi đi!" Lạc Tuyết gật đầu, đang muốn nhảy xuống nóc nhà, Phong Liệt Diễm vội kéo lấy ống tay áo Lạc Tuyết "Hay là huynh đi đi! Không phải đệ đã cứu ta sao? Vậy ta cũng nên giúp đệ trút hết giận!"

Lạc Tuyết nghe được hai chữ "Đã cứu" này, trong lòng lại thêm buồn bực, nàng cứu hấn, là bởi vì hấn cường hôn nàng mà bị nàng làm bị thương, chuyện này cũng được tính sao?

Không đợi Lạc Tuyết phản ứng lại, Phong Liệt Diễm đã nhảy xuống, mục tiêu duy nhất của hấn chính là Thượng Quan Vũ Điệp! Binh pháp có nói, bất giác phải bất vua trước, không phải sao?

Chỉ thấy Phong Liệt Diễm lấy tốc độ giống như bay xuyên mấy tầng Ngự Lâm quân vây quanh, người vừa đến đồng thời ra xuất chiêu, những chiêu bén nhọn đã đánh ngã mấy người gần Thượng Quan Vũ Điệp, kiếm của Thượng Quan Vũ Điệp đồng thời cũng đâm về phía Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm không sợ, kiếm pháp Phong gia chỉ cần dùng hai chiêu, trường kiếm đã chỉ thẳng vào cổ họng Thượng Quan Vũ Điệp, "Dừng tay!"

Phong Liệt Diễm lạnh lùng nói hai chữ, mọi người đang đánh nhau rất kinh ngạc, nhất là thủ vệ Trang vương phủ cùng những ngự lâm quân nhận bảo vệ Thượng Quan Vũ Điệp Ngự Lâm toàn bộ ngưng người, nhìn về phía công tử áo lam tiêu sái kia!

Long Ngạo Thiên ra khỏi thư phòng, vừa tới "Thanh Tâm các" đã nhìn thấy tình cảnh này trái tim nhói lên, không phải Vân Hận Thiên? Chẳng lẽ là nhận lệnh của Vân Hận Thiên đến đây?

"Tham kiến Vương Gia!" Mọi người thấy Long Ngạo Thiên xuất hiện ôm quyền hành lễ. Long Ngạo Thiên nhàn nhạt bảo đứng lên, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào nam tử áo lam đang chỉ kiếm vào cổ họng Thượng Quan Vũ Điệp, "Người là ai? Vân Hận Thiên ở đâu?"

"Ha ha ha! Trang Thân Vương gia, Phong mỗ tối nay cũng coi như đã chính thức gặp qua Vương Gia rồi!" Phong Liệt Diễm cười lớn, cũng lạnh lùng chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Long Ngạo Thiên.

"Hả? Công tử hấn là Thiếu chủ Phong gia Phong Liệt Diễm? Đại danh của công tử, Bôn vương nghe như sét đánh bên tai! Xem ra tin đồn Phong thiếu chủ và công tử cụt tay là thân quen đúng thật rồi!" Long Ngạo Thiên tránh đi bốn chữ "Ham mê đoàn tụ", nhưng trong lời nói lại mang theo nòng nặc ghen tuông.

"Ha ha ha! Vương Gia nói rất hay! Phong mỗ tối hôm nay chính là vì Vân Hận Thiên mà đến, đến nhìn một chút chính phi nương nương của Vương Gia thùy mị ra sao?" Phong Liệt Diễm khinh thường nhìn Thượng Quan Vũ Điệp dưới kiếm, nhìn về phía Long Ngạo Thiên đưa ra cảnh cáo.

Long Ngạo Thiên tại sao có thể không nghe rõ, hai mắt căng thẳng, nói: "Xem ra Phong công tử muốn mấy vị bằng hữu giang hồ của mình bình an rồi đi Trang vương phủ hả?"

"Mạng của bọn hấn đương nhiên ta muốn lưu lại, nhưng mạng của Thượng Quan Vũ Điệp bây giờ không thể nói chính xác được!" Phong Liệt Diễm nhướng mày thờ khê làm Long Ngạo Thiên cau mày lòi nói.

"Nếu như không thấy được Vân Hận Thiên, thì bất cứ kẻ nào ở đây đừng hòng rời khỏi Trang vương phủ của ta nửa bước!" Long Ngạo Thiên cũng lạnh nhạt nói.

"Thật sao?" Phong Liệt Diễm bật ra hai từ này, tay phải nhẹ nhàng đưa tới trước, mũi kiếm đã đâm sâu vào cổ nàng ta một chút, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng máu lại theo trường kiếm chảy xuống, xúc động mọi người.

Về mặt của Long Ngạo Thiên lập tức trầm xuống đang định giữa lúc sắp nổi giận, lại nghe được một tiếng cười nhạo truyền đến từ trên đỉnh đầu, sau đó chính là một giọng nói ngang ngược: "Trang vương gia, Vân mỗ mời người xem vở kịch này, xem được không?"

Thân thể Lạc Tuyết nhẹ nhàng bay từ trên trời xuống như những bông tuyết, tiêu sái đứng trong sân, hai tròng mắt ngoài khăn che mặt tràn ngập ý trêu tức.

"Vân Hận Thiên, Bồn vương hỏi người, người thật sự muốn tính mạng của Vương Phi của Bồn Vương sao?" Long Ngạo Thiên đến gần một bước, nhìn thẳng vào hai mắt Lạc Tuyết, hỏi.

"Người sai lầm rồi! Vân Hận Thiên vốn không muốn mạng của người nào cả, nhưng mà Vương Phi của người cầu trời, muốn Vân mỗ đến đây để kết thúc tội nghiệt mà nàng ta đã gây ra, Vân mỗ không đến thì không được rồi!" Lạc Tuyết lưu loát nói.

"Vân Hận Thiên! Thượng Quan Vũ Điệp ta rốt cuộc nợ người điều gì? Có bản lãnh người hãy nói cho rõ ràng! Nếu ta nợ mạng của người, người lấy đi là được! Thượng Quan Vũ Điệp ta sẽ không nói bất cứ lời oán trách nào!" Thượng Quan Vũ Điệp điên cuồng gào thét, ánh mắt oán độc khóa chặt gương mặt Lạc Tuyết.

"Ha ha ha. . . . . Đầu người chỉ là tạm thời gửi trên cổ của người thôi! Bản công tử bây giờ còn chưa muốn tính mạng của người, nhưng mà Bản công tử lại muốn người đau, muốn người đau đến mức sống không bằng chết!" Lạc Tuyết giận quá hóa cười, cười làm mọi nơi mọi người đều lạnh run, hoảng sợ không biết vì sao.

"Long Ngạo Thiên! Vân Hận Thiên ta hôm nay muốn làm một cuộc giao dịch với người, như thế nào?" Lạc Tuyết gọi thẳng tên huy, quay đầu nhìn về phía tròng mắt đen Long Ngạo Thiên đang nhìn chằm chằm nàng.

"Người nói!"

"Nếu như người muốn vương phi của người hôm nay bình an, Vân mỗ muốn người lấy chiếc khăn gấm trong ngực người ra đổi!" khóe miệng Lạc Tuyết nhẹ mỉm cười, trong mắt tràn đầy lạnh lùng.

Long Ngạo Thiên trả lời chỉ có ba chữ: "Không thể nào!" Hơn nữa là còn nghiêng răng nghiêng lợi cắn răng bật ra ba chữ này.

Cả "Thanh Tâm các" yên tĩnh không tiếng động, Phong Liệt Diễm thâm trầm đôi mắt đi chuyển giữa Lạc Tuyết và Long Ngạo Thiên, hần, mơ hồ cảm nhận được một chút gì đó không tầm thường.

Lạc Tuyết nghe vậy, cười khẽ một tiếng, khinh bỉ hỏi "Long Ngạo Thiên, Vân mỗ nhớ lần trước người còn không tiếc dùng mạng của người để đổi lấy ái phi của người, lần này khăn gấm kia lại so với tính mạng người quan trọng hơn sao?"

"Bồn vương cũng đã nói, tử phi ngư, yên tri ngư chi nhạc? (không phải cá, sao biết niềm vui của cá?)! Nếu muốn chiếc khăn gấm kia, trừ phi Bồn vương chết ở trước mặt người!" Long Ngạo Thiên lại gần một bước, cơ hồ dính vào trước mặt của Lạc Tuyết.

Phong Liệt Diễm chỉ sợ Long Ngạo Thiên đột nhiên ra tay, trường kiếm vừa thu lại, tay phải nắm lấy cổ Thượng Quan Vũ Điệp, tung người nhảy đến bên cạnh Lạc Tuyết, lại "Bốp bốp" điểm huyết đạo Thượng Quan Vũ Điệp, bảo hộ ở bên cạnh Lạc Tuyết, nói: "Vân Thiên?"

Lạc Tuyết còn đắm chìm trong tiếng nói quyết đoán này của Long Ngạo Thiên, cũng vì một câu nói kia mà kinh ngạc, giống như không nghe được tiếng gọi lo lắng của Phong Liệt Diễm, tự mình lầm bầm: "Người nói cái gì? Chỉ là một cái khăn gấm mà thôi, đồ không có còn có thể làm tiếp, nhưng tính mạng mất rồi, sẽ không thể sống lại được."

"Thật sao? Đây chủ nhân của chiếc khăn. . . . . Còn có thể trở về nữa sao? Vân Hận Thiên, người nói cho ta biết, nàng, có thể trở lại hay không?" Long Ngạo Thiên cũng lầm bầm nói nhỏ, cũng không kiềm hãm được đưa tay ra, muốn nắm lấy cánh tay Lạc Tuyết, lại bị Phong Liệt Diễm đột nhiên đánh ra một chưởng ép phải thu tay, cũng lui ra phía sau một trượng.

"Trang Thân Vương, người muốn làm gì? Phong mỗ không cho người động đến hần!" Phong Liệt Diễm lên tiếng cảnh cáo. Tinh thần của hần đã bị những lời nói có thâm ý của Lạc Tuyết và Long Ngạo Thiên ảnh hưởng, giữa bọn họ. . . . . Hình như có. . . . . Quan hệ gì đó? Sau đó thấy Long Ngạo Thiên cử động, Phong Liệt Diễm theo bản năng ra tay.

"Đây vốn là chuyện giữa bồn vương và hần, tại sao người lại muốn nhúng tay vào?" Long Ngạo Thiên lập tức tức giận, mười ngón tay nắm chặt, về mặt dữ tợn.

"Bởi vì. . . . . Hần là. . . . . Huynh đệ của Phong mỗ!" Phong Liệt Diễm không biết vì sao ngẩn ra, nói đến hai chữ "Huynh đệ" trong tim đau đớn kịch liệt, nhưng lại không tìm được từ khác để thay thế, nếu như hần là nữ nhân của hần, giờ phút này nói ra mới đúng ý hợp tình làm sao!

"Huynh đệ? Ha ha ha. . . . . Thật vậy sao?" Long Ngạo Thiên cười lớn đưa mắt khóa ở trên ánh mắt Lạc Tuyết, từng chữ từng câu rót vào tâm Lạc Tuyết, "Vân Hận Thiên, người là huynh đệ của hần sao? Vậy bồn vương là gì của người?"

Lạc Tuyết toàn thân dâng cảm giác lạnh lẽo tấu tâm, hần biết rồi, hần đã đoán được nàng là ai, như vậy, tượng trưng cho cái gì? Hần liều chết muốn bảo

toàn khăn gấm cho nàng, tượng trưng cho cái gì? Không, cho dù trong lòng của hắn còn có nàng, thì như thế nào? Cuộc đời này của bọn họ không thể quay lại được quá khứ nữa, năm đó cái tát hắn cho nàng, cũng nói từ biệt, không phải sao?

thân thể Lạc Tuyết đột nhiên run một cái, lao đảo lui một bước, lời nói mang theo hận thù: "Vân Hận Thiên nhiều lần hành thích vương phi, nên là kẻ thù của Vương Gia, Vương Gia lại muốn như thế nào? Thù này đã sâu nay càng sâu thêm, Vân Hận Thiên sẽ để cho ngươi tận mắt nhìn thấy kẻ thù của ngươi tàn nhẫn đến mức nào!"

Lạc Tuyết nói xong, nhanh chóng xoay người, nhận lấy thanh kiếm trong tay Phong Liệt Diễm, tốc độ cực nhanh, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng đã đâm thật sâu vào vai trái của Thượng Quan Vũ Điệp máu ngay lập tức phun ra, đỏ tươi chói mắt, Thượng Quan Vũ Điệp "A! A!" hét lớn, Lạc Tuyết phát ra một tiếng cười dài, "Thượng Quan Vũ Điệp, đau không? Tối nay, Bản công tử muốn cánh tay trái của ngươi vẫn tạm thời ở trên vai của ngươi, Bản công tử muốn làm cho ngươi đau không cách nào thở nổi, muốn cho ngươi hối hận về tất cả những chuyện ác ngươi đã làm!"

"Long Ngạo Thiên, ngươi nhớ lấy Bản công tử họ Vân, tên Hận Thiên!" Lạc Tuyết bỏ lại câu này, sau đó bay đến chỗ mười một người kia đang bị vậy, Phong Liệt Diễm thông thả đuổi theo, những thủ vệ kia và ngự lâm quân kia thấy Lạc Tuyết đi đến, lập tức giơ kiếm trong tay lên, nhưng mà âm thanh của Long Ngạo Thiên lại lạnh nhạt vang lên: "Toàn bộ lui ra!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Lăn đầu gập gối Lam Tịch Nhan

Lạc Tuyết không có tâm tư để quản mười mấy người nàng đã từng chữa trị kia, chỉ một mình đi trên phố Trường An trống trải.

Phong Liệt Diễm tình cảm rất phức tạp, nhưng trước hết hắn phải sắp xếp cho mấy người vừa bán mạng kia, sau đó Phong Liệt Diễm mới đuổi theo Lạc Tuyết, nói: "Vân Thiên, đệ dừng lại đã. Có mấy huynh đệ bị thương!"

"À?" Lạc Tuyết trả lời theo bản năng, dừng mấy giây sau đó mới nhìn về mấy người phía sau, nói: "Các vị, chuyện Vân nỗ giao phó mọi người đã hoàn thành rồi, sau này không ai nợ ai. Về phần mấy huynh đệ bị thương đều là ngoại thương, chỉ cần một ít thuốc giảm đau và trị vết thương, hiện tại bên cạnh Vân nỗ không có những thuốc này, các vị có thể đến tiệm thuốc trước mặt băng bó, tối nay có thể ở lại thành Uyển An Thành một buổi chiều, ngày mai ra lại thành."

"Đa tạ Vân công tử! Bọn ta vô năng, khiến cho Vân công tử vất vả rồi!" Mọi người ôm quyền áy náy.

Lạc Tuyết cười nhạt một tiếng, đang muốn xoay người rồi đi, lại nghe thấy giữa bầu trời đêm yên tĩnh truyền đến âm thanh "Vèo vèo" trên nóc nhà hai bên đường phố mai phục rất nhiều cung thủ đang bắn tên về phía bọn họ, mọi người vội vàng dùng binh khí trong tay ngăn trở, nhưng mà mũi tên lại rơi xuống như mưa, đã có người bị không cẩn thận bắn trúng "Kêu rên" một tiếng, Lạc Tuyết nổi giận, cánh tay áo trắng không phối hợp trường kiếm bay múa, Phong Liệt Diễm tránh sang bên cạnh Lạc Tuyết, con ngươi đen nhánh nhìn lên trên nóc nhà, cùng ra hiệu cho Lạc Tuyết, hai người lập tức bay lên nóc nhà!

Phía trên mái nhà có một người toàn thân áo đen ẩn trong bóng đêm, lạnh lùng phi thân đến trước mặt hai nam tử một trắng một lam. Ánh mắt Lạc Tuyết cực kỳ sắc bén, không nói lời nào đã xông lên giết người áo đen, người áo đen kia bình tĩnh ứng chiến, nhưng qua hai chiêu, sau lưng đã thấm một lớp mồ hôi lạnh, Thu hồi ánh mắt khinh miệt, chuyên chú phá chiêu thức của Lạc Tuyết, nhưng ngay cả như vậy, vẫn không thể chống đỡ qua hết mười chiêu, đã bị Hỏa Vân Kiếm của Lạc Tuyết đâm một kiếm vào lòng ngực!

Mà Phong Liệt Diễm nhân lúc Lạc Tuyết xử lý những tên áo đen kia, đã nhanh chóng giải quyết những cung thủ ẩn thân trên mái nhà, giúp đỡ cho những huynh đệ đang ở trong tình cảnh khốn cùng phía dưới.

Thấy Lạc Tuyết đã bắt được người dẫn đầu, Phong Liệt Diễm liền nói: "Các huynh đệ ở phía dưới đi đi! Có người này trong tay chúng ta, sẽ không còn ai đến gây phiền phức cho các ngươi đâu!"

Bởi vì xuyên qua bóng đêm Phong Liệt Diễm đã nhìn thấy trên người kẻ áo đen này có đeo một chiếc ngọc bội Đồ Đằng, đó là ngọc bội đặc biệt của Thượng Quan gia!

Đội huynh đệ phía dưới đi hết, Lạc Tuyết mới mở miệng nói: "Thượng Quan Mạc, hôm nay là ngươi tự tìm! Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn giết bản công tử sao?"

Thượng Quan Mạc phun ra một búng máu, che ngực, nói: "Vân Hận Thiên quả nhiên thật là thủ đoạn! Hôm nay đã rơi vào trong tay ngươi, muốn giết thì giết đi! Người của Thượng Quan gia ta cho dù có chết cũng không cầu xin tha thứ!"

"Ha ha, tính khí của ngươi quả nhiên rất giống muội muội ruột của mình! Bản công tử không giết ngươi, Bản công tử muốn một ngày nào đó ngay trước mặt Lão tặc Thượng Quan Lôi tự tay tiễn hai huynh đệ các ngươi lên đường! Để cho hắn xem một chút nữ nhi hắn dạy dỗ như thế nào!"

"Ha ha!" Thượng Quan Mạc cười thâm, "Vân Hận Thiên, mạng của ngươi thật lớn, bản thiếu gia ba lần bốn lượt phái người chặn giết ngươi, đều bị ngươi

giết hại, hôm nay ngay cả bản thiếu gia cũng rơi vào trong tay ngươi, thật sự là trời cao treu đùa!"

Phong Liệt Diễm sau khi nghe xong, mi tâm nhíu lại, quát lên: "Đoạn đường từ Nghiễm Dương phủ đến Cảnh Châu đều là ngươi phải người giết bọn ta?"

"Ngươi. . . . Nghĩ sao?" Thượng Quan Mạc máu tươi nhanh chóng rỉ ra từ trên ngực, hơi thở cũng càng ngày càng yếu, Lạc Tuyết đã sớm rút kiếm ra vào lúc này nghe được chính miệng Thượng Quan Mạc thừa nhận, mới biết nàng hiểu lầm Long Ngạo Thiên, như vậy lại càng thêm hận Thượng Quan Mạc, muốn trực tiếp giết Thượng Quan Mạc, nhưng lại nghĩ đến lời nói của Hoàng đế Long Ngự Thiên, Thượng Quan Mạc vẫn chưa thể chết, hoàng thượng còn phải lợi dụng Thượng Quan Mạc để kiềm chế Thượng Quan Lôi, cho nên Lạc Tuyết không thể động tay của mình, một tay kéo Thượng Quan Mạc đi về phía phủ Bình Nam tướng quân, cũng gọi Phong Liệt Diễm, "Phong Đại Ca, chúng ta đi!"

Hai người nhanh chóng đến nơi, Lạc Tuyết ném Thượng Quan Mạc trên đất, sau đó binh lính ngoài phủ Bình Nam tướng quân lập tức vây quanh, chờ bọn đến lúc bọn hắn nhìn thấy người đó mới rời sợ hãi kêu : "Thiếu gia! Là thiếu gia!"

Chuyện xảy ra bên ngoài, lập tức đã có người vào trong phủ báo cho Thượng Quan Lôi.

Đợi đến lúc Thượng Quan Lôi ra ngoài, Thượng Quan Mạc đã mất máu quá nhiều ngất đi.

Phía sau Thượng Quan Lôi thấy một nữ nhân bước chân lao đảo chạy ra, vẫn còn đang còn thướt tha thùy mị nhưng sau khi chứng kiến Thượng Quan Mạc, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt, nàng trực tiếp nhào tới bên người Thượng Quan Mạc, kêu khóc: "Mạc Nhi? Mạc Nhi? Ngươi không cần hù dọa mẹ!"

Thượng Quan Lôi mặc dù gấp gáp, nhưng vẫn đối mặt với hai nam tử trước mặt trước đã.

Lạc Tuyết lên tiếng nói: "Tướng quân nên đưa con trai ngươi vào phủ cứu chữa trước đã! Bản công tử đâm một kiếm cách trái tim lệnh công tử chỉ một phân, nếu không được cứu chữa trong vòng nửa canh giờ, thì Tướng quân phải người đầu bạc tiền người đầu xanh rồi !"

"Ngươi!" Thượng Quan Lôi ra dấu tay, thủ hạ Thượng Quan Lôi đã nhanh chóng xông vào, Lam Tịch Nhan lau khô nước mắt trên mặt, nhìn nam tử áo trắng cụt tay trước mặt, quát cường đến gần Lạc Tuyết, "Ngươi chính công tử cụt tay? Ta hiểu rõ nữ nhi của ta nhất định đã làm chuyện ác gì đó, mới khiến cho công tử trả thù như thế, đây đều là lỗi lầm của ta. Hôm nay, ta thay mặt bọn nó quỳ xuống bồi tội với công tử, xin công tử có thể khoan dung, lưu bọn nó một cái mạng!"

Lam Tịch Nhan "Bùm" một tiếng quỳ rạp xuống trước mặt Lạc Tuyết, Lạc Tuyết đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó nhìn nét mặt ngập tràn bi thương của người mẹ còn có đôi lông mày mất, và khuôn mặt nhỏ dàu như nàng, đại não đột nhiên "Ong ong" vang dội rồi ngất xỉu đi, trong lòng giống như bị thứ gì đó chặn lại khiến nàng hồ hạp không được, nàng run rẩy đưa tay phải ra, "Ngươi không cần quỳ ta. . . . . Ngươi đứng lên. . . . ."

Lạc Tuyết còn chưa nói xong, trước mặt bỗng tới sầm hôn mê bất tỉnh, Phong Liệt Diễm nhanh chóng đỡ được.

Thượng Quan Lôi mừng rỡ, quát lên: "Người đâu, bắt lấy hắn cho ta!"

Binh lính sau khi nghe được lệnh, lập tức đánh về phía hai người, Phong Liệt Diễm hét lớn một tiếng, một chương đánh văng mấy tên binh lính đang tới gần, một tay đỡ lấy Lạc Tuyết, đang muốn đại khai sát giới, Lam Tịch Nhan dưới tình huống mọi người không nghĩ đến chạy vọt đến , ngăn ở trước mặt Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết hét lớn: "Lão gia, không nên giết bọn họ!"

"Phu nhân! Ngươi làm gì đấy? Nhanh tránh ra!" Thượng Quan Lôi tức giận rống to, đồng thời lại rất sốt ruột, chỉ sợ Phong Liệt Diễm bắt Lam Tịch Nhan làm con tin.

Phong Liệt Diễm cũng rất kinh ngạc, liền dừng tay lại, hai bên lập chuyển sang trạng thái đối mặt.

"Lão gia, oan oan tương báo khi nào mới dứt? Xin lão gia hãy tích chút đức cho con cháu sau này, lúc vừa rồi công tử cụt tay còn muốn đỡ ta đứng lên, chứng tỏ hắn không phải là người xấu, hắn đối nghịch cùng Diệp nhi mọi nơi, nhất định là có nguyên nhân, Lão gia tại sao không hi Diệp nhi rõ ràng đã?" Lam Tịch Nhan nói.

"Phu nhân, ngươi không nên lòng dạ đàn bà! Bây giờ thả bọn họ, thì đồng nghĩa với việc thả hổ về rừng, ngày khác bọn họ có thể đến giết chúng ta đó! Phu nhân không nên ngây thơ! Ngươi mau trở lại!" Thượng Quan Lôi vội vàng rống giận.

Phong Liệt Diễm "Ha ha" cười lớn, trong tiếng cười mang theo tính hủy diệt, "Thượng Quan Lôi, Phong Liệt Diễm cả đời trường hợp gì chưa từng thấy qua, không cần phu nhân của ngươi phải cầu cạnh, ngươi cho rằng chỉ bằng những người này có thể giết được chúng ta sao? Ngươi nằm mơ đi! trước hết bắt được Phong mỗ lại nói!"

Thân thể Phong Liệt Diễm di chuyển theo tiếng cười, mặc dù mang theo Lạc Tuyết, nhưng võ công vẫn không giảm, thủ hạ của Thượng Quan Lôi xông đến tiến hành một cuộc ác chiến, bởi vì Lạc Tuyết đột nhiên hôn mê, đã khiến tinh thần Phong Liệt Diễm rối loạn, hơn nữa bây giờ nhìn trước ngó sau, nhất thời không cách nào thoát thân được, nhìn thoáng qua đã thấy trong đôi mắt Thượng Quan Lôi hiện lên sát ý, Phong Liệt Diễm cố ép bản thân bình tâm trở lại, sau đó lại vận khinh công bay về phía Thượng Quan Lôi!

Trường kiếm của Phong Liệt Diễm đâm thẳng về phía ngực Thượng Quan Lôi, Thượng Quan Lôi lách người tránh một kiếm nguy hiểm này, sau đó cũng dùng kiếm đánh về phía Lạc Tuyết đang ở bên cạnh Phong Liệt Diễm, Lam Tịch Nhan lấy tốc độ nhanh nhất xông lên chắn trước người Lạc Tuyết, làm Thượng Quan Lôi phải thu kiếm lại giữa chừng, mà bị kiếm của Phong Liệt Diễm xẹt qua cánh tay!

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, khiến cho mọi người ngây dại, Thượng Quan Lôi không thể tin nhìn Lam Tịch Nhân, “Phu nhân? Vì sao vậy?”

Lam Tịch Nhân nhìn Thượng Quan Lôi bị thương, vội vàng đứng dậy đỡ Thượng Quan Lôi, "Lão gia, ta không thể nhìn người giết hân!"

"Ngươi đừng làm càn! Ta vừa nghe người báo lại, công tử cụt tay này lại phải người đi ám sát Điệp nhi, hơn nữa còn đâm một kiếm lên vai trái của Điệp nhi, ta có thể tha hân sao?" Thượng Quan Lôi một tay đẩy Lam Tịch Nhân, vừa phân phó cho thủ hạ, "Đem phu nhân mang vào!"

"Lão gia?" Lam Tịch Nhân hét lớn lên, nhưng đã bị hai binh lính đưa vào trong phủ tướng quân.

Phong Liệt Diễm rất lo lắng cho Lạc Tuyết, không muốn đánh nữa, dù sao vẫn còn nhiều thời gian, cho nên liền ôm lấy Lạc Tuyết, thi triển khinh công nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối. . . .

Đợi đến lúc Thượng Quan Lôi phản ứng kịp thì không còn đuổi kịp nữa, hơn nữa có một gia đình trong phủ vọt ra, hoang mang sợ hãi kêu: "Tướng quân, không xong, tình huống của thiếu gia không ổn!"

Thượng Quan Lôi vội bỏ qua chuyện của Vân Hận Thiên, bước nhanh vào trong phủ tướng quân.

Bên này, Phong Liệt Diễm mang theo Lạc Tuyết trở lại quán trọ, vừa mới đặt Lạc Tuyết lên giường, Lạc Tuyết từ từ tỉnh lại, Phong Liệt Diễm vội vàng bước đến hỏi: "Vân Thiên, đệ làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên té xỉu?"

Lạc Tuyết cũng mê mang, không rõ nguyên nhân. "Phong Đại Ca, đệ cũng không biết. Lúc phu nhân Thượng Quan Lôi phụ quý gối trước mặt đệ, đầu của đệ đã bắt đầu choáng váng, ngực cũng hết sức khó chịu."

"Vì sao vậy? trước đây đệ đã từng gặp nữ nhân này rồi sao?" Phong Liệt Diễm cân nhắc nói.

"Chưa từng thấy qua." Lạc Tuyết lắc đầu.

"Thật sự rất kỳ quái, lúc vừa rồi sau khi đệ ngã đi, Thượng Quan Lôi sai người vây giết chúng ta, nữ nhân kia lại liều mạng bảo vệ đệ, hơn nữa khiến Thượng Quan Lôi bị ta đá thương ở cánh tay." Phong Liệt Diễm càng không suy nghĩ ra lý do của việc này.

"Cái gì? Nàng bảo vệ ta?" miệng của Lạc Tuyết mở lớn hơn, "Đệ gần như giết chết con của nàng ta, nàng không hận đệ ư? Còn giúp đệ nữa?"

"Đúng vậy, nàng còn cầu xin Thượng Quan Lôi tha chúng ta." Phong Liệt Diễm gật đầu nói. Cũng sử dụng ánh mắt thăm dò nhìn Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết trầm mặc, nữ nhân này làm cho tinh thần nàng không tập trung được, nhìn tuổi của nàng, Lạc Tuyết lại nghĩ tới Triển Nguyệt Dung, nếu nàng gặp nạn Triển Nguyệt Dung chắc chắn sẽ giống nữ nhân này liều chết bảo vệ nàng, bởi vì Triển Nguyệt Dung là người mẹ đã nuôi dưỡng nàng suốt mười sáu năm! Nhưng phu nhân của Thượng Quan Lôi tại sao phải cứu nàng?

"Vân Thiên, không cần nghĩ nữa suy nghĩ nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Cứ thuận theo tự nhiên đi! Có lẽ nguyên nhân như nàng nói, không muốn oan oan tương báo đến lúc nào mới dừng thôi." Phong Liệt Diễm nhìn Lạc Tuyết cau mày nói.

Lạc Tuyết thần nhiên cười, "Ừ." Phong Liệt Diễm bị nụ cười này làm mất hồn, thân thể không khỏi nóng ran, tâm "thình thịch" cuồng loạn vừa hiểu ra, Lạc Tuyết tất nhiên là hiểu được trong lòng nam nhân này đang suy nghĩ gì, vội vàng đứng dậy, sắc giọng: "Phong Đại Ca? Ngươi nhìn lung tung cái gì vậy?"

"À." Phong Liệt Diễm bị tiếng gọi của Lạc Tuyết làm hoàn hồn, lại rất tự nhiên mà nói: "Ngoại trừ nhìn đệ ra, huynh còn có thể nhìn người nào được chứ? Nhìn nữ nhân ác độc kia sao? Chắc chắn, nói nàng xinh đẹp, nếu là Vân Thiên giả trang thành nữ nhân, thì nàng ta ngay đến cả gót chân của đệ cũng không sánh được!"

Lạc Tuyết bị lời nói của Phong Liệt Diễm làm nghẹn về mặt lúc trắng lúc đỏ, "Muốn giả trang thành nữ nhân huynh đi mà giả! Không được kéo đệ vào!"

"Huynh làm sao có thể giả trang được? Huynh là một nam nhân." Phong Liệt Diễm ngồi xuống uống một hớp trà, khoát tay vừa mới nói một câu đã bị Lạc Tuyết đánh mạnh lên tay, "Chỉ huynh là nam nhân, vậy ta không phải sao?"

"Ha ha, ta hi vọng đệ không phải!" Phong Liệt Diễm cười nhướn mày, trong ánh mắt lại rất nghiêm túc.

"Hừ! Nếu đệ là nữ nhân cũng sẽ không lựa chọn huynh, Lãng đại ca điều kiện cũng không tồi!" Lạc Tuyết nhe răng, cố ý nói.

"Đệ nói cái gì? Đệ...Đệ thích Lãng huynh?" Phong Liệt Diễm nghĩ là thật, "Xoạt" đứng lên nắm lấy tay Lạc Tuyết, trầm giọng hỏi.

Lạc Tuyết không trả lời, muốn đem tay rút ra đã, tránh cho Phong Liệt Diễm chiếm tiện nghi, ai ngờ bàn tay Phong Liệt Diễm lại giống như kim sắt, dùng sức nắm chặt, làm Lạc Tuyết làm sao cũng không thể động dậy.

"Vân Thiên, ta hỏi đệ, đệ và Trang Thân Vương Long Ngạo Thiên rốt cuộc là quan hệ gì? Huynh nhìn ra, hân đối với đệ, không tầm thường chút nào!" Phong Liệt Diễm hỏi Lạc Tuyết.

"Như thế nào là không tầm thường? Huynh đối với ta thì được xem là bình thường sao?" Lạc Tuyết hỏi ngược lại, mượn cớ này để che dấu sự hoảng loạn của nàng.

"Ta? Hắn tại sao có thể so với ta?" Phong Liệt Diễm bực bội nói.

"Tại sao không thể so sánh? Huynh là nam nhân, hắn cũng là nam nhân, thân phận của huynh nổi danh ở nước Đại Kim, thân phận của hắn cũng tôn quý phi phàm, huynh..." Lạc Tuyết lăm lăm còn chưa xong, cái miệng nhỏ nhắn đã bị một đôi môi ấm nóng chặn lại, cuồng dã mà lại bá đạo công khai, "Đệ chỉ có thể là người của ta!" Bất kể là ai cũng đừng hòng mơ tưởng!"

Lạc Tuyết điên cuồng giãy dụa thoát ra, đi đến bên cửa sổ, ngược bởi màn kịch liệt vừa rồi vẫn phập phồng, một lúc lâu sau, mới dần dần bình thường lại, "Ngày mai ta dẫn huynh đến "Hồi hồn cốc". Sau khi gặp qua sư công xong xin người hãy nhanh chóng trở về Liệt Diễm Sơn Trang đi!"

Phong Liệt Diễm đứng ở sau lưng Lạc Tuyết, nghe được lời nói không lạnh không nhạt của Lạc Tuyết, chân động trong lòng, "Trừ phi đệ cùng ta trở về!"

"Ta không thể nào đi theo huynh, ta còn có rất nhiều chuyện chưa làm xong, thù cha ta chưa báo, mối thù cụt tay cũng chưa xong, giết chết.... Cũng phải giúp hoàng thượng dẹp yên Thượng Quan Lôi làm phản, cho nên ta không thể nào đi theo huynh về Tề Châu!" Lạc Tuyết kích động hàm hừ, xuyt nữa đã nói lộ thân phận.

"Đệ không có khả năng đi với ta, vậy thì ta sẽ đi cùng đệ, tóm lại, ta sẽ không để đệ rời khỏi ta!" Phong Liệt Diễm bày tỏ quyết tâm, dứt khoát kiên quyết.

Hai người thảo luận một đêm, cuối cùng không cách nào nhất trí. Lạc Tuyết âm thầm than thở, thôi, đi một bước nhìn một bước thôi.

Sau khi trời sáng, hai con ngựa ra khỏi uyển An Thành, hướng về phía Thành Nam cách đó bốn mươi dặm.

Bên trong "Hồi hồn cốc".

Ngọc Trần Từ nhàm chán nhìn Ôn Tuyền đến mất hồn, mấy ngày nay, hắn luôn nghĩ đến chuyện lúc còn trẻ, từ lúc tuổi trẻ cho đến đủ mọi chuyện sau này, cho đến lúc Phong Mộc Thanh chết, Như Mi tuyệt vọng, chuyện cũ từng chuyện cứ hiện lên trong đầu, qua không biết bao nhiêu lần cho đến lúc nghĩ mệt mỏi, liền tựa vào bên suối nước nóng nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Thời điểm Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm đến ngoài cốc, Phong Liệt Diễm tất nhiên kinh thán* không thôi. Đi theo Lạc Tuyết vào cốc, Lạc Tuyết tìm được Ngọc Trần Từ trên bờ suối nước nóng, nhìn Ngọc Trần Từ ngủ như một đứa bé ngây thơ, nhẹ nhàng cười lên, "Sư công? Con đã trở về!"

Ngọc Trần Từ bừng tỉnh, "A...." Vừa mới nói một chữ, thấy nam tử áo lam tuần lảng sau lưng Lạc Tuyết, vội ngừng nói. Hắn biết thân phận bên ngoài của Lạc Tuyết, cho nên nhanh chóng thay đổi gọi, nói: "Là Thiên Nhi trở lại sao!"

Lạc Tuyết thăm thò một hơi, may nhờ Ngọc Trần Từ phản ứng nhanh nhanh, liền đỡ Ngọc Trần Từ ngồi dậy, nói: "Sư công, sao lần này người không phát hiện có người vào cốc vậy? Lại còn ngủ sâu như vậy?"

"Ta không muốn vênh tai nghe, có thể vào cốc, trừ con ra, còn ai vào đây? Người ngoài, có Ngọc Phong của sư công canh gác! Sợ cái gì!" Ngọc Trần Từ hã hê nói, cũng nhân tiện nhìn thoáng qua vị công tử áo lam bên cạnh.

"Thiên nhi, đây là ai?" Ngọc Trần Từ thấy Lạc Tuyết hình như không có ý định giới thiệu với hắn nam nhân trẻ tuổi này, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi.

"Ha ha, sư công, người đoán xem?" Lạc Tuyết nhướn mày cười yếu ớt tựa vào Ngọc Trần Từ, chỉ vào Phong Liệt Diễm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Cầu xin chấp nhận

Ngọc Trần Từ híp mắt giả vờ suy nghĩ một lát sau đó lại đứng lên đi vòng qua vòng lại vài vòng xung quanh Phong Liệt Diễm, chăm chú nhìn gương mặt Phong Liệt Diễm khoảng một khắc đồng hồ, cho đến Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm sắp không chịu nổi nữa, mới mở miệng nói: "Người là tiểu tử Phong gia?"

Phong Liệt Diễm rốt cuộc thờ dài một hơi, không cần nữa nghiêm túc ở chỗ này nữa, liền mỉm cười khom lưng làm đại lễ với Ngọc Trần Từ, nói: "Phong Liệt Diễm bái kiến lão tiền bối!"

"Lão tiền bối gì chứ? Người là cháu của Như Mi, cũng chính là cháu của ta, người cũng giống hần đều kêu ta là sư công đi!" Ngọc Trần Từ vuốt chòm râu bạc trắng nói.

"Dạ, sư công!" Phong Liệt Diễm vui mừng gọi.

"Sur công? Người quá thiên vị!" Lạc Tuyết thấy Phong Liệt Diễm vẻ mặt há hê nháy mắt với mình, không khỏi nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên giận trách.

"Sur công thiên vị như thế nào? Nếu là năm đó người Như Mi gả là ta, thì tiểu tử này chính là cháu của ta rồi !" Ngọc Trần Từ vội che chở Phong Liệt Diễm.

"Đúng vậy Vân Thiên, đệ không nên hẹp hòi như vậy chứ!" Phong Liệt Diễm vỗ vỗ bả vai Lạc Tuyết bộ dáng rất rộng lượng.

Lạc Tuyết liền nghiêm mặt, "Sur công, con không ở với người nữa, con đi thăm cha con!"

Lạc Tuyết lên xuống vài lần người đã đến phía sau thạch thất rồi.

Phong Liệt Diễm thấy thế, vội la lên: "Vân Thiên? Đệ đừng giận ta!" nói xong muốn đuổi theo Lạc Tuyết, bị Ngọc Trần Từ ngăn lại.

"Liệt Diễm, người. . . . . Rất quan tâm Thiên nhi chúng ta phải không?" Ngọc Trần Từ nghiêm trang hỏi, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt Phong Liệt Diễm, hẳn không cho phép bất kỳ người nam nhân nào tổn thương Lạc Tuyết một lần nữa, cho nên, chuyện này đối với hắn mà nói cực kỳ quan trọng.

Phong Liệt Diễm thấy Ngọc Trần Từ đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, lại không dám nói đùa, cũng nghiêm chỉnh đáp: "Dạ, sur công, Liệt Diễm quan tâm Vân Thiên, hơn nữa Liệt Diễm chăm sóc đệ ấy cả đời. Xin sur công cho phép!"

"Chăm sóc cả đời?" Ngọc Trần Từ nheo mắt lại, lần nữa mở mắt ra ánh mắt sắc bén bắn về phía Phong Liệt Diễm, "Người biết nàng là loại người nào không? Người lại dám nói muốn chăm sóc nàng cả đời?"

Phong Liệt Diễm nghĩ là Ngọc Trần Từ bởi vì hai người đều là nam nhân nên tức giận, cảm thấy thê lương, khóe miệng mang theo nụ cười khổ sở cúi đầu về phía Ngọc Trần Từ sau đó mới nói: "Sur công, nếu người đã cho phép Liệt Diễm gọi người là sur công, Liệt Diễm cũng coi người như người thân vậy, hôm nay Liệt Diễm thỉnh trọng đem lời trong lòng nói cùng người."

"Con thích Vân Thiên, nhưng con biết ở trong mắt người bình thường chuyện này không thể nào chấp nhận được, bởi vì hai chúng con là nam nhân, vì nguyên nhân này nội tâm của con đã đấu tranh rất lâu, cũng đã cố gắng tiết chế tình cảm của chính mình, nhưng chuyện tình yêu từ cổ chí kim không ai có thể đoán trước được, con đã không khống chế được bản thân mà động tâm vì đệ ấy, cũng chỉ có thể buông thả bản thân, con cũng biết rõ, bởi vì con cố chấp, nên mang đến phiền muộn cho Vân Thiên, đệ ấy thậm chí muốn rời khỏi con, vĩnh viễn không gặp lại, mà con thật sự làm không được."

"Sur công, về điểm này, con xin thỉnh tội với người, bất kể người trừng phạt con thế nào..con cũng sẽ không dị nghị. Người là người thân nhất trên đời này của Vân Thiên, cho nên con đến đây để gặp người ngoài chuyện bà nội giao phó, còn muốn chính mình giải thích cho người nghe."

Phong Liệt Diễm xúc động nói đến chỗ này, sau đó "Bùm" một tiếng quỳ xuống, "Liệt Diễm chỉ cầu sur công cho phép con vĩnh viễn chăm sóc Vân Thiên, con quyết sẽ không ngăn cản đệ ấy cưới vợ sinh con, tự chăm sóc cuộc sống của mình. cho dù. . . . . người cho con từ xa nhìn đệ ấy cũng tốt. . . . ."

Ngọc Trần Từ nghe xong bây giờ đại khái hiểu rõ, thấy Phong Liệt Diễm thật sự không biết nha đầu Lạc Tuyết là nữ tử! Azz, thật đúng là khổ tiểu tử này! Muốn cùng hắn nói rõ mọi chuyện ư? Ngộ nhờ hắn biết thân phận của Lạc Tuyết, ngược lại xem thường nha đầu đó thì làm thế nào?

Ngọc Trần Từ suy nghĩ một lúc lâu, cũng đem Liệt Diễm nhìn thật kỹ từ đầu đến chân mấy lần, mới chậm rãi mở miệng nói: "Liệt Diễm, người cũng người đang nói cái gì? Chỉ bằng những lời này của người, lão phu có thể lấy tính mạng của người rồi!"

"Ha ha, sur công, Liệt Diễm biết mình đang làm gì. Không có Vân Thiên ở bên cạnh, Liệt Diễm sống không bằng chết, thay vì như vậy, còn không bằng chết ở trên tay sur công!" Phong Liệt Diễm tự giễu nói.

Ngọc Trần Từ vẻ mặt có chút xúc động, nhưng mà hắn vẫn chưa yên tâm, lại nói: "Nhưng nếu có một ngày người phát hiện Thiên nhi không phải bộ dáng như lúc này người nhìn thấy, người sẽ làm sao?"

"Sur công người quá lo lắng, con thích là chính bản thân đệ ấy chứ không liên quan đến bất cứ thứ gì. Đệ ấy không phải cái bộ dáng này? đệ ấy còn đáng về nào chứ? Đệ ấy là nam nhân con cũng thích, tại sao phải sợ đệ ấy biến thành nữ nhân chứ? nếu đệ ấy thật sự là nữ nhân, con vui mừng còn không kịp nữa còn có thể tức giận được sao?" Phong Liệt Diễm lắc đầu nói.

"Há? sur công hỏi người...trong nhà người đã có thê nhi chưa?" Ngọc Trần Từ chợt nhớ lại điều gì, hỏi vội.

"Liệt Diễm đến nay không có một thê một thiếp một đứa con." Phong Liệt Diễm trả lời cặn kẽ, cũng không hiểu sur công hỏi hắn chuyện này có tác dụng gì.

"Ha ha ha! Sur công yên tâm đem Thiên nhi giao cho người! Dù sao cũng tốt hơn so với tên Vương Gia kia!" Ngọc Trần Từ vỗ vỗ bả vai Phong Liệt Diễm vui mừng cười nói.

"Vương Gia? Sur công nói đến Trang Thân Vương?" Phong Liệt Diễm nghe thấy lời nói của Ngọc Trần Từ chứa hàm ý, vội hỏi thăm nói.

"Người cũng biết? Là Lạc. . . . . à là Thiên nhi nói cho người?" Ngọc Trần Từ nhất kích động xuyết nữa gọi tên thật của Lạc Tuyết nhưng đã rất nhanh chóng chuyển lại.

Nhưng cho dù là như vậy, nhưng khiến trong lòng Phong Liệt Diễm nổi lên sự nghi ngờ, "Sur công, Vân Thiên có phải có chuyện gì quan trọng gạt con?

Mà người cũng đang giúp đỡ đệ ấy?"

"Thiên nhi có chuyện quan trọng? tại sao ta không biết? Không được, tìm thời gian ta phải hỏi hấn một chút mới được!" Ngọc Trần Từ thảm than, Phong gia tiểu tử tâm tư đúng thật là rất kín đáo, cũng may mà Lạc Tuyết có thể giấu điểm lâu như vậy.

Phong Liệt Diễm chưa từ bỏ ý định nói tiếp: "Sư công còn chưa nói có phải là Trang Thân Vương hay không? Hơn nữa Liệt Diễm còn muốn biết giữa Trang Thân Vương và Vân Thiên có quan hệ gì?"

"Ai nha, vấn đề của người tại sao lại nhiều như vậy? Ta không không trả lời được, chính người đi hỏi Thiên nhi đi!" Ngọc Trần Từ bối rối, đối với vấn đề Phong Liệt Diễm hỏi đã không chống đỡ không được, vội đẩy sang người Lạc Tuyết.

"Sư công! Đệ ấy không chịu nói cho con biết!" Phong Liệt Diễm nóng nảy, kéo ống tay áo Ngọc Trần Từ nói.

"Vậy thì sư công lại càng không thể nói được, nếu không ‘hấn’ sẽ trở mặt cùng ta đấy! Chính người đi ra phía sau tìm ‘hấn’ hỏi đi, sư công còn có việc không thể bồi người được!" Ngọc Trần Từ trên đầu đã toát đầy mồ hôi, chỉ vào gian thạch thất kia xong đã không thấy bóng người đâu nữa.

"Sư công!" Phong Liệt Diễm đưa tay ngăn cản, nhưng hấn làm sao có thể cản được, nhìn tốc độ khinh công hấn cũng chỉ có thể Lực Bất Tòng Tâm mà thôi! Nhưng Ngọc Trần Từ thái độ vừa muốn nói lại thôi, hấn lại càng muốn biết chuyện xưa của Vân Thiên, quyết định bình tĩnh đi theo hướng Ngọc Trần chỉ.

Ngọc Trần Từ trở lại trong nhà, không nhìn được thờ dài nói: "Nha đầu này lại tìm việc cho lão già này, không có chuyện gì lại mang tiểu tử này tới kiểm tra lão già ta đây?" Ngọc Trần Từ ở trong phòng thông thả đi qua đi lại, đột nhiên vỗ đùi, "Không đúng, là ta muốn Lạc nhi dẫn hấn tới mà! Ai nha, lại quên mất chuyện quan trọng nhất rồi!"

Ngọc Trần Từ lại vội vàng chạy ra ngoài, nghĩ đến chuyện Như Mi, dưới chân không khỏi nhanh thêm vài phần, vừa đi vừa kêu: "Phong Liệt Diễm! Người mau ra đây!"

Bên này Lạc Tuyết vào thạch thất, thấp cho Vân Thiên Ca ba nén hương, sau đó quỳ xuống, ti mi nói, "Cha, Lạc nhi đã bên ngoài thời gian dài như vậy, lại vẫn chưa báo thù rửa hận cho người được, cha, người có oán trách con không? Còn mẹ con, con không biết mộ phần của nàng tại nơi nào, không người nào có thể nói cho con biết, thậm chí con cũng không biết tên của nàng, cha, con thật sự muốn mang nàng đến, để cho hai người đoàn tụ ở chỗ này, cho nên, cha, người nhất định phải phù hộ cho con!"

Phong Liệt Diễm đến bên ngoài gian thạch thất, lại không vào được, chỉ đành phải chờ ở bên ngoài, thảm than trong lòng "Hồi hồn cốc" này bố trí cơ quan thật sự rất nhiều, chỉ nhìn hoa cỏ trong rừng cây này bình thường không có gì khác lạ, nhưng lại lộ ra vẻ bất phàm, được sắp xếp theo ngũ hành bát quái! Ngọc Trần Từ thật sự là một cao nhân, học rộng tài cao nhé! Ý trung nhân của bà nội quả thực không phải là một người phạm phu tục tử!

Lạc Tuyết mở cửa gian thạch thất ra, chỉ thấy Phong Liệt Diễm đứng ở bên ngoài.

"Phong Đại Ca? Sư công đâu?"

"Sư công người bỏ lại ta một mình ở đây chạy mất rồi! Người, muốn ta đến tìm đệ hỏi chuyện!" Phong Liệt Diễm mỉm cười nói.

"À?" Lạc Tuyết có chút kinh ngạc, "Hỏi đệ chuyện gì?"

"Hỏi đệ đang có chuyện gì gạt ta sao? Vân Thiên, ta muốn biết tất cả chuyện xưa của đệ!" ánh mắt của Phong Liệt Diễm sáng quắc nhìn ào ánh mắt của Lạc Tuyết, đâm thẳng vào trái tim Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết ngây ngốc một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu nhẹ nhàng nói: "Phong Đại Ca, huynh đừng ép ta! Ta nói rồi, có một ngày ta nhất định nói hết toàn bộ cho huynh biết, nhưng, bây giờ chưa phải lúc!"

"Vân Thiên!" Phong Liệt Diễm nắm chặt tay Lạc Tuyết, đau lòng sự đau đớn trong ánh mắt Lạc Tuyết, "Ta không hỏi, ta không bao giờ hỏi nữa, ta sẽ chờ đệ chủ động nói cha ta biết, có được không?"

"Phong Liệt Diễm!" Nơi xa truyền đến tiếng gọi vội vàng của Ngọc Trần Từ, hai người sợ hết hồn, gấp gáp chạy về hướng Ngọc Trần Từ.

"Sư công!"

"Sư công! Đã xảy ra chuyện gì?"

"Liệt Diễm, người mau nói cho sư công Như Mi lúc sắp đi muốn người chuyển lời gì lại cho ta?" Ngọc Trần Từ vẻ mặt nóng nảy, nắm chặt tay Phong Liệt Diễm không ngừng lay động.

"Sư công, người đừng vội! để Phong Đại Ca từ từ nói cho người biết." Lạc Tuyết thấy thế, vội trấn an nói.

"Sư công, bà nội nói, tuyền hạc, cá sống chung xử vu lục, cùng ha lấy ướm, tương cứu trong lúc hoạn nạn, không bằng ở chốn sông hồ quên nhau. Nàng lúc xinh đẹp nhất gặp được người, cuộc đời này đã kết thúc; nếu như có kiếp sau, mong có thể một lần nữa được nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già!" Phong Liệt Diễm trình trọng thuật lại.

(*)Suối cạn, cá sống chung bị đất liền vây lại, cùng nhau ẩm ướt, giúp nhau trong lúc hoạn nạn, không bằng quên nhau ở chốn sông hồ.

Ngọc Trần Từ sau khi nghe xong, đôi tay rung càng lúc càng lợi hại, bờ môi run rẩy một lúc lâu, mới phát ra âm thanh, "Nhu Mi, nàng thật độc ác! Nàng dùng lời nói tuyệt tình lừa dối ta 26 năm, nàng lừa dối ra sống một mình 26 năm, nàng lại bỏ ta mà đi, Nhu Mi, ta không muốn kiếp sau, ta chỉ muốn kiếp cùng nàng sống đến già! Tại sao? Ông trời nguoi lại trêu ta? Nhu Mi, nàng cùng hắn đi rồi, để lại ta một mình tưởng nhớ hư không, như vậy quá bất công với ta!"

Ngọc Trần Từ gương mặt đầy nước mắt, đôi mắt trống rỗng nhìn vào gian thạch thất kia, tự mình lầm bầm, "Không bằng ở chốn sông hồ quên nhau ư? Nhu Mi?" chỉ vài bước chân, mà lại trở nên rất xa, nhìn bóng lưng Ngọc Trần Từ trong nháy mắt già nua, Lạc Tuyết cũng khóc lên, "Sur công! Người còn có ta! Sur công. . . . ."

Ngọc Trần Từ từng bước từng bước đến gần gian thạch thất, đôi tay mở cơ quan vẫn còn run rẩy, "Chỉ" một tiếng, cửa đá mở ra, "Nhu Mi, ta tới đây! Ta tin tưởng lời nàng nói, kiếp sau chúng ta có thể nắm tay nhau cả đời, sống bên nhau đến già! Lần này, nàng không thể gạt ta nữa. . . . . Không thể gạt ta nữa rồi. . . . ."

Trên vách đá, là bức tranh Liễu Nhu Mi đang mỉm cười, Ngọc Trần Từ khẽ chạm nhẹ vào dung nhan đã qua đời, nước mắt không ngừng rơi xuống, cũng làm ướt cả trái tim Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm ở ngoài cửa.

"Vân Thiên, chúng ta ngồi ở đằng kia chờ sư công đi! Để cho người yên tĩnh một lát." Phong Liệt Diễm kéo cánh tay Lạc Tuyết, đi đến bên cạnh.

"Vân Thiên, đệ biết chuyện giữa bà nội ta và sư công là như thế nào không?" Phong Liệt Diễm rất tò mò, tình cảm sâu như vậy, nhất định là có một đoạn tình cảm xưa không tầm thường.

Lạc Tuyết nhàn nhạt kể câu chuyện xưa mà nàng được nghe từ Ngọc Trần Từ, nói đến đoạn cuối cùng mới xoay người lại nhìn Ngọc Trần Từ đang ở trong thạch thất, nước mắt lại không nhịn được rơi xuống, "Thế gian mỗi nữ nhân đều hi vọng yêu được một nam nhân có thể làm chỗ dựa cho họ!"

"Ừ, yêu thương thì dễ dàng nhưng giữ được tình yêu mới khó khăn, người nặng tình giống như sư công sợ rằng khắp thiên hạ cũng tìm không ra người thứ hai nữa! Nếu là năm đó sư công nghe lời bà không xông pha giang hồ, bọn họ cũng sẽ không bỏ lỡ cả cuộc đời này!" Phong Liệt Diễm nhất thời xúc động nói.

"Chuyện trên thế gian rất khó nói, có lẽ số phận đã định trước, yêu nhau rất khó được gần nhau!" Lạc Tuyết nói những lời này không khỏi nghĩ đến mình, bây giờ nàng bắt đầu hoài nghi, nàng và Long Ngạo Thiên sự yêu nhau sao? Năm đó chỉ mình nàng diễn, còn hắn lại diễn ở bên ngoài cửa?

Câu nói năm ấy vẫn vang vọng bên tai, "Lạc Tuyết, từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã quyết định bên nàng! Ta tình nguyện chỉ vì nàng, phụ thiên hạ!" Bây giờ nghĩ lại, lời nói ngày thơ đến mức nào, mà nàng lại tin hấn thật lòng. hôm nay, Long Ngạo Thiên, mặc kệ hắn có vì nàng mà cầu xin hoàng thượng, cũng không nói về hắn còn nhớ thương nàng một chút nào không, những thứ này không quan trọng, bởi vì, nàng không còn thương hắn nữa, nàng chỉ muốn nghe hắn giải thích, giữa bọn họ sẽ không còn liên quan nữa, nếu như hắn không chịu buông tay, nàng sẽ xin hoàng thượng hạ thánh chỉ, khiến hắn lưu nàng, sau đó nàng sẽ vĩnh viễn ở "Hồi hồn cốc", không bao giờ hỏi đến chuyện thế gian nữa!

Lạc Tuyết đắm chìm trong thế giới của bản thân, lại quên Phong Liệt Diễm bên cạnh.

Phong Liệt Diễm thấy nàng không hề chú ý đến mình cảm thấy tương đối buồn bực. Vì vậy, lặng lẽ thò đầu đến bên cổ Lạc Tuyết nhẹ thổi một hơi, sau đó nhẹ nhàng dùng đôi tay nắm ở hai vai Lạc Tuyết hôn lên vành tai xinh xắn của nàng, Lạc Tuyết bị hành động đột ngột này mang lại cảm giác tê dại giật mình run rẩy một lúc, sau đó mới phản ứng kịp, nàng lại bị đánh lén!

"Lưu manh! Huynh! Tại sao huynh lại đáng ghét như vậy!" Lạc Tuyết đẩy Phong Liệt Diễm ra, đứng lên, không suy nghĩ nói ra một câu.

"Ai bảo đệ không để ý đến ta? Nếu như đệ lại không chú ý đến ta...ta lại dùng biện pháp này tiếp, ha ha, rất có hiệu quả!" Phong Liệt Diễm đã thăm dò tính khí Lạc Tuyết, làm bộ cả gan chếp chếp mồm, bộ dáng vẫn chưa được thỏa mãn.

Lạc Tuyết tức giận phần nộ bàn tay giơ lên, rồi lại bỏ xuống, nàng sợ quấy rầy Ngọc Trần từ cho nên chỉ có thể hung hăng nhìn chằm chằm nam nhân đang giả vờ vô tội kia!"Phong Liệt Diễm, nếu như huynh dính vào ta nữa sẽ giết huynh thật đó !"

"Ta không sợ! Dân gian không phải thường nói, đánh là thương, mắng là yêu sao cho nên, ta sẽ không ngại!" Phong Liệt Diễm rất hào phóng buông tay nói.

Lạc Tuyết nghe vậy, thật sự muốn hôm mê ngay tại chỗ, nàng chùng từng gặp qua một nam nhân nào mặt dày như vậy!

Ngọc Trần Từ một mực trong mặt thất ngây ngô cho đến khi mặt trời lặn sau mới ra ngoài, vừa ra cửa đá, chỉ thấy hai tiểu hài nhi đang đứng đó trừng mắt nhìn nhau nét mặt như muốn ăn thịt người vậy. Dĩ nhiên về mặt vô cùng tàn nhẫn là của Lạc Tuyết, hai người này trẻ tuổi, khi hắn bằng tuổi này, cũng là một tên nhóc không phải sao?

Ngọc Trần Từ bước nhẹ nhàng đến trước mặt hai người, thấy hai người vẫn còn chưa để ý đến hắn, liền "Khụ khụ" hai tiếng, kết quả hai người đồng thời quay đầu lại, Lạc Tuyết bỏ nhào trên người Ngọc Trần Từ ủy khuất kêu khóc: "Sư công, người làm sao có thể như vậy?"

"Ta? Sư công làm như thế nào?" Ngọc Trần Từ như tên Hòa thượng mặc bất trứ đầu não (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), ngây ngốc hỏi.

"Sư công, người biết rõ ràng con là một nam nhân mà? Còn cam kết để cho hấn chăm sóc con?" Lạc Tuyết âm thầm bấm một cái bên hông Ngọc Trần Từ, Ngọc Trần Từ lúc này mới phản ứng kịp, "A. . . . . A. . . . ." hai tiếng, cương quyết không nói được gì nữa .

"Sư công, người có biết hay không, hấn. . . . . Hấn bắt nạt con!" Lạc Tuyết tức giận dậm chân một cái, chỉ vào Phong Liệt Diễm tố cáo nói.

"Khi dễ? Liệt Diễm! Ngươi tại sao lại bắt nạt Thiên nhi?" Ngọc Trần Từ lập tức giận dữ hét.

"Sư công, ta không có, Vân Thiên muốn thoát khỏi ta đi đối phó với Thượng Quan Lô và Trang vương phủ, mới cố ý nói với người như vậy." Phong Liệt Diễm chân động cứ như đứng rồi bị cản ngược lại một cái.

Lạc Tuyết hoàn toàn sụp đổ, quả nhiên Ngọc Trần Từ nhìn về phía Lạc Tuyết, "Con đứa bé này. . . . . có Liệt Diễm cùng với con không phải được sao? Một người đôi mặt nhiều nguy hiểm như vậy, sư công làm sao có thể yên lòng được?"

Ngọc Trần Từ có thói quen gọi nàng là "Nha đầu", Lạc Tuyết chỉ sợ Ngọc Trần Từ sẽ không cẩn thận nói ra cái gì , trong lòng lại phiền não vô cùng, liền chuyển đề tài khác nói: "Sư công, con nghe được chuyện của sư công rồi! Vậy bây giờ. . . . . rất thương tâm có phải không?"

"Tại sao có thể không đau lòng được chứ? Cũng không phải là đau lòng, mà là tiếc nuối, là nỗi tiếc nuối của cả cuộc đời sư công!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Hoàng Thành Nam Chiếu Quốc, cung Chính Dương

Yến Băng Hàn nhìn phần văn kiện tuyệt mật được đặt dưới nghiền mực trên bàn, chân mày nhíu chặt lại, hấn đã trầm tư gần một canh giờ rồi, vẫn không đưa ra quyết định được.

"Điện hạ, đã buổi trưa rồi, người có muốn dùng bữa trước hay không?" thái giám thân cận Hoàng Bảo tiến lên quỳ xuống, tiếng nói lạnh lạnh vang khắp thư phòng rộng rãi, kích thích một trận tiếng vang, làm chân mày Yến Băng Hàn nhíu chặt hơn.

Hoàng Bảo quan sát sắc mặt rồi nói chuyện, vừa thấy biểu cảm của Yến Băng Hàn, vội dập đầu nói: "Điện hạ bớt giận, nô tài đáng chết! quấy rầy điện hạ thanh tĩnh, nô tài đáng chết! Xin điện hạ thứ tội!"

"Đi xuống!" Yến Băng Hàn quát lạnh, lúc Hoàng Bảo đang sắp té nhào lui ra, lại nghe được tiếng nói lạnh lùng vang lên sau lưng lần nữa, "Đứng lại! Bây giờ thời tiết như thế nào? Tại sao lại nhiều mây như vậy?"

Hoàng Bảo vội vàng xoay người, lần nữa quỳ xuống, nói: "Bẩm thái tử điện hạ, ngày hôm nay tuyệt rồi! Cho trời nhiều mây!"

"Tuyệt rồi? Nhanh như vậy tuyết đã rơi xuống rồi?" Yến Băng Hàn nói nhỏ, từ từ bước thong thả đến cửa, Hoàng Bảo vội vàng mở cửa, để Yến Băng Hàn đi ra ngoài, "Thật sự là tuyết rồi!"

Yến Băng Hàn vươn tay, nhẹ nhàng đón lấy những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi, ở trong lòng bàn tay ấm áp, rất nhanh đã tan biến, như tiếng tĩnh mịch trong lòng hấn vậy!

Lạc Tuyết, thấy những bông tuyết nhẹ bay đầy trời, trắng noãn như nàng, hồn nhiên như nàng, giờ phút này ta làm sao có thể không nhớ đến nàng được sao! Bên cạnh có nhiều nữ nhân như vậy, oanh oanh yến yến, ngàn loại phong tình, nhưng lại không thể nào khiến ta quên nỗi người bị thương tổn như nàng, Lạc Tuyết, không ngờ nàng lại có cái tên đẹp như vậy, giống như vẻ ngoài khuynh thành của nàng vậy, cũng chỉ có cái tên xinh đẹp như vậy mới xứng đáng với nàng!

Lạc Tuyết, nàng muốn tay lấy dân chúng trong thiên hạ làm trọng, không thể động chút là chém giết, nhưng mà không có nàng ở bên cạnh ta, thiên hạ dân chúng đối với ta có ý nghĩa gì chứ? Lạc Tuyết, suy nghĩ lâu như vậy, ta rốt cuộc đã xác định tâm ý của mình. Ta nghĩ muốn nàng, đánh thắng thu về giang sơn hai nước, cho nên nàng nhất định không được rời khỏi ta, nàng sẽ yêu thương ta sao?

Sẽ không, từ ánh mắt của nàng ta biết rõ ràng có một đoạn chuyện xưa, có lẽ chính là vị vương gia mà nàng khiêu khích khắp nơi, cho nên ta hiểu rất rõ nàng, rất khó để yêu ta, ngay cả như vậy, ta vẫn muốn có được nàng, sau đó dùng cả quãng đời còn lại, chờ đợi chờ đợi đến một ngày nào đó nàng thật sự yêu ta! Lạc Tuyết, giờ phút này ta thật sự nhớ đến nàng rồi!

"Thái tử ca ca? tại sao huynh lại đứng trong tuyết? Sẽ lạnh đó!" Bình Dao xuất hiện ngoài cửa thư phòng, cả kinh kêu lên.

Yến Băng Hàn nâng khóe mắt lên, mỉm cười, "Bình Dao, muội đến đây làm gì?"

"Muội nghe cung nữ nói Thái tử ca ca chưa dùng cơm trưa, muội lo lắng cho hoàng huynh nên đến tìm huynh! Thái Tử ca ca nhanh dùng bữa đi, muội đã sai người đem đồ ăn đến thư phòng rồi!" Bình Dao ríu ra ríu rít nói.

"Ừ." ánh mắt lạnh lùng của Yến Băng Hàn chạm vào ánh mắt Bình Dao, không thể lạnh lùng nổi nữa, liền thu hồi ý định, quay người trở về, Bình Dao đi theo phía sau, vào thư phòng.

"Thái tử ca ca, huynh có phải có chuyện gì không vui không?" Bình Dao rót cho Yến Băng Hàn một ly rượu, nhìn Yến Băng Hàn uống cạn sạch, liền thốt ra câu này.

"Làm sao có thể như vậy chứ? Ca ca có gì khác ngày thường sao?" Yến Băng Hàn chau chau mày nói.

"Không giống ngày thường tuy ca ca đối xử lạnh lùng với mọi người nhưng hôm nay ánh mắt không giống, hôm nay trong ánh mắt ca ca Bình Dao thấy được hoang mang và đau lòng." Bình Dao nghiêm túc nhìn chăm chăm ánh mắt của Yến Băng Hàn nói.

"Bậy bạ! Nào có chuyện đó!" Yến Băng Hàn uống xong một ly rượu, điểm một cái lên mũi Bình Dao nói.

"Ca ca, huynh có phải có người trong lòng rồi không? Nàng không thích huynh sao?" Bình Dao dảng về tò mò hỏi.

Yến Băng Hàn "Ha ha" cười, nụ cười có thể nói là vô cùng cay đắng, "Bình Dao, làm sao muội biết?"

"Muội có thể nhìn ra được! Giống như muội thích Vân công tử, mà Vân công tử không thích muội cũng như vậy!" Khuôn mặt Bình Dao âm trầm nói.

"Được rồi, Bình Dao, đừng nghĩ nhiều như vậy, Nam Chiêu ta nam nhân tốt vẫn còn nhiều mà, muội nhất định sẽ gặp được nam nhân tốt hơn Vân công tử gấp ngàn lần." Yến Băng Hàn không muốn nói thẳng ra, thứ nhất là hắn đã đồng ý giữ bí mật cho Lạc Tuyết, một cái khác là cũng không muốn Bình Dao chịu đả kích lớn như vậy, nam nhân thích lâu như vậy lại là một nữ nhân, đối lại là ai cũng sẽ tiếp nhận được.

Bình Dao về mặt đau lòng nói: "Nhưng muội không cam lòng! Ca ca huynh nói xem Vân ca ca có phải đã có người thương rồi không? Cho nên mới không thích muội?"

"Được rồi, Bình Dao, đừng nhắc đến người này nữa, càng nói càng phiền!" Yến Băng Hàn lại đổ một ngụm rượu lớn, phát tay một cái nói.

Yến Băng Hàn ở thư phòng vẫn ngây ngô đến tối, mới có quyết định. "Hoàng Bảo!"

"Nô tài ở đây! Xin Điện hạ phân phó!" Hoàng Bảo vội vàng tiến lên lên tiếng.

"Người đưa tin vẫn còn an bài ở dịch quán sao?" Yến Băng Hàn hỏi.

"Dạ, Điện hạ là muốn tuyên người này tới gặp Điện hạ sao?"

"Không cần, Bồn cung viết một phong thư, người sau đó mang cho người nọ, làm hắn nhanh chóng xuất cảnh trở về Đại Kim!" Yến băng hàn nhắc bút lên, phân phó nói.

"Dạ, Điện hạ!"

Yến Băng Hàn gửi cho Thượng Quan Lôi một bức thư, sau đó bỏ vào trong thư tuyệt mật, giao cho Hoàng Bảo.

Giao việc cho tất cả người làm, gian thư phòng rộng lớn như vậy chỉ còn lại một mình hắn, Yến Băng Hàn thở dài, đứng dậy bước về phía trước cửa sổ. Tuyết, vẫn còn rơi không lớn lắm, nhưng đều hạt, trong thư phòng âm áp lại khiến trên người Yến Băng Hàn nổi lên một trận khí lạnh, đưa tay nắm thật chặt cổ áo, nhìn những bông tuyết này, Yến Băng Hàn nhẹ nhàng cười, Lạc Tuyết, nghĩ đến nàng, lòng của ta lại từng chút từng chút âm áp hơn, ta đã làm theo tâm nguyện của nàng, ngăn chặn Thượng Quan Lôi, nhưng đây chỉ là tạm thời, điều kiện của ta, đó chính là nàng!

Một bông tuyết xuyên thấu qua khe hở trên song cửa sổ nhẹ nhàng đi vào, trong nháy mắt liền bị hơi nóng trong phòng hòa tan, Yến Băng Hàn không tiếng động cười yếu ớt, Lạc Tuyết, đợt đợt tuyết này ngừng, ta sẽ đi tìm nàng!

Cảnh Châu "Nghịch Kiếm Các" .

Lăng Quân Diệp vội vã kết thúc đại hội trong bang trong vòng một tháng, sau đó cười khoái mã ra khỏi "Nghịch Kiếm Các", hắn chạy như điên không hề có mục đích, tâm tư hỗn độn, gió lạnh thổi trên mặt, giống như dao cắt qua làm đau, nhưng hắn lại không có chút cảm giác nào, chỉ muốn chạy trốn nhanh hơn một chút nữa, nhanh hơn chút nữa . . . . .

Cho đến khi ngựa mệt không chạy nổi nữa, Lăng Quân Diệp mới nhảy xuống lưng ngựa, tựa vào một thân cây khô đọng đầy tuyết thở hổn hển.

Bọn họ còn chưa trở lại, đã qua một trận tuyết, bọn họ vẫn chưa trở về đây, Lăng Quân Diệp giống như cây khô bị rút cạn vậy, lòng đại cũng hung hăng xuống dốc, Vân Thiên, người cùng Diễm ở chung một chỗ, có phải rất vui vẻ không? Có phải. . . . . Thật sự đã quên ta rồi không?

Không thể, người nhất định không thể quên ta, tình cảm ta đối với người ấy ẩn nhẫn đã lâu, đã làm ta khổ sở không chịu nổi, mà người, lại chuyện gì cũng không biết thật sao?

Vân Thiên, ta thật sự muốn liều lĩnh buông tha tất cả để tìm người có thể không? Tại sao ta không thể giống như Diễm mỗi thời khắc đều có thể bồi bên cạnh người, cùng người họa phúc cùng hưởng? Những ngày này, ta thật sự . . . . . Rất nhớ người. . . . .

.....

Uyển an.

Long Ngạo Thiên đã đi dạo trên phố Trường An này năm, sáu lần rồi, mấy ngày nay, mỗi ngày hắn đều mơ thấy nơi mà hắn và Lạc Tuyết gặp nhau nhất kiến chung tình, quán rượu quán trà năm đó đã không còn nữa, đã tiệm vùi thay thế, một bóng dáng đứng lặng lẽ giữa đám đông qua lại, cô đơn tịch mịch.

Lạc Tuyết, nhớ đến ánh mắt kinh ngạc của nàng lúc ấy, như bình nước trong suốt, trầm luân lòng của ta, cuộc đời này chúng ta chỉ có năm năm duyên phận ấy thôi sao? Không, ta không tin, ta hiểu biết rõ, là ta phụ nàng, là ta đẩy nàng xuống vực sâu vô tận này, khiến nàng nhận hết khổ nạn, khiến nàng mất đi một cánh tay, ta nhất định sẽ trả lại cho nàng, Lạc Tuyết, trở lại đi! Trở lại bên cạnh ta có được không?

"Vương Gia, người đã đi hơn nửa ngày rồi, có cần nghỉ ngơi một lát không ạ?" Lý Tắc đi phía sau xin chỉ thị nói.

"Bỏn vương không mệt, Bỏn vương đang tìm một thứ gì đó đã mất." Long Ngạo Thiên yên lặng nhìn con đường này,

môi mỏng chậm rãi nói.

Lý Tắc nhú mày, "Vương gia roi dõ? Có muốn thuộc hạ phái người đi tìm không? Là vật gì?"

"Làm sao người có thể tìm được chứ? Ngay cả ta cũng chưa chắc có thể tìm trở lại! Bên cạnh nàng..... Có nam nhân khác rồi! Người nam nhân kia chịu vì nàng cùng ta liều mạng, người nói, ta còn có thể gọi về nàng sao?" Long Ngạo Thiên tràn đầy chờ mong nhìn Lý Tắc.

"Vương gia, nó đến Trắc Vương phi trước đây sao? Vương gia có tình tức của nàng rồi ư?" Lý Tắc ánh mắt lộ ra vui mừng hỏi.

"Bỏn vương vẫn không thể xác định, nhưng mà Bỏn vương có cảm giác không sai được, mặc dù nàng mỗi lần đều là che mặt mà đến, nhưng mà ánh mắt của nàng không hề thay đổi, hơn nữa Bỏn vương đã từ trong miệng người dân đã từng gặp qua nàng phác họa lại, chính là nàng!" Long Ngạo Thiên khẳng định gật đầu.

"Thật? Vậy thật tốt quá! Chúc mừng Vương gia!" Lý Tắc vẻ mặt hưng phấn nói.

"Nhưng người biết không? Nàng cánh tay trái không còn nữa! Còn có.....đứa bé năm đó trong bụng nàng năm đó... Đứa bé kia ở đâu rồi?" Long Ngạo Thiên nghĩ đến chỗ này, hoảng hốt mồ hôi lạnh thấm ướt cả người, trong lòng hốt hoảng, chỉ muốn lập tức nhìn thấy Lạc Tuyết để hỏi rõ ràng.

"Trắc vương phi cánh tay không còn nữa? Vương gia lời này của ngài có ý gì?" Lý Tắc kinh hãi, không thể tin được tiểu thư năm đó dịu dàng mỹ lệ, hiền lương thực đứa tiểu thư Lê gia năm đó lại trở thành cụt tay!

"Lý Tắc người vừa trở về, gần một năm qua xảy ra rất nhiều việc, người không biết. Công tử cụt tay Vân Hận Thiên, người đã từng nghe nói chưa?" Long Ngạo Thiên vẻ mặt đau khổ, khó khăn khép hờ mắt, nói.

Lý Tắc chấn động, ngây ngốc thật lâu, mới nói: "Thuộc hạ dĩ nhiên đã nghe nói qua, mọi người đều nói hắn là một kỳ nhân! Một thân võ công xuất thần nhập hóa, một chiếc ngọc tiêu câu hồn đoạt phách, chẳng lẽ hắn... Chính là trắc vương phi?"

Thấy Long Ngạo Thiên im lặng ngầm thừa nhận, Lý Tắc đứng như phỗng ở chỗ kia, hai chủ tớ hai người ngây ngốc đứng ở trên đường, nhìn người ta đi tới đi lui, tìm kiếm bóng dáng màu trắng.....

.....

"Hồi hồn cốc"

Bởi vì trận tuyết này, Ngọc Trần Từ không cho phép Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm xuất cốc, nhất định giữ bọn hắn ở lại chờ tuyết tan mới được đi.

Lạc Tuyết không đành lòng từ chối ý của Ngọc Trần Từ, hơn nữa tâm tình Ngọc Trần Từ không tốt, cho nên liền đồng ý ở lại mấy ngày. Phong Liệt Diễm tất nhiên là bằng lòng rồi, cả thiên hạ sự công dài sự công ngắn, khiến cho Ngọc Trần Từ rất vui vẻ, trong lòng Lạc Tuyết rất cảm kích đối với Phong Liệt Diễm, hắn có thể khiến Ngọc Trần Từ vui vẻ, thì tự nhiên nàng cũng cảm thấy vui vẻ theo.

Lạc Tuyết đi tắm ở suối nước nóng, Ngọc Trần Từ sợ Phong Liệt Diễm không cẩn thận nhìn thấy thân thể Lạc Tuyết, lộ hết mọi chuyện, liền dẫn Phong Liệt Diễm đi tham quan đàn ong của hắn.

"Sự công lúc con vừa đến Vân Thiên nói với con đó là đàn, nghe nói nó rất lợi hại đúng không ạ?" Phong Liệt Diễm tò mò hỏi.

"Đúng vậy! Chỉ cần bị vật nhỏ ngủ đông này đốt một phát, tính mạng sẽ khó bảo tồn." Ngọc Trần Từ mỉm cười nói.

"Ha ha, sự công, ở khắp nơi trong cốc đều không bình thường, cảnh sắc lại rất đẹp, nhiệt độ rất trong lòng, không trách được Vân Thiên nói chờ đệ ấy xử lý xong mọi chuyện sẽ trở về đây ở cùng người!" Phong Liệt Diễm thở dài nói.

"Thật? Thiên nhi thật sự nói như vậy?" Ngọc Trần Từ kích động không khỏi đề cao âm thanh.

“Ừ. Vân Thiên nói như vậy. Nhưng mà, sư công, nếu đệ ấy cùng người ở lại đây, vậy ta làm thế nào?” Phong Liệt Diễm vòng một vòng tròn lớn mới hỏi đến chỗ mấu chốt.

“Người? Người muốn như thế nào? Người không phải còn có Liệt Diễm Sơn Trang sao?” Ngọc Trần Từ không nghĩ đến chuyện này, liền hỏi ngược lại.

Phong Liệt Diễm nóng nảy, “Sư công, con muốn cùng Vân Thiên ở cùng nhau”

“Oh, thì ra là vậy! Sư công cũng quên mất, vậy cũng chỉ đành để bản thân Vân Thiên quyết định, haizzzz, những người trẻ tuổi như các người thật phiền phức!” Ngọc Trần Từ như bừng tỉnh ra, sau đó lại lắc đầu, cố ý bừa bãi nói.

“Sư công, người không phải đã từng trải qua tuổi trẻ mới đến tuổi này sao? Sư công không phải cũng tình thâm ý trọng đối với bà nội sao? Cho nên sư công nên ủng hộ Liệt Diễm mới đúng!”

Phong Liệt Diễm tiếp tục mê hoặc Ngọc Trần Từ.

Ngọc Trần Từ vừa nghe nhắc đến Như Mi, liền ngoan ngoãn đầu hàng, “Được rồi được rồi! Tiểu tử người thích như thế nào thì cứ như vậy! Sư công ủng hộ người, nhưng còn.....phải được Thiên nhi đồng ý mới được!”

“Ha ha, chỉ cần sư công đồng ý, sẽ không vấn đề gì!” Phong Liệt Diễm hơn hớn ra mặt, len lén nhìn về hướng Ôn tuyền.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Đại hội Lê Sơn

Rời khỏi "Hồi hồn cốc" đi theo hướng đông, chính là phương hướng đi đến Cảnh Châu và Tề Châu.

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm hai người bọn họ ở ngã tư đường giăng co mãi. "Phong Đại Ca, huynh nên về nhà xem một chút, huynh đã một thời gian dài không về thăm nhà rồi, nhất định là có nhiều chuyện cần huynh quyết định! Hơn nữa mẹ huynh nhất định cũng rất nhớ huynh!"

"Vậy đệ cùng ta trở về chứ?" Phong Liệt Diễm chau mày lại hỏi.

Lạc Tuyết lắc đầu, "Ta còn có chuyện phải làm!"

"Vậy là được rồi, chờ đệ xử lý xong mọi chuyện, ta dẫn đệ cùng nhau trở về." Phong Liệt Diễm vẻ mặt tinh bơ nói.

"Phong Đại Ca! Huynh không thể suốt ngày lẻo đẻo theo ta được! huynh ở cùng ta sẽ gặp nguy hiểm, người Thượng Quan Lôi lúc nào cũng có thể thích sát ta, thời gian dài, chắc chắn sẽ thất thủ một lần, ta thể để cho huynh mạo hiểm cùng ta được!" Lạc Tuyết không biết làm thế nào mới có thể thuyết phục được nam tử cổ chấp này được.

"Vân Thiên, đã như vậy, Phong Đại Ca càng không thể rời khỏi đệ, ta không thể để một mình đệ đối mặt với gió tanh mưa máu, nếu như đệ xảy ra chuyện, ta sẽ hối hận cả đời!" Phong Liệt Diễm nắm lấy tay Lạc Tuyết, không thay đổi nói.

"Phong Đại Ca!"

"Ha ha, Vân Thiên, sư công không phải đã nói rồi sao? Muốn ta ở bên cạnh đệ chăm sóc đệ, đệ quên rồi sao?" Phong Liệt Diễm mang ra Ngọc Trần từ, Lạc Tuyết tức giận vô cùng, nhưng cũng không có cách nào phản bác, Ngọc Trần Từ trong lòng nàng không chỉ là người thân, hơn nữa còn là người nàng muốn dùng toàn bộ cuộc đời còn lại để báo ân, cho nên nàng không thể bỏ qua ý của người.

Lạc Tuyết nói không ra lời, đứng tại chỗ ngây ngốc một lúc lâu Phong Liệt Diễm dịu dàng đem tay Lạc Tuyết đặt lên khóe miệng, "Vân Thiên, chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Ta cũng không biết, ta thù cha chưa báo, hơn nữa Thượng Quan Lôi giết hấn là chuyện dễ dàng, nhưng mà trong tay hấn nắm giữ nấy tỉnh hơn nữa hấn đang đóng quân trong kinh thành nên rất khó đối phó, nếu cứ giết Thượng Quan Lôi như vậy, vài chục đại quân này làm phản, hoàng thượng tuy có 30 vạn đại quân có thể kháng cự, hơn nữa hoàng thất khắp nơi có thể xả thân vì triều đình, trận này phần thắng có, nhưng mà chiến tranh nổi lên, sợ rằng Nam Chiếu quốc sẽ nhân cơ hội xâm chiếm ngư ông đắc lợi. Đến lúc đó, dân chúng trong thiên hạ lại rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng!" Lạc Tuyết nhớ tới những phân tích của Long Ngự Thiên và nỗi lo lắng của Lê Sinh Niên, liền thở dài nói.

"Theo tình huống hiện giờ xem ra Thượng Quan Lôi vẫn chưa để lộ ý đồ tạo phản, chỉ sợ cũng chỉ có thể dựa vào Nam Chiếu quốc mà thôi, muốn lấy người khác ra làm lá chắn cho mình, hấn vẫn an binh bất động, chỉ sợ là nghĩ cách lấy được sự ủng hộ của Nam Chiếu quốc, hoặc sẽ lập một thỏa thuận với Nam Chiếu quốc, cùng nắm chính quyền hoặc đưa một số thành trì cho Nam Chiếu quốc, đi cầu phải tạm thời an bình." Phong Liệt Diễm mặc dù không ở trong triều đình, cũng không khó khăn để đoán ra được huyền cơ này, lấy sự khôn khéo của hoàng thượng tất nhiên cũng hiểu biết rõ điểm này.

"Phong Đại Ca nói phải! Nếu là chúng ta có được sự ủng hộ của Nam Chiếu quốc, ít nhất cũng làm cho bọn họ không quan tâm đến cuộc nội loạn trước mắt của Đại Kim chúng ta, trước tiên giải quyết Thượng Quan Lôi, đem đại quân của Thượng Quan Lôi gộp vào trong tay hoàng thượng, cả nước một lòng, cũng không cần lo lắng Nam Chiếu quốc xâm chiếm!" Lạc Tuyết nghĩ đến đây giọng nói liền mang theo hưng phấn.

Phong Liệt Diễm nắm lấy tay Lạc Tuyết, hai người từ từ trên đường, hai con ngựa theo ở phía sau.

"Vân Thiên, suy nghĩ của đệ rất được, nhưng để khiến nó thành hiện thực rất là khó khăn! Nam Chiếu quốc làm sao có thể buông tha cơ hội tốt như vậy! Quân vương của bọn họ làm sao có thể nghe lời chúng ta được chứ?" Phong Liệt Diễm trầm tư một hồi, lắc đầu nói.

"Phong Đại Ca, không gạt huynh ta biết thái tử Nam Chiếu quốc Yên Băng Hàn! Ta đã từng nhiều lần xin hán không nên gây ra chiến tranh, nhưng ta cũng không thể xác định hán có nghe ta không." Lạc Tuyết nghĩ đến Yên Băng Hàn, giọng nói không khỏi trầm thấp xuống.

"Há? đệ tại sao lại có thể quen biết thái tử của bọn họ? Nghe nói hiện giờ Nam Chiếu quốc dường như đều do thái tử làm chủ, quân vương của Nam Chiếu quốc căn bản không hề hỏi đến nữa. Nếu có thể lấy được được sự ủng hộ của Yên Thái Tử, lật đổ Thượng Quan Lôi là chuyện dễ như trở bàn tay rồi!" Phong Liệt Diễm mặc dù kinh ngạc không biết tại sao Lạc Tuyết biết rõ Yên Băng Hàn, nhưng nghĩ đến đại sự của hoàng thượng có khả năng sẽ thành, cũng rất vui mừng.

"Ừm, là lần đó đi U Châu đã quen biết." Lạc Tuyết nhàn nhạt nói, Hi vọng Yên Băng Hàn không nói thân phận nàng cho bất cứ ai cả. "Phong Đại Ca, chúng ta đi Nam Chiếu quốc, vừa đúng lúc kẻ thù của ta đang ở Nam Chiếu quốc, hơn nữa chính là thù hạ của Yên Băng Hàn, lần ta nhất định phải bắt Yên Băng Hàn giao người ra!"

"Tốt! Chúng ta đi Nam Chiếu quốc!" Phong Liệt Diễm gật đầu, hai người xoay mình lên ngựa, đang định lên đường, lại nghe thấy tiếng vang ở sau lưng, xoay người lại nhìn, bảy tám con ngựa đang chạy về hướng bọn họ, ngay lập tức một người rống giận: "Mau cút ra chỗ khác! Tránh đường cho lão tử!"

Lạc Tuyết nhìn Phong Liệt Diễm một cái, chỉ thấy Phong Liệt Diễm đã nổi gân xanh, nắm chặt nắm đấm, Lạc Tuyết "Ha ha" cười một tiếng, tránh sang một bên, chờ xem kịch vui.

Nhưng con ngựa điên kia đang cách Phong Liệt Diễm khoảng một trượng nữa, Phong Liệt Diễm giơ một tay lên, một đồng xu bắn thẳng ra, "Vút Vút" bắn toàn bộ vào mắt ngựa, ngựa bị kinh sợ, mắt lại bị thương chảy máu đầm đìa, "H!" một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, vó ngựa nâng lên, người trên ngựa bị hất xuống đất, bảy ngựa giống như phát điên chạy về phía trước.

Mà Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết đứng bên cạnh "Ha ha ha" cười lớn, bảy tám người này nhếch nhếch bò dậy, trên đầu đầy bụi đất, lại nghe tiếng cười trêu chọc của hai người, "xoạt" rút binh khí ra, nhóm đại hán hung ác rồi rống giận nói: "Các ngươi giết ngựa của bọn lão tử, lão tử tiễn các ngươi lên Tây Thiên!"

"Được!" Phong Liệt Diễm nói tiếp, cũng cười vui vẻ hướng Lạc Tuyết nói: "Vân Thiên, đệ nhìn ta đùa giỡn nhé, hôm nay ta sẽ diễn cho đệ xem màn Võ Tông giết hồ!"

"Ừ, Phong Đại Ca, miệng của những tên súc sinh kia không sạch sẽ, Ngươi tốt nhất nhìn một chút đi!" Lạc Tuyết cười càng lợi hại hơn, chỉ vào tên đại hán đang kêu gào kia nói.

"Không thành vấn đề!" Phong Liệt Diễm đáp lời, đại hán kia đã ra tay, nhanh, chính xác, hung ác, một đao đâm về phía bụng Phong Liệt Diễm, Phong Liệt Diễm nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua, qua hai chiêu, đã thăm dò được chiêu thức của tên đại hán kia, cười lạnh, một chiêu ảo một chiêu thực, bay xung quanh đại hán kia khiến đầu óc hán choáng váng, sau đó sử dụng một chiêu rất đơn giản "Tay không đoạt đao" đã đánh rơi đao của đại hán kia, trong tay đại hán kia không có binh khí, càng không thể chịu được một quyền đó, bị Phong Liệt Diễm đá bay lên không, sau đó lại nặng nề rơi xuống đất.

Mấy người kia nhìn thấy vậy, đồng loạt xông lên, nhưng đám người ô hợp làm sao lại có thể là đối thủ của Phong Liệt Diễm, không đến một khắc đồng hồ sau, mấy người kia cũng giống như tên đại hán vừa rồi, nằm trên mặt đất "Gào khóc" thảm thiết.

"Vân Thiên, đệ nói xem có muốn cắt lưỡi của tên súc sinh kia không? Tránh hán lại nói những lời nói xấu xa kia ra khỏi miệng!" Phong Liệt Diễm cầm cây đao kia ở trong tay, khóe miệng chứa đựng nụ cười, hỏi.

Còn chưa chờ Lạc Tuyết trả lời, hán tử kia đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Đại hiệp tha mạng! Tiểu nhân có mắt như mù, đụng phải hai vị đại hiệp, xin hai vị đại hiệp khai ân!"

Đại hán tỏ ra nhu nhược, mấy người khác cũng rói rít nói cầu xin bọn họ, Lạc Tuyết đi tới trước mặt, nói: "Phong Đại Ca, thôi, bọn họ nhận sai là được rồi, lưu cho bọn họ một mạng đi!"

"Đa tạ đại ân của công tử! Đa tạ đại ân của công tử!" Đại hán kia vội vàng chuyển sang Lạc Tuyết thờ dài nói, vừa nói vừa ngẩng đầu liếc nhìn thoáng qua nam nhân áo trắng, "A!" một tiếng kêu sợ hãi, mấy người khác lên cũng đồng loạt lui về phía sau.

Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết về mặt nghi ngờ hỏi, Phong Liệt Diễm lớn tiếng quát: "Các ngươi làm cái gì vậy? Nói!"

Mấy người kia lạnh run, há miệng run rẩy nói: "Xin hỏi . . . . Xin hỏi vị công tử này có phải . . . . Có phải là công tử cụt tay Vân Hận Thiên không?"

"Đúng thì như thế nào? Bản công tử đã nói thả các ngươi, sẽ không nuốt lời! Các ngươi cần gì sợ chứ?" Lạc Tuyết đến gần bảy nam tử kia nói.

"Công tử không giết chúng ta, chúng ta sẽ tiết lộ tin tức này cho công tử, nhưng xin công tử ngàn vạn lần không được nói là bọn huynh đệ ta nói ra!"

"Chuyện gì?" Phong Liệt Diễm cũng đến gần lạnh lùng nói.

"Ở mười dặm trước mặt có một tòa Lê Sơn, mười ngày trước có người phát thiệp Võ Lâm, kêu gọi bất kể là người theo hắc đạo hay là bạch đạo, hôm nay tề tụ đến Lê Sơn, nói là công tử cụt tay Vân Hận Thiên trên người có một viên dạ minh châu có một không hai, viên dạ minh châu này cất giấu một tấm bảo tàng, gửi thư kêu gọi mọi người trong võ lâm liên thủ đối phó với người, từ đó đoạt được dạ minh châu sẽ có phần. Chúng tôi không dám mơ ước, chỉ là đến để xem náo nhiệt." Đại hán kia nói xong không quên phui sạch tự mình, chỉ sợ chọc giận công tử áo trắng trước mặt, giết bọn họ để xả hận.

"Dạ minh châu?" Phong Liệt Diễm nghe xong rất kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tất nhiên cũng rất khiếp sợ, thật sự nàng có một viên dạ minh châu, năm đó Long Ngạo Thiên đưa cho nàng, nhớ đến lúc ấy hẳn cho nàng và Thượng Quan Vũ Diệp hai viên khác nhau, nói làm tin vật giữa ba người, sao hôm nay lại đột nhiên nhắc đến? lại hù dọa lên bảo tàng kia nữa chứ?

"Bản công tử hỏi các ngươi, Lê Sơn đại hội này có những người nào tham gia?" Lạc Tuyết không trả lời Phong Liệt Diễm, ngược lại hỏi đại hán kia.

"Bẩm Vân công tử, ta nghe nói, có rất nhiều nhân vật hắc đạo rất nhiều năm không xuất hiện trên giang hồ, như "Mạc Bắc Hắc Thất", "Bách độc vua", "Bất Bình đạo nhân. . . . ." Đại hán kia nói một nhóm tên tuổi lớn, Lạc Tuyết cũng chưa từng nghe qua, nhưng nàng lại nghe rõ ràng được hai cái tên, kích động cắt đứt lời hán tử kia nói, "Ngươi nói nhất định có "Mạc Bắc Hắc Thất" và "Bách độc vua" sao?"

"Lũ tiểu nhân cũng chỉ nghe nói như vậy, vừa rồi cũng do vội vàng đến Lê Sơn để xem náo nhiệt, kết quả. . . . ." Đại hán kia không dám nói nữa, lạng lẽ nhìn về mặt trầm ngâm của Lạc Tuyết, Lạc Tuyết suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói: "Tất cả các ngươi đứng lên đi! đi phía trước dẫn đường! Bản công tử cũng muốn xem một chút, bọn họ muốn đối phó Bản công tử như thế nào!"

"Vân Thiên! Độ bình tĩnh chờ nóng vội!" Phong Liệt Diễm vội nói, Lạc Tuyết nghe vậy hiểu liền hiểu ý của Phong Liệt Diễm, hẳn sợ mình không đủ tinh táo, những nàng đã quyết tâm, rất vất vả mới có tin tức của "Mạc Bắc Hắc Thất", nàng há có thể bỏ qua!

"Phong Đại Ca, có lẽ huynh không biết, "Mạc Bắc Hắc Thất" chính chính là kẻ thù giết cha ta!" Lạc Tuyết cắn răng, toàn thân tràn đầy sát khí.

"Thật? Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Đi!" ánh mắt Phong Liệt Diễm cũng lóe lên sát ý, xoay người lại nhảy lên ngựa, kêu lên.

Một nhóm khoảng mười người phi nhanh về phía Lê Sơn, Lạc Tuyết nhanh chóng thúc giục ngựa, hận không thể lập tức bay đến Lê Sơn, làm thịt bảy người kia.

.....

Lê Sơn ở phía đông nam ngoài thành Uyển An, địa thế hiểm trở, dựa lưng vào vách đá, trên núi cây cối khá nhiều, trong vòng trăm dặm không có một căn nhà nào, vì vậy, người bình thường sẽ không lên núi này. Hôm nay người gửi thư chọn nơi này, chắc chắn là nhìn trúng vẻ hoang vắng ở đây, mục tiêu của bọn họ cho dù đến đây, tay chân cũng bị gò bó, mà mục tiêu của bọn họ không phải là viên minh châu, mà là muốn công tử cụt tay chết ở Lê Sơn!

Một nam tử áo đen đeo mặt nạ bằng bạc, mắt phượng nổi lên hàn băng giống như ánh sáng lạnh, nhỏ giọng hỏi "Độc Vương, ngươi có nắm chắc không?"

"Lão phu đã nghiên cứu độc dược riêng biệt cho hắn, đương nhiên là có nắm chắc!" thân thể gầy gò kia khinh thường nói.

"Được! Nếu như xử lý việc này thành công, chủ nhân sẽ không bạc đãi cả ta và ngươi! Ha ha ha. . . . ." nam tử đeo mặt nạ cười lạnh nói.

"Người đến đã khá nhiều rồi? Cũng nên đến đó thôi!" Nam tử áo đen kia dẫn đầu hướng về vùng đất bằng phẳng trên núi đi.

Trên một mảnh sân trống trải đã tập trung rất đông, tề tụ đủ người bốn phương mà ở đây có bảy người mặc trang phục giống nhau, đứng ở phía sau cùng, bên cạnh của bọn họ còn có một nam tử mặc một thân hoa phục, thân hình cao lớn, này tuần vĩ bất phàm tướng mạo bẩm sinh đã mang theo tôn quý ngạo khí, làm người chung quanh liên tiếp nhìn vào nam tử xa lạ này, rồi rít suy đoán lai lịch của hắn.

Mà hai mắt của nam tử kia chỉ nhìn chằm chằm vào con đường lên núi, ánh mắt vội vàng tìm kiếm.

Lăng Quân Diệp cũng tới, hắn đứng ở một góc không bắt mắt nhất, đôi tay khoanh lại, vẻ mặt nặng nề, phàm là hắc đạo hơi có danh vọng một chút đều đến để chào hỏi hắn, Lăng Quân Diệp không có ý định để ý tới những người này, hơn nữa nhìn về phía đám người trong ánh mắt mang theo sự lạnh lùng không thấy đáy, "Các vị phía trước cũng muốn bắt cụt tay công tử để chia một chén canh sao?"

"Lăng tổng Đà chủ nói thế là quá lời rồi, chúng ta biết rõ ngươi và công tử cụt tay có quen biết, làm sao lại không nể mặt của ngươi chứ? Hơn nữa công tử cụt tay này cũng là một người khó dây vào, nhưng mà lực hấp dẫn của viên minh châu này quá lớn, cho nên chúng ta quyết định bảo trì thái độ trung lập!" nam tử ôm quyền nói. Lăng Quân Diệp hừ lạnh một tiếng, "Lăng mỗ nhắc nhở các ngươi, cho dù trung lập, các ngươi cũng đã nghe đến danh tiếng của "Mặt quỷ thần y" rồi chứ, có phải là người các ngươi có thể chọc được hay sao?"

Mấy người đang nói, thì nghe thấy trong sân có người nói, "Các vị yên tĩnh!"

Mọi ánh mắt đồng loạt nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ kia, mọi người ở phía dưới bất bình, rồi rít hô: "Là các hạ phát thiệp võ lâm sao? Vì sao không dùng bộ mặt thật gặp mọi người?"

"Các vị muốn xem, được thôi?" nam nhân kia dùng tay phải nhấc mặt nạ lên, mặt nạ rơi xuống, dung nhan thanh lệ mang theo chút lạnh lùng xuất hiện trước mặt mọi người, "Lại là một công tử tuần tú!"

Mọi người kinh hô, vị Tiểu công tử kia mỉm cười nói: "Tại hạ là Trác Nhiên! Gần đây ta nghe được một tin tức chính xác, trên tay công tử cụt tay có một viên minh châu, dùng viên Dạ Minh Châu ấy có thể tìm được một bảo tàng Phú Khả Địch Quốc*!"

(*) Giàu có.

"Chuyện này là thật sao?"

"Nhưng mà võ công của công tử cụt tay này lại rất cao cường!"

"Cho dù võ công hần có cao đi nữa cũng không thể địch lại được nhiều người, chúng ta sẽ dùng chiến thuật luân phiên đánh để khiến hần mệt chết!"

"Hần nhưng hần là đệ tử chân truyền của “Mặt quỷ thần y”, nếu hần chết, thì không phải rất đáng tiếc sao?"

Vị công tử kia vừa nói xong, hiện trường lập tức sôi trào, mọi người rối rít nghị luận.

Đang lúc này, trong đám người đột nhiên xông ra mấy người, dành đứng ở phía trước, chỉ vào vị công tử bị lợi ích mê hoặc kia hô lớn "Không được! Các ngươi không thể động vào Vân công tử! Vân công tử là diệu thủ thần y, đã từng cứu tính mạng bọn ta, chúng ta quyết cho các ngươi động vào ân nhân của chúng ta!"

Người nói chuyện là Lục Hải, mang theo hộ vệ gia tộc, vẻ mặt tức giận, lời vừa nói ra, lập tức kéo được rất nhiều đồng minh, rối rít hướng nhìn về phía Tiểu công tử kia hét lớn, hiện trường hỗn loạn một mảnh, tạo thành hai phe lớn!

Tiểu công tử này mặt càng ngày càng đen, hướng về phía bách độc vua gật đầu nhẹ, sau đó độc vương phát tay, bốn phía lập tức lao ra một nhóm sát thủ đã được huấn luyện, chạy đến giết nhóm người Lục Hải, hiện trường càng thêm rối loạn, những người ủng hộ giết Vân Hận Thiên cũng xông vào đánh nhau, cho đến khi số người của Lục Hải rơi vào thế hạ phong, thời điểm thấy sắp không thể địch lại được nữa, đột nhiên có một âm thanh trong trẻo xuyên qua không khí truyền đến!"Các ngươi thật sự muốn lấy viên dạ minh châu trong tay Vân Hận Thiên sao?"

Dứt lời, một bóng dáng màu trắng từ trên không nhẹ nhàng bay xuống, rất tiêu sái, theo sau đó còn có một người, sau khi mọi người dừng đánh nhau mới thấy rõ ràng rồi, thét lên: "Là công tử cụt tay! và Phong thiếu chủ!"

Lăng Quân Diệp nhìn ngao khí của Lạc Tuyết, khóe miệng không khỏi cong lên một nụ cười dịu dàng, nhưng hần không động, hần phải đứng ở phía sau giúp Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết trong chừng những tên tiểu nhân này.

Mà đứng Yên Băng Hân đứng bên cạnh "Mạc Bắc Hắc Thất" lại nhủ chặt chân mày, bên cạnh nàng tại sao lại có một nam tử? Chẳng lẽ đây chính là người có tin đồn cùng nàng dây dưa không rõ ràng Thiếu chủ Phong gia Phong Liệt Diễm?

Bên này ngọc tiêu trong tay Lạc Tuyết giống như vô tình lơ lửng, đặt ở khóe miệng đung đung, thành công thấy được ánh mắt hoảng sợ của một số người, Lạc Tuyết cười một tiếng, kêu lên: "Lục Hải!"

Lục Hải đi tới gần, đôi tay ôm quyền nói: "Vân công tử!"

"Tâm lòng của ngươi ngày hôm nay! Vân mỗ nhớ kỹ!" Lạc Tuyết hướng Lục Hải gật đầu mỉm cười, sau đó nhìn về những người bên dưới, không uy không giận mà nói: "Hôm nay tất cả mọi người đến đây vì Vân Hận Thiên, Vân mỗ rất cảm ơn! Muốn tính mạng Vân mỗ, không ngại tiến lên đây, để Vân mỗ nhìn xem là thần thánh ở phương nào!"

Lời vừa nói ra, mọi người giật mình mồ hôi lạnh toát toàn thân, nhất là những người vừa phụ họa cho Tiểu công tử kia đồng loạt hoang mang xoay mặt đi, không dám chống lại ánh mắt của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết vừa cười một tiếng, lúc này mới đưa mắt nhìn về phía Tiểu công tử đứng ở trong sân kia.

Lạc Tuyết nhìn về mặt không đổi sắc của Tiểu công tử kia một cái, sau đó quan sát lại, trong bụng không nhịn được buồn cười, rồi lại nghi ngờ, sau đó xoay mặt đắm chiêu nhìn Phong Liệt Diễm nói: "Phong Đại Ca, hôm nay Hải Đường Nguyệt cô nương muốn tặng cho ta một đại lễ!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Lê Sơn đại hội 2

Phong Liệt Diễm lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu công tử kia, cảm thấy rất quen mắt, nhưng hần căn bản không ngờ một cô nương thanh lâu lại có khả năng này?

Vì vậy, nghe thấy Lạc Tuyết nói xong, không khỏi nhếch mày thật cao, "Nhìn kỹ một chút, đúng thật vậy! Xem ra chúng ta đã xem thường vị hoa khôi này rồi!"

Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết bàn bạc âm thanh không lớn, nhưng cũng đủ để mọi người giữa sân nghe rõ ràng, tiếng bàn luận xôn xao vang lên, người người đều tỏ tò mò không thôi, nhưng lại ngại vì công tử cụt tay ở trước mặt, hơn nữa nhìn người cô gái này mang đến, chắc hẳn cũng không phải là nhân vật đơn giản, nên cũng dè dặt xuống thanh âm kinh ngạc.

Hải Đường Nguyệt "Ha ha" cười một tiếng, xinh đẹp rực rỡ vô cùng, lập tức khiến đông đảo nam tử ở đây vừa sợ vừa ao ước, mỹ nhân cười, giang sơn dao động, lời này quả nhiên không sai, bởi vì trong nụ cười đó mang sát ý ngoan độc, "Công tử cụt tay, Phong công tử, chúng ta có thể gặp lại nhau, chính là duyên phận, hay là ?"

"Thật sao? Hải Đường Nguyệt cô nương hao tổn tâm cơ như vậy không phải là muốn viên dạ mình châu trên người Vân mỗ sao? Mà cô nương lại sợ một người giết không được Vân mỗ, nên đã làm ra chuyện cười ngày hôm nay?" Lạc Tuyết giọng nói mang theo chế nhạo, nụ cười trên mặt vẫn không giảm.

Hải Đường Nguyệt sắc mặt hơi thay đổi một chút, lập tức lại khôi phục lại bộ dáng cười tươi xinh đẹp, "Vân công tử là người thông minh, tại sao lại cần nói ra những lời bí hiểm như vậy?"

"Hả? Cô nương đúng thật là sáng khoái!" Lạc Tuyết nụ cười dần dần trở nên lạnh, lạnh làm người ta phát run, con ngươi trong suốt mang theo ngạo khí khuyên đảo chứng sinh nhìn về phía dưới trận, tìm kiếm người của "Mạc Bắc Hắc Thất!"

Nàng nhìn thấy, bảy người mang phục sức một màu, làm nàng cho nhịp tim nàng đập mạnh một chút còn có nam tử thon dài đứng bên cạnh bảy người kia! Chông lại hai ánh mắt khắc sau của nam tử, Lạc Tuyết chau chau mày, tại sao hắn cũng ở đây? Nếu bảy người này ở bên cạnh hắn, vậy thì nhất định là "Mạc Bắc Hắc Thất" rồi! Nghĩ tới, Lạc Tuyết trông mắt đen lại trở nên thêm thâm trầm hơn, nắm chặt tay phải, hình như móng tay đều đã khảm vào trong thịt, loại cảm giác đau đớn này, làm Lạc Tuyết hưng phấn, hôm nay, nàng rốt cuộc có thể giải quyết xong chuyện này rồi!

Yến Băng Hàn từ Lạc Tuyết vừa xuất hiện, đã chăm chú nhìn dung nhan làm cho hắn tương tư tận xương tủy, một khắc cũng không chịu rời đi, bây giờ nhìn đến ánh mắt của Lạc Tuyết, Yến Băng Hàn hồi phục một nụ cười dịu dàng cung chiêu, sau đó gạt đầu, hướng nàng ý bảo, những người này chính là nàng muốn!

Ánh mắt của Lạc Tuyết chuyển sang Hải Đường Nguyệt, cũng là nói vui mọi người: "Vân Hận Thiên hôm nay đến Lê Sơn, chỉ vì làm hai chuyện. Chuyện thứ nhất chính là báo thù giết cha!"

Sau khi âm thanh rét lạnh này vừa nói ra, trên trận lập tức sôi trào, "Vân công tử, kẻ thù của ngươi là ai?"

"Vân công tử kẻ thù giết cha của người hôm nay cũng ở đây sao?"

"Vân công tử nói ra chúng ta cùng nhau giết hắn!"

"Đúng, giết hắn!"

Tiếng la đều là lấy lòng Vân Hận Thiên, quả nhiên nắm đầm của ai cứng rắn, thì lời nói của người đó chính là chân lý, Phong Liệt Diễm nhướn mày cười, nhưng trong lòng lại dâng lên trận trận ghen tuông, bởi vì hắn thấy được đôi mắt kia chỉ vì Lạc Tuyết mà dịu dàng, nhưng bên môi ý cười thần nhiên, bọn họ quen biết nhau sao?

Lạc Tuyết đến gần Hải Đường Nguyệt, nói tiếp: "Hải Đường Nguyệt cô nương, chò Vân mỗ chấm dứt chuyện riêng xong, chúng ta ôn chuyện tiếp theo! Nhưng mà, Vân mỗ phải nhắc nhở cô nương, không nên ở sau lưng Vân mỗ không an phận, kiếm của Vân Hận Thiên không muốn dính vào máu của nữ nhân!"

Hải Đường Nguyệt trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, lấy nàng võ công của nàng nhất định không phải là đối thủ của công tử cụt tay trước mặt, hôm nay tiền đánh cuộc đều trên tay bách độc vua, nghĩ đến tự tin của Độc Vương, Hải Đường Nguyệt không khỏi lại nở nụ cười sáng lạn, "Tiểu nữ tử xin đợi công tử!"

Lạc Tuyết khoe miệng tà mị hơi nhếch lên, mắt mặc dù nhìn Hải Đường Nguyệt, nhưng thân thể lại dùng tốc độ sét đánh không kịp hường "Mạc Bắc Hắc Thất" đi, đợi đến khi "Mạc Bắc Hắc Thất" phản ứng kịp, Lạc Tuyết đã đến trước mặt, rút Hỏa Vân Kiếm, bảy người trong lúc vội vàng đón lấy một kiếm Lạc Tuyết, bị kiếm khí đã thương tâm mạch, thân thể đều lùi lại một bước!

Lúc này mọi người mới hiểu được, kẻ thù của Vân Hận Thiên hẳn là bọn họ! địa phương gần đó vốn chật chội trận lập tức trở nên trống trải ra, người không liên quan toàn bộ thối lui đến hai bên, mở to hai mắt nhìn Vân Hận Thiên sử dụng bộ kiếm pháp nghe nói đã thất truyền từ lâu!

"Mạc Bắc Hắc Thất" là sư đệ đồng môn, võ công tất nhiên giống nhau như đúc, nhưng bảy người dàn trận vây kín theo bốn phái Bảo Vật Trấn Phái —— Thất Tinh trận, bảy người đã phối hợp nhiều năm, vô cùng ăn ý, lúc Lạc Tuyết xuất ra hai chiêu Kiếm trong 200 chiêu biến hóa, lại có thể tiến lùi tự nhiên, không bị tổn thương một chút nào, nhưng bảy người cũng hiểu, công tử cụt tay thông minh tuyệt đỉnh, sợ rằng Thất Tinh trận sẽ bị hóa giải không mất bao nhiêu thời gian, hơn nữa bảy người cũng không hiểu được, bọn họ như thế nào lại là kẻ thù của công tử cụt tay?

Vì vậy trong lúc đánh nhau, lão đại trong bảy người mở miệng nói: "Vân công tử, có thể dừng lại trước được hay không, để tại hạ có thể hiểu rõ một chuyện!"

"Được!" Lạc Tuyết đáp lời dừng kiếm, lạnh lùng nói: "Nói!"

"Huynh đệ chúng ta rốt cuộc có thù hận gì với công tử? Tại sao lại kẻ thù giết cha của Công Tử ?"

"Được! Bản công tử sẽ để cho các ngươi chết một cách rõ ràng! Hai mươi năm trước, có một vị đại hiệp tên là Vân Thiên Ca có phải đã chết trong tay các ngươi hay không?" Lạc Tuyết hận ý xuyên thấu cả Lê Sơn, hồi âm vang vọng thiên địa!

"Vân. . . . . Thiên Ca? Ngươi. . . . . Là con của Vân đại hiệp?" Bảy người tròn mắt hốc mồm, đầu lưỡi giống như bị thắt lại, nửa ngày mới dứt quãng nói.

Những người lớn tuổi ở đây, không khỏi kinh hãi ngốc trệ khác thường, đối với người tên Vân Hận Thiên hơn hai mươi năm trước , bọn họ rất quen thuộc, không chỉ có bởi vì Vân Thiên Ca võ công cao cường, trọng nghĩa khoan hậu, hơn nữa hắn là đệ tử duy nhất của đại cao thủ Ngọc Trần Từ! Hôm nay Vân Hận Thiên này võ công so với Vân Thiên Ca, chỉ có hơn chứ không kém, xem ra đều được Ngọc Trần Từ truyền dạy, thật là trò giỏi hơn thầy!

"Nghe nói Ngọc Trần Từ lão tiền bối đã mất tung tích ba mươi năm rồi mà?"

"Chắc chắn chắc, khó trách võ công của công tử cụt tay người trong thiên hạ không ai địch nổi, hâm mộ!"

"Vây" Thiên hạ đệ nhất cao thủ "Xứng đáng là cây cỏ thụ trong võ lâm!"

. . . . .

Lạc Tuyết ngoảnh mặt làm ngơ với những lời tán phục của mọi người, giờ phút này trong lòng nàng chỉ có báo thù rửa hận, nghe thấy giọng nói của "Mạc Bắc Hắc Thất" đối với phụ thân nàng hình như rất cung kính, cảm thấy ngẩn ra, nhưng lại lạnh lùng nói: "Không sai! Gia phụ chính là Vân Thiên Ca! Hôm nay Vân Hận Thiên muốn báo thù cho cha, các ngươi để mạng lại!"

"Chờ một chút!" Bảy người kia đồng loạt hô, kiếm trong tay "rầm rầm" vút toàn bộ trên mặt đất, sau đó "Bùm" một tiếng quỳ gối trước mặt Lạc Tuyết, nói: "Vân công tử, năm đó huynh đệ chúng ta nhất thời lỡ tay khiến cho Vân đại hiệp trúng độc mà chết, đây cũng là chuyện duy nhất mấy năm nay khiến huynh đệ ta cảm thấy áy náy, đáng lẽ chúng ta đã chết mười năm trước rồi, là Ngọc Trần Từ lão tiền bối đã cứu chúng ta, hiện tại chúng ta tuân theo ước định, lấy mệnh để hoàn lại cho Vân đại hiệp!"

Lúc Lạc Tuyết và mọi người còn chưa kịp hồi hồn , "Mạc Bắc Hắc Thất" đã đồng đưa tay lên dùng một chương đánh lên đầu mình, trong giây lát, bảy người đã đồng loạt ngã xuống trước mặt Lạc Tuyết!

Lạc Tuyết không ngờ "Mạc Bắc Hắc Thất" còn có khí tiết như thế, đều tự vẫn ở đây, ánh mắt tối sầm lại, mắt phượng nhẹ ngược lên, chống ánh mắt ân cần của Yên Băng Hàn và Phong Liệt Diễm đã bước đến bên cạnh nàng, khẽ gạt đầu nhẹ, trong lòng lại có loại kích động muốn khóc, cha, bọn họ đã đền mạng cho người rồi, lấy bảy mạng đền một mạng, người ở dưới cửu tuyền sẽ mỉm cười chứ?

Thù cha đã xong, Lạc Tuyết nặng nề thở ra một hơi, hình như trọng trách trên người đã đỡ bỏ nên thoải mái hơn rất nhiều, cả người dường như có sức sống hơn, mỉm cười với Yên Băng Hàn, "Cảm ơn ngươi!"

Nụ cười làm khiến cho lòng của Yên Băng Hàn trở nên ấm áp, muốn vươn tay kéo Lạc Tuyết, lại cảm giác một ánh mắt lạnh lùng phức tạp đang phóng về phía hắn, Yên Băng Hàn nhìn về phía chủ nhân đôi mắt đó, "Các hạ chính thiếu chủ Phong gia vang danh nhất Đại Kim?"

"Phong Liệt Diễm!" Phong Liệt Diễm lạnh lùng tự giới thiệu.

Lạc Tuyết đang định lên tiếng, lại nghe được sau lưng có một âm thanh lạnh lạnh khác vang lên, "Vân Thiên! Diễm!"

Ba người đồng thời nhìn lại, Lăng Quân Diệp cười như không cười nhìn bọn họ.

"Lăng đại ca?"

"Lăng huynh?"

"Lăng đại ca, tại sao huynh cũng ở đây?" Lạc Tuyết kinh ngạc hỏi.

"Huynh đến đây là vì đệ, không yên lòng chuyện hôm nay, cho nên mới đến xem một chút." Lăng Quân Diệp cười nhạt, hai mắt chưa một khắc nào rời khỏi Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết bị ánh mắt nóng bỏng của Lăng Quân Diệp nhìn cảm thấy không được tự nhiên, liền nhẹ "Khụ" một tiếng, hướng về phía ba nam nhân nói: "Ta còn có chuyện, các huynh chỗ chỗ này chờ ta!"

Lạc Tuyết bỏ lại một câu này, liền đi về phía Hải Đường Nguyệt, lưu lại ba lại ba nam nhân bộ dáng bất phàm ở lại, trừng mắt nhìn lẫn nhau, trong lòng lại theo đuôi tâm tư của mình.

"Chuyện thứ hai Vân Hận Thiên phải làm, chính là diệt trừ kẻ bại hoại nhất trong võ lâm—— bách độc vua!" âm thanh Lạc Tuyết không giận mà uy,

vang dội Lê Sơn. "Hải Đường Nguyệt cô nương, xin hỏi lão ta đang ở đâu?"

Hải Đường Nguyệt không nghĩ đến Văn Hận Thiên cũng muốn giết bách độc vua, xem ra bách độc vua không vì chủ nhân làm việc thì cũng phải tự vệ ! Hải Đường Nguyệt trong tay chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một chiếc quạt màu đen, tay phải móc nhẹ, nhàn nhả vỗ nhẹ vào lòng bàn tay trái, "Văn công tử muốn biết bách độc vua ở đâu, thì phải thắng được tiểu nữ rồi hãy nói!"

ở đây đang rét đậm, lại cầm cây quạt, làm sao lại không gọi là người kỳ quái chứ, trừ phi . . . . . Lạc Tuyết cười lạnh, chỉ có một cây quạt gắn ám khí mà muốn làm tổn thương đến nàng? Mối đồ mộng thờ khế: "Tốt! Cô nương xin mời!"

Thân pháp Hải Đường Nguyệt cực nhanh, lời nói Lạc Tuyết vừa dứt, dùng một chưởng đánh về phía Lạc Tuyết, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt, linh động khác thường, phát ra chưởng nhìn như mềm mại, cũng là thể Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân, khi xuất chiêu, đột nhiên trở nên mạnh mẽ có lực, cùng "Thiên Diệp Lưu Văn chưởng" của Lạc Tuyết hoàn toàn tương phản, Lạc Tuyết thâm than, nữ tử thanh lâu này cũng mang một thân tuyệt kỹ, không biết thân phận thực sự là người ở đâu?

Lạc Tuyết một tay hộ thể, mũi chân đứng lên, nhanh chóng lùi về phía sau, lúc một chưởng của Hải Đường Nguyệt sắp tới, thân thể đột nhiên bay bổng lên, lúc mọi người mắt còn chưa kịp chớp, lại lấy tốc độ y hệt chìm xuống lao xuống phía dưới, hai tay liên tục đánh ra chiêu thức, ám khí trên chiếc quạt của Hải Đường Nguyệt cũng phóng ra, hắc ngân châm tỏa sáng bị một chưởng của Lạc Tuyết đột nhiên thay đổi phương hướng, toàn bộ nhập vào bên trong tay áo trống không của Lạc Tuyết.

Ba nam nhân kia sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đã sớm cùng nhau chạy đến, thấy Lạc Tuyết không có việc gì, cũng an tâm.

Nhưng chuyện kế tiếp cũng là bất ngờ, bởi vì Long Ngạo Thiên đột nhiên xuất hiện!

Lạc Tuyết hôm nay tất nhiên không dùng khăn che mặt che mặt, thân thể linh động dò xét trước ngực Hải Đường Nguyệt, một kích thành công, nhân tiện nhẹ sở soạng trên gò má nữ nhân một chút, Hải Đường Nguyệt vừa thẹn vừa tức, trên danh nghĩa nàng đang ở trong Yên Hoa bán hoa, nhưng chân chính chưa có nam nhân nào đụng đến thân thể nàng, vì vậy, khẽ quát một tiếng: "Hạ lưu!"

Lạc Tuyết ngẩn ra, "Ha ha" cười lớn, vừa cười vừa gia tăng lực đạo trên tay, do lần này quá khinh thường, bách độc vua đột nhiên nhảy ra, đồng thời đánh về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết giận dữ, nhanh chóng biến chưởng thành trảo, dùng tuyệt chiêu "Niêm Phượng thủ", nhiều chiêu tàn nhẫn vô cùng, hai người kia không phải là đối thủ của Lạc Tuyết lúc Lạc Tuyết sắp chế trụ được hai người này, Long Ngạo Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt Lạc Tuyết!

Long Ngạo Thiên vội vàng đến, cũng vì Lạc Tuyết, nhưng khi hấn tận mắt nhìn thấy dung nhan mà mình sớm chiều thương nhớ trong sáu năm qua, hốc mắt lập tức ẩm ướt, run rẩy bật thốt ra: "Lạc nhi!"

Tiếng gọi "Lạc Nhi" này dường như đã có mấy đời khiến cho tinh thần Lạc Tuyết rối loạn, mà bách độc vua cũng thừa lúc này ra đòn sát thủ, Lạc Tuyết bỗng cảm thấy thân thể nóng lên, thậm chí không ổn, vội rút thân cách đó một trượng, muốn lấy Hỏa Văn Kiếm từ bên hông ra, nhưng tay lại không dùng sức được, trong giây lát về mặt đại biến!

Ba nam nhân vẫn nghiêm mật quan sát tình huống này giờ, cũng phát hiện ra khác thường, bởi vì thủ pháp của bách độc vua quá nhanh, mặc dù không thấy rõ Lạc Tuyết bị trúng độc như thế nào, nhưng từ về mặt đột biến của Lạc Tuyết đã cảm thấy không đúng, ba người dường như là đồng thời ra tay, một giây sau đó, Long Ngạo Thiên cũng ra tay!

Bốn nam nhân dùng chưởng hoặc kiếm đồng thời công kích về một mục tiêu, chính là bách độc vua! Mà lão ta hoàn toàn không ngờ sẽ có Hoàng Tước tại hậu, hơn nữa lại còn là bốn nam nhân sức mạnh rất lớn! Cho nên, chỉ tránh được hai chiêu, đã bị Phong Liệt Diễm một kiếm đâm xuyên qua trái tim, đồng thời Thanh Long kiếm của Lăng Quân Diệp đâm xuyên qua cổ họng hắn, Yên Băng Hàn chấn vỡ tâm mạch của hắn, cùng với Long Ngạo Thiên chậm hơn một bước dùng trường kiếm đâm thẳng vào bụng!

Người lấy độc mà xưng bá hắc đạo Bách Độc Vua trừng lớn hai mắt, chưa kịp nhìn thấy rõ chết trong tay ai, miệng đã phun máu tươi ngã xuống trên đất chết!

Còn lại này Hải Đường Nguyệt trên mặt bị biến hóa trong nháy mắt dọa đến chấn kinh, kinh hoàng luống cuống, đang định làm ra bước tiếp theo, bàn tay Yên Băng Hàn đã nắm được cổ của nàng, Lạc Tuyết chậm rãi ngã nhào thân thể đã được Phong Liệt Diễm đứng trước Lăng Quân Diệp và Long Ngạo Thiên ôm vào trong ngực.

Lạc Tuyết vừa mới mở miệng nói một tiếng: "Không cần giết. . . . ." Lúc này cổ tay Yên Băng Hàn đã dùng sức, chỉ nghe "Rắc rắc" một tiếng, cổ họng Hải Đường Nguyệt đã đứt, âm âm ngã xuống đất, trên mặt vẫn mang theo tuyệt vọng không thể tin được!

Yên Băng Hàn chạy tới, Lạc Tuyết cố nặn ra một nụ cười hài hước, "Một mỹ nhân đang êm đẹp, bị người làm hại rồi!"

"Mỹ nhân gì chứ? Nữ nhân xấu xí, người mềm lòng cái gì chứ?" Yên Băng Hàn mang theo tức giận nói.

Bốn nam nhân tám đôi mắt sáng quắc tập trung nhìn vào Lạc Tuyết, trong mắt đều là dịu dàng, Lạc Tuyết chỉ nhìn Long Ngạo Thiên, trong thân thể biến hóa ra sao nàng rõ nhất, lực phủ ngũ tạng giống như là bị lửa thiêu đốt, cảm giác nóng bỏng đã làm cho ánh mắt nàng mê ly, Lạc Tuyết khó khăn nhìn về phía Long Ngạo Thiên nói: "Lần này người hài lòng rồi chứ? Dạ mình châu trả lại người!"

Nhưng là Lạc Tuyết đã không còn lực lượng lấy viên dạ minh châu đã theo nàng sáu năm từ trong ngực ra, Long Ngạo Thiên bắt lấy tay Lạc Tuyết, cực kỳ tức giận, "Ta muốn viên Dạ Minh Châu đó làm gì? Ta muốn nàng, ta muốn nàng bình an vô sự!"

Lạc Tuyết không nhìn nữa Long Ngạo Thiên, dùng hết hơi sức đề xuống dục vọng đang dâng lên, nói: "Phong Đại Ca, người dẫn ta đi. . . . . Đi tìm sự công. . . . ."

"Được! Vân Thiên đệ cố chịu đựng!" Phong Liệt Diễm ôm lấy Lạc Tuyết, đẩy ba người khác ra, vội vàng chạy về hướng chân núi, Yến Băng Hàn, Lăng Quân Diệp và Long Ngạo Thiên cũng theo sát sau đó, sau khi Phong Liệt Diễm đến dưới núi, thay bạch mã của Lạc Tuyết, đi về phía "Hồi hồn cốc", tiếng vỗ ngựa đằng sau "Đạt Đạt" vang lên. . . . .

Một âm mưu đã được tính hết trong Lê Sơn đại hội cứ như vậy tan rã, một đoạn lại một đoạn Phong Vân chuyện xưa rất nhanh được truyền ra từ trong miệng những người tham gia Lê Sơn đại hội. . . . .

Phong Liệt Diễm điên cuồng thúc ngựa, rất nhanh đã đến "Hồi hồn cốc", hắn đã từng đi qua, cũng từng dùng "Hồi Hồn Đan", nên dễ dàng vào cốc, hơn nữa không bị đàn ong công kích, nhưng ba nam tử cùng đến lại bị ngăn ở ngoài cốc!

"Sur công! Sur công!" Phong Liệt Diễm vận khinh công nhanh chóng phi tới nhà đá, hô to, Ngọc Trần Từ đang ngủ bị tiếng ồn ào làm thức tỉnh, vọt ra ngoài cửa, thấy bộ dạng của Lạc Tuyết, cũng là cả kinh, vội nói: "Nàng sao vậy?"

"Vân Thiên bị bách độc vua hạ độc! Sur công mau giải độc cho Vân Thiên!" mồ hôi trên đầu Phong Liệt Diễm không ngừng rơi xuống, không biết như thế nào cho phải, chỉ biết mong đợi nhìn về Ngọc Trần Từ!

Ngọc Trần Từ vừa nghe trúng độc, sắc mặt lập tức thay đổi, phải biết rằng thân thể Lạc Tuyết là bách độc bất xâm, trừ phi là trúng loại tình độc hạ lưu đó!

Phong Liệt Diễm đem Lạc Tuyết ôm vào nhà đá, đặt lên giường, Ngọc Trần Từ bắt mạch, vẻ mặt càng vận càng chặt, "Sur công, có phải rất nghiêm trọng không?" lòng Phong Liệt Diễm cũng theo sắc mặt Ngọc Trần Từ chìm xuống.

"Liệt Diễm, người qua đây!" Ngọc Trần Từ đứng dậy, sắc mặt nặng nề, hai người thối lui đến ngoài cửa, Ngọc Trần Từ nói: "Liệt Diễm, Thiên nhi bị trúng loại độc cay độc nhất trong các loại độc! Nếu trong nửa canh giờ không giải loại độc này, toàn thân sẽ bị bùng nổ mà chết. Người, có muốn cứu nàng không?"

"Ta đương nhiên là muốn!" Phong Liệt Diễm nhanh chóng nổi gân xanh, vừa nói vừa nhìn về Lạc Tuyết trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Giải độc

Bên ngoài "Hồi hồn cốc", ba nam tử gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, bọn họ không lòng dạ nào thưởng thức cảnh sắc tuyệt mỹ trong cốc lúc này, điều kỳ quái nhất là mùa đông rét đậm như vậy bên ngoài này lại có hoa nở, nhưng vấn đề chính lúc này là làm sao để vào cốc!

Bởi vì ba nam nhân này không quen biết nhau, nhưng Yến Băng Hàn lại vì Long Ngạo Thiên kêu một tiếng "Lạc nhi" mà tức giận trong lòng, vừa cho thấy Long Ngạo Thiên biết rõ thân phận nữ nhi của Lạc Tuyết, hơn nữa chuyện liên quan đến dạ mình châu, quan hệ của hai người nhất định không bình thường, hơn nữa hắn vừa kêu một tiếng đã khiến cho Lạc Tuyết phân tâm, gấp phải âm toán.

Cho nên, con người đầy sát ý của Yến Băng Hàn lạnh lùng nhìn về phía Long Ngạo Thiên, cặp mắt của Lăng Quân Diệp cũng giống như vậy hướng về phía Long Ngạo Thiên như gánh nặng đâm vào lưng hắn, nhưng Long Ngạo Thiên chỉ là tức giận bản thân không kìm hãm được tình cảm, hại Lạc Tuyết, đương nhiên sẽ không sợ hãi hai đôi mắt đang nhìn mình như lang sói của hai nam tử kia!

Mà trong cốc, Phong Liệt Diễm đã gấp đến mức quỳ gối trước mặt Ngọc Trần Từ, nói: "Sur công, không cần biết dùng phương pháp gì, ngài nhất định phải cứu sống Vân Thiên, chỉ cần có thể cứu sống đệ ấy, ngài muốn Liệt Diễm làm chuyện gì cũng được!"

Ngọc Trần Từ đưa tay nâng Phong Liệt Diễm dậy, thờ dài nói: "Liệt Diễm, người nghe không hiểu sao? Sur công đã nói rồi, Thiên nhi trúng tình độc, giải được không phải là thuốc, mà là người!"

"Là người? ý của sur công là. . . . ." Phong Liệt Diễm mơ hồ đã hiểu ra chút gì đó, nhưng vẫn chưa xác định.

"Liệt Diễm, nếu người nào giải độc cho Thiên Nhi, sau khi hoan hợp, trong vòng bảy bảy bốn mươi chín ngày sẽ đau đớn như đao xuyên tim, loại đau đớn này, không phải người bình thường có thể chịu được, cho nên mới nói độc này chính là loại độc nhất trong các loại độc! Liệt Diễm, sur công mặc dù xem Thiên nhi là quan trọng nhất, nhưng công cũng sẽ không miễn cưỡng người...người tự mình lựa chọn đi!" Ngọc Trần Từ gương mặt mang theo vẻ bi thương, nói đến đây đều đã cân nhắc kỹ, nếu Phong Liệt Diễm nguyện ý, nhưng không chịu được qua 49 ngày này, sau này nếu hắn xuống dưới đó, hắn làm sao giao phó được với Như Mi? Nhưng nếu để Lạc nhi chết đi như vậy, hắn lại làm xứng đáng với linh hồn của Thiên Ca trên trời đây?

Ngọc Trần Từ bước chân lảo đảo rời đi, chỉ còn lại Phong Liệt Diễm ngây người đứng đó. Hắn vẫn không hiểu ý của Ngọc Trần Từ, mặc dù hắn có thể hi sinh tính mạng vì Vân Thiên, nhưng hắn cũng là nam tử, làm sao? Phải tìm vị cô nương đến!

Nghe tới đây Phong Liệt Diễm lập tức chạy trở về nhà đá, ghé vào trước mặt Lạc Tuyết, nhẹ nhàng kêu: "Vân Thiên? Vân Thiên?"

Lạc Tuyết từ từ mở mắt, "Phong Đại Ca?"

"Vân Thiên, sự công nói muốn giải được độc trong người đệ, cần phải cần một cô nương mới có khả năng giải độc, đệ cố gắng chống đỡ, ta sẽ ra ngoài tìm một vị cô nương đến!" Phong Liệt Diễm nước mắt không ngừng rơi xuống, nâng lên trán Lạc Tuyết lên, nhẹ nhàng hôn xuống, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Lạc Tuyết vừa nghe xong, nàng lại trúng loại độc này? bách độc vua Đổng chết, lại muốn dùng loại độc này tới phá giải bách độc bất xâm của nàng!

bản thân Lạc Tuyết bởi vì trong cơ thể nhiệt độ càng ngày càng cao khí nóng dâng lên đỏ bừng cả khuôn mặt, mồ hôi từng hạt lớn chừng hạt đậu không ngừng rơi xuống, hạ thân truyền tới ham muốn khuôn mặt nhỏ nhắn Lạc Tuyết càng thêm say lòng người, nhưng nghe đến chuyện Phong Liệt Diễm muốn đi tìm một vị cô nương giải độc cho nàng, thì quýnh lên, muốn kéo ống tay áo Phong Liệt Diễm, nhưng cả người lại vô lực, chỉ đành phải yếu đuối kêu lên: "Phong Đại Ca, không cần đi!"

Phong Liệt Diễm nghe vậy xoay người, "Vân Thiên, không giải được đệ sẽ chết! Hơn nữa thời gian không còn nhiều! Đệ chờ ta...ta đi nhanh về nhanh!" Nói xong, Phong Liệt Diễm đang muốn vén rèm xe lên đi ra ngoài, Lạc Tuyết dưới tình thế cấp bách, chỉ đành phải kêu lên: "Phong Đại Ca, ta. . . . . Ta là. . . . . huynh tới đây!"

Phong Liệt Diễm vội chạy tới, Lạc Tuyết âm thanh đã thấp không thể thấp hơn rồi, nàng biết khi nói ra khỏi miệng, sẽ mang tới chuyện gì, nhưng nàng nguyện ý đem thân mình giao cho nam tử bên cạnh nàng đây, một nam tử chắc chắn sẽ nguyện sống chết vì nàng! Hơn nữa quan trọng nhất là, nàng cũng là thích hắn, thích hắn vô lại và bá đạo, nhiệt tình và cẩn thận, cho nên, nàng cái gì cũng không cần nữa !

"Phong Đại Ca, huynh. . . . . huynh hôn lại ta. . . . ." Lạc Tuyết nhẹ nhàng nói, nhưng Phong Liệt Diễm lại mảy cau lại, "Vân Thiên, nghe lời, chuyện này phải cần tìm nữ nhân mới được!"

"Huynh. . . . . Huynh ngốc chết đi được, ta thật ra thì thật ra là. . . . . Là một nữ tử. . . . ." Lạc Tuyết thiếu chút nữa vì tức giận mà ngắt đi, trong ngày thường Phong Liệt Diễm rất thông minh, hôm nay lại trở thành như vậy, liền dứt quãng nói rõ nói.

"Đệ nói cái gì?" Phong Liệt Diễm cả kinh đứng lên, sau đó lại nặng nề ngồi xuống, ôm lấy thân thể Lạc Tuyết , tâm tình vui sướng trải rộng toàn thân, âm thanh lại có chút run rẩy , "Đệ. . . . . Thật sự là nữ tử?"

Lạc Tuyết e lệ cười, sắc mặt ửng đỏ, hô hấp dồn dập, mắt thấy gương mặt tuấn mỹ của Phong Liệt Diễm càng ngày càng gần, trong lòng khẩn trương, lòng bàn tay rịn ra từng tầng một mồ hôi mỏng.

Đôi môi nóng rực của Phong Liệt Diễm chiếm trọn hương thơm mềm mại ngọt ngào, mang theo tình ý dạt dào cùng lửa nóng dịu dàng. Đầu lưỡi trơn trượt. Trêu chọc hút lấy, cắn nuốt, một cổ cảm giác tê dại không thể ngăn chặn theo môi lan tràn tới từng góc ngách trong thân, Lạc Tuyết chỉ cảm thấy ý thức dần dần cách xa, dưới bụng vọt lên ngọn lửa dục vọng nắm giữ toàn bộ thể xác và tinh thần.

Lạc Tuyết không lưu loát vươn đầu lưỡi mềm mại của mình cùng Phong Liệt Diễm dây dưa. Lạc Tuyết không lưu loát đáp lại càng gọi lên dụ hoặc trong cơ thể Phong Liệt Diễm, hô hấp bắt đầu nặng nề, bàn tay dịu dàng thăm dò trong cổ áo Lạc Tuyết.

Trang phục từng cái từng cái bay xuống, hai thân thể nóng bỏng tùy ý dây dưa, triền miên. Tình độc trong cơ thể Lạc Tuyết từ từ tràn ngập lại điên cuồng tràn lan, trong cơ thể sóng nhiệt từng đợt từng đợt tăng lên, thân thể trống rỗng khó chịu, bất giác phát ra âm thanh mê người: "Únh, Phong. . . . . Phong Đại Ca. . . . . Nóng quá. . . . . Khó chịu", giờ phút này, lý trí Lạc Tuyết đã hoàn toàn bị thay thế bằng ham muốn.

thân thể mềm mại Lạc Tuyết khó chịu giãy dụa dán chặt vào Phong Liệt Diễm, từng tiếng yêu kiều từ trong đôi môi đỏ mọng truyền ra, cánh tay phải quần lấy cổ Phong Liệt Diễm, thân thể không kìm hãm được dán lên khuôn ngực rắn chắc kia, hai chân thon dài vô ý thức ma sát Phong Liệt Diễm.

(Ta chuyển sang nàng nhé vì biết thân phận của Lạc Tuyết rồi)

"Ừ. . . . ." Phong Liệt Diễm kêu rên ra tiếng, bụng dưới cũng ngập tràn ham muốn nhần nại đã đến cực hạn, "Vân Thiên, ta yêu nàng!" Dứt lời, một tay cõng hết tất cả y phục còn lại trên người Lạc Tuyết, thân dưới dán lên thân thể mềm mại.

"Ừ. . . . . Únh", trong nháy mắt thân thể dính nhau, Lạc Tuyết phát ra một tiếng nức nở nghẹn ngào, cánh tay phải ôm thật chặt thân hình nóng bỏng cường tráng, hình như chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt nỗi khổ sở của mình.

"Vân Thiên, lập tức sẽ tốt." Phong Liệt Diễm thương tiếc hôn lên gò má đỏ như nắng chiều của Lạc Tuyết, một tay vung lên, y phục trên người mình phát ra một tiếng khàn khàn xé rách, một thân áo bào thượng hạn trong nháy mắt nổ tung, phân tán trên đất. Biết tình độc bá đạo, thân mình không chân chờ nữa tách hai chân thon dài trắng nõn ra vòng bên hông mình. Hai tay nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn không đầy một nắm tay, hướng về đôi môi đỏ mọng kiều diễm hôn thật sâu xuống, đồng thời phía dưới thất lưng di chuyển, thân thể trầm xuống, bắt đầu loại luật động cổ xưa nhất của loài người. . . . .

"A. . . . ." Môi đỏ mọng bị lấp kín, nhưng cảm giác được lấp đầy trong nháy mắt cảm giác sung sướng ùn ùn kéo đến cuốn lấy thân thể, đôi môi Lạc Tuyết theo từng luật động mà phát ra những tiếng nức nở ."Vân Thiên. . . . . Ta yêu nàng. . . . ." Phong Liệt Diễm môi nói ra khỏi miệng nhỏ kiều diễm, ngậm chặt lấy một bên vành tai ngọt ngào, ở bên tai nói ra câu nói yêu thương suốt cuộc đời này không đổi.

Lụa mỏng tung bay, dịu dàng lưu luyến mệt mỏi, hợp lại với nhau tạo thành một khung cảnh Phong Hoa Tuyết Nguyệt?

. . . . . Ngọc Trần Từ đứng ở bên trong Ôn Tuyền đang lo lắng suy nghĩ đến một vấn đề, đối với hiểu biết của hắn với Phong Liệt Diễm tất nhiên sẽ cùng với Lạc Tuyết, hiện tại hắn đang suy nghĩ, làm sao có thể giảm bớt những khổ sở mà Phong Liệt Diễm bắt đầu từ ngày mai phải chịu?

Ai, còn nữa, ngộ nhờ sau khi nha đầu Lạc Tuyết giải độc xong, tức giận lão già ta tự ý để Phong Liệt Diễm, phá hủy trong sạch của nàng, thì phải làm sao đây? Sau này hai người bọn họ làm sao gặp nhau đây?

Bây giờ Ngọc Trần Từ rất đau đầu, trong lúc vô tình ngẩng đầu lại thấy đàn ong đang bay về phía hắn, không xong có người tự tiện xông vào trong cốc! Chẳng lẽ tên độc Vương hại nha đầu kia đuổi tới đây? Đúng lúc, lão phu cũng muốn gặp người một chút! Ngọc Trần Từ suy nghĩ như vậy bản thân cũng nhanh chóng ra bên ngoài cốc.

Ngoài cốc có ba nam tử đang đứng, Ngọc Trần Từ nhìn từng người một trên người ba nam tử này đều mang một cỗ khí phách, không giống với Phong Liệt Diễm khiến người ta cảm giác được sự thoải mái, chỉ đơn giản nhìn vào tướng mạo, cộng thêm Phong Liệt Diễm, bốn người này không ai thua ai!

Ngọc Trần Từ phi thân ra khỏi cốc, đứng ở trước mặt ba nam nhân này, mà ba người người đang sốt ruột, thấy một ông lão đột nhiên bay từ trong cốc ra, cảm thấy rất hưng phấn.

Nhưng sắc mặt ông lão này nhìn không tốt cho lắm, Ngọc Trần Từ đầu tiên mở miệng nói: "Các người là ai? Dám xông vào "Hồi hồn cốc" của ta?"

Trong âm thanh mang theo nồng nặc sự tức giận, trong lúc vô hình phát ra một loại lực khiến người khác kinh sợ, khiến ba người vội vàng ôm quyền cung kính, đầu tiên là Lăng Quân Diệp: "Tại hạ Lăng Quân Diệp, là Tây Nam lục lâm Tổng Đà Chủ!"

"Tại hạ Yến Băng Hàn, người Nam Chiếu quốc." Yến Băng Hàn không dám tùy tiện nói ra thân phận của mình, liền thần nhiên nói.

Ngọc Trần Từ nhìn nhiều Yến Băng Hàn thêm mấy lần, người Nam Chiếu? Nhìn trên người tự nhiên tản ra hơi thở tôn quý, và chữ "Yến" này, thì chắc chắn là người trong hoàng tộc!

Vì vậy liền hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía nam tử còn lại, mình hoàng sa y, bên hông đeo ngọc bội quý báu, khắp người hiện rõ thân phận bất phàm, chỉ nghe nam tử này nói: "Tại hạ Long Ngạo Thiên!"

"Long Ngạo Thiên?" Ngọc Trần Từ bởi vì cái tên này mà ánh mắt nheo lại, âm thanh lại hàm chứa sự tức giận, "Người chính là đồ vô dụng Trang Thân Vương ư?"

Vừa dứt lời, trong lòng Yến Băng Hàn và Lăng Quân Diệp đều cả kinh, thì ra đây chính là Trang Thân Vương mà Vân Hận Thiên vẫn đi tìm để báo thù!

Long Ngạo Thiên bị thái độ vô lễ xem thường Ngọc Trần Từ chọc giận, nhưng hắn nghĩ đến Lạc Tuyết vẫn đang ở trong cốc, liền nặng nề gật đầu: "Đừng là bốn vương! Xin hỏi tiền bối có phải Lạc nhi đang ở trong cốc không?"

"Lạc nhi?" Ngọc Trần Từ hừ lạnh, "Lúc này sao người lại gọi thân thiết như vậy! Lão phu đã đồng ý với Lạc nhi không giết người, nhưng lại chưa từng đồng ý không làm người bị thương!"

Long Ngạo Thiên cả kinh, nghe ý của lão đầu trước mặt chắc chắn quan hệ với Lạc Tuyết hắn là rất sâu, vậy thì Lạc Tuyết thì có cứu rồi! Chỉ cần có thể cứu được Lạc Tuyết, hắn căn bản sẽ không quan tâm mình như thế nào.

Ngọc Trần Từ nói xong nhanh chóng xuất chưởng ra, nhưng Long Ngạo Thiên lại không hề tránh, cứng rắn chống đỡ hắn xuất ra ba chưởng, Long Ngạo Thiên bị công lực thâm sâu của Ngọc Trần Từ đánh vào "Xi" một tiếng, trong miệng phun ra một ngụm lớn máu tươi, cũng may Ngọc Trần Từ hiện tại chỉ còn hơn hai mươi năm công lực, nếu không chỉ cần sức của ba chưởng này, Long Ngạo Thiên sẽ lập tức bị mất mạng rồi!

Lăng Quân Diệp là người duy nhất không biết gì, nghe hai người này nói qua nói lại "Lạc nhi", lại nghĩ tới Long Ngạo Thiên ở Lê Sơn gọi một tiếng "Lạc nhi" khiến Vân Thiên mất hồn, chẳng lẽ người bọn họ nói là cùng một người sao?

Ngọc Trần Từ đối với thái độ của Long Ngạo Thiên có chút kinh ngạc, "Người vì sao không đánh trả?"

"Tiền bối. . . . . Chỉ cần người có thể cứu Lạc nhi, ta. . . . . Bồi thường thêm một cái mạng. . . . . như thế nào?" Long Ngạo chống thân thể lên, khóe môi nhếch loang lỗ vết máu, dứt quãng nói.

"Hừ! Vào lúc này nói coi như có chút tình nghĩa, không biết năm đó người nghĩ như thế nào? Là Vương Gia một nước! Lại đem Lạc nhi của lão phu hại thành ra như vậy! Nếu không phải là Lạc nhi ngăn ta, lão phu sớm đã đến thành Uyển An lấy đầu người rồi!" Ngọc Trần Từ càng nói càng tức giận, không nhịn được lại đưa nắm đấm lên, rồi lại hung hăng để xuống.

Long Ngạo Thiên cố gắng giữ cho thân thể đứng vững, sau đó vung cầm bào hướng Ngọc Trần Từ trình trọng quý xuống, "Tiền bối, mặc dù ta không biết tiền bối và Lạc nhi có quan hệ như thế nào, cũng không biết có tại sao cánh tay trái của Lạc nhi không còn, chắc chắn năm đó ngài đã cứu Lạc nhi, Long Ngạo Thiên cảm động đến rơi nước mắt, kính xin ngài đem toàn lực cứu chữa cho Lạc nhi, chờ Lạc nhi khỏi hẳn sau, Long Ngạo Thiên sẽ chịu đòn nhận tội, mặc cho Lạc nhi xử lý!"

"Hừ! ta tội? người xin lỗi có thể khiến cho cánh tay Lạc nhi không cụt nữa sao? Người xin lỗi có thể khiến cho đứa bé trong bụng Lạc nhi sống lại

không? Người là một người cha, lại tự tay đem vợ con mình đẩy vào chảo lửa, lọt vào tay chính phi độc ác, người biết lão phu cứu được Lạc nhi từ đâu về không? Là ở một bãi tha ma ngoài thành Uyển An Thành! Lúc ấy hơi thở của nàng đã rất yếu, nếu không phải lão phu trùng hợp đi ngang qua, nếu không phải là y thuật của lão phu cao minh, nàng đã sớm cùng đứa bé xuống hoàng tuyền rồi!" Ngọc Trần Từ càng nói càng kích động, bước một một bước thật dài tiến lên, đôi tay nắm lấy cổ áo Long Ngạo Thiên, ánh mắt thô bạo, chỉ hận không thể dùng một chương đánh chết người nam nhân phụ bạc này.

Lăng Quân Diệp lúc này mới hiểu được, thì ra là Vân Thiên thật sự là nữ nhân, tên thật sự là "Lạc nhi", trong lòng hắn rất kích động, kích động vì người hắn yêu thật sự là một nữ nhân, như vậy hắn liền có quyền lợi theo đuổi, sau khi kích động qua đi thì còn lại đau khổ và bi thương, tức giận bởi vì Lạc Tuyết lại bị một nam nhân như vậy phụ lòng, cũng vì Lạc Tuyết đã từng bị cụt tay và mất con đau xót mà tái nhợt mặt.

Yến Băng Hàn cũng lúc này mới hiểu được, đêm đó say rượu ánh mắt tràn đầy đau đớn đó của Lạc Tuyết từ đâu mà ra, đều là bởi vì người này, một vương gia cao quý của Đại Kim!

Long Ngạo Thiên sắc mặt tái nhợt đã không còn một chút huyết sắc, môi mòng thì thầm: "Đứa bé, con của chúng ta không còn nữa? Thật sự là tiện phụ kia chém đứt cánh tay trái của Lạc nhi, lại độc chết đứa bé của chúng ta, Lạc nhi, ta thực xin lỗi nàng, nếu có thể tin tưởng nàng thêm một chút, nếu đêm đó ta không ra ngoài xử lý công việc, thì tất cả mọi chuyện cũng không xảy ra. . . . . Ta cũng sẽ mất đi nàng sáu năm, Lạc nhi, hôm nay ta lại hại nàng bị lão Độc Vật ám toán, ta thật sự là đáng chết!"

Ngọc Trần Từ xoay mặt, nén lại hận ý trong lòng, hết sức không chế không cho bản thân khả năng phát ra sát ý, nhưng hai người khác lại không nhẫn nại được, một người mới kiếm đã chỉ lên cổ Long Ngạo Thiên, Long Ngạo Thiên cười thảm, "Các người là vì Lạc nhi nên muốn giết ta? Có phải các người cũng rất yêu nàng?"

"Đúng! Yến mỗ so với người càng yêu nàng hơn nhiều, mà người, đã mất đi tư cách yêu nàng!" Yến Băng Hàn giữa răng môi phát ra âm thanh không mang theo một tia tình cảm.

"Lăng Quân Diệp ta hôm nay vì Vân Thiên mà loại bỏ người! Tránh khỏi nàng nhìn thấy người thì thương tâm!"

Long Ngạo Thiên chậm rãi đứng dậy, cười lạnh, "Cõi đời này chỉ có Lạc nhi mới có thể để bốn vương dùng mạng để hoàn lại, những người khác, không xứng!"

Nhìn thấy ba người muốn đánh nhau, Ngọc Trần Từ di chuyển thân mình lướt qua ba người bọn họ, sau một khắc, kiếm của ba người đều nằm trong tay Ngọc Trần Từ, ba người kinh ngạc nhìn nhau, nhất là Yến Băng Hàn, võ công của hắn đứng đầu Nam Chiếu quốc, mà ở Đại Kim, cũng chỉ có Lạc Tuyết mới có thể đánh ngang tay với hắn, mà lão đầu này lại nhẹ nhàng đoạt được kiếm trong tay hắn như vậy!

Ngọc Trần Từ từng tuổi này, đã quen biết với bao người, nhìn một chút đã thấu tâm tư Yến Băng Hàn, lạnh nhạt nói: "Võ công của Lạc nhi chính là do lão phu truyền lại!"

Thì ra là như vậy, ba người đồng nói: "Vậy lão tiền bối là?"

"Lão phu Ngọc Trần Từ! Cũng chính là mặt quỷ thần y!" Ngọc Trần Từ nhướn mày, nói.

Lúc Yến Băng Hàn ở Nam Chiếu quốc đã từng nghe đến đại danh này là kỳ nhân đứng thứ nhất trong võ lâm Đại Kim, càng không nhắc đến Lăng Quân Diệp và Long Ngạo Thiên nữa, thái độ có thể dùng sợ hãi để hình dung.

Nhưng bọn hắn cũng nhanh chóng kích động, một người một tay nắm lấy áo của Ngọc Trần Từ nói: "Lão tiền bối, vậy ngài nhất định có thể cứu Lạc nhi rồi! Nàng hiện tại như thế nào? Ngài cho chúng ta vào xem nàng một chút, có được không?"

"Không được! Các người hiện tại không thể đi vào! Liệt Diễm đang cứu nàng!" Ngọc Trần Từ trầm ngâm cự tuyệt nói.

"Diễm?"

"Phong Liệt diễm?"

"Phải lão phu cũng thấy rõ bốn người các người trong lòng đều yêu thương Lạc nhi, mà Lạc nhi hôm nay trúng không phải là loại độc bình thường, là tình độc! Chỉ có nam nhân có thể giải, các người hiểu chưa?" Ngọc Trần Từ nói.

Ngọc Trần Từ vừa nói như vậy, ba nam nhân đều là người từng trải, làm sao không hiểu chứ? Nhất thời ghen tỵ tình xông lên gương mặt tuấn tú, lúc trắng lúc xanh, hận ngon gió kia Liệt Diễm chiếm tiện nghi!

"Liệt Diễm là lão phu đồng ý, lão phu tin hắn sẽ mang lại hạnh phúc cho Lạc Nhi, hơn nữa vừa thời gian cấp bách, không có người thứ hai để chọn, Long Ngạo Thiên, lão phu nói rõ với mọi chuyện, chính là để cho người biết, từ lúc đó, Lạc nhi không còn là trắc vương phi của người nữa, nàng thích người nào, muốn ở chung sống với ai, do chính nàng quyết định!" Ngọc Trần Từ thẳng thắn nói, cũng nhìn về phía Long Ngạo Thiên, nhắc nhở.

"Không được! Lạc nhi đã gả vào Trang vương phủ, thì cả đời sẽ là nữ nhân của Long Ngạo Thiên ta, ai cũng không thể đem nàng từ bên cạnh ta mang đi!" Long Ngạo Thiên cũng kiên quyết tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Không rời xa

Trong nhà đá, Lạc Tuyết mềm mại nằm trên giường đá, Phong Liệt Diễm dịu dàng nhìn người trong ngực, cặp mắt một khắc cũng không chịu dời đi.

Lạc Tuyết tình triều dần dần rút xuống, tình độc trong cơ thể không còn cắn nuốt tứ chi và toàn bộ thân thể nàng nữa, nhưng vừa mới cường đã hoan ái, làm Lạc Tuyết rất xấu hổ.

Giờ phút này, nàng đang nhắm chặt hai mắt phượng lại, trên mặt đỏ ửng mê người, môi anh đào hơi sưng nhấp nhệ, lại một lần nữa dự hoặc Phong Liệt Diễm, hân hạnh lẽ ở trên môi nàng chạm nhẹ một chút, trái tim lại không tự chủ được run theo.

Quần áo rơi đầy đất, hai thân thể trần trụi đang ôm chặt lấy nhau, Lạc Tuyết không dám mở mắt ra, không dám đối mặt với trái tim của bản thân và Phong Liệt Diễm.

"Vân Thiên, nàng có biết tất cả mọi chuyện ngày hôm nay quan trọng với ta đến mức nào không, bây giờ ta rất hạnh phúc, bởi vì người ta yêu thật sự là một nữ nhân, trời cao đã thiên vị chúng ta có phải không? Nàng đang ở trong ngực ta một cách chân thực, thân thể của nàng cũng cho ta, nhưng mà, ta vẫn sợ nàng sẽ rời khỏi ta, Vân Thiên, nàng đừng rời khỏi ta, có được không?" Phong Liệt Diễm thì thầm, vuốt những sợi tóc bay tán lác của Lạc Tuyết.

Người Trong ngực bỗng nhúc nhích, sau đó nhẹ nhàng nói: "Phong Đại Ca, tên của ta là Lạc Tuyết, là dưỡng nữ của Lê Thị Lang, thân phụ là Vân Thiên Ca. Còn có một việc, ta cũng là trắc vương phi của Trang Thân Vương Long Ngạo Thiên, năm mười sáu tuổi ta gả cho hân, Long Ngạo Thiên rất sủng ái ta, hai người chúng ta đều có tình cảm với nhau, nhưng Vương phi của hân Thượng Quan Vũ Điệp ghen tỵ, Long Ngạo Thiên vẫn chưa có con trai, sau khi ta mang thai, Long Ngạo Thiên liền tuyên bố nếu ta sinh bé trai, sẽ lập làm Thế tử, Thượng Quan Vũ Điệp vì bảo vệ địa vị của mình, nên hôm đó trong tiệc sinh nhật ta, gọt ta uống rượu có chứa thuốc mê, sắp đặt màn Lê Trắc phi hồng hạnh xuất tường, sau đó bị bắt gian tại giường."

"Long Ngạo Thiên trong con phần nộ không chịu tin tưởng sự trong sạch của ta, đã chém đầu thị vệ vô tội, sau đó đem ta nhốt vào địa lao. Ban đêm, thừa dịp Long Ngạo Thiên đi ra ngoài, Thượng Quan Vũ Điệp liền tới, không ngờ nàng che dấu võ công của mình, nàng buộc ta uống thuốc phá thai, lại dùng một kiếm chặt đứt cánh tay trái của ta, nàng nói, nàng muốn ta sống không bằng chết! nha hoàn của nàng đem ta vứt ở bãi tha ma, sư công lúc đi hái thuốc phát hiện cũng đã cứu ta trở về cốc, sư công đem võ công cả đời truyền cho ta, dạy cho ta rất nhiều thứ, ta mới có thể chống đỡ đến bây giờ."

Lạc Tuyết thán nhiên kể lại, nàng đã rất lâu không nghĩ đến chuyện cũ để cho cả đời nàng khắc cốt ghi tâm này, hôm nay nhắc lại, nước mắt không khống chế được lại rơi xuống, Phong Liệt Diễm lòng đau như cắt, hôn nhẹ lên nước mắt Lạc Tuyết, thì thầm: "Lạc nhi, ta có thể gọi nàng là Lạc nhi được không? Phong Liệt Diễm ta thề, cả đời yêu người, tuyệt sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào tổn thương nàng nữa, ta muốn cho nàng toàn bộ hạnh phúc, khiến cho nàng cả đời vui vẻ, Lạc nhi, gả cho ta, cả đời này, ta chỉ cưới một thế tử là nàng, có được không?"

"Phong Đại Ca, ta không xứng với chàng! Ta đã gả cho người khác, cũng đã từng mang thai đứa bé, hơn nữa. . . . . chàng vừa rồi không phải đã thấy thân thể xấu xí của ta rồi sao? Chàng có thể tìm được một nữ nhân tốt hơn ta gấp trăm ngàn lần." Lạc Tuyết lắc đầu, khóc lớn hơn.

"Lạc nhi, không phải như vậy, nàng đừng khóc, nàng biết không? Thiên hạ vô số nữ nhân nhưng chỉ có nàng khiến cho ta rung động, chỉ có nàng mới có thể khiến ta đau lòng tương tư. Mặc kệ trước đây nàng đã từng có chuyện gì, ta đều không quan tâm, ta chỉ quan tâm nàng có yêu ta như ta yêu nàng không, Lạc nhi, nàng yêu ta sao?" giờ phút này trái tim Phong Liệt Diễm cực kỳ khẩn trương, chỉ sợ nghe được đáp án làm hân thất vọng.

Lạc Tuyết ngơ ngẩn, nàng thương hân sao? Nàng cũng không biết, nàng thích ở chung với hân, nhưng nếu yêu hay không, nàng thật sự không biết.

Lạc Tuyết đang suy nghĩ, Phong Liệt Diễm đã vén chăn lên, nhìn về phía vết thương trên vai Lạc Tuyết, bởi vì y thuật của Ngọc Trần Từ cao minh, cũng không để lại vết sẹo quá khó coi, chỉ là hai vai của nàng không còn cân xứng nữa, trong lòng của hân chỉ có thương tiếc và đau lòng, làm sao có thể ghét bỏ nàng được?

Bờ môi ẩm áp của Phong Liệt Diễm nhẹ nhàng hôn lên vai trái Lạc Tuyết, mang theo bao nhiêu là quyết tâm và tình yêu say đắm, từng chút từng chút một hòa tan vào trái tim bao nhiêu năm tĩnh mịch của Lạc Tuyết.

Bàn tay lớn di chuyển dịu dàng mon men trên mỗi một tấc da thịt Lạc Tuyết, cuối cùng xoa nhẹ lên chiếc mũi cao thẳng đang lấm tấm mồ hôi của nàng, môi cũng dời đi, ngậm chặt làn môi đỏ thắm thêm một lần nữa, nhẹ nhàng mút, Lạc Tuyết bị cử động của Phong Liệt Diễm làm cho toàn thân khẽ run, từng dòng nước ấm nhanh chóng truyền khắp toàn thân, tình triều đã lui một lần nữa bị kích lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ càng thêm say lòng người, Phong Liệt Diễm cười nhẹ hôn rất thật sâu lên đôi môi đỏ mọng mê người.

Lạc Tuyết vùng vẫy đem môi dời đi, "Phong Đại Ca, chúng ta nên tỉnh dậy rồi, sư công vẫn đang chờ bên ngoài!"

"Ha ha, không sao, là sư công phân phó muốn ta hoàn thành nhiệm vụ này!" Phong Liệt Diễm cười tà mị tiếp tục hôn nhẹ Lạc Tuyết, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng đang mím chặt của Lạc Tuyết ra, tìm kiếm hương thơm ngọt ngào.

"Lạc nhi, nàng yêu ta không?" Phong Liệt Diễm giữa lúc tình cảm mãnh liệt vẫn không quên vấn đề quan trọng mà hân muốn biết nhất này.

Lạc Tuyết không lên tiếng trả lời, bởi vì nàng không xác định, cho nên nàng im lặng.

Nụ hôn một lần nữa rơi xuống, kịch liệt, bá đạo, mang một chút không cam lòng trừng phạt người dưới thân. Yêu quá tha thiết, bên hông Phong Liệt Diễm trầm xuống, thân dưới nhẹ đưa vào, cùng thân thể Lạc Tuyết hợp làm một, đan xem giữa tình cảm đơn thuần và yêu say đắm

Trong cốc một phòng kiều diễm, mà ngoài cốc mấy nam tử lại vì vấn đề nữ tử mình yêu thương thuộc về ai mà tranh cãi.

"Tóm lại, bất luận như thế nào, Long Ngạo Thiên ta sẽ không buông tay Lạc Nhi, ta là phu quân của nàng, cả đời sẽ như vậy, hôm nay chuyện nàng cùng Phong Liệt Diễm chỉ vì cứu mạng, nhưng không có nghĩa là Bôn vương sẽ thành toàn Phong Liệt Diễm hoặc là những người khác!" Long Ngạo Thiên lạnh lùng trừng mắt về phía Lăng Quân Diệp và Yên Băng Hàn, nhắc nhở quan hệ giữa hắn và Lạc Tuyết.

Lăng Quân Diệp tức giận, "Người hại Vân Thiên còn chưa đủ sao? Người không có năng lực bảo vệ nàng, nên thả nàng đi, để cho nàng được chọn nàng muốn cuộc sống mà nàng muốn và người nàng yêu! Nếu không người quá ích kỷ đối với nàng!"

"Người là Vương Gia thì thế nào? Yên mỗ muốn dẫn Lạc nhi trở về Nam Chiếu quốc, để cho nàng vĩnh viễn rời khỏi người đã làm nàng tổn thương! Long Ngạo Thiên, nếu người không buông tay, chuyện giữa ta và người không chỉ còn là ân oán cá nhân nữa !" Yên Băng Hàn tàn nhẫn nói.

Long Ngạo Thiên "Ha ha ha" cười lớn, "Người cho rằng người có thể mang Lạc nhi đi được sao? Bôn vương cho người cơ hội này, người cứ việc thử xem!"

Yên Băng Bàn đen mặt, mười ngón tay nắm chặt "Răng rắc" vang dội, nhưng vì ngại Ngọc Trần Từ ở bên cạnh, động thủ không được, nên gần từng chữ một: "Tốt! Yên mỗ sẽ cho người nhìn thấy, ta làm sao để mang đi nữ nhân của người!"

"Hừ! Các người không cần tự mình đa tình! Vân Thiên không thể nào đi cùng người đến Nam Chiếu quốc, cũng không thể nói lại tiền duyên với người! Nàng, cũng sẽ không lựa chọn Lăng mỗ, chỉ có Liệt Diễm mới có thể nhận được tình yêu của nàng!" Lăng Quân Diệp hướng về phía hai người kia châm chọc, đồng thời cũng tự giễu cười chính mình, hắn quá rõ địa vị của hắn và Phong Liệt Diễm ở trong lòng Lạc Tuyết, bởi vì ở trong mắt Lạc Tuyết, chưa từng có bóng dáng của hắn, cho dù như vậy, hắn vẫn không muốn buông tay, cho nên đi theo đến nơi này

.....

"Được rồi được rồi! Các người phiền chết lão phu! Àm ỉ cái gì? Muốn đánh nhau phải không? Ai thắng lão phu, lão phu liền đem Lạc nhi giao cho người đó, như thế nào?" Ngọc Trần Từ nghe bọn họ cãi nhau liền lớn giọng quát, trong lòng lại cảm thấy buồn bực, nha đầu này, tại sao lại trêu chọc vào mấy nam nhân khó chơi như vậy chứ? Đều là một đám người lợi hại, cũng không thể đem nha đầu chia thành mấy cánh hoa được?

Khi Ngọc Trần Từ vừa nói lời này ra, quả nhiên ba nam tử này bỗng nhiên yên tĩnh lại, hết cách rồi, võ công của bọn họ đánh không lại Ngọc Trần Từ, chỉ có im lặng chờ câu sau Ngọc Trần Từ đang chuẩn bị nói ra.

"Các người tranh giành nhau thì được ích gì chứ? Đừng nghĩ đến những chuyện đó! Chờ thân thể Lạc nhi tốt lên, nàng muốn gả người nào thì sẽ gả cho người đó, những người khác không được xen vào!" Ngọc Trần Từ bước chân thong thả, nhưng trong lòng rất lo lắng, tại sao thời gian dài như vậy còn chưa thấy Phong Liệt Diễm ra ngoài? Chẳng lẽ thân thể Lạc nhi có việc gì? Không thể nào đâu hắn chấn mạch chưa bao giờ sai? Nếu không phải vậy thì tên tiểu tử Liệt Diễm đang đắm chìm trong ôn nhu hương rồi?

Nghĩ đến đây, Ngọc Trần Từ cười thấu hiểu, nhìn đến mức ba nam tử rụng cả tóc gáy lại không hiểu vì sao, sau đó bọn họ cảm thấy thời gian đã đủ lâu chỉ cần hơi chút suy nghĩ một chút đến hình ảnh kịch tình đó, liền hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống Phong Liệt Diễm!

Vì vậy, một một ông lão và ba nam tử, đứng thẳng ở đó một cách khó khăn, thỉnh thoảng nhìn về phía trong cốc. ....

Mà Phong Liệt Diễm vừa mới hoàn thành xong chuyện tốt, vẫn tựa đầu trước ngực giai nhân không chịu đứng lên, Lạc Tuyết nhìn trời sắc không còn sớm, liền đẩy đẩy Phong Liệt Diễm nói: "Phong Đại Ca, nhanh đứng lên đi!"

"Lạc nhu, ta không nỡ buông nàng ra. Ta đoán là bọn Long Ngạo Thiên cũng đuổi đến nơi rồi, ta sợ nàng sẽ trở về bên hắn. Lạc nhi, nàng nói cho ta biết, nàng vẫn thích hắn ư?" Phong Liệt Diễm ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào ánh mắt của Lạc Tuyết hỏi.

Ánh mắt Lạc Tuyết tối xuống, một lúc lâu sau mới ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên dùng âm thanh nhẹ nhàng mềm mại vốn có của nữ nhân, nói: "Phong Đại Ca, ta sẽ không rời khỏi chàng! Tình yêu ta đối với hắn, đã chết!"

"Thật? Lạc nhi, ta yêu nàng! Thật sự rất yêu nàng!" Phong Liệt Diễm hít mũi, trong lòng cố kiềm chế tức giận, ôm Lạc Tuyết thật chặt vào trong ngực, hôn không biết bao nhiêu lần, rất lâu sau, bọn họ mới đứng dậy mặc quần áo.

Phong Liệt Diễm mặc xong quần áo của mình, cầm áo Lạc Tuyết lên, Lạc Tuyết trần trụi không hề che chắn gì, rơi vào trong mắt Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết lập tức đỏ bừng cả mặt, muốn tự mình mặc quần áo, Phong Liệt Diễm khẽ cười lắc đầu, mặc từng cái từng cái cho nàng, tỉ mỉ mà dịu dàng, cho đến khi buộc lại hết sợi dây cuối cùng.

Lạc Tuyết mỉm cười, lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, lại bởi vì hai người hoan ái, thân thể cực kỳ suy yếu, "Phong Đại Ca, ta buồn ngủ quá, ta muốn ngủ một lát. ...."

"Ừ, ta ôm nàng ngủ." Phong Liệt Diễm hiểu rõ gật đầu ôm Lạc Tuyết vào trong ngực, cho đến khi người trong lòng mệt mỏi dần dần nhắm hai mắt lại, chìm vào giấc ngủ, mới nhẹ nhàng đắp chăn cho Lạc Tuyết rồi đứng dậy.

Phong Liệt Diễm ra cửa, muốn đi tìm Ngọc Trần Từ, nhưng xung quanh lại không có, người có thể đi đâu được? Chẳng lẽ ra cửa cốc à? có lẽ Long Ngạo Thiên và Lăng Quân Diệp còn có nam tử thần bí đó đuổi tới, sự công ra ngoài ứng phó!

Phong Liệt Diễm nghĩ tới đây liền bước nhanh hơn, mấy chốc đã đến cửa cốc, bốn người ngoài cốc nhìn về phía hắn, đều rất kích động, chỉ là nguyên nhân mỗi người kích động lại không hề giống nhau.

Nhìn thấy Ngọc Trần Từ ở bên ngoài, Phong Liệt Diễm vội vàng đi ra ngoài, gọi: "Sur công!"

"Ừ." Ngọc Trần Từ đáp một tiếng, nhận được ám hiệu ánh mắt của Phong Liệt Diễm, trong bụng hiểu Lạc Tuyết không sao, liền khẽ mỉm cười.

"Lăng huynh, huynh cũng tới rồi!" Phong Liệt Diễm chuyển sang Lăng Quân Diệp, chào hỏi.

"Diễm, Vân Thiên có khỏe không?" Lăng Quân Diệp giấu nỗi khổ trong lòng, cố gắng vui vẻ hỏi.

Long Ngạo Thiên và Yến Băng Hàn nghe thấy vậy cũng sốt ruột nhìn Phong Liệt Diễm, chờ đáp án của hắn.

"Lạc nhi không sao, nhưng là thân thể hơi suy yếu, lúc này đang nghỉ ngơi." Phong Liệt Diễm thật lòng an ủi ba người này.

"Không có việc gì là tốt." Long Ngạo Thiên buông xuống mọi lo lắng, khom người nói với Ngọc Trần Từ: "Lão tiên bối, xin cho phép vãn bối vào cốc xem Lạc nhi một chút, ta có lời muốn nói với nàng."

Lăng Quân Diệp và Yến Băng Hàn mặc dù không nói ra yêu cầu, nhưng Ngọc Trần Từ nhìn khát vọng trong ánh mắt bọn họ thì biết bọn họ cũng muốn vào cốc, nhưng cuộc đời hân hận thấu xương người Nam Chiếu, cho nên liền cau mày chỉ vào Lăng Quân Diệp và Long Ngạo Thiên nói: "Người và hân có thể đi vào." Thân thể chuyển một cái đến trước mặt Yến Băng Hàn, "Nhưng người không thể đi vào!"

"Tại sao?" Yến Băng Hàn hơi giận nói.

"Bởi vì người không phải người Đại Kim!" Ngọc Trần Từ thản nhiên nói.

Yến Băng Hàn nhìn thấy Ngọc Trần Từ kiên quyết, liền như rồng mảy nói: "Được, Yến mỗ ở bên ngoài chờ Lạc nhi!"

Lăng Quân Diệp và Long Ngạo Thiên đi theo Ngọc Trần Từ vào cốc, chỉ cảm thấy đi lên trước mấy bước, một lát lại sang trái bên phải mấy bước, một lát lại lui về phía sau mấy bước, chuyển đổi liên tục, trải qua một khắc đồng hồ với vào đến cốc, hai người đều kinh hãi thán phục không thôi, hơn nữa bởi vì có Ngọc Trần Từ dẫn đường, đàn ông không còn công kích bọn họ nữa.

bầu trời đêm ở "Hồi hồn cốc" cực kỳ xinh đẹp, muôn vàn ánh sao chiếu sáng, ánh trăng tùy ý đem ánh sáng trải đầy mỗi góc của cốc, các loại bông hoa tỏa hương thơm tràn ngập cả "Hồi hồn cốc", làm cho ba nam tử ngồi trên chiếc bàn đá trong sân tĩnh thán đều sáng khoái.

Ngọc Trần Từ lười nhìn ba nam tử là tình địch đang ngầm đấu tranh với nhau, nên đã trở về nhà nghỉ ngơi đi.

Ba người theo đuổi tâm tư của mình cảm bình rượu lên rót uống, vẫn duy trì trầm mặc.

Lạc Tuyết tỉnh lại, ra khỏi phòng, trước mắt đã thấy một cảnh tượng, không biết rốt cuộc ba người uống bao nhiêu rượu, sắc mặt phiếm hồng, nhìn bộ dáng cũng có chút say.

Nhưng người trong lòng vừa bước ra, ba người lập tức lên tinh thần, dồn dập kêu lên: "Lạc nhi!"

Lạc Tuyết thấy ánh mắt của Lăng Quân Diệp lóe lên đau thương, trong lòng khẽ động, không biết nói cái gì cho phải, Long Ngạo Thiên vội vàng chạy tới, nắm lấy tay Lạc Tuyết ánh mắt nóng rực, lệ rơi đầy mặt, "Lạc nhi, xin lỗi, là ta làm thương tổn nàng, là ta không bảo vệ cho nàng thật tốt, xin lỗi, xin lỗi, ta tìm nàng gần sáu năm, bọn họ đều nói nàng nhất định đã rời khỏi thế gian này rồi, nhưng mà ta lại không tin, không tin nàng sẽ rời bỏ ta, không ngờ, ta thật sự gặp được nàng!"

"Lạc nhi, những năm gần đây, nàng hàng đêm đều xuất hiện trong mộng của ta, ta cố gắng muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng chỉ lưu lại cái bóng trong mộng của ta, Lạc nhi, ta nguyện ý chặt đứt một cánh tay, để hoàn lại những gì ta thiếu nàng, chỉ cần nàng bằng lòng trở về với ta, được không?"

Lúc này, Lạc Tuyết trong lòng dường như sụp đổ, mặc cho Long Ngạo Thiên nắm tay của nàng, ánh mắt lại mang ý cự tuyệt và đau đớn, "Long Ngạo Thiên, người đã từng là phu quân của ta, là ta quyết định đem cả đời giao một phu quân như ngươi, năm đó ở chùa Kim Hoa lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã yêu ngươi, ta ngoảnh mặt làm ngơ với những lời phản đối của cha mẹ, bất chấp tất cả gả cho ngươi, chỉ vì ngươi, ta cam nguyện làm thiếp, vậy mà, tình yêu của ngươi đối với ta quá ít, phản tình cảm giữa chúng ta ngay tại thời điểm ngươi cho ta một cái tát kia cũng đã kết thúc!"

"Con của chúng ta cũng bởi vì ngươi mà chết từ trong bào thai, cho nên, Long Ngạo Thiên, năm đó ở trong địa lao, trong lòng ta đã thề, nếu ta không chết, cuối cùng sẽ có một ngày ta muốn các ngươi nợ máu trả bằng máu! Ngươi tự chặt đứt một cánh tay? Vì cái gì? Vì giữ mạng cho vương phi của ngươi sao?"

"Không phải vậy! Lạc nhi, ta là đáng chết, ta tự chặt đứt một tay không phải là vì nữ nhân kia, mà ta muốn đền bù những tổn thương của ta đối với nàng, mạng của Thượng Quan Vũ Diệp, tại sao ta phải để ý? Tùy nàng muốn báo thù như thế nào cũng được, ta chỉ cầu xin nàng không rời khỏi ta, có được không?" Long Ngạo Thiên đem Lạc Tuyết ôm chặt vào trong ngực, mang theo cầu xin và thương tiếc, hơn mang còn mang theo hối hận và lo lắng.

con người Phong Liệt Diễm chỉ nhìn chằm chằm vào Lạc Tuyết, lo lắng và bất an của hắn không hề ít hơn Long Ngạo Thiên, hắn thật sự sợ hãi trong lòng Lạc Tuyết vẫn còn yêu Long Ngạo Thiên, sợ hãi Lạc Tuyết sẽ cảm động, trở lại bên cạnh Long Ngạo Thiên một lần nữa.

Lăng Quân Diệp nắm tay gắt gao nắm chặt, lòng bàn tay bởi vì căng thẳng mà đỏ mề hôi hột.

Lạc Tuyết "Ha ha ha" cười lớn, dùng sức đẩy Long Ngạo Thiên ra, lệ không cầm được giống như trân châu đứt dây, "Long Ngạo Thiên, đã quá muộn. . . . . tất cả đã quá muộn. . . . . Hiện tại ta chỉ cầu xin người một tờ hưu thư, chúng ta từ nay về sau là người xa lạ!"

"Không ——" Long Ngạo Thiên khàn cả giọng điên cuồng hét lên, "Ta sẽ không đồng ý, ta muốn giết Thượng Quan Vũ Diệp, đưa nàng lên làm chánh phi, chúng ta còn phải sinh rất nhiều thật là nhiều đứa bé, ta sẽ không viết hưu thư! Ta không cho phép nàng rời khỏi ta!"

"Cho dù người không viết hưu thư, ta cũng sẽ không trở về Trang vương phủ với người, Long Ngạo Thiên, cuộc đời này, chúng ta đã không trở lại được!" Lạc Tuyết gương mặt sầm thâm cười, lệ vẫn không ngừng rơi xuống, làm đau đớn trái tim ba nam nhân.

"Trừ phi ta chết! Lạc Tuyết nàng nghe cho rõ, trừ phi ta chết ở trước mặt nàng, nếu không ta sẽ không buông tay!" Long Ngạo Thiên nói một lời nói làm Lạc Tuyết kinh sợ, thân thể Lạc Tuyết chậm rãi ngã về sau. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: Vì nàng xuống Địa ngục

Bóng đêm bao phủ xuống "Hồi hồn cốc", bên trong cốc ấm áp như xuân, so với bên ngoài cốc tiêu điều cần cỗi, gió lạnh run người rõ ràng đối lập.

Yến Băng Hàn vẫn chưa đi, hắn vẫn kiên định chờ ở đó, không thấy được Lạc Tuyết hắn sẽ không rời đi. Trên người y phục chống lạnh vào lúc này đang lạnh lùng đứng trong gió đêm, đã không còn mấy tác dụng, thân thể hắn bắt đầu phát run, hắn chỉ có thể thúc giục nội công làm cho thân thể nóng lên, tạm thời ngăn cản rét lạnh.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, lòng của Yến Băng Hàn cũng từng điểm từng điểm lạnh xuống, chẳng lẽ Lạc nhi không để ý đến hắn sao? Thật sự muốn hắn chết rét ở chỗ này?

Nhưng Yến Băng Hàn lại không biết, giờ phút này Lạc Tuyết đang bị Long Hạo Thiên kích thích hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Trần Từ nghe nói vậy giận dữ, ôm Lạc Tuyết trở lại phòng, lấy ra một viên thuốc đưa vào miệng Lạc Tuyết nhìn về phía ba nam nhân đang lo lắng nói: "Năm đó Lạc nhi được lão phu cứu về cốc một thời gian sau đó vẫn không chấp nhận được đau đớn bản thân mất con và cụt tay, dồn ép khiến cơ tim bị tổn thương, chỉ cần bị kích thích lớn, bản thân và đầu óc không có khả năng không chế, sẽ ngất xỉu. Các người người nào còn dám kích thích Lạc nhi, lão phu đem kẻ đó ném ra ngoài!"

Long Ngạo Thiên áy náy không thôi, dùng tay đánh mạnh một quyền lên thạch bích, tia máu rỉ ra, giống như tim của hắn, đau đến cực hạn.

Hơi nghiêng mình, Lạc Tuyết từ từ tỉnh lại, hé miệng vài cái mới nhẹ nhàng kêu lên: "Phong Đại Ca?"

Phong Liệt Diễm bước nhanh đến phía trước, ngồi ở bên giường, đem tay Lạc Tuyết bỏ vào lòng bàn tay của mình, trong giọng nói phát ra thanh âm nghẹn ngào, "Lạc nhi, Phong Đại Ca ở bên cạnh nàng, nàng làm sao vậy? đầu còn choáng nữa không?"

Lạc Tuyết kéo ra một nụ cười còn khó hơn khóc, "Ta vẫn ổn, Lăng đại ca có phải cũng ở đây không?"

Lăng Quân Diệp cũng đi tới bên giường, vẫn kêu cái tên quen thuộc, "Vân Thiên, Lăng đại ca cũng ở đây."

"Lăng đại ca, thật xin lỗi, hại huynh lo lắng cho ta rồi. Băng Nguyệt có khỏe không? Làm phiền huynh giải thích với nàng, ta vô ý lừa gạt tình cảm của nàng, cũng là bất đắc dĩ, hi vọng nàng có thể tha thứ." Lạc Tuyết yếu đuối cười cười, mang theo áy náy nhìn Lăng Quân Diệp.

"Được, ta sẽ giải thích với Băng Nguyệt, nàng không nên quá kích động, tiền bối rất lo lắng nàng, ta. . . . . Cũng sẽ đau lòng." Lăng Quân Diệp vẫn ẩn nhẫn tình cảm, Lạc Tuyết gạt đầu một cái, "Cám ơn huynh, Lăng đại ca, huynh đối với ta tốt, ta vẫn biết, chỉ tiếc, ta. . . . ."

"Vân Thiên nàng không cần nói nữa, Lăng đại ca đều hiểu, chỉ cần nàng có thể hạnh phúc, ta sẽ tôn trọng sự lựa chọn của nàng." Lăng Quân Diệp nở nụ cười, giữa tròng mắt đen nhẹ nhàng rơi xuống một giọt lệ, rơi xuống tay Lạc Tuyết ấm áp, cũng sưởi ấm Lạc Tuyết trái tim.

"Phong Đại Ca, sau này huynh gặp Nhược Lan cũng thay ta giải thích cho nàng hiểu!" Lạc Tuyết nhìn về phía Phong Liệt Diễm, "Còn nữa, Bình Dao công chúa, đứng rồi, Yến Thái Từ Điện hạ đây không? Hắn đi chưa?"

"Yến Thái Tử Điện hạ? nàng đang nói đến nam tử xa lạ trên núi Lê Sơn sao?" Phong Liệt Diễm kinh ngạc nói.

"Đó là Yến Băng Hàn Nam Chiếu thái tử?" Nghe vậy, Long Ngạo Thiên và Lăng Quân Diệp cùng nhau nói.

"Vâng, hẳn bây giờ đang ở đâu? Ta còn có chuyện muốn thương lượng với hắn!" Lạc Tuyết được Phong Liệt Diễm đỡ ngồi dậy, nghiêm túc hỏi.

Ba người nhìn nét mặt Lạc Tuyết chắc chắn là có chuyện quan trọng, liền cùng nhau nhìn về phía Ngọc Trần Tử bên cạnh, Lạc Tuyết liền hỏi: "Sur công, Yến Thái Tử có phải vẫn ở ngoài cốc không? Hiện tại giờ gì?"

Lạc Tuyết hỏi, ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời đã tối đen không thấy một tia sáng nào cả, trong lòng cả kinh, "Sur công, ngoài cốc không thể so với trong cốc, trời giá lạnh mặt đất đóng băng, ở ngoài kia một đêm, hẳn sẽ không chịu được!"

"Nha đầu, ngươi không phải thích tên thái tử Nam Chiếu đó chứ?" Ngọc Trần Tử hài hước nói ra, ba nam nhân đều khẩn trương nhìn Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tức giận nói: "Làm sao lại có thể như vậy? con đang muốn yêu cầu hắn một chuyện rất quan trọng! Sur công, phiền người dẫn hắn vào đây được không?"

Mấy người yên lòng, nhưng Ngọc Trần Tử vẫn mặt lộ vẻ khó xử như cũ, "Nha đầu, thân phận của người này không tầm thường, nếu để cho hắn đi vào, ngộ nhờ ngày sau. . . . ."

"Sẽ không, sur công, hắn, con hiểu hắn một chút, nếu hắn chết rét ở bên ngoài, giang sơn Đại Kim sẽ khó bảo toàn!"

"Việc này nghiêm trọng như vậy sao? Được, nha đầu, sur công ra tìm người." Ngọc Trần Tử nói xong liền nhanh chóng đi ra ngoài.

"Vương Gia?" Lạc Tuyết đổi lại xưng hô trước kia, kêu Long Ngạo Thiên đang đứng trong góc nhỏ.

Long Ngạo Thiên chấn động toàn thân, rất vui mừng, bước nhanh tới nói: "Lạc nhi?"

"Vương Gia, ta đã đồng ý với Hoàng Thượng, sẽ tận lực vì giang sơn Đại Kim, Thượng Quan Lôi lòng lang dạ sói, là một con cò trọng yếu mà Hoàng Thượng muốn trừ bỏ, nhưng mà. . . . ." lời nói của Lạc Tuyết bị Long Ngạo Thiên cau mày cắt đứt, "Nhưng lại sợ Nam Chiếu quốc Hoàng Tước tại huyệt! Hơn nữa đã có mật báo, Nam Chiếu thái tử cùng Thượng Quan Lôi âm thầm lui tới, lo lắng bây giờ chính là bọn hắn cấu kết với nhau, liên hợp đối phó ta Đại Kim!"

"Cấu kết?" Lạc Tuyết nghĩ đến chuyện Yến Băng Hàn xuất hiện ở thành Uyển An, nói muốn làm một chuyện quan trọng, chẳng lẽ chính là tới gặp Thượng Quan Lôi bàn chuyện?

"Lạc nhi, Yến Thái Tử có thể buông tha giang sơn không cần ư?" Phong Liệt Diễm không biết chuyện ngoài cốc, trên mặt rầu rĩ nói.

"Nếu hắn vẫn còn ở ngoài cốc chờ Vân Thiên, như vậy hắn sẽ đáp ứng, nhưng mà điều kiện của hắn cũng nhất định sẽ phải là. . . . Vân Thiên!" Lăng Quân Diệp là nam nhân nên đối với nam nhân hiểu rất rõ, gật đầu khẳng định nếu như bây giờ muốn hắn từ bỏ chức Lạc Lâm Bang chủ, mà có thể lấy được Lạc Tuyết, như vậy hắn sẽ không có chút do dự nào mà buông tha.

Những lời này của Lăng Quân Diệp làm Long Ngạo Thiên cũng rất đồng cảm, Yến Băng Hàn lúc ấy sẽ cùng hắn quyết tâm tranh chấp là điều vô cùng có khả năng xảy ra.

Trong lòng Phong Liệt Diễm lại trầm một chút, nhìn thoáng qua Lạc Tuyết, trong lòng than thở, tại sao lại thêm một người tranh giành Lạc Tuyết cùng hắn vậy? lại còn là đối thủ mạnh mẽ như vậy!

Ba người đều không yên lòng nhìn chăm chăm vào Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tim đập mạnh và loạn nhịp, không thể nào, Yến Băng Hàn chưa bao giờ nói với nàng chuyện ấy? Trừ đêm hôm ấy ở thành Uyển An, cưỡng ép nàng uống rượu và thừa nhận thân phận nữ nhân, bọn họ gặp mặt rất ít, làm sao có thể ảnh hưởng đến việc quốc sự được?

Bên trong nhà đá một mảnh yên tĩnh, chỉ thấy tiếng hít thở của mỗi người hoặc tiếng tim đập.

Yến Băng Hàn rút cuộc cũng vào "Hồi hồn cốc", nhưng điều làm hắn cảm thấy kỳ quái, là vì sao vừa vào cốc, rét lạnh trên người dường như tiêu tan, giống như đang đắm chìm trong gió xuân ấm áp của tháng ba trong thân thể hắn bỗng dưng ấm áp lạ kỳ.

Ngọc Trần Tử đi ở phía trước, vẫn yên lặng không lên tiếng, Yến Băng Hàn cũng không nhiều chuyện lắm.

Vào nhà đá, thấy người ngồi trên giường, mắt Yến Băng Hàn lập tức ẩm ướt, chỉ còn khoảng cách là vài bước, nhưng lại khó có thể vượt qua được biên giới hai nước, cặp kia mỉm cười nhìn hai mắt hắn, làm hắn có một loại cảm giác như đi vào mộng cảnh, đôi môi đỏ mọng, chỉ ở trong mơ hắn mới được chạm đến. . . . .

"Điện hạ!" Lạc Tuyết nói nhỏ, gọi tỉnh Yến Băng Hàn đang đứng thất thần.

"Lạc. . . . ., là nàng cho ta vào sao?" Yến Băng Hàn bước chậm đến trước mặt Lạc Tuyết, giọng nói vô cùng dịu dàng lưu luyến.

"Ừ, Điện hạ. Lạc Tuyết trước muốn cảm ơn ngươi, mang "Mạc Bắc Hắc Thất" đến Lê Sơn, để cho giải quyết xong đoạn thù hận này. Lại có một chuyện, Lạc Tuyết trình trọng xin Điện hạ có thể chấp thuận."

"Chuyện gì?" Yên Băng Hàn lên tiếng.

"Thượng Quan Lôi là một mối họa tiềm tàng với Đại Kim ta, hôm nay chưa trừ diệt, ngày khác chắc chắn sẽ gây tai họa lớn, vùi lấp dân chúng ở trong nước sôi lửa bỏng, nếu như ta muốn giết trừ hần, Điện hạ nghĩ như thế nào?" Lạc Tuyết thử thăm dò nói.

"Đây chuyện của hoàng đế các nàng, cùng ta có quan hệ gì đâu?" Yên Băng Hàn nhướn mày hỏi ngược lại.

"Điện hạ sẽ không tham dự trong đó chứ?" Lạc Tuyết từng bước từng bước mà ép sát, ánh mắt mong chờ thiêu đốt trái tim Yên Băng Hàn.

Yên Băng Hàn không trả lời ngay lập tức, mà nhìn mọi người đang ngồi trong nhà đá, lấy thông minh của hần dĩ nhiên đã đoán được Lạc Tuyết muốn hần đồng ý chuyện gì, mà hứa hẹn này lại liên quan đến giang sơn xã tắc Nam Chiếu quốc; liên quan đến việc Nam Chiếu quốc có thể là đại quốc lớn nhất đại lục hay không; cũng liên quan đến việc, hần và nữ nhân mà hần yêu có trở mặt thành thù hay không!

Suy nghĩ một lúc thật lâu, Yên Băng Hàn mới chậm rãi mở miệng, "Lạc Tuyết, không nói gạt nàng, Thượng Quan Lôi quả thật có tính cùng Nam Chiếu liên minh, tháng trước đã gửi mật hàm cho ta, nàng đã nói, muốn ta không cần vọng động chém giết người vô tội, bởi vì nàng, ta châm chước một thời gian rất dài, cuối cùng cũng xuống một quyết định gian nan, đó chính là từ chối hợp tác!"

"Thật?" Lạc Tuyết mắt tỏa sáng, "Điện hạ thật sự bỏ qua kế hoạch xâm lấn Đại Kim rồi ư?"

"Không! Không hợp tác với Thượng Quan Lôi, không có nghĩa là ta liền sẽ buông tha kế hoạch nhất thống giang sơn, mỹ nhân và giang sơn, nếu chỉ có thể chọn một, như vậy ta thì chọn nàng!" Ánh mắt lạnh lùng của Yên Băng Hàn quét qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên người Lạc Tuyết, biểu thị công khai không có cách nào lay chuyển được.

Trong lòng mọi người khê động, cũng cả kinh, đường đường là thái tử Nam Chiếu cũng là một kẻ si tình! Nhưng ngược lại, vấn đề của bọn họ trở nên càng phức tạp, muốn nhường Lạc Tuyết, là bọn hần tuyệt đối làm không được! Mấy người trong lòng rối bời, trên mặt lại như vẫn rất bình tĩnh, chờ đáp án từ Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết kinh ngạc so với người khác không hề ít hơn, lại sợ run một lúc lâu, mới tìm được thanh âm của mình, "Điện hạ nhất định phải làm khó Lạc Tuyết sao? Lạc Tuyết chỉ một nữ tử bình thường, không kham nổi Điện hạ lấy giang sơn để đổi, Điện hạ nên lấy muôn dân để suy nghĩ!"

"Nữ tử bình thường? Bất luận nàng là người bình thường hay không, Yên Băng Hàn đều nhận định là nàng! Lạc Tuyết, chỉ cần nàng làm thái tử phi của ta, ta chẳng những có thể viết quốc thư giao hảo với Đại Kim, còn có thể giúp Hoàng đế bình định Thượng Quan Lôi làm phản, đây không phải chuyện mà nàng muốn sao?" Yên Băng Hàn kích động nói xong, trong lòng hần cũng rất khẩn trương, chỉ sợ trận này tiền đánh cược sẽ thất bại.

Lạc Tuyết chưa từng phát hiện ra, ở nàng và Yên Băng Hàn đã từng độ sức, nhưng bây giờ Yên Băng Hàn lại yêu sâu đậm, không phải người ta đồn đãi rằng hần chỉ yêu thiên hạ thôi sao?

Đầu óc Lạc Tuyết có chút rối loạn, nàng không biết nên xử lý như thế nào với tình huống trước mắt, chẳng lẽ chuyện thiên hạ phân tranh cũng đặt lên một người một nữ nhân như nàng? Nàng gả, Đại Kim bình an; nàng không lấy, Đại Kim gặp họa sao?

Yên Băng Hàn từng bước bước bách người đầu tiên đứng dậy đáp lại là Long Ngao Thiên, "Yên Thái Tử, Lạc Tuyết là vương phi của Bôn vương, sao có thể tới phiên người tranh đoạt? Nam Chiếu người muốn đánh, Đại Kim ta sẽ dốc toàn lực đánh với Nam Chiếu quốc. Để xem đến cuối cùng cả hai bên đều tồn tại, Hừ! Nhưng người nếu muốn tóm đầu ta Đại Kim, chỉ sợ là khó càng thêm khó! cho nên Lạc Tuyết khuyên người, là không muốn dân chúng hai nước sinh linh đồ tể!"

Long Ngao Thiên nói rất mạnh mẽ, vừa đứng trên phương diện là vương gia Đại Kim, vừa là phu quân trên danh nghĩa của Lạc Tuyết, hần đều có quyền nói ra lời nói này.

Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp vẫn giữ yên lặng, bọn họ không ở trong triều đình, không có cách nào quyết định chiến tranh, mà Lạc Tuyết, bọn họ cũng tin tưởng sẽ không dễ dàng cúi đầu.

giờ phút này trong lòng Lạc Tuyết rối loạn, trong đại não chỉ lưu lại câu nói kia của Phong Liệt Diễm, "Lạc nhi, không rời xa ta, gả cho ta, cả đời này ta chỉ muốn cưới một mình nàng làm vợ, có được không?" Ngược mắt nhìn về phía Phong Liệt Diễm, cười một tiếng, nam tử này mới là người mà nàng muốn nhất, cũng là nam nhân bây giờ khiến nàng bận tâm nhất, không phải sao?

Phong Liệt Diễm đọc hiểu được ánh mắt của Lạc Tuyết trái tim kích động như sắp nhảy ra, sau đó gửi lại một nụ cười xán lạn như hoa rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

Lạc Tuyết một lần nữa nhìn về phía Yên Băng Hàn, nhàn nhạt nói: "Điện hạ, trong lòng Lạc Tuyết đã có đối tượng, ta và người vốn không phải là người cùng một con đường, Điện hạ đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng được, Lạc Tuyết cũng sẽ không làm thái tử phi của người."

"Thượng Quan Lôi, Thượng Quan Mạc, Thượng Quan Vũ Diệp, ba người này là người ta muốn giết, về công về tư, Lạc Tuyết đều muốn giúp hoàng thượng tiêu diệt bọn họ, Điện hạ nếu có thể giúp ta một tay, Lạc Tuyết vô cùng cảm kích, nếu không nguyện tương trợ, xin Điện hạ mau sớm trở về Nam Chiếu quốc, ngày khác lúc điện hạ khởi binh, chính là ngày ta và người trở thành thù!"

Một câu "Trong lòng đã có đối tượng", trừ Phong Liệt Diễm còn lại làm mấy nam tử đều thất sắc, một câu "Ngày trở thành thù", làm thân thể Yên Băng Hàn run động, liền lùi lại ba bước, "Vì . . . . . Tại sao? Tại sao người không cho ta một cơ hội? Tại sao hai nước không thể kết thân?"

"Điện hạ, Lạc Tuyết chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ đến Nam Chiếu quốc sống, ta sinh ở Đại Kim, lớn lên ở Đại Kim, nơi này mới là nhà của ta. Cho nên, xin Điện hạ buông tay đi!" Lạc Tuyết vẫn bình tĩnh như cũ.

Yến Băng Hàn nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, "Lạc Tuyết, ngày hôm sau ta sẽ trở về Nam Chiếu, Thượng Quan gia muốn nàng chết, như vậy bản thái tử sẽ cho bọn họ chết, ta sẽ cùng với hân giả vờ hợp tác, dù hân bị lừa, phát động làm phản, nàng hãy nói cho hoàng thượng trước, để hân sớm chuẩn bị, ta sẽ nhân lúc Thượng Quan Lôi khẩn cấp, rút binh lực lại, để cho hân dễ lộ sơ hở, các người nhân cơ hội này bắt hân lại!"

Lăng Quân Diệp, Long Ngạo Thiên, Ngọc Trần Từ, Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm, năm người đều vì lời này của Yến Băng Hàn mà xúc động, Lạc Tuyết ngờ ngác hỏi "Điện hạ lời này là thật ư?"

"Nếu như có giả dối, bị thiên lôi đánh!"

"Cám ơn người!" Lạc Tuyết cảm động nói.

"Lạc Tuyết, nàng nên nhớ, thiên hạ muôn dân cũng không sánh được với sự quan trọng của nàng! Nếu như không động lòng vì nàng, Yến Băng Hàn ta làm sao có thể để nàng rời khỏi Nam Chiếu quốc một cách bình yên được? Yến mỗ nguyện ý vì nàng, xuống Địa ngục!" Yến Băng Hàn cúi người đặt hai tay lên vai Lạc Tuyết, thổ lộ tình cảm si mê này.

.....

Đêm lặng lẽ trôi qua, Lạc Tuyết đem tất cả phiền não ném sau đầu, ép buộc mình không nghĩ về bất cứ điều gì nữa, yên tâm ngủ một giấc. Bốn nam tử bởi vì trong cốc gian phòng có hạn, nên cùng nhau chen lấn trong một gian phòng, nhưng dưới tình huống như thế này, ai có thể ngủ được chứ?

Sau khi trời sáng, khổ nạn của Phong Liệt Diễm chính thức bắt đầu.

Cứ qua một lúc thì tim lại truyền tới đau đớn, làm Phong Liệt Diễm mồ hôi đầm đìa, Ngọc Trần Từ bắt đầu đi bước qua bước lại, nhưng trong lòng lại nóng nảy.

Lạc Tuyết nghe nói vậy vội vàng chạy tới, thấy đau đớn Phong Liệt Diễm đau đớn nhưng vẫn không rên một tiếng nào, lòng của nàng cũng đau như xoắn, "Sư công, chuyện này là sao ạ?"

"Sau khi Liệt Diễm giải độc cho con, một phần nọc độc đã đi vào trong cơ thể hân, loại độc chất này dịch sẽ không khiến cho hân muốn hoan ái, nhưng sẽ khiến cho trái tim hân trong bảy bảy bốn mươi chín ngày tim như bị dao đâm!" Ngọc Trần Từ giải thích, "Mà hậu quả này, sư công đã nói với hân trước rồi, nhưng hân vẫn vì cứu con mà bất chấp tất cả!"

Bên trong nhà đá ba nam tử khác lại khiếp sợ không thôi, trong nội tâm của Lạc Tuyết càng thêm đau lớn, đến gần Phong Liệt Diễm, tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt vì quá đau đớn mà gần như vụn vụn của, bị thương Phong Liệt Diễm nói: "Phong Đại Ca, chàng tại cần gì làm khổ mình như vậy chứ? Chàng vì sao không nói cho ta?"

"Lạc. . . . ., đừng khóc. . . . . Nàng nguyện ý để cho ta. . . . . để cho ta. . . . . lấy thân thể giải độc cho nàng. . . . . Ta vui mừng cũng không kịp. . . . . Có thể có được nàng. . . . . là chuyện hạnh phúc nhất. . . . . Trong đời ta. . . . . Nàng yên tâm. . . . . Ta có thể vượt qua. . . . ." Phong Liệt Diễm run rẩy đưa tay ra, chạm khẽ vào nước mắt trên mặt Lạc Tuyết, nỗ lực cười, dứt quãng nói.

"Không, Phong Đại Ca, đều là ta hại chàng! Đều là ta hại chàng! Chàng nhất định phải kiên trì, ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng, Phong Đại Ca!" Lạc Tuyết điên cuồng la, muốn vuốt lên lên khuôn mặt Phong Liệt Diễm, "Sư công, người không có cách nào sao? Người là thần y mà!"

"Nha đầu, con đừng vội, sư công đang suy nghĩ biện pháp, sư công sẽ không để cho hân chết, nếu hân chết, sư công không mặt mũi gặp Như Mi nữa!" Ngọc Trần Từ an ủi, vừa ở trong đầu nhanh chóng nghĩ tới biện pháp, có!: "Lạc nhi, nhanh chóng cho hân ăn một viên "Hồi Hồn Đan", sau đó sư công dạy cho hân một bộ tâm pháp dưỡng nội công, giúp hân giảm bớt khổ sở."

"Được ạ." Lạc Tuyết vội cho Phong Liệt Diễm ăn "Hồi Hồn Đan", Ngọc Trần Từ đầu tiên dùng nội công của mình đã thông chân khí Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết cùng ba người kia hiểu, chuyện này tuyệt đối không thể bị quấy rầy, liền lui ra ngoài cửa.

trong đầu Lạc Tuyết rất loạn, hiện tại cả trái tim đều đặt trên an nguy của Phong Liệt Diễm, đã không rảnh để lo lắng cho cảm thụ của những người khác, dùng một lát, liền nói với ba người kia: "Điện hạ, người tạm thời có thể kéo dài liên lạc với Thượng Quan Lôi khoảng hai tháng, Lạc Tuyết hiện tại không phân thân nổi. Vương Gia, Lăng đại ca, hai người cũng sớm chạy trở về Kinh Thành và Cảnh Châu, phòng ngừa có biến. Ta muốn ở trong cốc chăm sóc Phong Đại Ca, sau khi hân khỏi hân mới có thể xuất cốc."

"Còn nữa, thân phận của ta tạm thời không cần tiết lộ ra ngoài, ta sợ sẽ liên lụy đến cha mẹ và huynh đệ. Vương Gia, Lạc Tuyết cầu xin người một chuyện, xin người hãy phái người âm thầm bảo vệ người nhà ta."

"Được, ta hiểu biết rõ." Long Ngạo Thiên gật đầu, thế cục bây giờ đã hết sức căng thẳng, hân, nên nhanh chóng trở về!

"Vân Thiên, chăm sóc tốt Diễm! Ta an bài xong mọi chuyện trong bang sẽ trở lại giúp đỡ nàng!" Lăng Quân Diệp cũng gật đầu nói.

Sau khi Lạc Tuyết đưa ba người ra khỏi, liền vội vã trở về nhà đá.

Ngọc Trần Từ đã làm xong tất cả, Phong Liệt Diễm đang ngồi điều dưỡng khí tức, Lạc Tuyết đỡ Ngọc Trần Từ trở về nhà nghỉ ngơi, rồi lại quay trở lại, canh giữ bên người Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm điều dưỡng xong, đầu đón quả nhiên không còn quá nhiều nữa, nhưng vẫn tái mặt. Lạc Tuyết đau lòng lau khô mồ hôi trên mặt Phong Liệt Diễm, dịu hân nằm xuống, "Phong Đại Ca, hiện tại như thế nào? Có phải vẫn còn rất đau không?"

"Không đau, nhìn thấy nàng mỗi ngày ở bên cạnh ta, một chút cũng không đau, Lạc nhi, nàng có thể hôn ta một chút được không?" Phong Liệt Diễm khát vọng nhìn Lạc Tuyết nhanh chóng đỏ bừng mặt, "Lạc nhi, nàng ở trước mặt ta còn xấu hổ sao?"

"Chàng, Phong Đại Ca có lúc ta cảm thấy chàng rất giống một tên lưu manh vô lại!" Lạc Tuyết gắt giọng, nhưng vẫn cúi người xuống, hôn lên trán Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm không cam lòng nói: "Lạc nhi, nàng hôn sai rồi!"

"À? Cái gì?" Lạc Tuyết vẫn còn buồn bực, Phong Liệt Diễm đã dang tay ra, kéo cả thân thể Lạc Tuyết xuống, hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át, Lạc Tuyết không hề bị động nữa, thiết tha đáp lại, Phong Liệt Diễm trong lòng vui mừng, lại hôn mãnh liệt hơn nữa, lưỡi cùng lưỡi dây dưa cọt lắt lẻo, bên trong đó có hương thơm mềm mại và ngọt ngào, hân quên đi tất cả đau đớn. . . . .

Bên tai lại vang lên một giọng nói ôn nhu dịu dàng tràn ngập khắp nhà đá, "Lạc nhi, vì nàng ta nguyện ý xuống tận mười tám tầng địa ngục, chịu nỗi khổ luân hồi, chỉ vì có thể đòi đòi kiếp kiếp gặp được nàng. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Cứu hoàng thượng

Phong Liệt Diễm lấy nghị lực kinh người cùng quyết tâm sống chịu đựng sự thống khổ trong 49 ngày, mà trong 49 ngày này Lạc Tuyết đều ở bên cạnh Phong Liệt Diễm, trận chiến vô hình này đánh xuống, khiến Phong Liệt Diễm toàn thân vô lực, suy yếu vô cùng, thân thể gầy đi một vòng lớn.

Tinh thần Lạc Tuyết cũng không tốt hơn là bao nhiêu, Ngọc Trần Từ nấu rất nhiều canh bổ dưỡng thân thể cho hai người, liên tục chườm mấy ngày, thân thể mới chuyển biến tốt lên.

Mấy ngày Phong Liệt Diễm thống khổ nhất, cũng là những ngày hân cảm thấy hạnh phúc nhất, vì trong lúc này Lạc Tuyết dịu dàng chăm sóc hân rất tỉ mỉ, những lúc hân đau đớn sẽ hôn lên môi của hân, Phong Liệt Diễm giống như rơi vào trong hũ mật, thỉnh thoảng lại cười khúc khích, Ngọc Trần Từ choáng váng đến mức sắp học máu, oán hận nói một câu: "Đúng là một tiêu tử ngọc!" Sau đó đi luyện công.

Chỉ còn lại Phong Liệt Diễm, mỗi ngày chỉ chịu đựng qua một thời gian sẽ hết đau đớn, tinh thần lại trở nên bình thường, lời kéo mỵ nhân vào ngục, chìm đắm trong những lời nói ngọt ngào, nhưng bất kể Phong Liệt Diễm có hỏi thế nào, "Lạc nhi, nàng yêu ta sao?" Lạc Tuyết chỉ cười chứ không trả lời hân, mỗi lần như vậy Phong Liệt Diễm đều gấp đến độ đỏ mặt, sau đó giống như mạng theo trùng phạc hôn kịch liệt lên phiến môi đỏ mọng của nàng.

Thân thể Phong Liệt Diễm đã không sao, Lạc Tuyết suy nghĩ muốn xuất cốc một thời gian, trước đem tất cả ân oán của nàng và Thượng Quan Vũ Điệp chấm dứt, sau đó sẽ đi tìm hoàng thượng, thương lượng đại sự.

Nhưng mà Lạc Tuyết còn chưa kịp xuất cốc, Long Ngao Thiên tìm tới rồi!

Sắc mặt Long Ngao Thiên rất lo lắng, thậm chí là cấp tốc chạy đến trước mặt của Ngọc Trần Từ, Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm.

"Xảy ra chuyện lớn! Đem qua Hoàng thượng ở tâm cung bị người hành thích, trúng một kiếm ở ngực, nhưng trí mạng nhất là trên thân kiếm có tẩm độc, tất cả thái y trong cung đều bó tay không có cách nào tra được hoàng thượng trúng độc gì hiện tại hoàng huynh tình huống rất nguy cấp, xin tiền bồi lập tức theo ta vào cung!" Long Ngao Thiên nói qua "Bùm" một tiếng quý gối trước mặt Ngọc Trần Từ, cực kỳ khẩn thiết nói.

Long Ngao Thiên nói xong, cả ba người đều kinh ngạc nhìn nhau, Lạc Tuyết vội nói: "Trong tâm cung của Hoàng thượng tại sao lại có thể có thích khách? Bách độc vua không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại còn có người dùng thủ đoạn hạ độc giống như vậy được chứ?"

"Thích khách cải trang thành thị nữ bên cạnh Hoàng huynh, thừa dịp cơ hội hầu hạ hoàng huynh đi ngủ đã xuống tay, thích khách kia rất quen thuộc với hoàng cung, trên tay nhất định có bản đồ hoàng cung, đáng tiếc Ngự Lâm quân không bắt được, tên đó đã đào thoát!" Long Ngao Thiên giải thích sơ qua.

"Sư công, người thấy thế nào?" Lạc Tuyết nhìn về phía Ngọc Trần Từ, vội vàng nói.

"Được, Lạc nhi ngươi theo ta vào cung chữa trị cho hoàng thượng! Liệt Diễm ngươi canh giữ ở trong cốc, sư công đi một lát sẽ trở lại." Ngọc Trần Từ cau mày nói, sau đó vào trong phòng lấy một ít dược liệu và dụng cụ.

Phong Liệt Diễm gật đầu, trải qua chuyện ở Lê Sơn đại hội, khẳng định đã có tin tức truyền đến tại Thượng Quan Lôi, "Hồi hồn cốc" chắc cũng đã bại lộ, lúc này không khéo Thượng Quan Lôi sẽ cho người đến đánh lên, cho nên hẳn phải bảo vệ "Hồi hồn cốc".

Lạc Tuyết một hàng ba người cưỡi ngựa cấp tốc chạy tới Uyên An, có Long Ngạo Thiên ở bên dọc theo đường đi, vào thành, vào cung thông suốt, dù sao Thượng Quan Lôi vẫn chưa dám trắng trợn ngăn cản bọn họ lại, cho nên Lạc Tuyết và Ngọc Trần Từ rất nhanh đã gặp được Long Ngự Thiên.

Long Ngự Thiên nằm ở Trên Long Sàng sắc mặt tái nhợt đến dọa người, tất cả thái y quỳ dưới đất run lẩy bẩy, nhìn thấy Long Ngạo Thiên đi vào ngay cả thờ mệnh cũng không dám. Long Ngạo Thiên tức giận quát lên: "Chủ sự Trương đại nhân lưu lại, còn lại toàn bộ đi xuống!"

Vì vậy chỉ có vị Trương đại nhân quỳ sang một bên chờ lệnh, còn các thái y khác vừa lẩn vừa bò ra ngoài.

Lạc Tuyết và Ngọc Trần Từ bước lên phía trước, nhớ tới mấy tháng trước gặp Long Ngạo Thiên trong biệt viện ở Uyên An, cả người tản ra khí phách của đế vương, tinh thần khỏe mạnh, không giống như hiện tại nằm ở đó bất động!

Ngọc Trần Từ nhấc ống tay áo Long Ngự Thiên lên, trước tiên bắt mạch, sau đó kiểm tra vết thương trước ngực, này vết thương đã chuyển thành màu đen, dù dễ thấy được chất độc bị trúng rất lợi hại, Ngọc Trần Từ trầm xuống, muốn cứu mạng hoàng thượng, cũng không phải là chuyện dễ!

Lạc Tuyết nhìn mặt của Long Ngự Thiên, thờ dài một hơi, nói: "Sự công, như thế nào?"

Long Ngạo Thiên cũng khẩn trương nhìn về phía Ngọc Trần Từ, chờ Ngọc Trần Từ trả lời.

"Trên ngực mũi kiếm đâm lệch trái tim ba rắc, tất nhiên vô ngại, nhưng nguy hiểm là do độc được tẩm trên kiếm, loại độc chất này hai mươi mấy năm nay lão phu chưa gặp qua, chính loại độc của Tây Vực, người Tây Vực am hiểu chế độc, mà độc này gọi là "Hong Châu hoa", là loại kịch độc được luyện từ trên một trăm loại hoa cỏ độc, trên đời này căn bản không có thuốc giải, bởi vì, không ai biết đó là những hoa cỏ gì, cho nên không có cách nào chế được thuốc giải, bao gồm cả người dùng độc, cũng chưa chắc đã có." Ngọc Trần Từ sắc mặt nặng nề giải thích.

"Ý sự công là hoàng thượng không thể cứu sao?" Lạc Tuyết trừng lớn hai mắt, không tin hỏi.

Long Ngạo Thiên sắc mặt đen đến dọa người, nắm lấy ống tay áo Ngọc Trần Từ nói: "Tiền bối, bất kể như thế nào ngài cũng phải cứu hoàng thượng, huyênh ấy là vua của một nước!"

"Các người đừng vội, hãy nghe ta nói." Ngọc Trần Từ khoát tay nói, "Ta không cứu được hoàng thượng, nhưng Lạc nhi có thể cứu!"

"Ta? Sự công người cũng. . . . ." Lạc Tuyết kinh ngạc, Ngọc Trần Từ nói tiếp: "Lạc nhi, bên trong cơ thể con năm mươi năm công lực của sự công, nếu đã không có thuốc giải, thì chỉ có thể dùng công lực mạnh mẽ ép ra khỏi cơ thể, mà quá trình này rất nguy hiểm, con tuyệt đối không thể bị người ngoài quấy nhiễu, nếu không chân khí của con sẽ bị tổn thương, nói không chừng sẽ đem độc của hoàng thượng dẫn tới bên trong người mình, sự công hiện tại chỉ có hơn hai mươi năm công lực, căn bản không thể nào bức độc cho hoàng thượng, chỉ con mới có thể, con hiểu chưa?"

Lạc Tuyết ngẩn ra, sau đó nặng nề gật đầu đồng ý.

"Lạc nhi, nàng, nhất định phải chú ý đến bản thân!" Long Ngạo Thiên ân cần nói, hai người bất kể ai có chuyện, đều là điều hắn không muốn nhìn thấy, cho nên, hẳn cực kỳ lo lắng.

Tất cả mọi người trong tám cung hoàng đế đều bị Long Ngạo Thiên điều đi, lại điều tới một nhóm lớn Ngự Lâm quân bao vây xung quanh tám cung lại, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào.

Long Ngạo Thiên và Ngọc Trần Từ ở bên trong bên ngoài canh chừng cho Lạc Tuyết, Lạc Tuyết đỡ Long Ngự Thiên lên, cõng tất cả y phục trên người Long Ngự Thiên ra, phơi bày lồng ngực rộng lớn, tuy Long Ngự Thiên đang hôn mê, nhưng Lạc Tuyết vẫn không nhìn được đồ mật, tay vừa chạm đến trước ngực Long Ngự Thiên, lại thu trở lại, "Ha ha, ta làm cái gì vậy? Mặc dù hắn là Hoàng đế, vào lúc này cũng chỉ là một bệnh nhân mà thôi, có cái gì mà xấu hổ chứ?"

Lạc Tuyết khẽ cười, dùng tay phải một lần nữa đặt lên lồng ngực Long Ngự Thiên, tập trung tinh khí, thúc giục công lực, từng chút từng chút một bức độc ra ngoài, tuy nói nội công Lạc Tuyết thâm hậu, nhưng vẫn dần dần cảm thấy khí huyết dâng trào, chân khí ở trong người hình hơi không khống chế được, như vậy có thể thấy độc được này cường hãn đến mức độ nào, Lạc Tuyết kiên cường chống cự, thời khắc mấu chốt này, nàng là tuyệt không thể buông tha, nàng cứu, cũng không phải là một mình Long Ngự Thiên mà còn liên quan đến lễ dân thiên hạ nữa!

Sau hai canh giờ, Lạc Tuyết mới suy yếu dừng lại, Long Ngự Thiên khỏe miệng không ngừng chảy ra máu đen, cho đến khi vết thương trên ngực chuyển thành màu sắc bình thường, Lạc Tuyết mới an tâm.

Sau khi gọi Long Ngạo Thiên và Ngọc Trần Từ đang canh giữ bên ngoài vào, toàn thân Lạc Tuyết đã không còn chút hơi sức nào, ngã nhào ở bên giường, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, "Sự công, người lại nhìn một chút!"

Long Ngạo Thiên đau lòng lấy khăn gấm trong ngực ra, lau đi những giọt mồ hôi trên mặt Lạc Tuyết, "Lạc nhi, nàng có lẽ đã rất mệt rồi? Nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ chăm sóc nàng có được không?"

Lạc Tuyết nhìn thấy chiếc khăn gấm quen thuộc kia, trong lòng đắng chát nhẹ nhàng nhận lấy, cầm trong tay, đóa hoa mai này vẫn kiêu ngạo như cũ, những dòng chữ nhỏ vẫn rõ ràng như xưa, rõ như nàng vẫn nhớ rõ thời điểm bọn họ còn sống cùng nhau, lúc hắn nói với nàng những câu nói thâm tình.

Lạc Tuyết nhẹ nhàng nhắm mắt lại, đem khăn gắm trả lại trên tay Long Ngạo Thiên, nhàn nhạt lắc đầu, "Vương Gia, ném nó đi!"

"Ném đi? Lạc nhi, đây là vật duy nhất nàng để lại cho ta, ta làm sao có thể vứt bỏ nó? Từ ngày đầu tiên nàng đưa nó cho ta, nó chưa bao giờ rời khỏi người của ta, Lạc nhi, đây tin vật đính ước nàng tặng cho ta, nàng quên rồi sao?" Long Ngạo Thiên đau lòng lên án.

Thân thể Lạc Tuyết run lên, sau đó từ trong ngực lấy viên dạ minh châu kia ra, mở mắt cười nhạt, "Vương Gia, Lạc Tuyết từ trước đến nay chưa từng hối hận vì đã yêu ngươi, nhưng trong lòng mỗi người chỉ có thể yêu mến một người, Lạc Tuyết đã yêu Phong Liệt Diễm, cũng chỉ có thể kết thúc tình cảm đối với ngươi mà thôi, ngươi chưa từng để chiếc khăn gắm đó rời khỏi bản thân, nó cũng chưa từng rời khỏi ta, hãy để nó lưu giữ những gì chúng ta đã trải qua. Được không?"

Long Ngạo Thiên lao đảo lui về phía sau, nắm thật chặt khăn gắm, con ngươi đen không thấy đáy, cười đau đớn, "Lạc nhi, không thể nào, nàng sẽ không yêu Phong Liệt Diễm, người nàng yêu là ta, có phải không? Không, mặc kệ trong lòng nàng bây giờ có ta hay không...cũng không thể tách ta ra được, nàng là vương phi của ta, mãi mãi như vậy!"

"Vương Gia. . . . ." Lạc Tuyết giãy dụa đứng dậy, lại nghe được âm thanh Ngọc Trần Từ, "Hai người các ngươi không nên ồn ào, độc trên người hoàng thượng đã giải được bảy tám phần rồi!"

Nghe vậy, Long Ngạo Thiên lập tức chạy tới bên giường, nhìn sắc mặt và vết thương của Long Ngự Thiên, một loại cảm xúc vui mừng không lời nào có diễn tả được dâng lên, "Thật là tốt quá! Hoàng huynh không có việc gì rồi!"

"Lạc nhi, sư công đã cho hoàng thượng uống thuốc, con ở đây canh chừng, chờ con khôi phục công lực, lại ép độc thêm một lần nữa, lần này nhất định phải hoàn toàn triệt để, như vậy mới có thể nhanh chóng khôi phục, sư công phải về cốc một chuyến, một mình Liệt Diễm ở trong cốc sư công không yên lòng." Ngọc Trần Từ giao phó cho Lạc Tuyết.

"Được, sư công mọi sự cẩn thận!" Lạc Tuyết gật đầu.

Lúc mọi người đang nói chuyện, Lý Tắc đi vào, thấy Lạc Tuyết, tất nhiên là kinh hãi từng lớn hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng, Long Ngạo Thiên hỏi "Lý Tắc, có chuyện gì?"

"Vâng, Vương Gia." Lý Tắc phục hồi lại tinh thần, lập tức nghiêm túc nói: "Vương Gia, thám tử hồi báo, Thượng Quan Lô phái một đội thiết huyết sát thủ ra khỏi thành rồi!"

"Ra khỏi thành rồi ư? Đi theo phương hướng nào?" Long Ngạo Thiên nhíu chặt mày, nói.

"Hướng Thành Nam!"

"Không được! Nay lão tặc này nhất định biết hôm nay tiền bối cùng Lạc nhi xuất cốc! Nên muốn phá hủy "Hồi hồn cốc" và giết Phong Liệt Diễm!" Long Ngạo Thiên gầm nhẹ nói.

"Lão phu lập tức trở về!" Ngọc Trần Từ giận dữ, xoay người rời đi.

"Lạc nhi, nàng chăm sóc tốt cho hoàng thượng, ta dẫn người đi hỗ trợ!" Long Ngạo Thiên vội vã nói với Lạc Tuyết, sau đó nhanh chóng ra khỏi tầm cung, Lý Tắc theo sát phía sau, Long Ngạo Thiên vừa đi vừa nói: "Chọn một ngàn kỵ binh dũng mãnh có thân thủ tốt, lập tức đi cùng bốn vương!"

"Dạ!" Lý Tắc lĩnh mệnh đi.

Lạc Tuyết tầm cung hoàng đế trống rỗng, ngoài vị hoàng đế anh tuấn đang hôn mê, thì chỉ có nàng ở đây nữa mà thôi.

Lạc Tuyết ngược lại không hề lo lắng, Thượng Quan Lô quá cuồng vọng tự đại, lấy những người phạm phu tục tử như bọn họ, thì có thể vọng tưởng đi vào được "Hồi hồn cốc" sao? Ha ha, sư công vừa đi, thì đàn ông cũng bắt đầu phát huy tác dụng! Chờ những thiết huyết sát thủ bị này bị đàn ông đốt thì binh mã Long Ngạo Thiên cũng đến nơi, mọi chuyện có thể kết thúc được rồi.

Nghỉ ngơi một lát, Lạc Tuyết tiếp tục vận công bức độc cho Long Ngự Thiên Vận, lần này rất dễ dàng, không đến nửa canh giờ, đã xong rồi, Lạc Tuyết chuẩn mạch cho Long Ngự Thiên thêm một lần nữa, cười cười, yên lòng, cuối cùng cũng hoàn thành xong chuyện lớn!

Nhưng nàng cũng cực kỳ mệt mỏi, chiếc giường lớn của Long Ngự Thiên có thể đủ cho bốn người ngủ, Lạc Tuyết trong lòng âm thầm mắng lại vừa thông suốt suy nghĩ có lẽ là để cho tiện việc đồng thời cung chiêu mấy vị phi tử, bằng không sử dụng chiếc giường lớn như vậy để làm gì?

Lạc Tuyết nghĩ mệt, liền nghiêng người sang một bên mép giường ngủ quên.

Long Ngự Thiên nửa đêm tỉnh lại, chuyện đầu tiên sau khi hần tỉnh lại làm là tự cắn bản thân một cái, đau! Vậy thì chứng minh mình còn sống!

Tại sao ngay đến cả một cung nữ thái giám cũng không có? Mở đôi môi khô ráp ra, vừa định mở miệng kêu người, thì nhìn thấy trên góc giường hình như có người! Qua tấm lụa mỏng, Long Ngự Thiên không nhìn rõ lắm, cố gắng ngồi dậy, "A ——" trên ngực truyền đến đau đớn, Long Ngự Thiên vội mím môi, chỉ sợ kinh ngạc người nọ, lặng lẽ đem thân thể dòi quạ, toàn thân áo trắng, lại nhìn thấy cánh tay áo trắng không, là hần!

Long Ngự Thiên trong lòng kích động, Lạc Tuyết nghiêng người nằm ở trên giường, cho nên, Long Ngự Thiên có thể thấy được một nửa khuôn mặt nàng, hần tại sao lại ở chỗ này? Long Ngự Thiên nghỉ ngơi, đứng rồi, hần nhớ mình bị một người giả dạng cung nữ đột nhiên ra tay, dưới tình huống đó

không kịp tránh đi nên trước ngực bị đâm một kiếm, sau đó hần chuyện gì cũng không biết, chẳng lẽ là Vân Hận Thiên vào cung để chữa trị cho hần? Đứng rồi, Vân Hận Thiên này nghe nói là truyền nhân của "Mặt quỷ thần y", hiện tại xuất hiện tại nơi này, nhất định trị thương cho hần.

Nhưng tại sao lại ngủ thiếp đi như vậy? Nhìn sắc mặt trắng nhợt của hần, có lẽ là quá mệt nhọc! Long Ngự Thiên trong lòng nổi lên một tầng ám áp và cảm kích, len lén quan sát Lạc Tuyết đang ngủ say .

Hần lúc ngủ rất điềm tĩnh, hồn nhiên giống như một đứa trẻ, da mịn màng bóng loáng, nếu chỉ nhìn diện mạo một cách đơn thuần, thì Vân Hận Thiên này rất tuần mỹ, cả Đại Kim sợ rằng không tìm ra người thứ hai! Long Ngự Thiên nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng vui vẻ không dứt, Vân Hận Thiên tới cứu hần, vết thương này hần chịu cũng đáng giá!

Nhưng nhìn đến bộ dáng mệt mỏi vô cùng của Lạc Tuyết mệt, không hiểu vì sao Long Ngự Thiên lại cảm thấy đau lòng, đưa ra bàn tay, liền nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ vén những sợi tóc bị rơi tán loạn lên sau tai, một loại cảm giác khác thường trong nháy mắt lưu chuyển toàn thân, Long Ngự Thiên cảm thấy kinh hãi, hần đang làm gì? Hần tại sao lại có thể có loại ý nghĩ này?

Nhưng một khắc sau, hần kinh ngạc dừng tay lại, trên tai hần tại sao lại có lỗ tai? Chỉ có nữ tử mới có?

Tim của Long Ngự Thiên đập mạnh và loạn nhịp sau đó cực kỳ vui mừng, tay run rẩy dời về phía ngực Lạc Tuyết, ngực mềm mại nhô ra, quả nhiên là nữ nhân! Nhưng Lạc Tuyết ngủ không sâu, cũng người "Đánh lên" như vậy nên trong tiềm thức bừng tỉnh, theo bản năng đánh ra một chưởng, Long Ngự Thiên vốn đã vô cùng suy yếu, lại không nghĩ rằng Lạc Tuyết lại đột nhiên ra tay, cho nên nhận một chưởng, lao đảo ngã về phía sau, rơi xuống dưới giường, Lạc Tuyết sau khi xuất chiêu, lật người nhảy lên, đang đánh ra một chưởng nữa, mới giật mình cảm giác không đúng!

"Hoàng . . . . . Hoàng thượng? Ngươi . . . . . Thế nào rồi. . . . ." Lạc Tuyết kinh ngạc nói đứt đoạn .

"Vân Hận Thiên, ngươi . . . . . Thật ác độc . . . . . lại xuống . . . . . tay nặng như vậy! Trẫm . . . . . Ngươi mau đỡ trẫm đứng lên!" Long Ngự Thiên giả vờ tức giận nói.

"A." Lạc Tuyết đáp ứng vội vàng đến trước mặt Long Ngự Thiên đỡ hần, vậy mà Long Ngự Thiên hình như thân thể quá yếu đứng cũng không vững, cả người dựa vào trên người Lạc Tuyết , hơi thở ám áp nam tính truyền đến, Lạc Tuyết tay run một cái, bởi vì mặt của Long Ngự Thiên hầu như dính vào trên mặt mình, Lạc Tuyết lúng túng không thôi, ngượng ngùng nói: "Hoàng thượng, ta đỡ ngài nằm xuống."

"Ngươi chờ một chút, trẫm hiện tại không có hơi sức, ngươi để trẫm dựa vào ngươi một lát." Long Ngự Thiên con ngươi giao hoạt nói.

"Oh." Lạc Tuyết bắt đầu đỡ, ai kêu bản thân ra tay quá nặng, hướng chỉ trên người Long Ngự Thiên vốn đã có thương tích, tuy nói độc đã được giải hết, vết thương do kiếm để lại chưa lành, lần này lại bị nặng thêm!

"Cái đó. . . . . Hoàng thượng, thật xin lỗi, ta vừa rồi nghĩ là thích khách, cho nên. . . . . hơn nữa hoàng thượng ngài đến trước người ta làm gì?" Lạc Tuyết tìm đề tài để tránh đi xấu hổ.

"Khụ khụ khụ, không làm gì cả, trẫm nhìn thấy ngươi ngủ thiếp đi, muốn giúp ngươi kê một cái gối mà thôi, bị ngươi hỏi báo như vậy! Ngươi nói trẫm có oan uổng hay không?" Long Ngự giả vờ tức giận, lại lại cắn ngược trở lại nói.

Lạc Tuyết mờ mịt, tại sao nàng lại cảm thấy hôm nay hoàng thượng có vẻ không giống với trước đây, hình như ngang ngược, mà nhiều một chút. . . . . cảm giác gì đó nàng không thể diễn tả bằng lời được, giống như bình thần hơn nhiều, còn có. . . . .

"Tại sao không nói chuyện?" Long Ngự Thiên chờ không được câu trả lời của Lạc Tuyết xoay đầu lại hỏi.

Vừa mới quay đầu, đôi môi ám áp của Long Ngự Thiên "Trùng hợp" chạm vào môi Lạc Tuyết, Lạc Tuyết và Long Ngự Thiên bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt của Long Ngự Thiên đều là nụ cười vô tội, Lạc Tuyết phản ứng kịp đây Long Ngự Thiên ra, nhưng lại bị Long Ngự Thiên trở tay giữ chặt, môi làm cách nào cũng không thể tách ra được, Lạc Tuyết "Úmnh. . . . . Úmnh. . . . ." muốn hét lên, lại bị đầu lưỡi nóng bức của Long Ngự Thiên nhẹ nhàng linh hoạt cạy hàm răng ra, thành thạo hôn người đang luống cuống trong ngực.

Lạc Tuyết dùng sức muốn rút tay đẩy Long Ngự Thiên đang cường hôn nàng ra, nhưng lúc này Long Ngự Thiên giống như biến thành người khác, đột nhiên sức lực rất lớn, khiến Lạc Tuyết làm cách nào cũng không tránh được, nàng lại không dám sử dụng nội công, dù sao vết thương trên người Long Ngự Thiên là thật, Lạc Tuyết chỉ đành phải tức giận nhìn chằm chằm Long Ngự Thiên, kiên quyết không làm đáp lại.

Cho dù là như vậy, Long Ngự Thiên vẫn say sưa không dứt, tham lam chiếm lấy hương thơm bên trong miệng nàng, lúc thì bá đạo, lúc thì dịu dàng, lát thì kịch liệt, sau đó lại nhẹ nhàng chậm chạp, đợi đến lúc hôn xong, thì Lạc Tuyết dùng nửa phần lực đạo, trong giây lát đã thoát được ra ngoài, Long Ngự Thiên cũng vì vậy mà hoa lệ ngã nhào thêm một lần nữa!

Lạc Tuyết dùng ống tay áo ra sức lau chùi đôi môi sưng đỏ, giận dữ hét: "Hoàng thượng, ngươi thật quá đáng! Vân mỗ cũng là nam tử, nếu như dục vọng của ngươi khó nhịn, thì trong hậu cung của ngươi còn rất nhiều nữ nhân đợi người ân sủng, làm sao ngươi có thể. . . . . Ngươi vô sỉ hạ lưu!"

Long Ngự Thiên ngồi dưới đất, cổ nén đau đón phát ra từ ngực, cười tà mị nói: "Ngươi chính là nữ nhân đầu tiên dám mắng trẫm vô sỉ hạ lưu!"

Lạc Tuyết kinh ngạc, "Ngươi . . . . . Làm sao ngươi biết. . . . ."

"Bởi vì vừa rồi trẫm đã xem qua rồi!" Long Ngự Thiên nói thẳng, rồi dùng ánh mắt liếc về phía bộ ngực Lạc Tuyết, Lạc Tuyết nhất thời hiểu ra, gương mặt trắng bệch đôi môi run rẩy nói: "Ngươi. . . . . dù sao cũng là vua của một nước, lại có thể hèn hạ như vậy! Sớm biết như vậy, ta nên để cho ngươi bị

độc chết, tránh cho ta hao tổn nhiều công lực như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Hoàng đế lưu manh

Long Ngự Thiên chau mày lại, nói: "Ngươi nói trăm trứng độc? Trăm ngu mê mấy ngày rồi?"

"Hai ngày rồi, nếu không phải là sư công giúp ngươi kiểm tra vết thương, nếu không phải là ta vận công giúp ngươi bức độc, lúc này ngươi còn có thể làm chuyện xấu được sao?" Lạc Tuyết tức giận đến xanh mét cả mặt mày, xoay mặt oán hận nói.

"Ngươi thật sự đã cứu trăm?" Long Ngự Thiên kích động nói.

"Hừ! Chỉ bằng đám thái y ngu ngốc của hoàng thượng, hoàng thượng ngươi lúc này đã không còn trên thế gian này nữa rồi!" Lạc Tuyết khinh miệt lên án.

Long Ngự Thiên muốn đứng lên, lần này thật sự không còn hơi sức nữa, Lạc Tuyết vẫn không để ý tới, sợ tên nam tử vô lại này lại giở trò lừa bịp, khuôn mặt Long Ngự Thiên trắng bệch, nói: "Ngươi hãy yên tâm đi, lần này trăm sẽ không như vậy nữa! Trăm là con trời, lời trăm nói ra chính là thánh chỉ!"

Lạc Tuyết nhướng mày, do dự một chút, mới đưa tay đem Long Ngự Thiên đỡ dậy, ngồi ở trên giường.

"Ngươi tên là gì? Tại sao phải nữ giả nam trang?" Long Ngự Thiên trầm giọng hỏi.

"Hoàng thượng muốn biết?"

Long Ngự Thiên gật đầu một cái, Lạc Tuyết nhàn nhạt nói: "Lê Lạc Tuyết!"

"Lê Lạc Tuyết? Ngươi là nữ nhi Lê Thị Lang, trắc phi của Trang Thân Vương?" Long Ngự Thiên kinh hãi, không khỏi cất cao giọng nói.

"Hoàng thượng!" Lạc Tuyết vội vàng làm động tác chớ lên tiếng, Long Ngự Thiên hiểu ý, tiếp đó nhỏ giọng hỏi: "Trang Thân Vương biết không? Không trách được hắn vẫn luôn nói ánh mắt của ngươi giống Lạc Tuyết, thì ra đúng là ngươi!"

"Hoàng thượng vừa mới cột nhũ em dâu, có được tính là làm trái với luân thường đạo lý rồi không?" Lạc Tuyết vẫn không quên kể khổ.

"Ha ha" Long Ngự Thiên cười khế, nụ cười này khiến cho gương mặt trắng bệch của hắn càng thêm anh tuấn, "Vậy ngươi nói cho trăm, ngươi trở về Trang vương phủ nữa không? Vẫn tiếp tục làm phi của Trang thân vương ư?"

Trong lòng Lạc Tuyết thầm than, quả nhiên là Nhân Trung Chi Long, dù cơ trí, cũng đủ khôn khéo, không cam lòng nhếch lên môi, nói: "Dĩ nhiên là sẽ không! Nhưng Lạc Tuyết cũng coi như là con gái của hạ thần, hoàng thượng không nên vì việc này mà hao tổn danh tiếng của một vị vua!"

"Ha ha" Long Ngự Thiên cười đến rất vui vẻ, sau khi cười xong nghiêm trang nói: "Trăm muốn một nữ tử mà mình thích, có không đúng chứ?"

"Ngươi! Hoàng thượng thân vua của một nước, không nên nói đùa như thế! Hoàng thượng tiếp tục nghỉ ngơi đi, Lạc Tuyết cáo từ!" Lạc Tuyết giận phát tay áo xoay người muốn đi.

"Khụ khụ khụ, đau quá!" Long Ngự Thiên một đề lên ngực, cắn răng nói, đồng thời liếc về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết dừng lại, bắt đầu xoa người lại nhìn hắn, vết thương vừa bôi thuốc lại rỉ máu, vội chạy tới đỡ Long Ngự Thiên nằm xuống, cầm lấy lọ thuốc trị thương bên cạnh xử lý thêm một lần nữa, vừa xử lý vết thương nhưng trên miệng cũng bắt đầu kể lể: "Hoàng thượng đau cũng đúng lúc thật! Vừa rồi không phải đang tốt sao?"

"Vừa mới rỉ máu, trăm vẫn luôn đề nén, đó là do ngươi không phát hiện mà thôi." Long Ngự Thiên nói tiếp.

Lạc Tuyết theo bản năng tiếp tục, "Vậy lúc này hoàng thượng còn gọi ra tiếng làm gì, muốn ta phát hiện sao?"

"Khụ, ai bảo ngươi muốn bỏ lại một mình trăm ở đây? Ngộ nhờ thích khách kia trở lại, cấm vệ quân không cứu giá kịp thì làm sao!" Long Ngự Thiên có đủ lý do, đúng như dự đoán Lạc Tuyết cắn răng không nói thêm bất cứ một câu nào nữa, đem vết thương xử lý thật cẩn thận, sau đó ngồi ở một bên giả bộ ngủ.

Long Ngự Thiên không ngủ được, nhìn thấy Lạc Tuyết không để ý đến mình, thì thở dài một tiếng, "Lạc Tuyết, nếu như ngươi mệt nhọc, thì lên giường nằm nghỉ một lát đi! Bên kia trăm có chăn, đắp lên, đừng để bị lạnh."

Nói xong, đợi một lát, thấy Lạc Tuyết vẫn không có động tĩnh, thỉnh thoảng (mời, xin, nhẹ nhàng nói) không bằng khích tướng, vì vậy Long Ngự Thiên liền nói tiếp, "Ngươi hãy yên tâm đi, trăm sẽ làm như vậy đối với ngươi nữa, ha ha, với thương thế bây giờ của trăm, cho dù có tâm, cũng vô lực mà thôi! Huống chi bản thân ngươi có võ công cao siêu như vậy, chẳng lẽ còn sợ trăm làm chuyện xấu sao?"

Lời này quả nhiên có tác dụng, Lạc Tuyết trở mình đứng dậy, đi về phía giường lớn nằm xuống, kéo tấm chăn có thêu hình rồng lên đắp trên người, sau đó yên tâm thoải mái đi ngủ. Trước lúc ngủ vẫn không quên lầm bầm một câu: “Đồ hoàng thượng dùng quả nhiên là khác biệt, cảm giác mềm nhũn...”

Long Ngự Thiên bật cười ra tiếng, Lạc Tuyết tự nhiên như vậy, hẳn lại cảm thấy rất đáng yêu!

Còn lại một mình Long Ngự Thiên hẳn bắt đầu suy nghĩ nên xử lý như thế nào với sự việc ám sát này đây, rõ ràng đây là một hành động có âm mưu từ trước, muốn hành thích vua khắp trong thiên hạ trừ Thượng Quan Lôi ra sẽ không còn người khác, Thượng Quan Lôi, Trã đã không chết thì nhất định phải đem người chặt thành trăm mảnh!

Hai mắt Long Ngự Thiên nổi lên tầng tầng ý lạnh, nhưng trong lúc vô tình hắn nhìn về người đang nằm một bên, con người lại nhất thời dịu dàng xuống, Lạc Tuyết người đã nói không muốn trở lại bên cạnh hoàng đế như vậy trăm muốn có được người, muốn người làm hoàng hậu của trăm, có người ở bên cạnh, trăm sẽ rất vui về!

Nhớ tới nụ hôn vừa rồi, khoe miệng Long Ngự Thiên không khỏi cong lên, “Lạc Tuyết, người luôn mang lại cho trăm hết vui mừng này đến vui mừng khác, thì ra lần trước trăm ghen tỵ Phong Liệt Diễm, chính bởi vì trong lòng trăm đã có người, lúc ấy là do ta không hiểu mà thôi, hiện tại đã biết, thì ta sẽ không để người rời khỏi ta nữa!

Cùng lúc đó, khi Ngọc Trần Từ chạy về "Hồi hồn cốc", thì đã thấy một cảnh tượng: thiết huyết sát thủ của Thượng Quan Lôi vì không vào được trong cốc, thì bắt đầu dùng hỏa công, từng mũi tên được đốt lửa bắn về phía trong cốc, bây giờ trong cốc khói dày đặc cuộn cuộn bay lên, ánh lửa ngút trời!

Phong Liệt Diễm đã xuất cốc, tay cầm trường kiếm một người chém giết với khoảng một trăm cao thủ, may là võ công của Phong Liệt Diễm không tệ, nhưng mà đối phương lại người đông thể mạnh, tạo thành xu thế vây kín, chiêu thức càng lúc càng hung ác, Phong Liệt Diễm rất bình tĩnh, sử dụng kiếm pháp của Phong gia thành thạo đối chọi đối phương ở trong vòng vây, mặc dù không thể đánh lại địch, nhưng cũng có thể cuốn lấy chừng trăm người!

Ngọc Trần Từ giận dữ, "Hồi hồn cốc" do một tay hắn tạo thành lại bị đám cẩu vật như đám người này đập hư, cho nên đừng trách hắn ra tay ác độc! Ngọc Trần Từ hét lên một tiếng: "Liệt Diễm! Đến đây!"

Phong Liệt Diễm nghe nói vậy, vội chạy tới bên cạnh Ngọc Trần Từ, Ngọc Trần Từ lấy sáo ngọc ra, thổi lên khúc "Đau lòng", tiết tấu càng lúc càng nhanh, đàn ong dưới sự dẫn dắt của Ong chúa một lần nữa bay lượn xung quanh, giống như vũ khí sắc bén bay về phía đám thiết huyết sát thủ kia, lập tức từng tiếng kêu "A ——" thảm thiết vang lên, đám sát thủ ào ào bỏ binh khí lại, ôm đầu lăn lộn ngay tại chỗ, kịch độc của đàn ong xâm nhập vào máu của đám người kia, toàn thân đau đớn, đã sớm còn khí thế như lúc đầu!

Phong Liệt Diễm kinh ngạc, hưng phấn sùng bái nhìn Ngọc Trần Từ đang tập trung tinh thần thổi sáo, trong lòng suy nghĩ, không biết Lạc Tuyết có kỹ năng này không?

Cho đến khi khoảng chừng trăm người ngã xuống, Ngọc Trần Từ đổi lại "Ly tâm khúc", cho đàn ong rút lui.

Mà Long Ngạo Thiên cũng dẫn người chạy tới, nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng rất khiếp sợ, càng bội phục Ngọc Trần Từ, "Tiền bối đúng là một kỳ nhân!"

"Ha ha ha! Lão phu đã rất lâu rồi không được sáng khoái như vậy!" Ngọc Trần Từ vuốt râu cười lớn, "Trang vương gia, phần còn lại giao cho người!"

"Được!" Long Ngạo Thiên đồng ý, vung tay lên, 1000 tinh binh của Kiều Kỳ Doanh đi dọn dẹp tàn cuộc.

"Liệt Diễm, người không nên xuất cốc, bọn họ nhiều người như vậy, hơn nữa đã có chuẩn bị rồi mới đến, người ngăn cản không được bao lâu, phía sau cốc có lá chắn thiên nhiên, lại có hồ nước, cho dù đốt lửa cũng không tới được, tại sao người lại ra ngoài? Cũng may sư công chạy về kịp, nếu không hậu quả khó mà lường được!" Ngọc Trần Từ nhớ đến nguy hiểm vừa rồi, giận tái mặt, nói.

"Sư công, xin lỗi, ta sợ bọn chúng thiêu rụi cốc, sau đó đi vào, phá hủy mật thất, ở trong đó có cha của Lạc nhi cũng là đồ đệ mà sư công yêu quý nhất!" Phong Liệt Diễm giải thích.

Ngọc Trần Từ than một tiếng, sau đó không nói gì nữa, yên lặng nhìn "Hồi hồn cốc" dần dần yên ổn lại.

"Thì ra Lạc nhi có thân thể phức tạp như vậy! Có điều vợ chồng Lê thị lang đối xử với Lạc Tuyết lại giống như con ruột!" Long Ngạo Thiên hiểu rõ sau thờ dài nói.

"Chuyện đáng tiếc nhất là, chúng ta không ai biết mẹ ruột của Lạc nhi là ai!" Ngọc Trần Từ lắc đầu mà thờ dài, "Mặc dù Thiên Ca nói mẹ ruột của Lạc nhi đã chết, nhưng ngay đến một cái tên cũng không lưu lại, Lạc nhi đối với chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng!"

Mấy người đều trầm mặc, giờ phút này trong lòng đều hướng đến một người. . . . .

Đêm dài đằng đẵng, nói chậm nhưng cũng rất nhanh, chỉ một cái chớp mắt trời đã sắp sáng.

Lạc Tuyết ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, chỉ thấy một khuôn mặt mang theo nghiến cứu phóng đại trước mặt mình, Lạc Tuyết "A ——" một tiếng, thân thể lúi vào bên trong, trong miệng sợ hãi kêu: "Người. . . . . Người. . . . . Hoàng thượng người làm gì đây?"

Long Ngự Thiên nhún nhún vai, "Trăm đang đợi nàng dậy cùng nhau dùng đồ ăn sáng!"

"Đồ ăn sáng? Oh. . . . ." Lạc Tuyết vỗ vỗ ngực kinh sợ, bò người lên, "Người vừa nói, ta cảm thấy đúng là đói bụng quá!"

Nhảy xuống giường, hai cung nữ đi vào hầu hạ Lạc Tuyết rửa mặt, Lạc Tuyết vui vẻ tiếp nhận, người được Long Ngự Thiên gọi vào, chắc có lẽ tin được, chuẩn bị xong xuôi, Long Ngự Thiên đã tự xuống giường, ngồi trước bàn cơm đợi nàng.

Lạc Tuyết có chút chần chờ, "Hoàng thượng, Lạc Tuyết hình như không thích hợp cùng hoàng thượng ngồi cùng bàn dùng bữa đâu? Hơn nữa trên người hoàng thượng có vết thương, vẫn nên dựa vào trên giường để cho cung nữ hầu hạ thì tốt hơn."

"Có gì không thích hợp chứ? Trẫm nói được là được! Nếu không, nàng tới bón cho trẫm cho ăn cơm?" Long Ngự Thiên hài hước nhướn mày, nụ cười tràn trong đáy mắt.

"Nghĩ hay lắm!" Lạc Tuyết mạnh mẽ đi lên, vừa nghiêng đầu, ngồi ở một vị trí cách Long Ngự Thiên xa nhất, nhìn trên bàn có rất nhiều món ăn phong phú, nàng không hề khách khí cầm lên đưa lên bắt đầu ăn, cung nữ thái giám chep miệng, trừng mắt lớn nhìn chằm chằm Lạc Tuyết với ánh mắt không thể nào tin được.

Long Ngự Thiên lại mang theo nụ cười cưng chiều, vẫn như thường lệ để cho cung nữ đến hầu hạ dùng bữa.

Lạc Tuyết không nhìn Long Ngự Thiên, mà chỉ lo gấp từng miếng từng miếng thức ăn vào trong miệng, nhớ năm đó, nàng cũng là đại tiểu thư con nhà quan, trắc phi của Vương Gia, nói chuyện hành động dĩ nhiên là ưu nhã kín đáo, kể từ khi vào "Hồi hồn cốc", sau đó lại đi lại trên giang hồ, nên tất cả mọi thứ đều dần dần thay đổi, cho nên, hiện tại Lạc Tuyết đối mặt Long Ngự Thiên, hoàn toàn không có ý làm bộ, tùy tiện hành động, lời nói cử chỉ đã mang theo mùi vị giang hồ.

Long Ngự Thiên cũng không hề tức giận, Lạc Tuyết như vậy hẳn mới thích, nếu cứ quy củ như một bình hoa, thì không còn một chút hương vị nào nữa!

Cho nên, hắn chỉ ăn một chút, thời gian còn lại tất cả đều thưởng thức mỹ nhân ăn cơm.

Lạc Tuyết thỏa mãn nhận lấy khăn mà cung nữ đưa tới, lau chùi đôi môi, liếc nhìn Long Ngự Thiên một chút, lúc này mới phát hiện ra, ánh mắt Long Ngự Thiên này giờ vẫn nhìn chằm chằm vào mình, Lạc Tuyết chau mày lại, nói: "Hoàng thượng, nếu quá buồn cười thì cứ nói ra không nên úy khuất bản thân như vậy, Lạc Tuyết đã không còn là một tiểu thư khuê các nữa rồi!"

"Ha ha, trẫm thích nàng như vậy!" Long Ngự Thiên khẽ cười lên, nụ cười này, làm động tới vết thương, đau đớn hiện lên trên mặt, Lạc Tuyết vội chạy tới, đỡ Long Ngự Thiên nằm lên giường, kiểm tra vết thương, nhìn tình hình khôi phục cũng không tệ lắm, Lạc Tuyết đổi thuốc, nói: "Hoàng thượng không thể quá kích động, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến vết thương!"

"Trẫm tại sao lại không kích động được chứ? Lạc Tuyết, trẫm thật lòng cảm kích nàng, cảm ơn người cứu trẫm một mạng! Nàng biết sau khi trẫm tỉnh lại người đầu tiên nhìn thấy là nàng, trong lòng trẫm kích động đến cỡ nào không? Rồi đến khi phát hiện nàng là nữ nhân, loại vui mừng tình đó không dùng bất cứ ngôn ngữ nào có thể biểu đạt được, Lạc Tuyết, trẫm muốn nàng biết tâm tư của trẫm!" Long Ngự Thiên nắm tay Lạc Tuyết, chậm rãi nói.

"Tâm tư?" Tim Lạc Tuyết đập mạnh và loạn nhịp, vội rút tay của mình về, xoay người, nói: "Hoàng thượng có phải đã hiểu lầm rồi không? Lạc Tuyết đối với hoàng thượng không có bất kỳ ý định gì, hậu cung hoàng thượng ba nghìn mỹ nữ, không thiếu một nữ nhân cựa tay như Lạc Tuyết!"

Long Ngự Thiên thần sắc âm trầm, cứng ngắc một lúc lâu, mới nói nhỏ: "Lạc Tuyết, trẫm ở trong lòng nàng và muôn dân trăm họ trẫm là một hoàng thượng cao cao tại thượng, đã nhiều năm như vậy, trẫm dần dần hình thành thói quen làm một Đế Vương và chấp nhận tình mệnh, hậu cung nữ nhân rất nhiều, có nữ nhân do các đại thần vì lấy lòng trẫm đưa tới, cũng có nữ nhân tuyển tú vào cung, còn có những nữ nhân vì cùng cố giang sơn xã tắc mà ta không thể không cưới. Bọn họ nịnh nọt với trẫm, theo như nhu cầu, sống một cuộc sống Đế Vương mà nam tử trong thiên hạ đều hâm mộ, nhưng trẫm, rất chán ghét!"

"Lạc Tuyết, trẫm vẫn muốn theo đuổi một tình yêu nhất sinh nhất thế nhất song nhân, cùng người thương trải qua cuộc sống bình thường, không có sự ghen ghét đố kỵ, không có âm mưu, đến khi đầu tóc bạc trắng, còn có thể nắm tay mỉm cười với nhau. Nữ nhân trong hậu cung trẫm đều không yêu bất cứ ai, cho đến gặp được nàng, từ lúc đầu trẫm do dự với nàng chỉ có tò mò sau đó chuyển thành thích, rồi đến yêu, Lạc Tuyết, trẫm hi vọng nàng không cần ngay lập tức cự tuyệt trẫm, đồng ý với trẫm, suy nghĩ một chút, được không?"

Đôi mắt khát vọng của Long Ngự Thiên như thiêu như đốt nhìn thẳng vào Lạc Tuyết, một tay chống đầu giường, cố gắng ngồi dậy cung nữ một bên cuống quýt dìu Long Ngự Thiên lên, xuống giường, khó khăn đi về phía cửa sổ nơi Lạc Tuyết đang đứng, Lạc Tuyết hoang mang đắm chìm trong suy nghĩ không biết làm sao, mặc cho Long Ngự Thiên ở sau lưng nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực!

Bàn tay Long Ngự Thiên vòng chắc chiếc eo nhỏ nhắn của Lạc Tuyết, vùi đầu ở giữa cổ gáy mang theo mùi hương thoang thoảng của nàng, dịu dàng thì thầm, "Lạc Tuyết, trẫm động tâm với nàng, chưa bao giờ nghĩ nó sâu đậm đến mức độ này, trẫm cũng biết những năm gần đây tình yêu của hoàng đế đối với nàng chưa từng thay đổi, cho nên, trẫm rất khổ sở, quân tử không đoạt người trong lòng của người khác, huống chi hắn còn là huynh đệ thân thiết của trẫm! Nhưng muốn trẫm thả nàng, trẫm càng không thể buông tay được, Lạc Tuyết, trẫm chỉ muốn hỏi nàng, nàng, có thích trẫm một chút nào không?"

Lạc Tuyết nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra, vẫn lạnh nhạt như cũ không hề có gợn sóng, "Hoàng thượng, cả đời này, Long Ngự Thiên đã từng phụ tình Lạc Tuyết, hôm nay, Lạc Tuyết cũng phụ tình cảm của những người khác. Trong lòng Lạc Tuyết đối với hoàng thượng chỉ có kính trọng, không có bất cứ tình yêu nam nữ nào, hoàng thượng, thả Lạc Tuyết đi!"

"Không, trẫm không muốn nàng kính trọng trẫm, trẫm muốn trong lòng nàng tồn tại trẫm!" Long Ngự Thiên xoay người Lạc Tuyết lại, chống lại ánh mắt đậm đặc của Lạc Tuyết, khổ sở nói: "Nàng thích Phong Liệt Diễm có phải không? Hắn có thể cho nàng tự do, trẫm cũng có thể!"

"Lạc Tuyết, mạng của trăm là do nàng cứu, lòng trăm cũng giao cho nàng, trăm muốn nàng làm hoàng hậu Đại Kim, nàng có bằng lòng không? Nếu như nàng không muốn vào cung, trăm nguyện ý buông tha thiên hạ cùng nàng lưu lạc chân trời!"

"Không! Hoàng thượng! Trên người của người gánh vác cuộc sống của dân chúng trong thiên hạ, người phải làm một hoàng đế tốt, người không thể vì Lạc Tuyết, mà lưu lại tiếng xấu thiên cổ!" Lạc Tuyết roi nước mắt, gần như điên cuồng mà gào thét lên.

"Lạc Tuyết, vậy nàng gả cho ta, có được không?" Long Ngự Thiên gần như mang theo cầu xin, nhìn Lạc Tuyết nhẹ giọng nói.

Bên ngoài cánh cửa đỏ thắm thân thể Long Ngạo Thiên đứng không vững ngã trên mặt đất, đại nội hộ vệ đứng gần đó vội vàng bước lên đỡ, bị Long Ngạo Thiên phát tay đẩy ra, "Cút! Tất cả đều cút ngay cho Bôn vương!"

Hắn nghe được cái gì đây? Hoàng huynh cũng yêu Lạc Tuyết rồi sao? Lạc Tuyết, chúng ta thật sự không có cách nào quay đầu lại được sao?

Long Ngạo Thiên hét lên, kinh động đến Lạc Tuyết, cũng kinh động đến Long Ngự Thiên, Lạc Tuyết lau khô nước mắt trên mặt đi ra ngoài cửa, Long Ngạo Thiên ngồi dưới đất giống như sư tử bị thương, không có ngạo khí, chỉ còn lại tuyệt vọng.

Thấy Lạc Tuyết ra ngoài, Long Ngạo Thiên chỉ nhìn chằm chằm ánh mắt trống rỗng tập trung lên nữ nhân mà mình yêu thương, không nói một câu.

"Vương Gia, ta đỡ người đứng lên! Trên đất hàn khí nặng, coi chừng bị lạnh!" Lạc Tuyết trong bụng không đành lòng, đi tới trước mặt, một tay đỡ cánh tay Long Ngạo Thiên lên, Long Ngạo Thiên chua xót đứng dậy, "Lạc nhi, nàng đang thương xót cho ta sao?"

"Không có, một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, cho dù chúng ta không còn là vợ chồng, cũng coi như là bằng hữu." Lạc Tuyết không dám nhìn tới mặt của Long Ngạo Thiên, nàng sợ mình sẽ bị đôi mắt bị thương của hắn làm mềm lòng.

"Hoàng đệ!" âm thanh Long Ngự Thiên vang lên, Long Ngạo Thiên mang theo ý lạnh nhìn về phía hoàng huynh của hắn, "Hoàng thượng!"

"Vào nói đi!" Long Ngự đi vào trong phòng, Long Ngạo Thiên dừng một chút, cũng sai bước đuổi theo, Lạc Tuyết cũng đi vào theo.

"Thích khách đã bắt được rồi ư?" Long Ngự Thiên ngồi ở ghế trên, trầm giọng hỏi.

"Bẩm hoàng thượng, vẫn chưa, lúc Thần Đệ chạy đến, thích khách kia đã đào thoát! Theo Lạc nhi và sự công của nàng là Ngọc Trần Từ tiên bói kiểm tra vết thương đã nói, đây là do Tây Vực đầu đà gây nên. Xem ra móng vuốt Thượng Quan Lô đã đuổi đến tận bọn hắc đạo lâu năm rồi! Chúng ta không thể đợi đến thời cơ nữa, đã đến thời điểm nên phản kích rồi!" Long Ngạo Thiên trả lời.

Nói đến chính sự, ba người đã tạm thời buông xuống tư tình nhi nữ, nghiêm túc suy nghĩ.

"Hoàng thượng, thái tử Nam Chiếu đã đồng ý giúp chúng ta diệt trừ thế lực Thượng Quan Lô, hiện tại điều chúng ta phải làm, nhanh chóng bố trí nhân mã." Lạc Tuyết nói.

"Thái tử Nam Chiếu?" Long Ngự Thiên kinh ngạc, Lạc Tuyết liền đơn giản giải thích một chút, thấy Long Ngạo Thiên cũng gật đầu, liền tin.

Lạc Tuyết lui ra ngoài, Long Ngự Thiên triệu kiến trọng thần tâm phúc, ở trong Noãn các bàn bạc suốt một buổi sáng, cho đến khi thân thể Long Ngự Thiên chịu đựng không nổi, mới tạm thời dừng lại.

Sóng gió đã bắt đầu nổi lên! Lạc Tuyết thở dài, như vậy nàng cũng nên chấm dứt đoạn ân oán cũ rồi!

Cũng trong lúc đó, phủ Bình Nam Đại tướng quân cũng đang có gợn sóng lớn.

"Cha, cứ tiếp tục để Điệp nhi sống ở trong Trang vương phủ, có thể nào trở thành con cò của Long Ngạo Thiên dùng để uy hiếp chúng ta không?" Thượng Quan Mặc lo lắng hỏi.

"Giữa bọn họ còn có nữ nhi, Điệp nhi trở về, Khuynh Nhã biết làm thế nào? Điệp nhi nhất định không lại được đứa bé." Thượng Quan Lô chau mày lại mang theo giận dữ.

"Cha, muốn làm đại sự, thì không thể dài dòng dây dưa, đứa bé kia họ Long, không phải họ Thượng Quan, thì sẽ không liên quan đến chúng ta! Long Ngạo Thiên nhất định không để Điệp nhi trở về phủ tướng quân, tối nay ta dẫn người đánh bất ngờ, mạnh mẽ ép Điệp nhi trở về, như thế nào?" Ánh mắt Thượng Quan Mặc thoáng qua ý lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đêm, quá dài

Tháng mười hai tuyết vẫn bay đầy trời.

Thỉnh thoảng có một vài bông tuyết trắng nõn như gấm, xuyên thấu qua cổ áo rơi vào trong cổ, lạnh lẽo run rẩy truyền khắp toàn thân, khiến toàn thân ớn lạnh.

Nhớ đến lúc nàng mới bước ra khỏi hoàng cung, Long Ngạo Thiên nói, "Lạc nhi, sinh nhật vui vẻ!"

"Hôm nay, đã là mừng bốn tháng mười hai rồi sao?" Tim của Lạc Tuyết đập mạnh và loạn nhịp, phát ra âm thanh lạnh lẽo.

"Ừ. Lạc nhi, ta vẫn nhớ sinh nhật của nàng."

"Ta đã rất nhiều năm không nhớ đến ngày này rồi, bởi vì, ngày đó chính là ngày con ác mộng của ta bắt đầu! Vương Gia, người phải biết tối nay, ta muốn làm cái gì!" Lạc Tuyết không quay đầu lại, đạp trên tầng lớp dày kia đi ra ngoài. Chỉ để lại một ít chuỗi đầu chân bị thương, chạy dài ở trong lòng Long Ngạo Thiên. . . . .

Tất cả mọi chuyện đều kết thúc? Kết thúc tất cả yêu hận trên thế gian, Lạc Tuyết, đây chính là công đạo mà nàng muốn đòi lại. . . . .

Lạc Tuyết đi Lê phủ, nàng biết "Hồi hồn cốc" đã tạm thời dẹp yên, nàng liền nghĩ đến người thân của mình ở Lê gia.

Cả Lê phủ đã bị tinh binh vây quanh tới mức nước chảy không lọt, trong tối còn có rất nhiều Đại Nội Cao Thủ đang ẩn nấp. Trên danh nghĩa, Lê Thị Lang là kẻ khả nghi tư thông với địch, hoàng thượng đại ân, trước giam lỏng ở trong phủ, chờ đợi thánh chỉ hoàng thượng, sẽ được tam bộ hội thẩm.

Lạc Tuyết thảm thán, thủ đoạn của hoàng thượng đúng là cao minh, nhìn kim bài có khắc một chữ "Ngự" trong tay, Lạc Tuyết quang minh chính đại đến gần, thuận lợi tiến vào trong phủ.

"Cha, mẹ, Minh Hiền!" Lạc Tuyết nhìn thấy người nhà, tâm tình ngay lập tức khá hơn.

"Lạc nhi! Lạc nhi đã trở lại!"

"Tỷ tỷ!"

Lạc Tuyết chạy thật nhanh về phía ba người đang kích động trong đại sảnh, "Mẹ, là ta, thân thể người có khỏe không?"

"Tốt", mẹ hiện tại rất tốt, ngược lại Lạc nhi con gầy xuống rồi!" Triển Nguyệt Dung nói xong sờ sờ gò má của Lạc Tuyết, hốc mắt liền đỏ.

"Ha ha, mẹ, Lạc nhi trở về nên vui mới phải!" Lạc Tuyết ôm Triển Nguyệt Dung, cười nhìn về phía Lê Sinh Niên, "Cha, mấy tháng này người như thế nào? Thượng Quan Lôi có làm khó người không? Còn có Minh Hiền như thế nào?"

"Lạc nhi, đừng nóng vội, uống trà trước đã rồi chúng ta từ từ nói." Lê Sinh Niên tự tay rót một ly trà, đưa cho Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết gạt đầu ngồi xuống, Lê Sinh Niên mới nói: "Lạc Nhi, con từ cửa chính tiến vào sao? Bọn họ làm sao có thể cho con đi vào?"

"Dạ, phụ thân nhìn cái này đi!" Lạc Tuyết lấy kim bài Long Ngự Thiên đưa cho nàng đặt vào trong tay Lê Sinh Niên, Lê Sinh Niên tất nhiên là hốt hoảng nói, "Hoàng thượng?"

"Đúng vậy, phụ thân, hoàng thượng phái người vây quanh nhà chúng ta mấy ngày rồi?" Lạc Tuyết hỏi.

"Cũng hơn mười ngày rồi!" Lê Sinh Niên than thở, "Hoàng thượng nói cha khả nghi thông đồng với địch bán nước. Cố ý đem cả nhà giam lỏng trong phủ, chờ đợi hoàng thượng hạ chỉ hội thẩm!"

Lạc Tuyết cười nói nhỏ: "Cha, mẹ các người đừng nóng vội, đây là hoàng thượng đang muốn bảo vệ các người, thân phận của ta bọn họ đã biết, chỉ sợ kẻ địch sẽ đến hại cả nhà, cho nên mới ra hạ sách này! Coi như là khổ nhục kế đi!"

"Hả? Thật là như vậy? Vậy thì tốt quá! Lạc nhi, phụ thân bây giờ đối với cục thế bên ngoài không rõ ràng lắm, có phải đã bắt đầu dậy sóng rồi không?" Lê Sinh Niên nhỏ giọng hỏi.

"Dạ. Thay đổi theo từng ngày! Lần này Thượng Quan gia sẽ bị nhốt tận gốc, đến lúc đó cha mẹ sẽ được tự do ra vào rồi!" Lạc Tuyết hưng phấn nói. Nàng đã nhận được mật thư của Yên Băng Hàn, tất cả thuận lợi, hiện tại chỉ chờ Long Ngạo Thiên và hoàng thượng an bài toàn cục!

Lê Sinh Niên vừa nghe thấy vậy vui mừng nhường này, "Lạc nhi, hiện tại trong nước có ba phần tư quân đội nghe theo lệnh của Thượng Quan Lôi, nhưng trên tay hoàng thượng còn có năm đất phong Hầu Gia trung thành với hoàng thượng, trên tay bọn hắn có riêng mười vạn binh lực, tổng lại có 50 vạn binh lực xả thân vì triều đình, lúc phụ thân còn chưa Từ Quan, hoàng thượng từng âm thầm triệu kiến phụ thân, ở Đại Lương Trang Thân Vương đã bí mật huấn luyện một nhóm quân đội khoảng ba trăm ngàn người, vậy thì tất cả có 80 vạn rồi, nhưng chín cánh cửa ở Kinh Thành tất cả đều bị Thượng Quan Lôi nắm giữ trong tay, hoàng thượng chỉ có 3000 Ngự Lâm quân có thể điều động, còn lại cũng chỉ còn một vạn tinh binh Kiều Kỳ Doanh nữa!"

"Một khi Thượng Quan Lôi phát động làm phản, đánh vào hoàng cung, chỉ sợ là nước ở xa không giải được cái khát ở gần, chờ 80 vạn đại quân chạy tới, sợ rằng hoàng thượng đã trở thành con tin trên tay Thượng Quan Lôi rồi!" Lê Sinh Niên nghĩ đến chỗ này lại không khỏi lo lắng.

Lê Sinh Niên nói, làm Lạc Tuyết rơi vào trầm tư.

"Cha, tỷ tỷ, nghe nói trọng binh của Thượng Quan Lôi được phân bố khắp các tỉnh gần Nam Chiếu quốc, tính toán ra, quân đội của bọn hán cũng không thể lập tức đến Kinh Thành! Hơn nữa hán còn phải phòng ngừa năm Hầu Gia tiến công phía sau lưng, như vậy, hoàng thượng vẫn có một ít phản thắng!" Minh Hiền chen vào nói vì hai người giảm bớt lo lắng.

Lạc Tuyết nghe nói, đột nhiên nhớ lại Phong Liệt Diễm đã từng nói, cha Trương Thanh chính là Vân Quý Tổng đốc hai tỉnh, tay cầm trọng binh, muốn khuyên nhủ bọn họ, có thể khiến cho bọn hán phản chiến, từ đó kiềm chế được thế lực của Quý Vân trên tay Thượng Quan Lôi.

Lạc Tuyết đã có chủ ý, nhanh chóng đứng lên, "Cha, ta đã từng đã cứu con trai của Vân Quý Tổng đốc, hiện tại ta viết một lá thư cho hán, muốn hán khuyên nhủ phụ thân mình trung thành với hoàng thượng, khi Thượng Quan Lôi lâm phản, muốn hán lập tức phái binh đến tiêu diệt!"

"Tốt nhất hãy nói hoàng thượng hạ một thánh chỉ mật cho Trương tổng đốc, quân dưới trướng của hán!" Lê Sinh Niên bổ sung.

"Phụ thân cao minh! Lạc nhi phải vào cung một chuyến!" Lạc Tuyết đứng dậy, "Minh Hiền đệ chăm sóc cha mẹ thật tốt!"

"Dạ, tỷ tỷ mọi sự cẩn thận!" Minh Hiền gật đầu.

Lạc Tuyết rất nhanh ra khỏi Lê phủ đi về phía hoàng cung. Thượng thám tử của Thượng Quan Lôi đương nhiên biết hành tung của Lạc Tuyết, đi theo nàng tới cửa cung, Lạc Tuyết đã sớm phát giác, đột nhiên gia tăng tốc độ, ẩn thân ở sau tường cung, đợi đến lúc thám tử kia kinh ngạc đến ngây người, lại nhanh chóng ra tay, một chiêu mất mạng!

Cười lạnh một tiếng, Lạc Tuyết đi đến Hàm Nguyên điện của Long Ngự Thiên.

Đơn giản bẩm rõ mọi chuyện cho Long Ngự Thiên, ba người họ cảm giác phương pháp này có thể được, Long Ngự Thiên lập tức viết xuống mật chỉ, kể cả Lạc Tuyết thư do Lạc Tuyết viết tay, giao cho người tâm phúc phi ngựa ngày đêm ra khỏi thành Uyển An!

"Không được, ta phải viết một phong thư cho Lăng đại ca, muốn hán chặt chẽ giám thị mọi động tĩnh của Trương Thanh." Lạc Tuyết vừa nói vừa viết một phong thư cho Lăng Quân Diệp

Ba người lại thương lượng một lát, sau khi xong xuôi, Lạc Tuyết đổi thuốc cho Long Ngự Thiên, bản thân Long Ngự Thiên là người luyện võ, thân thể rất khỏe mạnh, mà lại được sử dụng được liệu tốt nhất, cho nên một khi độc đã được giải, thì sẽ khôi phục nhanh chóng.

Lúc Lạc Tuyết đổi được, đôi mắt của Long Ngự Thiên nhìn chăm chăm vào mặt của Lạc Tuyết, trong con ngươi tràn đầy dịu dàng và hạnh phúc. Long Ngạo Thiên sắc mặt trầm xuống, siết chặt nắm đấm bước nhanh ra khỏi Hàm Nguyên điện, nội tâm dòi sông lấp biển rất khó chịu, bây giờ vấn đề không phải có bao nhiêu người đến cùng hán tranh Lạc Tuyết, mà là Lạc Tuyết trong lòng Lạc Tuyết thích người nào, muốn cùng người nào ở cùng một chỗ, đó mới là điều quan trọng!

.....

Mùng bốn tháng mười hai, đêm nay nhất định là một đêm không ngủ.

Lam Tịch Nhan đã từ trong miệng Thượng Quan Mạc biết sắp sửa xảy ra mọi chuyện, cũng biết hoàng thượng trúng độc đã được công tử cụt tay chữa lành, Thượng Quan Lôi sợ rằng hoàng thượng sẽ truy cứu, quyết định đánh đòn phủ đầu, nhưng còn Thượng Quan Vũ Diệp ở trong Trang vương phủ, một mặt sợ Diệp nhi trở thành con tin Trang Thân Vương, mặt khác lại sợ công tử cụt tay hạ thủ với nàng.

Đối với cụt tay công tử Vân Hận Thiên, tình cảm của Lam Tịch Nhan rất phức tạp, nhất là khi biết hán họ Vân, chỉ cần nghe thấy họ đã khiến nàng kích động, cho nên, nàng lặng lẽ rời khỏi phủ tướng quân đến Trang vương phủ.

ở bên trong "Thanh Tâm các" Thượng Quan Vũ Diệp giờ phút càng lúc càng lo lắng, Long Ngạo Thiên đã rất nhiều ngày chưa về vương phủ rồi, chuyện bên ngoài nàng cũng không rõ ràng lắm, chỉ là nghe nói hoàng thượng bị người hành thích, sống chết chưa biết, triều đình hỗn loạn một mảnh.

Có phải sắp sửa xảy ra chuyện lớn rồi không? Thượng Quan Vũ Diệp lo lắng ở trong phòng đi tới đi lui, ngọn đèn dầu mờ ảo càng khiến cho lòng nàng lo lắng hơn, "A Lục, đem toàn bộ nến đốt lên!"

Lạc Tuyết theo chân nhân mã Thượng Quan Mạc đến Trang vương phủ. Ban đầu nàng ở phía sau, thấy trước mặt có một nhóm người áo đen, trong lòng đã nghi ngờ, đuổi theo mới phát hiện người đó là Thượng Quan Mạc!

Thượng Quan Mạc lưu lại một số người ở bên ngoài tiếp ứng, mình dẫn theo mười hán tử tinh tráng theo một bên tường đi vào, khéo léo tránh thoát các thủ vệ canh giữ, đi thẳng về phía "Thanh Tâm các".

Những người áo đen kia dần dần đến gần, bất ngờ đánh ngã sáu gã thủ vệ bên ngoài "Thanh Tâm các", nhìn bản lĩnh, chắc chắn đã được nghiêm chỉnh huấn luyện, Lạc Tuyết không khỏi thán phục, sát thủ của Thượng Quan Lôi đúng là không hề tầm thường một chút nào!

Thượng Quan Vũ Diệp nghe được tiếng vang, nhảy cảm vênh tai, đem thân thể dựa vào trên cửa, nhìn về phía A Lục khoát tay ý bảo, chủ tớ hai người đã nhắc kiềng lên, mỗi người đứng một bên đột nhiên kéo cửa ra, thấy người chạy vào là Thượng Quan Mạc thì kinh hãi "A ——" kêu lên một tiếng, Thượng Quan Mạc vội đóng cửa lại, tức giận nói: "Không được kêu! Muội nhanh lên đi cùng đại ca!"

"Đại ca, đã xảy ra chuyện gì? Huynh vào đây bằng cách nào? Là Vương Gia để huynh vào sao?" Thượng Quan Vũ Điệp kinh hãi phát ra một nhóm vấn đề lớn.

"Không phải, muội nhanh lên cùng ta trở về tướng quân phủ, trở về sẽ nói cho muội biết." Thượng Quan Mặc vội nói.

"Không được, đại ca ta đi, con gái của ta làm thế nào?" Thượng Quan Vũ Điệp đã mơ hồ đoán được có chuyện gì xảy ra, vội vàng nói.

Thượng Quan Mặc đề ép nóng nảy và tức giận, "Muội tử, không nên do dự, một lát nữa thôi người của Long Ngạo Thiên sẽ tới, muốn đi cũng không đi được nữa !"

"Không được, ta không thể bỏ lại nữ nhi! Đại ca ta không đi!" Thượng Quan Vũ Điệp gằm nhẹ nói.

"Muội muốn chết ở Trang vương phủ sao? Vân Hận Thiên có thể bỏ qua muội sao? Nếu Long Ngạo Thiên mọi chuyện muội đã làm với Lê Lạc Tuyết, nhất định sẽ giết chết muội, muội định đợi đến lúc bọn chúng đến giết muội sao?" Con người Thượng Quan Mặc phát ra ý lạnh, cuối cùng khuyên.

"Nhưng Khuynh Nhã làm thế nào? Muội muốn mang nàng cùng đi." Thượng Quan Vũ Điệp kiên trì.

"Tùy muội, A Lục nhanh mang Khuynh Nhã tới đây!" Thượng Quan Mặc không có cách nào, chỉ đành phải nhanh chóng phân phó A Lục, A Lục đáp một tiếng liền nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng thời điểm bọn họ chuẩn bị tới "Thanh Tâm các", lại nghe âm thanh truyền đến như một con ác mộng, "Thượng Quan Vũ Điệp, ngươi muốn đi sao? Ha ha, trừ phi —— đem mạng ngươi để lại!"

"Là Vân Hận Thiên!" Thượng Quan Vũ Điệp la hoảng lên, một tay bảo vệ Long Khuynh Nhã, hướng bầu trời quát: "Vân Hận Thiên, tại sao ngươi không chịu buông tha ta? Ngươi rút cuộc là ai? Tại sao muốn giết ta?"

"Vân Hận Thiên! Ngươi ra ngoài nhanh! Hôm nay ai sống ai chết còn chưa biết được đâu!" Thượng Quan Mặc rống giận, cũng ra lệnh một thủ vệ bảo vệ Long Khuynh Nhã.

Vậy mà âm thanh như ác mộng kia lại không vang lên nữa.

Dừng một lát mấy người đang tính tiếp tục rời đi, lại xuất hiện một người khác, hơn nữa còn mang theo một đám thị vệ tới!

Long Ngạo Thiên ngay từ lúc hoàng hôn đã bí mật trở về vương phủ, bởi vì hắn hiểu rõ Lạc Tuyết tới nay nhất định sẽ chấm dứt mọi ân oán với Thượng Quan Vũ Điệp, vì vậy hắn trở lại! Nhưng hắn không ngờ là Thượng Quan Mặc sẽ đến đây, cho nên liền dẫn theo người tới đây chặn đường!

"Thượng Quan Mặc, ngươi coi Thân Vương Phủ của bốn vương là cái gì? Muốn đến thì đến, muốn đi liền đi sao?" Ánh mắt Long Ngạo Thiên lạnh lùng quét qua bọc quần áo trong tay A Lục, cười lạnh nói: "Ngươi tới đây là để lên mạng Vương phi của bốn vương đi sao?"

Liếc thấy Long Khuynh Nhã bên cạnh, Long Ngạo Thiên tức giận càng tăng lên, "Quận chúa Bốn vương, các ngươi chưa được sự cho phép của bốn vương đã dám mang đi sao?"

"Người đâu! Bắt lại!" Long Ngạo Thiên rống một tiếng, hai bên bắt đầu hỗn chiến, Lạc Tuyết âm thầm nhìn một màn này, nụ cười trên khóe miệng càng đậm, Long Ngạo Thiên xuất hiện thật đúng thời điểm!

Từng màn huyết tinh xuất hiện, hai phe đã xuất hiện thương vong, máu tươi đầy đất, màu máu đỏ rực nhìn thấy mà ghê người, người của Thượng Quan Mặc cho dù võ công tốt, nhưng lại không địch được nhiều người bên Long Ngạo Thiên, đã dần dần thất thế, Lạc Tuyết Thượng Quan Vũ Điệp và Thượng Quan Mặc đứng yên giữa viện, khẽ cười từ trên cao chậm rãi xoay vòng một cái đứng trước mặt nhìn chăm chăm vào cổ nhân.

Lần này Lạc Tuyết không mang khăn che mặt, khóe miệng chứa đựng nụ cười khinh miệt châm chọc, con người giống như đao nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Vũ Điệp và A Lục đang lao đao lui về phía sau, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt giống như giấy, không một tia huyết sắc, thân thể cũng không ngừng run rẩy, bờ môi run rẩy, Thượng Quan Vũ Điệp mới lẩm bầm phát ra âm thanh: "Ngươi. . . . . Quà thật không có. . . . . Chết. . . . . Lê Lạc Tuyết!"

"Lê Lạc Tuyết" ba chữ này vừa nói ra, Thượng Quan Mặc quay đầu lại, chấp nhận cắn răng, nói: "Ngươi lại là nữ nhân kia!"

Ba chữ Lê Lạc Tuyết làm kinh hãi tất cả mọi người trong Trang vương phủ, mang theo kinh ngạc cùng nhau nhìn về phía bạch y công tử phiêu dật và xuất trần đang đứng giữa viện, nàng chính nữ nhân truyền kỳ trong tran vương phủ —— Lê Lạc Tuyết!

Lạc Tuyết "Ha ha ha" cười lớn, "Thượng Quan Vũ Điệp, ngươi rút cuộc cũng nhận ra ta rồi sao! Thế nào? Thời gian qua đi sáu năm, ngươi vẫn không quên được dung mạo của ta sao? Có phải nửa đêm ngươi luôn nằm mơ, nằm mơ thấy ta đang đòi mạng ngươi không? Cho nên ngươi không quên được ta?"

"Thượng Quan Vũ Điệp, ngươi chắc chắn không ngờ được, ta không những không chết mà bây giờ còn biết võ công nữa? Đây chính là điều ngươi năm đó nói! Đứa bé của ta bị ngươi hại chết, ngươi nói có nên dùng con của ngươi để bồi thường hay không?" Lạc Tuyết mang ý cười độc ác thử thăm dò chút lương tri cuối cùng của Thượng Quan Vũ Điệp.

"Ngươi ——Lê Lạc Tuyết, không cho phép ngươi đụng đến nữ nhi của ta! Người làm hại ngươi là ta, không lên quan đến nữ nhi của ta, cầu xin ngươi ta

cho nàng! Giết ta đi!" Thượng Quan Vũ Diệp khàn cả giọng mà rống lên, nàng biết, nàng đã không có đường sống, Lê Lạc Tuyết sẽ không bỏ qua nàng, Long Ngạo Thiên cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, hiện tại, nàng chỉ có một mình nữ nhi!

"Thả nàng? Tại sao ta lại phải thả nàng? Ngươi là một mẫu thân, tại sao không nghĩ đến ta cũng là một mẫu thân? Trong thân thể ngươi chảy dòng máu súc sinh sao? Ngươi đúng là quá độc ác! Gấp ba lạng thuốc phá thai, ngươi chẳng những giết cốt nhục trong bụng ta, mà còn giết chết ta! Ha ha ha. . . ."

Lạc Tuyết nhắc tới chuyện xưa, vừa hận vừa giận, Hỏa Vân Kiếm nắm chặt trong tay, nhắm thẳng vào Thượng Quan Vũ Diệp!

"Ngươi chặt đứt một cánh tay của ta, hôm nay ta muốn để cho ngươi ném thử cảm giác đau đớn khi mất đi một cánh tay!" Lạc Tuyết cắn răng, sát ý đã tăng dần theo nỗi lòng.

"Không cần! Vương Gia!" Thượng Quan Vũ Diệp ngã quỵ xuống trước mặt Long Ngạo Thiên, "Vương Gia, Khuyên Nhã cũng là con gái của ngươi, ngươi cứu cứu nàng đi!"

Long Ngạo Thiên cất bước tiến lên bàn tay run run chỉ vào nàng ta, nắm chặt cổ Thượng Quan Vũ Diệp, hận nói: "Thượng Quan Vũ Diệp, ngày xưa Bôn vương đã từng nói với ngươi điều gì ngươi còn nhớ không? Hôm nay không chỉ có Lạc Nhi muốn giết ngươi, Bôn vương cũng muốn cho ngươi chết! Loại nữ nhân xà hạt rắn rết như ngươi, nên bị thiên đạo vạn quả! Ngươi bây giờ hối hận? Ngươi sợ? Bôn vương đã từng nói nếu như ngươi lừa gạt Bôn vương, Khuyên Nhã cả đời này sẽ không được hạnh phúc! Bây giờ ngươi thấy chưa? Bao ứng của ngươi đã đến rồi!"

"Bôn vương nể tình Khuyên Nhã là máu mủ của bôn vương, sẽ không dính líu đến nàng, nhưng mà ngươi, không thể không chết!" Sau khi Long Ngạo Thiên hung hăng bỏ lại những lời này, đang định buông Thượng Quan Vũ Diệp ra giao cho Lạc Tuyết, lúc này Thượng Quan Mạc lại đột nhiên ra tay đánh lén, một chưởng đánh về phía sau lưng của Long Ngạo Thiên, Lạc Tuyết tay nắm lạnh lẽo, nhanh hơn một kiếm đánh về phía Thượng Quan Mạc, một kiếm này quá mức bén nhọn, ép Thượng Quan Mạc thu hồi chưởng lách mình tránh khỏi kiếm của Lạc Tuyết!

Long Ngạo Thiên giận quá, hướng Lạc Tuyết và hộ vệ hét lên: "Lạc Nhi, không cần đã thương Khuyên Nhã, những người khác giết hết không tha!"

Người Thượng Quan Mạc mang vào lúc này đã bị đại đội nhân mã của Trang vương phủ giết khá nhiều, A Lạc cũng gia nhập cuộc chiến, Thượng Quan Vũ Diệp thấy Thượng Quan Mạc gặp nạn, giống như điên nâng kiếm cùng Lạc Tuyết đánh nhau, lúc này Long Ngạo Thiên mới biết nữ nhân này thâm tàng bất lộ!

Hai huynh muội bọn họ liên thủ như thế nào cũng không phải đối thủ của Lạc Tuyết, không đầy 20 chiêu, Thượng Quan Mạc đã bị Lạc Tuyết Kiếm đánh bay kiếm của mình, cũng bị đá một cước văng trên đất, Thượng Quan Vũ Diệp cũng bị Lạc Tuyết nghiêng người đâm một kiếm xương bả vai, trường kiếm "Âm" một tiếng rơi xuống.

Lạc Tuyết nhìn huynh muội hai người này chật vật, hung hăng nở nụ cười, tiếng cười kia xuyên thấu bầu trời đêm, kinh ngạc mọi người, bao gồm cả Lam Tịch Nhan vừa tới bên ngoài Trang vương phủ để tìm tung tích của Thượng Quan Lôi!

Bên ngoài phủ thủ vệ biết Lam Tịch Nhan, cũng biết Long Ngạo Thiên đối với vị tướng quân phu nhân rất tôn trọng, liền thả người đi vào.

Lúc Lam Tịch Nhan chạy vội tới "Thanh Tâm các", chính là lúc nhìn thấy trường kiếm của Lạc Tuyết đang muốn đâm vào cổ họng Thượng Quan Vũ Diệp, "Không —— không ——" Lam Tịch Nhan kinh hãi hô to, lao đảo chạy về phía Thượng Quan Vũ Diệp đang nằm trên mặt đất, giống như gà mẹ đang che chở con gà con, đôi tay mở lớn, cản trở Thượng Quan Vũ Diệp, "Không cần giết nàng!"

"Vân công tử, ta van cầu ngươi, không cần giết nàng!" Lam Tịch Nhan nước mắt rơi như mưa, hướng về phía Lạc Tuyết cầu khẩn.

"Phu nhân, cho tới bây giờ ta chưa lạm sát kẻ vô tội, ngươi có thể hỏi con gái của ngươi xem, nàng đã từng làm gì với ta, ngươi hỏi nàng một chút, nàng có nên chết hay không!" Kiếm của Lạc Tuyết dừng ở giữa không trung, gần từng chữ một.

Lam Tịch Nhan quay đầu, "Diệp nhi, ngươi rốt cuộc đã làm gì? Có phải đã làm chuyện gì không có tính người hay không?"

"Mẹ." Thượng Quan Vũ Diệp trong miệng phun ra một ngụm máu lớn, nói: "Mẹ, Diệp nhi liên lụy người khúm núm, cúi đầu trước nàng, là Diệp nhi không tốt. . . . ."

"Diệp nhi, ngươi mau nói đi!" Lam Tịch Nhan ôm lấy Thượng Quan Vũ Diệp, kêu khóc, một tay lau chùi máu tươi trên khóe miệng nàng.

"Mẹ. . . . . Ngươi không cần cầu xin nàng. . . . . Nàng sẽ không bỏ qua cho ta. . . . . Bởi vì cánh tay trái của nàng là ta chém đứt. . . . . Đứa bé của nàng cũng là ta hại chết. . . . ."

Thượng Quan Vũ Diệp cười thảm, đứt quãng nói.

"Cái gì?" Lam Tịch Nhan ngốc trẻ, ngược mắt nhìn về phía Lạc Tuyết đang dùng kiếm chỉ vào nữ nhi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thân thể kinh hoàng.

Thân thể kinh hoàng.

Bông tuyết rơi càng lúc càng nhiều, rất nhanh, mặt đất đã biến thành một mảnh trắng noãn, chiếu sáng đêm đen, cũng vì vậy đêm càng lúc càng lạnh hơn.

Máu tươi chảy xuôi trên mặt đất, dần dần bị những bông tuyết che giấu, hoặc những bông tuyết lạnh bạc dung nhập vào máu tươi ấm áp, đã không biết là tuyết, hay là máu. . . . .

Tất cả mọi người có liên quan đến chuyện tối nay đều tập trung đến trước đại viện "Thanh Tâm các" của Trang vương phủ, cũng bao gồm cả truy binh của Bình Nam tướng quân Thượng Quan Lôi cũng đã đến.

Thượng Quan Lôi dẫn theo một nhóm binh lính lớn, bao vây hết tất cả mọi người bên trong " Thanh Tâm các".

"Trang vương gia, tiểu nhi Thượng Quan Mạc tại sao lại bị thương? Tiểu nữ Vũ Điệp vì sao cũng bị thương?" Thượng Quan Lôi đề ép tức giận, cắn ngược lại, khí thế lăng nhâm mà nói.

"Tướng quân tối nay bày trận thế như thế này đến Trang Vương phủ là để khởi binh vấn tội sao?" Long Ngạo Thiên phản kích lại, càng lúc càng lạnh lùng hơn, không mang theo vẻ tươi cười.

Thượng Quan Lôi đã lăn lộn trên triều đình rất nhiều năm, tâm cơ tất nhiên thâm trầm, ánh mắt lạnh lùng liếc về trường kiếm mà công tử cụt tay Vân Hận Thiên đang nhắm thẳng vào Thượng Quan Vũ Điệp, sau đó nhìn về phía con rết đã đối lập với hắn nhiều năm Long Ngạo Thiên, chợt thay đổi nụ cười, nói: "Lúc hạ triều, Vương Gia chính là con rết lão phu, Mạc Nhi cũng là anh vợ Vương Gia, Vương Gia cho dù không biết bọn họ tại sao lại bị thương ở Trang vương phủ, ít nhất cũng bỏ mặc bọn họ để tặc tử khi dễ bọn họ chứ?"

Một câu này của Thượng Quan Lôi đồng thời đánh vào lòng quân lính của Long Ngạo Thiên, người ở chỗ này làm sao có thể không nghe rõ? Mục đích của hắn chính là muốn Long Ngạo Thiên cùng hắn liên thủ diệt trừ Lạc Tuyết, Lạc Tuyết cười nhạt một tiếng, giống như hoa lan trong u cốc, Thanh Nhĩ cao thượng, thế nhưng trên mặt lại rõ ràng mang theo sự khinh thường, môi đỏ mọng chỉ nhẹ thờ ra hai chữ, "Tùy tiện!"

Hai chữ là nàng muốn nói cho Long Ngạo Thiên nghe, nàng muốn nhìn xem Long Ngạo Thiên rốt cuộc muốn đối đãi với nàng như thế nào!

Tất cả ánh mắt tập trung vào Long Ngạo Thiên, không có ai phát ra bất cứ một tiếng vang nào, toàn bộ đang chờ Long Ngạo Thiên ra lệnh.

Về mặt Long Ngạo Thiên từ đầu đến cuối đều lạnh lùng, đột nhiên môi mỏng phát một tiếng cười khế, sau khi cười xong, âm thanh nam nhân phát vang vọng, quanh quẩn khắp mọi nơi trong Trang vương phủ, "Tối nay mọi người nghe cho rõ, Trang vương phủ bắt đầu từ thời điểm này, cùng Bình Nam tướng quân phủ không còn bất kỳ quan hệ gì! Trang Thân Vương phi Thượng Quan Vũ Điệp, lòng dạ ác độc, gả vào Trang vương phủ tám năm, cấu kết với nha đầu A Lục, sáu năm trước giết hại trác vương phi Lê Lạc Tuyết đang mang thai, cũng hại chết con của Bốn vương, hơn nữa sáu năm qua chưa từng hối hận, với một tội lớn vậy! Bốn vương chính thức tuyên bố, phế truất vị trí chính phi của Thượng Quan Vũ Điệp, cũng ban cho một bức hưu thư!"

Lời Long Ngạo Thiên vừa nói ra, đã nhanh chóng rút trường kiếm từ trong tay một thị vệ bên cạnh, từ trên áo choàng của mình cắt lấy một miếng vải, mũi kiếm đâm vết máu loang lổ trên đất, từ trên tấm vải đó viết ra một bức hưu thư, sau đó vung tay lên, tấm vải đó bay xuống trước người Thượng Quan Vũ Điệp, xẹt qua gương mặt bị thương của Lam Tịch Nhan!

"Long Ngạo Thiên! Ngươi dám đối đãi như thế với nữ nhi lão phu!" Thượng Quan Lôi tức giận, tay nắm chuôi kiếm run rẩy, ở thời đại này, quả phụ sẽ không bị mọi người cười nhạo, nhưng nếu bị trượng phu bỏ rơi nữ nhân đó lại bị mọi người kinh bỉ vô cùng nhục nhã, cho nên, Lam Tịch Nhan cũng kinh ngạc!

"Ha ha. . . . . Ha ha. . . . ." Tay trái của Thượng Quan Vũ vươn ra run rẩy nhất bức hưu thư hắn cho nàng, trong nụ cười đó mang theo khổ sở cùng tuyệt vọng, "Vương Gia, chàng phải giết ta. . . . . Ta không còn lời nào để nói. . . . . Nhưng ta lại thật sự không nghĩ đến, tình cảm của chúng ta lại tan vỡ như thế này, ta chết. . . . . Cũng không thể cùng ngươi đồng táng! Vương Gia, chàng cũng biết. . . . . Ta yêu chàng rất nhiều, ngươi biết ngươi lạnh nhạt đối với ta. . . . . khiến cho ta hận chàng càng nhiều. . . . . Ha ha. . . . . Động thủ đi! Vừa rồi ta còn muốn còn sống, nhưng bây giờ chỉ muốn chết. . . . ."

"Không -, Điệp nhi, ngươi chết mẹ làm thế nào?" Lam Tịch Nhan kêu khóc, bò đến bên người Long Ngạo Thiên, quỳ xuống, cầu xin: "Vương Gia, lỗi lầm Điệp nhi phạm phải xin hãy để ta gánh chịu đi! Cầu xin ngươi không cần đối xử với Điệp nhi như vậy, có được không? Các ngươi còn có nữ nhi nữa, nghĩ đến nữ nhi của hai người, tha Điệp nhi, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đi! Ta nguyện ý thay thế Điệp nhi tiếp nhận tất cả trừng phạt, có được không?"

"Phu nhân! Bà trở lại đây! Làm sao bà có thể quỳ xuống van xin hắn? Bà trở lại!" Thượng Quan Lôi gầm hừ, hai thủ hạ gần đó đã chạy tới muốn đỡ Lam Tịch Nhan dậy, Lam Tịch Nhan là một nữ nhân yếu đuối không có võ công, thế nhưng lúc này giống như có một sức mạnh vô cùng lớn, phần nộ đẩy hai người kia ra, lao đảo đứng dậy, lôi kéo ông tay áo Long Ngạo Thiên, tiếp tục khóc nói: "Vương Gia, van cầu ngươi, tha Điệp nhi đi! Van cầu ngươi!"

Long Ngạo Thiên không đành lòng nhìn Lam Tịch Nhan đau lòng như thế, nhưng muốn hắn thay đổi chủ ý thì vạn lần không thể được, chỉ đành phải hung ác quyết tâm, xoay mặt, nói: "Phu nhân, Bốn vương tôn trọng ngươi, nhưng có một câu, ác giả ác báo! Người nào tạo ra nghiệt thì người đó phải gánh chịu, ngươi làm sao có thể thay thế được?"

Lạc Tuyết nghe thấy vậy, nghĩ đến Triền Nguyệt Dung cũng từng vì mình đã đau đớn rơi lệ, trong lòng hận càng thêm sâu như biển, rồi phát ra một tiếng cười dài, ngôn ngữ càng thêm buồn bã bèn nhón, "Thượng Quan Vũ Điệp, cho dù mẹ của ngươi cầu xin hắn như thế nào, cũng vô dụng! Bởi vì, tối nay ngươi nhất định phải chết dưới kiếm của Lê Lạc Tuyết ta!"

Lạc Tuyết vừa nói ra, trường kiếm kia đâm về phía tim Thượng Quan Vũ Điệp, người của Thượng Quan Lôi đã sớm có đề phòng, mấy ám vệ lúc kiếm

Lạc Tuyết đang đâm về phía trước thì đã nhanh chóng đánh về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết chỉ đành phải thu hồi lại kiếm này, trước tiên giải quyết người đánh lên sau lưng đã!

Tiếng la giết lẫn nửa vang tận mây xanh, quân hộ vệ Long Ngạo Thiên cảm thấy tình huống có biến, tất nhiên lập tức cùng người của Thượng Quan Lôi đánh nhau, âm thanh binh khí đụng nhau không ngừng truyền đến, xen lẫn là tiếng kêu thảm thiết thê lương, nhiều chiêu của Lạc Tuyết bén nhọn, đến mức, Thiên Lôi biến sắc, Cửu Châu mây di chuyển, một đám người ngã xuống đất, trên mặt tràn ngập vẻ không thể tin, hình như chưa từng thấy qua nữ nhân nào điên cuồng như thế!

Thượng Quan Lôi vẫn không nhúc nhích, Long Ngạo Thiên cũng không nhúc nhích, Lam Tịch Nhan đã bị dẫn tới bên cạnh Thượng Quan Lôi, hai mắt lo lắng nhìn về phía công tử áo trắng kia!

Trường kiếm của Lạc Tuyết đứng lặng, toàn thân Hỏa Vân Kiếm đã đỏ bừng, ấn ký đỏ như máu trên mi tâm Lạc Tuyết càng thêm xinh đẹp, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, đốt trái tim tất cả mọi người. Không có ai còn dám gần người, bởi vì xác chết đầy đất chính là kết cục của những người xông lên, khoe miệng Lạc Tuyết chứa đựng nụ cười chết chóc, từng bước từng bước đi về phía Thượng Quan Vũ Điệp!

Tại tất cả mọi người đều cho rằng lúc này Thượng Quan Vũ Điệp chắc chắn phải chết, lúc này Thượng Quan Lôi cũng tuyệt vọng nhắm mắt lại, Lam Tịch Nhan vọt tới, dường như vào đúng một giây trước lúc thanh kiếm của Lạc Tuyết đâm tới cổ Thượng Quan Vũ Điệp, kiên quyết nắm lấy cổ tay Lạc Tuyết, "Không cần. . . . . Không cần giết nàng. . . . . Người giết ta giết ta đi!"

Lạc Tuyết tức giận hơn, vừa muốn vận công đánh vắng Lam Tịch Nhan ra, nhưng trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng đêm đó ở trước cửa phủ tướng quân, nữ nhân này đã từng liều chết bảo vệ nàng, hai mắt run nhẹ lên, "Người tránh ra! Ta không muốn giết người!"

Lam Tịch Nhan tiếp tục nắm lấy cổ tay Lạc Tuyết, thân thể cũng mềm nhũn, quỵ xuống, cặp mắt chăm chú nhìn vào thanh kiếm Lạc Tuyết đang cầm trên tay, chỉ sợ trong nháy mắt, thanh kiếm này sẽ đâm về phía Thượng Quan Vũ Điệp, thế nhưng ánh mắt lúc này lại dừng lại trên cổ tay Lạc Tuyết, ông tay áo nàng dựng thẳng lên lộ ra nốt ruồi hoa mai.

Hai mắt Lam Tịch Nhan bình tĩnh nhìn nốt ruồi hoa mai này, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt hôm nay đêm tuyết, sau đó toàn thân run rẩy, hai mắt sáng ngời dời về phía gương mặt Lạc Tuyết, đôi môi há hốc liên hồi, lại không phát ra được một chút âm thanh nào, Lạc Tuyết bị chuyển biến của Lam Tịch Nhan làm cho nàng không hiểu ra sao, liền nói: "Phu nhân, mời tránh ra! Ta sẽ không thay đổi chủ ý đâu!"

"Người. . . . . Người vừa mới nói. . . . . Người tên là Lê. . . . . Lạc Tuyết?" Lam Tịch Nhan rốt cuộc cũng khó khăn bật thốt ra âm thanh.

Lạc Tuyết nghi ngờ gật đầu, "Vâng"

"Như vậy. . . . . Người là nữ tử?" Mắt Lam Tịch Nhan càng thêm tỏa sáng, cẩn thận từng li từng tí hỏi, chỉ sợ kinh ngạc Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết nửa gật đầu, "Phu nhân, ta đúng là nữ tử, thì như thế nào?"

"Người có phải. . . . . Sinh ra lúc tuyết rơi?" Bàn tay Lam Tịch Nhan nắm lấy Lạc Tuyết bắt đầu khẽ run, đôi môi cũng bắt đầu run rẩy.

"Phu nhân, người rốt cuộc muốn làm gì?" Lạc Tuyết mày cau lại, không vui nói.

Tất cả mọi người đều bị Lam Tịch Nhan làm cho hồ đồ, chẳng lẽ nàng vì muốn cứu nữ nhi mà muốn trì hoãn thời gian?

"Người nói cho ta biết, có phải hay không, được không? Van cầu người, nói cho ta biết." Lam Tịch Nhan khẩn cầu Lạc Tuyết, nước mắt càng không ngừng rơi xuống, "Hôm nay là mừng bốn tháng mười hai, là sinh nhật của người, có đúng không?"

Toàn thân Lạc Tuyết cứng đờ, thất kinh hỏi: "Làm sao người biết?"

"Trên cổ của người mang một cái khóa. . . . . Có khắc ngày sinh tháng đẻ của người, có đúng không?" Lam Tịch Nhan đã sắp khóc không ra tiếng.

Trong nháy mắt Lạc Tuyết cảm thấy choáng váng, đại não ngốc trệ, trừ cha mẹ Lê gia và sư công, còn có Long Ngạo Thiên và Phong Liệt Diễm bên ngoài, không có bất cứ ai biết về chuyện cái khóa đó, tại sao nữ nhân này lại biết?

Lạc Tuyết đứng ở đó ngẩn người, mặt mũi cứng ngắc, yên lặng nhìn Lam Tịch Nhan.

Mà Thượng Quan Lôi lại thừa dịp mọi người đang ngây ngẩn đứng nghe ở đó, nhất là Lạc Tuyết đang ngây ngẩn, ra một ánh mắt, cao thủ hắc y đứng gần người đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bãn về phía Lạc Tuyết ba kim châm có tâm kịch độc, ngân châm kia xuyên qua không khí mà đến, tốc độ nhanh, làm người ta muốn tránh không thể tránh, đợi đến lúc Lạc Tuyết phát hiện ra thì đã không kịp nữa rồi, Long Ngạo Thiên cũng không kịp ngăn cản châm độc kia, mà rất may Lạc Tuyết phúc lớn mạng lớn, lúc châm độc cách tâm mi nàng một tấc, bị đồng xu đánh trúng rơi xuống đất!

Long Ngạo Thiên kích động chạy tới bên cạnh Lạc Tuyết, mà Lạc Tuyết chỉ ngây ngốc một giây, nhanh chóng rút tay ra khỏi tay Lam Tịch Nhan, hướng về phía bầu trời đêm hô to: "Phong Đại Ca? Phong Đại Ca?"

Một bộ cẩm bào màu lam, một vị công tử tự nhiên tuấn dật từ trên nóc chậm rãi bay xuống, người này không phải là Phong Liệt Diễm thì là ai?

"Lạc nhi, Phong Đại Ca đến chậm!" Phong Liệt Diễm đến gần Lạc Tuyết, khoe môi mang theo vui sướng cửu biệt trọng phùng, rồi lại hơi lo lắng nói.

"Không muộn, vừa vặn!" Lạc Tuyết đáp lại một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, Long Ngạo Thiên nhìn hai người trao đổi tình từ, trong lòng đau xót, vội quay mặt qua chỗ khác.

Lạc Tuyết nhớ lại Lam Tịch Nhan, vội lấy lại tinh thần trở tay giữ chặt cổ tay Lam Tịch Nhan, hỏi "Người làm sao có thể biết được chuyện của ta? Là ai đã nói cho người?"

"Ta. . . . . Cuối cùng ta muốn hỏi người, người cha ruột người có phải là. . . . . Vân - Thiên - Ca?" Lam Tịch Nhan đem ba chữ "Vân Thiên Ca" nói ra vô cùng nhấn mạnh, mỗi một chữ một cái, kinh ngạc cả trái tim Lạc Tuyết.

Thân thể Lạc Tuyết dường như mềm nhũn, được bàn tay Phong Liệt Diễm chống đỡ, Lạc Tuyết chăm chú nhìn vào ánh mắt của Lam Tịch Nhan, đột nhiên lạnh lùng nói: "Tại sao người biết cha ta? Người là ai?"

"Ta. . . . . Ta là. . . . . Ta là mẹ ruột của con!" Lam Tịch Nhan hét lên, ngã nhào trên đất. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chuyện cũ như khói.

Năm đó, Vân Thiên Ca hai mươi ba tuổi, đúng là trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào, lấy việc chính nghĩa làm đầu.

Vân Thiên Ca là đệ tử chân truyền của sư phụ Ngọc Trần Từ, bản thân hắn là thiên phú kỳ bẩm, là một người có tài luyện võ, Ngọc Trần Từ liền đem tất cả võ nghệ cả một đời hắn truyền cô nhi mà hắn nuôi dạy từ nhỏ đến lớn.

Từ năm hai mươi tuổi Vân Thiên Ca bắt đầu xông xáo giang hồ, một thân võ nghệ danh chấn võ lâm thiên hạ, một tấm lòng hiệp nghĩa uy chấn tám phương.

Khi đó Vân Thiên ca rất đặc ý, thiên hạ có bất cứ nơi nào hắn không dám đi.

.....

Lam Tịch Nhan là vợ của Lộ Châu Tham tướng Tả Lĩnh Thượng Quan Lôi, giờ phút này đang ngồi ở trong xe ngựa đi về hướng Từ Châu. Chuyến đi này Lam Tịch Nhan muốn về nhà mẹ đẻ thăm người thân, con còn nhỏ, đường xá xa xôi nên không mang theo bên người.

Một tiểu đội do quan binh mặc y phục thường dân hộ tống, hơn nữa còn mấy nha hoàn hầu hạ đi theo xe, xe ngựa đã ra khỏi đường lớn, bắt đầu đi vào giữa rừng.

"Phu nhân, ngài có mệt không? Có muốn dừng lại nghỉ ngơi một lát không?" Ngoài xe ngựa một nha đầu hỏi.

Âm thanh mềm mại của Lam Tịch Nhan vang lên, "Không cần, tiếp tục đi thôi."

"Dạ, phu nhân."

Đi được một lát, đột nhiên ở trong cánh rừng trên bầu trời lao xuống hai con chim ưng bị thương, con ngựa bị giật mình, kéo xe chạy như điên lao nhanh về phía trước, Lam Tịch Nhan kinh hãi kêu to, ở trong xe ngựa ngã tới ngã lui, sau lưng hộ vệ nhanh chóng tiến lên, nhưng người làm sao có thể nhanh bằng tốc độ của ngựa?

Ngay lúc Lam Tịch Nhan sắp ngã ra khỏi xe ngựa, một bóng trắng từ phía trên bay xuống, chỉ qua vài công phu, đã giữ chặt được con ngựa đang phát điên, xe ngựa dừng lại, Lam Tịch Nhan vén rèm xe lên, liền ngây ngốc đứng tại đó.

Áo trắng tung bay, bóng dáng đó đắm chìm trong ánh mặt trời ấm áp, mũi quan Như Ngọc, góc cạnh rõ ràng, mái tóc đen nhánh chỉ dùng một cây ngọc trâm búi lại, những sợi tóc còn lại tự nhiên rủ xuống hai vai, giống như thần tiên đứng ở đó, không nói hết được sự tự nhiên Xuất Trần, tuần láng bất phàm.

Trái tim của Lam Tịch Nhan "Thịch thịch thịch" nhảy lên nhảy xuống, sắc mặt hơi đỏ, mắt tự nhiên cúi đầu.

Hai mắt Vân Thiên Ca cũng không cách nào dời khỏi gương mặt cô nương trước mặt, hắn, chưa từng thấy một cô nương nào đẹp như vậy, mắt ngọc mài ngai, Diện Nhục Đào Hoa, ngược mắt nháy mắt, sóng mắt lưu chuyển, càng nhìn càng thấy đẹp, một nụ cười nhẹ nhàng làm cho tất cả cảnh vật trên đời đều bị lu mờ, đẹp như vậy, nói là nghiêng nước nghiêng thành cũng không hề quá.

Vân Thiên Ca cứ như vậy nhìn Lam Tịch Nhan, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, vừa rồi bị sợ hãi, nàng, nàng không bị thương chứ?"

Lam Tịch Nhan nghe thấy âm thanh trong trẻo này, trong lòng giật mình, mắt phượng nhẹ giờ lên, bên môi vẫn còn ý cười nhợt nhạt, "Ta không sao, cảm ơn tráng sĩ cứu giúp!"

"Không sao, một cái nhấc tay mà thôi." Vân Thiên Ca bị này nụ cười làm kinh sợ thất thần, trong giây lát ngây ngốc đứng đó, thật lâu sau môi mỏng mới khẽ nói.

"Phu nhân -" hộ vệ và bọn nha hoàn đuổi theo, thấy Lam Tịch Nhan bình yên vô sự, đều yên lòng.

"Phu nhân, vị này là?" Một hộ vệ dẫn đầu khom mình hỏi.

"Vừa rồi là vị tráng sĩ này đã cứu ta!" Lam Tịch Nhan liếc mắt nhìn Vân Thiên Ca, trên mặt nóng lên, cuống quýt quay đầu đi.

"Xin đại hiệp nhận một lạy của chúng ta, cảm tạ đại hiệp cứu phu nhân nhà ta!" Tất cả người làm quỳ xuống cảm tạ Vân Thiên Ca.

"Phu. . . . . Nhân?" Vân Thiên Ca lúc này mới phản ứng kịp, người trước mặt thì không phải là một cô nương, mà là một vị phu nhân đã có gia đình.

Một loại cảm giác mất mát nhàn nhạt trào lên trong lòng, sắc mặt Vân Thiên Ca tối lại, cố gắng nặn ra mấy chữ, "Không cần khách khí!" Sau đó giống như lúc tới vậy, đột nhiên rời đi.

"Phu nhân? Phu nhân?" Nha hoàn kêu Lam Tịch Nhan đang đứng mất hồn ở đó, "Phu nhân, chúng ta nên lên đường thôi!"

"Ừ." Một lúc lâu sau Lam Tịch Nhan mới lấy lại tinh thần, che giấu khóe mắt lo lắng và khổ sở, một lần nữa lên xe ngựa, "Đi thôi."

Nàng rõ ràng thấy, bạch y nam tử vừa rồi, đau lòng. . . . .

Vân Thiên Ca nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, vẻ mặt thần thờ, xoay người lên ngựa, chậm rãi đi theo hướng xe ngựa Lam Tịch Nhan vừa đi, tâm tình trở nên trầm trọng.

.....

Trong xe ngựa, Lam Tịch Nhan nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên gương mặt tuần dật và đôi mắt như đáy hồ trong suốt nhưng con ngươi lại sâu thẳm như đáy hồ kia.

Lam Tịch Nhan ảo não lắc đầu một cái, nàng đoán mò cái gì chứ? Nàng đã là mẫu thân của hai đứa trẻ, còn muốn chuyện này để làm gì?

"Tiểu Hồng, nhắc cho bọn họ, đi nhanh lên một chút." Lam Tịch Nhan thò đầu ra cửa xe, phân phó nói.

"Dạ, phu nhân."

Xe ngựa cũng nhanh chóng ra khỏi rừng cây, trong rừng cây yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng "Đạt Đạt đạt" của vó ngựa nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng mà Lam Tịch Nhan và Vân Thiên Ca sẽ không cứ như vậy mà lỡ mất nhau được.

Lúc sắp ra khỏi cánh rừng, con ngựa một lần nữa bị kinh sợ, lần này là bởi vì trước đường bị hai ba mươi người vạm vỡ chặn lại!

Những cường đạo này trong tay mỗi người đều cầm một thanh đại đao sáng loáng, dưới ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, khiến lòng người run sợ.

"Trong xe ngựa của các người là người nào?" Tên cầm đầu cường đạo cao giọng hỏi.

Tất cả quân hộ vệ lập tức đem xe ngựa vây lại, trường kiếm rút ra khỏi vỏ, "Bọn người thật là to gan, không nhìn thấy xe ngựa của quan gia sao?"

"Ha ha ha! Quan Gia thì thế nào? Bọn lão tử đang muốn cướp của Quan Gia! Thức thời thì đem tất cả tiền tài và nữ nhân lưu lại, bản thân thì rút đi, nếu không đừng trách bọn lão tử không chừa một ai!"

Bọn cường đạo rồi rít cưỡi dâm tà, phát ra âm thanh điếc tai nhức óc, quân hộ vệ không dài dòng nữa, trực tiếp tiến lên, cùng bọn cường đạo triển khai ác chiến, nhưng nhóm cường đạo này võ công rất cao cường, vền vẹn chỉ trong chớp lát, đã giết chết hết tất cả quân hộ vệ.

Máu đỏ đầm đìa, mùi tanh nồng nặc, tên hán tử cầm đầu cường đạo xách theo đại đao ri máu đi về phía hai nha hoàn run lẩy bẩy ngã ngồi ở trước mặt hai xe, bị ôi sờ soạng gương mặt của Tiểu Hồng, "Toàn bộ mang đi!"

Bàn tay to toàn lông màu đen vén rèm xe lên, Lam Tịch Nhan ngấm ngấm chịu đựng, cắn chặt môi, hung hăng nhìn chằm chằm tên hán tử cường đạo như ma quỷ này.

"Ha ha! Cái này tốt hơn, một nương tử rất xinh đẹp! Các huynh đệ, đưa tất cả mang về, làm áp trại phu nhân lão tử!"

Lam Tịch Nhan tức giận nãy ra tiếng, "Tặc tử to gan, ban ngày ban mặt lại dám giết người cướp người, tướng công ta chính là Tham tướng Tá Lĩnh Lộ Châu, hôm nay người dám cướp ta, hẳn nhất định sẽ phải bình tiêu diệt các người!"

"Hà? Tham tướng Tá Lĩnh Lộ Châu? Ha ha, lão tử đã từng giết chết quan lớn hơn hẳn, ngươi yên tâm, lão tử trước tiên dẫn ngươi trở về, chờ chuyện tốt của chúng ta thành, lão tử sẽ chậm chậm chờ tướng công ngươi đến!"

Tất cả bọn cường đạo cuồng vọng không kèm chế được cười lớn lên, Lam Tịch Nhan cũng bị mạnh mẽ kéo xuống xe ngựa, mang đến Hắc Hồ trại cách chỗ này ba mươi dặm.

Vân Thiên Ca một đường chậm rãi đi theo, bản thân hẳn bốn biển là nhà, không có chỗ ở cố định, đi tới đâu tính đến đó, vẫn ảo tưởng đi theo vết bánh xe ngựa Lam Tịch Nhan đi về phía trước.

Nhưng hẳn đi theo đến nơi này, bị thảm cảnh trước mắt làm kinh hãi thất thần, thi thể quân hộ vệ nằm đầy đất, xe ngựa bị đập bể, cũng không nhìn thấy bóng dáng của nữ nhân đó đâu.

Vân Thiên Ca chỉ cảm thấy một cỗ lạnh khí từ dưới lòng bàn chân dâng lên, xông thẳng lên đỉnh đầu, tìm kiếm xung quanh một đợt, không hề thấy thi thể bất cứ cô nương nào, Vân Thiên Ca lại cảm thấy có chút may mắn, điều này cho thấy, nàng vẫn chưa chết?

Mấy năm nay Vân Thiên Ca xông xáo giang hồ kinh nghiệm khiến cho hẳn tinh táo lại, phân tích tình huống trước mắt.

Nhìn dáng dấp, chỉ có nam binh bị giết, hai nha hoàn đi cùng nàng không chết, hơn nữa hiện trường không tìm thấy tiền vật gì, chắc chắn là bị cướp, nhưng bọn cướp nào đây?

Vân Thiên Ca cẩn thận tra xét địa hình vùng này, qua năm mươi dặm nữa là đến địa giới Từ Châu rồi, cách ba mươi dặm xung quanh đây chỉ có Hắc Hồ trại, sẽ là do bọn họ gây nên sao?

Vân Thiên Ca hung hăng khề cần rằng, đến đó một chút xem sao!

Vân Thiên Ca một lần nữa lên ngựa, "Giá" một tiếng, quát roi ngựa, chạy về phía Hắc Hồ trại.

.....

Trong Hắc Hồ trại.

"Ha ha ha, muội tử, lão tử khuyên ngươi đi theo ta! Thấy kết quả chưa? Nếu ngươi còn không đồng ý, lão tử dùng biện pháp cứng rắn, sau khi thưởng thức ngươi, lão tử sẽ để ngươi giống như hai nha hoàn kia, ném cho nhóm Nga Lang, thay phiên hưởng dụng ngươi, như thế nào? Loại nào tốt hơn?" Tên cầm đầu cười dâm tà một tay nâng cằm Lam Tịch Nhan lên, bộ mặt dữ tợn muốn dán lên mặt Lam Tịch Nhan.

Lam Tịch Nhan bị trói trên một cây cột, nhìn vừa Tiểu Hồng và A Lan bị những tên tặc nhân này thay phiên nhau chà đạp, trong lòng vừa buồn vừa hận, nước mắt rơi như mưa, lầm bầm kêu: "Tiểu Hồng, A Lan!"

"Ngươi giết ta đi! Ta sẽ không khuất phục, ta biến thành quỷ cũng muốn các ngươi đền mạng!" Cặp mắt Lam Tịch Nhan tuyệt vọng hung hăng nhìn chăm chăm người trước mặt, "Phi" phun một bãi nước miếng trên mặt tên lão đại đang muốn dán lên mặt nàng.

"Tiện nhân!" Nam nhân kia rống giận, "Vậy thì đừng trách lão tử không biết thương hoa tiếc ngọc!"

Lam Tịch Nhan bị hẳn tát một cái, nhanh chóng trở nên sưng đỏ, vạt áo trước ngực bị xé toạc ra, lộ ra áo lót bên trong.

Lam Tịch Nhan biết thế nào giữ được trong sạch nữa, há miệng muốn cắn vào lưỡi của mình, thế nhưng tên nam nhân ghê tởm mất nhanh tay lẹ, cầm lấy chiếc khăn bên cạnh nhét vào miệng Lam Tịch Nhan.

Lam Tịch Nhan bị phần lẫn lộn, trong đôi mắt tóe lên một tia hận ý, nhìn này tên nam nhân ghê tởm này xé rách quần áo của bản thân, nhìn những tên cường đạo khác đứng ở bên cạnh thường thức.

"Đại ca!" Một cường đạo còn chưa tiến vào, đã lớn tiếng hô.

Này nam nhân ghê tởm này dừng lại động tác xé rách quần áo Lam Tịch Nhan, quay đầu, giận dữ hét: "Con mẹ nó ngươi làm cái gì vậy? muốn phá hư chuyện tốt của lão tử sao?"

Tên cường đạo vừa kêu lên tiến vào, là một tên thiếu niên không lớn tuổi, nhìn thấy lão đại của mình tức giận, nom nớp lo sợ mà nói: "Lão đại, không phải, có hán tử trẻ tuổi đứng ở trước cửa son trại, hẳn nói rõ muốn gặp lão đại! Hẳn còn nói, nếu như lão đại không ra gặp hẳn, hẳn lập tức sẽ xông vào!"

"Cái gì? Người nào mà khẩu khí lớn như vậy? Dám khiêu chiến cùng lão tử!" Tên lão đạo bị kích thích ném Lam Tịch Nhan xuống đi ra phía ngoài, bọn thù hạ hẳn tất nhiên cũng đi theo.

Vân Thiên Ca thu hồi nội tâm nóng nảy, trên mặt thản nhiên hơn, yên lặng nhìn ở trước cổng có khoảng 50 tên tội phạm đang đi ra.

"Ngươi là ai? Tới Hắc Hồ trại ta có chuyện gì?" Lão đại kêu gào nói.

"Tại hạ đến đây muốn hỏi nhóm người các người có phải vừa giết hơn mười quân hộ vệ, cướp đi một vị phu nhân?" Ánh mắt Vân Thiên Ca vẫn như cũ, lạnh lùng nhìn chằm chằm nhóm người.

"Ha ha ha! Chỉ bằng người? mà muốn lấy lại công đạo cho bọn họ sao? Tiểu tử, hãy xưng tên ra, lão tử xem xem người có đáng giá để lão tử động thủ hay không!" Tiếng cười nhạo của bọn chúng không chút kiêng kỵ gì mà vang lên, bọn họ cười bạch y trước mặt không biết tự lượng sức mình, một người mà muốn chọi cả Hắc Hồ trại sao?

"Tại hạ Vân - Thiên - Ca!" Vậy mà Vân Thiên Ca cũng không tức giận, xem ra đúng là bọn họ đã làm rồi, như vậy vị phu nhân kia nhất định cũng đang ở bên trong, nghĩ tới đây, khẽ cong khẻ miệng nở một nụ cười khiến người ta lạnh cả xương cốt, "Không biết như vậy có tư cách để các hạ tự mình động thủ hay chưa?"

"Vân Thiên ca? Người. . . . . Người chính là danh chấn giang hồ thiên hạ đệ nhất cao thủ Ngọc Trần tử đồ đệ?" Nhóm người kia kinh hoàng luống cuống, giọng nói có chút run rẩy, chưa từ bỏ ý định xác nhận thức nói.

"Rất tốt, xem ra đại danh của Bản công tử bọn người vẫn biết! Vậy thì tốt, tránh khỏi xuống âm phủ không biết kẻ thù là ai!" Vân Thiên Ca vừa nói xong câu này, trường kiếm đã xuất ra, kiếm pháp cao siêu, tuyệt thế vô công, cho dù năm mươi, sáu mươi liên thủ lại đánh, làm sao có thể là đối thủ của hắn?

Huyết hoa không ngừng văng lên, tử thi trên đất càng ngày càng nhiều, Vân Thiên Ca một thanh trường kiếm đối chọi cả Hắc Hồ trại, từ đó khiến cho Hắc Hồ trại ở trong hắc đạo xoá tên.

Lam Tịch Nhan nghe bên ngoài truyền tới từng tiếng kêu thảm thiết, không rõ chân tướng, muốn phát ra âm thanh, lại chỉ có thể phát ra tiếng "Ồ ồ", dây thừng trời nằng rất chặt, gãy dựa không thoát, bây giờ cũng không có hơi sức, liền chấp nhận nhắm nghiền hai mắt lại.

Lúc Vân Thiên Ca tiến vào, đã thấy cảnh Lam Tịch Nhan chật vật không chịu nổi. Đầu tóc rối bời, mặt mũi bị thương, áo quần rách nát, chỉ còn lại cái yếm màu đỏ và quần lót.

Lòng Vân Thiên Ca chấn động, những tiểu nhân đáng chết này! Hắn mắng, tiến lên hai bước, cởi áo khoác ngoài của mình khoát lên người Lam Tịch Nhan.

Lam Tịch Nhan bị kinh hãi mở to mắt, thấy gương mặt tuấn lãng trước mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống, Vân Thiên Ca vội vàng lấy miếng khăn trong miệng Lam Tịch Nhan ra, ý chỉ Lam Tịch Nhan chống đỡ không nổi nữa, "Oa" một tiếng khóc lên!

"Người lại tới cứu ta rồi. . . . . Người đúng là thần tiên!" Lam Tịch Nhan vừa khóc vừa nói.

Vân Thiên Ca lộ vẻ xúc động đem Lam Tịch Nhan ôm vào trong ngực, sử dụng áo trắng của hắn đem Lam Tịch Nhan bao lại, vỗ nhẹ sau lưng Lam Tịch Nhan, "Không sao, tất cả đều không sao, đừng sợ, có ta ở đây bên cạnh người!"

"Ừ, gặp được người thật tốt. . . . ." Lam Tịch Nhan nức nở nghẹn ngào lẩm bẩm, âm thanh càng ngày càng nhỏ, Vân Thiên Ca không hề lúng túng nữa, dường như ôm Lam Tịch Nhan là một việc thiên kinh địa nghĩa vậy, một cách tự nhiên tựa đầu vào cổ gáy Lam Tịch Nhan, trên người Lam Tịch Nhan tản ra một loại mùi thơm nhàn nhạt, làm Vân Thiên Ca ý loạn thần mê.

Lý trí của hắn nhắc nhở bản thân nên tách thân thể hai người ra, vậy mà lam Tịch Nhan lại bởi vì cả người mệt mỏi đã nằm ở Vân Thiên ca trên bả vai ngủ thiếp đi.

Vân Thiên Ca vừa bất đắc dĩ lại thương tiếc cười cười, ôm Lam Tịch Nhan lên, nhìn gương mặt sưng đỏ của Lam Tịch Nhan, đau lòng cực kỳ, nhẹ nhàng cúi mặt xuống, nhẹ nhàng hôn lên vết sưng đỏ trên mặt của nàng, sau đó đi ra ngoài.

Đi được hai bước, đột nhiên nhớ tới hai nha hoàn của nàng, xoay người nhìn bốn phía xung quanh, hai nha kia đều bị lãng nhục đến chết, nằm trên mặt đất, cũng may hắn tới kịp thời, nếu không, nàng. . . . .

Vân Thiên Ca không dám nghĩ tiếp, ôm Lam Tịch Nhan nhanh chóng rời khỏi Hắc Hồ trại.

.....

Khi Lam Tịch Nhan tỉnh lại, đã là ban đêm.

Nàng quan sát xung quanh gian phòng, hình như là quán trọ, rồi cúi đầu nhìn mình, quần áo đã được thay bằng một bộ màu thủy lam!

Lam Tịch Nhan kinh sợ lấy tay che ngực, nàng nhớ ra, nàng bị cưỡng đạo bắt đi, bọn họ xé y phục của nàng, sau đó, sau đó hình như lại là công tử xa lạ kia cứu nàng, vậy y phục của nàng sao lại?

Cửa "Kèo kẹt" một tiếng mở ra, Vân Thiên Ca đi vào, thấy vẻ mặt kinh hoàng của Lam Tịch Nhan ở trên giường, có chút kinh ngạc, bỗng nhiên hiểu ra, Lam Tịch Nhan nhất định là hiểu lầm, liền mỉm cười cười khẽ, nói: "Y phục ta nhờ bà chủ của quán trọ này đổi giúp nàng, y phục của nàng không thể mặc được nữa."

"Oh." Mặt Lam Tịch Nhan nhanh chóng nóng lên, ngượng ngùng nói: "Công tử, cảm ơn người nhiều lần cứu Tịch Nhan, Tịch Nhan vô cùng cảm kích."

"Ha ha, thì ra nàng tên là. . . . . Tịch Nhan? Tên rất dễ nghe." Vân Thiên Ca bị nét mặt của Lam Tịch Nhan chọc cười, "Ta tên là Vân Thiên Ca."

"Vậy chính là Vân công tử rồi. Ta họ lam, phu gia là Lộ Châu Tham tướng Tá Lĩnh Thượng Quan Lôi."

"Oh, vậy ta sẽ gọi nàng là Thượng Quan phu nhân." Vân Thiên Ca nghe thấy Lam Tịch Nhan nói đến tướng công, không khỏi phiền não, đi tới bên cạnh bàn, rót cho mình một ly rượu, một mình uống, một ly rồi một ly, Lam Tịch Nhan an vị ở một bên nhìn, hồi lâu, mới nhẹ nhàng nói: "Vân công tử gọi ta Tịch Nhan là tốt rồi."

Vân Thiên Ca bỗng dưng ngẩng đầu, "Thật? Ta có thể kêu nàng là Tịch Nhan?"

Lam Tịch Nhan xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn là gạt đầu một cái. Không biết vì sao, lúc nàng đối diện tình ý của nam tử trước mắt, lại không muốn cự tuyệt.

"Tịch Nhan, nàng đói bụng không? Ta đi gọi tiểu nhị chuẩn bị thức ăn ." Vân Thiên Ca hưng phấn đứng dậy, đi ra ngoài.

Đêm hôm ấy, Lam Tịch Nhan phát hiện ra giữa nàng và Vân Thiên Ca có rất nhiều chủ đề chung để nói chuyện, cùng chung yêu thích, bọn họ nói Thi Luận tử, khải đàn đánh cò, có chuyện nói không hết, đêm hôm ấy, tình cảm giữa hai người cũng nhanh chóng ấm lên, đây là chuyện mà Lam Tịch Nhan ở bên cạnh Thượng Quan Lôi chưa bao giờ cảm thụ qua, một loại ngọt ngào không thể nói hết.

Lam Tịch Nhan không hề chủ động nhắc tới chuyện phải về nhà mẹ hoặc là trở lại bên cạnh Thượng Quan Lôi nữa, bởi vì nàng ở bên cạnh Vân Thiên Ca rất vui vẻ , mà Vân Thiên Ca lại càng không đề cập những chuyện này.

Bọn họ cười ngửa đi thảo nguyên, bọn họ giống như một đôi vợ chồng, thân mật ôm nhau.

"Tịch Nhan, làm thê tử của ta, có được không?" Vân Thiên Ca hôn Lam Tịch Nhan trong ngực, lần đầu tiên mở miệng hỏi.

Lam Tịch Nhan dừng một lúc lâu, mới nói: "Chuyện ta là thê tử của Thượng Quan Lôi đã là quá khứ rồi, hiện tại ta với chàng ở chung một chỗ, ta nguyện ý làm vợ của chàng."

"Tịch Nhan, ta yêu nàng! Vĩnh viễn yêu nàng! Chúng ta một đời một kiếp không chia cách!" Vân Thiên Ca lẩm bẩm nói ra những lời yêu thương.

Tại bên trong lều trại trên thảo nguyên, bọn họ Động Phòng Hoa Chúc, Vân Thiên Ca cho rằng loại hạnh phúc này sẽ luôn luôn kéo dài tiếp, bởi vì, không lâu, Lam Tịch Nhan đã mang thai.

"Thiên Ca, chàng nói xem con chúng ta có phải rất đáng yêu không?"

"Điều này là đương nhiên rồi, nếu là nữ nhi, nhất định sẽ giống như Tịch Nhan mỹ lệ như nàng, nếu là bé trai, ha ha, vậy thì giống như ta rồi !"

"Thiên Ca, hiện tại bụng ta lớn như vậy, có phải nhìn rất xấu hay không?"

"Không có, Tịch Nhan của ta vĩnh viễn đều là đẹp nhất!"

"Ha ha, chàng gạt người. . . . ."

.....

Mùa đông trên thảo nguyên là lạnh nhất, thức ăn cũng thiếu hụt vô cùng, Lam Tịch Nhan dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, hơn nữa lại cách ngày sinh càng ngày càng gần, mỗi lần nhìn thấy cái bụng tròn trịa này, nàng liền nhớ đến con trai và nữ nhi ở Lộ Châu, bọn họ nhất định rất nhớ nàng. . . . .

Thời điểm Lam Tịch Nhan đau lòng càng ngày càng nhiều, nàng đối với cuộc sống hiện tại đã không có cảm xúc mạnh mẽ như lúc trước, Vân Thiên Ca vẫn đối xử với nàng rất tốt, lại làm nàng không đành lòng rời khỏi hắn.

Trong lúc mâu thuẫn đan xen, nữ nhi của bọn họ ra đời vào một đêm tuyết rơi, nữ nhi ra đời cũng không khiến cho Lam Tịch Nhan quyết định ở bên cạnh Vân Thiên Ca.

Thân thể Lam Tịch Nhan càng ngày càng gầy, ăn gió nằm sương cuộc sống này đã khiến nàng không thể chịu đựng, Vân Thiên Ca nhìn thấy vậy cũng rất đau lòng, nhưng cuối cùng hắn cũng không thể giữ nàng lại, vào một ngày khi ánh mặt trời vừa lên, Lam Tịch Nhan đã lặng lẽ theo thương đội rời đi, đợi đến lúc Vân Thiên Ca phát hiện thì đã không thấy bóng dáng người mình thương ở đâu nữa rồi. . . . .

Vân Thiên Ca đau lòng khóc thành tiếng, hắn ôm nữ nhi mới được hai tháng trở lại Trung Nguyên, đi tìm Lam Tịch Nhan.

Khi tới Lộ Châu nghe ngóng tin tức, thì biết được Thượng Quan Lôi đã được điều khỏi Lộ Châu rồi, đi về phía nào thì không ai biết.

Vân Thiên Ca ôm một tia hi vọng, trần trọc tìm khắp phụ mười châu huyện phụ cận, cuối cùng nghe được Thượng Quan Lôi đã được thăng lên làm tướng quân ở thành Uyển An, đóng quân ở trong kinh

Mà Lam Tịch Nhan vừa mới được Thượng Quan Lôi phái thủ hạ mang về tướng quân phủ

Vân Thiên Ca ở chùa Kim Hoa gặp được Lam Tịch Nhan."Tịch Nhan, tại sao? Nếu như nàng muốn có một ngôi nhà ổn định, ta có thể cho nàng."

"Không, Thiên Ca, ta hiểu biết ta có lỗi với chàng, cũng có lỗi với nữ nhi. Nhưng mà, ta còn có một đôi nam nữ, ta cũng không đành lòng bỏ lại bọn họ, xin chàng tha thứ cho ta, có được không?" Lam Tịch Nhan khóc thình cầu Vân Thiên Ca.

"Tịch Nhan, nàng không vứt được, còn có vị trí tướng quân phu nhân nữa, phải không?" Vân Thiên Ca tuyệt vọng nhắm mắt lại, "Tịch Nhan, nàng không tôn trọng tình yêu của chúng ta, Vân Thiên Ca từ nay không yêu nàng nữa, nữ nhi của chúng ta, cũng sẽ không có một người mẹ như nàng!"

"Không -" Lam Tịch Nhan nhìn bóng lưng Vân Thiên Ca rồi đi, ngã nhào trên đất, "Thiên Ca, ta yêu chàng, cũng yêu nữ nhi của chúng ta . . . . nhưng đây tất cả đều là thiên mệnh, ta tham luyến cuộc sống cảm y ngọc thực, nhưng nếu ta không trở về, Thượng Quan Lôi sẽ không bỏ qua cho chàng và nữ nho . . . . Thiên Ca, đời sau để cho ta làm trâu làm ngựa bồi thường chàng và nữ nhi . . . ."

Hạnh phúc của Vân Thiên Ca tới nhanh, đi cũng nhanh, khoảnh khắc quay người, đã cách ngàn năm vạn năm, gặp lại đã là người của hai thế giới rồi. . .

Lam Tịch Nhan lựa chọn cuộc sống như vậy thật sự sẽ vui vẻ sao?

Một đời phồn hoa, một đời tang thương, không nói hết, tình là hận; không nói rõ, yêu cùng buồn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Yêu và hận, yêu và oán

Tuyết, vẫn còn rơi, từ từ bay xuống, mặc dù không mãnh liệt như lúc này, nhưng lại khiến đầu của mọi người phủ một lớp trắng xóa.

Lạc Tuyết bạch y đứng yên tại chỗ, nên trên vai những bông tuyết rơi xuống càng nhiều hơn, Phong Liệt Diễm lấy áo choàng trên vai hất xuống, choàng lên vai Lạc Tuyết.

Tất cả không khí bởi vì câu nói kia của Lam Tịch Nhan, mà trong nháy mắt đông cứng lại. Lạc Tuyết giống như tượng gỗ, trường kiếm rơi xuống đất, si ngốc nhìn Lam Tịch Nhan, vẻ mặt không có biểu cảm, cũng không nói một câu nào.

Nếu như không gặp Lam Tịch Nhan, Lạc Tuyết thà tin tưởng mẹ ruột của nàng hai mươi năm trước đã chết rồi, mà không phải giống như bây giờ.

Lam Tịch Nhan vẫn cứ đắm chìm trong chuyện cũ của riêng mình, không thể tự kiềm chế.

Trên thực tế tối nay tất cả mọi người ở chỗ này đều kinh ngạc, so Lạc Tuyết càng không thể tiếp nhận sự thật này còn có Thượng Quan Vũ Diệp và Thượng Quan Mặc, mà về mặt Thượng Quan Lôi chỉ có tức giận.

Cũng không ai biết thời gian trôi qua bao lâu rồi, trong không khí mới vang lên âm thanh của Long Ngạo Thiên, "Phu nhân, người, xác định sao?"

Lam Tịch Nhan đang chìm trong hồi ức bị một tiếng này cắt đứt, ánh mắt mê ly nhìn về phía Long Ngạo Thiên, sau đó sẽ nhìn về phía Lạc Tuyết, môi run run đến mấy lần, mới nói: "Ta... Xác định! Bởi vì nốt ruồi hoa mai trên tay nữ nhi của ta là từ lúc sinh ra đã có, phụ thân của nàng chính là Vân Thiên Ca!"

"Không. . .!" Lạc Tuyết đột nhiên hét lên, "Người không phải là mẹ ta, mẹ ta đã chết hai mươi năm rồi, người không phải!" Lạc Tuyết nắm chặt cánh tay Phong Liệt Diễm, tốc độ nói thật nhanh, "Phong Đại Ca, nàng không phải là mẹ của ta, chàng nói đúng không? Mẹ ta làm sao có thể đối xử với ta như vậy? Cho nên nàng ta không phải là mẹ của ta, nàng là gạt ta, phải không?"

Phong Liệt Diễm đau lòng ôm Lạc Tuyết vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng Lạc Tuyết, "Lạc nhi, nàng không nên kích động, nàng cứ từ từ hỏi rõ ràng, nói không chừng còn có ân tình gì đó, nàng đừng sợ, Phong Đại Ca vẫn một mực ở bên cạnh nàng."

"Lạc nhi!" Lam Tịch Nhan bò dậy, nắm ông tay áo Lạc Tuyết, nước mắt giống như trân châu đứt dây, từng giọt từng giọt rơi lên cánh tay áo trắng không của Lạc Tuyết, "Lạc nhi, thật xin lỗi thật xin lỗi, là mẹ năm đó từ bỏ con và cha con, mẹ, đáng chết!"

"Tại sao? Rốt cuộc người vì sao lại như thế? Phụ thân đối với người cuồng dại như vậy, cũng bởi vì người, phụ thân đưa ta cho người khác, một mình đến hoàng tuyền, 21 năm, nay người mới nói cha ta biết, người là mẹ ruột của ta, người thật là ác độc!" Lạc Tuyết thê lương lên án, thân thể run rẩy dùng hết hơi sức mới ôm được Phong Liệt Diễm.

"Thiên Ca... Thiên Ca đã... Chết?" Lam Tịch Nhan chợt cảm thấy Ngũ Lôi Oanh Đình, lao đảo một cái té ngã trên đất.

"Ha ha ha... Người bây giờ mới biết cha ta đã chết? Người có biết hay không? Hắn bởi vì người, cố ý chết ở trên tay "Mạc Bắc Hắc Thất", mà người lại ở trong đại viện cao trạch tiêu sái làm tướng quân phu nhân của người! Ta thay cha ta kêu oan, vì sao người có thể đau lòng cho một nữ nhân như vậy!"

"Tại sao trời cao lại đối xử với ta như vậy, ta đến tốt cùng đã làm sai điều gì? Tại sao người lại là mẹ ta, người là phu nhân của Thượng Quan Lôi, trượng phu của người, nhi tử, nữ nhi toàn bộ trăm phương ngàn kế muốn giết ta, người bây giờ tới nhận thức ta, là muốn ta bỏ qua cho bọn họ sao?" hai mắt Lạc Tuyết càng thêm lạnh, càng thêm hận, nàng nhìn Lam Tịch Nhan nhếch nhác, khóe miệng lại nhếch lên, cười như điên.

"Là ta phụ cha con, ta ái mộ hư vinh, căn bản không đáng giá Thiên Ca đối với ta như thế, sớm biết như thế, năm đó hẳn không nên cứu ta trong tay cường đạo, như vậy sẽ không có bi ai ngày hôm nay... Lạc nhi, Điệp nhi cũng là nữ nhi của ta, các người là thân tỷ muội cùng mẹ khác cha! Mạc Nhi, còn có Mạc Nhi, hẳn cũng là ca ca của con..." Lam Tịch Nhan chỉ vào Thượng Quan Mạc và Thượng Quan Vũ Điệp được Thượng Quan Lôi đỡ lên, lăm lăm.

"Tỷ muội? Ca ca? Thật là chuyện cười, ta hận sáu năm, hận tê tâm liệt phế kẻ thù lại là tỷ muội của ta? Ta bồi thêm một cánh tay, một đứa bé để đổi lấy lòng dạ độc ác của tỷ muội như vậy sao?" Lạc Tuyết từng bước tiến tới gần Lam Tịch Nhan, Lam Tịch Nhan lắc đầu lắc đuôi về phía sau, "Không, Lạc nhi, các con đều là mẹ đứa bé, mẹ không muốn nhìn các con tự giết lẫn nhau! Lạc nhi!"

Lam Tịch Nhan ngồi thẳng lên "Bùm" một tiếng quỳ gối xuống trước mặt Lạc Tuyết.

"Mẹ!"

"Mẹ!"

Thượng Quan Mạc và Thượng Quan Vũ Điệp kịch liệt kêu, "Mẹ người không thể quỳ xuống!"

Lạc Tuyết không cử động, trong thân thể nàng bây giờ chỉ chảy dòng máu thù hận, không bao giờ muốn nghĩ đến điều khác nữa, nàng không thể nào tiếp thu được sự thật này, càng không cách nào tiếp nhận quan hệ giữa nàng và Thượng Quan gia.

Nhưng mẫu quý tử, bị thiên lôi đánh, Lạc Tuyết lúc trước không biết, đã ngất xỉu một lần, lần này, nàng chỉ cảm giác đầu buồn bực, trong dạ dày có một cỗ mùi tanh xông lên, sau đó "phụt" một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, rơi xuống trên những bông tuyết trắng noãn, kinh ngạc tâm thần của mọi người.

"Lạc nhi!"

"Lạc nhi!"

"Lạc nhi!"

Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên hét một tiếng phá không, hai người đồng thời chạy tới đỡ lấy thân thể Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm kêu khóc, "Lạc nhi, Lạc nhi? Nàng làm sao vậy? Nàng không cần làm ta sợ, Lạc nhi!"

"Lạc nhi, nàng không cần gấp, nếu như nàng không muốn bỏ qua cho Thượng Quan Vũ Điệp, hãy để ta thay nàng giết nàng ta, có được không?" Long Ngạo Thiên cũng lệ rơi đầy mặt, đau lòng không làm như thế nào cho phải.

Vừa rồi còn có một tiếng kêu thất thanh là từ Lam Tịch Nhan phát ra, nhưng nàng ta lại bị Phong Liệt Diễm đẩy ngã xuống đất, chỉ có thể trơ mắt nhìn khóe miệng Lạc Tuyết tràn đầy máu tươi mắt nhắm lại bất lực, mặt tái nhợt với mấy đốm nhiễm kích thích tâm mạch của nàng, tâm thần của nàng đều vỡ nát!

"Thượng Quan phu nhân, người chính là nữ nhân ích kỷ nhất trên đời này, người chỉ suy nghĩ cho Thượng Quan Vũ Điệp và Thượng Quan Mạc, người đã từng nghĩ cho Lạc nhi chưa? Sáu năm trước, Thượng Quan Vũ Điệp hãm hại nàng, một kiếm chém đứt cánh tay trái nàng, lại buộc nàng uống xong thuốc phá thai, vứt bỏ nàng ở ngoài bãi tha ma ngoài thành, những thứ này người cũng đã biết? Nếu không phải trời cao thương hại, Lạc nhi sớm đã chết ở cái ban đêm trời đông gió rét đó rồi, người còn có thể nhìn thấy nàng sao? Hai mươi năm trước người từ bỏ nàng, hôm nay người vì cứu người nữ nhi Táng Tận Thiên Lương này mà lại một lần nữa chà đạp một nữ nhi khác của người, thử hỏi, thiên hạ có người mẫu thân nào như người sao? Người căn bản không xứng đáng để Lạc nhi tha thứ! Người cũng không có tư cách tới thỉnh cầu Lạc nhi buông tha cho hai con của người, hôm nay Phong Liệt Diễm ta nói cho người biết, cho dù Lạc Tuyết mềm lòng, ta cũng sẽ không đồng ý! "

Phong Liệt Diễm cắn răng sát ý nồng đậm rống giận về phía Lam Tịch Nhan, ánh mắt Lam Tịch Nhan rỗng rỗng chỉ nhìn chăm chăm vào Lạc Tuyết, đột nhiên "A..." hét lên một tiếng thật dài, chạy vội tới trước mặt của Thượng Quan Vũ Điệp, lần đầu tiên trong đời, hung hăng quăng cho Thượng Quan Vũ Điệp một cái tát, "Điệp nhi, mẹ rời khỏi con một năm, vì bồi thường con, khắp nơi dung túng con... con lại đối xử như vậy với muội muội con? "

"Mẹ..." Thượng Quan Vũ Điệp khóc ngã quỵ, vết thương cũ trên vai phải chảy máu, "Mẹ, người để cho nàng giết ta đi! Để cho nàng giết ta đi! A ..."

"Phu nhân, lại vậy mà dám dấn thân ta hai mươi năm!" Thượng Quan Lôi kéo Lam Tịch Nhan qua, mặt vặn vẹo, toàn thân tức giận ngưng tụ trên tay, dường như muốn đem cánh tay Lam Tịch Nhan bẻ gãy, "Người chỉ nói được Văn Thiên Ca cứu, nhưng không nghĩ các người tiếm phụ âm phụ lại dám hoạt động bí mật, lại sinh ra một nghiệt chủng đối nghịch ta! Phu nhân, uống phí ta vài chục năm nay đối với người toàn tâm toàn ý, người lại đối xử với ta như vậy hay sao? A?"

"Lão gia! Ta cũng thật sự xin lỗi chàng! Là ta phụ các người, là ta là người đáng chết nhất!" Lam Tịch Nhan cuồng loạn hét lên, vọng về ở trong bầu trời đêm lạnh lạnh.

"Người muốn chết? Ta lại cố tình không để cho người chết, ta muốn người còn sống tận mắt nhìn ta làm thế nào có được thiên hạ này, đem nữ nhi của người đem băm thây vạn đoạn như thế nào!" Về mặt Thượng Quan Lôi vặn vẹo mặt tràn đầy dữ tợn, nữ nhân này làm hắn vô cùng nhục nhã, khiến hắn ở trước mặt mọi người biết được hai mươi năm trước hắn đã bị người đội nón xanh! Thế mà hắn lại vẫn xem nàng giống như bảo bối che chở trong lòng

bàn tay suốt hai mươi năm!

Lạc Tuyết tỉnh lại giữa lúc Lam Tịch Nhan hét lên, chống lại vẻ mặt ân cần của Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên, cười một tiếng nhọt nhọt, sau đó mới nhìn đến tình cảnh của Lam Tịch Nhan!

"Phong Đại Ca, huynh mang nàng tới đây, ta còn có lời muốn hỏi nàng!" Lạc Tuyết nói nhỏ với Phong Liệt Diễm.

Phong Liệt Diễm gật đầu, không một dấu hiệu nào chụp một chương về phía cánh tay Lam Tịch Nhan đang bị Thượng Quan Lôi nắm lấy, thủ hạ của Thượng Quan Lôi phản ứng chậm một bước, đã bị một chương giường đông kích tây của Phong Liệt Diễm quật ngã trên mặt đất, ép Thượng Quan Lôi phải ra tay đón một chương này của Phong Liệt Diễm, Lam Tịch Nhan thoát được, đã được Phong Liệt Diễm dẫn đến bên cạnh Lạc Tuyết.

Thủ hạ khác của Thượng Quan Lôi đã xông tới, Phong Liệt Diễm xoay người lại rút lui, lần nữa thối lui đến bên cạnh Lạc Tuyết.

"Dừng tay! Các người tất cả dừng tay lại!" Lam Tịch Nhan hét trường kiếm của Lạc Tuyết trên mặt đất lên, đặt trên cổ mình, hướng về phía Thượng Quan Lôi hét lên, "Lão gia, nếu như tôi nay chẳng còn động thủ, như vậy Tịch Nhan liền lập tức chết ở trước mặt chàng, hướng chàng tạ tội!"

Thượng Quan Lôi không nói, cả đám binh sĩ thủ hạ cũng dừng lại không tấn công nữa, chờ đợi ra lệnh.

Lạc Tuyết cũng không nói gì, thờ ơ lạnh nhạt nhìn động tác của Lam Tịch Nhan.

Thượng Quan Lôi nhìn mũi kiếm sắc bén kia đã cứa vào cổ Lam Tịch Nhan, rỉ ra máu, mà Lam Tịch Nhan lại vẫn kiên quyết nhìn hấn, không lùi bước chút nào. Thượng Quan Lôi rút cuộc hận hận nói: "Dừng tay!"

Lam Tịch Nhan chán chường nắm kiếm lại, chuyển sang Lạc Tuyết, "Lạc nhi, ta không cầu con tha thứ, bởi vì ta biết ta căn bản không đáng giá để các người tha thứ, để cho ta dùng nửa đời sau tới bồi thường con, có được không? Ta với con ở chung một chỗ, ta làm trâu làm ngựa cho con được không?"

"Ta không cần người, ta có mẹ, mẹ ta tên là Triển Nguyệt Dung, nàng dưỡng dục ta lớn lên, yêu ta hơn cả tính mạng của nàng, cho nên, ta không cần người!" Lạc Tuyết nhẹ nhàng cười, hiện tại đột nhiên rất muốn nhìn thấy Triển Nguyệt Dung, nằm ở trong lòng Triển Nguyệt Dung ngủ một giấc.

Lam Tịch Nhan vô cùng đau đớn, đôi tay ôm đầu thân thể ngồi xồm xướng.

"Ta gọi người tới đây, là muốn người nói cho ta toàn bộ chuyện xưa giữa người và cha ta." Lạc Tuyết nói.

"Chuyện xưa? Được, Lạc nhi, ta cho con biết." Lam Tịch Nhan lẳng lặng nhớ lại, thỉnh thoảng khóc, thỉnh thoảng cười, lại thỉnh thoảng phát ngây ngốc một hồi, trong ánh mắt có ngọt ngào, có bi thương, cũng có biết vậy chẳng làm..

Lạc Tuyết yên tĩnh nghe, trái tim tất cả mọi người cũng đều theo chuyện xưa của Lam Tịch Nhan mà động, có tức giận, có buồn bã.

"Người, có từng yêu cha ta không?" Lạc Tuyết nhẹ nhàng đặt câu hỏi, nếu như đáp án là phủ định, Vân Thiên Ca cũng không uống phía trả giá cả đời này rồi!

"Yêu! Yêu khắc cốt ghi tâm! Hiện tại vẫn vậy!" Lam Tịch Nhan kiên định nhìn vào ánh mắt của Lạc Tuyết, "Những năm này ta vẫn sống ở trong hối hận và nhớ nhung, không có một ngày không thôi nghĩ đến các người, thật không ngờ, chuyện chúng ta gặp phải lại là bi kịch như vậy! Lạc nhi, cha con ở nơi nào? Ta muốn đi xem một chút!"

"Cha đang ở một nơi bốn mùa như mùa xuân, chim hót hoa thơm, ta đã từng tâm nguyện tìm được mộ phần của người, dẫn người đến bên cạnh cha ta, để cho các người đoàn tụ. Hôm nay, ta phải đi nói cho cha ta biết, ta không thể mang mẹ ta trở về, bởi vì bên cạnh nàng luôn có một người đàn ông khác." Lạc Tuyết lạnh nhạt nói cũng không nhìn Lam Tịch Nhan một cái.

"Lạc nhi..." Lam Tịch Nhan lăm bầm vừa khóc vừa hét tên Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết liếc thấy Thượng Quan Vũ Điệp, đột nhiên đứng lên, mũi chân đá một cái, Hòa Vân Kiếm đã nắm trên tay, thân thể bay lên trời, bay về phía Thượng Quan Vũ Điệp, ngoài miệng nói: "Ta không cách nào tha thứ cho người, cũng không cách nào tha thứ con gái của người, này người chỉ có thể lưu lại một nữ nhi! Không phải nàng chết chính là ta mất mạng!"

"Không cần..." Lam Tịch Nhan điên cuồng chạy tới, lúc Lạc Tuyết đang đánh nhu với hộ vệ bên cạnh Thượng Quan Vũ Điệp, đã giang hai cánh tay chắn trước người của Thượng Quan Vũ Điệp.

Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên cũng cầm kiếm lên, bảo vệ Lạc Tuyết, Lạc Tuyết dễ dàng đánh ngã tất cả những người ngăn cản nàng, sau đó trường kiếm chỉ về phía Thượng Quan Vũ Điệp và Lam Tịch Nhan.

"Người, tránh ra! Ta không gánh trên lưng tội danh giết mẹ!" Lạc Tuyết nhướng mày, toàn thân ý lạnh làm thân thể Lam Tịch Nhan run một cái.

"Không cần, Lạc nhi, không nên sống trong thù hận như vậy nữa, con như vậy cả đời sẽ không vui vẻ được! Nếu như Điệp nhi không thể không chết, vậy hãy để cho ta thay thế Điệp nhi chết ở dưới kiếm của con đi!" Lam Tịch Nhan nói.

Lạc Tuyết ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, "Lam Tịch Nhan, người cuối cùng là mẹ ruột của nàng, mà không phải là mẹ của Vân Lạc Tuyết ta!"

Dứt lời, cổ tay lộn lên, mũi kiếm lách qua cổ áo Lam Tịch Nhan, sang một bên, sau đó Hỏa Vân Kiếm đâm thật sâu vào vai trái Thượng Quan Vũ Điệp.

Thượng Quan Vũ Điệp "A" một tiếng hét thảm, Lạc Tuyết đem kiếm rút ra, vòi máu rơi xuống như mưa, Lạc Tuyết lạnh lùng nở nụ cười, "Thượng Quan Vũ Điệp, ta và ngươi vĩnh viễn sẽ không bao giờ là tỷ muội, nhưng hôm nay nể mặt nàng, ta lưu lại mạng của ngươi, phớt bỏ vai trái ngươi ha ha, điều này cũng so vẫn không nhẫn tâm bằng ngươi, không chặt nó xuống! Ân oán giữa ta và ngươi từ nay thanh toán xong rồi, nếu như gặp mặt lại, chính là vì quốc gia thiên hạ mà diệt gia tộc Thượng Quan!"

Thượng Quan Lôi và Thượng Quan Mạc trơ mắt nhìn Thượng Quan Vũ Điệp bị đâm, lại bị Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên cuốn lấy, phân thân không được, nghe được câu nói cuối cùng kia của Lạc Tuyết thì rống giận một tiếng: "Vân Lạc Tuyết!"

Mà tiếng hét này cũng là một ám hiệu, thủ hạ Thượng Quan Lôi cất giấu trong bóng tối đã nhanh chóng ra tay, mà Lạc Tuyết vẫn chưa hồi phục lại tinh thần sau khi nghe thấy tiếng kêu của Thượng Quan Lôi, Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên cũng không kịp ngăn cản độc tiến!

Lam Tịch Nhan "A" một tiếng, nặng nề ngã xuống trước người của Lạc Tuyết, độc tiễn trúng giữa tim!

"Ngươi? Ngươi tại sao muốn cứu ta?" Lạc Tuyết kinh ngạc tự lẩm bẩm, sau một khắc mới "Bùm" té quỵ xuống đất, một tay ôm lấy Lam Tịch Nhan, "Tại sao? Ngươi tại sao muốn cứu ta?"

Lạc Tuyết bắt đầu hốt hoảng, muốn từ trong ngực lấy ra "Hồi Hồn Đan" làm thế nào cũng không móc ra được, bỗng nhiên lại nhớ lại, trước tiên nên điểm huyết đạo ở ngực, tránh cho mất máu quá nhiều, nhưng luống cuống tay chân không biết nên làm cái gì trước tiên, liền hô to: "Phong Đại Ca! Phong Đại Ca!"

Thượng Quan Lôi thấy Lam Tịch Nhan chắn trước mặt của Lạc Tuyết, nhìn trên độc tiễn kia cắm lên người nàng, cả kinh thất sắc, hấn cho dù có hận đi nữa, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện muốn Lam Tịch Nhan chết, cho nên lập tức dừng lại binh mã đang đánh nhau với Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên, lao đảo chạy về phía Lam Tịch Nhan!

Phong Liệt Diễm chạy tới, nhanh chóng điểm huyết đạo của Lam Tịch Nhan, nhưng lắc đầu một cái, "Lạc nhi, vô dụng, trái tim bị bắn thủng! Thần Tiên cũng khó cứu!"

"A? Ngươi tỉnh tỉnh? Ngươi tỉnh tỉnh?" Lạc Tuyết liều mạng lay Lam Tịch Nhan, nước mắt rơi như mưa, Lam Tịch Nhan khẽ mở mắt ra, thấy Lạc Tuyết, thân thiết cười, "Lạc nhi, ta rốt cuộc được giải thoát... Lần này con có thể... Dẫn ta trở về... Đoàn tụ với cha con..."

"Không cần, ngươi không được chết, ngươi không phải là nói muốn làm trâu làm ngựa bồi thường ta sao?" Lạc Tuyết vội vàng muốn cầm máu cho Lam Tịch Nhan, lại vô ích, máu càng lúc trào ra càng nhiều, kích thích thần kinh Lạc Tuyết càng sâu hơn!

Thượng Quan Mạc và Thượng Quan Vũ Điệp vừa lẩn vừa bò tới bị thiết kêu: "Mẹ, người không thể chết được!"

"Lạc... Nhi" Hô hấp của Lam Tịch Nhan đã càng ngày càng yếu, nàng cố gắng chống cự hơi sức cuối cùng, "Lạc nhi... Ta chờ hai... Mười năm... rất muốn con gọi ta một tiếng... Ta một tiếng mẹ... Ta cũng yêu con... Bởi vì các con đều là... Ta hoài thai mười tháng... đau khổ cay đắng sinh hạ... máu mù..."

"Mẹ..." Lạc Tuyết cực kỳ bi thương hét lên, Lam Tịch Nhan giờ tay lên, muốn xoa mặt Lạc Tuyết, cánh tay đang giờ lên giữa không trung nặng nề rơi xuống, mang theo nụ cười hạnh phúc chậm rãi nhắm nghiền hai mắt...

"Mẹ...."

"Mẹ, người không thể bỏ lại Điệp nhi, mẹ..."

"Mẹ, mẹ..."

Ba người cứ quỳ bên thân thể lạnh lẽo của Lam Tịch Nhan, vẻ mặt Thượng Quan Lôi mặt vẫn vẹo càng thêm kịch liệt, cắn răng phun hỏa chi vào Lam Tịch Nhan nói: "Ngươi... ngươi cứ như vậy không kịp chờ đợi muốn trở lại bên cạnh Vân Thiên Ca sao? Tại sao ngươi lại lao ra? Tại sao muốn chết ở trước mặt của ta? Tịch Nhan..."

Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên lẳng lặng canh giữ ở bên cạnh Lạc Tuyết, Lạc Tuyết khóc đủ rồi, ngược mắt nhìn về phía Phong Liệt Diễm, nhìn lại Lam Tịch Nhan một chút, khẽ gật đầu, Phong Liệt Diễm với nàng tâm ý tương thông, đi tới bên cạnh Lam Tịch Nhan; ôm lấy Lam Tịch Nhan nhanh chóng bay lên không, Lạc Tuyết cũng theo sát phía sau, một thân áo trắng dần dần biến mất ở trên bầu trời Trang vương phủ, chỉ để lại một chuỗi lời nói lạnh lẽo: "Thượng Quan Lôi, ngươi nghe đây! Ngươi phải lập tức đưa người của ngươi rút lui ra khỏi Trang vương phủ, nếu không phu nhân của ngươi, chết không nhắm mắt..."

"Vân Lạc Tuyết, ngươi trở lại... Ngươi đem phu nhân của ta đi đâu? Nàng là phu nhân của Thượng Quan Lôi ta, cũng chỉ có thể vào tổ phần Thượng Quan Gia..." Thượng Quan Lôi giống như nói điên hướng bầu trời đêm yên tĩnh hô to.

Long Ngạo Thiên si ngốc nhìn theo phương hướng Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm rời đi, tự lẩm bẩm: "Thì ra nàng lại có thân thể ly kỳ như vậy... Mà cuối cùng nàng lựa chọn hấn... Bỏ lại ta..."

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Phong Vân Biển Ảo

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm đi cả đêm mang Lam Tịch Nhan đến "Hồi hồn cốc".

Trong thạch thất, thạch quan bên cạnh Vân Thiên Ca lại thêm một người, bên trong là Lam Tịch Nhan.

Lạc Tuyết ở trước linh vị hai người quỳ suốt cả một ngày một đêm, không ăn không uống, cho dù ai cũng không có cách nào gọi dậy.

"Cha, Lạc nhi mang mẹ đến cho người, Ân Ân Oán Oán giữa các người cũng theo đó biến mất thôi. Một nhà ba người chúng ta không có cách nào đoàn tụ được, Lạc nhi vừa mới biết mẹ ruột là ai, đã Âm Dương cách biệt rồi."

"Mẹ, Lạc nhi không còn hận người nữa, người nghỉ ngơi đi! Hi vọng người và phụ thân có kiếp sau tiếp tục đoạn tiền duyên của kiếp này."

Phong Liệt Diễm chờ ở bên ngoài gian thạch thất, gấp đến độ xoay quanh, một lòng bất ổn, hấn lo lắng cho Lạc Tuyết cứ tiếp tục quỳ như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi. Ngọc Trần Từ ngồi ở bên cạnh Phong Liệt Diễm, than thở một tiếng, hấn cũng thật sự không ngờ thể từ Vân Thiên Ca không nói rõ lại là phu nhân của Thượng Quan Lô!

Lạc Tuyết bị đá kích và tổn thương là chưa từng có, sự thực tàn nhẫn như vậy, đặt trên bất cứ người nào, một chốc cũng không thể nào tiếp thu được.

Cho đến khi hoàng hôn, cửa thạch thất mới "Kèo kẹt" mở ra, hai người kinh hãi vội vàng đứng lên, Lạc Tuyết vẫn vẻ mặt đờ đẫn kia, chỉ trải qua hai ngày nay, đã tiêu tụy giống như biến thành người khác, khuôn mặt vốn đỏ thắm, nay lại tái nhợt vô cùng, hai tròng mắt tự tin không còn Ngạo Thị Thiên Hạ nữa, đôi môi khô nứt, bởi vì quỳ quá lâu, hai chân như nhũn ra, lao đảo một cái ngã nhào trên đất.

Phong Liệt Diễm nhào tới, ôm lấy Lạc Tuyết, âm thanh khàn khàn tràn đầy đau lòng, "Lạc nhi, không nên như vậy, ta và sư công đều lo lắng cho nàng."

"Nha đầu, đã khóc không cần nghĩ đến điều gì nữa, trong cuộc sống, sống chết, chỉ là chuyển trong giây lát mở mắt nhắm mắt, mẹ con lựa chọn lấy cái chết để bảo toàn con, đã chứng tỏ năng yêu con, nàng cũng có điều mà nàng không thể làm được, chết, đối với mẹ con mà nói là một loại giải thoát. Nha đầu, nếu như con vẫn không vui mừng nổi, cứ đắm chìm trong bi thương, con sẽ uống phí tâm lòng cha mẹ đối với con mà thôi!" Ngọc Trần Từ nói.

Môi Lạc Tuyết run lên, phát ra âm thanh khô khốc, "Sư công, Phong Đại Ca, con hại hai người lo lắng. Thật xin lỗi."

"Nha đầu ngốc, chúng ta là người một nhà, có cái gì mà xin lỗi với không xin lỗi? Con và Liệt Diễm sớm muộn gì cũng sẽ thành thân? Hấn quan tâm đến con là thiên kinh địa nghĩa, ha ha, nếu như con không để cho hấn quan tâm, hấn sẽ nổi điên đấy!" Ngọc Trần Từ trêu chọc, không khí liền trở nên thoải mái hơn.

Phong Liệt Diễm làm ra biểu cảm tán thành, chọc Lạc Tuyết bật cười, nhưng sau khi Lạc Tuyết cười xong, lại quay đầu đi, sưng mặt lên nói: "Sư công, con chưa từng nói sẽ thành thân với Phong đại ca, ngài không nên nói bừa!"

"À?" Ngọc Trần Từ kinh ngạc kêu một tiếng.

Còn Phong Liệt Diễm lại trực tiếp đem Lạc Tuyết ôm ngang lên, híp mắt nguy hiểm, giận tái mặt, nói: "Lạc nhi, nàng mới vừa nói gì? Ta không nghe rõ, nàng lặp lại lần nữa."

Ngọc Trần Từ thấy thế, vội nói: "Nha đầu, sư công không giúp được con, sư công đi nha." Vừa nói xong, Ngọc Trần Từ đã chạy không còn hình bóng, còn Lạc Tuyết nhanh chóng "Ai! Ai!" hô hoán lên.

Lạc Tuyết len lén liếc Phong Liệt Diễm một cái, trong ánh mắt kia tràn đầy lửa giận, giả bộ bất tỉnh đi? Lạc Tuyết vừa nghĩ tới liền hai mắt nhắm lại, đầu cúi xuống.

Phong Liệt Diễm chưa từng nghĩ tới Lạc Tuyết còn có thể dí dỏm như vậy, cho rằng nàng thật sự đã ngất đi, cũng đứng, cũng đã một ngày một đêm chưa ăn cơm rồi, thân thể khẳng định là hư nhược, trên đầu lập tức lấm tấm mồ hôi, kêu lên: "Lạc nhi? Lạc nhi?"

Lạc Tuyết không có phản ứng, Phong Liệt Diễm dưới chân một khắc cũng không ngừng ôm Lạc Tuyết chạy về phía nhà đá, nơi đó có một ít cháo Phong Liệt Diễm buổi trưa học từ Ngọc Trần Từ, Lạc Tuyết thấy Phong Liệt Diễm gấp gấp đèn bốc lửa, có chút chột dạ, lại không dám mở mắt ra nữa.

Phong Liệt Diễm đem Lạc Tuyết đặt ngang ở trên giường, lấy cháo nóng ở trong nồi ra, muốn cho nuốt cho Lạc Tuyết một chút, bắt đắc dĩ Lạc Tuyết đóng chặt môi lại, không chịu mở ra.

"Hết cách rồi, chỉ có thể như vậy thôi." Phong Liệt Diễm thờ dãi, quyết định lần nữa dùng miệng đối miệng nuốt cháo.

Phong Liệt Diễm uống một ngụm cháo, môi mới vừa đặt lên môi Lạc Tuyết, Lạc Tuyết đột nhiên mở mắt, Phong Liệt Diễm bị dọa sợ đến mức sắc ngưng

cháo vừa rồi trong cổ họng, ho sặc sụa, Lạc Tuyết luống cuống, vội ngồi dậy, giúp đỡ Phong Liệt Diễm vỗ lưng, “Phong Đại Ca, thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ai bảo huynh lại hôn trộm ta!”

“Ta... Khụ khụ... Ta không phải hôn trộm nàng... Khụ khụ... Ta là quang minh chính đại... khụ khụ khụ...” Phong Liệt Diễm bởi vì ho khan nên mặt đỏ bừng lên, vẫn còn không quên vì chính mình mà biện hộ.

Lạc Tuyết tức giận muốn nhảy xuống giường, kết quả trong nháy mắt vừa đứng dậy, thật sự có chút choáng váng, lại nặng nề ngồi trở lại trên giường, Phong Liệt Diễm thấy thế, vội vàng bung lên cháo, “Nàng nhất định là do đói quá, nên mới có thể ngất, cố gắng ăn chút gì đi nào.”

Nói xong, Phong Liệt Diễm đã múc một thìa canh đưa đến khóe miệng Lạc Tuyết, mắt Lạc Tuyết nóng lên, hé miệng, để mặc cho Phong Liệt Diễm tỉ mỉ đút cho nàng ăn hết một chén cháo.

“Lạc nhi, cảm giác có tốt hơn một chút nào không? Nàng không thể lập tức ăn quá nhiều, chờ một lát nữa lại ăn thêm, có được không?” Phong Liệt Diễm dịu dàng hỏi.

“Ừ.” Lạc Tuyết khẽ mỉm cười gật đầu, nhớ lại chuyện vừa rồi, vẫn không quên quở trách Phong Liệt Diễm, “Phong Đại Ca, chàng không thể hôn trộm ta nữa! Không có sự đồng ý của ta, thì không phải là quang minh chính đại!”

“Hả? Phải được nàng đồng ý hả?” Phong Liệt Diễm vẻ mặt nghiêm trang nhìn về phía Lạc Tuyết, nói: “Lạc Tuyết tiểu thư, xin hỏi, bây giờ ta có thể hôn nàng được không?”

“Chàng?” Lạc Tuyết tức giận ngắt đi, sau đó thản nhiên cười, “Thật xin lỗi, không thể!”

“Vậy lúc nào thì có thể?” Về mặt Phong Liệt Diễm vẫn nghiêm chỉnh hỏi lại.

“Lúc nào cũng không thể!” Lạc Tuyết lắc đầu một cái, nhìn về mặt càng ngày càng đen của Phong Liệt Diễm, không khỏi tức cười, nhưng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Phong Liệt Diễm lại gần mặt của Lạc Tuyết, nở nụ cười, “Vậy nàng muốn thành thân với người nào? Gả cho người nào?”

Đây đâu phải là khuôn mặt tươi cười? Nói đúng ra là không khác gì biểu cảm muốn giết người, Lạc Tuyết le lưỡi, ra vẻ ngây thơ, “Ừ, chuyện này, ta còn chưa nghĩ ra! Nghĩ kỹ rồi nói!”

“Thật sao? Vậy nàng muốn suy nghĩ đến khi nào mới có thể quyết định?” Bên môi Phong Liệt Diễm mỉm cười, mà ở trong mắt Lạc Tuyết càng ngày càng nguy hiểm, chớp chớp miệng, dùng sức nuốt nước bọt một cái, mới nói: “Đại khái mười năm tám năm đi, cũng có thể là ba năm rưỡi cũng không chừng.”

“Hả? Nói như vậy, Phong mỗ chỉ có thể tăng thêm chút khí lực, tránh cho con vịt đã nấu chín như nàng lại còn có thể bay!” Về mặt Phong Liệt Diễm gắng gượng.

“Có ý gì?” Lạc Tuyết mờ mịt, tròn to hai mắt.

“Ha ha, ý tứ của ta là, ta phải nhanh chóng thêm một baby ở trong bụng của nàng, bảo bảo này dù sao cũng phải có cha?” Phong Liệt Diễm lý lẽ hợp tình hợp lý, thành công thấy mặt của Lạc Tuyết từ xanh biến đỏ, rồi đến đỏ bừng.

Lạc Tuyết cắn răng nghiêng lợi, “Chàng không phải quân tử sao? Tại sao lại trở thành lưu manh như thế này!”

“Ta đây gọi biến đổi, thời kỳ quan trọng phải sử dụng thủ đoạn đặc biệt, nàng nói đúng không?” Phong Liệt Diễm cười đắc ý, nâng mặt của Lạc Tuyết lên, hôn thật sâu.

Mới chia cách mấy ngày ngắn ngủi, Phong Liệt Diễm đã tương tư không dứt, hân ôm thật chặt lấy Lạc Tuyết, thổ lộ thâm tình, hôn như mưa trên môi Lạc Tuyết, trên mặt, mi tâm, sau đó lại một lần nữa lên đôi môi anh đào ngọt ngào, bá đạo đôi lần.

Lạc Tuyết bị Phong Liệt Diễm kích thích, do biến bị động thành chủ động, mở rộng hàm răng, mặc cho lưỡi Phong Liệt Diễm xâm nhập, cùng với hân đây đưa ở chung một chỗ, trao đổi tương tư và tình yêu với nhau.

Bàn tay Phong Liệt Diễm một đường xuống phía dưới, dò Lạc Tuyết thấy áo ngoài của nàng, từ từ duỗi đi vào, xuyên qua áo trong và yếm, nhẹ nhàng xoa nắn hai khối tròn tròn trắng như tuyết, vuốt ve nụ hoa màu đỏ của Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết “Ừ... Uhm...” khẽ rên ra tiếng, thân thể mềm mại khẽ run, càng dán chặt lên lồng ngực to lớn của Phong Liệt Diễm.

Trong thân thể Phong Liệt Diễm có một luồng nhiệt đánh sâu vào, dục vọng bành trướng, thân thể đè ép Lạc Tuyết ngã xuống giường, hôn lên cổ Lạc Tuyết, mơ hồ mà nói: “Lạc nhi, ta muốn nàng, có được không?”

Trên đầu Lạc Tuyết đã đổ mồ hôi đầm dề, trong cơ thể ham muốn bị kích lên, bụng trống rỗng khó chịu, bàn tay nhỏ bé đem bả vai Phong Liệt Diễm nắm chặt hơn, nghe được câu nói xích lửa trắng trợn của Phong Liệt Diễm, trên mặt đỏ bừng, thẹn thùng đáp ứng một tiếng, “Ừ.”

Phong Liệt Diễm nhanh chóng cởi áo Lạc Tuyết ra, cho đến khi thân thể mềm mại kia toàn bộ hiện ra ở trước mặt hắn, rên lên một tiếng, hôn lên hai trái anh đào thơm ngon kia, bàn tay cũng đồng thời xoa nhẹ nơi ướt át giữa hai chân Lạc Tuyết.

“Phong Đại Ca... Thật khó chịu... Muốn ta...” Lạc Tuyết yêu kiều ra tiếng.

“Lạc nhi, nàng yêu ta sao?” Ngón trỏ của Phong Liệt Diễm xâm nhập, vẫn không quên hỏi.

“Ừ...” Lạc Tuyết càng thêm khó chịu, toàn thân nóng bỏng không dứt, ý thức đã dần dần cách xa.

“Lạc nhi, nói nàng yêu ta!” Phong Liệt Diễm dụ hoặc, ngón tay thăm dò vào sâu hơn, Lạc Tuyết dục hỏa khó nhịn uốn éo người, làm bầm phát ra âm thanh: “Ta yêu chàng... Phong Đại Ca... Ta yêu chàng...”

Phong Liệt Diễm trở nên kích động, “Lạc nhi, nói nàng muốn gả cho ta, làm tân nương của ta!”

“Ừ, gả cho chàng, làm tân nương của chàng...” Lý trí Lạc Tuyết vẫn còn tồn tại, biết rõ Phong Liệt Diễm dụ nàng, lại hạnh phúc vô cùng, nên đã sáng khoái lên tiếng.

Phong Liệt Diễm càng thêm kích động, dán vào mép tóc Lạc Tuyết, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, “Lạc nhi, ta thật sự vui vẻ, nàng đồng ý gả cho ta, thật sự rất vui vẻ...”

Ngoài miệng nói xong, Phong Liệt Diễm rút ngón trỏ ra, nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, gầm nhẹ một tiếng, thân thể ưỡn lên, tiến vào trong cơ thể người mình yêu, nhẹ nhàng lướt động, kích thích cả phòng vang lên tiếng kêu kiều diễm, xuân quang vô hạn.

...

Mà Trang vương phủ đêm đó, Thượng Quan Vũ Điệp bị chân tướng và cái chết của Lam Tịch Nhan kích thích đến phát điên rồi.

Thượng Quan Lôi đem Thượng Quan Vũ Điệp và Thượng Quan Mạc cùng nhau mang về phủ tướng quân, đã kích liên hoàn, nhưng cũng kích thích hẳn phát động binh biến trước thời điểm!

Hoàng Thành bị vây, cửa môn bị cáo, vén lên một cuộc gió tanh mưa máu!

Triều đình hỗn loạn, tất cả quan văn võ quan chia làm hai phái, một phái theo Thượng Quan Lôi, chỉ trích Đường Kim Hoàng Đế Long Ngự Thiên trị hạ vô năng, chiêu cáo thiên hạ, thoái vị nhường hiền! Một phái khác thể thần phục hoàng thượng, tức giận mắng Thượng Quan Lôi mưu phản xử nước, là nghịch thần, kêu gọi người trong thiên hạ cùng chém giết!

Xã tắc Đại Kim rung chuyển, bốn phương sấm dậy, ngoại cảnh, đại quân Nam Chiếu chiếm cứ, được xưng là liên quân với Thượng Quan Lôi, cùng Thượng Quan Lôi tập hợp lại 30 vạn đại quân tạo thành xu thế vây kín, nhìn chăm chăm liên tiếp giăng co với 30 vạn đại quân của Long Ngự Thiên, bức bách Long Ngự Thiên tự động nhường vị!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đại Kết Cục thượng

Khói lửa bốc lên, khắp giang sơn, rồng khởi cuốn, ngựa hí dài, kiếm khí Như Sương.

Trên đại điện, Long Ngự Thiên yên tĩnh phát xuống năm chiếu thư cần vương, điều "Thập nhị ưng" theo thông đạo bí mật đưa ra khỏi Kinh Sư, lại lấy tên Thiên Tử Đại Kim, phát xuống thánh chỉ: Bình Nam đại tướng quân Thượng Quan Lôi uống phỉ hoàng ân, công khai mưu phản, tội lỗi ngập trời, trẫm quyết sẽ không đưa giang sơn xã tắc, và cuộc sống ấm no của dân chúng ra đầu hàng phản tặc! Trẫm thề tru diệt đảng phái của Thượng Quan gia, cùng cùng chết sống với giang sơn Đại Kim!"

Đạo thánh chỉ này của Long Ngự Thiên, chấn phản tinh thần tam quân, cũng làm hai quân Đại Lương chính thức khai chiến.

Mà bây giờ nguy hiểm nhất là Uyển An.

Long Ngự Thiên và Long Ngao Thiên trên tay chỉ có 3000 Ngự Lâm quân cùng một vạn Kiều Kỳ Doanh có thể điều động, Hoàng Thành bị vây, cửa môn bị cáo, 13000 tinh binh đã đóng được năm ngày rồi, đang cùng người của Thượng Quan Lôi giao chiến không dưới mấy mươi lần, hai bên đều tổn thất nghiêm trọng, nhưng theo Long Ngự Thiên người của quân đội càng ngày càng ít, hoàng cung cũng sắp bị phá, năm đường cần vương sư đều bị đại quân của Thượng Quan Lôi ngăn lại, không cách nào chạy tới được, hoàng cung đang lọt vào khốn cảnh!

Trong lúc đó, cả Đại Kim, trên dưới đất nước khắp nơi đều là chiến hỏa, dân chúng trôi giạt khắp nơi, khói thuốc súng nổi lên bốn phía.

.....

Ngọc Trần Tử, Lạc Tuyết Phong Liệt Diễm vẫn sống ở "Hồi hồn cốc", đối với biến hóa nghiêng trời lệch đất ở bên ngoài không biết chút nào, cảm xúc Lạc Tuyết đã khôi phục, không khỏi nhớ tới Thượng Quan Lôi, không biết bây giờ đã khôi phục hay chưa?

"Phong Đại Ca, sư công, ta muốn đi Kinh Thành hỏi thăm tình huống một chút, sau đó trở về." Lạc Tuyết lo lắng nói.

"Lạc nhi, ta với nàng cùng đi." Phong Liệt Diễm nói.

"Được. Chúng ta phải đi ngay bây giờ!"

Hai người ra khỏi "Hồi hồn cốc", thấy thảm tượng dân chúng ngoài thành, mới biết, Thượng Quan Lôi đã công khai làm phản!

Phản tặc đến chỗ nào, thành trì chỗ đó bị vây lấp, máu chảy thành sông, một mảnh hỗn độn...

Lạc Tuyết cảm giác máu toàn thân đều sôi trào lên, "Phong Đại Ca, ta muốn vào thành cứu hoàng thượng!"

"Lạc nhi, không được, chỉ có hai người chúng ta quá nguy hiểm! Hơn nữa nàng xem, tất cả cửa thành đều bị Thượng Quan Lôi khống chế, chúng ta hoàn toàn không có cách nào vào phòng được!" Phong Liệt Diễm chỉ vào quân đội tuần tra nghiêm mật trên tường thành, vô số cung tiễn thủ đang vận sức chờ phát động tấn công, vội la lên.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta không thể nhìn hoàng thượng rơi vào trong tay lão tặc! Nhìn tình thế hiện tại, đại quân năm vị Hậu gia còn chưa tới, nhất định là đã bị quân đội của lão tặc chặn đường rồi!" Lạc Tuyết dậm chân, trong phút chốc không có chủ ý nào.

"Lạc nhi, trước tiên nàng đừng nóng vội, chúng ta bàn bạc kỹ hơn rồi tính" Phong Liệt Diễm cau mày, chợt kêu lên: "Lạc nhi, chúng ta bây giờ lập tức Liệt Diễm Sơn Trang Tề Châu!"

"Liệt Diễm Sơn Trang?" Lạc Tuyết kinh ngạc, ý tưởng lóe lên trong đầu, "Phong đại ca muốn tìm mật chỉ tiên hoàng lưu lại?"

"Đúng, Lạc nhi nàng thật là thông minh! Mặc dù bây giờ chúng ta vẫn chưa biết mật chỉ là cái gì, nhưng nhất định sẽ có chỗ hữu dụng. Bây giờ chúng ta đi!" Phong Liệt Diễm xoay người lên ngựa, Lạc Tuyết cũng nhảy lên Truy Phong của nàng, hai người ra rồi thúc ngựa chạy về hướng Tề Châu.

Chỉ một ngày, Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm liền đã đến Liệt Diễm Sơn Trang.

Lấy ra mật chỉ, mở ra lớp phong ấn nặng nề, lúc hai người vừa nhìn, không khỏi cảm thấy kinh hãi!

"Trăm hôm nay ban cho con cháu Phong gia quyền lợi đặc biệt, nếu sau lúc trăm trăm tuổi, nếu phát sinh tình huống gì, con cháu Phong gia hãy cầm đạo thánh chỉ này, xây dựng quân đội, lấy Nam Cung thế gia cầm đầu vô lâm con cháu Bát Đại Thế Gia cập kỳ đều phải nghe theo lệnh của Phong thị, bình định thiên hạ, lấy việc bảo vệ giang sơn xã tắc Đại Kim làm trọng! Tình huống như vậy có hai trường hợp, một hoàng thượng đương triều ngu ngốc vô năng, tin vào gian thần, giết hại dân chúng; hai nghịch thần mưu phản dôn thiên hạ đại loạn. Khâm thủ! Đại Kim Vũ Đức Hoàng đế bốn mươi năm, ngày một tháng mười!"

"Phong đại ca? Tiên hoàng làm sao có thể dự đoán được sẽ có sự việc như thế này? Nam Cung thế gia?" Lạc Tuyết kinh ngạc đem đạo thánh chỉ này đọc qua đọc lại nhiều lần.

Phong Liệt Diễm lắc đầu: "Những thứ này ta cũng không rõ ràng lắm. Chúng ta lập tức đi gặp Nam Cung thế bá!"

"Được!"

Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm nhanh chóng chạy đến dưới chân núi Nam Cung sơn trang, trang đình thấy người tới là Phong Liệt Diễm, lập tức ôm quyền cung kính nói: "Phong thiếu chủ, trang chủ chúng ta chờ ngài đã lâu!"

Chờ hán? Phong Liệt Diễm chần chờ một chút, "Dẫn đường!"

Hai người lên núi, đi vào đại sảnh Nam Cung sơn trang, thấy không chỉ có một mình Nam Cung Việt, hơn nữa tất cả người trong gia tộc Nam Cung gia tộc đều đến, đại khái nhìn qua, có khoảng hơn một trăm người!

Lạc Tuyết nhìn một vòng, Nam Cung Nhượng Lan cũng ở đây!

Nam Cung Việt đứng ở vị trí cao nhất, nhìn thấy hai người đi vào, kêu lên: "Thế chất! Văn công tử!"

Phong Liệt Diễm ôm quyền bái kiến: "Thế bá!"

Lạc Tuyết nhàn nhạt cười cười: "Trang chủ, Văn Hận Thiên ta hôm nay đến đây tạ lỗi với ngài! Ngày đó nhiễu loạn đại hội chiêu thân của Nam Cung tiểu thư, xin Trang chủ tha lỗi! Còn nữa, Văn mỗ còn có chuyện muốn xin Nam Cung tiểu thư tha thứ!"

Nam Cung Nhượng Lan đi ra, lưng đồng tiền như hoa, "Văn đại ca, chuyện gì mời huynh nói?"

"Nhượng Lan thật ra thì ta là... Ta là..." Lạc Tuyết mới vừa toàn tâm toàn ý lấy hết dũng khí nói với Nam Cung Nhượng Lan nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười mừng rỡ của nàng, thì không nói được nữa, ấp úng.

Phong Liệt Diễm cảm thấy buồn cười, liền nói tiếp: “Nhược Lan, nàng muốn nói, nàng cũng giống muội, là một nữ tử!”

“Cái... Cái gì? Diễm ca ca huynh nói cái gì? Vân đại ca nàng... Nàng là nữ nhân?” Nam Cung Nhược Lan hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ vào Lạc Tuyết lấp ba lấp bấp xác nhận.

Thấy Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm đều gật đầu, “À!” hét to một tiếng, đi tới Lạc Tuyết trước mặt, lên xuống trái phải quana sát nhiều lần, hơn nữa nhìn về phía bộ ngực của Lạc Tuyết vừa nhìn vừa thông suốt, lúc này mới thật sự tin tưởng, “Oa” khóc lớn lên, xoay người chạy vào hậu đường.

Lạc Tuyết lúng túng mà ánh mắt mọi người cũng hoảng sợ nhìn về phía nàng, nhất là ánh mắt soi xét của Nam Cung Việt!

“Trang chủ, tên thật của ta là Vân Lạc Tuyết, Nhược Lan tiểu thư...”

“Không sao, Nhược Lan suy nghĩ xong sẽ thông suốt. Ngược lại Vân cô nương mới thật sự khiến lão phu bội phục! Ha ha ha... Vân cô nương đúng là thiên hạ đệ nhất nữ nhân!” Nam Cung Việt cười vang nói.

Tất cả mọi người trong Nam Cung gia tộc có người nào chưa nghe tới đại danh của công tử cụt tay Vân Hận Thiên? Mà vào lúc này lần đầu tiên gặp mặt, mới biết đối phương là nữ nhân, không khỏi ngạc nhiên vờn ra ngón tay cái!

Lạc Tuyết nghe thấy Nam Cung Việt khen nàng, liền bình thường trở lại, cười rục rờ một tiếng, “Cảm ơn trang chủ nhân từ đại lượng!”

Sợ hãi đi qua, mọi người lại chuyển đến vấn đề chính.

Phong Liệt Diễm vẫn tò mò, “Thế bá, ngài làm sao biết ta hôm nay tới đây? Hôm nay nhiều người như vậy, có phải trên trang có việc xảy ra?”

“Thế chất, chúng ta đã đợi ngươi mấy ngày!” Nam Cung Việt khôi phục nghiêm túc miệng vẫn nói.

Phong Liệt Diễm nhướng mày, Nam Cung Việt tiếp tục nói: “Hôm nay thế chất, có phải mang theo di chiếu của Tiên hoàng tới?”

Phong Liệt Diễm lại càng thêm cả kinh, “Thế bá làm sao biết được?”

“Vẫn xin mời thế chất trước tiên đọc di chiếu cho chúng ta đã!” Nam Cung Việt nói nói.

“Được!” Phong Liệt Diễm lấy mật chi từ trong tay áo ra, “Nam Cung thế gia tiếp chi!”

“Nam Cung Việt và Nam Cung nhất tộc tiếp chi!” Nam Cung Việt cực kỳ nghiêm túc dẫn đầu quý xuống, hơn trăm người cùng nhau theo sát quý gối sau lưng.

Phong Liệt Diễm đem nội dung mật chi đọc lại một lần nữa.

“Nam Cung Việt lĩnh chi tạ ơn! Nhất định không phụ di mệnh Tiên Hoàng!”

“Xem ra Thế bá đã sớm biết Liệt Diễm nhất định sẽ đến tìm ngài!” Phong Liệt Diễm thở dài nói.

Lòng hiếu kỳ Lạc Tuyết càng sâu, xen vào nói: “Xin hỏi Trang chủ, tiên hoàng tại sao lại đem trong trách này giao cho ngài vậy?”

“Hiện tại thời gian cấp bách, lão phu nói tóm tắt. Đó là bởi vì, lúc tiên hoàng còn sống, từng bí mật sắp đặt âm vệ, trong đó lại chọn lão phu và bảy người khác có võ công cao nhất, tám người chúng ta cả đời đều đối với tiên hoàng trung thành và tận tâm, rất được tiên hoàng tin tưởng. Năm năm trước khi tiên hoàng băng hà, tiên hoàng bí mật triệu kiến tám người chúng ta, giao cho chúng ta mỗi người mười vạn lượng hoàng kim, muốn chúng ta rời khỏi hoàng cung, xâm nhập giang hồ, xây dựng Bát Đại Thế Gia môn phái, trở thành một lực lượng tinh nhuệ núp ở dân gian, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Bát đại gia ở nơi này trong mấy chục năm phát triển không ngừng lớn mạnh, liên hiệp, có khoảng vạn người!”

“Vạn người này mặc dù không nhiều lắm, nhưng người người có thể một địch trăm, trở thành một chi tinh nhuệ! Từ ngày thứ nhất Thượng Quan Lôi phát động làm phản, bát đại gia chúng ta đã chuẩn bị, chờ người của Phong gia tới truyền chỉ, đây là chuyện năm đó tám người chúng ta ước hẹn với tiên hoàng! Hiện tại lão phu lập tức đi điểm binh, sau nửa canh giờ là có thể nghe theo hiệu lệnh của người xuất phát!”

Nam Cung Việt giải thích một chút, Lạc Tuyết Phong Liệt Diễm mới bừng tỉnh hiểu ra, tiên hoàng để lại một chiêu như vậy, thật sự rất cao minh!

Ý chí chiến đấu Lạc Tuyết sục sôi, “Phong Đại Ca, vậy là chúng ta có thể cấp cho lão tặc một sự bất ngờ rồi! Như vậy, một lát nữa huynh mang người đến thẳng kinh sư, giúp Hoàng Thành giải vây, hiện tại ta đi Cảnh Châu, tìm Lăng đại ca mượn người, sau đó sẽ đi tìm Trương Thanh, khuyên cha hắn mang binh đến phía bắc, từ phía sau lưng đánh lên đại quân của lão tặc đang ngăn trở năm vị Hầu Gia!”

Phong Liệt Diễm suy nghĩ một chút, cho rằng phong pháp này có thể làm được, có thể tiến hành cùng nhau liền nói: “Được, nhưng mà Lạc nhi, chính bản thân nàng cần phải cẩn thận, có biết hay không? Chúng ta gặp lại ở thành Uyển An!”

Lạc Tuyết gật đầu nhẹ, cho Phong Liệt Diễm một nụ cười an tâm, “Yên tâm đi, Phong Đại Ca, Lạc nhi đã đồng ý gả cho huynh! Ta sẽ không nuốt lời đâu!”

"Ừ, ta cũng vậy sẽ không nuốt lời!" Hốc mắt Phong Liệt Diễm ướt át, muốn ôm Lạc Tuyết một cái, nhưng mà giờ phút này có nhiều người ở chỗ này như vậy, đành phải cố chịu đựng gật đầu một cái.

Lạc Tuyết nhanh chóng giục ngựa đi, chạy về phía Cảnh Châu.

Mà Cảnh Châu bên trong "Nghịch Kiếm Các", Lăng Quân Diệp tất nhiên biết Lạc Tuyết quyết tâm giết trừ Thượng Quan Lôi, ngay từ lúc vừa bắt đầu làm phản, đã quyết định đầu có chết cũng muốn cùng Lạc Tuyết đứng ở trên một đường thẳng.

Lăng Quân Diệp triệu tất cả thủ hạ Tây Nam lục lặc, khởi xướng một lần, ở trên giang hồ lẫn lộn phần lớn tất cả mọi người đều là chính nghĩa, thấy Tông Đà Chủ bọn họ muốn thần phục hoàng thượng, đi giết phản tặc, hơn năm ngàn người hoàn toàn không có một người thôi lui khỏi, toàn bộ giương cờ tán thành.

Lúc Lạc Tuyết chạy đến, Lăng Quân Diệp đã mang theo hơn năm ngàn người đang tương trợ thủ tướng Cảnh Châu đẩy lùi quân địch, ở cửa thành, tiếng chém giết kêu thành một mảnh, thân ngang khắp đồng, giương mắt nhìn lên, thấy Lăng Quân Diệp một thân quần áo thanh sam xuất chúng, một thanh trường kiếm, Hoành Tảo Thiên Quân (Quét sạch thiên quân), ở trong vạn quân, đi lại như Giao Long, không người nào có thể ngăn cản!

Lạc Tuyết hô to một tiếng, "Lăng đại ca, ta tới giúp huynh!" Liền phi thân xông về trong quân, Hỏa Vân Kiếm càng thêm sắc bén, đến mức, gió cuốn lá rách, sát khí nghiêm trang thổi tới ba vạn binh lính Thượng Quan Lôi phải tới công thành!

Lăng Quân Diệp xoay người lại đến bên cạnh Lạc Tuyết, vui mừng nói: "Lạc nhi, làm sao nàng tới nơi này?"

"Lăng đại ca ta tới tìm huynh!" Lạc Tuyết một kiếm bổ xuống một tên binh lính đang muốn đánh lên, rồi mới nói.

"Được! Hôm nay chúng ta cùng đâm máu sa trường!" Lăng Quân Diệp phóng khoáng mà rống lên, kiếm trong tay càng hung hiểm hơn địa sát xông tới kẻ địch!

Toàn bộ chỉ chiến đấu trong vòng một canh giờ, kẻ địch đánh lâu không được, lại hao binh tổn tướng, ba vạn người còn dư không tới một vạn người, chủ tướng liền hô to, "Lui binh!"

Kẻ địch đánh bại, sĩ khí mọi người cao hơn, thủ tướng Cảnh Châu Thủ đối với sự tương trợ của Lăng Quân Diệp cảm kích cực kì, Lạc Tuyết lấy Ngự Tứ Kim Bài hoàng thượng ban ra, cất cao giọng nói: "Thủ tướng Cảnh Châu đại nhân, vì hoàng thượng an nguy Đại Kim làm phiền đại nhân lo lắng thủ thành, vạn lần không thể để kẻ địch mang người vào thành, hiểu chưa?"

Lời nói này của Lạc Tuyết vang vang có lực, vừa mềm lại vừa cứng, Thủ tướng vội dập đầu nói: "Thần nhất định không phụ hoàng mệnh! Thề đem kẻ địch ngăn ở ngoài thành!"

"Tốt!" Lạc Tuyết đỡ Thủ tướng đứng dậy.

"Lăng đại ca, huynh có biết tổng đốc Vân Quý đã xuất binh hay chưa?" Lạc Tuyết xoay người hỏi Lăng Quân Diệp.

"Theo thủ hạ của ta báo lại, Trương Kỳ vẫn chưa xuất binh, hình như đang chờ đợi tình hình như thế nào".

"Hả? Hắn muốn nhìn đến cuối cùng gió thổi theo hướng nào sao? Hắn muốn đánh là thắng? Hừ, làm sao có thể để cho hắn có chuyện tốt như vậy!" Lạc Tuyết khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Lăng đại ca, chúng ta tự mình đi tìm hắn, khuyên hắn thần phục hoàng thượng, xuất binh bắt giặc!"

"Được!"

Lăng Quân Diệp đem đám thủ hạ của hắn toàn bộ để lại cho Thủ tướng Cảnh Châu, cùng Lạc Tuyết hai người hai ngựa đi tìm Trương Thanh!

Cũng may hai nơi cách nhau cũng không xa, nhưng Lạc Tuyết và Lăng Quân Diệp lại bị binh lính chặn ngoài cửa.

"Làm càn! Dám cản đường bản công tử! Trợn to mắt cho các ngươi nhìn một chút, đây là cái gì!" Lạc Tuyết giơ tay lên liền cho cho binh lính này một bạt tai, sau đó lấy ra kim bài, "Bản công tử phụng mệnh hoàng thượng, các ngươi không nhanh đi thông báo cho Trương đại nhân các ngươi!"

Binh lính bị đánh này bị khí thế của Lạc Tuyết làm cho kinh hãi, vội nom nớp lo sợ tiến vào.

Trương Thanh dĩ nhiên là đi theo cha Trương Kỳ ra ngoài, thấy Lạc Tuyết và Lăng Quân Diệp liền ngăn người, kêu lên: "Vân công tử? Lăng tổng đã chứ?"

"Vị công tử này là do hoàng thượng phái tới hay sao?" Trương Kỳ nhìn xa trông rộng hỏi thăm.

"Trương đại nhân, đây là lệnh bài của hoàng thượng, đại nhân có thể nhìn cho rõ!" Lạc Tuyết quan tâm đến Trương Thanh, lại đưa kim bài ra.

Sau khi Trương Kỳ nhìn thấy cười, "Ha ha" nói: "Thanh nhi, con biết hai vị khâm sai đại nhân này?"

"Dạ, cha, vị này là Vân công tử chính là ân nhân cứu mạng hải nhi đã từng nói với người!" Trương Thanh chỉ vào Lạc Tuyết giới thiệu. Sau đó chỉ về phía Lăng Quân Diệp, "Còn đây chính là danh chấn Tây Nam Lăng tổng đã chứ".

“Hả? Hai vị mời vào trong!” Trương Kỳ nghiêng người thủ thế ‘Mời’.

Tiến vào phòng khách, Lạc Tuyết nói thẳng, “Xin hỏi Trương đại nhân, có từng nhận được mật chỉ của Hoàng thượng?” Trương Kỳ không lập tức đáp lại, mà hướng về phía người làm hai bên quát: “Còn không mau dâng trà cho hai vị khách?”

“Không cần!” Lạc Tuyết lạnh lùng cắt đứt, vào lúc này lửa đã cháy đến nơi, còn có thể lo lắng uống trà? Trương Kỳ này chẳng lẽ muốn trì hoãn thời gian?

Trương Kỳ thấy Lạc Tuyết cự tuyệt, giọng điệu không tốt, vội vàng khom người nói: “Trước tiên bốn quan cảm ơn Vân công tử đã cứu mạng tiểu nhi!”

“Ha ha, Trương đại nhân, ngày đó Vân mồ ra sức cứu trợ Trương Thanh, cũng giúp hắn khôi phục võ công, không phải muốn hắn ở chỗ này làm con rùa rút đầu!” Lạc Tuyết cười lạnh, chuyển sang Trương Thanh, “Trương Thanh, ngươi có từng nhớ ngày hôm đó ngươi đã hứa với Vân mồ chuyện gì không?”

Trương Thanh khom người cúi đầu, ngôn ngữ cung kính nói: “Trương Thanh không dám quên!”

“Thật sao? Ta nghĩ ngươi đã sớm quên đến ngoài chín tầng mây rồi! Trước đây vài ngày, ta đã từng phái người đưa tin cho ngươi, ngươi có nhận được không?” Lạc Tuyết tiến gần tới một bước, chất vấn Trương Thanh.

“Bẩm Vân công tử, Trương Thanh nhận được!”

“Hả? Trong thư tín Vân mồ viết cái gì?” Lạc Tuyết hỏi ngược lại.

“Sau khi Trương Thanh nhận được thư này, cần giúp đỡ cha nghiêm mật giám thị Binh Nam tướng quân ở Vân Quý, một khi đối phương có mưu đồ bất chính, lập tức báo lên cho triều đình, khởi binh tiêu diệt. Nếu như Trương Thanh làm trái cam kết đó, Vân Hận Thiên trong vòng trăm ngày nhất định sẽ trừng phạt!” Trương Thanh đọc từng chữ từng câu trả lời.

Lạc Tuyết cười lạnh, “Ngươi ngược lại nhớ rất rõ ràng! Vân mồ lại hỏi Trương đại nhân, nếu lệnh công tử đã nhận được mật chỉ của hoàng thượng, Trương đại nhân cũng đã nhận được thánh chỉ sát phạt phản tặc của hoàng thượng, vậy vì sao ngươi đến nay vẫn án binh bất động?”

Trương Kỳ mồ hôi lạnh đổ cả người, công tử cụt tay này chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi đã có thể danh chấn thiên hạ, quả nhiên có chút thủ đoạn! Nhưng vẫn muốn giãy giụa một phen nữa, liền không kiêu ngạo, không siểm nịnh nói: “Hôm nay Vân công tử phụng hoàng mệnh đến đây, nhưng trên đường đi công tử chắc hẳn cũng thấy, thế lực phản tặc không lồ, đến mức, lột thành đoạt đất, thế như chẻ tre, chỉ bằng một chút binh lực trên tay bản quan, làm sao có thể công phá quân địch? Chẳng bằng bảo toàn thực lực, đợi ngày sau giúp hoàng thượng Đồng Sơn tái khởi!”

Lạc Tuyết và Lăng Quân Diệp nghe nói vậy, giật dửng ngút trời, Trương Kỳ này thật sự giảo hoạt! Nhưng ngoài mặt hai người vẫn rất bình tĩnh, Lăng Quân Diệp nhìn về phía Trương Thanh, ánh mắt này lạnh như băng, “Trương đại nhân dưới gối chỉ có một đứa con trai là Trương Thanh đúng không?”

Trương Kỳ hiểu rõ trong thoáng chốc sắc mặt biến thành đen, “Các người muốn dùng Thanh nhi đến bức bốn quan xuất binh?”

“Trương Thanh, ngươi nghĩ chuyện này nên làm thế nào cho phải đây?” Lạc Tuyết ngược mắt hỏi.

“Vân công tử, Trương Thanh đã đồng ý với công tử, mặc cho công tử sai khiến, thì sẽ không nuốt lời”. Trương Thanh trịnh trọng nói xong, chuyển sang Trương Kỳ, “Cha, hoàng thượng đối với ngài luôn không tệ, ngài làm quan nhiều năm, lúc này Đại Kim và hoàng thượng gặp nguy nan, giúp hoàng thượng giết địch, hướng chim thiên từ đã hạ thánh chỉ nếu ngài không tuân theo, một khi hoàng thượng thắng, Trương gia chúng ta chắc chắn sẽ bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội”.

“Vậy vạn nhất Thượng Quan Lôi thắng thì sao?” Trương Kỳ lạnh nhạt nói.

“Thượng Quan Lôi nhất định sẽ bại! Chúng ta tổ chức một nhóm tinh nhuệ đi về phía kinh sư, ít ngày nữa sẽ công phá cửu môn, bắt được Thượng Quan Lôi! Hơn nữa đại quân Nam Chiếu sẽ lập tức lui binh, giúp đại binh ta phản kích phản tặc, bây giờ ngươi không khởi binh, ngày khác đến cứu giá không đến phiên ngươi nữa!” Lạc Tuyết tiến lên một bước khuyến nhủ.

Trương Kỳ vẫn còn chần chờ, quay lưng lại không nói nữa.

Lạc Tuyết dứt khoát nói ra một câu ngoan độc, cảnh cáo một lần cuối cùng, “Trương đại nhân, muốn dứt thì nên dứt! Nhưng nếu làm thời cơ, ngươi chính là thốt thịt kẹp giữa hai phe, bất luận ai thắng ngươi đều không sống được! Còn không bằng hiện tại hướng tới mình quân, tìm một con đường ra!”

“Ngược lại, nếu như Trương đại nhân vẫn còn khăng khăng một mực như vậy, đừng nói tới khoảng cách hiện tại giữa ta và ngươi gần như thế này, cho dù trong trăm vạn quân, Vân mồ muốn lấy đầu cha con ngươi, cũng dễ như trở bàn tay!”

Trương Kỳ bị những lời nói này của Lạc Tuyết làm cho chấn động mồ hôi từng giọt thi nhau rơi, liếc về phía Trương Thanh, Trương Thanh gật đầu khẳng định một cái, “Cha, Vân công tử nói như thế cũng không phải nói ngoa, thương tích của ta là do Tây Vực đầu đà gây nên, ba năm không có người nào có thể cứu được, bởi vì không có ai có đủ nội công chữa thương cho ta, võ công Vân công tử xuất thần nhập hóa, nếu hắn muốn giết chúng ta, chúng ta tuyệt đối không sống được!”

“Người sống một đời, trung nghĩa làm đầu, nếu phụ thân vẫn không đồng ý, chính là bất trung đối với hoàng thượng, bất nghĩa đối với ân nhân! Xin phụ thân nghĩ lại!”

Trương Thanh trịnh trọng quỳ xuống trước mặt Trương Kỳ, vái ba lạy, "Nếu như hải nhi không khuyên được phụ thân, thì lúc này xin cáo từ phụ thân, đi theo Vân công tử ra chiến trường giết địch! Lấy cái chết đền nợ nước!"

Trương Kỳ ngừng lại một chút, thở dài nói: "Thôi! Thôi! Bỏn quan tuân theo ý chỉ hoàng thượng, lập tức xuất binh!"

Nói xong, Trương Kỳ đập đầu trước Lạc Tuyết, nói: "Trương Kỳ lúc trước ngu độn, hôm nay mới tỉnh ngộ, xin công tử thứ tội! Kính xin công tử ngày sau ở trước mặt hoàng thượng nói giúp cho Bỏn quan!"

"Trương đại nhân xin đứng lên, Vân mỗ đồng ý vớingươi!" Lạc Tuyết vui mừng nhưong mảy, một tay đỡ Trương Kỳ dậy.

"Nếu như thế, Bỏn quan lập tức xuất chinh! Trước tiên đánh phá phản tặc hai tỉnh lân cận Vân Quý, cùng đại quân chư hầu đánh từ hai mặt, giải trừ đại quân bọn họ đang bị vây hãm!" Trương Kỳ ngay lập tức tỉnh thần toả sáng, lấy binh phù trong hộp gắm ra, cam kết với Lạc Tuyết.

"Được!" Lạc Tuyết kích động nhưong mảy.

Hai người cũng không nóng lòng trở về Uyển An, mà kiên trì nhìn đại quân khởi binh xong mới lên đường đến Uyển An.

"Lăng đại ca, chúng ta đi nhanh lên một chút, tranh thủ thời gian có thể gặp mặt Phong Đại Ca bên ngoài Thành Uyển An, trợ giúp hấn công thành!" Lập tức Lạc Tuyết quát roi vào ngựa chạy nhanh trong gió lạnh.

"Được, chúng ta bắt giữ Lão tặc Thượng Quân, dâng lên hoàng thượng!" Lăng Quân Diệp hào khí ngất trời mà hét lên.

Hai bóng dáng một xanh một trắng giống như tia chớp nhanh chóng biến mất trên đường....

....

Trong hoàng cung, Long Ngự Thiên đứng ở trên thành, nhìn một nhóm rồi một nhóm người địch tấn công vào, trên trán nổi gân xanh, đang muốn xông ra, bị Long Ngạo Thiên đưa tay ngăn lại, "Hoàng huynh, huynh bây giờ không thể đi ra ngoài, vẫn chưa tới thời điểm cuối cùng!"

"Quân đội chúng ta mặc dù đã đem trọng binh của lão tặc ngăn chặn bên ngoài không thể vào được Uyển An, nhưng vẫn bị bọn họ kiềm chế, không cách nào cứu giá, theo thế công như vậy của lão tặc, không tới một ngày, Hoàng Thành nhất định phải PHÁ...!" Long Ngự Thiên chau mày, oán hận nhìn tình huống chiến đấu kịch liệt phía dưới.

"Hoàng huynh, tình hình sẽ nhanh chóng đảo ngược!" "12 ung" vừa mới đưa tin tức tình báo tới, Phong Liệt Diễm mang theo Bát Đại Thế Gia võ lâm cùng với hắc bạch hai nhà tới tự nguyện hưởng ứng nghĩa quân, đã đánh tan quân địch cản đường, đang đi đến kinh sư! Hoàng huynh, điều huynh phải làm bây giờ, chính là vững vàng ngồi ở trong cung, để tránh dao động lòng quân!" Long Ngạo Thiên nói đến tin mừng này, kích động không thôi.

"Hả? Thật? Phong gia quả thật là phúc tinh Đại Kim! Đúng rồi, Lạc Tuyết đâu? Nàng là không phải ở chung một chỗ với Phong Liệt Diễm sao?" Long Ngự Thiên nhớ tới Lạc Tuyết, vội vàng hỏi.

"Lạc nhi không có ở đây, hiện tại cũng không biết nàng ở nơi nào!" Long Ngạo Thiên lo lắng không ít hơn so với Long Ngự Thiên, hiện tại thời kỳ chiến loạn, tin tức phong tỏa khắp mọi mặt, tin tức vừa rồi chính là do thủ hạ của hấn liêu chết đưa vào.

Long Ngự Thiên nói đến Lạc Tuyết, đột nhiên nghĩ đến một nhà Lê Sinh Niên, hỏi vội: "Vậy người nhà Lê Thị Lang thì sao?"

"Hoàng huynh yên tâm, vợ chồng Lê Thị Lang đã được thần đệ đón vào cung, nhưng Lê Minh Hiền kiên trì muốn đi ra trận giết địch, cho nên Thần Đệ phải hấn trần thủ cửa cung." Long Ngạo Thiên trả lời.

"Ừ. Chi sợ lão tặc ngộ nhớ bắt Lê Minh Hiền uy hiếp Lạc Tuyết, thì làm sao bây giờ?" Long Ngự Thiên nghĩ đến chỗ này lại càng thêm lo lắng, hấn thà rằng không bảo vệ được giang sơn này, cũng không muốn thấy Lạc Tuyết có chuyện!

Long Ngạo Thiên trầm mặc, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía trước.

Đột nhiên trên cửa thành, khói báo động bay lên, nơi xa trên đường lớn, tiếng vỗ ngựa vang, Hoàng Sa Phi Dương (Cát vàng cuộn bay), vạn con tuấn mã phi như bay, Long Ngự Thiên và Long Ngạo Thiên không thấy rõ, nhưng nhìn từ xa đã thấy ngọn cờ chữ "Long" được treo lên, thì biết rõ là Phong Liệt Diễm đã đến!

Lạc Tuyết và Lăng Quân Diệp vừa đứng lúc chạy tới, một vạn người có thể tới đây nhanh như vậy, bởi vì người người được trang bị ngựa tốt, một vạn con ngựa đứng ở dưới thành, người ở trên ngựa tư thế oai hùng, cầm nhiều loại binh khí, đấng đấng sát khí nhìn về trên cửa thành bất cứ lúc nào cũng có thể Tiên Hành Công Kích phản tặc!

Thượng Quan Lôi nghe tiếng, một mặt sai người nhanh chóng công phá năm cửa cung còn lại, bắt giữ hoàng thượng, một mặt khác dẫn theo tinh binh chạy tới cửa thành, tra xét tình hình địch.

Từ trên cao nhìn xuống dưới, Thượng Quan Lôi thấy người dẫn đầu là Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết, thù mới hận cũ khiến cho hấn đỏ cả mắt, hướng về sau kêu một tiếng, "Dẫn tới!"

Lê Minh Hiền bị trôi gô đẩy tới trên cửa thành, Thượng Quan Lôi đặc ý hướng về phía dưới quát: “Vân Lạc Tuyết, ngươi nhìn xem đây là ai?”

Lạc Tuyết nhìn lên, quá sợ hãi, là Minh Hiền!

“Minh Hiền!” Lạc Tuyết hô lớn nói.

“Lạc nhi! Bình tĩnh chút nào!” Phong Liệt Diễm vội vàng an ủi Lạc Tuyết, “Trước xem tình huống rồi đã nói!”

Lạc Tuyết liền ngược mắt nói: “Thượng Quan Lôi, ngươi muốn như thế nào?”

“Ta muốn ngươi lập tức lui binh! Đầu hàng ta, nếu không ta lập tức cho người đem thủ cấp Lê Minh Hiền ném xuống!” Thượng Quan Lôi cuồng vọng đến cực điểm

Lạc Tuyết sắc mặt tái xanh, nắm chặt nắm đấm, móng tay gần như khảm vào lòng bàn tay, lạnh lùng quát: “Thượng Quan Lôi, ngươi cho rằng ta lui binh, ngươi có thể giết hoàng thượng, tự mình xưng đế sao? Ngươi cho rằng Nam Chiếu quốc thật sự cùng ngươi liên minh sao?”

“Ngươi nói cái gì?” Thượng Quan Lôi vừa nghe giận quá, “Ngươi dám làm loạn tâm quân của ta?”

Thượng Quan Lôi vừa nói xong, chỉ thấy một phó tướng vội vàng chạy tới, ghé vào lỗ tai nói: “Đại tướng quân, tình huống có biến, Nam Chiếu thái tử lui binh rồi! Hơn nữa mười vạn binh phái đi ngược lại tương trợ quân địch, hiện đã triển khai phản kích quân ta kịch liệt, 30 vạn đại quân ta đã không thể đỡ, đã rút lui về Vân Quý, hiện tại xin chỉ thị đại tướng quân bước kế tiếp nên làm gì bây giờ?”

“Tổng đốc Vân Quý Trương Kỳ hiện tại có xu hướng gì?” thư vừa tức vừa giận, găm nhẹ nói.

“Bây giờ vẫn chưa biết”

Ngay từ lúc phó tướng của Thượng Quan Lôi nói câu kia Lạc Tuyết đã sử dụng ‘Thính tâm công’ nghe lén cuộc nói chuyện giữa hai người, vừa nghe, trong lòng mừng rỡ, nói nhỏ với Phong Liệt Diễm: “Phong đại ca, Nam Chiếu đúng hẹn đã bắt đầu phản công rồi!”

“Thật tốt quá, Lạc nhi!”

“Thượng Quan Lôi, ta nói cho ngươi biết! Tổng đốc Vân Quý Trương Kỳ đã kết hợp với năm đại quân của chư hầu tấn công người của ngươi, Nam Chiếu quốc sở dĩ lâm trận quay gáo, là do chúng ta đã thương lượng xong, muốn ngươi chết không nơi chôn thân! Nếu như ngươi còn muốn sống, ngay lập tức thả Lê Minh Hiền ra!” Lạc Tuyết cao giọng đe dọa.

“Ha ha ha... Chỉ sợ bây giờ hoàng thượng đã rơi vào tay của ta, ta có hai lá bài là Lê Minh Hiền và hoàng thượng, xem ngươi lấy cái gì đầu cùng ta!” mặt Thượng Quan Lôi vận vẹo, cắn răng, điên cuồng cười lớn.

“Tỷ tỷ, tỷ không cần lo cho đệ, nhanh tiến vào bên trong thành, hoàng cung cứu môn đã không giữ được rồi, ngàn vạn lần không thể để hoàng thượng bị phản tặc làm hại! Tỷ tỷ! Mau giết Thượng Quan Lôi!” Lê Minh Hiền giãy giụa thề sống chết nói với Lạc Tuyết.

“Minh Hiền!” Lạc Tuyết nóng nảy, mắt thấy Thượng Quan Lôi đột nhiên rút chùy thủ từ trong ngực ra, đâm vào bả vai Lê Minh Hiền, máu theo chùy tu chảy xuống, Lê Minh Hiền cắn môi, không rên một tiếng, dùng hết hơi sức toàn thân hô to: “Tỷ tỷ, nhanh chóng công thành! Mau! Mau!”

Lạc Tuyết run sợ, tay chân lạnh lẽo, Thượng Quan Lôi nói: “Vân Lạc Tuyết, ngươi thấy không? Nếu như nguoi không lui binh đầu hàng, mỗi lần ta đếm đến ba, ta sẽ đâm lên người Lê Minh Hiền một đao, ta sẽ khiến Lê Sinh Niên đoạn tử tuyệt tôn!”

“Đừng!” Lạc Tuyết nghe thấy câu nói này của Thượng Quan Lôi, dường như phát điên, Lê gia đối với nàng ân trọng như núi, nàng có thể không để ý đến sống chết của đệ đệ sao?

Giữa lúc Lạc Tuyết đang do dự, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng vang “ông ông ông”, đối đầu kẻ địch mạnh, những người khác mặc dù nghe được tuy nhiên cũng không dám quay đầu nhìn lại, chỉ sợ gặp phải ám toán của kẻ địch, nhưng Lạc Tuyết chỉ nghe âm thanh, thì đã biết bây giờ trong “hồi hồn cốc” bay tới!

Nhất định là Ngọc Trần Từ đến rồi! Nội tâm Lạc Tuyết mừng như điên, lặng lẽ đem ngọc tiêu giấu trong cánh tay trái lên miệng, thổi lên “Khúc đau lòng” hướng dẫn đàn ông công kích kẻ địch.

Chỉ thấy trên trời đàn ông bay dày đặc, lướt qua vạn người bay tới phía cửa thành, trong phút chốc truyền đến các loại tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt vậy. Thượng Quan Lôi cũng bị cắn, mấy tên thủ hạ đang nắm lấy Lê Minh Hiền cũng buông ra, một mình chạy trốn chết, trong nháy mắt mảnh chi treo chuông, Lăng Quân Diệp đã bay lên trời, phóng nhanh về phía Lê Minh Hiền!

Ngọc Trần Từ cũng đi theo đàn ông vừa tới, đợi Lăng Quân Diệp lui được Lê Minh Hiền trở về, Lạc Tuyết nhanh chóng thay “Ly tâm khúc”, đàn ông di chuyển, Phong Liệt Diễm hô to với nghĩa quân phía sau: “Công thành!”

Vạn cao thủ giang hồ tràn vào, những người công thành cần phải dùng tới thang mây, những người khinh công tốt trực tiếp bay lên, những người có khinh công bình thường thì mượn lực của tường thành để đi lên, thanh thế to lớn, thiên hạ ít có!

Cửa thành được mở ra, “Giết...”, “Giết...”. Mọi người hô to tiến vào bên trong thành, quả nhiên người người có thể một địch trăm, toàn quân Thượng

Quan Lôi bị diệt, nhưng Thượng Quan Lôi lại không thấy!

Mà sau khi cứu được Lê Minh Hiền cũng bị đàn ong công kích, đã trúng nọc ong, bất tỉnh nhân sự.’

Lạc Tuyết lo lắng rơi lệ, hô to: “Sur công! Sur công! Nhanh đưa thuốc giải cho con!”

“Nha đầu, cho!” Ngọc Trần Từ lấy một bình sứ nhỏ từ trong ngực ra, đổ thuốc giải ra đưa cho Lạc Tuyết.

Sau khi Lê Minh Hiền ăn thuốc giải xong, Lạc Tuyết đứng dậy nói: “Sur công, hiện tại bên trong thành quá loạn, xin ngài hãy mang Minh Hiền đến ‘Hồi hồn cốc’ trị thương, đợi sau khi nội loạn được dẹp yên, con sẽ trở lại đón Minh Hiền!”

“Được! Nha đầu, con nhất định phải cẩn thận! Sur công chờ con!” Ngọc Trần Từ gật đầu, sờ sờ khuôn mặt kiên định của Lạc Tuyết, dặn dò.

Đưa mắt nhìn Ngọc Trần Từ ôm Lê Minh Hiền rời đi, Lạc Tuyết không còn nỗi lo nữa, “Xoạt” một tiếng rút Hỏa Vân Kiếm ra, Phong Liệt Diễm đã dẫn người tấn công vào trong, chỉ có Lăng Quân Diệp vẫn ở bên cạnh Lạc Tuyết, hai người dùng khinh công vào thành, khí thế ép người tiến vào quân địch!

Trận này đột nhiên biến hóa, toàn bộ phe phái của Thượng Quan Lôi bị giết, dư nghiệt nộ vũ khí đầu hàng, những phản loạn đã công phá ngũ môn hoàng cung sau khi nghe thấy đại quân của hoàng thượng đã vào thành, lòng quân lập tức tan rã, mà hoàng thượng Long Ngự Thiên và Trang Thân vương Long Ngạo Thiên cố thủ cùng chịu khổ với binh lính nhiều ngày, tinh thần lập tức tăng lên nhiều, mở cửa cung ra, cùng nghênh quân bắt loạn quân Thượng Quan Lôi.

Long Ngự Thiên gặp được Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm, Lăng Quân Diệp, thấy ba người họ không có việc gì, nên đã nói năng có khí phách hơn, “Thiên hạ Đại Kim có mấy người. lo gì không yên ổn? Trẫm thay tất cả dân chúng Đại Kim cảm tạ các người!”

Long Ngự Thiên vung long bào, trình trọng vái ba lạy trước ba người Lạc Tuyết, ba người kinh hãi vội đỡ Long Ngự Thiên đứng dậy, Lạc Tuyết nói: “Hoàng thượng không cần như vậy! Chỉ cần hoàng thượng một lòng lấy dân làm trời, lấy ổn định của thiên hạ làm đầu, chính là phúc khí của chúng ta rồi!”

“Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

Lúc năm người đang cười nói vui vẻ, nhưng mà Nhạc Cực Sinh Bi, bọn họ đã nhất thời thậm chí đã quên chủ mưu của tai họa này là Thượng Quan Lôi rồi!

Sau một khoảng thời gian Thượng Quan Lôi ẩn nấp đàn ong, giấu thân dưới mây chiến sĩ đã chết, đợi đến khi Lạc Tuyết đem bày ong rút lui về cốc, mới thừa dịp hỗn loạn được mấy tên thủ hạ bảo vệ đến hội họp với Thượng Quan Mạc đang tiến đáng ở hoàng cung cứu môn, bởi vì hấn trốn rất mau, chỉ bị đuôi ong đâm một chút, cho nên chỉ bị trúng một chút nọc ong.

Hai cha con ẩn vào chỗ tối, mặt bôi đầy máu, nên không bị phát hiện.

"Mạc nhi, bây giờ phụ thân đi ra ngoài, dẫn lực chú ý của quân địch, con thừa dịp hỗn loạn chạy đi!" Thượng Quan Lôi đã ôm quyết tâm quyết tử nói.

"Không được, con không thể để cha lại được, còn có muội muội nữa làm thế nào bây giờ? Chúng ta sống ở cùng nhau, chết cùng một chỗ!" Thượng Quan Mạc mặc dù ác, nhưng cũng là một người vô cùng có hiếu, liền dùng sức lắc đầu nói.

"Mạc Nhi, con xem!" Chợt Thượng Quan Lôi chỉ vào năm người Long Ngự Thiên, Lạc Tuyết đứng ở trên cửa thành: "Cầm tên!"

"Cha, người định bắn người nào?" Thượng Quan Mạc đem tên tới hỏi.

Thượng Quan Lôi từng có danh xưng là "Phi tướng quân", ý là tài bắn cung cực chuẩn, Lê Vô Hư Phát, bách phát bách trúng, đều không là nói chơi, cho nên Thượng Quan Mạc chau mày lại hỏi câu này.

"Hừ! Hiện tại giết hoàng thượng cũng vô ích, cha muốn giết tên nghiệt chủng của mẹ con và Vân Thiên Ca, nếu không phải nàng, này giang sơn bây giờ đã thuộc về gia tộc Thượng Quan chúng ta!" Ánh mắt Thượng Quan Lôi Âm ngoan độc thẳng tắp trừng mắt về phía Lạc Tuyết trên tường thành, tên đã lấp lên trên cung!

"Đứng! Giết nàng! Mẹ con bởi vì nàng mà chết, muội muội cũng điên rồi, là nàng lại khiến cho chúng ta cửa nát nhà tan, giết nàng!" Thượng Quan Mạc cũng thống hận cắn răng gầm nhẹ.

Thượng Quan Lôi nhẹ buông tay, tên lên bắn ra, giống như Tử Thần bay về phía Lạc Tuyết!

Mà trên tường thành năm người đều không hay biết có một mũi tên đã phóng ra, Lạc Tuyết đứng ở giữa Phong Liệt Diễm và Lăng Quân Diệp, năm người đang thảo luận về trận thắng này, Lăng Quân Diệp phản ứng đầu tiên, khi hấn thấy rõ mục tiêu là Lạc Tuyết thì hét lớn: “Lạc Tuyết cẩn thận!” Hon nữa cả thân thể đã nhào tới trên người của Lạc Tuyết!

Tên bắn lên ngay giữa lưng, thân thể Lăng Quân Diệp dựa vào trên người Lạc Tuyết chậm rãi ngã xuống đất!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên giống như tia chớp xông về cha con Thượng Quan Lôi, một người một kiếm, mang theo tất cả tức giận tấn công về phía hai người!

Không tới mười chiêu, hai cha con Thượng Quan uy chấn triều đình nhiều đã dễ dàng bị mất mạng, máu, nhuộm đầy đất...

Thượng Quan gia ở trong lịch sử Đại Kim từ đó vẽ lên dấu chấm.

Lạc Tuyết ôm lấy Lăng Quân Diệp, tinh thần đại loạn, kêu khóc: “Lăng đại ca? Lăng đại ca? Huynh không được chết!”

“Lạc nhi... nàng yên tâm... ta không chết được... Nàng là truyền nhân của thần y mà... Lạc nhi... có lẽ lúc này... ta mới có dũng khí... ngay trước mặt nói cho nàng biết... Ta yêu nàng... Lạc nhi... Không có nàng... thế gian không còn bất luận kẻ nào... có thể đi vào trong lòng của ta... Nếu không chiếm được lòng của nàng... ta liền cam nguyện vì nàng mà chết... như vậy nàng có thể vĩnh viễn... nhớ ta... có phải hay không...”

Lăng Quân Diệp mấp máy đôi môi mang theo nụ cười dịu dàng thâm tình nhìn Lạc Tuyết rơi lệ vì hấn, đứt quãng nói lời yêu nàng từ nội tâm.

Lạc Tuyết vừa khóc vừa kiểm tra thương thế Lăng Quân Diệp, mũi tên này đã từ phần lưng xâm nhập vào trái tim, Long Ngự Thiên đỡ Lăng Quân Diệp lên, dùng một tay rút chân khí vào, bảo vệ tâm mạch Lăng Quân Diệp, vội vàng hỏi: “Lạc nhi, còn có thể cứu được hay không?”

Lạc Tuyết trong lòng sụp đổ lắc lắc đầu, “Chỉ còn lại một chút chân khí, thương tổn tới chỗ yếu, ngũ tạng đã rách, hết cách xoay chuyển rồi!”

“Lăng đại ca, van cầu huynh không cần chết, không cần chết, huynh không được bỏ lại ta như vậy...” Lạc Tuyết ôm Lăng Quân Diệp hơi thở đang càng ngày càng yếu, khóc không thành tiếng.

“Lạc... Nàng có thể... hôn ta... một chút... một cái là tốt rồi... Lăng đại ca... chết cũng không tiếc...” Lăng Quân Diệp dùng sức mở mắt, ánh mắt mê ly trong đó có một tình yêu bùng cháy.

Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên đã chạy về, thấy tình huống Lăng Quân Diệp như thế, đều đau đớn nhắm nghiền hai mắt.

Lạc Tuyết dịu dàng hôn lên môi Lăng Quân Diệp, nói lời xin lỗi, trong con ngươi Lăng Quân Diệp thoáng hiện hạnh phúc, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt...

“Lăng đại ca...”

“Lăng huynh...”

Tiếng la bi thống vang vọng đất trời, tiếng vọng quanh quẩn ba ngày...

Trận này Bình Loạn phản loạn này, thay đổi từ một nữ tử, trong tay áo uyên ương cầm binh phù, khí thế nuốt son hà định thiên hạ Truyền Kỳ!

Sau lần chiến loạn cứu vớt muôn dân trăm họ này, một vị nữ tử, phần nam trang hành thiên hạ, tư thế hào hùng, đầm máu sa trường, tạo nên một huyền thoại ở cửu chân!

Trong trận đánh này có một cuộc truy đuổi tình yêu, một vị nam tử đứng sau lưng âm thầm ẩn nhẫn yêu, cũng trở thành giai thoại của nữ nhi trong thiên hạ...

...

Lạc Tuyết ôm nội tâm đau đớn, cùng Phong Liệt Diễm hộ tống linh cữu Lăng Quân Diệp trở về Cảnh Châu.

Long Ngự Thiên trấn giữ Kim Loan điện, xử lý tàn cuộc.

Long Ngạo Thiên nhìn Lạc Tuyết đau lòng vì Lăng Quân Diệp, nhưng nàng lại ở trong một lồng ngực nam nhân khác tìm sự an ủi, hấn biết rõ, hấn đã hoàn toàn mất đi nàng...

Long Ngạo Thiên tự mình dẫn người đi thanh tra và tịch thu tài sản phủ Bình Nam đại tướng quân, thấy Thượng Quan Vũ Diệp.

Thượng Quan Vũ Diệp đã hoàn toàn điên rồi, trong miệng không ngừng kêu: “Mẹ? Mẹ? Khuynh Nhã? Các người ở nơi nào? Tại sao đều không để ý ta?”

Long Ngạo Thiên chậm rãi đến gần, gọi: “Vũ Diệp, người còn nhớ ta không?”

Thượng Quan Vũ Diệp xoắn sợi tóc, trợn to hai mắt nhìn Long Ngạo Thiên một lúc lâu, mới nói: “Người có phải phu quân của ta không? ừ, người không phải, phu quân của ta là một nam tử hán định thiên lập địa, nhưng cũng rất hung dữ! Hấn thích như vậy”.

Thượng Quan Vũ Diệp nói qua lại học dáng vẻ nhũn nhũn thường ngày của Long Ngạo Thiên, sau đó lại hi hi ha ha tại chỗ kêu: “Mẹ? Mẹ? Khuynh Nhã?”

Sau khi Long Ngạo Thiên chứng kiến Thượng Quan Vũ Diệp như thế, đột nhiên cảm thấy nàng cũng rất đáng thương, cánh tay trái nàng đã phế bỏ, nếu ngày đến cả Lạc Tuyết cũng nể tình tỷ muội cùng mẹ không nhẫn tâm giết nàng, hấn hận để làm gì nữa? Hôn nữa, nàng đã điên rồi, nhận được báo ứng

như vậy, còn có cái gì để so đo nữa?

Nghĩ đến Khuynh Nhã không ngừng khóc tìm mẹ, Long Ngạo Thiên mềm lòng, đem Thượng Quan Vũ Điệp mang về Trang vương phủ, phái thêm hai hạ nhân cùng đến ở trong biệt viện, danh hiệu vương phi bị xóa bỏ!

Lý Đại Thạch thì nghĩ rằng con trai vinh hiển thì mẹ cũng được nhờ. Sẽ được lên vị trí vương phi, bị Long Ngạo Thiên quả quyết cự tuyệt, cũng tuyên bố, “Vương phi Trang Thân Vương phủ chỉ có một người là Vân Lạc Tuyết, nhưng nếu Lạc Tuyết không trở lại, thì vinh viễn để trống!”

...

Ở Cảnh Châu Lạc Tuyết gặp lại Lăng Băng Nguyệt, Băng Nguyệt đã từ trong miện Lăng Quân Diệp biết thân phận của Lạc Tuyết, hình như có lẽ đã qua một thời gian, nên đã ung dung đối mặt với thân phận nữ nhi của Lạc Tuyết.

Lăng Quân Diệp chết đi, Lăng Băng Nguyệt bị đả kích rất lớn, khóc chảy khô nước mắt, “Đại ca là người thân duy nhất của muội trên thế giới này, nhưng huynh ấy lại bỏ muội đi, đi một mình”.

“Băng Nguyệt, về sau Phong đại ca sẽ giống như thân ca ca chăm sóc muội, muội theo ta về sống ở Liệt Diễm sơn trang, có được không?” Phong Liệt Diễm che giấu khóe mắt bị thống nói.

“Phong đại ca! Vân... tỷ tỷ!” Băng Nguyệt nhào vào ngực hai người, khóc không thành tiếng.

“Băng Nguyệt, sau khi chúng ta chôn cất đại ca muội xong, muội hãy mang theo thư của ta, đến Liệt Diễm sơn trang trước, có được không? Chờ Phong đại ca xử lý hết mọi chuyện, sẽ trở lại!” Phong Liệt Diễm vỗ bả vai Băng Nguyệt, nói.

Lạc Tuyết đứng ở trước mộ Lăng Quân Diệp, đứng một ngày. Mặc cho gió rét lạnh lùng, run lấy bầy, cũng không trở về.

“Lăng đại ca, tình cảm ta nợ huynh, rất nhiều rất nhiều, mặc dù huynh chưa từng nói rõ, ta cũng biết huynh đã âm thầm vì ta mà làm rất nhiều chuyện, huynh đã cứu ta một mạng, bản thân lại ra đi, nói ta làm thế nào an lòng đây?”

Tiền Lăng Quân Diệp xong, lòng Lạc Tuyết lập tức trở nên trống rỗng, lúc Lăng Quân Diệp còn sống, nàng luôn coi thường hắn, hắn luôn là người cuối cùng mà nàng nghĩ đến, ngày ấy lúc phá thành, khi đứng trên cổng thành thời điểm mũi tên kia đâm vào lưng hắn, Lạc Tuyết mới cảm thấy mình đau lòng, đau đến mức không biết làm sao, đau đến mức hối hận mình đã từng bỏ qua hắn như vậy.

Mà hắn cho tới bây giờ chưa từng lấy tình yêu để bức bách nàng, mà theo đuổi nàng, cho nàng tự do, hắn yêu nàng, không kịch liệt như Long Ngạo Thiên, không quả quyết như Long Ngự Thiên, càng không nhu tình như Phong Liệt Diễm, hắn chỉ dùng chính phương thức của hắn lặng lẽ yêu nàng, vì nàng làm tất cả.

“Lăng đại ca, huynh nói đúng, cả đời này Lạc Tuyết Tuyết cũng không quên huynh... tên của huynh vĩnh viễn đều trân quý trong lòng ta”.

...

Lạc Tuyết cho rằng tất cả đều kết thúc, cho nên nàng muốn đi “Hồi hồn cốc” thăm Minh Hiền, đưa hắn trở về bên cạnh cha mẹ.

Phong Liệt Diễm vẫn luôn bên cạnh Lạc Tuyết, hai người lên đường đến thành Uyển An.

Đến “Hồi hồn cốc”, Ngọc Trần Từ đã gần trị hết độc cho Lê Minh Hiền, Lạc Tuyết muốn Lê Minh Hiền trị hết độc rồi mới trở về.

Đợi đến khi Lạc Tuyết yên tĩnh, nàng mới cảm giác được thân thể mình biến hóa.

Tránh Phong Liệt Diễm, Lạc Tuyết tìm đến Ngọc Trần Từ, sắc mặt lúng túng nói: “Con còn một tay không thể bắt mạch cho chính mình, người xem cho con một chút”.

“Cái gì? Nha đầu, con không thoải mái chỗ nào?” Ngọc Trần Từ nghi hoặc, đặt tay lên cổ tay Lạc Tuyết.

Đầu tiên, Ngọc Trần Từ chau mày, sau một lúc, lại dẫn ra, mừng rỡ mà nói: “Nha đầu, con mang thai! Trong bụng có bảo bảo!”

“Cái gì? Con thật sự có đứa bé?” Lạc Tuyết cả kinh, quả nhiên như nàng dự đoán, bởi vì kinh nguyệt của nàng đã lâu chưa tới.

“Cũng đã gần hai tháng! Nha đầu, về sau con cần chú ý thân thể mình một chút! Chuyện này, sư còn sẽ dặn dò Phong Liệt Diễm”. Ngọc Trần Từ nói xong, liền hưng phấn muốn đi ra ngoài, Lạc Tuyết nhanh chóng kéo lại, nói: “Sư công, không thể nói cho Phong đại ca. Ai cũng không thể nói, chỉ người biết, con biết là tốt rồi”.

“Tại sao? Nha đầu, con không phải muốn gả cho Phong Liệt Diễm sao?” Ngọc Trần Từ lui trở về, không hiểu nói.

“Không phải, sư công, con vẫn cảm thấy mọi chuyện chưa đẹp yên. Thái tử Nam Chiêu bên kia, con sợ còn có biến cố, tóm lại, người không nên nói với ai, xem một chút tình hình rồi nói”.

“Được rồi, Lạc nhi, vậy chính con phải cẩn thận! Cũng không thể đụng võ nữa, tránh tổn thương đứa bé!” Ngọc Trần Từ đồng ý.

“Dạ”

Lạc Tuyết ra nhìn ngoài cửa sổ, Phong Liệt Diễm đang cười vẫy tay với nàng, Lạc Tuyết cũng cười khe khẽ, tay phải chạm lên bụng, tự lẩm bẩm, “Bảo bảo, lần này mẹ nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, sẽ không để con bị bất cứ thứ gì làm tổn thương”.

Tất cả đúng như dự đoán của Lạc Tuyết, Long Ngạo Thiên rất nhanh đưa tin tức: Đại quân Nam Chiếu quốc chưa hoàn toàn rút về Nam Chiếu, mà là đóng quân trên biên giới Đại Kim, cũng đưa tới chiến thư cho hoàng đế Đại Kim!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đại Kết Cục hạ

Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm hộ tống Lê Minh Hiên về bên cạnh vợ chồng Lê Sinh Niên, thấy nhi tử, nữ nhi bình yên vô sự, Triển Nguyệt Dung kích động mỗi tay ôm một người không chịu buông ra, "Mẹ, là Minh Hiên không tốt, làm liên lụy tới tỷ tỷ!"

"Minh Hiên, đệ Trung Can Nghĩa Đám, hoàng thượng còn tán thưởng nữa, tỷ tỷ cũng cảm thấy vẻ vang vì đệ! Làm thế nào lại nói là liên lụy được?" Lạc Tuyết cười yếu ớt nói.

"Được rồi, chỉ cần đều không có việc gì, là phụ thân an tâm! Hai người các con, đều là kiêu ngạo của cha!" Hốc mắt Lê Sinh Niên đã ươn ướt, thấy Phong Liệt Diễm ở đây, vội vàng nói.

"Liệt Diễm bá kiển Lê đại nhân, Lê phu nhân!" Phong Liệt Diễm khiêm nhường lễ phép nói.

"Phong thiếu chủ xin đứng lên, lão phu không dám nhận!" Lê Sinh Niên đỡ dậy, hôm nay danh vọng của Phong gia Thiếu chủ ở Đại Kim càng ngày càng tăng lên!

"Ha ha, hai người là cha mẹ của Lạc nhi, Liệt Diễm bá kiển các hai người là chuyện phải làm!" Phong Liệt Diễm mỉm cười nói.

"Cha, mẹ, Phong Đại Ca đương nhiên phải bá kiển các người rồi, nếu không tỷ tỷ sẽ mất hứng!" Thời gian này Lê Minh Hiên sống ở "Hồi hồn cốc", tất nhiên biết tất cả, thấy thế, liền trên ghéoch nói.

Lạc Tuyết nghe vậy gất giọng: "Minh Hiên đệ nói mò gì?"

"Đúng vậy, Hiên nhi lời này của con là có ý gì?" Triển Nguyệt Dung nổi hứng tò mò, mấy ngày nay, nàng đã từ trong miệng Lê Sinh Niên nghe nói về người danh chấn Đại Kim Phong gia Thiếu chủ dẫn binh đến bảo vệ Kinh Thành, cứu hoàng thượng, cùng với địa vị Phong gia ở cả Đại Kim nữa, hiện tại tận mắt thấy được, lại là một công tử tao nhã, liền cảm thấy hảo cảm, vì vậy nghe được lời nói của Minh Hiên chứa đầy hàm ý, nên đã hỏi.

"Mẹ, vậy người phải hỏi Phong Đại Ca một chút rồi, người hỏi huynh ấy, có phải muốn nói với mẹ và cha điều gì không." Lê Minh Hiên nháy mắt với Nguyệt Dung, vẻ mặt nghiêm trang nói.

Lê Sinh Niên trì hoãn một chút, "Phong thiếu chủ có lời gì, cứ nói đừng ngại!"

"Lê đại nhân gọi ta Liệt Diễm là được." Phong Liệt Diễm một lần nữa khom người mà nói ra: "Liệt Diễm đến đây, một là thăm hai người, hai là muốn thỉnh cầu hai người đem Lạc nhi gả cho Liệt Diễm! Xin hai người thành toàn!"

"Phong Đại Ca, bây giờ nói chuyện này có phải là quá sớm rồi không? Ta còn muốn đi gặp hoàng thượng, còn chuyện thái tử Nam Chiếu bên kia còn chưa giải quyết..." Lạc Tuyết nhanh chóng lắc đầu nói.

Mấy ngày nay, nội tâm của nàng vẫn lo lắng, cảm giác Yến Băng Hàn hành động lần này nhất định là vì nàng mà đến, cho nên, chuyện thành thân cùng Phong Liệt Diễm, lập tức trở nên xa vời.

Phong Liệt Diễm cắt đứt lời nói Lạc Tuyết: "Ta xin phép sự đồng ý của bá phụ bá mẫu trước, tránh cho ngày nào đó nàng lại đổi ý!"

Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung nhìn nhau, trong lòng hai người đều vui mừng, Phong Liệt Diễm là một nhân tài, xem tình hình hình như hết sức để ý đến Lạc nhi, Lạc nhi hình như cũng đồng ý, nhưng vẫn không yên lòng: "Liệt Diễm, Lạc nhi gả cho người khác, cũng đã từng thai, hơn nữa chỉ còn lại một cái tay, nếu như người thật tâm yêu nàng, không ngại nàng, ta muốn người thề với trời đất, nói người sẽ làm cho nàng hạnh phúc, nếu không người sớm bỏ ý niệm này đi!"

Lê Sinh Niên nói xong câu cuối cùng, không khỏi roi nước mắt, hấn Lạc nhia của hấn, chịu quá nhiều khổ rồi!

Phong Liệt Diễm nghe thấy như vậy, vung cầm bào, quỳ xuống, hai tay chấp lại đưa về phía trước, gần từng chữ một: "Trời xanh ở trên cao, dưới có đất

làm chứng! Phong Liệt Diễm hôm nay lập lời hứa, một đời một thế chỉ cần một thế tử là Lạc Tuyết, sẽ yêu nàng, thương nàng, quý trọng nàng, nếu như làm trái lời thề này, liệt tổ liệt tông Phong gia ở Âm Gian không được an bình, tộc nhân Phong gia trên đời này không được chết tử tế, Phong Liệt Diễm nguyện bị thiên lôi đánh!"

Phong Liệt Diễm nói vừa dứt, Lạc Tuyết găm nhẹ nói: "Tại sao huynh lại phát lời thề độc như vậy?"

Phong Liệt Diễm đứng dậy, nắm lấy tay Lạc Tuyết, trịnh trọng nói: "Ta muốn nàng tin tưởng quyết tâm của ta, nếu ta đã dám phát ra lời thề nặng như vậy, ta sẽ không để cho nó ứng nghiệm, cuộc đời này của Phong Liệt Diễm chỉ dành cho một người, cũng đủ rồi!"

Nghe được lời ấy của hán ba người còn lại cảm động không thôi, Lê Sinh Niên "Ha ha" cười nói: "Lạc nhi, chỉ cần con cũng thích hán, cha mẹ sẽ không có ý kiến, chúng ta yên tâm giao con cho hán! Chỉ cần con có thể hạnh phúc, cha mẹ không cầu gì nữa!"

"Đạ, cảm ơn công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ với Lạc nhi, Lạc nhi gặp được các người, cũng vui!" Lạc Tuyết ôm Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung cảm động nói.

Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm đi hoàng cung.

"Lạc Tuyết, theo lời nàng nói, thái tử Nam Chiếu sẽ giúp bị ta bình định phản loạn, nhưng hiện tại hán lại sử dụng chiêu Hoàng Tước tại hậu, muốn cùng Đại Kim ta khai chiến, nàng xử lý chuyện này như thế nào?" Long Ngự Thiên ngồi ở trên long y trong thượng thư phòng, nhìn ba người đứng phía dưới hỏi Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết trầm mặc một hồi, mới nói: "Hoàng thượng, tình hình hiện tại, chúng ta thật sự không nên khai chiến, vừa thôn tính được tướng sĩ dưới trướng Thượng Quan Lôi, quân đội cả nước còn chưa thống nhất lại, nếu tiếp tục khai chiến nữa, chúng ta chưa đánh đã bại mất lợi thế".

"Vừa rồi trẫm và Trang Thân Vương còn có mấy vị đại thần. cũng thương thảo qua, đều có suy nghĩ như nàng, hiện nay nhu cầu cấp bách của Đại Kim là nghỉ ngơi và hồi phục, cho nên, suy nghĩ ý muốn nghị hòa cùng Nam Chiếu!" Long Ngự Thiên gật đầu, bày tỏ hiểu, nói.

Nghị hòa? Chẳng lẽ kết quả của Yến Băng Hàn mong muốn chính là nghị hòa sao?

"Hoàng thượng, nếu ban đầu nhờ giúp đỡ của thái tử Nam Chiếu, là chủ ý của Lạc Tuyết, vậy hãy để Lạc Tuyết đến nói chuyện với hán, xin hán lui binh!" Lạc Tuyết ngược mắt, kiên định nhìn Long Ngự Thiên.

"Không được!" Long Ngạo Thiên là người đầu tiên phủ quyết, "Lạc nhi, lúc đầu ở "Hồi hồn cốc", mục đích của Thái tử Nam Chiếu chính là nàng. . . hiện tại nàng đi tìm hán, không phải là tự đưa mình tới cửa sao?"

"Như vậy là có ý gì?" Long Ngự Thiên nghe ra được ý trong lời nói của Long Ngạo Thiên, nhạy cảm hỏi.

"Hoàng huynh, thái tử Nam Chiếu cũng thích Lạc nhi!"

"Thật sao? Vậy Lạc Tuyết nàng không thể đi! Trẫm sẽ phái tiết sứ đi thương thảo, nếu như thất bại, trẫm không tiếc cùng hán khai chiến, cũng muốn lưu lại nàng!" Con người Long Ngự Thiên yên lặng nhìn Lạc Tuyết, "Trẫm còn muốn nàng làm hoàng hậu của trẫm, làm sao có thể để nàng đi theo thái tử Nam Chiếu!"

"Cái gì?" Phong Liệt Diễm vừa nghe Long Ngự Thiên cũng đánh chủ ý lên Lạc Tuyết, không khỏi kêu lên thất thanh.

"Liệt Diễm, có câu nói yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu! Trẫm biết người cũng yêu Lạc Tuyết, nhưng trẫm cũng không thể buông tha nàng, nàng vốn là phi tử hoàng đế, nếu ba người chúng ta cùng yêu Lạc Tuyết, thì phải liên hiệp trước, không thể đem Lạc Tuyết đưa vào trong miệng hùm được!" Long Ngự Thiên nói.

Lạc Tuyết nghe xong, liếc mắt đã nhìn ba người một cái, không nói câu gì đã xoay người đi ra ngoài.

"Hoàng thượng, Trang vương gia, Phong Liệt Diễm đã lấy được lòng của Lạc nhi, cũng đã được sự đồng ý của cha mẹ Lạc nhi, cho nên, Lạc nhi sẽ chỉ gả cho ta, sẽ không thuộc về bất cứ người nào các người! Xin hoàng thượng và Trang vương gia giúp người hoàn thành ước vọng, không cần làm khó Lạc nhi nữa!" Phong Liệt Diễm không vui nói.

"Người nói cũng dễ dàng, trẫm tha buông tha ngôi vị hoàng đế, cũng muốn lấy được Lạc Tuyết!" Long Ngự Thiên giận dữ hét.

Mà Long Ngạo Thiên lại trầm mặc, hán yêu Lạc Tuyết tận xương, nhưng hán đã mang cho Lạc Tuyết qua nhiều tổn thương, trải qua rất nhiều chuyện, hán không muốn lại dùng tình yêu của mình bức bách nàng, hán quyết định tôn trọng lựa chọn của nàng.

Nếu như buông tha người, có thể làm người vui vẻ, như vậy ta nguyện ý đem tất cả bi thương để lại cho mình. . .

Tâm tư Lạc Tuyết phiền loạn, nàng đã vô lực đối diện vầy mấy chuyện tình cảm gông xiềng của tình yêu, nàng chỉ muốn thắm lặng làm thế tử của Phong Liệt Diễm, sau đó chờ đợi đứa bé của bọn họ ra đời, lớn lên, bọn họ nắm tay, sẽ chậm chậm già đi, cho đến chết. . .

...

Yến Băng Hàn ở biên cảnh không đợi Lạc Tuyết đến, đã bắt đầu phát động tiến công, hán không cần những thứ khác những điều kiện nghị hòa chó má

gì cả, bởi vì hắn phát hiện, không có Lạc Tuyết, giang sơn của hắn rất tịch mịch, tim của hắn lại càng trở nên trống không, cho nên, hắn không tiếc bỏ ra tất cả, cũng muốn lấy được Lạc Tuyết!

Đại quân áp sát, tình huống chiến đấu liên tục bất lợi, tin dữ truyền tới Uyển An, kinh động cả quốc gia, hoàng đế Đại Kim Long Ngự Thiên vô án, quyết định ngự giá thân chinh, trong vòng nửa tháng, tập trung cả trăm vạn đại quân, lao tới biên cảnh U Châu.

Phong Liệt Diễm chịu di mệnh Tiên hoàng, mang theo Bát đại thể gia tạo vũ lâm hợp lại thành nghĩa quân cùng đi kháng địch, Long Ngao Thiên cũng mang ninh lính vương gia cùng đi!

Lạc Tuyết vẫn còn ở Uyển An do dự, nàng bắt đầu hận Yến Băng Hàn, hận hắn không từ thủ đoạn, hận ý đồ phát động chiếm đoạt của hắn, giang sơn mỹ nhân, hắn đều muốn sao?

U Châu thành đã bị phá, cát vàng đầy trời, khói báo động cuộn cuộn, hai quân ở ngoài thành đối chọi.

Chủ tướng toàn bộ ở phía trước, Long Ngự Thiên mặc khôi giáp, uy phong lẫm lẫm, mắt sáng như đuốc, cùng Yến Băng Hàn một thân chiến bào nhìn nhau!

"Yến Thái Tử, ngươi không chịu nghị hòa, cuối cùng muốn gì? Muốn tóm đầu Đại Kim ta sao?" Long Ngự Thiên hô lớn nói.

"Hoàng đế bệ hạ, bản thái tử đối với giang sơn của ngươi hiện tại không có hứng thú, về phần nguyên nhân xuất binh, bản thái tử chỉ muốn lấy được một người là Lạc Tuyết, chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta...ta liền lập tức lui binh!" Yến Băng Hàn nói ra món tiền cược cuối cùng, hắn biết, nếu không phải như thế, hắn sẽ hoàn toàn mất đi Lạc Tuyết, cho nên, hắn không chừa thủ đoạn nào, chỉ vì có thể có được nàng.

"Không thể nào! Nếu như Lạc Tuyết không muốn, trừ phi ngươi đập bằng mỗi một tác trên quốc thổ Đại Kim ta, nếu không trăm, quyết sẽ không đem Lạc Tuyết giao cho ngươi!" Câu nói này của Long Ngự Thiên khí thế ngất trời, kinh thiên động địa, vang vọng ở khắp trên bầu trời!

Thiên địa yên lặng, tam quân không lên tiếng, trái tim Yến Băng Hàn cũng đập mạnh và loạn nhịp hơn, hắn không phải sợ Long Ngự Thiên, mà là sợ Lạc Tuyết đầu có chết cũng không chịu đi cùng hắn!

Phong Liệt Diễm, Long Ngao Thiên cũng yên lặng đứng ở đó, đây là một cuộc chiến liên quan đến tình yêu, Lạc Tuyết không tới, bọn họ bất luận kẻ nào cũng không cách nào thay Lạc Tuyết trả lời.

Trăm dặm đường cát, khoái mã phi nhanh, thiên địa mênh mông, bên trong đại mạc rộng lớn, một người mặc y phục trắng bay nhẹ theo gió, ngựa tới, người đã nhẹ nhàng bước xuống.

Mi tâm đỏ như lửa, thiêu đốt trái tim của mỗi người, gương mặt mỹ hoặc chúng sinh, cũng điên đảo Cửu Châu, thanh nhã toát ra từ khí chất, một thân võ công làm nam nhân trong thiên hạ khâm phục, một nụ cười yếu ớt khi ngoái đầu lại khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng nguyện trầm luân...

Về mặt Lạc Tuyết vẫn như cũ ánh nhạt nhìn qua tất cả nam tử đang chăm chú nhìn vào nàng, sau đó khóe môi cong lên một nụ cười Thanh Nhã, âm thanh thanh lệ xuyên thấu tam quân.

"Thái tử điện hạ, Lạc Tuyết tới, xin thái tử điện hạ nghị hòa!"

Trong con ngươi Lạc Tuyết thoáng qua một chút vui mừng.

"Lạc Tuyết, thiên hạ của ta do nàng làm chủ, nếu như nàng nguyện ý làm thái tử phi của ta, như vậy ta cũng có thể nguyện ý vì nàng mà bình ổn lại trận tranh giành thiên hạ này, tránh cho dân chúng hai nước chịu nổi khổ chiến loạn, nếu không, ta tình nguyện phụ người trong thiên hạ!"

Lạc Tuyết nghe xong, nụ cười trên khóe miệng không ngừng mở rộng, đáy mắt cũng kiên quyết.

"Điện hạ, tình cảm của ngài dành cho Lạc Tuyết, cuộc đời này ta sẽ không quên! Nhưng hôm nay hành động của ngài khiến cho Lạc Tuyết trở thành nữ nhân hại nước hại dân, Lạc Tuyết còn có mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa!"

Bốn nam nhân yêu nàng sâu sắc sau khi nghe xong lời nói của Lạc Tuyết sắc mặt đều đại biến, kinh hoàng luống cuống!

"Lạc nhi"

"Lạc nhi"

"Lạc nhi"

"Lạc nhi"

Ổng tay áo Lạc Tuyết tung bay, lúc đứng ở trước mặt mọi người trong tay đã nhiều hơn một thanh chùy thủ.

Chuyển sang Long Ngự Thiên, "Hoàng thượng, Lạc Tuyết phụ ngươi, nếu cả thể xác và tinh thần đều không thể cho ngươi, thì đành trả ngươi một lời nhiệt huyết!"

Tay nâng lên, đao đâm thật sâu vào xương bả vai, máu chảy đầm đìa, nhìn thấy mà ghê người, cũng đau đớn trái tim bốn nam tử.

"Không cần, Lạc nhi, không nên thương tổn chính mình, trầm bụng tay, cầu xin nàng không cần chết..."

Long Ngự Thiên tung người xuống ngựa, nước mắt rơi như mưa, đỡ lấy thân thể Lạc Tuyết, nhưng Lạc Tuyết vùng chường lên, đã đứng ở giữa hai quân, nàng, vẫn còn cười...

"Lạc nhi!" Phong Liệt Diễm và Long Ngạo Thiên muốn đứng lên, Lạc Tuyết quát to: "Không cho phép tới đây!"

Hai người dừng lại, cực kỳ bi thương.

Yến Băng Hàn kinh sợ, đôi môi cũng đang run rẩy.

Lạc Tuyết giờ tay rút chủy thủ mang theo máu ra, "Vương Gia, Lạc Tuyết không nợ ngươi, Lạc Tuyết cùng ngươi một năm vợ chồng, cuộc đời này dứt khoát, nhưng hôm nay Lạc Tuyết đã yêu người khác, vương gia không chịu buông Lạc Tuyết, Lạc Tuyết chỉ đành phải làm cách này!"

Dứt lời, chỉ trong chớp mắt mọi người không kịp ngăn cản lại đâm thêm một đao thật sâu, vào cổ bên trái với máu tung bay, ánh đỏ nhuộm màu áo trắng, lan tràn thành nhiều đóa hoa máu đỏ, kinh sợ phía chân trời, giống như tà dương màu máu, cười ngớ ngẩn giữa thế gian không sạch sẽ.

"Lạc nhi, là lỗi của ta, van cầu nàng dừng lại có được không, ta thả nàng đi, thả nàng đi, chỉ cần nàng không tổn thương chính mình nữa, có được không?"

Long Ngạo Thiên lập tức té xuống, lăn một vòng bỏ nhào về phía Lạc Tuyết.

Phong Liệt Diễm trái tim từng chút từng chút nứt ra, chẳng biết lúc nào, hắn đã từ lưng ngựa nhảy xuống, muốn nhanh chân chạy tới, bước chân lại nặng không cách nào nhích lên được, bước chân tập tễnh, về mặt lặng như tờ, từng bước từng bước đi về phía Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết vẫn kiên cường đứng thẳng, nàng vẫn đang cười: "Phong đại ca, ta đồng ý làm vợ huynh, cùng huynh đầu bạc răng long, xem ra, Lạc Tuyết đành phải nuốt lời rồi..."

"Lạc nhi, chúng ta sống ở cùng nhau, chết cũng ở chung một chỗ!" Phong Liệt Diễm từ xa xa đưa tay ra, tiếp tục đi về phía Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết lắc đầu, đau đớn dữ dội xé rách nàng, nàng cắn chặt hàm răng, chống, nàng không thể ngã, nàng còn có việc chưa làm xong.

Ánh mắt Lạc Tuyết nhìn xa xăm, trên chiến mã, hai mắt Yến Băng Hàn giờ phút này chỉ có khổ sở, không có sự cuồng ngạo hùng bá thiên hạ nữa, cũng không có quyết tâm nhất định phải có nữa.

"Lạc nhi, ta lấy vạn lý giang sơn vì sinh, chỉ vì nàng, cái gì ta cũng có thể đồng ý, mà nàng nhất định tuyệt tình như vậy sao?"

"Thái tử điện hạ, hôm nay Lạc Tuyết nói với ngươi lần cuối cùng, Lạc Tuyết coi ngươi là bạn, tuyệt không có bất kỳ tình yêu nào, điện hạ cần gì dồn ép không tha? Nếu điện hạ không thể hiểu nổi khổ tâm trong lòng Lạc Tuyết, vậy để Lạc Tuyết cho điện hạ hai lựa chọn, hoặc là để cho thiết kỵ của người từ trên người của ta bước qua, hoặc là Lạc Tuyết tự tay kết thúc mình!"

Lạc Tuyết nắm chủy thủ trong tay chỉ về hướng trái tim, nàng đang chờ Yến Hàn Băng trả lời.

Trái tim tất cả mọi người thót lên tới cổ họng, chăm chú nhìn chủy thủ trong tay Lạc Tuyết, không dám chớp mắt một cái.

Yến Hàn Băng co quắp mặt, thần kinh khẩn trương từ trước đến nay chưa từng có, một giọt nước mắt rơi xuống, đôi môi còn run rẩy, "Lạc Tuyết, nàng, cho dù chỉ một chút tình cảm dành cho ta cũng không có sao?"

"Điện hạ, Lạc Tuyết thích ngươi, cũng tương tự như thích hoàng thượng và Lăng đại ca đã mất, Lạc Tuyết có yêu Long Ngạo Thiên, yêu sâu đậm, nhưng từ ngày Lạc Tuyết bởi vì hắn mà thương tổn, tình yêu đã biến thành hận, hôm nay Lạc Tuyết cũng không hận, bởi vì trong lòng Lạc Tuyết đã yêu một người khác cốt ghi tâm, huynh ấy chính là phong đại ca".

"Cho nên, xin điện hạ thành toàn cho Lạc Tuyết, cùng Đại Kim sống chung hòa thuận, để bách tính trong thiên hạ được an cư lạc nghiệp, được không? Lạc Tuyết quỳ xuống xin ngươi!"

Lạc Tuyết cố gắng chống đỡ thân thể chậm rãi quỳ xuống, nhưng rồi lập tức té liệt ngã trên mặt đất, Yến Hàn Băng, Long Ngạo Thiên, Long Ngự Thiên, Phong Liệt Diễm dường như là cùng lúc vận khinh công chạy tới trước mặt Lạc Tuyết.

Đầu vai Lạc Tuyết vẫn còn chảy máu, Phong Liệt Diễm đem Lạc Tuyết ôm vào ngực, trong tròng mắt là khát máu rét lạnh, "Các ngươi còn muốn buộc nàng sao? Yến thái tử, ngươi thật sự muốn Lạc nhi chết ở chỗ này sao? Ngươi ép buộc nàng đi, không phải muốn cho nàng hạnh phúc mà là muốn cho nàng cả đời sống trong khổ sở, đây chính là tình yêu của ngươi sao?"

Yến Băng Hàn chậm rãi đứng dậy, nhìn mặt Lạc Tuyết càng ngày càng tái nhợt, trong con ngươi tươi cười, từ từ giờ lệnh phù trong tay lên, âm thanh uy nghiêm vang tận mây xanh, "Tam quân Nam Chiếu nghe lệnh! Lập tức rút lui ra khỏi địa giới Đại Kim, trả lại U Châu!"

Yến Băng hàn dứt lời, đại quân Nam Chiếu nhanh chóng bắt đầu lui về, đôi môi Lạc Tuyết khô nứt, lại nặn ra một nụ cười đẹp nhất mà Yến Băng Hàn từng thấy, "Điện hạ, cảm ơn ngươi! Lạc Tuyết .... Sẽ không quên ngươi!"

“Lạc nhi, nếu như ta thắng được thiên hạ thua nàng, như vậy ta có được thiên hạ đã không còn ý nghĩa gì nữa. Phong Liệt Diễm, nếu như có một ngày người phụ Lạc nhi, bản thái tử sẽ lập lại hành động hôm nay! Cho nên người, ngàn vạn lần không được để cho ta có cơ hội này!” Trong lời nói của Yến Băng Hàn có vô tận chua xót trong lòng, còn cảnh cáo với Phong Liệt Diễm rất kiên quyết.

“Các người yên tâm, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào có cơ hội mang Lạc nhi từ bên cạnh ta đi!” Phong Liệt Diễm nhìn mấy nam nhân yêu Lạc nhi, cam kết.

Bốn nam nhân cùng nhau cười, vì nữ nhân mà bọn họ cùng yêu vuron tay ra nắm lấy nhau thể hiện sự hữu nghị.

Ánh mắt Lạc Tuyết càng ngày càng mơ hồ, trong giây lát nàng sắp đã bất tỉnh, Ngọc Trần Từ chạy tới, "Lạc nhi! Làm sao con lại ngốc như vậy?"

"Sur công, con thắng, người xem... Lui binh rồi!"

Lạc Tuyết yếu đuối mỉm cười, nghe thấy tiếng giận dữ của Ngọc Trần từ: "Câm miệng!"

Lạc Tuyết bị dọa sợ vội vàng im lặng, nàng chưa từng nhìn thấy Ngọc Trần Từ giận như vậy bao giờ!

"Đến đây, đặt nàng trên mặt đất."

Phong Liệt Diễm vội cởi áo khoác của mình xuống, nhẹ nhàng đặt Lạc Tuyết lên.

"Dừng trại!" Long Ngự Thiên rống một tiếng, mấy binh lính lập tức mang lều trại đi lại, mạnh khỏe.

Ngọc Trần Từ thuận thực cầm máu cho Lạc Tuyết, sau đó từ trên trong bọc quần áo sau lưng lấy ra dụng cụ chữa bệnh, lấy ra một cây kim cực nhỏ, "Nha đầu, cũng may sur công không yên lòng đi đến nhà Lê thị lang ở thành Uyển An để tìm con...sao con không suy nghĩ cho đứa bé trong bụng, chỉ biết sử dụng phương pháp cực đoan này..."

"Sur công!" Lạc Tuyết vội hét lên.

"Trời ạ!" Ngọc Trần Từ nhớ lại, vội vàng che miệng của mình.

Bốn nam nhân tất cả đều kinh ngạc tròn to mắt, nhất là Phong Liệt Diễm, lập tức nhận được ánh mắt ghen tỵ và phẫn hận của ba người khác.

Phong Liệt Diễm môi vẫn còn run run phát ra âm thanh, "Sur công, người mới vừa nói... Đứa bé? Trong bụng Lạc nhi... Có đứa bé?"

"Không có!" Ngọc Trần Từ và Lạc Tuyết đều lên tiếng phủ định, Lạc Tuyết đã uống "Hồi Hồn Đan", cộng thêm đã được cầm máu, mặc dù đau đớn, nhưng vẫn có chân khí hộ thể, ngược lại vẫn còn tỉnh táo.

"Không đúng sự thật, sur công nhanh chóng chữa thương cho Lạc nhi, đợi sau khi nàng khỏi hẳn, chúng ta lập tức thành thân sinh mười đứa bé." Phong Liệt Diễm vẻ mặt nghiêm túc thúc giục, hết sức đề nén vui mừng như điên trong lòng, ra dáng nghiêm túc nói.

"Huynh!" Lạc Tuyết tức giận, hoa lệ ngắt đi.

"Lạc nhi?" Mấy người vội vàng hô, "Sur công!"

"Tiền bối? Làm sao bây giờ?"

"Làm sao bây giờ? Không có việc gì, bị tiểu tử này làm cho tức giận thôi. Các người cũng đi ra ngoài đi, lão phu phải khâu lại vết thương hco nàng." Ngọc Trần Từ liếc Phong Liệt Diễm một cái, nói.

Bốn nam nhân cùng canh giữ ở bên ngoài, lo lắng chờ đợi.

Ngọc Trần Từ nhanh chóng đem vết thương hai nơi tỉ mỉ thi châm và khâu lại, sau đó đắp thuốc trị thương tốt nhất lên, sau đó y dùng vải trắng băng bó kỹ.

Lạc Tuyết vẫn còn ngủ mê man, nhưng bọn hần phải nhanh chóng trở về thành Uyển An, nếu không cứ ở nơi lạnh giá này, vết thương nhiễm trùng thì phiền toái.

...

Ngọc Trần Từ và Phong Liệt Diễm mang theo Lạc Tuyết dùng xe ngựa đi về thành Uyển An trước, Long Ngự Thiên và Long Ngạo Thiên mang theo đại quân đuổi theo sau.

Bởi vì trên người Lạc Tuyết có thương, lại có bầu, cho nên kéo dài hơn nửa tháng mới đến “Hồi hồn cốc”.

Lê Sinh Niên và Triển Nguyệt Dung, Lê Minh Hiên cùng đi đến “Hồi hồn cốc” thăm Lạc Tuyết, cũng tới bái tế Vân Thiên Ca và Lam Tịch Nhan.

Ngày xưa “Hồi hồn cốc” an tĩnh bây giờ trở nên náo nhiệt, Ngọc Trần Từ là người vui mừng nhất, bởi vì trải qua sáu năm tìm hiểu, hắn đã nghiên cứu ra phương pháp nối lại cánh tay cụt.

Nhưng cánh tay cụt năm đó của Lạc Tuyết được đặt trong băng ngoài sơn cốc, cách nhiều năm như vậy, dùng một lượng lớn kỳ lạ nước thuốc để ngâm nhiều ngày, rồi ngâm trong suối nước nóng khoảng 10 ngày, mới tiêu tan được băng tuyết và cánh tay cũng mềm mại hơn.

Nhưng còn một vấn đề, vết thương trên vai trái của Lạc Tuyết các mạch máu đã sớm đông lại, muốn để cho nó linh hoạt sử dụng được như một người bình thường là không thể nào.

Ngọc Trần Từ suy tính liên tục, quyết định vẫn nói cho Lạc Tuyết, trung cầu một chút ý kiến của nàng.

“Nha đầu, về cánh tay đã đứt của con, sư công hiện tại chỉ có thể nối cho con, nhưng cũng chỉ tạo được hiệu quả mỹ quan, mà thực tế vẫn không sử dụng được, không thể nghe lệnh của đầu óc”

Lạc Tuyết đột nhiên nghe thấy cánh tay cụt của nàng có thể nối lại, khiếp sợ không biết làm thế nào mới tốt. Sau đó là mừng như điên, “Sư công, chỉ cần có thể nối lại, cho dù là không thể sử dụng, cũng tốt rồi, người nói có phải không?”

“Vậy ý của con là đồng ý cho sư công thử một chút rồi hả?”

“Dạ, sư công, người lớn làm cho con, nếu thành công, chúng ta sẽ cho cha mẹ, Minh Hiền, còn có Phong đại ca một kinh hi, có được không?”

Hai người Ngọc Trần Từ và Lạc Tuyết thần thần bí bí ở trong mật thất ngày người nửa tháng, đợi lúc đi ra, Lạc Tuyết đã thay đổi hình dạng.

Mặc dù vẫn một thân nam trang, nhưng thần thái sáng lạng, nhìn qua hoàn hảo giống như người bình thường, tất cả mọi người chờ ở ngoài mật thất đều ngạc nhiên lưu luyến.

“Lạc nhi, Lạc nhi của chúng tôi tốt lắm, cánh tay của nàng tốt lắm!” Triền Nguyệt Dung nói xong liền kích động khóc lên, tiến lên ôm Lạc Tuyết, Lạc Tuyết kích động rơi nước mắt, “Mẹ, Lạc nhi chỉ có thể dùng một tay ôm mẹ, cánh tay kia chỉ để trang trí mà thôi”

“Không sao, có thể chữa đến mức này, cũng quá tốt rồi, phải không?” Triền Nguyệt Dung khóc cười nói.

Lê Sinh Niên nước mắt rơi xuống nắm lấy tay Lê Minh Hiền bản thân bất lực.

Phong Liệt Diễm “bùm” một tiếng quỳ xuống trước mặt Ngọc Trần Từ, “Sư công, người không chỉ là ân nhân của Lạc nhi, còn là ân nhân của Liệt Diễm, Liệt Diễm dập đầu trước người!”

“Ha ha ha... Liệt Diễm, điều con nên làm bây giờ không phải là cảm tạ sư công, mà là nhanh chóng trở về Tề Châu, chuẩn bị kiểu 8 người khiêng đến đón Lạc nhi về, bằng không, con của con ra đời mất!” Ngọc Trần Từ vuốt râu cười nói to.

“Đúng vậy, Liệt Diễm, con còn chờ cái gì nữa?” Lê Sinh Niên cũng cười nói.

“Bây giờ con sẽ đi, Lạc nhi, ta nhất định thuận lợi đem nàng vui vẻ cười về Liệt Diễm Sơn trang! Nàng chờ ta!” Phong Liệt Diễm đem Lạc Tuyết ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên trán Lạc Tuyết, hứa hẹn hôn nhân của mình.

....

Một tháng sau.

Đội rước dâu của Phong gia đến “Hồi hồn cốc”.

Phong Liệt Diễm mang theo mũ phượng đẹp nhất trên đời đến đón tân nương của hắn.

Lạc Tuyết một ngày này khôi phục nữ trang.

Trên đầu mũ phượng sáng loáng, trên có 23 Thúy Phượng, Thúy Vân, Thúy Diệp mấy trăm cái, bảo thạch mấy trăm viên, được khảm hoa văn Long Phượng Trình Tường, mấy ngàn viên trân châu đính vào trong đó. Kim Long, Thúy Phượng phục trang đẹp để tỏa ánh sáng rực rỡ, trên mũ phượng Kim Long bay nhảy ở trên Thúy Vân, Thúy Phượng giương cánh bay lượn ở trong châu báu hoa lá, trong đó có một viên dạ minh châu được đính chính giữa, lấp lánh sáng rực.

Giá y màu đỏ như được điêu khắc, những sợi chỉ màu vàng kim, khó phân biệt được màu sắc của vải, chói lọi của tầng mây, gấm vóc lụa mỏng, dây tơ rủ xuống, đai ngọc măng bào, phía dưới nếp váy bách hoa, tay áo giấy thù, sắc màu rực rỡ khắp người vui mừng.

Khi Lạc Tuyết được Triền Nguyệt Dung dìu ra, dưới khăn voan màu đỏ thắm tân nương từ xinh đẹp khiến cho mọi người mắt hờn, hôm nay Lạc Tuyết giống tiên nữ hạ phàm, xinh đẹp không có ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Bái biệt Vân Thiên Ca và Lam Tịch Nhan, Phong Liệt Diễm mỉm cười hạnh phúc, dắt lấy tay người yêu, bằng lòng với tình yêu say đắm không bao giờ thay đổi trong cuộc đời này.

“Nguyện yêu một người, bạc đầu chẳng xa nhau!”

Lạc Tuyết khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn gần nhau!”

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Ngoại truyện P1:Những ngày tiếp sau đó.

Sáu năm sau.

Thành Tề Châu Đại Kim.

Trên đường cái rộn ràng, một mảnh phồn hoa.

Đầu mùa xuân, ánh mặt trời biêng nhác chiếu xuống, khẽ thổi qua một làn gió lạnh, làm cho người ta không khỏi co rúm người lại.

Mặc kệ dòng người chạy tới chạy lui không dứt, hai đứa bé sáu bảy tuổi một trước một sau chạy đuổi lẫn nhau, tiếng cười hài đồng không ngừng truyền đến, mọi người hai bên đường đi lại nghe thấy được tiếng cười, không khỏi quay đầu lại nhìn, đánh giá một phen.

Chỉ thấy đi ở phía trước là một nam hài, nữ hài đuổi theo ở phía sau. Qua cách ăn mặc, gọn gàng chói lọi, cho thấy rõ ràng là con cái nhà giàu nào đó ở xung quanh đây.

"Ca ca, huynh chậm một chút, muội không đi được nữa!" Tiểu nữ nhi bộ dáng thờ hờn hờn, kêu bé trai trước mặt.

Bé trai nghe tiếng, xoay người lại, không động đậy nói: "Tu Niệm, nếu muội đi không được nữa, thì để Lý thúc mang muội về"

"Không cần, muội mới không cần trở về, muội muốn cùng ca ca đi chơi." Phong Tu Niệm vừa nghe vội ngồi thẳng lên, không còn thấy bộ dáng mệt mỏi vừa rồi nữa.

"Ha ha, cũng biết muội đang làm bộ, mẹ ngày ngày dạy muội khinh công, làm sao mới đi đường có xiu vậy mà đã mệt mỏi được?" Phong Thiên Nhai đắc ý chỉ vào mũi Phong Tu Niệm, cưng chiều cười.

"Ca ca huynh thật là xấu, vạch trần muội. Nhưng mà, chúng ta len lén chạy đến đây, ngộ nhớ trở về cha và mẹ trách cứ thì làm thế nào?" Tu Niệm nhếch miệng nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng nói.

Phong Thiên Nhai vỗ ngực một cái, "Cha nói huynh đã sáu tuổi rồi, là nam tử hán rồi, nam tử hán dĩ nhiên là có thể một mình đi phố! Chỉ tiếc dẫn theo Tiểu Bát Điểm như muội, mới có thể liên lụy huynh!"

"Muội không phải Tiểu Bát Điểm nữa, muội cũng vậy sáu tuổi rồi!" Tu Niệm không chịu yếu thế đôi tay chống nạnh phản bác.

"Muội muội?" Phong Thiên Nhai giao hoát con ngươi đảo mấy vòng, lấy lòng ngồi xổm người xuống, nói: "Vậy lát nữa chúng ta trở về, nếu mẹ hỏi, muội phải đi tìm cha, muội vừa khóc, cha sẽ không mắng, cha đem mẹ dỗ dành dỗ dành, chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì?"

"Ha ha, muội hiểu rõ, lần trước muội nhìn thấy cha hôn mẹ, mẹ cũng không tức giận, hi hi, muội cũng trở về hôn mẹ một chút, nàng chắc chắn sẽ không mắng chúng ta đâu." Tu Niệm hưng phấn vỗ tay.

Phong Thiên Nhai dội cho một chậu nước lạnh, "Muội hôn thì có tác dụng gì chứ? Muội cũng không phải là cha! Thôi, đi thôi, chúng ta xem cuộc vui đi, huynh nghe Lý thúc nói, trong thành mới có một gánh hát mới tới, hát rất được!"

"Ừ, chúng ta nhanh đi."

Hai đứa bé lại bắt đầu vừa đi vừa chạy, Lý Tam đứng ở đằng xa thở dài, từ từ đi theo phía sau.

Gặp phải hai Tiểu Chủ Tử tính quái như thế này, hạ nhân bọn họ chỉ có thể thở dài mà thôi, lần này trở về, Trang chủ lại nổi giận mất thôi!

.....

Lạc Tuyết đã chính thức đổi họ thành họ Vân, trên giang hồ vẫn còn ở truyền thuyết truyền kỳ về công tử cụt tay năm đó, cuối cùng kết luận là, công tử cụt tay mất tích ở ngoài thành U Châu!

Nghe nói bốn nam nhân cường thế nhất trong thiên hạ đều yêu công tử cụt tay thần bí khó lường Vân Hận Thiên đó!

Vì đoạt Vân Hận Thiên, quân chủ hai nước tam quân đối đầu, Vân Hận Thiên không đành lòng thiên hạ đại loạn, vì vậy mất tích!

Từ đó, thiên hạ không có ai có bất kỳ tin tức gì về công tử cụt tay đó nữa, có người nói công tử cụt tay trên thân trúng nhiều đao, chết! Cũng có người nói, công tử cụt tay được người cứu đi, lại có người nói, cụt tay công tử hình như là nữ nhân !

Nhưng truyền thuyết chính là truyền thuyết, không có bất kỳ người nào có thể chứng thực rốt cuộc đâu mới là sự thật!

Hậu nhân cảm thấy hứng thú nhất thiên hạ đệ nhất trang —— thiếu chủ Liệt Diễm Sơn Trang rốt cuộc cũng thành thân, nghe nói phu nhân đến từ Kinh Thành, mỹ mạo có thể so với Dao Trì Tiên Tử; nghe nói, sau khi Phong thiếu chủ đón dâu, không còn bất cứ cô nương nào có thể để cho hán ngoại đầu nhìn lại nữa; nghe nói, Phong thiếu chủ đối với vị phu nhân này 3000 sủng ái, che chở đầy đủ.

Chính là, về nữ chủ nhân của Liệt Diễm Sơn Trang, người ngoài cũng có rất ít người tận mắt thấy qua.

Lạc Tuyết hôm nay ra cửa, không cần phải nói, chỉ vì đôi huynh muội Long Phụng Thai.

Vừa đúng lúc, nàng cũng rất lâu không đi dạo trong thành, cho nên, hôm nay nàng không ngồi xe ngựa, chỉ cưỡi một con ngựa một mình vào thành.

Lạc Tuyết không muốn người khác chăm chú nhìn mình, nên đã tìm một bộ y phục nha hoàn để đổi, cho dù như vậy, vẫn không có cách nào che giấu được ánh sáng tuyệt thế phát ra từ người của nàng.

Thời gian sáu năm, Lạc Tuyết trở mã càng thêm đẹp, giữa nét thanh lệ còn nhiều hơn vẻ đẹp thành thực, mặc dù đứng ở ngoài một sân kịch không quá thu hút, nhưng vẫn như cũ khiến cả nữ nhân và nam nhân đều dừng chân lại nhìn.

Lạc Tuyết thở dài, xoay mặt, chờ hai đứa bé xem xong kịch lại trở lại thôi.

Vậy mà Lạc Tuyết trầm lặng, nhưng vẫn không tránh khỏi phiền toái.

Nhìn xem gương mặt bí ối của hai kẻ không biết chết sống này, Lạc Tuyết nhún mày.

"O, đây là tiểu cô nương nhà ai ? Trước kia tại sao chưa từng thấy qua chứ!" Một nam nhân mập mạp một tay nhấc lồng chim, một tay đang muốn nâng cầm Lạc Tuyết lên.

Lạc Tuyết không để lại dấu vết lác mình tránh ra.

"Chắc chắn, đáng đáp Thủy Linh, tiểu cô nương, nàng là nha đầu trong phủ nào vậy, đại gia dứt khoát mua người làm tiểu thiếp thứ mười của ta!" Một người khác vốc người trung bình nhìn Lạc Tuyết, khoe miệng "Bành bạch" nhỏ xuống đất mấy giọt nước miếng.

Lạc Tuyết khẽ mỉm cười, nhìn hai người đang đùa giỡn nàng, nghe âm thanh hình như sắp kết thúc rồi.

"Các người nên chạy nhanh đi, con của ta sắp ra rồi."

Âm điệu thường thường từ trong miệng Lạc Tuyết phát ra, giống như chim hoàng oanh xuất cốc, phệ nát tâm hồn người ta, hai nam tử giật mình, hai mắt tỏa ánh sáng, càng thêm cười trên nói: "Con? Tiểu cô nương đừng nói đùa chứ? Không bằng theo hai anh em chúng ta đi thôi, các đại gia sẽ không bạc đãi người!"

"Hả?" Lạc Tuyết khẽ cười, giống như một phụ nhân ngu ngốc, hỏi "Các người tính toán đối xử ta ra sao?"

"Các đại gia là người có tiền, người muốn cái gì đại gia cho người cái đó, như thế nào? Trước hết để cho đại gia hôn một cái!" Cái đó nam nhân mập mạp kia đặc ý nói xong liền đem cái miệng đồ đi qua.

Lạc Tuyết lẩn tránh lần nữa, người nọ nhào vào trống không, đang muốn nổi giận, lại nghe được mỹ nhân cười duyên nói: "Vậy người trước phải hỏi một chút nhi tử và nữ nhi của ta muốn cái gì ! Nếu bọn họ đồng ý, người còn phải hỏi một chút ý kiến của tướng công ta nữa !"

"Chắc chắn, càng ngày chơi càng hay, mỹ nhân, người kêu đến trước mặt đại gia đi! Bọn họ ở đâu? Người bảo bọn họ ra ngoài !"

Lạc Tuyết nhìn Phong Thiên Nhai dặt tay Phong Tư Niệm đi ra, giận giận miệng, "Kêu là gì, không phải ra đó rồi sao?"

Tư Niệm vừa ngẩng đầu, thấy được Lạc Tuyết, mừng rỡ lôi kéo Phong Thiên Nhai chạy tới, "Mẹ, mẹ tới tìm con và ca ca sao?"

"Đúng vậy! Nhưng mẹ bị người cản đường rồi, làm thế nào bây giờ?" Lạc Tuyết nhìn về phía hai nam nhân kia một cái, tươi cười nói nói.

"Mẹ, là bọn họ sao?" Thiên Nhai hiểu được ý, ngại thơ nhìn về phía người chặn đường.

"Thiên Nhai, Tư Niệm, bọn họ nói bọn họ rất có tiền, muốn cho mẹ làm thiếp bọn họ, các con nói, chúng ta cần bao nhiêu tiền mới đủ?" Lạc Tuyết giống như nghiêm túc tự hỏi.

Tư Niệm đã không nhịn được cười lên, "Mẹ, con muốn ánh trăng bầu trời!"

"Mẹ, con không có ý kiến, nhưng mà con lại sợ cha muốn nhiều hơn nhé! Không biết các người có thể cấp nổi không?" Câu cuối cùng của Thiên Nhai chuyển về phía hai người kia.

Hai người nghe cảm thấy có điểm là lạ, nhất ba mẹ con này không có một chút ý sợ nào, khiến bọn họ cũng sinh ra một phần ý sợ hãi.

"Được rồi được rồi, không nói với các người nữa, các đại gia còn có việc." Hai người nháy mắt lẫn nhau, đang muốn nhắc chân đi.

"Hả? Các người muốn đổi ý sao? Không muốn cho?" Thân thể Thiên Nhai chuyển một cái, liền chặn lại đường đi của hai người, hơn vô tâm cười một chút.

"Tiểu hài nhi, dứt ngay!" Nam Tử vốc người trung đẳng nổi giận, tát một cái về phía Thiên Nhai.

Khóe miệng Lạc Tuyết vẫn duy trì nụ cười, nhưng đôi mắt đẹp trong nháy mắt đã biến thành lạnh lùng, nhưng nàng vẫn không động, ngược lại đối lại về mặt xem trò vui.

Chỉ thấy Tiểu Thiên Nhai dưới chân bất động, thân thể nghiêng sang một bên, giây phút nam nhân kia đánh tới, song chương đều xuất hiện, nam nhân kia thẳng tắp té lộn trên đất phía sau, đầu đụng vào mặt đất, phát ra âm thanh "Phanh" rất lớn.

Thiên Nhai đứng ngay ngắn, vỗ vỗ tay nhỏ bé, chán ghét từ trong ngực lấy ra một tấm khăn lụa thượng hạng, xoa xoa tay, sau đó tiện tay ném một cái, ném tới nam nhân có khuôn mặt mập mạp kia.

Trong miệng còn sợ hãi kêu , "Mẹ, thật là thú vị đó! Sớm biết trên người vị lão gia gia này thú vị như vậy, con đã dùng nó rồi!"

Thiên Nhai đá một cước lên tảng đá lớn cố định khắc thẻ bài ở ngay bên cạnh, uất ức oán trách.

Lão gia gia?

Nam nhân té trên mặt đất vừa sợ sợ lại bị thương, nhưng mà cảm thấy kinh khủng! Tiểu hài này đại khái mới mấy tuổi đi, trong người lại có võ công như vậy? Hơn nữa tâm cơ lại quá sâu!

Lạc Tuyết và Tư Niệm nghe thấy vậy "Ha ha" cười lên, Lý Tam đứng ở đầu đường đối diện, cũng vừa cười lớn vừa thông suốt. Vừa rồi hắn nhìn thấy Phu nhân cũng không dám đi tới thỉnh an, chỉ sợ chịu trách nhiệm, đợi đến khi hai nam tử hạ lưu đến đùa giỡn phu nhân, hắn cũng bày ra bộ dáng xem kịch vui ngồi chồm hổm xuống, chờ coi. Quả nhiên, tiểu thiếu gia quả thực là thiên tài nhé!

Hừ, dám đùa giỡn trang chủ phu nhân của gia hắn? Phu nhân chỉ cần kêu kêu ngón tay, này tên không biết sống chết kia chỉ sợ không còn mạng để sống nữa rồi! Lý Tam đang đắc ý, nghe thấy sau lưng quát lạnh một tiếng, "Lý Tam!"

Là Trang chủ! Lý Tam bị sợ đến vội vàng xoay người, quỳ xuống thỉnh an, "Lý Tam thỉnh an Trang chủ!"

Phong Liệt Diễm một thân ý lạnh, xuống ngựa, "Thiếu gia và tiểu thư ở đây?"

"Ồ đây. . . . . Ở bên kia!" Lý Tam bị sợ đến toàn thân phát run.

Phong Liệt Diễm theo ánh mắt nhìn sang, Lạc nhi cũng ở đây? Ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa thân thiết, mang theo nụ cười đi tới trước mặt, dùng giọng nói dịu dàng vô cùng, kêu lên: "Lạc nhi! Thiên Nhai! Tư Niệm!"

"Cha!"

"Cha!"

Lạc Tuyết cười một tiếng, "Tướng công! Sao chàng lại tới đây?"

Hai người đàn ông này thấy trang chủ Liệt Diễm Sơn Trang Phong Liệt Diễm tới đây, lại nghe đến người ta người một nhà chào hỏi nhau, trong chớp mắt bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, vậy nên hai người đang ngồi dưới đất kia, lại càng giống như bãi bùn vậy, không có một chút hơi sức nào để đứng lên nữa.

"Chuyện gì xảy ra?" Phong Liệt Diễm liếc mắt nhìn, hơi nhượng mảy.

"Cha, bọn họ muốn cho con và muội muội đổi cha !" Thiên Nhai cười hi hi nhìn hai người kia run càng ngày càng lợi hại, nhếch cái miệng nhỏ vô hại lên.

Phong Liệt Diễm nghe vậy, trên mặt lập tức lo lắng, hai mắt neho lại, giống như kiếm bắn về phía hai người kia, lời nói ra càng thêm lạnh lẽo ngoan tuyệt, "Người đâu! Kéo xuống thiên, đưa vào hoàng cung làm thái giám!"

Hai thủ hạ sau lưng, lập tức tiến lên túm hai người kia lên.

"Tha mạng! Phong trang chủ, tiểu nhân có mắt như mù, mạo phạm tôn phu nhân, tiểu nhân không dám nữa! Van cầu Trang chủ khai ân ế!" Hai người kia

bị người tóm mang về phía trước, xoay người lại kêu gào.

"Thôi, tướng công, bọn họ cũng không chiếm được tiện nghi, không nên so đo nữa !" Lạc Tuyết cau mày, cảm thấy trừng phạt như vậy hơi nặng.

"Hừ! Nếu chiếm tiện nghi, bọn họ chết ngàn lần cũng không xong! Sẵn có sắc tâm lại có sắc đảm, nếu bỏ qua cho bọn chúng, bọn chúng lại tiếp tục khi dễ những nữ tử khác, phải dứt khoát chặt đứt từ gốc rễ, tránh mất mạng có ngày!" Phong Liệt Diễm hừ lạnh một tiếng, chuyện khác đều dễ thương lượng, nhưng dám động người Phong gia hấn, cũng đừng trách lòng hấn độc ác!

"Phi! Cũng không nhìn một chút bản thân là gì, mẹ ta là người mà bọn cậu vật như bọn chúng có thể nhúng chàm hay sao?" Thiên Nhai nhìn về phía sắc lang càng lúc đi càng xa kia, khinh thường mắng.

"Thiên Nhai, Tư Niệm, tại sao lại lên ra khỏi trang?" Phong Liệt Diễm sung mặt lên, chuyển sang hai đứa con của hấn nói.

Hai tiểu tử kia đều cúi đầu, không nói được lời nào.

"Nói đi, tại sao không báo cho cha mẹ mà đã đi ra ngoài?" Sắc mặt Lạc Tuyết cũng lạnh xuống.

"Oa!" Tư Niệm khóc rống lên, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, đi đến trước mặt Phong Liệt Diễm, đôi tay ôm lấy chân cha nàng, "Cha, người không thương Niệm nhi nữa! Umh umh umh. . . . . Mẹ không phải nói nữ nhi là cục cưng của các người sao? Umh umh umh. . . . . Phụ thân không muốn Niệm nhi nữa. . . . ."

Tiểu nha đầu khóc lên, Phong Liệt Diễm lập tức mềm lòng, thay bằng khuôn mặt tươi cười, ôm lấy Tư Niệm, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, "Ngoan, Niệm nhi đừng khóc, cha thương nhất là Niệm nhi, đừng khóc nữa!"

"Umh umh umh, mẹ vẫn không vui. . . . ." Tiểu nha đầu tiếp tục phát huy công phu khóc, chui vào trong ngực Phong Liệt Diễm không chịu ra ngoài.

Về mặt Lạc Tuyết buồn bực, vừa tức lại vừa buồn cười, tính cách của nàng không phải như thế này? Nha đầu này giống đây trời?

"Lạc nhi, nàng xem, Niệm nhi cũng sợ khóc rồi, không cần phạt hai đứa nhóc nữa!" Phong Liệt Diễm đau lòng sờ sờ cái trái Thiên Nhai, giúp đỡ hai bé biện hộ.

"Thật không biết đứa nhỏ này là của ai, mà lại xảo quyết như vậy!" Lạc Tuyết vẫn trầm mặt, bỏ lại phụ tử ba người, đi thẳng đến xe ngựa Phong gia.

"Đương nhiên là con của Phong Liệt Diễm ta rồi!" Phong Liệt Diễm ôm Tư Niệm, một tay lôi kéo Thiên Nhai, đuôi theo.

"Ai biết có phải hay không!" Lạc Tuyết thuận miệng trả lời một câu, lên xe ngựa.

Phong Liệt Diễm trên mặt hiện lên vạch đen, "Thiên Nhai, Tư Niệm, các con ngồi ở chiếc xe ngựa phía sau đi, cha có lời gì muốn nói cùng mẹ."

"Oh! Cha, người lại hôn hôn mẹ, mẹ sẽ không tức giận nữa!" Tư Niệm vừa đi vừa quay đầu lại, dạy cha nàng.

Người làm hai bên đều ản ản mỉm cười, tất cả mọi người trong Sơn Trang có ai không biết, Trang chủ của bọn họ uy nghiêm lãnh khốc, nhưng lại không có cách nào với ba người, phu nhân, thiếu gia và tiểu thư!

Phong Liệt Diễm choáng váng lên xe ngựa, hạ màn xe xuống, người đánh xe đã bắt đầu đánh xe đi.

Lạc Tuyết tựa vào cửa sổ, lơ đãng Phong Liệt Diễm.

Khuôn mặt Phong Liệt Diễm mang theo tươi cười, ngồi xuống trước mặt nàng, bàn tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của Lạc Tuyết, tựa đầu vào cổ Lạc Tuyết, "Lạc nhi, sau này không thể nói những câu nói làm tổn thương lòng ta như vậy! Năm đó ở trong cốc, ta rất vất vả mới để cho nàng mang bầu đứa bé, mặt mũi ta. . . . ."

"Chàng thích thú, còn kêu mệt mỏi? Nếu như chàng không giải độc cho ta, còn có rất nhiều người tranh giành, nhưng chàng vẫn vô lại quán quýt lây ta, đây đưa cho đến bây giờ!" Lạc Tuyết giả vờ tức giận nói.

Phong Liệt Diễm vươn lưỡi liếm lên tai Lạc Tuyết, Lạc Tuyết khẽ run, âm thanh Phong Liệt Diễm êm ái truyền đến hơi thở nguy hiểm, "Phu nhân thân ái, chẳng lẽ nàng lại suy nghĩ đến ba nam nhân đáng chết kia? Lúc ấy là ai lôi kéo tay của tướng công, nói Phong Đại Ca chàng lại hôn hôn ta. . . . ."

Lạc Tuyết 囧 bần rợn che miệng Phong Liệt Diễm, gất giọng: "Có người bên ngoài! Bọn họ đều là vua của một nước, làm sao chàng có thể nói đáng chết? Còn nữa, đừng nhắc lại chuyện khi đó nữa. . . . . Sớm biết ta đã không nói câu nói kia rồi, chàng cũng sẽ không được như ý!"

"Hừ, ai bảo bọn hấn liều mạng muốn cướp người từ bên cạnh ta đi? Có thể không tức giận sao? Lạc nhi, không cần nhớ bọn họ, có được không? Một chút cũng không được nghĩ! Nàng chỉ có thể nghĩ đến một mình ta, có biết không?"

"Ha ha, nếu sớm biết nàng là nữ nhân, ta đã sớm trộm ngọc trộm hương rồi, hại ta hàng đêm ở bên cạnh mỹ nhân mà chỉ có thể xem không thể ăn. . . . ."

Phong Liệt Diễm vừa nói bàn tay không an phận đã đưa vào trong áo Lạc Tuyết, đôi môi cũng không nhàn rỗi, hôn qua vành tai, di chuyển đến đôi môi

đỏ mọng của Lạc Tuyết, Lạc Tuyết rất dễ dàng đã bị Phong Liệt Diễm khiêu khích. Khoi dậy ham muốn, nhưng lý trí đã thắng năng nhỏ giọng nói: "Tướng công, chúng ta đang ở trên xe ! Bên ngoài còn có bọn hạ nhân !"

"Ừ, lát về nhà bổ sung, hiện tại tướng công muốn thỏa mãn đã. . . . ." Phong Liệt Diễm cười nhẹ, tiếp tục trận chiến chiếm đoạt này. . . . .

Hai chiếc xe ngựa dừng lại trước Liệt Diễm Sơn Trang.

"Trang chủ! Bên trong trang có một lão đầu tóc bạc, nói muốn gặp ngài, còn nói . . . . . Còn nói muốn ngài và phu nhân ngay lập tức cút đến trước mặt hắn!" Về mặt quân gia hoảng sợ chờ ở dưới chân núi, nhớ tới lúc lão đầu kia tức giận, trên trang nhiều cao thủ liên hợp lại đấu nhưng vẫn không phải là đối thủ của hắn, hắn lại cuồng vọng đến cực điểm!

"Há?" Cánh tay Phong Liệt Diễm ôm Lạc Tuyết dừng lại, "Lạc nhi! lần này hai ta phải bị mắng rồi !"

"Trang chủ, lão đầu này là ai vậy? Ngài và phu nhân chưa trở lại, tiểu nhân không dám để cho bọn họ hạ sát thủ. . . . ." Quân gia vẫn còn thao thao bất tuyệt .

Phong Liệt Diễm trầm mặt xuống, "Người mà người mà các ngươi có thể động đến hay sao?"

Quân gia bị câu nói này của hắn dọa sợ: "Tiểu nhân không dám!"

"Tướng công, nhanh lên một chút!" Lạc Tuyết vội la lên.

"Được. Các ngươi mang theo thiếu gia tiểu thư đi theo sau!" Phong Liệt Diễm phân phó một tiếng, ôm lấy Lạc Tuyết hai người trực tiếp vận khởi khinh công bay về phía đại môn Sơn Trang.

Vừa mới vào đại sảnh, Lạc Tuyết đã vội vàng kêu: "Sur công!"

Ngọc Trần Từ vốn đang ở híp mắt ngồi trên ghế mây ở chính giữa đại sảnh, nghe được Lạc Tuyết gọi hắn, tức giận quay đầu vào phía bên trong, không trả lời.

"Sur công!" Lạc Tuyết lặng lẽ đi tới, ôm lấy Ngọc Trần Từ, "Sur công, tại sao người lại lặn lội xa xôi tới đây?"

"Hừ, nha đầu, sur công thấy con có tướng công liền quên lão già ta rồi ! Cũng đã hơn một năm không tới "Hồi hồn cốc" thăm sur công rồi, còn muốn sur công tự mình chạy tới đây xem các ngươi sao?" Ngọc Trần Từ mở mắt ra, quở trách nói.

"Sur công! Ngươi không cần tức giận, Lạc nhi chính là muốn sur công ở đây với chúng con vài năm, biết lão nhân gia người sẽ không nhịn được, cho nên chờ người đến đây!" Lạc Tuyết vội vàng vỗ lưng cho Ngọc Trần Từ, cũng nhận nước trà trong tay hạ nhân, đưa đến bên khóe miệng Ngọc Trần Từ.

"Sur công! Không nổi giận nữa à!" Phong Liệt Diễm cũng đi tới trước mặt, săn sóc giúp đỡ đầm chân, cười hi hi dụ dỗ Ngọc Trần Từ càng lúc càng giống Lão Ngoan Đồng.

"Đi, cái tên tiểu tử này, lại lấy lòng lão già ta." Ngọc Trần Từ liếc Phong Liệt Diễm một cái, tức giận nói.

"Sur tổ công công!" Thiên Nhai và Tư Niệm đi vào, vừa nhìn thấy Ngọc Trần Từ vừa gọi vừa hưng phấn vọt tới.

"Oh, hai bảo bối!, để cho sur tổ công công ôm nào, một năm không thấy, lại cao hơn rồi! Ha ha ha. . . . . Ồ, đáng đáp Niệm nhi càng lúc càng giống mẹ con rồi, lớn lên nhất định rất đẹp. . . . ." Ngọc Trần Từ giờ phút này vui mừng sớm quên mất Lạc Tuyết Phong Liệt Diễm đứng bên cạnh.

"Thì ra sur công không phải nhớ đến hai chúng ta, là nhớ đến hai tiểu quý này rồi !" Phong Liệt Diễm chép chép mồm, cười nói.

"Đúng vậy, sur công một mình sống ở hồi hồn cốc, là rất tịch mịch." Lạc Tuyết có chút khổ sở nói tiếp.

Sáu năm qua, làm cách nào Ngọc Trần Từ cũng không chịu theo chân bọn họ ở tại Tề Châu, bởi vì hắn không bỏ được Như Mĩ và Vân Thiên Ca. Bọn họ một năm đi đến Uyển An thăm người một lần, năm nay không đi, chính là muốn Ngọc Trần Từ chủ động đi đến đây ở với bọn họ một thời gian!

Phong Liệt Diễm mấp máy môi với Thiên Nhai, ám hiệu một chút, Thiên Nhai thông minh gật đầu một cái, leo lên lưng Ngọc Trần Từ, làm nũng nói: "Sur tổ công công, ngươi không cần đi, ở đây cùng con và muội muội được không? Mẹ con rất hung dữ, nàng không chơi cùng bọn con, ngươi không cần đi về, ba người chúng ta ở nơi này chơi có được không? Con còn muốn sur tổ công công dạy con võ công !"

"Sur tổ công công, Niệm nhi muốn học thổi tiêu, ngươi dạy cho con đi, sur tổ công công không cho ngươi trở về Uyển An, bằng không Niệm nhi sẽ khóc đến chết. . . . ." Tư Niệm lại vận dụng chiêu khóc, khóc đến đau lòng, tiếng sau to lớn tiếng trước, Ngọc Trần Từ chịu không nổi nhất là cái này, đau lòng muốn chết, ôm lấy Tư Niệm làm trò hề , tiểu Tư Niệm thấy Ngọc Từ không nói gì, dứt khoát khóc lợi hại hơn.

Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết nhìn lẫn nhau, liều mạng chịu đựng mới không bật cười, Phong Liệt Diễm kìm nén đến khó chịu, kéo Lạc Tuyết qua, tựa đầu giấu ở trong tóc Lạc Tuyết len lén cười không ngừng.

Bọn hạ nhân đứng hai bên đại sảnh, lúc này mới biết lão đầu nào loạn cả trang là người phương nào, tất cả đều kinh sợ úi đầu, chỉ sợ Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết trách tội xuống.

Thiên Nhai không khóc nữa, vẫn cứ lôi kéo vạt áo Ngọc Trần Từ, lau mắt, thân thể nhún nhún, nước nỏ, Ngọc Trần Từ hoảng sợ đến mức không biết nên đỡ như thế nào mới tốt.

"Trời ơi, tất cả đừng khóc! Sư tổ công công không đi, có được không?" Ngọc Trần Từ quỳnh lên bật thốt lên.

"Thật?"

"Sư tổ công công thật sự không đi? Quá tuyệt vời! Chúng ta móc tay! Ai cũng không cho phép đổi ý!" Tư Niệm giống như ca diễn giống nhau, nói không khóc cũng không khóc, ngược lại hưng phấn kéo ngón tay Ngọc Trần Từ, đánh ngoắc ngoắc.

"Trời ạ! Liệt Diễm, đây đứa bé của con sao? Không phải nhầm chứ?" Ngọc Trần Từ kêu.

"Khụ khụ!" Phong Liệt Diễm nghe vậy ngẩng đầu lên, bị lời nói của Ngọc Trần Từ sắc đến dờ khóc dờ cười, lúc này mới bị Lạc Tuyết chế nhạo, lúc này lại có người nói nói.

"Sư công, người nói cái vậy? Bọn họ không phải con của con, thì của ai?" Phong Liệt Diễm buồn bực vô cùng.

"Đúng vậy, không phải của người thì của ai? Bốn người người này so với người kia mặt càng lạnh hơn, chỉ có con còn giống ánh mặt trời một chút, hắc hắc, xem ra hai đứa bé đều giống như người!" Ngọc Trần Từ nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Tư Niệm, trêu tức nói.

"Sư tổ công công, còn có bốn người sao?" Tư Niệm nghe thấy vậy hiếu kỳ hỏi lại.

"Chuyện này con phải hỏi cha con đi rồi! Cha rất lợi hại đó, vì đuổi kịp mẹ con, đem thủ đoạn vô lại lưu manh phát huy vô cùng tinh tế!" Ngọc Trần Từ càng nói càng buồn cười, nhìn về phía Phong Liệt Diễm, quả nhiên mặt Phong Liệt Diễm đen thui, gằm nhẹ nói: "Sư công!"

"Tên tiểu tử nhà người cũng không nên trách sư công, đây là năm xưa Lạc nhi nói với ta." Ngọc Trần Từ vội dùng một ngón tay chỉ về phía Lạc Tuyết đang mím môi cười ở phía sau.

Lạc Tuyết chớp chớp mắt, "Chẳng lẽ không đúng sao? Phong —— đại —— ca?"

Một tiếng "Phong Đại Ca" này vừa gọi ra, Phong Liệt Diễm lập tức yên tĩnh lại, cười theo, giọng nói mềm mại đến mức không thể mềm hơn được nữa, "Dạ dạ dạ! Nếu không dùng thủ đoạn này, có lẽ Lạc nhi đã là lão bà của người khác rồi! Ha ha, vẫn là tướng công ta lợi hại nhé!"

"Đi, dát vàng lên mặt mình đi!" Lạc Tuyết hờn dỗi đánh cánh tay Phong Liệt Diễm đang ôm bà vai nàng.

"Thiên Nhai, Niệm nhi, đi, chúng ta đi chơi!" Ngọc Trần Từ nhìn bộ dáng hai người liếc mắt đưa tình, vội lôi kéo hai Tiểu Bát Diễm không ngừng quay đầu lại nhìn đi ra ngoài.

"Hai con nói một chút, là mẹ lợi hại hay cha lợi hại hơn?"

"Mẹ lợi hại! Mẹ tức giận, cha sẽ mềm nhũn!"

"Không đúng, là cha lợi hại! Mẹ tức giận, cha đem mẹ ôm trở về nhà, trở ra, mẹ thay đổi thành dịu dàng. . . . ."

Phong Liệt Diễm và Lạc Tuyết nghe âm thanh càng lúc càng đi xa của ba người, mặt của hai người đều hung hăng co quắp lại, Lạc Tuyết gằm nhẹ nói: "Đều là lỗi của chàng, luôn trước mặt đứa bé tẩy máy tay chân."

"Lạc nhi? Tức giận à? Vậy dễ lắm, Thiên Nhai không phải đã nói rồi sao? Phong Đại Ca ôm nàng vào nhà, trở ra nàng liền thay đổi dịu dàng. . . . ."
Phong Liệt Diễm nhân lúc Lạc Tuyết vừa mới bắt đầu rống, đã phẩy tay với bọn hạ nhân, sau đó trong nháy mắt người đã đi sạch.

Lạc Tuyết còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị Phong Liệt Diễm bay lên không ôm lấy, hơi thở ấm áp truyền đến bên tai.

"Không được ...! Ban ngày. . . . ." Mặt của Lạc Tuyết "xoát" đỏ au, gất giọng.

"Hết cách rồi, vì để cho nàng vui vẻ, tướng công là ta đây phải làm tận nghĩa vụ!" Phong Liệt Diễm chạm khề vào môi Lạc Tuyết dụ hoặc, cười nhẹ, bước đi thật nhanh về phía sau.

.....

Chín tháng sau.

Sáng sớm Phong Liệt Diễm đã dậy, an vị ở trong sảnh đường xanh mát, phải nói sắc mặt một lát xanh, một lát trắng, ở trên ghế dây mây ngồi một lát, lại đứng lên, đi đi lại lại xung quanh, hình như đang lo lắng.

Ngó ngó tấm thiệp mời trên bàn, Phong Liệt Diễm chỉ hận không thể xé nát nó, thật đúng là không thời khắc nào để hắn bớt lo lắng! Thật vất vả mới qua sáu năm không có ai dành Lạc Nhi với hắn, vào lúc này lại nhô ra làm gì?

"Tướng công?" Lạc Tuyết vòng qua bình phong gọi Phong Liệt Diễm đang suy nghĩ thất thần.

"Hả? Lạc nhi!" Phong Liệt Diễm thấy Lạc Tuyết, nhanh chóng kéo qua, cũng không có kỵ trong đại sảnh có hạ nhân, đem Lạc Tuyết ôm vào trong ngực.

"Chàng làm gì vậy? Nghiêm chỉnh một chút! Cũng không phải ở trong phòng. . . . ." Lạc Tuyết vội vàng muốn đẩy Phong Liệt Diễm ra, liếc mắt nhìn đám nha hoàn gia đình hai bên.

Bọn hạ nhân ở Liệt Diễm Sơn Trang sớm đã thành thói quen Trang chủ bọn họ thỉnh thoảng lại như vậy, lập tức thức thời tự giác lui xuống.

"Lạc nhi, ta sợ mất đi nàng, không cho phép rời khỏi ta! Nàng chỉ có thể là của mình ta, đồng ý ta!" Phong Liệt Diễm dùng mặt cọ vào cổ Lạc Tuyết, giọng nói mang theo lo lắng.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi.

Những năm này, Phong Liệt Diễm vẫn luôn nằm mơ: "Lạc nhi, ta yêu nàng, nàng không cần bỏ lại ta. . . . ."

Lạc Tuyết mỗi lần nghe đến mấy câu này, trái tim lại bắt đầu đau đớn, sau đó ôm thật chặt Phong Liệt Diễm, nói cho hắn biết, "Sẽ không, Lạc nhi sẽ không rời khỏi Phong Đại Ca, sẽ không rời đi, ta cũng yêu chàng. . . . ."

"Nàng xem một chút." Phong Liệt Diễm cảm tâm thiếp qua, đưa cho Lạc Tuyết, nói.

Lạc Tuyết mở ra, lại là quốc quân của Nam Chiếu muốn mời nàng và Phong Liệt Diễm đến Nam Chiếu quốc, tham gia ngày lễ lớn hàng năm ở Nam Chiếu quốc—— bách hoa tiết .

Đúng, Yến Băng Hàn bốn năm trước đã chính thức thừa kế ngôi vị hoàng đế Nam Chiếu quốc, trở thành Đế Vương.

Nam Chiếu quốc ở dưới thống trị của hắn, thực lực của nước càng lúc càng cường thịnh, Nam Chiếu và Đại Kim hợp tác buôn bán, thông thương trao đổi thường xuyên, làm cho hai nước trở nên giàu có hơn.

Lạc Tuyết đem thiếp mời ném ở một bên, nhàn nhạt nói: "Đưa tới lúc nào?"

"Nửa canh giờ trước, do Yến Hoàng đế phái người đưa tới!" Phong Liệt Diễm lên tiếng.

"Không đi! chàng không phải đã nói muốn tổ chức sinh nhật cho ta sao?" Lạc Tuyết biết vì sao Phong Liệt Diễm lo lắng, liền tươi cười nói

"Thật sự không đi? Hử. . . . . Cũng sáu năm không gặp nàng. . . . ." Phong Liệt Diễm cân nhắc kỹ cách dùng từ, cẩn thận nói.

Lạc Tuyết đáp lại một nụ cười thần thiết, "Nếu sáu năm không gặp, thì dứt khoát không gặp nữa!"

"Ừ, ta càng không muốn nàng đi, ngộ nhờ hắn lại muốn tranh đoạt nàng với ta, thì phiền toái!" Phong Liệt Diễm yêu thương khẽ hôn một cái lên trán Lạc Tuyết nói.

.....

Đại Kim hoàng cung Thượng Thư Phòng.

"Hoàng huynh, biên quan báo lại, Hoàng đế Nam Chiếu mặc thường phục tiến vào biên dưới nước ta!" Long Ngạo Thiên cau mày bẩm báo nói.

"Hả? Đi đâu vậy?" Long Ngự Thiên ngẩng lên, hỏi.

"Theo hướng Tề Châu. Chắc chắn là đi Liệt Diễm Sơn Trang rồi." Long Ngạo Thiên khẳng định gật đầu một cái.

Long Ngự Thiên trầm mặc một hồi, mới nói: "Đệ đoán xem hắn đi làm gì?"

"Hoàng huynh, ngày mai là sinh nhật Lạc nhi. Sáu năm qua, Thần Đệ cũng không dám đi quấy rầy cuộc sống của nàng, hiện tại, đệ cũng muốn đi Tề Châu một chuyến, thuận tiện đem Khuynh Nhã mang tới gặp Lạc nhi, nàng cuối cùng vẫn là gì của Khuynh Nhã, hơn nữa Thượng Quan Vũ Điệp trước khi chết, giao phó Khuynh Nhã đi gặp Lạc nhi. Hoàng đế Nam Chiếu nhất định cũng biết sinh nhật Lạc nhi, mới đem mặc thường phục xuất hành ."

Long Ngạo Thiên trầm ngâm, cố ý ra vẻ trải qua suy nghĩ thận trọng rồi hạ quyết tâm.

"Hả? Không phải đệ sợ Hoàng đế Nam Chiếu lại có chủ ý gì với Lạc nhi? Ha ha, trải qua nhiều năm như vậy, hắn đã sớm chết tâm rồi! Có phải không trong lòng của chính đệ cũng muốn đi, cho nên mới kéo Khuynh Nhã Quận chúa ra hay sao?" Long Ngự Thiên hài hước, trước mắt đã hiện lên gương mặt tuyệt mỹ, tâm trở nên nhu hòa, khoe miệng tự nhiên tràn một nụ cười.

Nụ cười này rơi vào trong đáy mắt Long Ngạo Thiên, hắn khẽ sở cười một tiếng, "Hoàng huynh chẳng lẽ không muốn đi sao? Năm sáu huynh cũng không nạp thêm bất cứ phi tần nào!"

"Huynh đệ chúng ta đều hủy trong tay một nữ nhân rồi! Được, muốn đi thì cứ đi đi!" Long Ngự Thiên đứng lên, nhìn về phía bầu trời ngoài cửa, "Tuyết

lại rơi rồi?"

"Thần Đệ tính toán đi bây giờ, đã sai người đi vương phủ đón Khuynh Nhã rồi, hoàng huynh không đi sao?" Long Ngạo Thiên hỏi tới.

"Trẫm, không đi! Đệ đem quà trẫm đưa cho nàng!" Long Ngự Thiên chần chờ một chút, lấy ngọc bội hình rồng bên hông xuống, đặt vào trong tay Long Ngạo Thiên.

"Hoàng huynh muốn đem cái này cho nàng sao?" Long Ngạo Thiên cười hiểu rõ.

"Ừ. Trẫm sợ nàng quên trẫm." Long Ngự Thiên bị ai nhắm mắt lại, ngọc bội hình rồng này là vật của thiên tử, cũng vật đính hôn hoàng thượng đưa cho hoàng hậu.

"Nhưng, Đệ đừng nói cho nàng biết hàm nghĩa ngọc bội kia ." Long Ngự Thiên bổ sung.

"Ừ, Thần Đệ biết."

Huynh đệ hai người nhìn nhau buồn bã cười.

Có một loại người, một khi đã yêu, chính chuyện cả đời, không bỏ được, bỏ không xong, cũng hận không được.Chín tháng sau.

Sáng sớm Phong Liệt Diễm đã dậy, an vị ở trong sân đường xanh mặt, phải nói sắc mặt một lát xanh, một lát trắng, ở trên ghế dây mây ngồi một lát, lại đứng lên, đi đi lại lại xung quanh, hình như đang lo lắng.

Ngó ngó tám thiệp mời trên bàn, Phong Liệt Diễm chỉ hận không thể xé nát nó, thật đúng là không thời khắc nào để hắn bớt lo lắng! Thật vất vả mới qua sáu năm không có ai dành Lạc Nhi với hắn, vào lúc này lại nhô ra làm gì?

"Tướng công?" Lạc Tuyết vòng qua bình phong gọi Phong Liệt Diễm đang suy nghĩ thất thần.

"Hả? Lạc nhi!" Phong Liệt Diễm thấy Lạc Tuyết, nhanh chóng kéo qua, cũng không cố kỵ trong đại sảnh có hạ nhân, đem Lạc Tuyết ôm vào trong ngực.

"Chàng làm gì vậy? Nghiêm chỉnh một chút! Cũng không phải ở trong phòng. . . . ." Lạc Tuyết vội vàng muốn đẩy Phong Liệt Diễm ra, liếc mắt nhìn đám nha hoàn gia đình hai bên.

Bọn hạ nhân ở Liệt Diễm Sơn Trang sớm đã thành thói quen Trang chủ bọn họ thỉnh thoảng lại như vậy, lập tức thức thời tự giác lui xuống.

"Lạc nhi, ta sợ mất đi nàng, không cho phép rời khỏi ta! Nàng chỉ có thể là của mình ta, đồng ý ta!" Phong Liệt Diễm dùng mặt cọ vào cổ Lạc Tuyết, giọng nói mang theo lo lắng.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi.

Những năm này, Phong Liệt Diễm vẫn luôn nằm mơ: "Lạc nhi, ta yêu nàng, nàng không cần bỏ lại ta. . . . ."

Lạc Tuyết mỗi lần nghe đến mấy câu này, trái tim lại bắt đầu đau đớn, sau đó ôm thật chặt Phong Liệt Diễm, nói cho hắn biết, "Sẽ không, Lạc nhi sẽ không rời khỏi Phong Đại Ca, sẽ không rời đi, ta cũng yêu chàng. . . . ."

"Nàng xem một chút." Phong Liệt Diễm cầm tấm thiệp qua, đưa cho Lạc Tuyết, nói.

Lạc Tuyết mở ra, lại là quốc quân của Nam Chiếu muốn mời nàng và Phong Liệt Diễm đến Nam Chiếu quốc, tham gia ngày lễ lớn hàng năm ở Nam Chiếu quốc—— bách hoa tiết .

Đúng, Yên Băng Hàn bốn năm trước đã chính thức thừa kế ngôi vị hoàng đế Nam Chiếu quốc, trở thành Đế Vương.

Nam Chiếu quốc ở dưới thống trị của hắn, thực lực của nước càng lúc càng cường thịnh, Nam Chiếu và Đại Kim hợp tác buôn bán, thông thương trao đổi thường xuyên, làm cho hai nước trở nên giàu có hơn.

Lạc Tuyết đem thiệp mời ném ở một bên, nhàn nhạt nói: "Đưa tới lúc nào?"

"Nửa canh giờ trước, do Yên Hoàng đế phái người đưa tới!" Phong Liệt Diễm lên tiếng.

"Không đi! chàng không phải đã nói muốn tổ chức sinh nhật cho ta sao?" Lạc Tuyết biết vì sao Phong Liệt Diễm lo lắng, liền tươi cười nói

"Thật sự không đi? Hắn. . . . . Cũng sáu năm không gặp nàng. . . . ." Phong Liệt Diễm cân nhắc kỹ cách dùng từ, cẩn thận nói.

Lạc Tuyết đáp lại một nụ cười thân thiết, "Nếu sáu năm không gặp, thì dứt khoát không gặp nữa!"

"Ừ, ta càng không muốn nàng đi, ngộ nhỡ hắn lại muốn tranh đoạt nàng với ta, thì phiền toái!" Phong Liệt Diễm yêu thương khẽ hôn một cái lên trán Lạc Tuyết nói.

.....

Đại Kim hoàng cung Thượng Thư Phòng.

"Hoàng huynh, biên quan báo lại, Hoàng đế Nam Chiếu mặc thường phục tiến vào biên dưới nước ta!" Long Ngạo Thiên cau mày bẩm báo nói.

"Hả? Đi đâu vậy?" Long Ngự Thiên ngẩng lên, hỏi.

"Theo hướng Tề Châu. Chắc chắn là đi Liệt Diễm Sơn Trang rồi." Long Ngạo Thiên khẳng định gật đầu một cái.

Long Ngự Thiên trầm mặc một hồi, mới nói: "Đệ đoán xem hần đi làm gì?"

"Hoàng huynh, ngày mai là sinh nhật Lạc nhi. Sáu năm qua, Thần Đệ cũng không dám đi quấy rầy cuộc sống của nàng, hiện tại, đệ cũng muốn đi Tề Châu một chuyến, thuận tiện đem Khuynh Nhã mang tới gặp Lạc nhi, nàng cuối cùng vẫn là gả của Khuynh Nhã, hơn nữa Thượng Quan Vũ Điệp trước khi chết, giao phó Khuynh Nhã đi gặp Lạc nhi. Hoàng đế Nam Chiếu nhất định cũng biết sinh nhật Lạc nhi, mới đem mặc thường phục xuất hành."

Long Ngạo Thiên trầm ngâm, cố ý ra vẻ trải qua suy nghĩ thận trọng rồi hạ quyết tâm.

"Hả? Không phải đệ sợ Hoàng đế Nam Chiếu lại có chủ ý gì với Lạc nhi? Ha ha, trải qua nhiều năm như vậy, hần đã sớm chết tâm rồi! Có phải không, trong lòng của chính đệ cũng muốn đi, cho nên mới kéo Khuynh Nhã Quận chúa ra hay sao?" Long Ngự Thiên hài hước, trước mặt đã hiện lên gương mặt tuyệt mỹ, tâm trở nên nhu hòa, khóe miệng tự nhiên tràn một nụ cười.

Nụ cười này rơi vào trong đáy mắt Long Ngạo Thiên, hần khẽ sở cười một tiếng, "Hoàng huynh chẳng lẽ không muốn đi sao? Nay sáu năm huynh cũng không nạp thêm bất cứ phi tần nào!"

"Huynh đệ chúng ta đều hùi trong tay một nữ nhân rồi! Được, muốn đi thì cứ đi đi!" Long Ngự Thiên đứng lên, nhìn về phía bầu trời ngoài cửa, "Tuyệt lại rơi rồi?"

"Thần Đệ tính toán đi bây giờ, đã sai người đi vương phủ đón Khuynh Nhã rồi, hoàng huynh không đi sao?" Long Ngạo Thiên hỏi tới.

"Trẫm, không đi! Đệ đem quà trẫm đưa cho nàng!" Long Ngự Thiên chần chờ một chút, lấy ngọc bội hình rồng bên hông xuống, đặt vào trong tay Long Ngạo Thiên.

"Hoàng huynh muốn đem cái này cho nàng sao?" Long Ngạo Thiên cười hiểu rõ.

"Ừ. Trẫm sợ nàng quên trẫm." Long Ngự Thiên bị ai nhắm mắt lại, ngọc bội hình rồng này là vật của thiên tử, cũng vật đính hôn hoàng thượng đưa cho hoàng hậu.

"Nhưng, Đệ đừng nói cho nàng biết hàm nghĩa ngọc bội kia ." Long Ngự Thiên bổ sung.

"Ừ, Thần Đệ biết."

Huynh đệ hai người nhìn nhau buồn bã cười.

Có một loại người, một khi đã yêu, chính chuyện cả đời, không bỏ được, bỏ không xong, cũng hận không được.

.....

Mùng bốn tháng mười hai.

Từ sáng sớm Phong Liệt Diễm đã thức dậy, mắt phải đã diện cuồng dật ng, hần có một loại dự cảm xấu, trong lòng bất ổn, bây giờ chỉ cần nhìn thấy tấm thiệp của hoàng đế Nam Chiếu quốc ở trên bàn là hần đã thấy phiền lòng.

"Quản gia! Hôm nay là sinh nhật phu nhân, truyền lệnh xuống, bất luận ai tới thăm, đều mời về!" Phong Liệt Diễm dứt khoát phân phó .

"Dạ!"

Hôm nay Liệt Diễm Sơn Trang, toàn bộ từ trên xuống dưới rất vui sướng. Trên mặt bọn hạ nhân đều mang theo tươi cười, ra ra vào vào bận rộn, mang theo dây lụa đỏ thắm treo toàn bộ Sơn Trang, đại sảnh lại càng được bố trí lộng lẫy chói mắt hơn.

Lạc Tuyết cũng bị bọn nha hoàn ăn mặc trang điểm lộng lẫy, một chút cũng không nhìn ra nàng đã hai mươi tám tuổi.

"Phu nhân, người thật là xinh đẹp! Tất cả tiên tử trên trời đều thua kém người!" Nha hoàn Từ nhi vẻ mặt ngạc nhiên.

"Hả? Từ nhi đã từng thấy tiên nữ trên trời rồi sao?" Lạc Tuyết cười nói.

"Không có, nhưng đã từng được nghe nói, nhưng mà, làm sao cũng không đẹp bằng phu nhân!" Từ nhi bay ra vẻ mặt ước ao.

"Lạc nhi?" Phong Liệt Diễm đứng ở cửa, nhìn Lạc Tuyết trong gương đồng, thất thần kêu lên.

Lạc Tuyết quay đầu, "Hà?"

Từ khi khẽ cười vội vàng lui xuống.

"Hôm nay Lạc nhi xinh đẹp không giống một cô nương nhân gian nữa!" Phong Liệt Diễm nói xong không nhịn được hôn lên đôi môi kiều diễm ướt át của nàng.

"Đâu phải là cô nương nữa? Ta cũng đã có con trai, con gái rồi!" Lạc Tuyết đỏ mặt, gất giọng.

"Vậy thì như thế nào? Cho dù một ngày nào đó nàng trở thành một bà lão, thì ở trong mắt ta nàng vẫn đẹp nhất!" Phong Liệt Diễm hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn Lạc Tuyết, nói những lời âu yếm.

"Ha ha. . . . ."

"Lạc nhi, chúng ta sinh thêm một đứa nhỏ nữa nhé?"

"Tại sao đột nhiên lại muốn sinh thêm đứa nhỏ nữa? Không phải chàng nói có hai con là đủ rồi sao?" Lạc Tuyết kỳ quái nói.

Con người giao hoạt của Phong Liệt Diễm xoay tròn, "Có đứa nhỏ, Yến Băng Hàn sẽ càng không đoạt được nàng nữa!"

"Đứa ngốc! Không cần cả ngày lẫn đêm luôn lo lắng người khác sẽ đoạt ta đi...trái tim của ta vẫn luôn là của chàng mà, chỉ cần ta không đi, người khác không ai có thể miễn cưỡng được ta!" Lạc Tuyết giận trách.

"Ta biết rồi, nhưng ta lại càng sợ nàng tổn thương chính mình để thoát khỏi bọn họ!" Phong Liệt Diễm nhớ tới chuyện ở bên ngoài thành U Châu năm đó, trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

"Sẽ không, Lạc nhi của chàng bảo đảm sẽ không, có được hay không?" Lạc Tuyết chủ động hôn Phong Liệt Diễm một cái để hấn an tâm.

"Mẹ! ——" Tư Niệm vừa chạy đến cửa, đã nhìn thấy cha mẹ lại bắt đầu chơi trò chơi, vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé che mắt.

Hai người lúng túng buông ra, Phong Liệt Diễm "Khụ khụ" hai tiếng, "Niệm nhi, sao vậy?"

"Cha, có người bên ngoài tới, nói là vợ tôi đây để tham dự sinh nhật mẹ!"

"Không đã phân phó xuống, không cho người ngoài vào trang rồi sao?" Phong Liệt Diễm nghi ngờ chau mày lại.

"Chúng ta đi xem một chút là biết." Lạc Tuyết xen vào nói.

Mới vừa tới đại sảnh, quần gia đã "Bùm" quỳ xuống, "Trang chủ, phu nhân, những người này nhất định vào trang, thuộc hạ không ngăn được, bọn họ. . . . ."

"Hà? Người nào lại dám to gan như vậy?" Phong Liệt Diễm nhíu mày lạnh xuống, nhìn về phía lưng người mặc trường y tới màu đứng ở cửa đại sảnh, bên ngoài đại sảnh, hai bên là những thị vệ xa lạ, toàn bộ mặc thường phục.

Lạc Tuyết theo ánh mắt Phong Liệt Diễm nhìn về phía bóng dáng cao lớn kia.

Yến Băng Hàn chậm rãi xoay người lại, khẽ mỉm cười, "Phong huynh! Sáu năm không thấy, đã lâu không gặp!"

"Yến. . . . . Phong Liệt Diễm bá kiến bệ hạ!" Phong Liệt Diễm kinh ngạc, khẽ khom người lại ôm quyền nói.

Lạc Tuyết vẫn ngốc trệ đứng ở đó, ánh mắt Yến Băng Hàn nhìn qua, tương tư nơi đáy mắt cũng dần biến mất, cười nhạt nói: "Lạc. . . . . Tuyết, thế nào không biết ta nữa sao?"

Hắn đem tên gọi quen thuộc "Lạc nhi" đổi thành "Lạc Tuyết", trong giọng nói mang theo khổ sở.

"Người. . . . . Người không phải là. . . . . Muốn chúng ta tới Nam Chiếu quốc sao? Tại sao. . . . ." Lạc Tuyết phục hồi lại tinh thần, có chút cá lăm nói.

"Các người sẽ đi sao?" Yến Băng Hàn hỏi ngược lại.

"Sẽ không!" Phong Liệt Diễm trực tiếp đáp hai chữ.

"Vậy không phải sao? Các người đã không đi, thì ta không còn cách nào khác là đành phải đến chứ sao!" Yến Băng Hàn đúng lý hợp tình liếc mắt nhìn Phong Liệt Diễm, sau đó nhìn về phía Lạc Tuyết, "Chúc nàng sinh nhật vui vẻ!"

"Cám ơn người! Ta vẫn chưa biết xưng hô với người như thế nào cho tốt!" Lạc Tuyết ngượng ngùng nói.

"Gọi tên ta hoặc gọi là Yến Đại Ca đều tốt, nhưng đừng gọi bệ hạ!" Yến Băng Hàn cười nói. Lạc nhi trong lòng hần càng ngày càng đẹp, trước kia hần chưa từng thấy Lạc Tuyết mặc nữ trang, hôm nay gặp mặt, trái tim của hần lại nhảy lên, chú ý tới cánh tay trái của nàng, Yến Băng Hàn lập tức vui mừng nói: "Lạc nhi, tay trái của nàng đã được nối lại rồi hả?"

Phong Liệt Diễm nghe vậy "Khụ khụ" hai tiếng, đi tới bên cạnh Lạc Tuyết, bàn tay nắm cả bả vai Lạc Tuyết, không khách khí nhắc nhở: "Ngươi đường đường là vua của một nước, cần gì phải hạ mình đến son trang nho nhỏ này của ta? Bây giờ Lạc nhi là thê tử của ta, ngươi có phải nên thu hồi xưng hô trước kia lại không?"

"Hừ! Yến mỗ cố tình không đổi. Từ nơi xa như vậy tới cái sơn sách của nhà ngươi, ngươi cho rằng là tới để gặp ngươi hay sao?" Yến Băng Hàn chịu đựng ghen tỵ cùng Phong Liệt Diễm nói xóc nhau.

Lạc Tuyết choáng váng, thấy Phong Liệt Diễm rõ ràng bắt đầu nổi giận, hất tay áo lên, lạnh lùng nói với hai người: "Muốn đánh nhau thì ra bên ngoài mà đánh, đã lớn như vậy rồi!"

Hai người nhìn Lạc Tuyết nổi đóa, "Xi" một tiếng đều nở nụ cười, Phong Liệt Diễm đặc ý kéo Tư Niệm qua nói: "Nhìn xem, đây là nữ nhi chúng ta, còn có nhi tử nữa, người đâu, đi mời thiếu gia và Ngọc Trần Từ tiền bối ra đây!"

Quản gia vội đáp lời rồi quay đi tìm người.

Yến Băng Hàn và Liệt Diễm đang trừng mắt lẫn nhau, thì nghe được tiếng hạ nhân báo lại: "Khởi bẩm Trang chủ, dưới chân núi lại có tới người, cũng là người cứng rắn, nhất định phải vào trang!"

"Cái gì? Là ai?" Phong Liệt Diễm hơi giận nói.

"Trang chủ, người này còn mang theo rất nhiều thủ hạ, hần nói, hần họ Long!" Hạ nhân hồi báo nom nớp lo sợ, phải biết, họ Long là họ hoàng tộc đó!

"Long?" Phong Liệt Diễm tức giận tới cực điểm, cắn răng rất không tình nguyện phản phò: "Mời hần vào!"

Lạc Tuyết lại càng thêm choáng váng, không trách được Phong Liệt Diễm vẫn cảm thấy lo lắng !

Long Ngạo Thiên bước thật nhanh đi vào, giọng điệu không tốt trực tiếp quát: "Phong Liệt Diễm, ngươi lại dám ra lệnh không để cho Bồn vương vào trang?"

Phong Liệt Diễm ngược mắt, đứng dưng trả lời: "Không phải Trang vương gia cũng tiến vào rồi sao? Đối với hai người các ngươi, vẫn là những người nên hạn chế lui tới!"

Yến Băng Hàn và Long Ngạo Thiên đều đen mặt, hai người đều không nghĩ đến sẽ gặp mặt đối phương, lại là một phen sóng mãnh liệt, sau đó hống sủng nhất trí nhắm ngay Phong Liệt Diễm, "Nhìn ngươi đặc ý thành cái dạng gì rồi! Ngươi không cho chúng ta đến, từ nay chúng ta mỗi ngày đều đến, xem ngươi làm như thế nào?"

Lạc Tuyết day day huyết thái dương, ba nam nhân này vừa gặp nhau đã đấu không ngừng, phiền quá!

Nhưng mà ngay lập tức bọn họ lại càng thêm buồn bực, bởi vì, một người khác không cần thông báo đã trực tiếp được đám hạ nhân của Liệt Diễm Sơn Trang cúi đầu cúi người cung nghênh tiến vào!

"Hoàng thượng!" Ba nam nhân kinh ngạc, cả kinh kêu lên.

"Hoàng huynh, làm sao huynh có thể trực tiếp tiến vào?" Long Ngạo Thiên phản ứng chậm một nhịp, kỳ quái hỏi.

"Trẫm trực tiếp nói rõ thân phận, còn không vào được sao? Trong thiên hạ, đều là vương thổ, ở đâu mà trẫm không thể đi được?" Long Ngự Thiên nói hào hùng.

Phong Liệt Diễm âm thầm than thở, mệnh lệnh này của hần hữu dụng đối với người bình thường, nhưng mà đối với ba người dậm chân một cái cũng làm đất rung núi chuyển này, một chút hữu dụng cũng không có!

"Hoàng huynh, ngươi không phải nói không tới sao?" Long Ngạo Thiên khinh bỉ nói.

"Trẫm cứ muốn tới, không được sao?" Long Ngự Thiên ngược mắt lên, vừa nói vừa tìm kiếm bóng dáng của Lạc Tuyết.

"Khụ khụ, đầu tiên nói trước, ba người các ngươi hôm nay ai cũng không được có ý đồ gì, bằng không, ta gọi Lạc nhi đem các ngươi đánh đuổi ra ngoài hết!" Phong Liệt Diễm cả gan mang Lạc Tuyết ra uy hiếp nói.

Quả nhiên ba nam nhân kia đều đen mặt, khó chịu vô cùng, thân phận của bọn họ cao cao tại thượng, nhưng đối với hai vợ chồng này không hề có tác dụng!

"Cha, mẹ!" Thiên Nhai lúi cúi kéo tay Ngọc Trần Từ đi vào, vui vẻ kêu.

"Thiên Nhai, Tư Niệm, tới đây, bái kiến mấy vị thúc thúc!" Phong Liệt Diễm chào hỏi.

Ai ngờ ba người đồng thanh hô: "Gọi cha nuôi!"

"Hà. . . . . Thúc thúc?" Thiên Nhai bị dọa sợ, Tư Niệm chớp đôi mắt nhỏ, chợt "Xi" một tiếng cười lên, "Ta biết rồi, các người đều muốn làm cha ta và ca ca, có đúng không? Lần trước có hai người muốn làm cha chúng ta, bị phụ thân cho thiên, các người phải cẩn thận đó! Bằng không cha ta sẽ đem các người thiên sạch đấy!"

"Cái gì? Phong Liệt Diễm?" Ba nam nhân rống giận chuyển sang ánh mắt sang Phong Liệt diễm.

"Khụ khụ, đồng ngôn vô kị mà, hơn nữa, ta nào dám thiên các người? Nhưng mà, các người nếu trở thành thái giám, ta cũng có thể vĩnh viễn yên tâm!" Phong Liệt Diễm cả gan một lần nữa chọc giận, về mặt của ba nam nhân càng ngày càng đen.

Lạc Tuyết sợ bốn người muốn đánh nhau, vội tự bình phong bên cạnh bước ra.

"Thiên Nhai, Tư Niệm, gọi cha nuôi!" Lạc Tuyết phân phó.

Hai đứa bé ngoan ngoãn tiến lên quỳ xuống, vái ba lạy, kêu lên: "Cha nuôi!"

Ba người "Ha ha" cười lớn, Phong Liệt Diễm nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ngoại truyện P2:Những ngày tiếp sau đó.

Mấy người thấy Ngọc Trần Từ mặc dù thân phận bọn họ tôn quý, nhưng thân phận của Ngọc Trần Từ đặc biệt, nên ba người đều cung kính cùng nhau bái lạy Ngọc Trần Từ.

"Được rồi, đừng bái lạy lão già này nữa, lão già ta còn muốn sống thêm hai năm, ba người các người không cần làm lão già ta tổn thọ!" Ngọc Trần Từ trêu ghẹo khoát tay nói.

"Tiền bối Tiên Phong Đạo Cốt, chính là người có tướng trường thọ, chúng ta lạy tiền bối càng có thể Tăng Thọ!" Long Ngự Thiên cười nói.

"Nha đầu, bọn họ đều ở nơi xa tới, con không muốn nói chuyện sao!" Ngọc Trần Từ nhìn Lạc Tuyết vẫn giữ yên lặng nói.

Lạc Tuyết than thở, bởi vì nàng thật sự là không biết nên nói cái gì cho phải, nói nhiệt tình một chút, sợ Phong Liệt Diễm lại ghen, lạnh nhạt chút, lại sợ trong lòng ba người này không dễ chịu, đang suy nghĩ cân nhắc lại nghe Ngọc Trần Từ nói như vậy, chỉ đành phải ngẩng đầu lên, nhìn về phía mọi người.

"Lạc nhi, cánh tay của nàng đã chữa khỏi rồi sao?" Mở miệng là Long Ngạo Thiên, đáng vẻ rất vui mừng.

"Ừ, là sư công chưa cho ta, nhưng nó chỉ có thể nhìn, không thể dùng." Lạc Tuyết cười cười, chỉ vào cánh tay trái nói.

"Ta xem một chút." Yên Băng Hàn kinh ngạc đi tới bên cạnh Lạc Tuyết, nhẹ nhàng sờ lên tay áo trái của Lạc Tuyết, nhìn kỹ một lát, phát hiện quả nhiên là nó mềm nhũn, không có sức sống.

"Khụ khụ" Phong Liệt Diễm ho khan hai tiếng, lần nữa ôm lấy Lạc Tuyết, hừ hừ nói: "Này, Lạc nhi là lão bà của ta, xem một chút là được, không cần nhìn lâu như vậy đâu?"

"Thôi đi, máu ghen của người cũng hơi quá rồi đấy!" Yên Băng Hàn lạnh lạnh đáp lại một câu, vẫn chưa buông cánh tay của Lạc Tuyết ra, lui một bước nói.

"Nếu các người không phải là lòng muốn dạ thú, thì làm sao ta phải khản trương như vậy?" Phong Liệt Diễm trách móc, giống như che chở trên bảo đưa tay lên ôm lấy Lạc Tuyết.

"Phong Liệt Diễm, người lại dám nói trảm lòng muông dạ thú? Lá gan cũng quá lớn rồi nhì!" Long Ngự Thiên tức giận tay run run chỉ.

"Hoàng thượng, nếu người không có tạp niệm gì, thì tới Sơn Trang của ta làm gì?" Phong Liệt Diễm không chút khách khí vạch trần Long Ngự Thiên.

"Trảm chỉ muốn tới thăm các người một chút mà thôi, hơn nữa còn muốn nói mấy câu với Lạc Tuyết, không được sao?" Long Ngự Thiên cắn răng, hận hận nhìn về phía Phong Liệt Diễm.

"Ta cũng có lời muốn nói với Lạc nhi." Yến Băng Hàn nói theo.

"Ta đây càng có chuyện muốn nói hơn!" Long Ngạo Thiên nói tiếp.

"Được rồi, các người không cần ầm ĩ nữa! Tranh đi cải lại tất cả đều cút ra ngoài!" Lạc Tuyết rốt cuộc không chịu nổi tức giận, hét lớn.

Lần này đổi lại bốn nam nhân cùng nhau than thở, trong thiên hạ có lẽ cũng chỉ có nữ nhân này mới có này bản lãnh, dám hét lên bắt bọn họ cút ra ngoài! Nhưng bọn họ đều là Chu Du đánh Hoàng Cái, mỗi một người đều tự nguyện chịu đựng!

"Cái đó, Lạc nhi, ta thật sự có việc muốn nói với nàng." Long Ngạo Thiên ngượng ngùng nói.

"Vương Gia, người đi theo ta!" Lạc Tuyết gật đầu, đi về phía sau.

Long Ngạo Thiên không lập tức đuổi theo, mà ra khỏi đại sảnh, dẫn theo Khuynh Nhã đi vào, sau đó mới đi ra phía sau.

Trên hành lang, Lạc Tuyết đứng ở một bên chờ Long Ngạo Thiên. Thấy nữ hài nhi sau lưng Long Ngạo Thiên, trong lòng Lạc Tuyết căng thẳng.

"Lạc nhi, nàng còn nhớ nàng không?"

"Nàng là. . . . . Khuynh Nhã Quận chúa?" Lạc Tuyết hít hoảng kêu lên, tiểu nha đầu năm đó mới tám, chín tuổi, hôm nay đã là một cô nương duyên dáng yêu kiều rồi! Trên gương mặt còn có rất nhiều bóng dáng của Thượng Quan Vũ Diệp, xinh đẹp đáng yêu.

Long Khuynh Nhã tiến lên, quỳ xuống trước mặt Lạc Tuyết, nói: "Khuynh Nhã gặp qua di nương!"

"Di nương?" Lạc Tuyết che kín miệng, trong nhất thời không phản ứng kịp.

"Lạc nhi, Thượng Quan Vũ Diệp nửa năm trước đã qua đời vì bệnh rồi, trước khi đi nàng giao phó, muốn Khuynh Nhã thay nàng nói lời xin lỗi, còn nói, bất luận như thế nào, đều là máu mủ, các người cuối cùng vẫn ra tử muộn ruột, nàng nhận thức rồi!" Long Ngạo Thiên giải thích.

Lạc Tuyết trong nháy mắt ngốc trệ, Thượng Quan Vũ Diệp chết? Nàng không không còn hận nàng nữa rồi ư?

Nhìn nước mắt của Khuynh Nhã, thân thể Lạc Tuyết run rẩy, từ từ đỡ Khuynh Nhã dậy, giọng nói mang theo nghẹn ngào, "Khuynh Nhã, để di nương nhìn con kỹ một chút nào, ta cũng không hận mẹ con nữa, không hận. . . . ."

Lạc Tuyết và Khuynh Nhã ôm nhau khóc, khóe mắt Long Ngạo Thiên cũng chảy ra những giọt nước mắt cảm động.

"Khuynh Nhã, con vào trong đại sảnh trước đi, cha có lời muốn nói với di nương con."

"Dạ, cha. Di nương, Khuynh Nhã đi xuống trước!"

Trong nháy mắt Lạc Tuyết nghĩ tới rất nhiều chuyện, tất cả những chuyện năm đó nhanh quá lướt nhanh qua đầu nàng, nàng nhỏ giọng nói: "Vương Gia, ba người chúng ta đây đưa nhau năm như vậy, đến đây đã kết thúc! Nàng. . . . . đã chết thật rồi sao?"

"Lạc nhi, không cần nghĩ quá nhiều, quá khứ nên để cho nó đi qua đi, nàng bây giờ, không phải sống rất hạnh phúc hay sao? Ta nhìn ra, Phong Liệt Diễm xem nàng như trân bảo, như vậy là đủ rồi!"

"Những năm này, ta không ngừng nằm mộng cùng nàng gặp nhau ở trên phố Trường An, nhớ đến gương mặt của nàng, nghĩ tới tình yêu của chúng ta lúc đó, những hồi ức này đã giúp ta chống đỡ và tiếp tục sống cho đến bây giờ. Tối thăm nàng, ta thật sự đã lấy hết tất cả dũng khí của mình, sợ Phong Liệt Diễm đối xử không đủ tốt với nàng, vừa sợ nàng hạnh phúc, trong lòng không còn nhớ đến sự tồn tại của ta."

"Lạc nhi, sáu năm qua, nàng có. . . . . từng nhớ ta không?"

Long Ngạo Thiên không kiềm chế được ôm lấy Lạc Tuyết, roi lệ.

Trong lòng Lạc Tuyết run lên, tay phải nâng lên lưng Long Ngạo Thiên, cũng ôm thật chặt hắn.

"Vương Gia, ta làm sao có thể quên người? Người là người đầu tiên ta yêu Lạc Tuyết, vĩnh viễn sẽ không quên! Người vẫn luôn ở trong đáy lòng Lạc Tuyết!"

"Tốt, tốt, có những lời này của Lạc nhi, là đủ rồi! Lạc nhi, ta muốn nàng mãi mãi hạnh phúc, nhé! Phong Liệt Diễm là một nam nhân tốt, hẳn so với ta tốt hơn, hẳn có thể mang hạnh phúc tới cho nàng, nàng lựa chọn hắn, đúng!"

Lạc Tuyết gật đầu, lâu sau, mới rời khỏi lòng Long Ngạo Thiên, cười rức rờ, "Vương Gia, sau này hoan nghênh người tới Sơn Trang!"

"Được! Ta nhất định sẽ tới, chỉ sợ tới nhiều, tướng công của nàng sẽ tức giận!" Long Ngạo Thiên cũng hài hước.

"Ha ha. . . . . Ha ha, bởi vì mấy người các người, khiến chàng đứng ngồi không yên!" Lạc Tuyết mỉm môi khẽ cười nói.

"Đứng rồi, đây là quả sinh nhật hoàng huynh đưa cho nàng, muốn nàng nhận lấy." Long Ngạo Thiên khối ngọc bội hình rồng ra, đưa cho Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết xem một chút, cau mày nói: "Có phải quá quý trọng rồi không?"

"Không sao, hoàng huynh nguyên ý cho, nàng hãy thu đi!" Long Ngạo Thiên ánh mắt mơ hồ nói.

"Oh." Lạc Tuyết chỉ đành phải đáp lời, nhận khối ngọc bội này.

Hai người vừa mới vào đại sảnh, mấy người chờ trong phòng đã đứng dậy, Yến Băng Hàn trực tiếp đến đây, kéo cánh tay Lạc Tuyết đi ra ngoài, Phong Liệt Diễm nhanh chóng hô to: "Người làm gì vậy? Trước mặt mọi người cướp người vậy sao?"

Đáng tiếc Yến Băng Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, Lạc Tuyết bật cười quay đầu lại, khẽ gật đầu với Phong Liệt Diễm một cái, Phong Liệt Diễm mới ngồi xuống một lần nữa, nặng nề uống một ngụm trà.

"Này, nơi này không ai rồi, người có thể nói!" Lạc Tuyết dừng bước lại, rút cánh tay về nói.

"Lạc nhi, nói cho ta biết, Phong Liệt Diễm đối với nàng rất tốt, phải hay không? Ta nhìn nhìn sáu năm, chỉ muốn biết nàng có thật sự sống vui vẻ hay không?" Yến Băng Hàn ánh mắt lấp lánh, thâm tình nhìn Lạc Tuyết.

"Ừm, ta rất khỏe." Lạc Tuyết nhẹ giọng đáp.

"Ừ, trên thực tế ta đã nhìn ra. Lạc nhi, nàng nhớ, chỉ cần có một ngày, Phong Liệt Diễm phụ nàng, ta sẽ cướp nàng từ trong tay hắn đi, bởi vì, nữ nhân Yến Băng Hàn ta yêu, tuyệt đối không thể bị một chút xíu tổn thương nào!"

Lạc Tuyết lộ vẻ xúc động, "Yến Đại Ca, cảm ơn người, cảm ơn người đối xử tốt với ta, ta nhất định sẽ sống thật vui vẻ!"

"Những năm tháng không có nàng, ta sống rất cô đơn, không có bất cứ nữ nhân nào có thể làm ta động lòng được nữa, Lạc nhi yêu nàng, là chuyện cả đời." Trong lời nói của Yến Băng Hàn có vô tận cô đơn.

Tim Lạc Tuyết đập mạnh và loạn nhịp, nàng vô ý tổn thương hắn, cũng trong lúc mơ hồ, làm tổn thương toàn bộ. . . . .

"Bình Dao công chúa, có khỏe không?" Lạc Tuyết đổi đề tài, tránh cho Yến Băng Hàn tiếp tục đau lòng hơn.

"Nàng đã lập gia đình, phò mã rất thích nàng, nàng cũng rất hạnh phúc."

"Ha ha, có thật không? Vậy thì tốt quá, ta vui mừng thay nàng!" Lạc Tuyết vui vẻ cười, nhớ tới năm đó Bình Dao quần lấy mình, liền không nhịn được cười.

"Az, Hoàng đế Nam Chiếu, lời của người đã nói xong rồi sao? Có phải giờ đến phiên ta rồi không?" Long Ngự Thiên nghiêng dựa vào một cây cột cách Lạc Tuyết và Yến Băng Hàn rất gần, lạnh lạnh nói

Hai người nghe được âm thanh, quay đầu, giờ phút này Long Ngự Thiên làm gì có bộ dáng của một đế vương chứ? Như một thiếu gia nhà giàu bất cần đời.

Yến Băng Hàn tức giận bỏ lại một câu "Âm hồn bất tán!" sau đó một mình trở về đại sảnh.

Long Ngự Thiên cũng không giận, cười đi tới bên cạnh Lạc Tuyết, "Lạc nhi, nàng thật là có bản lĩnh, muốn trăm đường đường là vua một nước, hậu cung đáng thương chỉ có vài vị phi tần, vẫn sống như một quả phụ!"

"À? Hoàng thượng không cần như vậy? Các nàng như vậy rất đáng thương? Hoàng thượng người quá ác tâm!" Lạc Tuyết lắc đầu một cái, chép miệng nói.

"Hết cách rồi, trăm đã thử rất nhiều lần rồi, hoàn toàn không có tâm tình sủng ái bất cứ phi tần nào, hiện tại sống ở trong cung, đều là những phi tần vì trăm mà lưu lại con cháu, Lạc Tuyết, nàng đúng là hại trăm!" Long Ngự Thiên nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng, nhớ tới năm ấy ở trong tâm cung của hắn, cái hôn kia giữa bọn họ, tinh thần vui vẻ thoải mái hơn.

"Hoàng thượng, thật xin lỗi, đều là lỗi của Lạc Tuyết, hoàng thượng không nên uất ức mình như vậy nữa, được không?" Lạc Tuyết áy náy không dứt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Long Ngự Thiên.

"Ha ha, không có chuyện gì. Trăm chỉ nhớ nàng, tới thăm nàng một chút là tốt rồi, gặp đôi Long Phượng Thai khả ái của nàng, trăm rất vui mừng, tiểu Tư Niệm sau này nhất định phải là con dâu trăm, trăm đưa cho nàng ngọc bội, sau này cho nàng!" Long Ngự Thiên nghiêm mặt nói.

"Cái gì? Con dâu?" Lạc Tuyết kinh ngạc, "Tư Niệm nhà ta mới sáu tuổi, ngộ nhờ về sau không thích hoàng tử của người thì sao?"

"Không được, nàng không thích trăm coi như xong, con gái nàng nhất định phải thích thái tử của trăm!" Long Ngự Thiên bá đạo như rồng mây.

"Trời ạ! Chuyện gì thế này!" Lạc Tuyết bắt đầu đi trừng lớn mắt, bỏ lại Long Ngự Thiên, trở về đại sảnh.

"Trẫm nói thật!" Long Ngự Thiên theo sát phía sau.

Trong đại sảnh, mấy người kia trò chuyện rất náo nhiệt, không còn gay gắt như lúc trước, dường như rất hợp ý nhau.

Nhìn mọi người đến đông đủ, Phong Liệt Diễm đứng lên, phân phó quản gia nói: "Khai tiệc đi!"

Nhưng trước khi Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm khai tiệc muốn làm một chuyện, đó chính là mang theo Thiên Nhai và Tư Niệm đến từ đường của Phong gia bái lạy —— Lăng Quân Diệp.

"Lăng đại ca, ngày hôm nay là sinh nhật Lạc Tuyết, Lạc Tuyết tới kính huynh một ly rượu, hi vọng huynh có thể cùng Lạc Tuyết cùng vui mừng!"

"Lăng huynh, Diễm cũng kính người một ly!"

Hai ly rượu nhẹ nhàng vẩy trên mặt đất, mang theo vô tận áy náy và lòng biết ơn, còn có rất nhiều hoài niệm.

Quay đầu lại, Long Ngạo Thiên, Long Ngự Thiên còn có Yến Băng Hàn cũng đứng ở sau lưng.

"Chúng ta cũng kính Lăng huynh một ly, người vì Lạc nhi mà chết, chính là ân nhân của chúng ta!"

Ba người bưng ly rượu lên, sau đó trang trọng vẩy lên mặt đất. . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Ngoại Truyện Thiên Long Ngạo Thiên: Được Hay Mất, Ác Mộng Cả Cuộc Đời

Ta vốn nghĩ rằng, cuộc đời của ta sẽ không có tình yêu.

Bởi vì ta là con cháu hoàng thất Đại Kim, bởi vì từ khi sinh ra trách nhiệm của ta chính là phải hi sinh tất cả để bảo vệ thiên hạ Long gia.

Cho nên, hôn nhân của ta không phải muốn yêu là cứ yêu được, sự lựa chọn của ta, cho tới bây giờ đều phải lấy giang sơn xa tắp Đại Kim làm chủ. Từ giây phút ta đồng ý với hoàng huynh cưới Thượng Quan Vũ Diệp, ta đã nhận mệnh, hôn nhân của ta chính là hôn nhân chính trị.

Đối mặt với một nữ nhân mình không thương, ta biểu hiện rất đậm nhạt. Cho nàng vị trí chính phi, để cho nàng sống một cuộc sống phong quang trong vương phủ. Bởi vì, nàng nữ nhi của đại tướng quân Thượng Quan Lôi trong tay cầm trọng binh của triều đình!

Ta đã từng hỏi nàng, "Tại sao người lại lựa chọn gã cho ta?"

Nàng nói, "Bởi vì ta đã sớm yêu chàng rồi."

Ta cười, mang theo đùa cợt, "Cho nên, người liền cầu xin phụ thân xin ý chỉ của hoàng thượng, sau đó hạ chỉ gã sao? Nhưng ta chưa từng yêu bất luận kẻ nào. Người gã cho ta, có lẽ sẽ là một bi kịch."

Một khắc kia, ta thấy được vẻ mặt trắng bệch của Thượng Quan Vũ Diệp, mặt giống như tro tàn.

Ta xoay người rời đi.

Đêm hôm ấy, ở trong mộng, ta thấy được một cô nương, nàng đi về phía ta, nàng mặc sa y như tuyết, mực phát Phi Dương, ta thấy được, nàng có một đôi con người trong suốt.

Mà sau khi tỉnh lại, bên cạnh ta chỉ có Thượng Quan Vũ Diệp, ta đem mắt nhắm và bi thương dấu vào một góc sâu không ai thấy được. Đối mặt người đời, ta vẫn là thân vương của Đại Kim địa vị cực cao!

Có lẽ trời cao đã chỉ định, để cho ta gặp nàng —— Lê Lạc Tuyết! Nữ tử này, ta chưa từng bao giờ nghĩ đến, nàng sẽ trở thành ác mộng không cách nào xua tan trong cuộc đời ta.

Ngày đó, trong lòng ta phiền muộn, liền dẫn tùy tùng đi dạo trên phố Trường An, trong lúc vô tình đã ra tay giúp đỡ một nữ tử ngã trên đất, trong nháy mắt nàng ngước mắt lên, ta giống như bị sấm sét kích trúng vậy, không cách nào nhúc nhích, bởi vì, ta thấy được cô gái trong mộng, là nàng, đôi mắt trong veo, thanh thuần Mỹ Lệ.

Ta vì nàng thất thân, một khắc kia, ta hiểu rõ tình yêu của ta đến rồi!

Đơn giản trò chuyện mấy câu với nhau, ta thấy được trong mắt nàng sự thẹn thùng, ta đã tự nói với mình, ta nhất định phải lấy được nữ tử này.

Ta tự mình đến phủ thị lang cầu hôn, ta không muốn dùng thân phận áp chế Lê Sinh Niên, nhưng mà ta lại lo lắng Lạc Tuyết không muốn làm trắc phi của ta, mấy ngày chờ đợi tin tức kia, về ngoài ta trấn định tự nhiên, nhưng bên trong lại đứng ngồi không yên.

Thượng Quan Vũ Diệp đến thư phòng cầu xin ta, cầu xin ta không nạp trắc phi, ta rất tức giận, đối với nàng càng thêm chán ghét, ta không cho phép bất cứ người nào ngăn trở ta cưới Lê Lạc Tuyết làm trắc phi, nếu có thể, ta thật sự muốn để cô nương ta vừa gặp đã yêu đó lên làm chính phi, ta không muốn uất ức Lạc Tuyết.

Nếu như nói trước kia ta luôn coi hôn nhân là một thủ đoạn để củng cố chính trị, thì từ giây phút nhìn thấy Lê Lạc Tuyết kia, ta bắt đầu thay đổi ích kỷ, ta muốn có một phần lựa chọn của mình, vì vậy, ta đi gặp hoàng huynh, ta nói cho hắn biết, ta muốn nạp trắc phi. Hoàng huynh rất vui mừng cho ta, bởi vì hắn vẫn biết, trong lòng ta tịch mịch.

Điều làm cho ta vui chính là, Lạc Tuyết đồng ý gả cho ta, đêm hôm ấy, ta hưng phấn dường như ngủ không yên.

Hôn kỳ đến, ngày đó, Lạc Tuyết mặc bộ giá y đỏ thành tân nương của ta.

Đêm động phòng hoa chúc, dưới khăn voan, vẻ đẹp của nàng, giống như là ánh túc sáng sớm, xinh đẹp quyến rũ, vừa giống như Mẫu Đan nở rộ, Quốc Sắc Thiên Hương, ta chưa từng thấy nữ tử nào đẹp như vậy, nàng giống như một vũng nước sâu rộng, ta mất hồn phách.

Ta bắt đầu thử tìm hiểu rõ nàng, nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày một nụ cười cũng hấp dẫn ta thật sâu...ta không muốn đến chỗ Thượng Quan Vũ Diệp, nhưng mà ta lại bận tâm đến quan hệ cùng Thượng Quan Lôi cho nên, trong một tháng có một nửa thời gian ta không thể ôm nàng ngủ.

Lần đầu gặp nhau, vậy nhẹ quạt, bụi tóc tung bay, đã lưu lại trong trái tim.

Ngoảnh đầu lại nhìn lại, người đã đi, nức mắt trống rỗng, quay đầu lại mênh mông.

Bất chợt gặp nhau, ngẩng đầu nhìn, là Nhu Tình, say mê một đời.

Cuộc đời này nguyện làm hồng nhan, ước làm chim liền cánh.

Không quên lời hứa người nói, nhưng sợ sai lầm lỡ dở cả cuộc đời.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

Đợi chờ vô ích, đợi chờ vô ích, nước mắt rơi ướt phím đàn, từng chút từng chút một.

Trong lòng ta nhất thời lạnh lẽo như nước, ta cho là trong lòng nàng có người khác, nhớ nhưng người khác, cho nên, ta đối với nàng, lần đầu tiên phát hỏa, vẻ mặt rất lạnh, nàng cũng không phải là nữ tử uất ức cầu toàn, nàng rất kiêu ngạo, lại lạnh nhạt bình tĩnh cần rằng đem hai chữ "thiếp thân" nói ra.

Chúng ta bắt đầu chiến tranh lạnh, đã mấy ngày ta không đến "Hà Nguyệt Trai", ta cho rằng nàng sẽ chủ động tới lấy lòng ta, nhưng nàng lại bình tĩnh dường như hoàn toàn quên mất ta...ta rốt cuộc không nhẫn nại được, trong lòng nhớ nhưng nàng, chủ động đi tìm nàng, đêm hôm ấy, ta mới biết, nàng đối với ta, cũng giống như ta đối với nàng, vừa thấy đã yêu!

Trong lòng ta mừng như điên, hồng la trong trướng, sầu triền miên, ta yêu nhất lúc nàng cười duyên, cũng yêu thân thể trắng như tuyết của nàng.

Nhưng mà, ta lại ra một quyết định sai lầm, ta muốn bồi thường Lạc Tuyết, cho nên đã tuyên bố, nàng và Thượng Quan Vũ Diệp người nào sinh được bé trai trước, thì sẽ được lập làm Thế tử kế thừa tước vị của ta!

Quyết định này, cũng đã trở thành đao phủ hủy diệt ta và Lạc Tuyết!

Lạc Tuyết mang thai, trong bụng của nàng có kết tinh tình yêu của chúng ta, ta rất vui mừng!

Ta lập lời thề với nàng, "Lạc Tuyết, từ lần đầu tiên gặp nàng, ta đã quyết định muốn nàng! Ta tình nguyện chỉ vì nàng, phụ thiên hạ!"

Thái y chẩn đoán nói cái thai trong bụng Lạc Tuyết có thể là bé trai, Lạc Tuyết vẫn lạnh nhạt như vậy, ta biết, nàng sợ Thượng Quan Vũ Diệp ghen tỵ, mà ta làm sao lại không biết chứ, Thượng Quan Vũ Diệp đã xem nàng trở thành một cái đinh trong mắt, nhưng ta lại chưa bao giờ nghĩ tới có thể nghiêm trọng đến như thế.

Mùng bốn tháng mười hai, ta vĩnh viễn cũng không quên được ngày này. Ngày này là sinh nhật Lạc Tuyết, ta muốn tổ chức tiệc mừng cho nàng, mà khoảng thời gian này Thượng Quan Vũ Diệp lại chủ động thay đổi, làm ta buống lỏng cảnh giác, cho là nàng thật lòng hối cải muốn cùng Lạc Tuyết sống chung hòa bình.

Yến tiệc tan hết, ta tìm khắp nơi không thấy Lạc Tuyết, Thượng Quan Vũ Diệp nói nàng không thoải mái, trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta lo lắng cực kỳ, lập tức đi tìm nàng, vậy mà, ta lại thấy được một cảnh tượng không cách nào chịu được!

Nàng và thị vệ của vương phủ Trương Tam quần áo xốc xếch ôm ấp nhau cùng ngủ trên một chiếc giường! Ta bị ghen tức và tức giận mê man đầu, lại tin lời nói của Thượng Quan Vũ Điện cho là nàng hồng hạnh vượt tường, làm ra chuyện có lỗi với ta!

Ta không chịu nghe nàng giải thích, khi đó ta chỉ còn lại tức giận, ta hận không thể giết chết nàng!

Rốt cuộc, ta tát nàng một cái, nắm đầu tay đỏ tươi ở trên mặt của nàng, mà con ngươi của nàng không còn trong suốt nữa, mê mang mà trống rỗng, không thể tin nhìn ta...làm ta sinh sợ rất sâu!

Nàng cười, "Cái tội này, Lạc Tuyết nhận! Vương Gia nói đúng, vậy thì coi như thế đi!"

Ta giận dữ, sai người đưa nàng vào địa lao.

Nàng gian nan đứng lên, bình tĩnh tự nhiên, sau đó cười khẽ, "Vương Gia, gặp lại sau!"

Ta thấy ở trong mắt nàng có bi thương, quyết biệt, lạnh nhạt, còn có oán hận. . . . .

Mà lúc ấy ta cũng không biết, một câu "Gặp lại" kia lại trở thành giữa cuộc chia cách mấy năm giữa chúng ta.

Có lẽ là ý trời trêu người, thời điểm ta còn chưa kịp hiểu rõ mọi việc, thì hoàng huynh đã ta nhập cung gấp, trên biên cảnh đã xảy ra chuyện!

Ta đã không còn kịp trở về phủ nữa, đã bị phái ra khỏi Kinh Sư.

Mặc dù ta tức giận, nhưng vẫn rất yêu Lạc Tuyết, vì vậy ta ra lệnh, "Lý Tắc, Bôn vương không có thời gian trở về vương phủ nữa, người phái người truyền lời cho vương phi, ra lệnh cho nàng trước lúc Bôn vương trở lại không cho phép làm bất cứ hành động thiếu suy nghĩ nào với trác vương phi, đem trác vương phi giam lỏng ở "Hà Nguyệt trai" là được, nhưng không cho phép bất luận kẻ nào bước vào "Hà Nguyệt trai" một bước, người vi phạm, chém! Tất cả chờ Bôn vương trở về phủ sẽ tự mình xử lý."

Nhưng ta lại không biết Thượng Quan Vũ Điện lại có thể độc ác như vậy, lại càng không biết tâm cơ của nàng ta.

Mười ngày sau ta trở lại vương phủ, lại nghe được một tin tức như sấm sét giữa trời quang !

"Bẩm vương gia, ngay đêm ngày rời khỏi vương phủ, đã có người ẩn vào địa lao, đã thương thủ vệ, sau đó đem trác vương phi cướp đi! Nô tài đã phái ra nhiều nhân mã, nhưng bây giờ vẫn không có tin tức, muốn báo cáo cho ngài, nhưng không biết ngài ở nơi nào. . . . ."

Ta không tin, ta tìm khắp nơi. Từng góc trong "Hà Nguyệt trai", cuối cùng không có bóng dáng nàng, ta tuyệt vọng phát hiện, ta hình như đã mất đi nàng. . . . .

Nhưng mà, ta không cam lòng, ta phái mọi người đi tìm nàng, thậm chí vận dụng cả tổ chức ta bí mật bồi dưỡng nhiều năm "Thập nhị ung", bất luận nàng có vụng trộm hay không, ta đều phải tìm được nàng, trải qua đoạn thời gian này, ta đã suy nghĩ rõ ràng, ta nên tin tưởng lời nàng nói, nàng trong sạch , nhất định là có người hãm hại nàng, ta hận mình, tại sao không cho nàng dù một chút tin tưởng?

Những ngày không có nàng bên cạnh, ta giống như cái xác không hồn, ta càng ngày càng phát hiện, ta yêu nàng, đã sớm không phải giống như lúc đầu bị dung mạo hấp dẫn, hoặc là vì nàng đã từng đi vào trong mộng của ta, mà ta yêu nàng, nàng đã bắt tri bất giác trở thành một phần trong sinh mệnh ta, bởi vì nàng, ta đã bắt đầu hiểu được tình yêu, ta cho rằng mình cũng giống như những nam tử bình thường khác, có một tình yêu thuộc về mình nhưng lại bị chính bàn tay mình hủy diệt!

Ta thề, dù là lên trời xuống đất, ta cũng phải nhất định tìm được người ta yêu!

Vậy mà, bất kể ta phái ra bao nhiêu người, cũng không có bất cứ tin tức nào liên quan đến Lạc Tuyết, ta dường như muốn điên rồi, ta biết tất cả mọi việc đều có thể do Thượng Quan Vũ Điện gây nên thì ta chỉ hận không thể trực tiếp giết chết nàng, nhưng mà ta lại không có chứng cứ, ta còn phải bận tâm đến thế lực Thượng Quan Lôi, cho nên, ta chỉ có thể chịu đựng, vừa tiếp tục tìm kiếm Lạc Tuyết, vừa thu thập chứng cứ Thượng Quan Vũ Điện.

Ta mất đi Lạc Tuyết, đã không còn có cái gì gọi là tình yêu nữa, ta chỉ chờ một cơ hội, ta muốn Thượng Quan Vũ Điện đền mạng cho Lạc Tuyết, nếu như xác định thật sự là nàng hại Lạc Tuyết, ta nhất định sẽ không suy nghĩ gì nữa, ta muốn tự tay giết Thượng Quan Vũ Điện, ta hận nàng, hận đến mức không muốn nhìn thấy nàng ta thêm bất cứ lần nào nữa, cho nên, ta cũng không bước vào phòng nàng ta bất cứ lần nào nữa. (Du: Anh này yêu chị Lạc Tuyết những vẫn sùng thiếp thất khác có con trai nên ta không thể thích nổi :(((((((()))

Thời gian 5 năm, nói dài cũng không dài lắm, ta, sống một ngày dài tựa một năm.

"Hà Nguyệt trai" đã thành địa phương duy nhất để ta nhớ nhung Lạc Tuyết , nơi đó vẫn còn lưu lại mùi của nàng, ta không cho bất luận kẻ nào tự ý vào chỗ này, nơi đó chỉ có âm áp của riêng chúng ta.

Lòng của ta, ở biết Lạc Tuyết mất tích bắt đầu từ thời khắc đó, cũng đã chết rồi.

Ta không còn yêu, cũng không thể yêu bất cứ kẻ nào nữa, con người khi còn sống, chỉ có thể yêu một lần, ta yêu Lạc Tuyết, vậy là đủ rồi, về phần nói dối tông đường, nếu như không phải là Lạc Tuyết, là ai cũng không sao cả!

Chính lúc này ta giống như đang sống trong hồi hận và giày dụa, không còn hơi sức, chỉ giống như tượng gỗ còn sống.

Chương 93: Ngoại truyện Long Ngạo Thiên: được hay mất, là ác mộng cả cuộc đời (hai)

Ta cho rằng cả cuộc đời này của ta sẽ không còn được gặp nàng nữa.

Sau năm năm hao tổn hết tâm cơ đi tìm nàng, lúc này trong lòng ta đã lạnh dần, sống không thấy người, chết cũng không thấy xác.

Ta không nghe được bất cứ tin tức gì về Lạc Tuyết, ta không tin một người cứ như vậy mà biến mất được, cho dù là chết, cũng nên có một chút dấu vết gì đó!

Vậy mà, thực tế tàn nhẫn, để cho ta từng bước một lui về phía sau, đi tới đường cùng, lui về phía vách đá, ta ngậy ngốc đứng đó, mặc cho gió lạnh thấu xương cắt qua mặt, nhưng lại không hề cảm thấy đau. . . . .

Tuy nhiên mọi việc lại biến hóa một cách bất ngờ, ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Lạc nhi lại lấy phương thức như vậy xuất hiện trước mặt ta, phải nói, người đời cũng không nghĩ đến, một cô nương đã từng là đệ nhất mỹ nhân của kinh đô lại lấy thân phận là "Công tử cụt tay" để trở lại thế gian.

Ngày đó, tin tức tình báo mới truyền đến trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật phong vân—— công tử cụt tay Vân Hận Thiên! Vô công trắc tuyệt, tác phong lãnh lạt, dung mạo xinh đẹp không giống nam nhân, cũng không giống nữ nhân! Hắn thể hiện tài hoa trong đại hội tỷ võ cầu hôn Nam Cung thế, nhưng lại ở trước mặt mọi người cự hôn, vô công của hắn xuất thần nhập hóa, không ai biết hắn là người phương nào, đến từ nơi nào, là đệ tử của môn phái nào?

Vậy mà đêm hôm ấy, nhân vật tâm thường này lại xuất hiện trong bữa tiệc phong thể tử của ta!

Một bạch y phiêu dật rơi vào trong tầm mắt của ta trong nháy mắt khiến ta kinh sợ, nhất cử nhất động của hắn, đều rất liêu lĩnh, tà tử, lại dùng một tấm vải trắng che mặt, làm cho người ta không thấy được mặt của hắn! Khi một cánh tay áo trắng không của hắn bị gió thổi động, ta thấy được ánh mắt bén nhọn của hắn nhìn về phía ta, ta không có một chút sợ hãi nào, nhưng đáy lòng lại bỗng dưng phát đau, hắn chỉ có một cánh tay!

Hắn nói, "Các ngươi nhiều người như vậy, lại sợ Bản công tử sao?"

Hắn cười, cười thật dài, chiếc tiêu trong tay bắt đầu lay động, sau đó tất cả mọi người giống như bị trúng cổ độc vậy, tâm mạch hỗn loạn, ôm đầu đau đớn không chịu nổi, thậm chí, miệng phun ra máu tươi ngã xuống ngay tại chỗ, ta vận nội công chống đỡ, cho đến khi sắp không chống đỡ được nữa, thì tiếng tiêu rớt cuộc dừng lại, hắn ngạo nghễ đứng ở trên đài biểu diễn cao, lãnh, hung ác, trong con ngươi kia, còn có nồng nặc thù hận! Ta cũng không hiểu, vì sao lại có hận!

"Trang vương phủ hôm nay có chuyện vui, cuối cùng vẫn là chuyện vui, khắp nơi đó tươi, hôm nay Bản công tử tới muốn tặng cho tiểu thế tử Trang vương gia một món lễ lớn, mượn máu của chư vị, đưa cho Trang vương gia, Trang vương gia? Máu của những người ở đây, đều là màu đỏ sao?"

Hắn đang nói chuyện với ta, hắn nghiêng đầu, ta thấy được dưới chiếc khăn che mặt kia là một nụ cười mê hoặc chứng sinh, mỉa hoặc xinh đẹp, ta bị mê hoặc rồi, lúc ta chưa kịp trả lời, thì động tác của hắn lại rất nhanh dùng tay đưa giỡn trắc phi Lý thị ở bên cạnh ta, hắn nói, "Làn môi này tư vị nhất định không tồi đi? Có mỹ nhân như thế này làm bạn ở bên người, Vương Gia có lẽ rất hài lòng?"

Tìm ta đập mạnh và loạn nhịp, nhưng cũng bắt đầu tức giận, là một nam nhân, Lý thị lại là nữ nhân của ta, ta không cho phép bất cứ nam nhân nào khác tùy ý vũ nhục nàng, vì vậy, ta nói, "Người là ai? Thả nàng!"

Khẩu khí của hắn lạnh nhạt, "Hả? Người đang cầu xin Bản công tử thả mỹ nhân này sao?"

"Nếu người là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, thì không nên bắt một nữ nhân một tay trời gà không chặt tới uy hiếp Bôn vương!"

Thế nhưng hắn lại cười, liêu lĩnh cười lớn.

"Ha ha ha, Bản công tử cho tới bây giờ đều không phải là anh hùng, Bản công tử chỉ làm chuyện mình thích, ví dụ như. . . . . vương phi của người. . . . . Không tồi!"

Hắn lấy thủ pháp thật nhanh, lúc mọi người chưa kịp thấy rõ, đã làm cho Thượng Quan Vũ Điện té ngã trên đất trước mặt mọi người, hắn châm chọc nói: "Vương phi lễ quá nặng nề rồi! Vương gia tướng công của người tại sao không kịp thời đến đỡ lấy người chứ?"

Ta vẫn chăm chú nhìn chăm chăm hắn, không thấy rõ mặt của hắn, ta chỉ nhìn được ánh mắt của hắn, ta phát hiện, ánh mắt của hắn vẫn như có như không nhìn về phía ta...mà trong lòng ta bỗng dưng rất căng thẳng

Mà lần này ánh mắt của hắn lại nhìn sang ta, lại làm cho ta giống như bị sét đánh trúng vậy, máu trong người bỗng đứng đông lại, "Con mắt của ngươi . . . . . Giống như một người. . . . ."

Lúc ta còn chưa kịp nói xong, hắn đã bay đi, chỉ để lại một chuỗi lời nói như yêu ma, "Các ngươi hãy nhớ lấy, Bản công tử chính là công tử cụt tay —— Vân —— Hận —— Thiên!"

Hắn đi, bỗng nhiên hiện thân, rồi lại đột nhiên rời đi, ta vẫn ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, trong một khắc nhìn thấy ánh mắt kia, ta cảm thấy nó rất giống với ánh mắt Lạc Tuyết, trong suốt, lạnh nhạt.

Ta bắt đầu tưởng tượng, Vân Hận Thiên chính là Lạc Tuyết, hắn là nữ giả nam trang, hắn lấy gương mặt thật xuất hiện tại Nam Cung thế gia, nhưng tại sao lại che mặt khi đến Trang vương phủ, cho nên, ta đoán hắn nhất định là sợ bị người khác nhận ra, hắn có lẽ chính là Lạc Tuyết.

Ta bắt đầu mong đợi có thể gặp lại hắn một lần nữa, có lẽ đã có dự định sẵn, mấy ngày sau, hắn lại tới một lần nữa!

Nhưng mà điều ta không nghĩ tới chính là, có người lên vào Trang vương phủ ám sát Thượng Quan Vũ Diệp!

Thượng Quan Vũ Diệp không chết, chỉ bị thương, ta chạy ra ngoài, hướng bầu trời đêm hét lên, "Vân Hận Thiên! Ngươi ở chỗ nào? Ngươi ra ngoài! Bôn vương muốn gặp ngươi!"

Trong bầu trời đêm se lạnh, hắn vẫn dùng lụa trắng che mặt, từ trên không giống như Cửu Thiên huyền nữ nhẹ nhàng bay xuống, áo trắng bị gió thổi lên, quét qua mái tóc dài xoắn đến eo, những sợi tóc tung bay trong gió đêm, Tà Nghịch lãnh mị.

Giữa lông mày của hắn có một điểm đỏ ở đêm đen lại càng đỏ thêm, lòng của ta trở nên mê loạn, giọng điệu hỏi ra không còn một chút tức giận nào, "Ngươi vì sao lại không dùng bộ mặt thật gặp người?"

Hắn dùng âm thanh của nam nhân, ra sức chế cười, "Trang vương gia hỏi rất hay! Hề là người có diện mạo anh tuấn, ai không nguyện lấy gương mặt thật của mình mê hoặc người trong thiên hạ, nhưng gương mặt này của Vân Hận Thiên, bây giờ không ai nhận ra! Che mặt, để vương gia có thể đoán, chẳng phải là càng thú vị sao? Thế nào? Vương Gia không có ý định thay vương phi của ngài bắt giữ Vân mỗ sao? Tại sao lại ở chỗ này hỏi những vấn đề không thú vị này chứ, khiến Vân mỗ rất thất vọng đó! Hơn nữa Vân mỗ cũng không phải là lần đầu tiên tự tiện xâm nhập vương phủ đã thương người!"

Ta thất vọng, ta bắt đầu bỏ qua ý tưởng ban đầu của mình, hắn không phải Lạc Tuyết, trong giọng nói của hắn không nghe ra một chút nào tư vị của Lạc Tuyết, hắn làm sao có thể là Lạc Tuyết đây?

Nếu không phải, như vậy ta còn do dự cái gì? "Ngươi nói đúng! Bất kể ngươi có tội gì hay không, Bôn vương cũng nên giết chết ngươi! Hừ! Giết chết ngươi rồi Bôn vương dĩ nhiên là có thể nhìn xem ngươi có thể đề lại gì cho Bôn vương phỏng đoán!"

Ta ra lệnh, ngay lập tức có hàng trăm hàng ngàn thị vệ xông về hắn, vậy mà, ta lần đầu tiên thấy được chân chính võ công của hắn, hắn lại có thể phá được ngũ hành trận pháp của ta, chỉ qua mấy chiêu công phu, lợi dụng tư thái thắng lợi đứng trước mặt ta, đánh ngã hết tất cả thị vệ của ta.

Ta vẫn trấn định, đây sự kiêu ngạo bẩm sinh của Vương Gia Đại Kim, ta sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà tự rối loạn trận cước.

Ta phát ra âm thanh cũng lạnh lùng đến cực điểm, "Công tử cụt tay Vân Hận Thiên, đúng như lời giang hồ đồn đãi, một thân thần công có thể phá thiên hạ! Tội nay Bôn vương đã lĩnh giáo được võ công cái thể của công tử, nếu như thua dưới tay ngươi, sống chết không oán!"

Hắn chỉ nói một chữ "Tốt", ngay lập tức bàn tay trắng nõn đã tấn công về phía ta, trận chiến này, ta hiểu biết rõ, ta đánh không lại hắn, công lực của hắn thật sự hùng hậu, hoàn toàn không giống với nội công hắn có được ở độ tuổi này, vật áo trước ngực ta bị hắn cào nát, chiếc khăn lụa quý giá của ta bị hắn nắm trong tay.

Ta nổi giận, đó là chiếc khăn Lạc Tuyết thêu cho ta làm vật đính ước, cho dù nàng đã chết, ta cũng không cho phép nó rơi vào trong tay người khác, đây là vật duy nhất Lạc Tuyết lưu lại để ta tưởng niệm, ta tuyệt đối không cho phép!

Lúc ta đang định phi thân đoạt lại chiếc khăn, không ngờ hắn lại nhẹ nhàng đọc lên đoạn thơ trên khăn gấm, ánh mắt của hắn khi ấy mơ màng, tròng mắt rung động, khiến tim ta lại một lần nữa đập mạnh và loạn nhịp!

Nhưng mà lý trí nói cho ta biết, hắn không phải Lạc Tuyết, vì vậy ta nâng kiếm đâm về phía hắn, về mặt hắn dờ dẩn, làm thân hình ta chấn động, nhưng kiếm đã phát ra không thu trở về được, trong khoảnh khắc mảnh chỉ mảnh treo chuông, trong đêm tối lại vang một giọng nói, "Vân Thiên, cẩn thận!"

Một tiếng này khiến cho ta kinh ngạc, cũng làm cho hắn hồi hồn, hắn không tránh né, mà trực tiếp sử dụng tay bắt lấy kiếm, dùng công lực phá vỡ, kiếm của ta bị gãy thành hai khúc!

Ta thờ ơ, ta chỉ muốn lấy lại khăn gấm của ta, ta đưa tay về phía hắn, "Đưa đây!"

Hắn giọng cao khăn gấm, cười to, "Ngươi muốn chiếc khăn gấm này sao? Ha ha ha. . . . . Đường đường Ngũ Gia Đại Kim, một nam nhi bảy thước, trên người lại giữ đồ vật của nữ nhân sao?"

Ta nói, "Từ phi ngư, yên tri ngư chi nhạc? (không phải cá, sao biết niềm vui của cá)? Bôn vương không cần ngươi tới dạy!"

Hắn bỏ lại một câu, "Được, nói rất hay! Bản công tử trả lại cho người!" sau đó dùng khinh công bay đi.

Ta đón được khăn gắm, trong lòng cảm thấy phiền muộn vô cùng. Ta không hiểu rõ, đến tột cùng Vân Hận Thiên có ân oán gì với Trang Vương Phủ? Lại nhiều lần tới đây đã thương người như vậy? Hắn đối với chiếc khăn gắm trong tay ta. . . . . Hình như có. . . . . Tình cảm? và người ẩn thân ở chỗ tối là ai? Là trợ thủ của Vân Hận Thiên sao?

Hắn vì sao không giết ta? Nếu lấy võ công của hắn, giết chết ta không phải là chuyện khó, vì sao?

Trong lúc ấy ta nào có biết, người trong đêm tối nhắc nhở hắn, chính là tình địch khiến cho ta vĩnh viễn mất đi Lạc Tuyết!

Ta bị Vân Hận Thiên mê hoặc, ở trong ánh mắt của hắn ta thấy được bóng dáng của Lạc Tuyết, mà tới nay, ta chỉ thấy được lạnh lẽo, cùng với ánh mắt mơ màng của hắn khi nhìn chiếc khăn gắm của ta.

Ta không xác định được, ta nằm mộng, trong mộng, hắn một lát là Lạc Tuyết, một lát lại không phải, hành hạ ta vô số đêm.

Hắn cụt tay, khiến cho ta không dám nhận hắn là Lạc Tuyết, nếu như là sự thật, Lạc nhi của ta bị tổn thương như vậy, cho dù ta có chết, cũng không cách nào đền tội được, nếu như không phải, Vậy thì Lạc nhi của ta đang nơi nào?

Nhưng mà, trong nội tâm, ta lại hi vọng hắn chính là nàng, như vậy ít nhất ta còn biết Lạc nhi của ta còn sống, ít nhất ta còn có thể nhìn thấy hắn.

Ta cả ngày mất hồn mất vía, rốt cuộc ngã bệnh.

Ta thật sự muốn ngay lúc ấy nhắm mắt lại, vĩnh viễn cách xa nỗi đau đớn vô tận và sự hành hạ này.

Gặp gỡ Lạc Tuyết, cũng đã cướp đi cả cuộc đời ta.

Ta đã vô số lần tự hận chính bản thân mình, hận ta phát hiện quá trễ, hận ta đã yêu nàng quá sâu đậm, lại quên quý trọng.

Năm năm qua trong vô số đêm tuyết rơi, không chỉ lòng của ta chết đi, mà thân thể cũng tình nguyện chết.

Nếu như ta có thể thả xuống được giang sơn của hoàng huynh, nếu như trên lưng của ta không đeo quá nhiều trách nhiệm, ta nhất định sẽ không sống như vậy, sống ở trong một thế giới không có người thương.

Hoàng huynh cười ta ngốc nghếch, ta cũng cười, nếu không yêu bất cứ ai, như vậy sẽ không ngốc nghếch.

Đã từng yêu thương, đã từng có một tình yêu khắc cốt ghi tâm, ai không ngốc?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ngoại truyện Long Ngạo Thiên: được hay mất, là ác mộng cả cuộc đời (ba)

Ta ngã bệnh, bởi vì tinh thần ta cả ngày hoảng hốt, tâm trí quá mệt mỏi, rốt cuộc bị bệnh.

Những ngày nằm ở trên giường, ta rất bình tĩnh, thậm chí hi vọng có thể bị bệnh như vậy mãi, như vậy ta sẽ không cần đeo quá nhiều trách nhiệm trên lưng, trách nhiệm đối với giang sơn Đại Kim, đối với mấy trắc phi, tiểu thiếp.

Rất nhiều chuyện dù biết cũng không thể làm được gì, ta biết rõ, cho dù có một ngày Lạc Tuyết sự trở lại bên cạnh ta, nếu nàng nhìn thấy những nữ nhân bên cạnh ta, chắc chắn sẽ đau lòng, mà ta làm sao lại hi vọng Lạc Tuyết đau lòng chứ?

Tình yêu của ta không thể là duy nhất, đây là chuyện mà ta cảm thấy bi ai nhất. Những nữ nhân nhét vào trong phủ ta, người nào không phải bởi vì thế lực sau lưng các nàng, vì quyền mưu, ta một lần lại một lần làm trái với tâm ý của mình, để cho mình trái ôm phải áp, khiến cho người ngoài hâm mộ.

Nhưng sau lưng những thứ này là bao nhiêu bất đắc dĩ là cô đơn, chỉ có tự ta biết.

Ta không muốn uống thuốc, trong tiềm thức của ta từ chối chữa bệnh, thật ra, hiện tại ta còn sống cũng là một cái xác không hồn không có tình cảm mà thôi.

Mà trong lúc này, người làm ta nhớ mãi không quên công tử cụt tay Vân Hận Thiên lại xuất hiện!

Ta không biết có phải là hấn đang dùng phép khích tướng hay không, nhưng mà ta lại thật sự giùng giàng xuống giường.

Hấn luôn xuất hiện vào ban đêm, luôn bay xuống từ trên cao, hấn vẫn thần bí như vậy, hết lần này đến lần khác xông vào Trang vương phủ của ta.

Ta không khỏi lại bắt đầu tưởng tượng hấn chính là Lạc Tuyết, vì vậy, ta cũng dùng phép khích tướng, ta dùng hết hơi sức hét lên: "Vân Hận Thiên? Ngươi ra ngoài! Lén lút như vậy thì hảo hán cái gì chứ!"

Hấn lần nữa hiện thân, giống như hai lần trước, ta không cách nào nhìn được mặt của hấn,

Hấn nói ra những câu liêu lĩnh, những câu khiêu khích, "Bản công tử tại sao phải làm hảo hán? Nếu làm hảo hán mà đoán mệnh, thì Trang vương gia sẽ chọn làm một hảo hán sao?"

Ta cố gắng chống đỡ thân thể mình, hừ lạnh, "Dù chỉ có thể sống một ngày, Bôn vương cũng sẽ không đắm chìm bản thân trong trụ lạc như vậy!"

"Hả? Thật sao?" Hấn phát ra tiếng cười khê, "Thân thể Trang vương gia bây giờ chỉ cần một con gió là có thể thổi bay, ngươi cho là ngươi có khả năng làm một hảo hán sao?"

Ta không muốn ở trước mặt hấn lộ ra suy yếu, vậy mà gió rét ban đêm lại khiến cho thân thể đang phát sốt của ta càng thêm lạnh, phát run lên, không cầm được ho khan nhiều tiếng, Lý thị gọi thị vệ tới, muốn động thủ với hấn, bị ta ngăn cản.

Ta hỏi, "Ngươi rút cuộc là ai? Bôn vương nghe lời đồn đãi nói ngươi xinh đẹp không giống nam nhân, vì sao chỉ khi đến Trang vương phủ mới che khăn?"

Hấn lại bắt đầu cười, "Bởi vì Bản công tử thích! Trang vương gia nóng lòng? Ha ha ha. . . . . Cuối cùng có một ngày ngươi sẽ được thấy, nhưng không phải là hôm nay!"

"Tại sao Bôn vương luôn có một loại cảm giác quen thuộc đối với ngươi? Ngươi lại nhiều lần tới Trang vương phủ rút cuộc có ý gì? Không ngại nói rõ một lần với ta!" Ta nói xong những lời này, thân thể đã vô lực, tùy tiện tựa vào Lý thị bên cạnh.

Vậy mà hấn nghe hết câu hỏi của ta, ánh mắt lại đột nhiên thay đổi thành sắc bén, "Hiểu? Mọi chuyện trên thế gian này đều rõ ràng sao? Cả đời này Trang vương gia chưa làm ra bất cứ chuyện gì áy náy sao?"

Trong lòng ta chấn động, cũng mang theo tức giận chất vấn, "Đây vốn là chuyện riêng của bôn vương, không đến phiên ngươi hỏi tới!"

"Hả? Vậy Trang vương gia nhìn xem một chút xem Vân mô có hỏi được không!" Hấn cười nhạt một tiếng, giữ chặt Thượng Quan Vũ Điệp một tay bóp chặt cổ của nàng. "Trang vương gia người xem lần này như thế nào? Vân mô có tư cách hỏi chứ?"

Ta không biết hấn có ý gì, hình như mỗi lần hấn tới đều mang theo sự bồn chồn, nhưng mà lại chân thật như vậy, đứng ở trước mặt nhiều thị vệ như vậy, ta không thể không lên tiếng bảo vệ Thượng Quan Vũ Điệp, "Ngươi! Ngươi buông nàng ra! Nàng chỉ là một nữ nhân không có sức chống cự, ngươi dùng nàng để uy hiếp Bôn vương sao?"

Hấn chê cười, "Vương Gia đang nói giỡn sao! Ngươi hỏi vương phi của ngươi xem nàng chỉ là một nữ nhân chân yếu tay mềm sao?"

Trong lòng ta khựng lại, hấn đang ám chỉ cái gì? Nhưng mà không để ta có nhiều nhiều thời gian để suy nghĩ, một ám tiễn bỗng nhiên bắn về phía Vân Hận Thiên, trong lòng ta bỗng nhiên lo lắng, thậm chí cảm giác đôi tay trở nên lạnh lẽo, nhưng mà ta vẫn không nhúc nhích, cũng không kịp động, cũng may, hấn tránh thoát mũi tên kia, hơn nữa lại thông minh lấy Thượng Quan Vũ Điệp làm bia đỡ.

Bà vai Thượng Quan Vũ Điệp trúng tên, nhìn thấy hấn không có việc gì, lòng của ta lại lặng lẽ để xuống.

"Cái gì gọi là trộm gà không được lại mất nắm gạo? Trang vương gia biết sao?" Hấn hết sức châm chọc hỏi ta.

Cuối cùng hấn lưu lại một nụ cười ngọt ngào như thiếu nữ, tung người rời đi.

Mặc dù ta vẫn không thấy được mặt của hấn, môi của hấn, nhưng ta lại thấy được ý cười trong đôi mắt đó có tự tin, đùa cợt.

Hấn đi, ta biết rõ sắc mặt của ta nhất định rất khó coi, bởi vì giống như tâm trạng của ta lúc này, mãnh liệt như sóng lớn.

Ta hướng về phía bầu trời đêm nói: "Vân Hận Thiên! Bôn vương chờ ngươi lần sau đến!"

Có lẽ là hy vọng trong tận sâu nội tâm của ta, cho nên, ta mong đợi lần sau hấn lại tới, bất luận hấn tới để làm cái gì, cho dù thật sự muốn giết Thượng Quan Vũ Điệp, ta cũng mặc kệ, bởi vì, ta muốn một lần nữa nhìn thấy đôi mắt giống Lạc Tuyết.

Nhưng mà trong lòng ta cũng tức giận không thôi, Thượng Quan lại cài người vào trong Trang vương phủ, điều này làm cho ta muốn sớm diệt trừ gia tộc Thượng Quan hơn.

Vậy mà chỉ qua đêm sau, Vân Hận Thiên lại tới!

Trên giang hồ lời đồn đãi rồi rít vang lên, Vân Hận Thiên y thuật trác tuyệt, điều kiện của người muốn cầu y lại là chém một đao lên người Trang Thân

Vương phi Thượng Quan Vũ Diệp!

Cho nên, hai lần này, hẳn đều không tới một mình, những người giang hồ kia rồi rít xông vào Trang vương phủ, mục đích thì chỉ có một, đó chính là hoàn thành điều kiện của Vân Hận Thiên.

Ta thật sự không nghĩ ra, vì sao hẳn lại chỉ đối nghịch với một mình Thượng Quan Vũ Diệp!

Trừ phi Thượng Quan Vũ Diệp có thù oán gì với hẳn, nhưng Thượng Quan Vũ Diệp là nữ nhi nhà quan, chưa bao giờ giao thiệp với người trong giang hồ, tại sao lại có thù oán với hẳn? Nghĩ tới đây, ta lại kích động.

Lúc ta đang thảo luận quốc sự với hoàng huynh trong cung, thì nghe hạ nhân báo lại, Vân Hận Thiên lại xông vào vương phủ! Ta không nói hai lời, vội vã chạy trở về.

Lúc ta chạy tới, cả Trang vương phủ đã loạn thành một mảnh, rất nhiều thị vệ gia đình đã ngã xuống đất, máu chảy thành sông.

Hắn cao giọng hỏi ta, "Trang vương gia, rốt cuộc ngươi cũng lộ mặt rồi! Vương Gia nhìn xem có hài lòng với những gì Vân mỗ đã làm không?"

Ta đen mặt, vì lòng dạ độc ác của hẳn, vì vậy ta đem suy nghĩ của ta hỏi: "Bỏn vương thật sự không rõ, ngươi và Bỏn vương có quan hệ gì, hay có ân oán gì với Vương phi của bỏn vương? Vì sao chỉ đã thương người chứ không trực tiếp giết?"

Vậy mà hẳn lại khê cười, ý cười trong mắt của hẳn khiến ta mê ly, trong chớp mắt nụ cười đó ta lại khiến ta thất thần!

Hắn nói, "Vân mỗ đã từng nói, trên thế gian này không có chuyện là quá rõ ràng, Vương Gia cần gì phải hỏi nữa? Tối nay Vân mỗ chỉ có một việc, đó chính là xin Vương Gia giao ra ái phi của ngươi, nếu không Vân mỗ không tiếc máu nhuộm Trang vương phủ!"

Ta hồi hồn bởi vì lời của hẳn, ta ngược mắt, cho dù ta không thích Thượng Quan Vũ Diệp, nhưng cũng không thể tùy tiện giao nàng ra ngoài, như vậy sẽ phá hỏng uy danh của Thân vương Đại Kim, "Không thể được! Nàng là nữ nhân Bỏn vương, chỉ có Bỏn vương mới có quyền xử trí nàng, nếu ngươi muốn bản vương giao người, trừ phi giết chết Bỏn vương!"

Hắn cười, tiếng cười kia vang dội trong đêm tối, lạnh như vậy mị hoặc như vậy, "Tốt! Ngươi muốn dùng mạng của ngươi để đổi mạng của nàng, Vân mỗ sẽ thành toàn cho ngươi!"

Trong lời nói đó, ta nghe thấy sự tuyệt quyết lạnh lùng, cùng với mùi vị tự giễu.

Hắn dùng kiếm tấn công về phía ta, ta vô ý chống lại, và lại ta hiểu, vô công của ta không đánh lại hẳn, nhưng nếu ta thật sự chết trong tay hẳn, coi như đã thành toàn cho tâm niệm của ta!

Vì vậy, ngực của ta bị kiếm của hẳn đâm trúng, máu đỏ theo mũi kiếm chảy xuống, giờ khắc này, ta lại bình tĩnh một cách khác thường, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hẳn.

Hắn cũng ngạc nhiên, ta nhìn ánh mắt của hẳn, trong con ngươi kia lại có một giọt nước mắt, rơi xuống trên thân kiếm tâm ra sự lạnh lẽo, ta kinh ngạc, rung động, hẳn đang khóc vì ta sao?

Ta từ từ đưa tay chạm vào giọt nước mắt trên thân kiếm, hẳn cũng hồi hồn! bỗng nhiên hẳn rút kiếm ra, ta cố gắng chống đỡ thân thể, hẳn xoay lưng về phía ta, không nhìn ta nữa, nói ra những lời nói tuyệt tình, "Bản công tử không muốn giết ngươi, Bản công tử còn phải giữ lại mạng của ngươi, để cho ngươi nhìn xem bản công tử hành hạ ái phi của ngươi như thế nào!"

Ta che ngực, mặc cho máu theo kẽ tay ta chảy xuống, ta nhìn bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng rung động càng ngày càng sâu, rốt cuộc ta run rẩy hỏi ra miệng, "Ngươi. . . . . Khóc? Ngươi có phải. . . . . Có phải. . . . . Lạc Tuyết không?"

Ta hỏi nhẹ nhàng như vậy, ta sợ, ta sợ câu trả lời của hẳn là không, ta nghe thấy đáp án tim của ta sẽ nhảy ra ngoài mắt!

Vậy mà hẳn chỉ dừng một chút, sau đó một mực bác bỏ, "Vân mỗ không hiểu Trang vương gia đang nói cái gì? Nhưng xin khuyên Vương Gia một câu, vẫn nên tranh thủ thời gian để người khác giúp ngươi chữa thương bảo vệ tính mạng của mình đi! Vân mỗ vẫn muốn Vương gia xem tiếp diễn biến xảy ra kế tiếp!"

Hắn nói xong phi thân bay đi, ta nóng nảy, ta đẩy thị vệ muốn đỡ ta ra, ta hét lớn: "Không cho phép ngươi đi! Nếu như ngươi không phải là Lạc Tuyết, thì lấy khăn che mặt của ngươi ra, để Bỏn vương nhìn một chút!"

Hắn đi, hẳn không để ý đến ta, giống như trước đây, nói đi là đi, chỉ để lại một đồng lớn mê man cho ta phỏng đoán.

Ta không cam lòng, ta dường như có thể xác định, hẳn nhất định là Lạc Tuyết, nếu không hẳn sẽ không hết lần này đến lần khác dây dưa với ta, nếu không hẳn sẽ không rơi lệ khi đâm ta một kiếm, cho nên, hẳn chính là Lạc Tuyết!

Ta không ngừng hướng về phía bầu trời đêm hét lên, "Ngươi trở lại! Ngươi nhất định là nàng! Ngươi trở lại! . . . . ."

Ta dùng hết hơi sức của bản thân, kêu tê tâm liệt phế, hẳn cuối cùng cũng đi, trước mắt của ta tối đen như mực, ta rốt cuộc ngất đi, trước khi ta bất tỉnh, dường như ta thấy được Lạc Tuyết mặc một bộ giá y đỏ tươi ở trước mặt ta mỉm cười dịu dàng, ta muốn đưa tay chạm vào, làm cách nào cũng void

không tới, nàng nói, "Gặp lại sau. . . . . Gặp lại sau. . . . ."

Nàng từ từ bay đi, cho đến đến khi ta không nhìn thấy nữa, không nhìn thấy. . . . .

Ta không oán hận Vân Hận Thiên, mặc dù hoàng huynh muốn ra mặt vì ta đòi lại công đạo, nhưng mà ta lại cự tuyệt.

Ta tin tưởng, ta chưa bao giờ đắc tội với người trong giang hồ, cho nên, Vân Hận Thiên đối nghịch với ta, nhất định là hấn có lý do, mà ta trừ lý do ta phỏng đoán hấn là Lạc Tuyết, lại không tìm được bất cứ lý do nào khác.

Một đêm hỗn loạn, ta lẳng lặng đi, ta muốn gió đêm thổi ta tỉnh táo, ta yêu mùi vị lạnh lẽo trong gió đêm.

Sau đó ta lại thấy được hấn người mà đã nhiều ngày ta không thấy, bóng lưng của hấn nhỏ gầy, ta đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, nhìn hấn dần dần đi xa, dần dần cách xa tầm mắt của ta.

Ta không nhìn mặt của hấn, nhưng ta lại biết, hấn chính là Vân Hận Thiên, từ bóng lưng của hấn ta có thể đoán được, tối nay hấn không đeo khăn che mặt, nhưng đột nhiên ta lại không có dũng khí đến xem dung nhan dưới tấm khăn che mặt kia.

Ta cảm thấy của mình tay run một cách lợi hại, ta vừa hi vọng đây chính là Lạc nhi mà ta luôn mong ngóng, vừa sợ Lạc nhi của ta bị tổn thương nặng nề như vậy, nàng bị mất đi một cánh tay, cho nên ta đứng tại chỗ, mất đi hết dũng khí vạch trần chân tướng, cảm giác hít thở không thông. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cầm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Ngoại truyện Long Ngạo Thiên: được hay mất, là ác mộng cả cuộc đời (bốn)

Ta bắt đầu thích loại trò chơi chờ đợi này.

Tận sâu trong nội tâm của ta vẫn luôn mong đợi Vân Hận Thiên đến, mặc dù mỗi một lần hấn đến đều đem vương phủ của ta chơi đùa ngón ngang, mỗi một lần hấn đều lưu lại ở trên người Thượng Quan Vũ Điệp một vết thương, nhưng những thứ này thì có quan hệ gì chứ?

Ta đoán hấn nhất định là có dụng chằm gì với Thượng Quan Vũ Điệp, nếu không vì sao mỗi lần đều đã thương nàng ta chứ?

Vì vậy, ta đến "Thanh Tâm các" nơi mà mấy năm qua ta không bước chân vào.

Ta hỏi nàng, "Người nói cho ta biết, tám năm qua, người có lừa gạt ta chuyện gì không? Hơn nữa năm đó chuyện Lạc Tuyết người có lừa gạt gì ta không?"

Ta thấy được sự hốt hoảng ở trong đáy mắt nàng, nhưng nàng vẫn như cũ quật cường nói ra, "Không có!"

"Được! Vậy người hãy lấy hạnh phúc khi còn sống của nữ nhi hai chúng ta Khuynh Nhã ra thế, nói những gì người nói là thật, nếu như có nửa phần giả vờ, cả đời Khuynh Nhã sẽ đau khổ!" Lúc ta nói những câu nói này nét mặt rất khó coi, dường như cắn răng nghiền lợi.

Bởi vì, ta thật sự không hy vọng Thượng Quan Vũ Điệp vì tranh thủ tình cảm mà sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, bất kể như thế nào, cho dù ta không thương nàng, nàng cũng mẹ ruột của con gái ta,

Mà nàng sau khi nghe xong, khàn cả giọng hằm hừ: "Tại sao lại dùng nữ nhi của chúng ta để thế? Ta chỉ một đứa con này thôi, tại sao chẳng còn ép ta?"

"Bởi vì, người không biết sống chết; bởi vì, lòng dạ độc ác của người; hơn nữa là bởi vì, người đụng đến ranh giới cuối cùng của Bồn vương!" Ta bắt đầu giận dữ, chỉ bằng việc nàng sợ, ta đã có chín mươi phần trăm chắc chắn rồi.

"Vương Gia có ý gì? Chẳng lẽ Vương Gia xác định Lê Lạc Tuyết là do thiếp làm hại sao? Ngày đó, Vương Gia tận mắt nhìn thấy, nàng và người nam nhân kia nằm ở trên một cái giường, còn là chiếc giường mà Vương Gia và Lê Lạc Tuyết đã từng ngủ! Vương Gia bây giờ trách thiếp sao?" Thượng Quan Vũ Điệp điên cuồng quát.

Ta giơ tay lên, hung hăng cho nàng một cái tát, "Bồn vương năm đó đã nói qua với người, hôm nay nói lại với người một lần nữa, nhưng nếu Lạc Tuyết thật sự là bị người làm hại, Bồn vương nhất định bắt người bồi thường mọi chuyện!"

Ta giảm lỏng Thượng Quan Vũ Điệp ở "Thanh Tâm các".

Vì chân tướng sự việc sau này, cũng để phòng bị Thượng Quan Lôi.

Mà người cả đêm ta vẫn mong đợi, Vân Hận Thiên đã đến rồi!

Ta ngồi ở trong thư phòng, yên lặng nghe tiếng đánh nhau vang lên bên trong phủ, phán đoán lần này hẳn lại mang đến bao nhiêu người.

Đã đến lúc ta ra khỏi thư phòng, đi tới "Thanh Tâm các".

Làm ta kinh ngạc chính là, tất cả bị thị vệ đã bao vây, Thượng Quan Vũ Điệp đã bị người giữ chặt, mà trường kiếm đang chia về phía cô nàng, là một phong thần tuấn lãng nam tử mặc áo lam!

Trong lòng ta xông lên cảm giác không vui, "Người là ai? Vân Hận Thiên ở đâu?"

Nam tử mặc áo lam kia cười to, "Ha ha ha! Trang Thân Vương gia, Phong mỗ tối nay cũng coi như chính thức gặp qua Vương Gia rồi!"

Ta nghe ra được, này trong lời nói này mang theo nồng nặc khinh thường, hẳn không hề đem địa vị Vương gia của ta để trong mắt.

Mà ta cũng kinh ngạc vì thân phận của hắn, hắn chính Phong gia Thiếu chủ Phong Liệt Diễm người mà thiên hạ vẫn đồn là có quan hệ đoàn tụ với Vân Hận Thiên?

"Hả? Công tử là Phong gia Thiếu chủ Phong Liệt Diễm? đại danh công tử, Bôn vương như sét đánh bên tai! Xem ra tin đồn Phong thiếu chủ và công tử cụt tay có tình cảm thâm giao, là thật!"

Ta không hề chú ý tới, trong lời nói của ta lúc này mang theo nồng nặc vị ghen.

Hắn vì Vân Hận Thiên mà đến, "Ha ha ha! Vương Gia nói rất hay! tối nay Phong mỗ đến đây là vì Vân Hận Thiên, tới nhìn một chút vẻ thù mị của chính phi nương nương?"

Hắn đang uy hiếp ta! Bởi vì hắn và tất cả nhân sĩ giang hồ đã bị đả thương và bị thị vệ Vương Phủ bắt lại, vì vậy ta nói: "Xem ra Phong công tử đến đây là để cứu mấy vị bằng hữu trên giang hồ ra khỏi Trang vương phủ?"

Phong Liệt Diễm vẫn cương quyết, "Mạng của bọn hắn tất nhiên ta muốn lưu, mạng của Thượng Quan Vũ Điệp, thì bây giờ còn chưa nói chính xác được!"

Ngạo khí của Phong Liệt Diễm và Vân Hận Thiên giống nhau, vì thế nên lúc này ta cực kỳ ghét Phong Liệt Diễm, ta tình nguyện lời nói này là từ trong miệng Vân Hận Thiên mà ra, "Nếu như không thấy được Vân Hận Thiên, bất luận kẻ nào ở đây đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi Trang vương phủ của ta!"

Ta hoàn toàn không quan tâm đến việc tối nay sẽ chết bao nhiêu người, cũng không quan tâm đến chuyện trường kiếm của Phong Liệt đã vào đâm vào cổ họng Thượng Quan Vũ Điệp một phần, ta chỉ muốn gặp Vân Hận Thiên, người có chút gì đó thoáng qua hình ảnh của Lạc Tuyết.

Mà hắn cũng đúng lúc này xuất hiện, vẫn là giọng điệu giễu cợt như cũ, "Trang vương gia, Vân mỗ mời người nhìn tuồng vui này, cảm thấy như thế nào?"

Hắn nhẹ bay xuống thân thể gầy yếu giống bông tuyết trên trời rơi xuống, tiêu tiêu sái sái hạ xuống trong sân, hai mắt lộ ra ngoài cái khăn che mặt tràn đầy khinh thường.

Ta từ từ đi đến gần hắn, nhìn thẳng hai mắt hắn, "Vân Hận Thiên, Bôn vương hỏi người, người thật sự rất muốn tính mạng của vương phi Bôn vương sao?"

Hắn miễn cưỡng nói, "Người sai lầm rồi! Vân Hận Thiên vốn không muốn mạng của bất cứ người nào cả, nhưng mà Vương phi của người cầu xin ông trời, muốn Vân mỗ tới thu lại ác nghiệt của nàng ta, vậy thì Vân mỗ không đến không được rồi!"

Thượng Quan Vũ Điệp lại cuồng loạn lên, "Vân Hận Thiên! rốt cuộc Thượng Quan Vũ Điệp ta thiếu người cái gì? Có bản lĩnh người hãy nói rõ ràng! Nếu ta thiếu mạng của người, người lấy đi là được! Thượng Quan Vũ Điệp ta quyết sẽ không nói một câu nào!"

Ta phát hiện tất cả mọi người ở đây không có bất cứ ai là người mềm yếu cả, cho dù là Thượng Quan Vũ Điệp.

Vân Hận Thiên cũng không nổi giận, ngược lại cười, "Ha ha ha. . . . . Đầu người chỉ là tạm thời ở nhờ trên cổ của người thôi! Bây giờ bản công tử vẫn chưa muốn mạng của người, nhưng mà Bản công tử lại muốn người đau, muốn người đau đến mức sống không bằng chết!"

Tiếng cười kia làm mọi người hoảng sợ, thân thể run rẩy, bởi vì ai cũng biết thủ đoạn của hắn.

Mà ta chỉ ngẩn ra tại chỗ, lẳng lặng nhìn hắn liêu lĩnh, nhìn hắn đem tất cả đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hắn đột nhiên thay đổi giọng nói gọi ta, "Long Ngạo Thiên! Hôm nay Vân Hận Thiên ta làm với người một cuộc giao dịch, như thế nào?"

"Người nói!"

"Nếu như người muốn vương phi của người hôm nay bình an, Vân mỗ muốn người lấy chiếc khăn gắm trong ngực ra để đổi!"

Ta chấn động, nhưng lại không thể 100% xác định hẳn là Lạc Tuyết, ai cũng không có khả năng buộc ta giao chiếc khăn gấm này, mà ta cũng kinh ngạc hẳn vì sao lại cảm thấy hứng thú với chiếc khăn gấm của ta.

Cho nên, câu trả lời của ta chỉ có ba chữ, "Không thể nào!"

Vân Hận Thiên cười khẽ một tiếng, "Long Ngao Thiên, Vân mỗ nhớ lần trước ngươi còn không tiếc dùng mạng của ngươi để đổi lấy ái phi của ngươi, lần này cái khăn gấm kia so với mạng của ngươi quan trọng hơn sao?"

Ta lại tiến tới gần hẳn, ta muốn buộc hẳn thừa nhận mình là Lạc Tuyết, ta dường như dính vào trên người của hẳn, "Bồn vương cũng đã nói, tử phi ngư, yên trí ngư chỉ nhạc? (không phải cá, sao biết niềm vui của cá?)! Nếu muốn cái khăn gấm kia, trừ phi Bồn vương chết ở trước mặt ngươi!"

Trong lòng ta không cảm được kích động, bởi vì ta nghĩ thấy thuộc mùi thơm cơ thể đã từng quen thuộc đối với ta, lúc ta đang định mở miệng nói thì, Phong Liệt Diễm lại kêu hẳn, "Vân Thiên!"

Mà hẳn chỉ đắm chìm trong lời của ta, lẩm bẩm mà nói: "Ngươi nói cái gì? Chỉ là một cái khăn gấm mà thôi, đồ không có còn có thể làm tiếp, nhưng tánh mạng mất rồi, sẽ không thể sống lại nữa."

"Thật sao? chủ nhân của chiếc khăn gấm này. . . . . Còn có thể trở về nữa sao? Vân Hận Thiên, ngươi nói cho ta biết, nàng, có thể trở lại hay không?" Ta cũng lẩm bẩm nói nhỏ, cũng không kiềm hãm được đưa tay ra, muốn nâng tay của hẳn, lại bị đột nhiên một chương của Phong Liệt Diễm ép thu tay về, cũng lui đến ngoài một trượng.

Phong Liệt Diễm lên tiếng cảnh cáo, "'Trang Thân Vương, ngươi muốn làm gì? Phong mỗ không cho ngươi động đến hẳn!"

Ta lửa giận ngút trời, sát ý nổi lên, "'Đây vốn dĩ là việc của bồn vương và hẳn, tại sao ngươi lại nhúng tay vào?"

Tìm Phong Liệt Diễm đập mạnh và loạn nhịp, "Bởi vì. . . . . Hẳn là. . . . . Huynh đệ. . . . Phong mỗ!"

"Huynh đệ? Ha ha ha. . . . . Thật vậy sao?" Ta nghe thấy vậy, Phong Liệt Diễm cho rằng Vân Hận Thiên là một nam tử, mà sự do dự của hẳn, lại đại biểu lời đồn đãi là thật, hẳn đang bảo vệ Vân Hận Thiên, giống như quan tâm nữ nhân mà mình yêu nhất vậy.

Ta đưa mắt nhìn về phía Vân Hận Thiên đang ngây ngốc đứng đó, ta nhìn không rõ mặt của hẳn, nên đành chăm chú nhìn ánh mắt của hẳn, nói từng chữ, "Vân Hận Thiên, ngươi là huynh đệ của hẳn sao? Vậy Bồn vương có quan hệ như thế nào với ngươi?"

Ta đã không thể xác định được, bạch y công tử chính trước mặt là Lạc nhi mà ta vẫn tâm tâm niệm niệm, vợ của ta.

Thân thể hẳn đột nhiên run một cái, lao đảo lùi một bước, mang hận mà nói: "Vân Hận Thiên nhiều lần hành thích vương phi, nên chính là kẻ thù của Vương gia, Vương Gia cho là như thế nào? Thù này, phải sâu lại càng sâu thêm một chút, Vân Hận Thiên, sẽ để cho ngươi tận mắt nhìn thấy, kẻ thù của ngươi tàn nhẫn đến cỡ nào!"

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất lấy trường kiếm đâm trúng vai trái Thượng Quan Vũ Điệp, trong nháy mắt đỏ máu đầm đìa, Thượng Quan Vũ Điệp không ngừng kêu thảm thiết, vang dội bầu trời đêm.

Hắn cười dài một tiếng, "Thượng Quan Vũ Điệp, đau không? Tối nay, Bản công tử tạm thời giữ lại cánh tay trái tạm thời ở lại trên vai của ngươi, Bản công tử muốn cho ngươi đau không cách nào hô hấp, muốn cho ngươi hối hận về tất cả những chuyện ác mà ngươi đã làm!"

Hắn ném cho ta một câu, "Long Ngao Thiên, ngươi nhớ, Bản công tử họ Vân, tên Hận Thiên!"

Hắn muốn đi, thị vệ của ta đi cản hẳn, ta đè ép đau đớn trong lòng, nhân nhật ngăn lại, "Toàn bộ lui ra!"

Ta nghe thấy trong câu nói cuối cùng của hẳn có bất đắc dĩ cùng phần hận, mỗi một lần hẳn ám chỉ với ta thân phận của hẳn, đều vội vã rời đi, hẳn đang trốn tránh ta hỏi, Lạc nhi của ta nhất định đang chịu đựng một nỗi thống khổ mà ta không thể nào tưởng tượng được.

Ta chỉ có thả hẳn rời đi, chỉ có thể làm theo ý hẳn, ta không thể ích kỷ nữa, ta tin tưởng, cuối cùng có một ngày, ta sẽ tận mắt thấy, dung nhan của hẳn dưới khăn che mặt.

Ta trần trọc đi trên phố trường an, hi vọng có thể tìm kiếm bóng dáng quen thuộc kia.

Mỗi lần ta thấy một nữ tử mặc bạch y, sẽ nhanh chóng chạy tới, xem một chút có phải nàng hay không.

Ta nghĩ ta thật sự điên rồi, ta lại một lần nữa mất đi tin tức của hẳn.

Bởi vì đêm đó, ta nghe thám tử mai phục ở phủ tướng quân hồi báo, ngay đêm đó Vân Hận Thiên Phong Liệt Diễm bị quân của Thượng Quan Lôi chặn đánh giữa đường, hẳn đã thương Thượng Quan Mạc, nhét vào cửa phủ tướng quân, sau đó, không biết tại sao hẳn lại ngã xuống đất ngất đi.

cả ngày ta tâm hoảng ý loạn, ta không biết đi đâu để tìm kiếm nàng, ta sợ nàng lại một lần nữa bị thương, mặc dù ta ghen tỵ Phong Liệt Diễm có thể canh giữ ở bên người nàng, nhưng hiện tại ta chỉ mong Phong Liệt Diễm có thể bảo vệ tốt nàng, để cho Lạc nhi của ta có thể bình an.

Lạc nhi, nàng đang ở đâu? Vì sao ta không nghe thấy tin tức của nàng? Cảnh châu ta cũng phải người đi, vẫn không có nàng.

Phong Liệt Diễm, người mang nàng đi nơi nào?

Vì sao chỉ còn lại ta, một mình tịch mịch.

Ban đêm, ta lại nằm mộng, trong mộng, Lạc nhi dùng một tay kéo Phong Liệt Diễm, nàng nói, ta sẽ không thích người, bên cạnh ta có Phong Liệt Diễm như vậy đủ rồi!

Ta muốn bắt lấy tay của nàng, nhưng không có một chút hơi sức nào.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Ngoại truyện Long Ngạo Thiên: được hay mất, là ác mộng cả cuộc đời (năm)

Tuyết rơi, hàng năm vào những ngày tuyết rơi, đều là thời điểm ta mất mát nhất.

Những bông tuyết là tả bay xuống, ta đưa tay ra, những bông tuyết rơi vào lòng bàn tay ta rồi nhanh chóng tan biến.

Lúc này, cũng là thời điểm mà ta điên cuồng nhớ đến Lạc Tuyết nhất.

Tuyết. . . . . Lạc Tuyết. . . . .

Nàng sinh ra vào ngày tuyết rơi, ta cũng vút bỏ nàng đúng vào ngày tuyết rơi. . . . .

Sáu năm rồi, thời gian sáu năm vội vã lướt qua, ta trải qua sáu mùa đông, nhìn thấy nhiều lần tuyết rơi như vậy, vẫn không đợi được Lạc Tuyết trở về.

Ta vẫn tin tưởng, ta là người kiên định, vậy mà, số mạng hình như luôn trêu đùa ta, khiến cho ta thật vất vả nhận định Vân Hận Thiên chính là Lạc Tuyết vậy mà hắn lại biến mất!

Bắt đầu từ đó mỗi đêm ta đều ngủ lại trong thư phòng ở Trang vương phủ, ta đang mong đợi hắn đến đây một lần nữa, vậy mà, lại lần lượt thất vọng.

Cho đến khi tuyết tan thời tiết biến chuyển, ta vẫn không đợi được hắn đến.

Đột nhiên "Thập nhị ung" truyền về một tin tức, làm ta cực kỳ hưng phấn. Đó chính là ngoại thành Uyển An Thành sẽ tổ chức Lê Sơn đại hội!

Có người phát thiệp vô lâm, nói là trong tay công tử cụt tay Vân Hận Thiên có một viên khoáng thể kỳ bảo dạ minh châu, trong viên dạ minh châu này có cất giấu một bảo tàng, mời tất cả mọi người trong thiên hạ liên hiệp lại cướp lấy viên dạ minh châu trong tay Vân Hận Thiên.

Tin tức này làm ta không khỏi lo lắng, đồng thời lại rất mừng, ta tin tưởng sau khi hắn nghe thấy tin tức này, nhất định sẽ đi Lê Sơn, cho nên, ngày diễn ra đại hội Lê Sơn ta đã cười khoái mã đến.

Ta cũng không biết, bởi vì ta xuất hiện, lại làm cho hắn bị ám toán!

Lúc ta chạy tới Lê Sơn, từ xa xa nhìn lại, ta thấy được một người mặc Bạch y đang đánh nhau với người khác, ta vui mừng cực kỳ, cánh tay cụt kia đã khẳng định với ta rằng, đó là Vân Hận Thiên!

Lúc ta vội vàng chạy tới gần đó thì hắn quay mặt lại, hôm nay hắn không che mặt, dung nhan của hắn cứ như vậy đột nhiên xuất hiện tại trước mặt của ta, ta kinh ngạc, hắn thật sự là Lạc Tuyết, đây chính là gương mặt mà ta vẫn tưởng nhớ trong suốt sáu năm qua, một khắc kia, ta cảm thấy thân thể mình đang run rẩy, trước vô số lần hiểu lầm, vô số lần tưởng tượng, rốt cuộc hôm nay ta đã xác nhận!

Ta không kiềm hãm được gọi ra tiếng: "Lạc nhi!"

Tiếng kêu này của ta, Lạc Tuyết nghe được! Nàng xoay đầu lại nhìn ta, trong con ngươi kia dường như đã có mấy đời mê loạn, những mà ta tuyệt đối không ngờ rằng chính vì giây phút Lạc Tuyết thất thần trong chớp nhoáng này, "Bách độc vua" lại ám toán nàng, hạ độc với nàng!

Ta kinh hãi, bởi vì ta nhìn thấy vẻ khác thường của Lạc Tuyết, nàng hình như không thể vận được chân khí!

Ngay lúc đó, ta đã ra tay, cùng ta xuất thủ còn có ba nam tử khác, "Bách độc vua" đã bị bốn người chúng ta đánh gục tại chỗ, mà thân thể Lạc nhi lại bị Phong Liệt Diễm vượt lên trước ôm vào trong ngực!

Qua biến hóa này, ta thấy được ngoại trừ ta và Phong Liệt Diễm ra, lại tăng thêm hai nam tử vì Lạc Tuyết liều mạng!

Chúng ta vây quanh Lạc Tuyết, Lạc Tuyết nhìn ta, trong mắt không còn ý đùa cợt nữa, "Lần này ngươi đã hài lòng rồi chứ? Dạ minh châu trả lại ngươi!"

Ta bắt lấy tay Lạc Tuyết, cực kỳ tức giận, "Ta muốn Dạ Minh Châu làm cái gì? Ta muốn nàng, ta muốn nàng bình an vô sự!"

Mà nàng lại không nhìn ta nữa, nàng muốn Phong Liệt Diễm mang nàng đi.

Phong Liệt Diễm ôm nàng chạy về phía chân núi, ba người chúng ta tất nhiên đi theo phía sau bọn họ, cùng đi tìm sư công trong miệng Lạc Tuyết.

Lòng ta như đốt, Lạc nhi mất mà được lại, bây giờ lại đánh mất sao? Chỉ cần có thể cứu nàng, ta cam nguyện bỏ ra tất cả, bao gồm tánh mạng của ta, vậy mà nhìn thấy Phong Liệt Diễm ôm nàng vào trong cốc, ta lại chỉ có thể bồi hồi ở ngoài cốc, cùng hai người khác, lo lắng không thôi!

Ba người chúng ta không biết nhau, nhưng hôm nay đồng thời đứng ở chỗ này, đều bởi vì Lạc Tuyết!

Ánh mắt lạnh lẽo của hai nam nhân này bắn về phía ta, hơn nữa còn mang theo sát ý, mà ta lại chỉ hận chính mình nhất thời không kìm hãm được hại đến Lạc Tuyết.

Chúng ta vào không được trong cốc, ước chừng chờ ở ngoài cốc gần một canh giờ, rốt cuộc đợi được một ông lão đi ra!

Trải qua cuộc đối thoại đơn giản, chúng ta biết thân phận của nhau, hai người bọn họ một người là Tây Nam lục lâm Tổng Đà Chủ Lăng Quân Diệp, một người khác là người Nam Chiếu Yến Băng Hàn, mà trong lòng ta lại cả kinh, họ Yến là họ của hoàng tộc Nam Chiếu, vậy Yến Băng Hàn này là người của hoàng tộc sao?

Nghe tên tuổi của Tòa u cốc khiến ba người chúng ta đều thất kinh, trên giang hồ truyền lưu truyền một địa phương thần bí—— hồi hồn cốc! Lão đầu này chính là cao nhân Ngọc Trần Từ đã mất tích hơn hai mươi năm!

Sau khi chúng ta giới thiệu xong, Ngọc Trần Từ lại tức giận với ta, "Ngươi chính là đồ vô dụng Trang Thân Vương ư?"

Ta kinh ngạc, nhưng ta nghĩ đến Lạc Tuyết bây giờ đang ở trong cốc, liền nhịn xuống tức giận, cung kính lễ độ nói: "Đúng là bỗn vương! Xin hỏi tiền bối có phải Lạc nhi đang ở trong cốc không?"

"Lạc nhi?" Ngọc Trần Từ hừ lạnh, "Lúc này sao ngươi lại gọi thân thiết như vậy! Lão phu đã đồng ý với Lạc nhi không giết ngươi, nhưng lại chưa từng đồng ý không làm ngươi bị thương!"

Ngọc Trần Từ nói xong nhanh chóng xuất chương ra, nghe ý của lão đầu trước mặt chắc chắn quan hệ với Lạc Tuyết hẳn là rất sâu, vậy thì Lạc Tuyết thì có cứu rồi! Chỉ cần có thể cứu được Lạc Tuyết, hẳn căn bản sẽ không quan tâm mình như thế nào.

Vì vậy ta không tránh không né, đỡ ba chương liên tục mà hấn xuất ra, công lực của hấn thâm hậu, ta nhận mấy chương đó xong khắc ra đồng lớn máu tươi.

Ngọc Trần Từ có chút kinh ngạc, "Ngươi vì sao không đánh trả?"

"Tiền bối. . . . . Chỉ cần ngươi có thể cứu Lạc nhi, ta. . . . . Bồi thường thêm một cái mạng. . . . . như thế nào?" Ta cố gắng chống đỡ thân thể, khỏe mỗi nhếch loang lỗ vết máu, đứt quãng nói.

Ngọc Trần từ lại tức giận nói: "Hừ! Vào lúc này nói coi như có chút tình nghĩa, không biết năm đó ngươi nghĩ như thế nào? Là Vương Gia một nước! Lại đem Lạc nhi của lão phu hại thành ra như vậy! Nếu không phải là Lạc nhi ngăn ta, lão phu sớm đã đến thành Uyển An lấy đầu ngươi rồi!"

Ta cố gắng giữ cho thân thể đứng vững, sau đó vung cảm bào hướng Ngọc Trần Từ trình trọng quỳ xuống, "Tiền bối, mặc dù ta không biết tiền bối và Lạc nhi có quan hệ như thế nào, cũng không biết có tại sao cánh tay trái của Lạc nhi không còn, chắc chắn năm đó ngài đã cứu Lạc nhi, Long Ngao Thiên cảm động đến rơi nước mắt, kính xin ngài đem toàn lực cứu chữa cho Lạc nhi, chờ Lạc nhi khỏi hẳn sau, Long Ngao Thiên sẽ chịu đòn nhận tội, mặc cho Lạc nhi xử lý!"

Ngọc Trần Từ nghe ta nói..., bước một bước dài tiến lên, hai tay nắm lấy cổ áo ta, ánh mắt thô bạo, giọng nói bén nhọn: "Hừ! ạt tội? ngươi xin lỗi có thể khiến cho cánh tay Lạc nhi không cụt nữa sao? Ngươi xin lỗi có thể khiến cho đứa bé trong bụng Lạc nhi sống lại không? Ngươi là một người cha, lại tự tay đem vợ con mình đẩy vào chảo lửa, lọt vào tay chính phi độc ác, ngươi biết lão phu cứu được Lạc nhi từ đâu về không? Là ở một bãi tha ma ngoài thành Uyển An Thành! Lúc ấy hơi thở của nàng đã rất yếu, nếu không phải lão phu trùng hợp đi ngang qua, nếu không phải là y thuật của lão phu cao minh, nàng đã sớm cùng đứa bé xuống hoàng tuyền rồi!"

Sắc mặt ta tái nhợt không còn một chút huyết sắc, môi mòng thì thầm: "Đứa bé, con của chúng ta không còn nữa? Thật sự là tiện phụ kia chém đứt cánh tay trái của Lạc nhi, lại độc chết đứa bé của chúng ta, Lạc nhi, ta thực xin lỗi nàng, nếu có thể tin tưởng nàng thêm một chút, nếu đêm đó ta không ra ngoài xử lý công việc, thì tất cả mọi chuyện cũng không xảy ra. . . . . Ta cũng sẽ mất đi nàng sáu năm, Lạc nhi, hôm nay ta lại hại nàng bị lão Độc Vật ám toán, ta thật sự là đáng chết!"

Giờ phút này, đau lòng, hối hận như dòi núi lấp biển tràn vào đáy lòng của ta, ta dù có muôn lần chết cũng khó đền bù được những tổn thương của Lạc nhi!

Đứa bé duy nhất giữa chúng ta, bởi vì ta mà đã chết trong trứng nước rồi, Lạc nhi của ta. . . . .

Lăng Quân Diệp và Yến Băng Hàn mỗi người một kiếm đã chỉ lên cổ ta, ta cười thâm, "Các ngươi là vì Lạc nhi nên muốn giết ta? Có phải các ngươi cũng rất yêu nàng?"

"Đúng! Yến mỗ so với ngươi càng yêu nàng hơn nhiều, mà ngươi, đã mất đi tư cách yêu nàng!" Yến Băng Hàn giữa răng môi phát ra âm thanh không mang theo một tia tình cảm.

"Lăng Quân Diệp ta hôm nay vì Vân Thiên mà loại bỏ ngươi! Tránh khỏi nàng nhìn thấy ngươi thì thương tâm!"

Ta chậm rãi đứng dậy, cười lạnh, "Cõi đời này chỉ có Lạc nhi mới có thể để bản vương dùng mạng để hoàn trả lại, những người khác, không xứng!"

Lúc chúng ta đang muốn đánh nhau, Ngọc Trần Từ đã đoạt kiếm trong tay ba chúng ta.

Chúng ta mới biết hắn là mặt quỷ thần y!

Chúng ta cùng nhau cầu xin hắn cứu Lạc nhi, mà lời của hắn lại làm chúng ta càng thêm kinh ngạc, trái tim cũng chìm xuống đáy cốc!

Hắn nói, "Lão phu cũng thấy rõ bốn người các ngươi trong lòng đều yêu thương Lạc nhi, mà Lạc nhi hôm nay trúng không phải là loại độc bình thường, là tình độc! Chỉ có nam nhân có thể giải, các ngươi hiểu chưa?"

Hắn nói Phong Liệt Diễm đang cứu Lạc nhi, ý của hắn là Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm sẽ ở cùng nhau!

Tại sao có thể như vậy? Nàng là nữ nhân của ta!

Ta không cách nào hình dung được tâm trạng của mình thời khắc này, mâu thuẫn, phức tạp, ghen tỵ, không cam lòng, đủ loại đủ loại, khiến cho ta gần như điên cuồng!

Ngọc Trần Từ nói, "Liệt Diễm là lão phu đồng ý, lão phu tin hắn sẽ mang lại hạnh phúc cho Lạc Nhi, hơn nữa vừa thời gian cấp bách, không có người thứ hai để chọn, Long Ngạo Thiên, lão phu nói rõ với mọi chuyện, chính là để cho ngươi biết, từ lúc đó, Lạc nhi không còn là trắc vương phi của ngươi nữa, nàng thích người nào, muốn ở chung sống với ai, do chính nàng quyết định!"

Đại não của ta ngừng lại trong chốc lát, nhưng lòng của ta vẫn kiên định như cũ, ta từng chữ từng chữ nói ra, "Không được! Lạc nhi đã gả vào Trang vương phủ, thì cả đời sẽ là nữ nhân của Long Ngạo Thiên ta, ai cũng không thể đem nàng từ bên cạnh ta mang đi!"

"Tóm lại, bất luận như thế nào, Long Ngạo Thiên ta sẽ không buông tay Lạc Nhi, ta là phu quân của nàng, cả đời sẽ như vậy, hôm nay chuyện nàng cùng Phong Liệt Diễm chỉ vì cứu mạng, nhưng không có nghĩa là Bản vương sẽ thành toàn Phong Liệt Diễm hoặc là những người khác!"

Lăng Quân Diệp tức giận, "Ngươi hại Vân Thiên còn chưa đủ sao? Ngươi không có năng lực bảo vệ nàng, nên thả nàng đi, để cho nàng được chọn nàng muốn cuộc sống mà nàng muốn và người nàng yêu! Nếu không ngươi quá ích kỷ đối với nàng!"

Yến Băng Hàn tàn nhẫn nói, "Ngươi là Vương Gia thì thế nào? Yến mỗ muốn dẫn Lạc nhi trở về Nam Chiếu quốc, để cho nàng vĩnh viễn rời khỏi ngươi đã làm nàng tổn thương! Long Ngạo Thiên, nếu ngươi không buông tay, chuyện giữa ta và ngươi không chỉ còn là ân oán cá nhân nữa !"

Ta ngửa mặt lên trời cười to, "Ngươi cho rằng ngươi có thể mang Lạc nhi đi được sao? Bản vương cho ngươi cơ hội này, ngươi cứ việc thử xem!"

Chúng ta ai cũng không nguyện buông tay, mặc dù chúng ta cũng biết bây giờ Lạc nhi và Phong Liệt Diễm đang có quan hệ thân mật!

Ta hạ quyết tâm, ta yêu là trái tim của Lạc Tuyết, còn có người của nàng, cho nên, bất luận nàng và nam nhân khác từng dây dưa như thế nào, ta đều muốn có nàng, cùng nàng trở lại như trước đây.

Mặc dù ta không biết, nàng có thể tha thứ cho ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ngoại truyện Long Ngạo Thiên: được hay mất, là ác mộng cả cuộc đời (sáu)

Ta rốt cuộc chính thức gặp được nữ nhân xa cách ta sáu năm trước đây —— Lạc Tuyết.

ở trong "Hồi hồn cốc", nàng cực kỳ mệt mỏi, còn đang ngủ .

Ta và Lăng Quân Diệp, Phong Liệt Diễm lặng lẽ chờ ở ngoài phòng.

Cùng nhau uống rượu, giờ phút này, chỉ có thứ này mới khiến chúng ta quyết tâm, mới có thể đề xuống kích động trong trái tim ta, an tâm chờ đợi Lạc Tuyết tỉnh lại.

Rượu vào nỗi buồn dâng lên, không những không bỏ xuống được, lại càng khiến ta tâm hoảng ý loạn.

Ta ôm tâm trạng lo lắng và sợ hãi lặng lẽ nhìn Lạc Tuyết ngủ say trong nhà đá, không biết bao nhiêu lần ta tưởng tượng, lúc chúng ta gặp lại sẽ kích động như thế nào?

Thì ra trong năm năm này, ta thiếu chút nữa đem Đại Kim tung cũng không tìm được Lạc Tuyết, vậy mà nàng lại ở ngoài thành Uyển An! Chúng ta gần trong gang tấc, lại như chân trời góc biển, nàng không biết ta nhớ nàng, ta cũng không thấy được nỗi khổ sở của nàng.

Ta rất cảm kích Ngọc Trần Từ, Lạc nhi của ta quá may mắn, mới có thể Dục Hỏa Trọng Sinh, trở thành nhân vật được cả thiên hạ chú ý! Nhưng mà, Lạc nhi của ta cũng cách ta càng ngày càng xa, lòng của nàng ấy cao cao tại thượng, ta bị ai phát hiện, chúng ta vốn dĩ là hai đường thẳng cắt nhau, nhưng dưới tác dụng của ngoại lực, đã bước đi theo hai hướng song song, càng lúc càng xa, cho đến khi vĩnh viễn mất đi nhau.

Ta không biết ta uống bao nhiêu rượu, lúc ta cảm giác mình sắp say thì Lạc nhi rút cuộc cũng đi ra!

Ba nam nhân chúng ta đồng thời kêu lên, "Lạc nhi!"

Ta bước thật nhanh đến trước mặt nàng, nắm tay của nàng, trong nháy mắt đó nước mắt ta đã rơi, cái gì mà nước mắt nam nhi không dễ rơi, cái gì nam tử hán đại trượng phu, đồ máu không đồ lệ, giờ phút này toàn bộ đều trở nên vô dụng, ta tùy ý biểu hiện ra nỗi vui sướng khi gặp lại, ta muốn ôm nàng vào trong ngực, nhưng đối diện với ánh mắt hồ hững của nàng, ta lui bước, ta cảm thấy một nỗi sợ hãi mà từ trước đến nay chưa từng có!

"Lạc nhi, xin lỗi, là ta làm thương tổn nàng, là ta không bảo vệ cho nàng thật tốt, xin lỗi, xin lỗi, ta tìm nàng gần sáu năm, bọn họ đều nói nàng nhất định đã rời khỏi thế gian này rồi, nhưng mà ta lại không tin, không tin nàng sẽ rời bỏ ta, không ngờ, ta thật sự gặp được nàng"

Ta vội vàng nói tiếp, "Lạc nhi, những năm gần đây, nàng hàng đêm đều xuất hiện trong mộng của ta, ta cố gắng muốn ôm lấy nàng, nhưng nàng chỉ lưu lại cái bóng trong mộng của ta, Lạc nhi, ta nguyện ý chặt đứt một cánh tay, để hoàn lại những gì ta thiếu nàng, chỉ cần nàng bằng lòng trở về với ta, được không?"

Lạc nhi khóc, nàng nói, tình yêu người dành cho ta quá cạn, phần tình cảm giữa chúng ta, ở thời điểm người tát ta một cái kia, cũng đã kết thúc! Nàng nói, con của chúng ta cũng bởi vì người mà chết từ trong trứng nước, cho nên, Long Ngạo Thiên, năm đó ở trong địa lao, trong lòng ta đã thề, nếu ta không chết, sẽ có một ngày ta sẽ bắt các người nợ máu trả máu bằng máu! Chặt đứt một cánh tay của người? Vì cái gì? Vì giữ được mạng của vương phi người sao?

Ta mang theo cầu xin và thương tiếc, hơn nữa là hối hận và lo lắng, ta ôm thật chặt nàng vào trong ngực, "Không phải vậy! Lạc nhi, ta là đáng chết, ta tự chặt đứt một tay không phải là vì nữ nhân kia, mà ta muốn đền bù những tổn thương của ta đối với nàng, mạng của Thượng Quan Vũ Diệp, tại sao ta phải để ý? Tùy nàng muốn báo thù như thế nào cũng được, ta chỉ cầu xin nàng không rời khỏi ta, có được không?"

Lạc nhi "Ha ha ha" cười lớn, dùng sức đẩy ta ra, lệ không cầm được giống như trân châu đứt dây, "Long Ngạo Thiên, đã quá muộn. . . . . tất cả đã quá muộn. . . . . Hiện tại ta chỉ cầu xin người một tờ hưu thư, chúng ta từ nay về sau là người xa lạ!"

"Không ——" ta khàn cả giọng điên cuồng hét lên, "Ta sẽ không đồng ý, ta muốn giết Thượng Quan Vũ Diệp, đưa nàng lên làm chánh phi, chúng ta còn phải sinh rất nhiều thật là nhiều đứa bé, ta sẽ không viết hưu thư! Ta không cho phép nàng rời khỏi ta!"

Nàng cười thảm , nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, "Cho dù người không viết hưu thư, ta cũng sẽ không trở về Trang vương phủ với người, Long Ngạo Thiên, cuộc đời này, chúng ta đã không trở lại được!"

"Trừ phi ta chết! Lạc Tuyết nàng nghe cho rõ, trừ phi ta chết ở trước mắt nàng, nếu không ta sẽ không buông tay!"

Ta không cam lòng, ta nhìn nàng, ta nói ra lời thề độc, nếu ta buông tay, ta sống còn có ý nghĩa gì?

Vậy mà Lạc Tuyết lại dùng phương thức làm kinh hoàng cả ba chúng ta, chậm rãi té về phía sau, cứ như vậy té xiêu ở trong tiếng kêu tê tâm kiệt phế của ba người. . . . .

Nghe Ngọc Trần Từ cảnh cáo, ta lại hối hận vừa hận, ta không nên nói nặng nề với nàng như vậy, ta lại một lần nữa hại nàng, ta đắm chìm trong áy náy, một quyền đánh vào đá, rí ra tia máu, giống như lòng của ta đau đến cực hạn.

Lạc Tuyết rút cuộc cũng tỉnh lại, mà nàng mở miệng gọi người đầu tiên, vẫn là Phong Liệt Diễm.

Nàng không nhìn thấy ta mất mát, không thấy được ta điên cuồng ghen tỵ, hơn nữa không thấy được ta vì nàng mà đau đớn khổ sở.

Ta đứng lặng lẽ ở vị trí cách xa nhất, nhìn nàng.

Nhìn nàng tái mặt yếu đuối cùng bọn hán nói chuyện, nhìn Lăng Quân Diệp tha thứ cho nàng về chuyện lừa dối, nhìn nàng lộ ra nụ cười cảm kích với Lăng Quân Diệp.

Sau đó nàng nhắc tới thái tử Nam Chiêu, lúc đó ta mới hiểu được, thì ra Yến Băng Hàn là thái tử Nam Chiêu quốc!

Ta cũng ý thức được rằng, ta lại thêm một tình địch rất mạnh!

Lạc Tuyết năn nỉ Ngọc Trần Từ để Yến Băng Hàn được đi vào "Hồi hồn cốc", giống như trong dự liệu của ta, Yến Băng Hàn cũng xem nàng như bảo vật, không tiếc vì nàng buông tha kế hoạch xâm lấn Đại Kim, lại càng không tiếc vì nàng mà buông tha đã tâm nhiều năm.

Nội tâm và tình thân ta thấp thỏm, ta không biết Lạc Tuyết sẽ ra quyết định như thế nào.

Ta thấy được ánh mắt của Phong Liệt Diễm và nàng giao nhau, trong ánh mắt của nàng tràn đầy ý cười, lòng của ta bắt đầu trở nên lạnh dần, lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, lan đến tận tứ chi rồi lan tràn khắp thân thể.

rốt cuộc Lạc Tuyết cũng nói chuyện, giọng nói của nàng nhẹ như nước chảy, "Điện hạ, trong lòng Lạc Tuyết đã có đối tượng, ta và ngươi vốn không phải là người cùng một con đường, Điện hạ đồng ý cũng tốt, không đồng ý cũng được, Lạc Tuyết sẽ không làm thái tử phi của ngươi."

Câu nói "Trong lòng đã có đối tượng" đã đem hi vọng cuối cùng của ta dập tắt, ta biết rõ, nàng đang nói đến Phong Liệt Diễm.

Yến Băng Hàn nói, Lạc Tuyết, nàng hãy nhớ rằng, lễ dân bá tánh trong thiên hạ này không quan trọng bằng nàng! Yến mỗ nguyện ý vì nàng, xuống Địa ngục!

Ta trầm mặc, lời nói của Yến Băng Hàn, không phải chính là lời ta muốn nói sao? Không phải là ý nghĩ luôn tồn tại trong đầu ta sao?

Đêm, yên tĩnh đến đáng sợ, cả đêm ta không cách nào ngủ ngon được!

Không biết bao nhiêu lần ta nhớ lại, vấn đề giữa chúng ta rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ nàng không biết tình cảm của ta đối với nàng khác sâu đến dường nào ư? Tại sao nàng có thể dễ dàng buông tay tình cảm giữa chúng ta như vậy?

Nàng để cho ta hiểu mùi vị của tình yêu, nhưng cũng để cho ta nếm được tư vị tuyệt tình.

Ta nhắm mắt lại, trong mộng ta thấy được trong màn sa mỏng ở "Hà Nguyệt trai" không biết tại sao ta lại đánh về phía nàng một chưởng, ta thấy được trong địa lao Thượng Quan Vũ Diệp dùng kiếm chém đứt cánh tay trái của nàng, ta thấy nàng bị ép uống thuốc phá thai, ta thấy máu từ thân thể nàng chảy ra rồi thân thể nàng giống như đã chết đi im lặng nằm ở bãi tha ma . . . .

Tuyết giống như lông ngỗng nhẹ rơi xuống, nhẹ nhàng che hết người của nàng, chính là lúc ta thức dậy trong giấc mộng, ta bắt hiểu ra, tình yêu của chúng ta từ lúc bắt đầu ta đã không tin tưởng nàng, vì vậy nó đã từ từ chết đi, tan thành bong bóng.

Ta không còn quyền được yêu nàng nữa, nhưng mà buông tay, lại làm cho ta đau càng thêm đau, ta nên làm như thế nào đây?

Phong Liệt Diễm vì nàng giải độc, đã khiến nọc độc xâm lấn cơ thể, cần chịu bảy bảy bốn mươi chín ngày đau đớn xuyên tim, hán rõ ràng là biết nhưng lại gạt Lạc Tuyết, cứu nàng, ta rung động, nếu không phải là quá yêu, làm sao lại chỉ vì chiếm được thân thể một nữ nhân mà đẩy mình vào hiểm cảnh?

Những người như chúng ta, không thiếu nữ nhân, lại cô đơn vì một nữ nhân bởi vì nàng mà đau lòng, chỉ trách nàng quá xuất sắc, bản thân nàng có tư cách để cho người khác phải hi sinh thân mình.

Ta rời khỏi "Hồi hồn cốc", bởi vì đại kế quốc gia, cũng bởi vì ta không thể nào mang nàng đi cùng được.

Ta sống ở Uyển An, đằng đằng hai tháng.

Ta thử đi quên Lạc Tuyết, thử khiến cho bản thân sống lại một lần, chân chính quen với cuộc sống không có nàng. Vậy mà ta lại bị ai phát hiện, bất kể ta làm sao, cũng không thể xóa được hình ảnh của nàng ra khỏi đầu.

Nỗi nhớ hành hạ ta hai tháng, bởi vì hoàng huynh bị đâm, để cho ta lần nữa bước chân vào "Hồi hồn cốc".

Ta gặp được nàng, cũng nhìn được Phong Liệt Diễm đã khôi phục bình thường.

Ta không dám nhìn bộ dáng bọn họ ân ái, ta sợ phòng tuyến cuối cùng trong lòng mình sụp đổ mất.

Ta quý gồi van xin Ngọc Trần Từ vào cung cứu hoàng huynh, Ngọc Trần Từ đồng ý, mang theo Lạc Tuyết theo ta vào cung, Phong Liệt Diễm ở lại giữ "Hồi hồn cốc".

Hoàng huynh trúng độc không có thuốc giải, chỉ có dựa vào công lực năm mươi năm trong cơ thể Lạc Tuyết ép nọc độc ra ngoài, ta lo lắng dặn nàng cẩn thận, nàng dịu dàng cười với ta, trong lòng ta mê loạn một mảnh.

Ta và Ngọc Trần Từ ở ngoài cửa để canh chừng, toàn bộ hai canh giờ, lòng của ta vẫn lơ lửng trong không trung, nàng và hoàng huynh bất kể ai có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ khiến cho ta đau triệt nội tâm.

Rốt cuộc nghe được âm thanh của Lạc Tuyết kêu chúng ta, ta bước nhanh đi vào, thấy nọc độc màu đen trước ngực hoàng huynh đã được bức ra, ta mừng rỡ, nhưng khi nhìn đến thân thể yếu đuối và sắc mặt tái nhợt của Lạc Tuyết, lòng đau đớn cực kỳ.

Ta lấy khăn gắm trong ngực ra, lau mồ hôi cho nàng, "Lạc nhi, nàng có lẽ đã rất mệt rồi? Nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ chăm sóc nàng có được không?"

Nàng đưa tay tiếp nhận khăn gắm, nhìn thất thần, sau đó nhắm mắt lại, lắc đầu, lại đem khăn gắm trả lại cho ta, nàng nói, "Vương Gia, ném nó đi!"

"Ném đi? Lạc nhi, đây là vật duy nhất nàng để lại cho ta, ta làm sao có thể vứt bỏ nó? Từ ngày đầu tiên nàng đưa nó cho ta, nó chưa bao giờ rời khỏi người của ta, Lạc nhi, đây tín vật đính ước nàng tặng cho ta, nàng quên rồi sao?"

Ta khô sở nhìn nàng, chờ mong nàng sẽ nói lời nói mà ta luôn ảo tưởng.

Vậy mà thất vọng vẫn không buông tha ta, nàng từ trong ngực lấy ra viên dạ minh châu, cười nhạt, "Vương Gia, Lạc Tuyết từ trước đến nay chưa từng hối hận vì đã yêu ngươi, nhưng trong lòng mỗi người chỉ có thể yêu mến một người, Lạc Tuyết đã yêu Phong Liệt Diễm, cũng chỉ có thể kết thúc tình cảm đối với ngươi mà thôi, ngươi chưa từng để chiếc khăn gắm đó rời khỏi bản thân, nó cũng chưa từng rời khỏi ta, hãy để nó lưu giữ những gì chúng ta đã trải qua. Được không?"

Ta lao đảo lui về phía sau, nắm thật chặt khăn gắm, cười đau đớn, "Lạc nhi, không thể nào, nàng sẽ không yêu Phong Liệt Diễm, người nàng yêu là ta, có phải không? Không, mặc kệ trong lòng nàng bây giờ có ta hay không...cũng không thể tách ta ra được, nàng là vương phi của ta, mãi mãi như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Ngoại truyện Long Ngạo Thiên: được hay mất, là ác mộng cả cuộc đời (bảy)

Thượng Quan Lôi dẫn người đi đến tập kích Hồi Hồn Cốc, ta và Ngọc Trần Từ tiên bối chạy tới giúp đỡ Phong Liệt Diễm, để lại Lạc Tuyết chăm sóc hoàng huynh.

Mà khi tất cả mọi chuyện kết thúc, lúc ta trở về tẩm cung của hoàng huynh, đứng ở ngoài cửa, ta nghe được đoạn đối thoại của Lạc Tuyết và hoàng huynh.

Ta giống như bị người khác cảnh tỉnh, lại giống như có một chậu nước đá dội vào lòng của ta.

Ta nghe hoàng huynh nói, "Lạc Tuyết, ngươi gả cho ta, có được không?"

Ta loạng choạng ngã nhào trên đất, hoàng huynh cũng yêu Lạc Tuyết rồi sao? Lạc Tuyết, chúng ta thật sự không còn cách nào quay lại được nữa ư?

Thị vệ bước tới đỡ ta, ta tức giận hăm hừ bảo bọn họ biến đi, Lạc Tuyết đi ra, nàng đỡ cánh tay của ta, nhẹ nhàng nói: "Vương Gia, ta đỡ ngươi đứng lên! Trên đất khí lạnh nặng, coi chừng bị lạnh!"

Mà ta cười thâm, "Lạc nhi, nàng đang thương hại ta sao?"

"Không có, một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, cho dù chúng ta không còn là vợ chồng, cũng xem như là bạn bè."

Bạn bè? Hôm nay giữa chúng ta trừ hận, lớn nhất chính là bạn bè!

Mùng bốn tháng mười hai, lại là một ngày tuyết rơi. Ta vĩnh viễn cũng không quên được ngày này, bởi vì ngày này là sinh nhật của Lạc Tuyết.

Ngày hôm nay của sáu năm trước, ta mất đi Lạc Tuyết. Mà ngày hôm nay của sáu năm sau, là ngày Lạc Tuyết sẽ trả thù Thượng Quan Vũ Điệp.

Lúc hoàng hôn ta bí mật trở về Vương phủ, ta biết rõ tối nay Lạc Tuyết sẽ chấm dứt mọi ân oán với Thượng Quan Vũ Điệp, nhưng ta không ngờ rằng Thượng Quan Mạc lại sẽ lên vào vương phủ, cho nên ta dẫn theo rất nhiều người tới chặn đường!

Sau cuộc chém giết, Lạc Tuyết lấy tư thái cao ngạo từ bầu trời đêm rơi xuống, như cũ là bạch y công tử phiêu dật mà xuất trần, nhưng không đeo khăn che mặt nữa, ta thấy được sắc mặt của Thượng Quan Vũ Điệp trong nháy mắt trắng bệch, nàng nhận ra! "Ngươi. . . . . Quả thật không có. . . . . Chết. . . . . Lê Lạc Tuyết!"

Ba chữ Lê Lạc Tuyết kinh hãi tất cả mọi người cũ trong Trang vương phủ, bọn họ mang theo kinh ngạc nhìn bạch y công tử phiêu dật mà xuất trần đứng

tại đó, nàng chính là nữ nhân truyền kỳ trong Trang vương phủ—— Lê Lạc Tuyết!

Lạc Tuyết "Ha ha ha" cười lớn, "Thượng Quan Vũ Điệp, ngươi rốt cuộc cũng nhận ra ta rồi sao! Thế nào? Thời gian qua đi sáu năm, ngươi vẫn không quên được dung mạo của ta sao? Có phải nửa đêm ngươi luôn nằm mơ, nằm mơ thấy ta đang đòi mạng ngươi không? Cho nên ngươi không quên được ta?"

"Ngươi ——Lê Lạc Tuyết, không cho phép ngươi đụng đến nữ nhi của ta! Người làm hại ngươi là ta, không lên quan đến nữ nhi của ta, cầu xin ngươi ta cho nàng! Giết ta đi!" Thượng Quan Vũ Điệp khàn cả giọng mà rống lên

Đôi mắt đang tiếp tục, ta mắt lạnh nhìn, sau đó ta bóp chặt cổ của Thượng Quan Vũ Điệp, "Bốn vương nể tình Khuynh Nhã là máu mủ của bốn vương, sẽ không dính líu đến nàng, nhưng mà ngươi, không thể không chết!"

Thượng Quan Mạc lại đột nhiên ra tay đánh lên, một chưởng đánh về phía sau lưng của Long Ngạo Thiên, Lạc Tuyết tay mắt lanh lẹ, nhanh hơn một kiếm đánh về phía Thượng Quan Mạc, một kiếm này quá mức bén nhọn, ép Thượng Quan Mạc thu hồi chưởng lăm mình tránh khỏi kiếm của Lạc Tuyết!

Ta giận quá, hướng Lạc Tuyết và hộ vệ hét lên: "Lạc Nhi, không cần đa thương Khuynh Nhã, những người khác giết hết không tha!"

Ác đầu lại nổi lên, ta khiếp sợ phát hiện, Thượng Quan Vũ Điệp biết võ công!

Lạc Tuyết rất nhanh đánh bại Thượng Quan Mạc, trường kiếm cũng đâm vào xương bả vai của Thượng Quan Vũ Điệp, lúc trường kiếm của Lạc Tuyết sắp đâm về phía cổ họng của Thượng Quan Vũ Điệp, lúc mà tất cả mọi người đều cho rằng Thượng Quan Vũ Điệp chắc chắn sẽ chết, thì một nữ nhân xuất hiện!

Nàng chính là mẫu thân của Thượng Quan Vũ Điệp Lam Tịch Nhan!

Đôi tay của nàng mở lớn, ngăn cản trước Thượng Quan Vũ Điệp, khóc cầu xin Lạc Tuyết không cần giết con gái của nàng, mà vào lúc này nàng mới hiểu được con gái của nàng đến tốt cùng đã làm gì với Văn Hận Thiên!

Thượng Quan Lôi dẫn theo một nhóm binh lính lớn, bao vây hết tất cả mọi người bên trong "Thanh Tâm các".

"Trang vương gia, tiểu nhi Thượng Quan Mạc tại sao lại bị thương? Tiểu nữ Vũ Điệp vì sao cũng bị thương?" Thượng Quan Lôi đề ép tức giận, cắn ngược lại, khí thế凛然 mà nói.

"Tướng quân tôi nay bày trận thế như thế này đến Trang Vương phủ là để khởi binh vấn tội sao?" Ta phản kích lại, càng lúc càng lạnh lùng hơn, không mang theo vẻ tươi cười.

Thượng Quan Lôi chợt thay đổi nụ cười, "Lúc hạ triều, Vương Gia chính là con rể lão phu, Mạc Nhi cũng là anh vợ Vương Gia, Vương Gia cho dù không biết bọn họ tại sao lại bị thương ở Trang vương phủ, ít nhất cũng bỏ mặc bọn họ để tặc tử khi dễ bọn họ chứ?"

Tất cả mọi người đang nhìn, đều hiểu, Thượng Quan Lôi chính là muốn ta cùng hắn liên thủ diệt trừ Lạc Tuyết, Lạc Tuyết cười nhạt một tiếng, giống như hoa lan trong u cốc, Thanh Nhã cao thượng, thế nhưng trên mặt lại rõ ràng mang theo sự khinh thường, môi đỏ mọng chỉ nhẹ thở ra hai chữ, "Tùy tiện!"

Trong lòng ta đau xót, hai chữ kia là Lạc Tuyết nói cho ta nghe, nàng vẫn chưa tin ta, không tin lòng của ta theo nàng!

Ta muốn chứng minh cho nàng nhìn thấy, cho nên ta khẽ cười một tiếng, lạnh lùng nói: "Tôi nay mọi người nghe cho rõ, Trang vương phủ bắt đầu từ thời điểm này, cùng Bình Nam tướng quân phủ không còn bất kỳ quan hệ gì! Trang Thân Vương phi Thượng Quan Vũ Điệp, lòng dạ ác độc, gả vào Trang vương phủ tám năm, cấu kết với nha đầu A Lạc, sáu năm trước giết hại trác vương phi Lê Lạc Tuyết đang mang thai, cũng hại chết con của Bốn vương, hơn nữa sáu năm qua chưa từng hối hận, với một tội lớn vậy! Bốn vương chính thức tuyên bố, phế truất vị trí chính phi của Thượng Quan Vũ Điệp, cũng ban cho một bức hưu thư!"

Sau đó ta đã nhanh chóng rút trường kiếm từ trong tay một thị vệ bên cạnh, từ trên áo choàng của mình cắt lấy một miếng vải, mũi kiếm thấm vết máu loang lổ trên đất, từ trên tấm vải đó viết ra một bức hưu thư, sau đó vung tay lên, tấm vải đó bay xuống trước người Thượng Quan Vũ Điệp!

Thượng Quan Lôi tức giận, tay trái của Thượng Quan Vũ vươn ra run rẩy nhặt bức hưu thư hắn cho nàng, trong nụ cười đó mang theo khổ sở cùng tuyệt vọng, "Vương Gia, chàng phải giết ta. . . . . Ta không còn lời nào để nói. . . . . Nhưng ta lại thật sự không nghĩ đến, tình cảm của chúng ta lại tan vỡ như thế này, ta chết. . . . . Cũng không thể cùng ngươi đồng táng! Vương Gia, chàng cũng biết. . . . . Ta yêu chàng rất nhiều, ngươi biết ngươi lạnh nhạt đối với ta. . . . . khiến cho ta hận chàng càng nhiều. . . . . Ha ha. . . . . Động thủ đi! Vừa rồi ta còn muốn còn sống, nhưng bây giờ chỉ muốn chết. . . . ."

Ta đối với những lời nói của Thượng Quan Vũ Điệp vẫn không nhúc nhích, Lam Tịch Nhan khóc quỳ xuống cầu ta xin tha, Thượng Quan Lôi phẫn nộ gầm gừ, toàn bộ hận thù của Lạc Tuyết phát ra, trường kiếm nàng đâm tới trái tim của Thượng Quan Vũ Điệp, người của Thượng Quan Lôi phát ra âm khí về phía Lạc Tuyết, Lạc Tuyết bắt đầu đi đành phải thu hồi kiếm đánh nhau với người của Thượng Quan Lôi.

Người của ta cũng gia nhập cuộc chiến, hỗn chiến một lần nữa nổi lên, tiếng la giết vang tận mây xanh.

Trường kiếm của Lạc Tuyết đứng lặng, toàn thân Hòa Vân Kiếm đã đỏ bừng, ấn ký đỏ như máu trên mi tâm Lạc Tuyết càng thêm xinh đẹp, giống như một ngọn lửa đang thiêu đốt, đốt trái tim tất cả mọi người. Không có ai còn dám gần người, bởi vì xác chết đầy đất chính là kết cục của những người xông lên, khoe miệng Lạc Tuyết chưa đựng nụ cười chết chóc, từng bước từng bước đi về phía Thượng Quan Vũ Điệp!

Lúc tất cả mọi người đều cho rằng lúc này Thượng Quan Vũ Điệp chắc chắn phải chết, lúc này Thượng Quan Lôi cũng tuyệt vọng nhắm mắt lại, Lam Tịch Nhan vọt tới, dường như vào đúng một giây trước lúc thanh kiếm của Lạc Tuyết đâm tới cổ Thượng Quan Vũ Điệp, kiên quyết nắm lấy cổ tay Lạc Tuyết, "Không cần. . . . . Không cần giết nàng. . . . . Ngươi giết ta giết ta đi!"

Ai cũng không ngờ tới, đại cục đã định đột nhiên xảy ra biến hóa lớn, mà càng làm cho người ta khó có thể tin là, Lam Tịch Nhan lại là mẹ ruột của Lạc Tuyết!

Lạc Tuyết suy sụp, tinh thần hoảng hốt, mà Thượng Quan Lôi thừa dịp mọi người đang ngây ngẩn, vẫn không quên đánh lên Lạc Tuyết, ba kim châm có tâm kích độc, ngân châm kia xuyên qua không khí mà đến, tốc độ nhanh, làm người ta muốn tránh không thể tránh, đợi đến lúc Lạc Tuyết phát hiện ra thì đã không kịp nữa rồi, ta cũng không kịp ngăn cản châm độc kia!

mà rất may Lạc Tuyết phúc lớn mạng lớn, lúc châm độc cách tâm mi nàng một tấc, bị đồng xu đánh trúng rơi xuống đất, mà sau khi Lạc Tuyết được cứu, trên mặt nàng hiện ra vui mừng, "Phong Đại Ca? Phong Đại Ca?"

Phong Liệt Diễm từ trên cao bay xuống, một bộ cẩm bào màu lam, tự nhiên tuấn đạt, "Lạc nhi, Phong Đại Ca đến chậm!" Phong Liệt Diễm đến gần Lạc Tuyết, khoe môi mang theo vui sướng cứu biệt trọng phùng, rồi lại hơi lo lắng nói.

"Không muộn, vừa vặn!" Lạc Tuyết đáp lại một khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, Long Ngao Thiên nhìn hai người trao đổi tình từ, trong lòng đau xót, vội quay mặt qua chỗ khác.

Lam Tịch Nhan lẳng lặng nhớ chuyện cũ từ lúc quen biết yêu nhau đến lúc cách biệt giữa nàng và phụ thân của Lạc Tuyết Vân Thiên Ca, Lạc Tuyết không thể nào tiếp thu được, Thượng Quan Lôi, Thượng Quan Mạc và Thượng Quan Vũ Điệp cũng không cách nào tiếp nhận.

Bi thương bao phủ cả đêm bầu trời, cuối cùng giữa lúc mọi người chưa kịp hồi hồn lại, Lạc Tuyết phé bỏ cánh tay trái của Thượng Quan Vũ Điệp, nhưng lưu lại mạng Thượng Quan Vũ Điệp, nàng cuối cùng không hạ được quyết tâm giết chết tỷ tỷ cùng mẹ khác cha với nàng!

Mà Thượng Quan Lôi dưới sự phản nộ, lần nữa đánh lên Lạc Tuyết, lần này tốc độ nhanh đến nỗi ta và Phong Liệt Diễm không kịp cứu giúp, lúc chúng ta tràn đầy tuyệt vọng thì Lam Tịch Nhan đã chắn trước người của Lạc Tuyết, độc tiễn trúng giữa tim!

"Ngươi? Ngươi tại sao muốn cứu ta?" Lạc Tuyết kinh ngạc tự lẩm bầm, sau một khắc mới "Bùm" té quy xuống đất, một tay ôm lấy Lam Tịch Nhan, "Tại sao? Ngươi tại sao muốn cứu ta?"

"A? Ngươi tỉnh tỉnh? Ngươi tỉnh tỉnh?" Lạc Tuyết liều mạng lay Lam Tịch Nhan, nước mắt rơi như mưa, Lam Tịch Nhan khê mở mắt ra, thấy Lạc Tuyết, thân thiết cười, "Lạc nhi, ta rốt cuộc được giải thoát. . . . . Lần này con có thể. . . . . Dẫn ta trở về. . . . . Đoàn tụ với cha con. . . . ."

"Không cần, ngươi không được chết, ngươi không phải là nói muốn làm trâu làm ngựa bồi thường ta sao?" Lạc Tuyết vội vàng muốn cầm máu cho Lam Tịch Nhan, lại vô ích, máu càng lúc trào ra càng nhiều, kích thích thần kinh Lạc Tuyết càng sâu hơn!

Thượng Quan mạc cùng Thượng Quan Vũ Điệp liền lần một vòng đánh tới, bi thiết kêu: "Mẹ, ngươi không thể chết a!"

Thượng Quan Mạc và Thượng Quan Vũ Điệp vừa lần vừa bò tới, bi thiết kêu: "Mẹ, ngươi không thể chết được!"

"Lạc. . . . . Nhi" Hô hấp của Lam Tịch Nhan đã càng ngày càng yếu, nàng cố gắng chống cự hơi sức cuối cùng, "Lạc nhi. . . . . Ta chờ hai. . . . . Mười năm. . . . . rất muốn con gọi ta một tiếng. . . . . Ta một tiếng mẹ. . . . . Ta cũng yêu con. . . . . Bởi vì các con đều là. . . . . Ta hoài thai mười tháng. . . . . đau khổ cay đắng sinh hạ. . . . . máu mủ. . . . ."

"Mẹ ——" Lạc Tuyết cực kỳ bi thương hét lên, Lam Tịch Nhan giơ tay lên, muốn xoa mặt Lạc Tuyết, cánh tay đang giơ lên giữa không trung nặng nề rơi xuống, mang theo nụ cười hạnh phúc chậm rãi nhắm nghiền hai mắt. . . . .

Phong Liệt Diễm vata lẳng lặng canh giữ bên cạnh Lạc Tuyết, Lạc Tuyết khóc đủ rồi, Phong Liệt Diễm ôm thi thể Lam Tịch Nhan bay lên không, phía sau truyền đến tiếng gợn dữ của Thượng Quan Lôi, mà ta si ngốc nhìn theo phương hướng Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm rời đi, tự lẩm bầm "Thì ra nàng lại có thân thế ly kỳ như vậy. . . . . Mà cuối cùng nàng lựa chọn hắn. . . . . Bỏ lại ta. . . . ."

. . . . .

Lạc Tuyết đi, tất cả mọi ân oán vẫn chưa kết thúc, lòng của ta lại một lần trống không, giống như tan thành trăm mảnh, không cách nào hồi phục như cũ.

Phong Liệt Diễm mang nàng đi, bọn họ yêu nhau sẽ được gần nhau, còn ta nên như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Ngoại Truyện Long Ngạo Thiên: Được Hay Mất, Là Ước Mộng Cả Cuộc Đời (Cuối)

Thượng Quan Lôi, Thượng Quan Vũ Diệp và Thượng Quan Mạc cùng nhau trở về phủ tướng quân, sau khi nhận được đã kích liên tục, đã kích thích hẳn tổ chức binh biến sớm hơn!

Hoàng Thành bị vây, cửu môn bị cáo, dấy lên một cuộc gió tanh mưa máu!

Trong cuộc phản loạn này, Lạc Tuyết và Phong Liệt Diễm tới, bọn họ mang theo võ lâm Bát Đại Thế Gia vào kinh xả thân vì triều đình.

Tất cả đã thay đổi chỉ trong nháy mắt, quân của Thượng Quan Lôi bị phá, mà Lăng Quân Diệp vì cứu Lạc Tuyết, đã bị chết trên hoàng thành.

Lạc Tuyết đau lòng muốn chết, ba nam nhân yêu mến nàng cũng bị thống không dứt, vì tình yêu của Lăng Quân Diệp đối với Lạc Tuyết, cũng vì cảm kích hẳn cứu Lạc Tuyết.

Trong cuộc chiến binh định phản tặc này, còn có một người rất nhiều công sức, đó chính là thái tử Nam Chiêu Yến Băng Hàn!

Hắn không lui hết toàn bộ binh lính, mà là đóng quân ở biên cảnh, đưa tới chiến thư cho hoàng huynh, mục đích của hắn từ trước đến nay là tóm đầu Đại Kim, còn lần này, hắn lại muốn lấy giang sơn đổi một người đó chính là Lạc Tuyết!

Trong thượng thư phòng, hoàng huynh kiên định, đó chính là thà khai chiến, chứ tuyệt đối không nhường Lạc Tuyết.

"Hoàng thượng, Trang vương gia, Phong Liệt Diễm đã lấy được lòng của Lạc nhi, cũng đã được sự đồng ý của cha mẹ Lạc nhi, cho nên, Lạc nhi sẽ chỉ gả cho ta, sẽ không thuộc về bất cứ người nào khác ngoài! Xin hoàng thượng và Vương Gia giúp người hoàn thành ước vọng, không cần làm khó Lạc nhi nữa!" Phong Liệt Diễm không vui nói.

"Người nói quá dễ dàng rồi đó, trăm thà buông tha ngôi vị hoàng đế, cũng muốn lấy được Lạc Tuyết!" Hoàng huynh giận dữ hét.

Mà ta lại trăm mặc, ta yêu Lạc Tuyết đến tận xương, nhưng ta đã mang cho Lạc Tuyết quá nhiều thương tổn, trải qua rất nhiều chuyện, ta không muốn dùng tình yêu của mình để bức bách nàng nữa, ta quyết định tôn trọng lựa chọn của nàng.

Nếu như buông tha người, có thể làm cho người vui vẻ, như vậy ta nguyện ý đem tất cả bi thương để lại cho mình. . . . .

Yến Băng Hàn ở biên cảnh không đợi đến lúc Lạc Tuyết đến đã bắt đầu phát động tiến công, đại quân đàn áp biên cảnh, tình hình chiến tranh liên tiếp thất lợi, tin dữ truyền tới Uyển An, kinh động cả đất nước, hoàng huynh vô án, quyết định ngự giá thân chinh, trong vòng nửa tháng, tập trung một trăm vạn quân đội, lao tới biên cảnh U châu.

Phong Liệt Diễm chịu di mệnh của tiên hoàng, mang theo võ lâm Bát Đại Thế Gia tạo thành nghĩa quân cùng đi kháng địch, ta cũng mang binh lính dưới trướng đi cùng!

Thành U Châu thành đã thất thủ, cát vàng bay đầy trời, khói báo động cuộn cuộn, hai quân đối chọi bên ngoài thành.

Trong gió rét, Yến Băng Hàn la lớn: "Hoàng đế bệ hạ, bản thái tử đối với giang sơn của người hiện tại không có hứng thú, về phần nguyên nhân xuất binh, bản thái tử chỉ muốn lấy được một người là Lạc Tuyết, chỉ cần nàng nguyện ý gả cho ta...ta liền lập tức lui binh!"

Hoàng huynh trả lời: "Không thể nào! Nếu như Lạc Tuyết không muốn, trừ phi người đập bằng mỗi một tấc trên quốc thổ Đại Kim ta, nếu không trăm, quyết sẽ không đem Lạc Tuyết giao cho người!"

Trời đất yên lặng, tam quân không lên tiếng, tất cả mọi người trăm mặc.

Trăm dặm đường cát, khoái mã phi nhanh, thiên địa mênh mông, bên trong đại mạc rộng lớn, một người mặc y phục trắng bay nhẹ theo gió, ngựa tới, người đã nhẹ nhàng bước xuống.

Mi tâm đỏ giống như một đốm lửa, thiêu đốt trái tim của mỗi người, gương mặt mỹ hoặc chúng sinh, cũng điên đảo Cửu Châu, thanh nhã toát ra từ khí chất, một thân võ công làm nam nhân trong thiên hạ khâm phục, một nụ cười yếu ớt khi ngoái đầu lại khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng nguyện trăm luân. . . . .

Về mặt Lạc Tuyết vẫn như cũ lạnh nhạt nhìn qua tất cả nam tử đang chăm chú nhìn vào nàng, sau đó khéo môi cong lên một nụ cười Thanh Nhã, âm thanh thanh lệ xuyên thấu tam quân.

"Thái tử điện hạ, Lạc Tuyết tới, xin thái tử điện hạ nghị hòa!"

Trong con người Yến Băng Hàn thoáng qua một chút vui mừng: "Lạc Tuyết, thiên hạ của ta do nàng làm chủ, nếu như nàng nguyện ý làm thái tử phi của ta, như vậy ta cũng có thể nguyện ý vì nàng mà bình ổn lại trận tranh giành thiên hạ này, tránh cho dân chúng hai nước chịu nổi khổ chiến loạn, nếu không, ta tình nguyện phụ người trong thiên hạ!"

Lạc Tuyết nghe xong, khóe miệng nụ cười không ngừng mở rộng, này đây mắt cũng là kiên nghị tuyệt nhiên.

"Điện hạ, tình cảm của ngài dành cho Lạc Tuyết, cuộc đời này ta sẽ không quên! Nhưng hôm nay hành động của ngài khiến cho Lạc Tuyết trở thành nữ nhân hại nước hại dân, Lạc Tuyết còn có mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa!"

Bốn nam nhân yêu nàng sâu sắc sau khi nghe xong lời nói của Lạc Tuyết sắc mặt đều đại biến, kinh hoàng luống cuống, đồng thanh hô lên "Lạc nhi".

Ông tay áo Lạc Tuyết tung bay, lúc đứng ở trước mặt mọi người trong tay đã nhiều hơn một thanh chùy thủ.

Nàng phương thức quyết tuyệt nhất muốn chúng ta buông tay, tay nàng nâng lên, mũi dao đâm vào sâu trong cơ thể, ngay sau đó y phục màu trắng nhiễm màu máu, lan tràn thành nhiều đóa hoa máu, làm kinh hoàng cả chân trời, giống như máu tà dương, cười ngốc nghếch trên thế gian vẫn đục.

Chúng ta đều thua, nhìn những dòng máu đang chảy ra trên người nàng, chúng ta cam tâm buông tay, bởi vì trong chúng ta chẳng ai mong muốn Lạc nhi chết đi, nếu nàng chết đi, chúng ta sống còn có ý nghĩa gì nữa?

Yến Băng Hàn hạ lệnh lui binh, Ngọc Trần Từ chạy tới cứu trợ Lạc Tuyết, lúc đó, chúng ta mới biết, thì ra là Lạc Tuyết đã có thai, dĩ nhiên là con của Phong Liệt Diễm.

Ghen tỵ quấy phá trong lòng ta, đứa bé của ta và Lạc Tuyết không còn, mà hôm nay Lạc nhi lại mang thai con của nam nhân khác.

Tất cả mọi chuyện đã kết thúc, Lạc Tuyết như nguyện gả cho Phong Liệt Diễm.

Ngày nàng xuất giá, ta và hoàng huynh đối ẩm tròn một ngày, chúng ta không có dũng khí đến xem nàng thành thân, nhìn nàng mặc giá y. Ngày hôm đó, uống bao nhiêu rượu, ai cũng không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ, cuối cùng cả hai chúng ta đều bất tỉnh nhân sự.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, tình cảm của ta đối với Lạc nhi cũng không vì vậy mà phai nhạt, mà ngược lại càng thêm khắc sâu, nhưng mà ta lại không dám đi tìm nàng, ta không muốn phá hư cuộc sống yên tĩnh của nàng.

Nàng có đứa bé, nghe nói là một đôi Long Phượng Thai, người một nhà sống rất hạnh phúc ở Liệt Diễm Sơn Trang Tề Châu.

Mà ta, vẫn đề nén nỗi nhớ nhung, mỗi ngày chôn vùi mình trong chính sự của triều đình, cái gì cũng không suy nghĩ, cái gì cũng không nghe, chính bản thân ta đang ép buộc mình quên đi nữ nhân mà ta yêu nhiều năm.

Thượng Quan Vũ Diệp sau khi kết thúc mọi ân oán với Lạc Tuyết, được Thượng Quan Lôi mang đi, hôm đó ở sau khi phá thành, ta mang binh thanh tra và tịch thu tài sản Thượng Quan phủ, gặp được nàng, nàng đã điên rồi, nàng ngay cả ta cũng không nhận ra được, hận thù trong lòng ta đối nàng cũng theo đó lập tức biến mất, nàng bây giờ coi như là đang nhận được báo ứng!

Khuynh nhã cả ngày khóc kêu muốn mẹ, lòng ta không đành lòng, nên đã một lần nữa mang Thượng Quan Vũ Diệp về Trang vương phủ, đưa đến một trang viện và cho nàng hai nha đầu, danh hiệu vương phi đã bị xóa bỏ. Ta mang nàng trở lại, chỉ vì thương Khuynh Nhã không hề liên quan đến tình yêu.

Lý thị y vào việc sinh nhi tử cho ta, cầu xin ta đỡ nàng lên chính phi, ta kiên quyết cự tuyệt, không có Lạc Tuyết, ai cũng không xứng làm vương phi của ta.

Từ biệt một thoáng mà đã sáu năm.

Thời gian sáu năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.

Ta dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu thói quen không có Lạc Tuyết ở bên cạnh, nhưng đáy lòng ta vẫn không ngừng thôi thúc muốn được gặp nàng.

Ta nghe được tin tức, Quốc quân Nam Chiếu Yến Băng Hàn mặc thường phục đi vào nội cảnh Đại Kim, ta đoán hẳn nhất định là đến Tề Châu để gặp Lạc Tuyết.

Vì vậy ta đến hoàng cung, "Hoàng huynh, ngày mai là sinh nhật Lạc nhi. Sáu năm qua, Thần Đệ cũng không dám đi quấy rầy cuộc sống của nàng, hiện tại, đệ cũng muốn đi Tề Châu một chuyến, thuận tiện đem Khuynh Nhã mang tới gặp Lạc nhi, nàng cuối cùng vẫn là gì của Khuynh Nhã, hơn nữa Thượng Quan Vũ Diệp trước khi chết, giao phó Khuynh Nhã đi gặp Lạc nhi. Hoàng đế Nam Chiếu nhất định cũng biết sinh nhật Lạc nhi, mới đem mặc thường phục xuất hành."

"Há? Không phải đệ sợ Hoàng đế Nam Chiếu lại có chủ ý gì với Lạc nhi? Ha ha, trải qua nhiều năm như vậy, hắn đã sớm chết tâm rồi! Có phải không, trong lòng của chính đệ cũng muốn đi, cho nên mới kéo Khuynh Nhã Quận chúa ra hay sao?" Hoàng huynh hài hước, trước mặt đã hiện lên gương mặt tuyệt mỹ, tâm trở nên nhu hòa, khóe miệng tự nhiên tràn một nụ cười.

Nụ cười này rơi vào trong đáy mắt ta, ta khổ sở cười một tiếng, "Hoàng huynh chẳng lẽ không muốn đi sao? Năm sáu năm huynh cũng không nạp thêm bất cứ phi tần nào!"

"Huynh đệ chúng ta đều hủy trong tay một nữ nhân rồi! Được, muốn đi thì cứ đi đi!" Hoàng huynh đứng lên, nhìn về phía bầu trời ngoài cửa, "Tuyết lại rồi?"

"Thần Đệ tính toán đi bây giờ, đã sai người đi vương phủ đón Khuynh Nhã rồi, hoàng huynh không đi sao?" Ta hỏi tới.

"Trẫm, không đi! Đệ đem quà trẫm đưa cho nàng!" Hoàng huynh chần chờ một chút, lấy ngọc bội hình rồng bên hông xuống, đặt vào trong tay ta.

"Hoàng huynh muốn đem cái này cho nàng sao?" Ta cười một tiếng.

"Ừ. Trẫm sợ nàng quên trẫm." Hoàng huynh bi ai nhắm mắt lại, ngọc bội hình rồng này là vật của thiên tử, cũng vật đính hôn hoàng thượng đưa cho hoàng hậu.

"Nhưng, Đệ đừng nói cho nàng biết hàm nghĩa ngọc bội kia ." Hoàng huynh bỏ sung.

"Ừ, Thần Đệ biết."

Huynh đệ hai người nhìn nhau buồn bã cười.

Có một loại người, một khi đã yêu, chính chuyện cả đời, không bỏ được, bỏ không xong, cũng hận không được.

Ta mang theo Khuynh Nhã nhanh chóng thúc ngựa tới Tề Châu, đến nơi vào đúng hôm sinh nhật Lạc Tuyết.

Quả nhiên Yên Băng Hàn tới, sau đó hoàng huynh cũng tới.

Về mặt Phong Liệt Diễm khăn trương, hân sự hãi chúng ta tới tranh Lạc Tuyết với hân, chúng ta cố ý giận hân, Lạc Tuyết chỉ lẳng lẳng nhìn chúng ta cười nhạt không nói.

Nàng vẫn xinh đẹp như trước kia, thời gian sáu năm qua đi không làm nàng thay đổi, vẫn như bộ dáng cũ khắc sâu trong lòng chúng ta.

Điều làm chúng ta khiếp sợ nhất là, cánh tay trái của Lạc Tuyết đã được Ngọc Trần Từ nối lại một lần nữa! Mặc dù mất đi chức năng, nhưng tôi thiếu nhìn ở bề ngoài, Lạc Tuyết lại biến thành một nữ nhân hoàn mỹ rồi !

Chúng ta cũng vui mừng không thôi, từ đáy lòng chúng ta vui vẻ vì Lạc Tuyết, Phong Liệt Diễm yêu nàng như mạng, cho nên hân sống rất hạnh phúc, chúng ta mặc dù không có nàng, nhưng nhìn thấy nàng hạnh phúc, trong lòng của chúng ta cũng vui vẻ.

Hai đứa bé của nàng cũng thật đáng yêu, nhất là nữ nhi Tư Niệm cực kỳ giống Lạc Tuyết.

Lạc Tuyết dẫn ta ra ngoài, chúng ta cùng nhau nói chuyện.

Ta đem Khuynh Nhã đến để nàng nhìn, "Lạc nhi, nàng còn nhớ nàng không?"

"Nàng là. . . . . Khuynh Nhã Quận chúa?" Lạc Tuyết hốt hoảng kêu lên.

Khuynh Nhã tiến lên, quỳ xuống trước mặt Lạc Tuyết, nói: "Khuynh Nhã gặp qua di nương!"

"Di nương?" Lạc Tuyết che kín miệng, trong nhất thời không phản ứng kịp.

"Lạc nhi, Thượng Quan Vũ Điệp nửa năm trước đã qua đời vì bệnh rồi, trước khi đi nàng giao phó, muốn Khuynh Nhã thay nàng nói lời xin lỗi, còn nói, bất luận như thế nào, đều là máu mủ, các người cuối cùng vẫn ra tỵ muội ruột, nàng nhận thức rồi!" Ta giải thích.

Nhìn nước mắt của Khuynh Nhã, thân thể Lạc Tuyết run rẩy, từ từ đỡ Khuynh Nhã dậy, giọng nói mang theo nghẹn ngào, "Khuynh Nhã, để di nương nhìn con kỹ một chút nào, ta cũng không hận mẹ con nữa, không hận. . . . ."

Lạc Tuyết và Khuynh Nhã ôm nhau khóc, khóe mắt ta cũng chảy ra những giọt nước mắt cảm động.

"Khuynh Nhã, con vào trong đại sảnh trước đi, cha có lời muốn nói với di nương con."

"Dạ, cha. Di nương, Khuynh Nhã đi xuống trước!"

Trong nháy mắt Lạc Tuyết nghĩ tới rất nhiều chuyện, tất cả những chuyện năm đó nhanh quá lướt nhanh qua đầu nàng, nàng nhỏ giọng nói: "Vương Gia, ba người chúng ta dây dưa nhiều năm như vậy, đến đây đã kết thúc! Nàng. . . . . đã chết thật rồi sao?"

"Lạc nhi, không cần nghĩ quá nhiều, quá khứ nên để cho nó đi qua đi, nàng bây giờ, không phải sống rất hạnh phúc hay sao? Ta nhìn ra, Phong Liệt Diễm xem nàng như trân bảo, như vậy là đủ rồi!"

"Những năm này, ta không ngừng nằm mộng cùng nàng gặp nhau ở trên phố Trường An, nhớ đến gương mặt của nàng, nghĩ tới tình yêu của chúng ta lúc đó, những hồi ức này đã giúp ta chống đỡ và tiếp tục sống cho đến bây giờ. Tôi thăm nàng, ta thật sự đã lấy hết tất cả dũng khí của mình, sợ Phong Liệt Diễm đối xử không đủ tốt với nàng, vừa sợ nàng hạnh phúc, trong lòng không còn nhớ đến sự tồn tại của ta."

"Lạc nhi, sáu năm qua, nàng có. . . . . từng nhớ ta không?"

Ta không kiềm chế được ôm lấy Lạc Tuyết, roi lệ.

Lạc Tuyết cũng ôm ta, "Vương Gia, ta làm sao có thể quên ngươi? Ngươi là người đầu tiên ta yêu Lạc Tuyết, vĩnh viễn sẽ không quên! Ngươi vẫn luôn ở trong đáy lòng Lạc Tuyết!"

"Tốt, tốt, có những lời này của Lạc nhi, là đủ rồi! Lạc nhi, ta muốn nàng mãi mãi hạnh phúc, nhé! Phong Liệt Diễm là một nam nhân tốt, hẳn so với ta tốt hơn, hẳn có thể mang hạnh phúc tới cho nàng, nàng lựa chọn hẳn, đúng!"

Trong lòng ta bình thường trở lại, đi tới ngày hôm nay, ta rốt cuộc có thể đón lấy ánh mặt trời sáng lạn rồi, Lạc Tuyết, nửa đời sau, tình cảm của ta đối với nàng sẽ ân sâu nhất trong trái tim ta, mà ta cũng phải bắt đầu một cuộc sống mới.

—— toàn văn cuối cùng ——

Bạn đang đọc truyện *Phượng Tàn Phi Cẩm Tú Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.